

Phong Thiêm Dao

PHONG
KIẾM

g a c s a c h . c o m

Mục lục

<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 01</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 02</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 03</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 04</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 05</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 06</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 07</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 08</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 09</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 10</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 11</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 12</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 13</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 14</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 15</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 16</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 17</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 18</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 19</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 20</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 21</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 22</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 23</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 24</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 25</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 26</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 27</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 28</u>
<u>Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 29</u>

[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 30](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 31](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 32](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 33](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 34](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 35](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 36](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 37](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 38](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 39](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 40](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 41](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 42](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 43](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 44](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 45](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 46](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 47](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 48](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 49](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 50](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 51](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 52](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 53](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 54](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 55](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 56 \(Hết\)](#)

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 01

Gió bắc thổi, phả hơi lạnh vào mọi góc ngách của trời đất. Không ai muốn ra khỏi nhà vì cái gió rét thấu xương ấy. Mưa vẫn lấm tẩm rơi, không đủ to để thành từng hạt mà chỉ sục sùi như người con gái vừa khóc. Cây cối héo hon, cành cây oằn mình chống chịu với sức tấn công của gió, chiến đấu giữ lại từng chiếc lá còn vương vấn trong mùa đông khắc nghiệt. Cơn gió tuy nhẹ nhàng nhưng nó mang theo một thứ sức mạnh khủng khiếp, đó là hơi lạnh đến từ phương bắc, hơi lạnh theo từng cơn, từng đợt mà ùa về. Những đám mây mù cứ dần dần tích lại che lấp không gian. Đâu đó, người ta mong ngóng một tia nắng lóe lên giữa trời đông xám ngắt.

Đó cũng là ước muốn của một đứa trẻ đang nằm trên đá lạnh. Quần áo ướt sũng vì nước mưa đôi chỗ còn rách tả tơi lộ làn da thịt xanh xao, đứa bé trông thật gầy còm và ốm yếu. Đôi mắt đứa trẻ hướng về phía chân trời, rồi lại nhìn theo từng chiếc lá đang rơi rụng xuống mặt đất. Hẳn nó đang hi vọng vào điều gì đó, nhưng liệu còn không khi mà đôi mắt đứa trẻ đã nhợt nhạt như làn mây kia. Toàn thân đổ mồ hôi, nhưng nó vẫn lạnh toát, cần lắm dù chỉ là một cái nắm tay thôi, để truyền ít hơi ấm nhỏ nhoi trong ngày đông này đến với nó. Và đứa trẻ tội nghiệp ấy đã chờ ba ngày, ba đêm như thế!

“Ta là ai?”

Đứa trẻ giơ bàn tay lên như muốn thấu tóm cả bầu trời, và rồi, từng câu từng chữ cứ lần lượt vang lên trong tâm hồn bé bỏng.

...

Bỗng có một bàn tay xoa nhẹ lên vầng trán đứa trẻ, một người đang gạt đi những sợi tóc bù xù che mắt khuôn mặt của nó.

“Người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi... không biết.”

Đứa bé đáp lại trong khó nhọc.

Trước mặt nó là một người con gái mặc đồ trắng. Người này đầu đội mũ lông công, cổ đeo chuỗi tràng hạt lấp lánh, đôi tay có hai chuỗi hạt phát ra cả tiếng kêu nữa. Đứa trẻ mơ hồ vì nó chẳng nhớ được người này là ai, nhưng mặc kệ là ai đi nữa, nó đâu còn sức lực để quan tâm. Nhìn vào chuỗi hạt, rồi lại nhìn vào khuôn mặt hiền từ của người phụ nữ ấy, đứa bé thều thào hỏi:

“Tôi sắp chết sao?” Nó cảm nhận được như thế, vì nó biết cơ thể mình quá yếu nhược.

“Không đâu! Mọi việc sẽ ổn thôi!” Người phụ nữ chỉ biết an ủi, nàng biết rõ dù có cố gắng đến đâu cũng không thể giúp nó được.

“Họ đang đến, phải không?”

Đứa trẻ hỏi nhưng không nhận được câu trả lời, rồi nó lại cố nói tiếp:

“Tôi có thể nghe thấy...”

Một tay nắm chặt tay đứa bé, tay kia xoa lên vầng trán nhỏ nhắn ấy không thốt nên lời, người phụ nữ nghẹn ngào tiếc thương cho đứa trẻ, ngay sau đây nó sẽ bị người ta mang đi. Đúng thế, một đoàn người đang kéo đến, họ nhanh như thể lướt trên những cơn gió mà đến. Áo đen, trùm mặt nạ kín đầu, đó là tất cả những gì người ta nhìn thấy hay có thể miêu tả về đám

người này. Một người cao lớn tiến lại gần, có vẻ cung kính khi thấy người phụ nữ còn đang bên cạnh đứa trẻ.

“Họ đến mang tôi đi!”

Đứa bé nói như thể nó biết trước sự việc hay giống như nó chấp nhận chuyện sắp xảy ra. Nó quay xuống nhìn chiếc chuỗi hạt mà tỏ vẻ bất lực, người phụ nữ hiểu được liền tháo chuỗi hạt bên tay trái rồi đeo vào cho đứa bé. Đó là tất cả những gì nàng có thể làm đối với một sinh linh bé bỏng sắp bị mang vứt bỏ.

“Không sao đâu! Tộc trưởng sẽ không bỏ mặc cháu đâu, và cả vàng thái dương kia nữa.”

Người phụ nữ hai hàng mi đậm lệ nhìn đứa bé đang vất vưởng đi giữa hai người cao lớn.

Leng keng!

Thanh âm vang lên. Không chỉ là tiếng của áo giáp, đứa trẻ nhận ra ngay, đó là tiếng dây xích dưới chân của nó.

Chẳng thể hiểu được, nó đã bị trói mấy ngày nay, đúng hơn là khi tỉnh lại, đứa bé đã thấy mình bị trói chân, trói tay. Cả thân hình của nó gắn chặt với chiếc cột đồng đặt giữa khoảng sân rộng lớn.

Bây giờ thì nó lại bị mang đi bởi một toán người không hề quen biết.

“Cháu có biết tên mình là gì không?” Người phụ nữ gọi hỏi.

“Ta... không biết.” Đứa trẻ chỉ thầm trả lời trong bụng vì nó chẳng còn sức đâu mà phát ra thành tiếng được nữa.

...

Đau nhức đến cùng cực! Nhưng không phải là vì hai người cao lớn xóc nách lôi đi. Đứa trẻ như muốn rụng rời, nó cảm nhận được thứ gì đang đâm đến từng khúc xương trong cơ thể.

Hộc!

Đứa trẻ thở gấp theo từng hồi, theo từng bước đi của toán người lạ. Nó cứ thế cúi đầu xuống đất, cổ nó ngật nghẹo như thể một người đã chết.

Dừng rồi!

Đoàn người lúc này đã đứng bên cạnh bờ sông. Gió thổi hun hút khiến gợn nước lăn tăn. Gió thổi xuyên qua cả da thịt, từng cơn gió mang đến hơi lạnh thốc vào trong cơ thể yếu ớt của đứa bé.

Người ta bắt đứa trẻ đứng úp lưng về phía mặt sông. Một người cứ lúi húi với sợi xích dưới chân của nó. Chẳng biết làm gì nữa?

Thế rồi, một cơn tức ngực bùng phát, trời đất cũng bỗng chốc tối om. Đứa bé chẳng nhìn thấy gì cả. Cơn đau át hết đi cảm giác của nó. Đến nỗi, ngay cả khi người ta buộc một hòn đá rồi đẩy nó xuống sông, đứa bé vẫn chẳng biết gì hết.

Nó cố mở mắt để nhìn nhưng còn nhìn thấy gì khi nước đã tràn vào khóe mắt? Từng hơi lạnh như búa vây đứa trẻ. Nó cố chới với nhưng hòn đá quá nặng, cứ thế, cứ thế kéo chìm nó xuống.

Ánh mặt trời đã không còn nữa. Chỉ toàn bóng tối bao quanh.

...

Tiếng loạt soạt vang lên. Một người bước vào và hỏi một đứa trẻ:

“Y đã tỉnh chưa?”

“Dạ, vẫn chưa ông ạ.”

Bé gái đó đang quỳ trước giường bông nhồi người dậy, tay cầm khăn ướt thấm nhẹ mồ hôi trên trán của một người khác. Y nhắm nghiền mắt, bờ môi thâm tím và thi thoảng lại run lên từng cơn trước hơi lạnh của trời đất.

“Từ lúc được ông cứu về, y vẫn vậy thưa ông.”

Vừa nói bé gái vừa kéo mảnh chăn đắp lên đến ngực cho người trên giường.

Trời lúc này đã tối. Ánh sáng chỉ lập lờ từ đồng củi khô đang cháy giữa căn nhà rộng. Đứa trẻ nằm trên chiếc giường tre được kê sát vách. Nếu tỉnh có lẽ y đã nghe thấy tiếng gió vù vù qua khe cửa sổ. Từ lúc chiều khi được người đàn ông cứu mang về đây, y vẫn trong cơn mơ màng. Y đang nửa tỉnh nửa mê, tựa hồ cảm nhận được mình không còn nằm trong nước lạnh, nhưng cũng không đủ sức để nghĩ xem mình đang ở đâu. Y nghe bên tai có tiếng một đứa bé gái, giọng của nó trong trẻo biết bao, bên cạnh là một người đàn ông hào sảng, nhưng cũng rất điềm tĩnh.

“Y là ai vậy ông?” Đứa bé gái đứng dậy, quay ra hỏi người đàn ông.

“Lúc ta lên núi, thấy y đang chơi với trong dòng nước, vậy nên ta bèn đem y lên núi cùng ta.”

“Thì ra là vậy, liệu y còn cứu được không thưa ông?”

“Ta cũng chưa rõ.” Người đàn ông trả lời.

Nhìn ra đồng củi đang lom rom cháy, người này tiếp tục:

“Cũng muộn rồi, con đi ngủ trước đi Như Tranh.”

“Dạ!”

Đứa bé vâng lời, chuyển chiếc khăn lau mồ hôi cho người đàn ông rồi leo lên giường đối diện. Đôi mắt nó nhắm nghiền và thở nhẹ. Trong lòng Như Tranh cũng đầy lo lắng, lo cho đứa trẻ đang nằm kia. Liệu y có qua khỏi hay không? Liệu ông có thể chữa trị cho y? Một đứa trẻ đang yên đang lành tại sao lại chịu cảnh bệnh tật đến vậy. Thế rồi, Như Tranh cũng dần chìm vào trong giấc ngủ. Nó tin tưởng, thế nào ông cũng trị khỏi bệnh cho y mà thôi.

Đến sáng, khi mới bành mắt Như Tranh đã thức giấc. Nó ngồi dậy gấp chăn gối gọn gàng. Đặng bước xuống đất thì thấy người đàn ông vẫn ngồi đó, Như Tranh bước nhanh xuống, khoanh hai tay trước ngực rồi cúi gập người.

“Con chào ông!”

Như Tranh bước ra ngoài cửa, đứng trước hiên nhà gỗ rồi nó nhìn ra xa xăm. Chân núi vẫn còn mờ sương, tiếng gà gáy vang lên lác đác. Đó là khung cảnh ngày nào Như Tranh cũng thấy khi sáng sớm thức giấc ở lưng chừng núi. Như Tranh bước từng bước trên bậc thang trước hiên rồi đi xuống sân. Đi thẳng đến một căn nhà khác nhỏ hơn lợp cỏ khô, ở đó đang có khói trắng bốc lên. Như Tranh đi vào trong, thì ra ấm nước đã được ông đun từ trước vẫn nóng. Nó khéo léo rót ra chùng phân nửa cái chậu bằng đồng thau, sau đó bê đặt bên cạnh chum nước. Kiễng chân lên, Như Tranh nhẹ nhàng múc từng gáo nước cho vào trong thau. Rót vài lần thì thò tay vào trong xem nước đã đủ ấm chưa? Hơi nóng bốc lên phả vào gương mặt làm cho gò má Như Tranh ửng hồng, nó từ tốn dùng tay múc nước mà xoa lên mặt.

Nhìn về phía tro bếp, Như Tranh lấy que củi vun vén cẩn thận từng chút than còn đang hồng hào thành một ụ nhỏ. Trong ấy là niêu cơm đã được thổi sẵn, nó ủ tro vào để niêu cơm giữ được độ ấm ngay giữa trời đông giá lạnh. Đỗ thêm nước rồi đặt lại ấm trên bếp để tiếp tục đun sôi. Như Tranh sau đó lúi húi với đồng cỏ khô, rơm rạ xếp lại gọn gàng. Với

đám lá thuốc trong bếp, Như Tranh sắp ra từng loại, chuẩn bị phơi khô vì ông nói hôm nay trời nắng ráo. Phải mất khá lâu thời gian mới xong công việc. Như Tranh nhẹ nhàng bới niêu cơm lên đặt vào trong khay. Sau đó kiễng chân lấy một niêu nhỏ khác ở trên giá cao, hai chiếc bát đất nung, hai đôi đũa tre, một đôi đũa cá. Như Tranh bê khay cơm ấy lên nhà đặt trên giường của mình. Nó vừa mở vung niêu cơm, khói đã bốc lên nghi ngút. Như Tranh lấy đũa cá xới cơm khiến cho mùi hương của từng hạt cơm lan tỏa khắp phòng. Bên trong chiếc niêu nhỏ là cá kho được nó đun từ hôm qua, để lên mỗi bát cơm một khúc cá. Mùi của gạo nếp lại hòa với hương cá kho làm bữa ăn đạm bạc trở nên vô cùng hấp dẫn.

“Y đã tỉnh chưa ông?” Như Tranh quay về phía giường đối diện và hỏi.

“Ta đã chữa cho y, chắc cũng hồi lại được chút sức lực.”

Trong cơn mơ màng, đôi tai đứa trẻ lại bắt được tiếng nói dường như quen thuộc từ tối hôm qua. Đứa bé cố gắng cựa quậy chân tay nhưng tất cả đều vô thức không nghe lệnh. Cố gắng lắm, đôi mắt của y mới khẽ mở.

“Cuối cùng y cũng tỉnh rồi ông ơi! Ông xem này!” Như Tranh mừng rỡ.

Hiện ra trước mắt sau cơn thập tử nhất sinh là một bé gái chừng tuổi mình, đôi mắt long lanh cùng mái tóc đen dài đến ngang vai. Miệng đứa bé khẽ cười khi nhìn thấy y, có phải đây là thiên thần hay tiên nữ gì chăng? Sao đứa bé kia lại cười với y? Mặc kệ, dù gì thì nó cũng không phải trong mơ. Quay đầu ngẩng lên, đứa trẻ thấy một người đàn ông thân hình cao lớn. Người ấy có gương mặt cương nghị, mái tóc dài ngang lưng để xõa, trên đầu chít một vương miện gắn những lông trắng. Phía đầu những sợi lông ấy lại được tô son đỏ. Tiếp đến là đôi mắt to, với cặp mày ngài oai phong. Người này mặc chiếc áo màu xám cát, trên vai chiếc áo nhô cao, tựa hồ như một tấm xương trắng của con thú lớn nào đó mà người đàn ông sẵn được,

biến nó thành phần vai áo như một chiến công hiển hách. Mặc trên người là tấm váy quần hai vòng đều đặn đến đầu gối, ở giữa có thêm tấm đệm váy màu xanh lục, bao chân làm bằng nhung. Người đàn ông trên cổ đeo chuỗi hạt bằng vỏ ốc, xen kẽ đó là ba chiếc răng nanh được xếp cách đều nhau. Cách mà người này ăn mặc, nhất là khi đứng dậy mới uy nghi, lẫm liệt làm sao. Đứa trẻ nhìn ông với ánh mắt thán phục, xen lẫn ngỡ ngàng.

Có chẳng đây là vị Sơn thần ư? Sao mà hùng dũng tráng lệ đến thế? Ở gần nhưng y cảm thấy muôn phần cao xa vời vợi. Đến khi nào y mới có thể được như ngài ấy? Chắc là sẽ chẳng bao giờ đâu, vì y chỉ là một đứa trẻ vô cùng yếu đuối.

“Nhà người tên là gì?” Sơn thần hỏi.

Đứa trẻ cố rướn người dậy trả lời nhưng y vẫn thấy mình không thể nào cử động.

“Không cần ngồi dậy. Người vẫn còn đau lắm, cảm thấy tức ngực đúng không?”

“Ngài là...”

“Đừng bận tâm. Ta gặp người xem như là cũng có duyên. Vết thương ngoài da của người ta đã băng bó cả rồi.”

Đứa trẻ ngoái cổ xuống nhìn cánh tay phải của mình, toàn bộ từ khuỷu tay đến cổ tay và cả bàn tay đều chi chít vải trắng băng chặt, chỉ còn chừa lại những ngón tay để y cử động. Như hiểu ý, Sơn thần liền nói:

“Yên tâm, cái đó đã phong bế lại rồi. Dần dần người sẽ không thấy đau đầu hay tức ngực nữa.”

“Tôi thấy mình rơi xuống nước. Là ngài đã cứu tôi sao?”

“Cứu người. Có thể nói như thế, hay là vận số của người vẫn chưa hết.”

“Tôi... tôi... Cảm tạ ngài!” Đứa bé khó nhọc.

“Hiện tại người rất yếu, tĩnh dưỡng trước đi rồi hãy nghĩ đến chuyện cảm ơn.”

Sơn thần đứng dậy, khi ngài bước ra ngoài cửa thì cũng là lúc ánh nắng chiếu vào. Ánh sáng chói lòa bị che khuất bởi hình bóng của ngài. Cảnh tượng ấy thật làm người ta ngưỡng vọng. Đó mới thật sự là hình ảnh của các vị thần, đó mới thật sự là tinh hoa của trời đất.

“Người có đói không?” Một tiếng nói trong trẻo vang lên.

Như Tranh vẫn đôi mắt long lanh, vẫn nụ cười ấy đang nhìn đứa trẻ. Nó đã làm dịu cơn đau trong y, tuy thế y cũng chẳng thể ăn nổi. Như Tranh đã cố động viên nhưng cũng không được. Đứa bé gái bèn ăn bát cơm của mình rồi đi ra ngoài. Đi rồi sao? Hai người họ đều đi rồi, phải chăng họ lại tiếp tục bỏ mặc đứa trẻ? Bỏ lại y trong nỗi cô đơn, lạnh lẽo.

Như Tranh bước ra đến sân thì Sơn thần đã đứng đợi sẵn.

“Hôm nay con không phải đưa thuốc cho dân nữa. Hãy ở nhà mà chăm sóc đứa bé đó. Ta xuống núi rồi sẽ quay lại.”

“Vâng, thưa ông!”

Nói rồi, Sơn thần từ từ bay lên cao, chân ngài cưỡi trên đám mây, bóng chiếc áo choàng nâu đỏ của ngài khuất dần trong làn sương sớm chưa tan.

Như Tranh cúi chào Sơn thần rồi lại bận bịu với một công việc hàng ngày đó là phơi thuốc.

Trong khi ấy, đứa bé trai vẫn còn miên man trong suy nghĩ. Hai người họ đã đi thật rồi, bỏ lại y thật rồi. Vừa mới có chút ấm áp tình người thì đã vụt tan biến mất. Cuối cùng y lại chìm trong bóng tối, chìm trong sự cô độc. Có lẽ hai người họ cũng chỉ là giấc mơ mà thôi. Thực lòng, y rất muốn ngủ, ngủ thật say để mơ lại giấc mơ kì diệu ấy thêm lần nữa. Cố nhắm mắt để không gian xung quanh bị bao trùm bởi bóng tối, để cho cơn đau mình mấy ê ẩm giảm bớt đi, để gồng mình chống lại những luồng tức ngực đều đặn đến theo trong từng nhịp thở. Đứa bé đã ngủ một giấc thật dài, thật dài cho tới khi bị đánh thức bởi giọng nói trong trẻo ban sáng. Giấc mơ ấy lại hiện rồi về ư?

“Người tỉnh rồi? Cố ăn một chút cháo được không?”

Lờ mờ trong đám khói đang bốc lên nghi ngút vẫn là khuôn mặt và nụ cười ấy, đúng là đứa bé gái kia lại hiện về. Lúc này y đã ngủ được bao lâu? Thì ra thiếp đi một mạch đến tối. Ánh sáng lập lòe từ đồng củi khô giữa nhà xem chừng nổi lên từ bao giờ.

“Hồi trưa có gọi nhưng người không tỉnh lại. Bây giờ cố ăn một bát cháo đi!”

Với tay ra rồi bắt chợt, đứa trẻ áp bàn tay mình lên gò má Như Tranh, nó không phải là hư ảo. Y cảm nhận được sự mềm mại, cảm nhận được hơi ấm, nó là thật, Như Tranh là thật chứ không phải trong giấc mơ như y vẫn nghĩ.

Sự việc dường đột khiến cho Như Tranh tròn xoe đôi mắt.

“Đến cả vết nhọ nôi cũng là thật.”

“Người nói gì chứ?” Như Tranh gạt tay đứa trẻ ra rồi nói. Sau, nó tựa hồ biết rằng trên mặt mình có một vết nhọ nên lấy vạt áo lau đi.

“Ta cứ ngỡ người chỉ trong giấc mơ.”

“Người đã ở đây ba ngày rồi.” Nói xong Như Tranh lấy tay xúc lên một thìa cháo trắng.

“Đây, tay người bị thương, há miệng ra ta đút cho.”

Đứa bé há miệng, cảm nhận được hơi nóng từ cháo, hơi ấm từ chính Như Tranh mang lại khiến y quên hẳn đi cơn lạnh, cơn đói. Sao mà lại gần gũi đến thế? Giá mà được làm bạn với cô bé này mãi.

“Ta là Như Tranh, còn người tên gì?” Đứa bé gái vừa xúc cháo vừa hỏi.

“Ta... ta không biết.”

“Ngay đến tên mình mà người cũng không nhớ sao?”

“Ta... không nhớ gì hết. Ta là ai? Ta từ đâu đến?” Đứa trẻ trầm tư.

“Thế cha mẹ người đâu?” Như Tranh vẫn hồn nhiên hỏi. Câu hỏi khiến cho đứa bé bần thần một lúc.

“Ta cũng không biết.”

Nghe thấy câu trả lời ấy, Như Tranh bỗng đặt bát cháo xuống giường rồi thở dài một tiếng.

“Thì ra, người cũng giống ta, không biết cha mẹ mình là ai.”

Không khí trở nên vắng lặng, hai đứa trẻ bỗng đứng quay ra buồn hẳn, cứ như chúng hiểu nỗi lòng của nhau.

Được một lúc thì Sơn thần trở về, đứa bé đã thiếp đi trong giấc ngủ. Ngài đến ngồi cạnh giường của đứa bé trai. Ngài lặng lẽ quan sát khuôn mặt, hình hài của y rồi thầm nghĩ.

“Đứa trẻ này... thiên tư khó lường, về sau là phúc hay là họa, nên chẳng tùy thuộc vào quyết định của nó.”

Sơn thần đặt tay lên trán đứa trẻ, y cảm nhận được có luồng khí đang chạy trong suốt cơ thể. Ngày này qua ngày khác, cuối cùng đến ngày thứ sáu thì tỉnh táo, đứa trẻ đã hồi phục ít nhiều.

Đứa bé chống gậy và tập tễnh bước ra ngoài cửa trong buổi sáng sớm. Trời đẹp thật, ánh nắng chiếu vào không trung vàng ngợp, nhưng vẫn còn hơi lạnh. Đứa trẻ bước đi mà luôn nheo mắt nhìn trời, thứ mà tưởng như y không bao giờ còn thấy được nữa.

“Người tỉnh rồi à?” Sơn thần hỏi.

Ngài vừa dứt lời thì kéo đứa bé ngồi xuống bên cạnh. Lại đặt tay lên trán của y.

“Để ta xem. Đờ hơn nhiều rồi, một thời gian nữa sẽ khỏe hẳn thôi.”

“Con cảm tạ ngài, Sơn thần!”

Đứa bé đứng dậy, cúi gập mình thành kính. Với y, Sơn thần không chỉ là người cứu mạng, người cho y một cuộc sống mới mà còn là thần tượng, là đích đến của vẻ đẹp hoàn hảo, thứ trong cơn mê y đã mơ màng chứng kiến. Nếu ao ước, đứa bé sẽ ước mình giống như một Sơn thần.

“Ta và người...” Sơn thần trầm ngâm, đoạn nhìn rồi nói tiếp: “Xem như là cũng có duyên, nếu đã không còn nơi nào để đi, nếu đám người trần đã vứt bỏ người, vậy thì hãy ở lại cùng ta. Thế nào?”

Đôi mắt sáng lên, đứa bé vẫn còn ngỡ ngàng.

“Thật chứ ạ?”

“Đương nhiên!”

Trong những ngày mơ màng, y chỉ sợ hình bóng Sơn thần sẽ tan biến mất, khi đỡ hơn y lại lo Sơn thần chữa bệnh cho mình rồi sẽ bỏ đi.

Nhưng bây giờ thì không, đứa trẻ này được Sơn thần giữ lại, quả thực đây như bầu trời mở ra trước mắt.

“Thật chứ ạ. Như vậy con có bạn chơi cùng rồi ông ơi!” Như Tranh vui mừng.

Rồi con bé khẽ nhìn sang đứa trẻ kia, y lại trầm ngâm, vừa nãy còn vui mà giờ đã vậy rồi. Hệt như lúc y nói mình không cha không mẹ, ánh mắt của y vẫn nhìn ra đâu đó xa xăm.

“Từ nay... hãy gọi người là Đăng Long.”

“Đăng... Long?” Đứa trẻ lẩm nhẩm hai chữ thật chậm rồi vội vàng quỳ rạp xuống đất: “Đa tạ Sơn thần ban tên.”

Xa xa vẫn là những dãy núi trùng trùng lớp lớp, thi thoảng còn bị bao phủ bởi sương trắng mờ mờ. Ánh sáng chiếu xuyên qua từng kẽ mây, phủ xuống mái nhà tí hon dưới chân núi. Thì ra đứng trên cao thế này, Đăng Long mới cảm nhận được đất trời rộng lớn biết bao, nếu y chết đi thì thật là uổng phí.

Chưa bao giờ thấy được cảnh tượng hùng vĩ đến thế nên Đăng Long mới trầm ngâm, mới thần thờ. Một thế giới đang mở ra trước mắt y.

Đăng Long quay lại thì bắt gặp một đôi mắt đen tròn xoe của Như Tranh đang hướng về mình.

“Người đang nhìn gì thế?”

“Thiên khai!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 02

“Một người phàm thì sao chống lại phong ba của trời đất?” Sơn thần nói với Đăng Long.

Đứa trẻ nghe thấy thì giật mình kinh hãi. Một đứa trẻ liệu có thấu hiểu hàm ý trong câu nói của Sơn thần?

Đăng Long hoàn toàn không hiểu, nhưng y cũng không giống với đa số đứa trẻ khác. Từ khi được cứu Đăng Long đã thay đổi, y như được hồi sinh trở lại, trong lòng luôn muốn được sống, sống để thấy cái thế giới bao la này, để nhìn cái khung cảnh mặt trời mọc, xóm làng tràn ngập ánh sáng của sự sống.

“Xin ngài... Cầu xin ngài hãy dạy con. Xin ngài để cho con có được mạnh mẽ như ngài vậy!” Đăng Long quỳ sụp trước Sơn thần, mặt y cúi xuống sát đất.

“Ta chẳng qua chỉ là người đi vân du. Có thể dạy người điều gì chứ?” Sơn thần mỉm cười, ngài đỡ Đăng Long đứng dậy. “Thôi được, dù sao sau này người cũng theo ta nay đây mai đó, dạy người vài phép để người phòng thân.”

Quay sang Như Tranh, Sơn thần lại nói tiếp:

“Cả con nữa, Như Tranh, chi bằng hai đứa cùng học đi.”

“Thật vậy ạ! Nhưng con ngu dốt, sợ làm nhọc công lao của ông.” Như Tranh có chút e dè.

“Con chưa thử thì làm sao biết được. Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta sẽ bắt đầu từ sáng mai.”

“Vâng, thưa ông!”

...

Sáng hôm sau, lại là một ngày có nắng. Đăng Long vẫn còn trong chăn ấm. Cả đêm hôm qua có lẽ vui mừng phấn khích mà không ngủ được, lúc này y còn mơ màng thì bỗng nghe tiếng ai đó đang gọi. Hình như là gọi tên của mình, Đăng Long nghĩ. Nhưng kệ, cứ ngủ cái đã trời mới vừa sáng mà. Nhắm mắt một cái, tiếng gọi mỗi lúc một to và ngân dài.

“Đăng... Long...”

Thôi chết! Âm thanh hào sảng này là của Sơn thần. Hôm nay y quên điều gì chẳng? À, đúng rồi, hôm nay là ngày đầu tiên Sơn thần chỉ dạy. Ấy vậy mà bây giờ vẫn còn ngủ. Đăng Long lấy hai chân đạp mạnh chiếc chăn đang đắp. Loạng choạng bước xuống khỏi giường, Đăng Long bước ra ngoài cửa thì lại nghe thấy một tiếng đứt đoạn:

“Đăng...”

Sơn thần đang hăng giọng gọi liền thấy Đăng Long bước ra. Ngay sau đó đánh cộp một cái. Đầu y đập mạnh vào chiếc cột nhà đau điếng. Lúc này mắt y mới chịu mở to, Đăng Long nhìn thoáng đã thấy Sơn thần đang đứng ở sân đối diện. Y bước xuống bậc thang rồi đi lại dần về phía Như Tranh.

“Nhà người đập đầu vào cột mà vẫn chưa tỉnh à?” Như Tranh nói. Tiếp đó là tiếng cười khúc khích của đứa bé gái.

Đặng Long biết nó đang cười nhạo mình, vì thế nên y dụi dụi mắt cho tỉnh, giọng nói uể oải.

“Sơn... Sơn thần! Như Tranh!”

Đặng Long vừa mới dứt lời lập tức cảm thấy đau buốt bên đầu gối phải.

“Tỉnh chưa?”

Một roi của Sơn thần quất mạnh vào chân khiến y tỉnh hẳn. Biết mình sai, Đặng Long đi thẳng vào mái nhà bếp rồi rửa mặt mũi chân tay. Ngày đầu tiên mà có thể bị trể được chứ? Y vừa làm vừa nghĩ trong đầu. Một lúc sau thì xong, Đặng Long bước ra đã thấy Sơn thần đang ngồi uy nghiêm trên tảng đá to, Như Tranh ngồi ở phiến đá nhỏ hơn, đối diện cách Sơn thần chừng mười bước. Bên cạnh đó còn một phiến đá khác, chắc chắn là chỗ của y.

“Nhanh lên! Ông đang đợi người đó!” Như Tranh có giọng nói thật trong trẻo.

Đặng Long rảo bước nhanh tới, y ngồi đặt tay tì lên chiếc bàn làm bằng đá tảng. Bây giờ thì đã tỉnh táo hoàn toàn, Đặng Long mở to mắt và gióng tai lên nghe những điều Sơn thần sắp nói.

“Hai người có biết, con người tới từ đâu không?” Sơn thần đặt câu hỏi bằng giọng trầm mặc.

Đặng Long quay sang nhìn Như Tranh:

“Người có biết không?”

“Ta không biết.” Như Tranh lắc lắc đầu trả lời.

“Người còn không biết, thì làm sao ta biết?”

Đặng Long nghĩ Như Tranh ở với Sơn thần lâu như vậy, thế nào nó cũng biết câu trả lời. Ai dè, Như Tranh cũng còn chẳng rõ. Bản thân y chẳng thể lý giải nổi con người đến từ đâu. Hai đứa trẻ bỗng trở nên ngỡ ngác.

“Vậy có biết con người có tự bao giờ không?”

Hai đứa trẻ vẫn im lặng. Sơn thần bèn đứng dậy, tay chỉ xuống đất và nói:

“Con người... Ở dưới chân là đất, trên đầu ta và các người là một bầu trời lớn... cho nên...”

Đặng Long gãi đầu, y có vẻ không hiểu, tức thì Như Tranh lại reo lên:

“A! Con biết, vậy là con người ở giữa trời và đất phải không ạ?”

“Thông minh!”

Đặng Long nằm bò dài ra bàn, tay y để thõng, y có vẻ chán không muốn học những thứ đâu đâu khó hiểu. Cái đó ai mà chẳng biết. Đặng Long thầm nghĩ, câu trả lời của Như Tranh tầm thường thật, ai mà không biết điều đó kia chứ?

Bỗng dét một cái đau nhói, Đặng Long lại ăn thêm một roi của Sơn thần. Ngài thở dài, biết y học suông không được, bèn tiến đến giỏ thuốc ở góc sân. Ngài nhặt lên một cây thuốc đã héo, lá ú rũ tựa hồ được hái hôm qua. Sơn thần tiến đến hai đứa trẻ, ngài cầm rễ cây ấy xuống đất và hỏi:

“Đặng Long! Người nói xem cây này còn sống hay không?”

Đặng Long nhìn qua thấy lá héo úa nên khẳng định chắc nịch:

“Cây này đã héo, lại bị nhổ lên từ lâu, dù ngài có trồng nó lại thì cũng không thể sống được. Nó đã chết rồi!”

“Còn Như Tranh thì sao?” Sơn thần gọi, như hiểu ý, Như Tranh bước ra trước. Nó giơ tay trái với hai ngón trỏ và ngón giữa đặt lên trước miệng, bàn tay phải nắm chặt lấy tay trái. Đăng Long cảm thấy kì lạ vì con bé cứ đứng đó, đôi mắt nhắm nghiền. Y không biết được rằng, khi con người ta bất động thì tựa hồ muốn cảm nhận xung quanh bằng một thứ khác chứ không phải giác quan thông thường. Như Tranh tập trung tinh thần, hai đầu ngón tay bắt đầu xuất hiện luồng khí xanh lục. Nó đưa ngón tay chỉ về phía cây thuốc đã định vị từ trước.

“Trị Dữ!”

Từ lúc luồng khí xanh xuất hiện Đăng Long đã thất kinh, giờ đây Như Tranh còn làm cho luồng khí ấy bay vào cây thuốc. Nó làm cho cái cây từ chỗ ủ rũ dần dần vươn thẳng lên, lá cây héo úa biến thành tươi tốt. Thật đúng là kì diệu.

“Là gì... Là gì thế? Như Tranh. Dạy ta, dạy ta đi...” Đăng Long nháo nhác.

Thấy Đăng Long với đôi mắt long lanh kinh ngạc, Như Tranh lại khẽ cười khúc khích. Con bé không trả lời khiến Đăng Long quay ra hỏi Sơn thần:

“Làm sao mà cái cây ấy sống lại được thưa ngài? Luồng khí ấy là gì vậy? Có phải cứ đứng im thế này, thế này thì làm cái cây sống lại phải không?”

Đăng Long đứng nhồm dậm, y bắt chước giống hệt tư thế của Như Tranh và hỏi dồn dập khiến tiếng cười khúc khích ngày càng rõ hơn.

“Để làm được thì người phải biết về một thứ trước đã.” Sơn thần lên tiếng.

Ngài biết chỉ có làm ví dụ, làm cho Đăng Long thấy tận mắt thì y mới có đôi chút hứng thú. Vì thế mà ngài cho Như Tranh sử dụng Trị Dũ thuật. Cây thuốc tuy đã héo úa nhưng nó vẫn chưa hẳn đã chết, sự sống của nó chỉ đang mất dần mà thôi. Trị Dũ là thuật trị liệu giúp tăng cường sự sống. Chính ngài đã dạy thuật này cho Như Tranh để nó cùng ngài rong ruổi chữa trị cho những người dân bị bệnh biết bao ngày tháng. Nhưng không phải cứ học là biết dùng, đặc biệt là Đăng Long.

“Đâu? Thứ đó ở đâu?”

Đăng Long ngó nghiêng ngang dọc, y mừng rỡ cái thứ ấy chắc chắn quý lắm. Đại loại là một viên tiên đan hay một lọ thuốc tiên gì đó. Y chắc mẩm Sơn thần sẽ cho mình uống cái đó rồi đột nhiên y trở sẽ thành người biết pháp thuật.

“Nó không cầm được!”

Vậy thì chắc là nước rồi, hóa ra chỉ cần uống một ngụm nước do chính Sơn thần chế ra thì sẽ có sức mạnh giống như ngài thôi. Đăng Long nghĩ.

“Nó không ngửi được, cũng chẳng nghe thấy được.”

Cũng tốt, cái thứ ấy mà mùi hôi hay lại vị đắng thì y làm sao chịu nổi.

“Nó cũng chẳng nhìn thấy được!”

“Hả?” Đăng Long há hốc mồm: “Không cầm nắm được, không ngửi thấy, không nghe thấy cũng không nhìn thấy thì rốt cuộc nó là thứ gì?”

Tay chống cằm, đôi mắt nheo lại, Đăng Long đang vắt óc suy nghĩ. Được một lúc, y chẳng còn kiên nhẫn được nữa.

“Không được! Con không đoán được!”

Sơn thần lấy tay chỉ vào Đăng Long.

“Con ư? Con làm sao? Con mà là cái thứ ấy ư? Con vẫn nhìn thấy con, vẫn nghe vẫn thấy được kia mà?”

Biết y còn đang mê lung, Sơn thần lại nói:

“Vậy đã bao giờ người nhìn vào bên trong người chưa?”

Đôi mắt Đẳng Long sáng lên nhưng rồi lại tắt ngấm, y cúi xuống nhìn vào ngực, nhưng làm sao có thể nhìn vào bên trong, và lại cái thứ ấy có nhìn được đâu? Đẳng Long thất vọng.

“Đó là thứ ở bên trong người. Người ăn thức ăn để giúp cơ thể mình đi lại, chạy nhảy. Đó là biểu hiện của thân thể người, vậy thì biểu hiện bên trong của người là gì?”

Đến lúc này thì Đẳng Long mới vỡ lẽ ra.

“Hồn phách!”

Y lên tiếng và trầm ngâm. Đúng là chưa bao giờ y nghĩ hồn phách bên trong mình như thế nào? Mà nó làm được gì kia chứ? Chẳng qua khi chết thì nó lìa khỏi thân xác và bay đi mất thôi.

“Để dùng được pháp thuật, người phải sử dụng sức mạnh tinh thần, sức mạnh tiềm ẩn bên trong con người chứ không phải sức mạnh thể xác.”

“Vậy làm thế nào mới dùng được sức mạnh tinh thần?” Đẳng Long thắc mắc.

“Người phải dùng đến khí!”

Đứa trẻ vẫn còn mơ hồ. Sơn thần vốn nghĩ tư chất của y đáng lẽ phải thông minh hơn thế.

Phải nói dễ hiểu thì may ra...

“Đồ ăn thức uống thì nuôi sống thân xác người, còn hồn phách thì do khí nuôi sống.”

“Khí là vô hình vô định, là động lực của trời đất, của con người. Nó giúp hồn phách con người có sức mạnh. Dùng sức mạnh hồn phách thông qua khí thì mới thi triển được pháp thuật.”

Bắt đầu khó hiểu. Cái gì mà vô hình, cái gì mà trời đất, nói nhanh như vậy thì ai nhớ được? Mà khoan, giọng nói này? Không phải hào sảng của Sơn thần mà nó trong trẻo tựa như một tiếng suối chảy. Đăng Long quay sang thấy Như Tranh cười khúc khích, thì ra câu nói ấy là của con bé. Nó còn biết về khí hơn cả y, làm sao y có thể thua cả một đứa con gái kia chứ. Tính hiếu thắng của Đăng Long lại nổi lên.

“Khí? Vậy khí là gì, ngài dạy con đi!”

Sơn thần tiến gần lại chiếc bàn đá, rồi ngài cắn đầu ngón tay trỏ của mình. Máu liền rớt ra, giọt máu ấy được nhỏ vào bát nước, nó dần biến thành màu đỏ. Quệt nước ở trong bát, Sơn thần vạch một vạch trên bàn tay của mình rồi giơ ra cho Đăng Long. Ngài nói:

“Xem đây!”

Đăng Long nhìn chăm chú, một lát thì thấy vạch máu biến mất, rồi bất chợt nó lại xuất hiện trong lòng bàn tay Sơn thần.

“Làm thế nào? Làm thế nào mà?” Đăng Long tò mò.

“Đó chính là khí! Nó đi từ trên xuống dưới, mang theo cả vết máu của ta. Nói cách khác, dòng khí và dòng máu cùng tồn tại trong một thân thể con người.”

Đăng Long gật đầu lia lịa như thể y ghi nhớ vào đầu tất cả.

“Muốn dùng pháp thuật, người phải điều khiển dòng khí có trong cơ thể, đưa nó trở ra bên ngoài và biến thành sức mạnh của người.”

“Vâng! À mà... Vừa rồi chẳng phải khí của Như Tranh dùng có màu xanh hay sao? Như vậy là máu của Như Tranh màu xanh?”

Đặng Long thắc mắc, y đập năm tay phải vào bàn tay trái như thể khẳng định chắc nịch rồi bỗng nhìn sang Như Tranh với đôi mắt sợ hãi.

“Hả? Vậy người... người là... là gì thế?”

Đặng Long chỉ tay về phía Như Tranh và nói. Lập luận của y làm cho Sơn thần và Như Tranh đều bật cười, y thật sự rất ngốc nghếch.

Khí sử ra bên ngoài thì tùy theo mà có màu sắc. Có phải khí từ máu mà ra đâu?

“Được rồi! Người thử làm đi.” Sơn thần nói với Đặng Long.

Y bước ra và đứng tư thế giống Như Tranh ban nãy. Hai mắt nhắm được một lúc thì lại mở to:

“Nhưng khi nào thì con biết khí có thể xuất ra bên ngoài?”

“Hãy cảm nhận cho đến khi người thấy có thể cầm nắm nó như cầm nắm đồ vật. Bây giờ thì hồi sinh cây thuốc cho ta xem.”

Đặng Long nhắm mắt lại rồi đứng im cảm nhận. Trong tâm trí luôn lẩm bẩm: “Cho đến khi cầm nắm được!” Ý là muốn nhắc nhở mình khi nào dòng khí có thể cầm nắm được thì điều khiển ra ngoài.

Không gian xung quanh trở nên yên tĩnh, Đặng Long chỉ nghe được tiếng gió thổi quanh tai. Thế rồi dần dần, y cũng bắt đầu cảm nhận một thứ đang dần di chuyển, từ từ và chậm rãi. Đặng Long nóng ran, dòng khí di chuyển từ trên xuống dưới, từ trên đỉnh đầu tách ra thành hai luồng đi qua

thái dương, tụ lại ở cổ họng rồi đi xuống hòa vào tạng phủ. Đây rồi! Mặt Đẳng Long biến sắc, y mừng rỡ khi cảm thấy dòng khí đi vào hai cánh tay. Đây! Chính là lúc y có thể cầm nắm dòng khí trong cơ thể của mình.

Vẫn đang tập trung chờ đợi dòng khí đi xuống các đầu ngón tay. Chợt có gì đó nhức nhức bên cánh tay phải đang để thông. Mặc kệ, Đẳng Long chỉ cần chú ý sang dòng bên tay trái, chờ nó đi xuống các đầu ngón tay. Là lúc này! Đẳng Long lẩm nhẩm trong đầu. Y mở mắt ra, tựa hồ nhắm vào cây thuốc dưới đất. Nhìn hai ngón tay trái, Đẳng Long phát hiện dòng khí mình đang sử ra có một màu đỏ. Đẳng Long muốn điều khiển nó, nhưng bên tay phải sao đau quá? Cánh tay y như muốn nổ tung ra vậy. Đẳng Long cố đưa dòng khí tới cây thuốc, nhưng xung quanh bỗng chốc đen đảo. Khí đỏ biến thành màu đen rồi trời đất cũng tối đen. Đẳng Long không còn một chút sức lực, chân tay rã rời.

Đứa trẻ vô thức ngã úp mặt xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

“Đẳng Long!”

Sơn thần và Như Tranh cùng kêu lên. Ngài chạy tới, lật ngửa đứa bé dậy. Đẳng Long vẫn nằm ngất xỉu, đôi môi lại thâm tím cùng cánh tay phải co quắp. Kinh hãi hơn nữa, khuôn mặt Đẳng Long tràn ngập các vết đen. Nó bao phủ toàn bộ đôi mắt của y, trông y giống như một người sắp chết. Không hẳn, dòng khí xuống cánh tay phải bị tắc nghẽn khi nó tiếp xúc với dòng khí vốn bị phong ấn ở trong cánh tay. Dòng khí đen ấy luôn muốn chảy ngược xâm chiếm cơ thể thằng bé. Khi hai dòng khí ngược chiều gặp nhau, nó làm cho cánh tay đau nhức như bỏng nước muốn vỡ. Dòng khí của Đẳng Long di chuyển xuống không đủ mạnh, hắc khí đó mới càng được thể mà lấn tới, chiếm lấy tâm trí Đẳng Long.

“Y chưa chết, nhưng y cũng đã mất đi ý thức, có lẽ ta phải giúp y phong ấn hắc khí.” Sơn thần nghĩ.

“Đằng Long! Y làm sao thế ông?”

“Như Tranh! Con lui lại đi.”

Sơn thần nói rồi ra hiệu cho Như Tranh lùi xa. Ngài lấy tay mình đặt lên trên trán Đằng Long. Vận kinh lực ra cánh tay, Sơn thần truyền khí vào trong cơ thể thẳng bé.

“Hắc khí này quá mạnh, chính khí của Đằng Long không cự lại nổi, ta chỉ còn cách truyền thêm cho y chính khí của ta, giúp y cự lại hắc khí mà thôi. Có điều...” Ngài tự nhủ.

“Ông ơi liệu y có cứu được không?” Như Tranh rồi rít lo lắng.

“Yên tâm, ta sẽ không để y chết được đâu!”

Có điều... Hai luồng khí mạnh gặp nhau tất sẽ tương khắc, cơ thể Đằng Long liệu có chịu nổi sức ép ghê ghớm này? Tất cả chỉ còn dựa vào phúc mệnh của y mà thôi. Sơn thần nhìn xuống cánh tay đang đặt lên trán Đằng Long thì thấy hắc khí còn lan ra cả tay ngài. Nó tựa hồ còn muốn chiếm lấy cơ thể của ngài. Thật đáng sợ, Sơn thần vận kinh lực ép luồng khí ấy xuống cánh tay Đằng Long. Ngài rất muốn tiêu trừ nó nhưng ngặt nổi làm như thế Đằng Long cũng sẽ mất mạng. Đành phải phong ấn hắc khí ở cánh tay này mà thôi.

Sơn thần suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn thắc mắc, luồng khí ấy rốt cuộc là gì? Tại sao trong cơ thể của một đứa bé lại tồn tại đến hai luồng khí đối nghịch với nhau? Sơn thần bế Đằng Long vào trong nhà, để y nằm thõng trên chiếc giường gỗ. Ngài luôn túc trực bên y cho tới lúc y hồi tỉnh.

Đằng Long từ từ mở mắt thì đã nghe thấy tiếng hò reo.

“Đằng Long tỉnh rồi ông ơi!”

“Người thấy thế nào rồi?” Sơn thần đến bên Đăng Long và hỏi.

Đăng Long thất thần giây lát, y cố nhớ lại xem có chuyện gì xảy ra. Hồi sáng lúc y đang vận kinh thì thấy đau nhức ở cánh tay phải. Chợt thất kinh, Đăng Long nhớ ra khi đó có gì đen tối đang muốn xâm chiếm hồn phách của y.

“Lúc đó...”

“Không lo! Ta đã xử lí cho người rồi! Nhưng có điều...” Sơn thần trầm ngâm hồi lâu: “Từ nay, người không được luyện phép nữa.”

Không được luyện ư? Như thế làm sao trở nên mạnh mẽ giống như Sơn thần được chứ? Đăng Long nghĩ, vẻ mặt của y hơi thất vọng.

“Nhưng?” Đăng Long đang định nói thì Sơn thần ngắt lời. Ngài chỉ vào cánh tay phải bằng kín của y.

“Nó... Người không thể chống lại dòng hắc khí đó. Một khi nó chiếm lấy cơ thể của người thì người sẽ chết!”

Không! Cái mà Sơn thần lo ngại chính là lúc luồng hắc khí chiếm được cơ thể Đăng Long, y sẽ biến thành một người khác. Đăng Long sẽ biến thành một kẻ có sức mạnh đáng sợ, sẽ không ai biết, không ai hiểu. Thậm chí không ai có thể chế ngự, đám người trần rồi đây sẽ nhìn nhận y ra sao?

“Khí là từ trên trời giáng xuống, đi vào trong cơ thể người thì nó thuộc về người và gọi là chân khí. Nhưng lượng khí mà người điều khiển được quá yếu so với dòng hắc khí đó. Một khi người đưa chân khí xuống cánh tay phải cũng là lúc người kích thích cho hắc khí hoạt động chiếm lấy cơ thể của người. Đến lúc đó người sẽ chết!”

Ánh mắt quả quyết của Sơn thần hòa với ánh lửa lập lòe khiến Đăng Long sợ hãi và cam chịu. Thế là hết, rốt cuộc thì y cũng vẫn hoàn yếu đuối, vẫn chỉ là một đứa trẻ có thể bất cứ lúc nào chết yếu.

“Nhưng ta đã hứa dạy người pháp thuật để phòng thân...”

Sơn thần lên tiếng, tiếng nói ấy làm cho Đăng Long lại rạng rỡ. Miễn là được Sơn thần chỉ dạy thì cái gì y cũng sẽ cố gắng học.

“Sức mạnh tinh thần người không thể sử dụng thì hãy học cách sử dụng sức mạnh thân xác.”

“Là gì? Là gì vậy?”

Đăng Long nhồm hăn người dậy. Niềm phấn chấn giúp y không còn cảm thấy đau nhức vẫn còn tồn tại trong ở cơ thể.

“Chính là sức mạnh cơ bắp của người. Là những đòn đánh bình thường mà người có thể sử dụng. Chỉ cần chăm chỉ luyện tập, người cũng sẽ mạnh lên thôi.”

Đăng Long gật gật đầu, đôi mắt long lanh. Dòng máu hào sảng lại trào dâng trong y.

“Thế nào? Có muốn học không?” Sơn thần hỏi lại.

Đăng Long gật đầu ba cái và nói:

“Con sẽ cố gắng học! Nhưng mà... không dùng được phép thuật thì chẳng oai phong chút nào!”

“Chỉ cần người luyện tập thể chất có thành quả. Ta sẽ có cách giúp người học được phép thuật.”

Sơn thần động viên Đăng Long, nhưng ngài biết, có lẽ y sẽ chẳng bao giờ còn có cơ hội học phép được nữa. Chỉ là muốn y sống những ngày tháng tiếp theo vui vẻ mà nói vậy thôi.

“Giờ thì... Người muốn học loại nào?” Đăng Long tựa hồ chưa hiểu ý của Sơn thần thì ngài nói tiếp: “Người muốn chọn binh khí gì?”

Đăng Long nhớ lại trước đây, toán người đã vứt bỏ y, họ bên mình đều mang theo một thanh kiếm, y nhìn vào đó và cảm thấy vô cùng oai phong凛冽.

Không cần do dự thêm nữa, Đăng Long quả quyết:

“Con chọn kiếm!”

“Người chắc chứ?”

Đăng Long gật đầu.

“Vậy thì từ mai ta sẽ truyền dạy kiếm pháp cho người!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 03

“Về rồi à?”

Bịch! Đẳng Long vút giò thuốc ngay trước hiên nhà, y ngồi bệt xuống và lau mồ hôi, không màng gì đến câu hỏi.

“Đây! Uống đi.”

Đẳng Long vợ lấy bát nước và uống ừng ực, y ngẩng lên thì thấy một người thiếu nữ, hai mắt đen nhánh đang lim dim nhìn y, người này có mái tóc bông bênh theo làn gió thổi phảng phất mùi hương bồ kết. Đó là Như Tranh, bây giờ đã là thiếu nữ rồi. Lúc nào cũng tràn đầy sức sống, cũng tươi vui trước mặt Đẳng Long. Thấm thoắt vậy mà đã hơn chục năm. Đứa trẻ yếu đuối ngày nào bây giờ đã trưởng thành ở độ tuổi mười sáu.

“Tóc lại rối nữa kìa?”

Đẳng Long cười hì hì. Như Tranh đang chê trách vì lúc nào mái tóc y cũng để rối rắm che hết cả mắt. Cô bước lại sau lưng Đẳng Long.

“Ngồi yên đây! Ta chải tóc cho.”

Đôi tay Như Tranh nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Đẳng Long rồi vuốt từng búi tóc y cho thẳng nếp. Vừa làm Như Tranh vừa khẽ thở dài:

“Người đó! Lúc nào cũng để rối tung lên không?”

Đặng Long chẳng để tâm, chỉ cười.

“Như thế thì người mới có lúc chải tóc cho ta chứ?”

Sau lưng áo ướt đầm mồ hôi, Đặng Long vừa trải qua một đoạn đường mệt nhọc. Chẳng có gì to tát, chỉ là đi hái thuốc dưới chân núi, thế nhưng y cũng thở dốc hần hển.

“Người! Chắc lại gây sự với người ta có đúng không?”

Như Tranh hỏi mà có ý trách mắng Đặng Long, cô đã giúp y bện lại tóc rồi trở ra đi lấy giỏ thuốc. Đôi tay cô thoăn thoắt phân ra từng loại để phơi trên giá. Đặng Long ngả lưng xuống hiên, cảm giác thật mát và dễ chịu. Mắt y nhìn theo cái bóng áo trắng, tóc dài ngang lưng mà bấy lâu nay y vẫn quen thuộc. Đặng Long nằm nghĩ ngợi, nghĩ về câu nói của Như Tranh. Đúng hơn thì là giọng nói của người con gái ấy. Sao mà trong trẻo đến thế, cứ như tiếng suối rót vào tai y. Đặng Long hai mắt nhắm lại, y tưởng tượng ra có ai đó đang đi tới. Tà váy áo quấn tận gót chân, người đó bước lên hiên nhà rồi khẽ ngồi xuống bên cạnh y. Một gương mặt cúi xuống, gần, ngày càng gần Đặng Long. Đôi tay mềm mại khẽ lau trên trán, rồi hai má, lau cho sạch những vết bẩn trên khuôn mặt của y. Người con gái ấy nhẹ nhàng dùng tay vén một bên tóc cài lên mang tai rồi bất chợt áp sát vào người y. Đặt lên gò má y một...

Có cái gì đập mạnh lên má, một cái rồi hai cái, cứ thế bồm bộp khiến Đặng Long tỉnh giấc:

“Dậy... Dậy đi! Ông về rồi!”

Tiếng Như Tranh gọi. Đặng Long đang say giấc thì bị đánh thức. Y vừa mở mắt đã đau điếng, có cái gì đó chọc vào mắt. Hóa ra đó là tóc của Như Tranh. Cô ngồi xuống bên cạnh, dùng đôi tay nhẹ nhàng làm cho Đặng Long tỉnh giấc. Đặng Long đã ngủ một giấc dài, thật dài. Y nhận ra trời đã gần tối, đã thiếp đi từ ban chiều cho đến tận bây giờ. Dĩ nhiên, những gì

thấy được cũng chỉ trong mơ mà thôi. Đang đến lúc cao trào để nhìn xem người con gái ấy là ai thì bị lôi ra khỏi huyền mộng. Đẳng Long dụi mắt, ban nãy vừa mới bị mái tóc của Như Tranh chọc vào. Y ngồi bần thần một lúc, khuôn mặt tỏ vẻ thất vọng kì lạ.

“Còn ngần ra làm gì thế?”

Tiếng Như Tranh lại vang lên. Đẳng Long lúc này mới nhận ra khuôn mặt của Như Tranh tròn trịa như ánh trăng rằm. Cái vật thể mà y vẫn ngược lên trời cao ước vọng. Sức nhớ Sơn thần sắp quay về, Đẳng Long vùng dậy chạy đi tắm rửa. Chạy đến giữa sân thì quay lại, Đẳng Long quên mất chưa lấy quần áo để thay. Như Tranh đã đứng sẵn ở đó và đưa quần áo cho y. Lại một bộ màu đen, với y quanh năm xuân hạ thu đông cũng chỉ có một màu ấy thôi. Đơn giản là vì màu ấy khi có lấm bấn trông cũng đỡ nhem nhuốc. Đẳng Long nhận lấy quần áo và hốt hải chạy đi.

Đẳng Long, y vẫn đấng trí như ngày nào.

Một lúc sau, Đẳng Long đi ra. Mái tóc của y đã dài đến ngang lưng, nó được Như Tranh buộc gọn lại, tóc mái vẫn để xòa che đi mắt trái. Đẳng Long vốn thích để tóc như thế, mọi người ít chú ý đến mình hơn. Dầu sao, cũng ngày ngày xuống núi hái thuốc rồi lại đi lên núi, người ta có thể nghi ngờ về thân phận của y lắm chứ. Đẳng Long bước vào trong nhà, thấy Sơn thần ngồi đó, kế bên là niêu cơm đang bốc khói nghi ngút, bên kia là Như Tranh, cô đang sắp ra các món. Xem nào, hôm nay lại có cá kho, món khoái khẩu của Đẳng Long, mùi hương lan tỏa làm y nhức mũi mất rồi.

Đẳng Long tiến lại cúi chào Sơn thần một cách lễ phép. Bữa ăn đạm bạc nhưng ấm cúng, đối với hai đứa trẻ không cha không mẹ thì đây là gia đình thực sự của chúng. Sơn thần luôn là người xới cơm cho từng đứa, ngài quan tâm chăm sóc cho chúng như người cha, như bậc trưởng bối trong nhà. Bữa ăn diễn ra vui vẻ.

“Hôm nay ông đi những đâu? Có vui không ạ?” Như Tranh hỏi.

Sơn thần nghĩ một lát rồi nói. Ngài vẫn trẻ trung hào sảng như xưa.

“Ta đi xem đánh cá ở sông Tiểu Hoàng. Cũng có chút thú vị.”

Vừa nói ngài vừa hồi tưởng lại, hôm nay đúng là vui thật. Ngài ra sông xem dân tình nô nức đánh cá. Họ thật thà chất phác, nói chuyện với ngài lại tự nhiên không kiêng dè, coi ngài như người thân thuộc. Dân hiền lành nên ngài rất ưa, bèn ở lại xem cá đến tận chiều mới về. Thật là thư giãn!

...

Hôm sau tỉnh mơ, Đăng Long và Như Tranh lại khoác giỏ xuống núi. Đi đến khi nhìn rõ đường thì mới xuống được chợ. Hôm nay đặc biệt, vì lần đầu tiên hai đứa tới được chỗ đông người như thế. Nào là các gánh hàng bày ra la liệt, nào là người bán người mua ồn ào khắp lối. Thi thoảng thấy Như Tranh đi qua, các bà các chị bán hàng vãi liền gọi với lại.

“Này! Anh em nhà ấy ơi! Vải tốt lắm vào xem đi!”

Như Tranh giơ tay ra hiệu không mua thì họ lại nói tiếp:

“Thế nhà ấy đã có mối nào chưa? Hay là về ở với hủ này đi?”

Hai đứa càng ngơ ngác, chẳng hiểu mối ở đây là gì. Như Tranh nhìn quanh lại thấy đám trai tráng xì xèo to nhỏ.

“Bà nói mối là mối gì?” Cô bé ngây ngô hỏi lại.

Bà chủ hàng quẹt miệng vứt bã trà đi, môi vẫn còn đỏ hồng xoén xoét:

“Ghóm lại còn làm bộ. Con cái nhà ai mà xinh đáo để cơ. Chưa có thì về ở với giai nhà bà!”

Đến lúc này mới biết, Như Tranh bị bà chủ trêu đùa nên liền đỏ mặt, cô kéo tay Đăng Long đi nhanh về phía trước.

Đi được một lúc thì cũng ra khỏi chợ. Hai người đến một hồ sen, họ bèn xuống thuyền dạo chơi giữa hồ. Như Tranh cúi xuống ngắt một bông rồi giơ ra trước mặt nói:

“Đẹp không?”

Đăng Long ngược lên nhìn, lúc này mặt trời đang lên cao, ánh nắng chiếu xuống làm cho hai má Như Tranh ửng hồng. Khuôn mặt ấy trông hết như cánh sen vậy.

“Hoa sen cũng đẹp thật! Đẹp không?”

Đăng Long vừa nói vừa giơ bông sen lên, y làm động tác giống hệt Như Tranh, y muốn so sánh khuôn mặt cô với đóa sen đó. Biết Đăng Long cố ý nhại lại, Như Tranh bèn quay mặt đi không nói. Hai người hái đầy giỏ sen thì cũng đã đến ban trưa. Họ lên bờ bên kia rồi lại đi về phía tây đến đầu giờ chiều. Đến bến sông Tiểu Hoàng bèn lên một chiếc thuyền nhỏ. Như Tranh lấy ra hai gói lá sen, bên trong là cơm nắm và thức ăn được chuẩn bị từ trước. Hai người ngồi ăn được giữa chừng thì bỗng thấy trời tối dần, mây đen che phủ phía trên đỉnh đầu. Cơn mưa bất chợt khiến họ chẳng kịp xoay trở, dùng tạm lá sen gói cơm để che cũng chỉ giúp cho tóc khỏi ướt. Cơn mưa quét qua làm quần áo hai người ướt sũng.

Một thoáng sau cơn mưa mới dần tạnh, Như Tranh trở nên lo lắng:

“Ướt hết rồi! Đang nắng mà lại trở mưa, phải làm sao đây?”

Đăng Long hướng mắt ra xa phía chân trời, mưa vẫn lác đác rơi, cơn mưa rào thoáng qua vẫn chưa trả lại bầu trời quang đãng, mây đen còn mù mịt. Xem chừng khó mà nắng ngay được. Đăng Long vẫn hay nghĩ ngợi như thế. Như Tranh khẽ liếc nhìn y và cười khúc khích.

“Long! Phải làm sao đây? Sen bị hỏng rồi, cứ thế này thì sẽ bị ông mắng mất thôi?”

“Người đi hết sông Tiểu Hoàng chưa?”

Như Tranh nghe vậy liền lắc lắc đầu.

“Nếu vậy thì chúng ta đi thôi!”

Đằng Long với tay thả giây neo thuyền để cho nó tự do trôi theo dòng nước. Chiếc thuyền cứ thế trôi, tiện đó Đằng Long nằm xuống thuyền, thoải mái mở mắt ngắm nhìn bầu trời, dù cho bây giờ nó không thực sự đẹp lắm.

Như Tranh vẫn còn ngờ ngác liền hỏi:

“Người làm gì thế? Long?”

“Ta cứ nằm dài ở đây mà ngắm cảnh cho đến khi ráo nước rồi hãy về.”

Như Tranh cho là phải, bèn nằm xuống cùng. Chiếc thuyền nhẹ trôi, thảnh thơi hai người vẫn nghe thấy tiếng tí tách, là tiếng của giọt nước rơi xuống lòng sông. Như Tranh nghiêng người quay mặt sang phía Đằng Long và hỏi.

“Khăn bịt mặt? Tại sao mỗi khi xuống núi người đều mang theo nó thế?”

“Hử?”

Đằng Long ậm ừ trong miệng, im lặng hồi lâu rồi mới nói:

“Ta... không muốn người khác chú ý đến mình.”

“Nhưng như thế lại làm người ta chú ý hơn đấy. Ai mà chẳng tò mò với một người luôn che mặt mình, đúng không?”

“Tại sao?”

“Thì họ muốn xem đằng sau lớp vải này là gì?”

Như Tranh vừa nói vừa chỉ vào má Đăng Long. Y dùng khăn che mặt, chỉ để hở hai con mắt cho những ai nhìn thấy.

“Vói lại, đôi mắt của người dễ gây chú ý lắm. Nó không lẩn với ai, nhất là khi người nhìn ra xa xăm nghĩ ngợi. Khi ấy như thể người đang nhìn thấu tâm can người khác.”

Như Tranh nói tiếp.

“Thật à?” Đăng Long không từ chối cũng chẳng thừa nhận.

“Ai mà chẳng sợ người khác nhìn mình với ánh mắt như thế?”

Vừa nói dứt câu, Như Tranh bắt gặp ngay ánh mắt của Đăng Long đang nhìn thẳng vào mình. Đôi má lập tức ửng đỏ, Như Tranh quay ngoắt lên nhìn trời.

“Như thế này à?”

Đăng Long hỏi, nhưng người bên cạnh không đáp, Như Tranh vẫn trầm ngâm im lặng, trống ngực dồn dập khiến cô phải thở mạnh để lấy lại cân bằng.

...

Thuyền cứ thế nhẹ trôi, thời gian cũng cứ thế trôi. Trời lúc xế chiều quang đãng nhưng nắng cũng tắt, chỉ còn lại vài tia le lói lúc mặt trời xuống núi.

“Long?” Như Tranh gọi.

Đặng Long đang say giấc ngủ thì chợt tỉnh giấc, thấy đã xế chiều, có lẽ Như Tranh gọi y dậy cũng vì lẽ đó. Đặng Long cho thuyền tấp vào bờ, buộc giây neo vào cọc. Vừa mới ngẩng lên y đã nhìn thấy một cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ. Ba đỉnh núi cao vút, đẹp như tranh vẽ đang sừng sững chỉ lên bầu trời, mặt trời khuất bóng ngả màu vàng ửng lên ba đỉnh núi xếp thẳng hàng nhau. Đâu đó xa xa lại có bóng khói bốc lên, tiếng ca vịnh ngân nga của dân chúng vẫn còn vang vọng. Quả thực là thiên địa nhân cùng hòa hợp, cảnh tượng đẹp để biết bao!

“Đặng Long!”

Tiếng gọi tiếp tục vang lên, lần này có vẻ gấp gáp hơn trước. Như Tranh có dự cảm gì đó không tốt. Rồi đột nhiên, gió lạnh thổi ngang mặt sông, những cơn gió phả hàn khí vào gáy hai người. Mặt sông khê dậy sóng, dường như có cái gì đang cố trỗi dậy. Như Tranh nắm lấy tay Đặng Long kéo y mau chóng lên bờ. Đó là cái gì rất tối, rất lạnh. Không kịp rồi! Đặng Long cảm thấy tay mình đau nhức, đôi chân rã rời. Y ngã quỵ xuống thuyền, đầu óc như muốn nổ tung.

Như Tranh nắm lấy cổ tay của Đặng Long, luồng khí xanh phát ra truyền vào người y giúp y có thể chống lại hắc khí bên trong. Như Tranh dìu Đặng Long lên bờ, hai người cố gắng chạy thoát khỏi dòng sông càng xa càng tốt. Gắng sức cho đến khi tối mịt, hai người đã lên đến lưng chừng núi, tới một cái hang thì trú ở đấy. Vừa bước vào hang, không khí đã khác hẳn. Ấm hơn nhiều, cho dù Như Tranh vừa mới đốt lửa. Đặng Long cũng đã đỡ hơn. Cái hang vòm cao, trên đỉnh toàn thạch nhũ, thỉnh thoảng lại có tiếng nước chảy róc rách. Dù sao thì cũng có nơi trú chân, cố gắng qua đêm nay chờ đến khi trời sáng rồi tính tiếp.

Bỗng có tiếng loạt soạt của đá. Không, đó là tiếng bước chân của ai đó đi ra. Một người cao lớn, vẫn áo choàng nâu, vẫn giáp vai hình xương thú, dây chuyền răng hổ. Cả hang động sáng bừng lên. Vừa nhìn thấy người đó, khuôn mặt Như Tranh đã trở nên tươi rói.

“Ông ơi! Ông cũng ở đây sao?” Như Tranh gọi lớn.

Sơn thần tiến lại, truyền chân khí vào người Đăng Long. Luồng khí lưu thông khắp cơ thể, y cảm nhận được sức mạnh cương dương của nó, và cũng dần dần hồi tỉnh.

“Ngài cũng ở đây? Sơn thần?” Đăng Long tỉnh lại liền hỏi.

“Các người cũng thấy đúng không?”

Hai người còn hoang mang thì Sơn thần nói tiếp:

“Cảnh nơi đây, nó thật đẹp đẽ phải không? Bao năm qua ta nay đây mai đó tìm kiếm một nơi thanh dã, dân chúng thuần phác để ở. Và giờ, có lẽ ta đã tìm được.”

Sơn thần nở nụ cười mãn nguyện. Ba người cứ thế chuyện trò mà quên đi thời gian lúc nào không biết. Đăng Long và Như Tranh cũng ngủ thiếp đi sau ngày dài mệt mỏi.

Tiếng gà gáy vang lên báo hiệu ngày mới và nó cũng đánh thức luôn những người trong hang.

“Ông ơi, từ nay chúng ta sẽ ở lại đây sao?” Như Tranh quay ra hỏi Sơn thần.

Ngài không nói gì, đứng dậy bước dần ra cửa động. Như Tranh và Đăng Long đi theo, hai người bước hẳn ra phía ngoài hang.

Nhưng Sơn thần dừng lại, ngài vẫn khuất bóng trong hang mà không chịu bước tiếp. Sơn thần lặng thình nhìn hai người rồi quay lưng định bước vào trong.

“Sơn thần!”

“Ông ơi!”

Như Tranh và Đăng Long cùng đồng thanh gọi nhưng Sơn thần vẫn đứng đó. Ngài chỉ quay lưng mà lên tiếng.

“Từ nay... Chỉ có ta ở hang này. Hai người hãy xuống núi đi.”

“Ông ơi! Bao nhiêu năm qua ông vẫn ở với chúng con, sao giờ lại không cho chúng con đi cùng?” Như Tranh nói gấp gáp, rồi như thể òa khóc.

Đăng Long thấy thế liền nói:

“Có phải chúng con đã làm gì sai? Ngài muốn phạt nên mới nói vậy hay không?”

Nghe rồi Sơn thần bèn thở dài một tiếng:

“Duyên đến duyên đi là lẽ tự nhiên. Hà tất phải cưỡng cầu.”

Bịch! Đăng Long dập đầu sát đất.

“Con đã làm sai, ngài cứ việc trách phạt. Xin ngài... xin ngài đừng đuổi chúng con đi.”

“Ông đừng đuổi con đi! Không có ông thì chúng con biết làm sao? Không có ông thì ai chữa trị cho Đăng Long đây?” Như Tranh cũng quỳ xuống nước nở.

“Nếu ngài muốn trách phạt, con xin chịu tội. Mọi tội lỗi đều là do con, xin ngài đừng có đuổi Như Tranh. Như Tranh không có lỗi làm gì hết. Con cầu xin ngài!”

Đăng Long vẫn cúi rạp mình khẩn thiết. Như Tranh thì khóc nước nở nhưng Sơn thần tâm ý đã quyết:

“Hai người không có lỗi gì hết. Bao năm ta đi vân du, cốt là để tìm chốn ưng ý dừng chân. Nay ta đã tìm được rồi, thì cũng nên nghỉ lại nơi đây. Và chẳng, hai người là người phàm, với ta vốn đã có chỗ khác biệt, chẳng thể ở lâu được mãi. Hai người nay đã khôn lớn, ta cũng dạy hai người vài phép phòng thân, ấy cũng là duyên số giữa ta và hai người. Duyên nay đã đoạn, thì tất phải chia ly.”

Sơn thần nói thế nghĩa là ý ngài đã quyết, không còn cách nào thay đổi được.

“Ơn dưỡng dục của ngài, chúng con làm sao báo đáp?” Đăng Long hỏi.

“Đã là duyên số thì hà tất nói đến chuyện báo đáp.”

“Nếu như ý ngài đã định. Chúng con cũng không dám ngưỡng vọng. Chỉ là cái ơn chưa báo, trong lòng thấy có điều day dứt.”

“Chỉ cần hai người sống phải đạo là được.”

“Vậy xin ngài quay lưng nhận của chúng con ba lạy.”

Đăng Long nói, Sơn thần thấy thế bèn quay mặt ra nhìn về phía hai đứa trẻ. Đăng Long cúi lạy Sơn thần. Như Tranh từ nãy đến giờ vẫn khóc nức nở, chẳng thốt lên được câu nào, thấy Đăng Long cúi lạy Sơn thần thì cũng vô thức làm theo.

Một lạy bóng ngài đã khuất, hai lạy cửa hang đã kín, ba lạy mặt trời đã lên. Đăng Long ngẩng đầu thì vẫn nghe tiếng Sơn thần văng vẳng.

“Duyên đã đoạn. Chớ để người đời biết ta ở chốn đây, ta cũng không còn là sư phụ của người nữa.”

Cửa hang đóng lại, cây cối liền mọc xum xuê mà che đi. Cờ xí nơi đó cũng phấp phới tung bay. Đăng Long nhớ như in ba chữ còn hằn lên đá bên ngoài cửa hang. An Vệ Động!

“Sau này, số mệnh nằm trong tay các người!”

PHONG KIẾM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 04

Thiên hạ này là gì? Trời sáng rồi trời tối đến bao giờ?

Nhân sinh cùng thiên hạ, rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

“Đặng Long! Người từng hỏi ta về số mệnh của người? Vậy ta hỏi người, nhà người sống trên đời này để làm gì? Nhà người muốn đạt được điều gì? Nhà người muốn trở thành người như thế nào? Đó chính là số mệnh của người!”

Những lời của Sơn thần khiến Đặng Long rối trí, và ngay cả...

“Ta là ai?”

“Trăng sắp sửa tròn rồi!” Thanh âm trong trẻo vang lên.

“Vậy... người định thế nào?” Đặng Long hỏi Như Tranh.

“Ta cũng không biết nữa!”

Như Tranh thở dài rồi đứng dậy bước ra giữa sân. Hai tay cô dang rộng và hướng lên trời cao như thể hít một hơi thật mạnh. Sương đêm phả hàn khí vào trong nhân gian. Hai người trẻ tuổi cùng nhau trầm mặc.

Như Tranh kể đó chỉ về phía chân núi đằng xa:

“Không biết, ngoài kia có gì nhỉ?”

“Ai mà biết?”

Xa xa, chỉ có đốm sáng vàng vọt, những ánh đuốc nở rộ trong bóng tối. Dưới đó náo nhiệt đến cỡ nào? Sống động đến nhường nào?

Đằng Long có vẻ dừng dừng. Y đang nghĩ đến một điều gì khác, thế giới ngoài kia biến chuyển ra sao sau mười năm cách biệt? Sơn thần đã dời đi rồi, chỉ còn lại hai người liệu có tiếp tục chữa bệnh cho dân chúng? Và lại, Đằng Long đâu có bản lĩnh như ngài mà làm việc ấy. Lúc này trong lòng của y cũng có đôi chút khó chịu. Phần vì Sơn thần ra đi một cách đột ngột, phần vì tâm trạng ủ rũ của Như Tranh.

Suy nghĩ một hồi, sau đó Đằng Long liền đứng dậy:

“Ta sẽ thu dọn đồ đạc. Người theo ta chứ?”

Như Tranh bất ngờ, hai má tự nhiên lại ửng đỏ. Câu nói ấy làm cô ngại ngùng thoáng chốc.

Còn với Đằng Long, Như Tranh lúc này chính là người thân duy nhất, vì thế mà y âm thầm giao ước ngày sau nhất định bảo vệ Như Tranh cho tới khi số mệnh không còn cho phép.

“Đi đâu cơ?”

Như Tranh tròn mắt hỏi. Ánh mắt trong sáng hiện về khiến cho tâm trí Đằng Long xung động.

“À... thì đi xem thế giới bên ngoài ra sao?”

“Đi vân du như ông?”

“Ừ! Giờ thì...”

Đằng Long hỏi lại Như Tranh thêm một lần nữa.

“Nhưng đi đến bao giờ?”

“Như Tranh muốn đi đâu ta sẽ tới đó, từ nay ta sẽ bảo vệ cho người. Người nói có được hay không?”

Đặng Long vỗ ngực lên giọng. Hành động quyết đoán khiến cho Như Tranh xấu hổ quay đi. Cô chỉ khẽ lên tiếng:

“Ta... ta. Người nói gì thì ta nghe theo vậy!”

Quyết định hạ sơn đã làm tâm trạng hai người khá hơn đôi chút. Họ đi vào trong nhà gói ghém đồ đạc. Đặng Long nghe thấy vậy gì vừa rơi xuống đất, thì ra đó là chuỗi hạt ngày nào. Không biết, người phụ nữ đó là ai nhỉ? Đặng Long nhớ đến người mình đã gặp khi còn thân ốm lay lắt. Trong bụng nghĩ rằng nếu còn ngày sau gặp lại, y nhất định sẽ tìm cách trả ơn cho tử tế. Bà ta là người giúp y thấy ánh mặt trời sau cơn mây giăng u ám, giúp y lấy lại ý chí sống sót khi còn ở trong tuyệt vọng.

Đặng Long cầm chuỗi hạt lên đi về phía Như Tranh.

“Này...”

“Đây là gì thế?”

“Ta nghĩ nó hợp với người hơn!”

Hai mắt híp lại, Đặng Long cười hì hì và đặt chuỗi hạt vào tay Như Tranh. Cô nhận lấy rồi giơ lên cao ngắm nghía. Chuỗi hạt làm bằng đá xám, điểm thêm vài hạt màu đen hay màu đỏ xếp cạnh đều nhau. Đây có lẽ là món quà đầu tiên mà cô được nhận. Như Tranh vì thế vui vẻ đeo vào tay trái.

...

Hôm sau khi vừa tảng sáng, Đăng Long và Như Tranh đã hạ sơn rồi. Đi ba ngày ba đêm thì ra khỏi đất cũ. Trước mặt là một con sông lớn, một thế giới khác đang đợi họ ở bờ bên kia.

“Nhanh lên! Nhanh lên!”

Như Tranh thúc giục trong khi Đăng Long vẫn còn nhớn nhợ. Chợt có tiếng gọi:

“Đò... ời! Đò... ời!”

Một chiếc thuyền đang bơi lại bờ bên này, có cả đám người chờ đợi sẵn để được qua sông.

“Đò... ời!” Đăng Long và Như Tranh bắt chước hăng giọng gọi to. Cả hai ngân dài sau đó lại cười khúc khích với nhau.

Đợi một lúc con thuyền cũng đã cập bến. Đoàn người lần lượt xuống thuyền trong đó có cả Đăng Long và Như Tranh.

“Ngồi cho vững! Thuyền sắp chạy! Ngồi cho vững! Chớ ngã mà làm mồi cho loài thủy tộc!” Người chủ thuyền lên tiếng.

Sông nước mênh mông, con sóng khẽ gợn màu phù sa. Bờ bên kia còn khuất bóng mờ ảo trong làn sương sớm.

“Này nhà đò ời! Sông này tên gì? Có phải sông của nhà đò không đấy?” Một người khách hỏi.

“Sông của trời, của đất chứ nào dám của nhà tôi. Nhà bác lại giấu tôi à?” Người lái đò lên tiếng đáp.

“Nay chẳng giờ nắng to bác nhỉ? Đúng là khéo chọn. Đương giờ bọn trẻ thích thân có khác.” Người khách cười lớn.

“Bọn trẻ đến tuổi trưởng thành thì tất sẽ phải làm lễ xăm mình, nếu không, sau này chúng đâu còn dám xuống đường sông nước?”

“Phải rồi, phải rồi!” Người khách ậm ừ ra vẻ đồng tình.

Đặng Long ngồi nghe đầu đuôi câu chuyện nhưng y không hiểu thích thân là gì? Trí tò mò nổi lên không chịu được, Đặng Long cất tiếng:

“Thích thân là gì thế?”

“Nhà cậu này, chắc ở nơi khác phải không?”

“Phải đấy! Chứ người Tiên tộc chúng tôi ai mà không biết tục lệ xăm mình.” Chủ dò thấy thế cũng liền hòa theo.

Một người khách sau đó quay sang Đặng Long nói tiếp:

“Ở đất tộc ta, thiếu niên đến tuổi như cậu ai nấy đều phải xăm lên thân thể. Ấy là răn đe thủy tộc không được làm hại bọn ta khi ở dưới nước.”

“Đất này là của Tiên tộc chúng ta, nhà cậu đúng người nơi khác đến rồi! Thế nhà cậu quê quán ở đâu?” Người chủ dò hỏi.

Đặng Long chưa kịp nghĩ câu trả lời thì Như Tranh đã lên tiếng trước:

“Chúng tôi là người sống ở trên núi, hôm nay có việc nên mới hạ sơn!”

“Ồ? Người nơi hoang dã lại dám vượt sông, quả thực thú vị?” Người khách hoài nghi, giọng nói trở nên lạnh lùng.

Không biết ông ta ám chỉ điều gì, dường như chẳng có cảm tình với người ở chốn thâm sơn cùng cốc?

“Bọn ta đến đây để thăm một họ hàng xa. Chẳng hay nhà ông lấy gì làm lạ?” Đặng Long nhanh trí.

Đương nhiên không có gì lạ, người khách chỉ nói thú vị mà thôi!

Rõ ràng là có cách trở với người ngoại tộc, cả chủ và khách thấy vậy nên không hỏi han gì nữa.

Đặng Long lúc mới đặt chân lên bờ đột nhiên dâng lên cảm xúc khó tả.

“Đi thôi!” Như Tranh tươi tỉnh sau khi nói chuyện với một ai đó.

“Như Tranh... người... muốn đi đâu?” Đặng Long âm ừ.

Trở về chốn cũ, đó là ý định ban đầu của chính Đặng Long khi muốn hạ sơn. Nơi này, bất kể là ai hay bất kể thứ gì, nó đã vứt bỏ Đặng Long một lần. Vậy nó có thể chấp nhận thêm một lần nữa?

Đặng Long lặng nhìn vào lòng bàn tay để rồi bất chợt nắm chặt lấy nó.

“Ta là ai? Tiên tộc người sẽ đứng lên trả lời? Hay người tiếp tục im lìm không đáp? Tiên tộc, hừ, Đặng Long trở về rồi đây!”

Một mục tiêu ích kỷ!

Chính vì ích kỷ nên mới dẫn dụ Như Tranh đi đến Tiên tộc, Đặng Long cảm thấy day dứt. Lỗi lầm này, ngày sau trả cho Như Tranh một lời bù đắp. Hay chỉ lỗi lầm nối tiếp sai lầm?

“Đừng nói với ta người không muốn biết thích thân là gì đấy nhé?” Như Tranh biết chắc, vạn sự hiếu kỳ Đặng Long chẳng thể ủ lâu được mãi.

Nhưng cô có biết, hiếu kỳ lớn nhất của y không có gì khác chính là bản thân?

“Ồ! Quả thực chẳng giấu nổi người nữa rồi!” Đẳng Long giả bộ tiu nghỉu rồi cười híp mắt.

“Đi! Chúng ta vừa đi vừa hỏi đường.”

Hai người vui vẻ, Như Tranh càng đi càng háo hức. Đẳng Long càng đi càng nghĩ ngợi.

...

Phong thành! Thủ phủ Tiên tộc!

Sáng hôm ấy trời mát, không khí vẫn còn nhộn nhịp. Thích thân đã qua dăm ngày mà vẫn chưa xong. Người người lũ lượt kéo nhau về đây tập trung ở cái đình lớn, sân rộng cho cả ngàn người. Đẳng Long và Như Tranh lén lút trèo tường xem trộm. Người Tiên tộc ai nấy đều dắt con cái gia nô làm lễ, trước là bái tế tổ tiên sau rồi mới đến xăm mình. Xăm thì muôn hình vạn trạng, quan trọng phải có một hình chim Lạc ở giữa cánh tay. Chim Lạc là loài linh thiêng mà người Tiên tộc thờ cúng. Thợ xăm cũng là các quan chức trong tộc. Dùng chân khí để xăm, vẽ lên thân thể một lúc đã thành hình.

Đẳng Long và Như Tranh chăm chú theo dõi thì có thêm đoàn người đi đến. Đoàn vệ binh tiến lên rào trong rào ngoài khu vực. Đứng trước lối vào, hai người mặc giáp bên hông có đeo một kiếm. Đoàn người kia đang dần bước tới, hai người lính canh phải đứng xích sang một bên nhường đường. Từ từ tiến vào bên trong là một thiếu niên, người này chừng mười ba tuổi. Hắn ta quần áo đẹp đẽ, khuôn mặt anh tuấn toát lên muôn phần cao quý. Theo sau là đám tùy tùng thuộc hạ.

Kế đến có người con gái mặc áo đỏ sẫm, đầu đội chiếc nón có phủ mảnh che. Hai người canh cổng chặn người này lại.

“Là ai? Báo danh thì mới được vào.”

Người con gái không nói, nàng chỉ xòe tay ra đưa tấm gỗ. Trên đó có viết hai chữ Phụng Dương. Người gác cổng hiểu ra liền cúi chào lễ phép.

“Thì ra là my nương! Xin mời vào!”

“Chị Phụng Dương phải không? Chờ em với!” Phụng Dương đang định bước đi thì có người gọi.

Người ấy là Mỹ An, con gái tộc trưởng Tiên tộc. Hiên nhiên, theo sau Mỹ An cũng là một đám tùy tùng thuộc hạ. Mỹ An có giọng cao vút trong trẻo, thân hình nhỏ nhắn nhưng lại toát lên muôn phần hoạt bát. Người này tiến đến Phụng Dương và nở nụ cười, gò má Mỹ An nhô cao làm cho gương mặt của cô trở nên góc cạnh.

Phụng Dương cúi chào rồi nói với giọng trầm mặc:

“My nương Mỹ An!”

Hai vị my nương cùng nhau sánh bước. Lại nói đến những người gác cổng, thấy cảnh hai vị my nương chào nhau, một người không khỏi lấy làm thắc mắc liền hỏi người đứng bên cạnh.

“Đại nhân! Tộc trưởng chỉ có một người con gái duy nhất là my nương Mỹ An nhưng sao ở đây lại thêm một vị my nương nữa vậy?”

“Phụng Dương từ nhỏ được lão phu nhân nuôi dưỡng, người này ai nấy cũng đều gọi là my nương.” Người kia đáp.

“Ý ngài là lão phu nhân, thân sinh ra tộc trưởng phải không?”

“Đúng thế. Nghe nói lão phu nhân ở ẩn lâu năm. Việc giao thiệp bên ngoài đều do Phụng Dương phụ trách.”

“Ra là vậy!”

Người kia không khỏi tò mò, hần bèn quay lại nhìn thêm lần nữa.

“Không được vô lễ!”

“Tuân lệnh!”

Người thiếu niên vào trước đang ngồi ở trên đài cao, cho dù hần ta vẫn còn trẻ tuổi nhưng đã toát lên một vẻ uy nghi đẹp đẽ. Lũ con gái luôn coi đây là hình mẫu mà chúng muốn lấy làm chồng. Người này là Hùng Việt, con trai tộc trưởng Tiên tộc, cũng là quan lang của vùng đất này.

“Nghe nói quan lang tài hoa xuất chúng. Xin cho chúng tôi được dịp mở mang tầm mắt.”

Phụng Dương tiến lại dâng lên cây đàn. Hùng Việt vui vẻ nhận lấy cứ thế mà đàn. Tiếng đàn vang lên đã làm say đắm lòng người. Đám con gái bên dưới ai nấy đều vô cùng háo hức, mong ngóng làm sao chúng được Hùng Việt một lần để ý.

Hùng Việt đàn xong mọi người vỗ tay hoan hỷ, ai ai cũng thán thán phục.

“Quan lang có họa được chăng?”

Phụng Dương dâng lên cây bút lại hỏi. Hùng Việt mỉm cười, hần nhìn bên dưới một lát rồi sai hai người tùy tùng dang rộng khung vải. Hùng Việt đứng đó múa may cây bút, chẳng mấy chốc đã vẽ nên bức tranh toàn vẹn, bức tranh vẽ đúng khung cảnh thích thân khi ấy.

“Trong số các người không biết có ai vẽ được như ta?”

Hùng Việt cho người giương cao bức tranh để đám dân thường chiêm ngưỡng. Bọn chúng ở dưới hồ thẹn không bằng nên đều tung hô.

“Quan lang! Quan lang! Hùng Việt quan lang!”

Duy chỉ có Phụng Dương là không biểu hiện gì sất. Mỹ An thấy vậy quay sang Hùng Việt cau mày:

“Người phô trương quá đấy! Trò quý của người mà cũng làm phiền đến chị Phụng Dương?”

“Quá khen! Quá khen!” Hùng Việt vuốt tóc rồi trả lời.

“Đâu có, chỉ cần quan lang sai bảo, Phụng Dương nguyện sẽ tuân theo!” Người con gái đeo mạng che hờn đáp.

“Thấy chưa? Chị ấy còn chẳng để tâm, chị để tâm làm gì?”

Hùng Việt nói rồi lại quay xuống chúng nhân mà rằng:

“Hôm nay là ngày thích thân. Là dịp các người thể hiện lòng trung, cũng là lúc Tiên tộc chúng ta thị uy với loài thủy quái. Các người thấy đúng hay không?”

Người trên kẻ dưới ai nấy tung hô, cho rằng đây là khí phách của một tộc trưởng.

“Ta tuy là quan lang, nhưng lại là người ít tuổi. Vậy xin nhường hai vị my nương lên trước.”

“Người sợ đau chứ gì?”

“Ai nói?”

Mỹ An quay sang Hùng Việt, nhưng hăn phản bác lại ngay. Xét về độ tuổi Phụng Dương là lớn hơn cả nên nàng được lên làm lễ trước tiên. Phụng Dương tháo găng tay bên trái, nàng xin người thợ vẽ vào mặt sắp bàn tay một con chim phượng. Đương nhiên, ở phía cánh tay không thể không có hình xăm Lạc điệu. Thích thân xong, Phụng Dương ra về chẳng còn một ai để ý.

Thấy hình phượng đẹp, Mỹ An liền nói với người thợ xăm:

“Hình gì cũng được, nhưng miễn sao phải đẹp hơn con phượng ấy.”

Người xăm thấy vậy bèn vẽ một con khổng tước màu sắc sặc sỡ lên tay làm cho Mỹ An đặc chí.

Đến lượt Hùng Việt bước lên, hấn giơ tay ra hiệu cho mọi người yên lặng.

“Nếu như hai vị my nương vừa được làm lễ, chẳng phải đây là tấm gương cho những con dân Tiên tộc noi theo? Còn ta...”

“Quan lang!” Hùng Việt chưa nói hết câu chúng nhân lại hào hứng hô vang.

Hấn lên giọng nói tiếp:

“Ta xét thấy... việc này chỉ dành cho những người xuống nước. Còn ta không xuống nên không có gì cứ phải làm theo!”

Hùng Việt liền thoảng một câu, hấn phi thân bay qua bờ tường mà biến mất hút. Đám đông ai nấy bắt đầu ngơ ngác.

“Quan lang! Quan lang!” Đám người tùy tùng hốt hải chạy theo gọi với.

“Dù có đau, cũng chỉ một lần mà thôi, xin ngài hãy cố chịu!”

“Không thích! Ta không chịu được đau nên không bao giờ thích thân!” Hùng Việt vừa chạy vừa ngoái lại.

“Lần này là lần thứ ba. Ngài không nghĩ bọn thuộc hạ sẽ bị trách tội hay sao?”

“Cho dù phải trốn đến lần thứ mười, lần thứ một trăm ta vẫn sẽ làm. Ta nhất định không thích thân đâu!”

Nói rồi Hùng Việt cầm đầu chạy thẳng. Đám đông trong đình vẫn còn náo loạn. Số là chúng muốn người trên thích thân làm gương thế nhưng Hùng Việt tránh hết lần này lần khác.

Đằng Long nhận ra thích thân cũng chẳng có gì vui vẻ nên bèn nhảy bịch xuống đất. Âm thanh vang lên khiến cho Đằng Long bị lộ mà y không hề hay biết.

“Đại nhân! Có kẻ đột nhập!”

“Ta biết rồi! Bám theo!” Hai người gác cổng ban nãy vút đi theo Đằng Long.

...

Hùng Việt chạy ra bến sông, hẩn chạy một lát thì không thấy đám tùy tùng đâu nữa. Hùng Việt đắc chí, lần nào hẩn cũng thoát được bọn chúng. Đứng bên bờ sông và thở hỗn hển, Hùng Việt đang hóng cơn gió thổi qua dịu đi nóng bức. Cầu được ước thấy, cơn gió làm cho Hùng Việt đến lạnh cả người. Đúng là khoan khoái, cho dù Huyết Đồ đuổi theo thì cũng chẳng làm gì được. Con trai tộc trưởng có gì phải sợ kia chứ? Mặc dù biết rõ Huyết Đồ cũng chỉ theo sau bảo vệ hẩn thôi nhưng hẩn không thích cái cách cha mình quản giáo.

Hùng Việt hướng mắt ra ngoài bờ sông, dáng đứng nhỏ nhắn nhưng toát lên muôn phần tự cao tự đại. Chợt thêm gió lạnh thổi qua. Hùng Việt thấy gai gai đốt sống, có gì đó không ổn?

Hùng Việt mở to đôi mắt hoảng hốt, người vã mồ hôi. Hẩn đột nhiên ho lên vài tiếng, dường như đang rất khó thở. Cúi xuống nhìn vào ngực áo của mình, Hùng Việt trở nên kinh hãi. Ba luồng chân khí sắc bén màu đỏ

xuyên qua lồng ngực khiến hãn đau đớn. Chúng như ba ngọn ám thương đang được người khác điều khiển. Cứ dần dần, càng ngày càng đâm sâu hơn. Hùng Việt hai tay nắm chặt luồng khí, cố gắng ngăn cản không cho di chuyển.

Cơn đau dường như phủ tận tâm can?

Hùng Việt trống ngực đập mạnh:

“Tại... sao?”

“Quan lang luôn cho mình là kẻ đứng đầu?” Ở sau lưng, một giọng nói thâm trầm vang lên.

“Người là ai? Người muốn giết ta?”

“Hừ! Phải công nhận, quan lang, là cách bọn chúng gọi người đứng không nhì, một đứa thông minh, tài năng của người chẳng thua kém tộc trưởng là bao. Người như người thì nên chết sớm cho hợp ý trời? Sự tồn tại của người đối với ta là điều hoàn toàn bất lợi. Hùng Việt quan lang!”

“Ý trời ư? Tên... khốn!”

Hùng Việt gào lên, kể đó lại gồng mình vận luồng chân khí chống lại kẻ địch. Tuy nhiên, vừa mới xoay chuyển thì hãn cảm thấy đau nhói ở ngực.

“Ta chính là ý trời! Thấy đau phải không? Quan lang nghĩ ta cho người cơ hội sử dụng chân khí nữa ư? Ta đã phá vỡ kinh mạch của người. Chân khí không được lưu thông thì người làm sao sử dụng chiêu thức?”

Hùng Việt thất kinh, hãn ho một tiếng, máu ở trong miệng lập tức trào ra.

“Khốn thật! Lúc nào mà... lúc nào mà người thi triển Ngưng Thần thuật?”

“Người thông minh như vậy phải nghĩ ra chứ? Ngay từ lúc ta truyền chân khí vào trong thân thể của người.”

“Cái gì? Ngưng Thần muốn phát huy hiệu quả phải đánh trúng điểm giao giữa các luồng khí trong người đối thủ. Làm chúng không thể hòa vào nhau được, khiến chúng trở nên tắc nghẽn mà phá hủy toàn bộ kinh mạch.” Hùng Việt thầm nghĩ.

“Người... ra chiêu làm sao có thể nhanh được như vậy?”

Nói được vài chữ lại phải ngắt quãng, đến giờ hẵn đã cảm nhận khí huyết không thể lưu thông.

“Quan lang? Người còn điều gì trăn chối hay chằng?”

Ho thêm vài tiếng, máu vẫn cứ thế tuôn trào trong miệng. Hùng Việt gắng gượng hết sức:

“Rốt cuộc thì người là ai?”

“Không quan trọng. Cái chính là quan lang sắp biến mất trên cõi đời này. Có trách thì trách người quá thông minh mà thôi. Tài năng là kẻ đã giết chết người. Hừ!”

“Là ai mới có thể sử dụng thuật này kia chứ?”

Hùng Việt chẳng còn sức lực, làm thế nào hẵn dính sát chiêu mà không hay biết? Hùng Việt mơ hồ thắc mắc, hẵn gục xuống đất rồi cố gắng bò ra bờ sông. Vết máu đỏ tươi kéo dài một đoạn. Hùng Việt dùng tay vục nước cho vào trong miệng.

Bóng người vừa mới rời khỏi bồng dưng quay ngoắt.

“Ồ! Đúng là không phải hư danh! Trái tim của người vẫn còn đập ư, người muốn dùng khí trong nước đả thông kinh mạch? Quả thực thâm sâu khó lường.”

Khí có ở trong trời đất, hay theo các dòng nước chảy nuôi sống vạn vật. Hùng Việt muốn dùng khí ấy để cứu bản thân. Nhưng sao có thể khi đối thủ đã phát hiện ra mảnh khước?

“Để chắc chắn thì... Đoạn Hồn!” Kẻ sát nhân nói tiếp.

Hắn nắm lấy luồng khí vốn đang găm trên ngực Hùng Việt, người đó tăng thêm sức mạnh. Làm cho luồng khí đỏ lan ra khuôn mặt, cắm vào hốc mắt, vào miệng, đi xuyên qua các huyết đạo trên người đối phương. Ôi thôi,... đó là thuật làm tổn hại đến cả hồn phách của hắn, Hùng Việt nghĩ. Đoạn Hồn, cũng lại là một cấm thuật thất truyền, dùng chân khí len lỏi vào mọi ngóc ngách huyết đạo trong người đối thủ, cho chúng nắm giữ một phần hồn phách đối thủ rồi từ đó rút ra bên ngoài. Linh hồn bị tách ra khỏi thân xác thì cho dù có tinh thông y thuật đến mấy cũng chẳng thể nào cứu nổi. Người này mạnh đến như vậy hay sao? Hắn quả thực là một nhân vật vô cùng đáng sợ.

“Vĩnh biệt! Hùng Việt quan lang!”

Kẻ ám toán rút mạnh luồng khí trước đó. Hùng Việt chỉ gào lên được một tiếng thất thanh rồi im bật. Hắn nằm gục xuống bãi cỏ, chỉ cố chút sức hèn mọn để sát thủ là ai, bóng của hắn đã in hình trên bóng nước. Nhưng vô vọng, tất cả những gì Hùng Việt nhìn thấy chỉ là một chiếc áo đỏ không hơn không kém.

“Vậy là ta sắp phải chết? Chẳng ai có thể cứu ta khi đã bị trúng hai đòn chí mạng như thế!”

“Nhưng tại sao mục tiêu lại là ta? Hắn chán ghét những kẻ có tài năng ư?”

Không! So với hãn thì Hùng Việt còn kém xa lắm, cứ xem việc hãn dùng Ngưng Thần thuật lên người Hùng Việt mà y không hề hay biết là đủ hiểu. Vậy thì tại sao hãn muốn giết chết Hùng Việt, mục tiêu có lẽ lớn hơn rất nhiều, không thể dừng lại ở một thiếu niên chớm nở đã tàn.

Hùng Việt thở đều trên bãi cỏ, nhưng hơi thở đang yếu dần, yếu dần. Hãn nghĩ, mình cũng chẳng phải hạng thông minh gì cả. Suốt ngày cứ bô bô khoe mẽ tài năng để rồi phải nhận kết cục bi thảm thế này. Người khôn thì phải biết giấu cái khôn của mình? Chỉ tiếc không còn cơ hội sửa sai, quang trọng hơn, cũng không thể báo cho người Tiên tộc được biết. Mạch suy nghĩ của Hùng Việt dừng lại, hơi thở của hãn cũng theo đó mà tắt lịm đi.

Một cơn gió thoảng ôm lấy xác chàng thiếu niên nằm gục trên bãi cỏ tranh.

...

Lại nói Đăng Long, y cùng Như Tranh đi ra bến sông. Đến đây thì thấy một gã thiếu niên đang nằm bất tỉnh. Đăng Long lật ngửa người đó, chỉ nhìn thoáng qua đã biết chính là quan lang Tiên tộc. Nhưng sao lại bị đánh gục, trên người người loang lổ máu tươi?

“Như Tranh!” Đăng Long lên tiếng gọi lớn.

“Là quan lang ban nãy?”

“Người này bị thương nghiêm trọng.”

“Không! Hãn sắp chết rồi.” Như Tranh suy nghĩ giây lát.

“Người liệu có cứu được hãn?”

“Ta sẽ cố! Đăng Long!”

Như Tranh ngồi khoanh chân xếp bằng, cô dựng Hùng Việt quay lưng về mình. Đăng Long thấy thế chỉ ừ một tiếng rồi đứng phía sau Như Tranh, hai tay đặt lên vai cô tựa hồ như muốn bảo vệ.

Như Tranh đưa tay lên gáy Hùng Việt, tay kia hai ngón đặt ra trước miệng giống như chuẩn bị thi triển chiêu thức. Trong hai người chỉ có Như Tranh sử dụng chân khí, vả lại cô cũng chỉ học những thuật chữa trị, do đó dụng thuật cứu người vô cùng nhuần nhuyễn.

Như Tranh niệm ấn, lập tức luồng khí bốc lên xung quanh.

“Kinh mạch bị phong bế! Nếu không đả thông thì sẽ chẳng cứu được hẳn nữa.”

“Vậy phải làm sao?”

“Giống như dòng nước đang bị chặn ấy, chỉ cần người ta để chúng chảy ngày một mạnh, một lúc chúng sẽ phá vỡ kè chặn mà lưu thông trở lại.”

“Người muốn truyền chân khí cho hẳn phải không?”

“Đúng thế. Trong lúc ta thi triển chớ làm gián đoạn.”

“Ừ!”

Như Tranh nhắm mắt, lần theo luồng khí để tìm chỗ bị phong ấn. Được một lúc thì mặt biến sắc, cô đã tìm ra nơi đó tại một huyệt vị ngay trên lồng ngực. Như Tranh gia tăng chân khí, tay đặt trên gáy Hùng Việt sáng lên một màu xanh lục.

“Trị Dĩ thuật!”

Thuật thì đã có, nhưng liệu nội lực Như Tranh đủ mạnh?

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 05

Hai thị vệ bám theo Đăng Long đột nhiên dừng lại, họ nghe thấy tiếng kêu thất thanh từ phía xa. Đi thêm được một đoạn thì thấy xác nằm la liệt, máu me tung tóe dưới đất. Đó là toán người tùy tùng của Hùng Việt, tất cả đều đã bị giết. Biết được điều chẳng lành, hai người họ nhanh chóng di chuyển về phía trước. Lúc này bắt gặp Mỹ An cũng đang đi tìm Hùng Việt.

“Tùy tùng của Hùng Việt đều chết cả? Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Mỹ An hỏi.

“Mỵ nương Mỹ An! Thuộc hạ e rằng quan lang đang gặp nguy hiểm. Chúng ta nhanh chóng đi tìm.”

“Được!” Cả toán ba người cùng chạy về bến sông.

Đăng Long lúc này vẫn chăm chú quan sát xung quanh, để ý từng gốc cây ngọn cỏ.

“Sắp xong chưa?” Đăng Long hỏi, Như Tranh lắc đầu không đáp.

“Có người đến!”

Đăng Long nói tiếp trong khi quan sát ba người chuẩn bị chạy tới. Đó là Mỹ An và hai thị vệ.

Nhìn thấy em mình bất tỉnh quần áo ngập đỏ máu tươi, Mỹ An liền hét lớn:

“Hùng Việt! Hai người định làm gì?” Mỹ An một mực xông lên nhưng bị một người thị vệ giơ tay ngăn cản.

“Mỵ nương! Chúng ta chưa rõ về kẻ địch, hơn nữa chúng lại nắm được quan lang trong tay, không thể làm bừa!”

“Nghĩ nhiều làm gì! Ta phải cứu em ta trước!” Mỹ An bỏ qua lời can ngăn mà lập tức xông đến.

“Chử Minh!”

Người thị vệ ra lệnh, người trẻ hơn chạy theo cùng với Mỹ An, họ muốn cướp lại Hùng Việt từ tay Đăng Long. Mỹ An xông tới trước, trên tay cầm một con dao toan đâm Như Tranh nhưng Đăng Long kịp thời đỡ lấy. Hai người ở thế giằng co không ai chiếm được lợi thế.

“Người là ai?” Đăng Long hỏi.

“Các người muốn hại em ta. Đừng hòng!”

Mỹ An nói dứt câu thì tung cú đá trúng ngực Đăng Long khiến y phải lùi lại. Một cái bóng xuất hiện phía sau Như Tranh. Chử Minh lợi dụng sự chú ý của Đăng Long vào Mỹ An mà tấn công tập hậu, nắm đấm đưa ra rất nhanh, nhưng Đăng Long còn nhanh hơn, y dùng bàn tay đỡ lấy nắm đấm. Biết mình không còn lợi thế Chử Minh liền lui ra xa. Lúc này cả Mỹ An và Chử Minh, mỗi người một hướng trước sau đều chực tấn công. Dù gì Đăng Long cũng không thể lấy một chọi hai.

“Chúng ta đang cứu hãn đấy, các người đừng có làm bừa!”

Đăng Long lên tiếng phân trần nhưng không ai nghe. Chử Minh lại chạy tới thêm lần nữa, hãn giơ tay tựa hồ muốn đánh xuống đầu Đăng Long nhưng kì thực chỉ là hư chiêu. Nhân lúc Đăng Long còn bị phân tâm Chử Minh liền nhảy lên cao mà ném khói trắng làm cho đối phương không nhìn

thấy gì. Đang loay hoay ở trong đám khói Đăng Long đã bị Mỹ An nhắm tới, trong tình thế này khó mà phòng cho vệ được. Bản thân vô cùng nguy cấp.

Lưỡi dao gần găm vào cổ thì dừng lại, hóa ra Như Tranh đỡ đòn thay cho Đăng Long. Mải mê cứu giúp Đăng Long, Trị Dũ thuật của Như Tranh đã bị gián đoạn, Hùng Việt không còn nằm trong sự khống chế của cô, Chử Minh nhân đó mà cứu người ra ngoài.

“Các người là thủ phạm hại em ta! Phải bắt các người chịu tội.” Mỹ An nghiêm nghị.

Làn khói dần dần tan đi. Hai bên đã giáp mặt nhau ở trên bãi cỏ. Đăng Long lấy lại được tầm nhìn thì liền cất tiếng:

“Đã nói là bọn ta muốn cứu hãn, sao người không chịu tin chứ?”

“Con bé đó! Nó đang dùng thuật lên người em ta, chắc chắn là hại em ta mất rồi, lý nào lại muốn cứu người?” Mỹ An quả quyết.

“Mỹ nương nói phải!” Người thị vệ còn lại lạnh lùng.

“Sao người lại không chịu tin, một mực đổ lỗi cho bọn ta. Ta đang dùng thuật để cứu người mà?” Thanh âm trong trẻo vang lên, Như Tranh đứng ra giải thích thế nhưng bên kia không ai chấp thuận.

Phải chăng lời nói của cô đã quá thật thà?

“Ta nhất định sẽ bắt các người phải đền tội!”

Mỹ An nói rồi lập tức rút kiếm. Một thanh kiếm mềm dẻo, lưỡi kiếm được dát mỏng.

“Đánh nhau à? Ta sợ lắm, ta sợ lắm!”

Đặng Long nhìn thấy đối phương giơ kiếm thì thậm thụt sau lưng Như Tranh sợ hãi.

“Long! Để kiếm chém trúng là coi như xong đấy. Né chúng đi!” Như Tranh lên tiếng.

“Né? Làm sao mà né đây? Kỳ này ta chết chắc rồi!”

Đặng Long chưa nói dứt câu thì thanh kiếm đã vun vút lao tới. Kiếm trông khá nhẹ nhưng uy lực thì khôn lường. Đặng Long né tới né lui, Mỹ An vẫn không thể đánh trúng đối phương nên bèn tức giận. Vung kiếm thật nhanh, nhưng lần này lại khác, đó kì thực chỉ là đối trá. Đặng Long mãi mê chú ý đến kiếm mà bỏ quên mất Chử Minh. Hắn ta nhảy lên đá mạnh một cước vào ngực Đặng Long, y bay người ra sau va chạm với chính Như Tranh làm cho hai người không kịp trở tay liền ngã xuống đất. Tiếp đó Mỹ An xông tới chém kiếm vào tay đối phương. Tay phải Đặng Long lập tức rớm máu.

Đối phương vừa ngã, Chử Minh liền nhảy lên cao, thời cơ của hắn đã đến. Chử Minh tung chiêu lên đầu Như Tranh. Một luồng chân khí thoát ra bên ngoài sau đó quấn chặt Long – Tranh, hai người lập tức bị trói.

“Được rồi! My nương, lại một lần nữa!” Chử Minh nói lớn.

Mỹ An phi thân lên trước, Đặng Long thầm nghĩ lần này khó mà tránh nổi. Người con gái kia vận kinh đánh vào không trung thêm một chưởng lực sau đó lập tức dừng lại.

Đặng Long hoảng hốt, y sờ soạng mình mấy khắp cả nhưng không phát hiện có thêm vết thương nào nữa. Trên tay chỉ có vết kiếm Mỹ An chém ra ban nãy.

“Hả? Đánh trượt à?”

Đặng Long thắc mắc, y và Như Tranh vẫn còn đang bị trói bởi chân khí của Chủ Minh không thể cử động, lý nào Mỹ An lại đánh trượt? Đặng Long nhìn thấy đối phương đều lùi về sau thì càng được thể châm chọc.

“Sợ rồi à? Tưởng thế nào? Gần như thế mà người vẫn còn đánh hụt?”

Đặng Long nheo mắt cười lớn thì thấy Mỹ An không hề tức tối mà còn nhếch mép bí ẩn. Đưa hai ngón tay lên miệng, Mỹ An sắp sửa sử dụng chiêu số.

“Tiên tộc: Điểm Hỏa thuật!”

Mỹ An nói lớn, cô vừa dứt lời thì lửa lập tức bốc lên. Long – Tranh hai người đều bị thiêu cháy bởi một ngọn lửa đỏ rực.

“Thì ra không phải là hụt mà là để thi triển phép thuật sao? Ối ối! Cứu... cứu ta với! Sắp bị thiêu cháy rồi!” Đặng Long kêu la thảm thiết.

Vừa gào thét vừa bước đi loạng choạng, lửa cứ thế bốc lên ngàn ngạt trên người Đặng Long.

“Chịu chết đi! Một khi trúng phải Điểm Hỏa thì đừng hòng có chuyện phá giải được nó.”

“Các người sẽ trở thành tro bụi!” Mỹ An nói tiếp.

Biến học bao la, Mỹ An có phải tự tin thái quá?

Đặng Long tiếp tục la hét nhưng lạ thay, Như Tranh vẫn đứng yên đó không hề lên tiếng. Mặc kệ, Mỹ An chắc mẩm đối phương khó lòng thoát khỏi.

“Nóng quá! Như Tranh, người không sao chứ?”

“Bình tĩnh đi Long!”

Câu nói của cô làm Mỹ An thất kinh, kể đó lại thấy ngọn lửa đột nhiên tắt ngấm.

“Là thế nào? Làm thế nào mà các người?”

Mỹ An không khỏi bàng hoàng. Làm sao có thể thoát khỏi Điểm Hỏa khi đã trúng thuật? Làm sao có thể? Chỉ khi khói của ngọn lửa tan đi Mỹ An mới nhìn được rõ. Đôi mắt của cô căng ra khi thấy phía trước đối phương là một tấm khiên làm bằng chân khí. Hóa ra, lửa bị tấm khiên chặn lại chỉ cháy bên ngoài mà thôi còn bọn Đăng Long thì chẳng hề hấn gì sất. Lúc này Mỹ An mới hiểu đối phương cũng mạnh không kém.

Đứng kể đó, Chử Minh hấn đã chứng kiến tất cả. Đột nhiên xông lên, Chử Minh dự định tung một cú đá vào người Đăng Long. Hấn phân tích, có lẽ Đăng Long là kẻ yếu hơn, nếu có sai sót thì hấn cũng nhận định được ai là người sẽ thi triển tấm khiên vừa rồi. Quả nhiên cú đá bị chặn ngay lại, tấm khiên chân khí màu xanh ngọc che chắn hai người Đăng Long và Như Tranh.

“Ngọc Thanh Ngưng Giáp!” Như Tranh lên tiếng.

Người dùng khiên ấy chính là Như Tranh. Chân khí thoát ra ngưng đọng thành một khiên giáp giúp họ ngăn chặn hoàn toàn sát thương gặp phải.

“Nhẹ hều!” Đăng Long lại nói châm chọc rồi cười lớn.

“Chúng ta không muốn đánh nhau? Các người cũng mau dừng tay nếu không người kia không cứu được mất.” Như Tranh nói nhưng Mỹ An nhất quyết gạt bỏ ngoài tai.

Mỹ An và Chử Minh cùng xông tới một lúc khiến Đăng Long hoảng hốt:

“Chúng lại tới kìa, làm sao bây giờ?”

“Đằng Long! Người chỉ biết thể dùng thuật thôi. Hãy cứ xông lên mà đánh, ta sẽ thi triển Ngọc Thanh Nguê Giáp cho người.” Như Tranh nói giọng điềm tĩnh.

Chiếc khiên chân khí giúp chặn mọi pháp thuật thì hà cớ gì phải sợ? Đằng Long vừa chạy lên vừa nói:

“Ta đến đây! Bọn nhóc con các người liệu mà ăn đòn.”

Biết đối phương dùng thuật bảo hộ khó lòng mà gây sát thương bằng pháp thuật, Mỹ An và Chử Minh đều chuyển qua đánh bằng thể thuật. Hai bên so chiêu qua lại nhưng hai không đánh nổi một. Đằng Long không những tránh được đòn đánh của đối thủ mà còn liên tiếp ra chiêu hiểm hóc. Đằng Long giơ chân đá mạnh vào tay Mỹ An khiến thanh kiếm trong tay cô rơi xuống đất. Kế đó lại dùng quyền đâm mạnh vào ngực Chử Minh khiến hãn quy gối. Nhanh như cắt, Đằng Long nhặt kiếm toan chém xuống đầu Mỹ An thì nhận một cước đáp lễ vào mặt.

Đằng Long muốn giết Mỹ An thật ư? Ý định của y quả thực ẩn chứa vài điểm hung tàn?

Bị trúng chiêu nên ngã lăn quay ra đất, Đằng Long ngẩng lên thì thấy một người cao lớn hơn hẳn, toàn thân mặc giáp, chiếc mũ sắt che kín mặt ấy trên đỉnh có gắn lông đỏ. Thì ra là người hộ vệ còn lại, hãn lạng lẽ quan sát bây giờ mới chịu tham chiến.

“Đánh không lại mà phải gọi viện binh à?” Đằng Long đứng dậy.

Nói là thế nhưng trong bụng y biết rõ người này hoàn toàn khác biệt so với Mỹ An hay Chử Minh.

“Lý Kiệt đại nhân!” Chử Minh ôm ngực nói.

“Xem trẻ con các người đánh nhau cũng có đôi chút thú vị! Hừ!”

“Chúng hại em ta, người mau bắt chúng lại!” Mỹ An bực tức ra lệnh.

“Chúng ta không hại người đó. Đến đây ta thấy hãn đã bị như vậy rồi nên muốn cứu chữa giúp hãn mà thôi.” Như Tranh giơ tay thanh minh nhưng có vẻ Lý Kiệt chẳng thêm bận tâm.

“Có hay không cứ bắt các người trước đã!”

Lý Kiệt xông tới rút một thanh kiếm rồi nhắm Đằng Long mà chém.

“Đằng Long! Cẩn thận! Chúng ta chưa biết khả năng của hãn thế nào?”

Đằng Long tiếp chiêu một hồi thì thấy đường kiếm của đối phương ngày một nặng trĩu, hệt như tảng đá đè lên tay y. Đánh với người có vũ khí vốn là bất lợi, đã thế rõ ràng Đằng Long còn phải thua kém đối phương rất nhiều.

Thêm một đường kiếm mạnh mẽ chém từ trên xuống, Đằng Long gắng dùng hai tay của mình chống đỡ rồi đẩy mạnh ra, y nhanh chóng lui về phía sau và quay đầu bỏ chạy. Lý Kiệt nhân đó cũng đuổi theo.

“Người muốn chạy ư? Không dễ như thế đâu? Tiên tộc: Áp Kiếm!”

Đằng Long nhìn thấy một luồng kinh khí phát ra thẳng đến đôi chân của mình, không kịp né tránh. Bàn chân của y nóng ran, rồi cứ thế, cứ thế Đằng Long chạy chậm dần trong khi Lý Kiệt đang lao nhanh tới.

“Bình thường ta đâu có chạy chậm như thế này?” Đằng Long thầm nghĩ.

“Phía sau kìa Long!”

Như Tranh vừa dứt câu thì đã thấy Lý Kiệt lao đến. Bình một cái, lưỡi kiếm của hắn lập tức đâm thẳng vào tấm khiên giáp mà Như Tranh dựng lên.

“Cuối cùng cũng sử dụng chiêu này. Là gì ý nhỉ?” Lý Kiệt hỏi.

“Ngọc Thanh Ngưng Giáp!”

“VẬY... các người đỡ chiêu này thế nào?”

Lý Kiệt thu kiếm rồi ném một nắm khói trắng bao trùm Long – Tranh hai người.

“Hắn muốn giảm tầm nhìn đấy! Đẳng Long, chú ý phía sau!”

Lý Kiệt nhảy lên cao, hai tay chắp lại rồi đánh xuống đỉnh đầu Như Tranh.

“Tiên tộc: Điểm Hỏa thuật!”

Ngọn lửa bắt đầu bùng phát. Như Tranh lập tức tạo ngưng giáp phòng thủ phía trên, Long – Tranh hai người tạm thời không hề hấn gì. Lý Kiệt vẫn giữ tư thế trên cao, hắn truyền chân khí khiến cho đám cháy ngày một hung hiểm. Như Tranh cảm nhận luồng khí dữ dội bao trùm bên ngoài khiên giáp. Phải làm sao đây, tấm khiên e rằng khó lòng giữ nổi. Nếu để Lý Kiệt truyền thêm chân khí thì lửa sẽ ngày một lớn. Rắc rắc hai tiếng. Tấm khiên bắt đầu bị nứt. Sức ép gia tăng khiến cho Như Tranh không còn tiếp tục được nữa.

“Vân Thủ!”

Ngón trỏ và ngón giữa chụm lại với nhau, chân khí gồng lên tích tụ ở đầu ngón tay, Như Tranh thuận thế nhảy lên đánh thẳng vào điểm Lý Kiệt đang truyền chân khí. Đòn đánh nhẹ nhàng nhưng uy lực không kém.

Hai luồng chân khí va vào nhau, chúng tạo áp lực khá lớn khiến cho Lý Kiệt phải nhảy về sau. Choang một cái, tấm khiên vỡ tan như thủy tinh. Vậy là Như Tranh hóa giải được chiêu Điểm Hỏa ban này. So với Mỹ An thì lần này mạnh gấp muôn phần. Đăng Long thở phào nhẹ nhõm, y tiến về phía Như Tranh trong khi đám khói vẫn còn chưa tan.

“Ngay cả người mà cũng không lại bọn chúng?” Mỹ An cau mày quở trách.

Người hộ vệ không quan tâm đến Mỹ An, hẳn chỉ hướng tới Đăng Long mà nói:

“Thế nào? Thấy tức ngực chưa?”

Lý Kiệt vừa dứt câu Đăng Long đã ngã quỵ xuống.

“Long! Người sao thế?” Như Tranh hoảng hốt.

“Ta... không thở được.”

“Từ lúc nào mà y bị thương. Rõ ràng là không hề hấn gì khi đánh với Mỹ An. Chiêu thức của Lý Kiệt cũng bị Ngọc Thanh Nương Giáp và Vân Thủ hóa giải. Không lẽ hẳn còn ra thêm chiêu thức gì khác? Không thể nào, Lý Kiệt không sử thêm chiêu gì khác!”

Như Tranh nghĩ thầm.

“Để ta chữa trị cho người.”

Đăng Long đang nằm đau đớn dưới đất, Như Tranh đặt tay lên trán của y toan dùng Trị Dũ thì liền cảm thấy toàn thân không còn sức lực. Không lẽ chân khí đã cạn, Như Tranh gắng gượng nhưng chẳng tài nào xoay chuyển. Ôi thôi, Như Tranh cũng đang toàn thân đau nhức. Không

nghe ngờ gì nữa, cả hai đã bị trúng thuật gì đó của đối phương. Thuật mà có thể xuyên qua được lớp lá chắn của Ngọc Thanh Ngưng Giáp.

Hai người liên tục ho lên từng tiếng không dứt. Chợt có cơn gió thổi tan đi đám khói ban nãy, Như Tranh mặt liền biến sắc ngay lập tức.

“Không lẽ là?”

“Giờ mới biết thì đã muộn rồi!” Lý Kiệt lên tiếng.

“Đám khói này! Đó chính là thuật của người.”

“Ta đã thi triển Lăng Tích lên người các người! Cho dù không cần dốc sức cũng đủ làm cho các người toàn thân tê liệt!”

“Không lẽ nào? Ngọc Thanh Ngưng Giáp đã tạo ra lớp lá chắn trước khi người ném khói.”

“Hừ! Đúng là trẻ người non dạ.”

Lý Kiệt tiến lại gần, ngồi xuống trước mặt Như Tranh và nói tiếp:

“Người đang nhầm lẫn hai điểm. Đám khói ném ra không phải Lăng Tích. Ta thi triển nó cùng với Điểm Hỏa nên người không thể nhận ra nó được. Và lại, Lăng Tích không phải là khói nên người đừng nghĩ mình đang trúng độc.”

“Thế thì... tại làm sao?” Như Tranh thắc mắc.

“Người muốn biết hả? Nói cho người cũng chẳng sao, đó chỉ là hai chiêu thức thông dụng của Tiên tộc mà bọn trẻ con thường dùng thôi. Hừ!”

Nghe đến đây Như Tranh thất kinh.

“Ngọc Thanh Ngưng Giáp của người, phải công nhận là chiêu phòng thủ rất mạnh. Nhưng với một người như người, ta đoán thời gian có thể triển khai chẳng được bao lâu. Nói cách khác, nó không thể nào tồn tại mãi được!”

“Cho nên lúc tấ khiên nứt, người đã chủ động để ta sử dụng Vân Thủ đánh vỡ rồi nhân cơ hội phát động Lăng Tích?”

Như Tranh nghĩ lại, đúng là sau khi mình sử xong chiêu Vân Thủ, hai bàn tay của Lý Kiệt đột nhiên mở ra. Dường như chính lúc này Lý Kiệt đã sử dụng Lăng Tích.

“Người cũng khá đấy! Thế nào? Bây giờ toàn thân đã tê liệt rồi chứ?”

Lý Kiệt nói xong thì bỗng đánh bốp. Một cú đấm mạnh vào mặt của hắn, Đẳng Long vẫn còn gắng gượng ra đòn nhưng Lý Kiệt vô sự, hắn cười lớn một tiếng.

“Đấm nhẹ hều!”

Đẳng Long và Như Tranh bị trúng hiểm chiêu nên đều tê liệt. Hai người bọn họ bị quấn vào bao rồi trùm kín đầu khiêng đi.

Mất một buổi chiều cho đến tận tối mới về tới được. Ngọn đuốc lập lòe ở trên cổng thành. Lý Kiệt và Chử Minh đi trước còn Mỹ An theo sau, bọn họ đi cạnh chiếc võng. Trên đó chính là Hùng Việt môi đã thâm tím, toàn thân ngập trong vũng máu.

“Đại nhân, thế này là...” Một người lính canh cổng nhìn thấy Hùng Việt liền ấp úng.

“Người đi báo với Tộc trưởng và Tuệ Cơ đi!”

“Vâng!”

“Còn mấy người các người nữa.” Lý Kiệt chỉ đám lính canh còn lại:
“Mau giải hai tên này vào ngục, canh phòng cẩn mật cho ta.”

Nghe lệnh xong, cứ bốn người một tiến lại khiêng một chiếc bao Lý Kiệt đem về. Trong đó không ai khác chính là hai người vừa mới bị bắt.

“Chử Minh! Người đi đánh trống!”

“Dạ!”

Chử Minh cầm chiếc chày lớn, vận hết sức bình sinh mà giáng xuống mặt trống đồng. Tiếng trống ngân vang hết lần này đến lần khác. Dường như nó là dấu hiệu có người Tiên tộc vừa chết. Cả sân bỗng sáng rực đèn, một người phụ nữ hai tay nắm váy hốt hải chạy ra. Người này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đau thương vô cùng mà òa lên khóc.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 06

Tối om! Đó là tất cả những gì Đăng Long thấy được sau khi tỉnh dậy. Y hơi choáng váng, thân mình trở nên đau nhức khó mà loạn động. Không biết Như Tranh đang ở đâu nữa? Đăng Long lò dò tiến về phía trước tuy nhiên đi được quãng chừng năm bước thì phải dừng lại. Trước mặt Đăng Long có lẽ là một bức tường, rất cao, rất cao. Cho dù cố gắng nhảy lên cũng sẽ vô ích.

“Nơi này là nhà giam của Tiên tộc.” Đăng Long thầm nghĩ.

Y không nhìn thấy được bức tường bởi lẽ trong này hoàn toàn chẳng có ánh sáng. Đăng Long sờ soạng rồi quay đầu dựa lưng vào chính cái nơi mà y đang đứng kế bên. Không gian vô cùng tịch mịch, bóng tối dường như choán đầy khóe mắt của kẻ tử tù cô độc.

Tử tù ư? Đương nhiên, tội danh giết chết một vị quan lang Tiên tộc không ai có đủ khả năng gánh vác.

“Ít ra bọn chúng vẫn chưa hành quyết?”

Như Tranh vẫn còn an toàn! Đăng Long khẳng định. Không có lý gì bọn người Tiên tộc sẽ giết một người và giam lỏng một người. Giết y rồi thả Như Tranh thì không sao, Đăng Long chẳng hề sợ chết. Ít nhất cũng đã thập tử nhất sinh một lần còn gì? Nhưng ngược lại?

Đằng Long bóp mạnh cánh tay, y bắt đầu hồi hận vì đã trở về Tiên tộc. Và y bắt đầu suy nghĩ mông lung về những khả năng có thể xảy ra.

“Ta từng bị trói ở chính giữa sân, rốt cuộc phạm những tội gì? Một đứa bé sáu tuổi có thể gây ra được những chuyện gì?”

Thoáng chốc Đằng Long đã gạt Như Tranh sang qua một bên, y không thể cưỡng lại cái suy nghĩ ấy. Suy nghĩ về Tiên tộc, suy nghĩ về bản thân.

“Ta có sợ không? Tiên tộc lúc đó có sợ ta không?”

Vì ghét bỏ nên mới giết hay vì yêu thương nên mới giết? Tốt nhất là vì sợ. Cả một Tiên tộc hùng mạnh phải sợ một đứa trẻ con? Và lại, ai đời tình thương trẻ nhỏ có thể đánh đồng với sự tử vong chết chóc?

“Các người muốn ta chết, ta không chết! Liệu có một lúc, ta muốn các người phải chết hay không?”

Đằng Long hiện tại chỉ mười sáu tuổi, những suy nghĩ này của y là sự trưởng thành quá mức hay một thiên chân đại đột?

Thời gian rồi sẽ trả lời. Đủ lâu để cho một phần kí ức chìm vào quên lãng, nhưng đó là của Tiên tộc. Đứa trẻ này thì không! Ngày rồi lại ngày, đêm qua đêm, Đằng Long luôn luôn suy xét, luôn luôn tưởng tượng. Rốt cuộc cha mẹ y là ai, rốt cuộc quê hương là cái thứ gì?

“Ta đang cảm nhận được nó, từ sâu thẳm trái tim. Một thứ vô hình nhưng hiện hữu, nó im lặng.”

“Thi thoảng ta sợ chính mình im lặng. Bóng tối là một tấm nệm rất êm, nó êm đến nỗi ta không thể nào biết được. Ta nằm lên bóng tối? Hay là bị chính bóng tối quấn chặt không thôi?”

Thịch thịch!

Đó là nhịp đập! Mỗi ngày trái tim vẫn làm một điều tuần hoàn như thế. Nực cười thật, đôi khi, trái tim cũng lại bất thường lạc lối.

Đằng Long thấy một hơi lạnh truyền vào từ đá, hoàn toàn bất chấp thân nhiệt của kẻ đang sống trở trở. Không bao lâu hơi lạnh đã từ cột sống vọt lên đỉnh đầu. Cũng giống như bóng tối, hơi lạnh rất êm. Nó làm cho mớ hỗn độn hòa bay đến quyện vào nhau.

Một mớ suy nghĩ hỗn độn!

Thịch thịch!

Thêm một nhịp nữa, trái tim đang bị vùi lấp bởi cơn lạnh lùng đen tối hay là cố gắng thức tỉnh ta phải thoát ly chính mình?

...

Trong tối mắt có màu đen! Hoặc giả con người không thể nhìn thấy nên mới lầm tưởng đấy thôi?

Ánh sáng bất chợt lóe lên ngoài lỗ thông gió nhà giam. Ánh sáng bạc rọi vào căn phòng. Đằng Long như bị thôi miên bởi thứ ánh sáng ấy?

Mặt trăng với y luôn có vẻ đẹp lạ lùng.

Như Tranh nhờ chút ánh sáng rọi vào mới thấy Đằng Long đang ra xa xăm. Kì thực, Như Tranh cảm nhận được y từ lâu rồi, ngay lúc Đằng Long tỉnh giấc đi về phía tường.

Còn y thì không! Một kẻ im lặng đang trầm mặc bỏ quên cả chính hơi thở tuần hoàn của mình. Hơi lạnh là thứ không của riêng ai, Như Tranh cũng cảm nhận thấy, có điều cô không tài nào lý giải cho được. Rốt cuộc là bóng tối lạnh hơn hay Đằng Long lạnh hơn?

“Long! Có chuyện gì thế?”

“Không có gì!”

Nhìn thấy Như Tranh trong chính nhà giam, Đăng Long vốn dĩ vui mừng mới phải. Đăng này dường như cảm xúc bị chính suy nghĩ của y kìm nén.

Hoặc giả sự quan tâm vẫn chưa đến lúc bộc lộ!

Lúc nào cũng vậy, y chẳng bao giờ nói ra suy nghĩ của mình cho người khác biết. Hai người bị giam trong chung một căn phòng, bốn mặt đều là tường đá bao quanh. Nền nhà được phủ một lớp rơm khô nhưng lâu ngày nó đã ẩm mốc, mùi bốc lên vô cùng khó chịu. Đăng Long hắt hơi vài tiếng, y đứng dậy đi lại xung quanh xem xét. Nếu cứ bị giam trong đây, thế nào rồi bọn Tiên tộc cũng đến hỏi tội. Phải tìm cách mà trốn thoát. Nhưng nhà giam chẳng có lấy một kẽ hở, không có ánh trăng thì y cũng chẳng biết được ngày hay đêm.

“Đành phải chờ thôi!” Đăng Long lên tiếng.

“Chuyện gì?”

“Không thể trốn ra khỏi nơi này, chỉ còn cách chờ bọn chúng đến giải đi rồi tính.”

“Chúng ta cứ nói là muốn cứu vị quan lang, không hề có ý muốn làm hại hãn? Chắc sẽ không có vấn đề gì đâu!”

Như Tranh hồn nhiên trả lời nhưng Đăng Long không nghĩ đơn giản như vậy.

“Người không nhận ra hay sao? Con bé đó, một mực đổ tội cho chúng ta, vả lại chúng ta là người ngoài, bọn Tiên tộc nhất định sẽ không chịu nghe.”

Như Tranh thở dài một tiếng:

“Người nói cũng phải! Vừa mới xuống núi đã gặp một chuyện không hay.”

“Người đang trách ta đó hả?” Đẳng Long quay lại thắc mắc: “À mà, lúc trước đánh nhau người thật oai phong. Cái thuật tạo khiên gì đó, người dạy ta đi!”

“Người đâu có dùng chân khí, với lại thuật này phải học điều khiển hình dạng.”

“Hả? Thế thì học làm gì, rắc rối quá. Thôi ta cứ dùng kiếm pháp cho nhanh.”

Nói thế nhưng Đẳng Long hiểu rõ bản thân nếu không dùng được chân khí thì sao đánh lại người ta. Y cứ nghĩ Như Tranh là người mạnh lắm nhưng ai dè còn có những kẻ mạnh hơn. Lúc trước lớn giọng là sẽ bảo vệ Như Tranh, cuối cùng thì lại chẳng làm được một trò trống gì cả. Đẳng Long bóp chặt cánh tay, nghĩ ngợi!

...

Lại nói đến Hùng Việt, hắn ta vẫn nằm bất động. Lý Kiệt sau khi đưa hắn quay thì liền túc trực ở bên cạnh giường.

Lý Kiệt quay sang một người phụ nữ:

“Tuệ Cơ! Bà nên đi nghỉ ngơi, đã khuya lắm rồi!”

Người này không đáp, bà ta vẫn nắm lấy tay Hùng Việt. Đúng lúc có người đàn ông cao lớn từ từ bước tới. Dáng đi của ông thanh tao khoáng đạt nhưng lại toát lên vài phần nghiêm nghị.

“Đưa Tuệ Cơ đi!”

Người ấy mặc áo xanh lam, mặt vuông chữ điền, dưới cằm có chòm râu đen nhánh.

Đó chính là Tộc trưởng Tiên tộc Hùng Vũ.

Mấy người hầu cận nghe lệnh liền dìu Tuệ Cơ đi ra khỏi phòng. Sau đó Lý Kiệt vội vàng quỳ xuống rồi nói:

“Tộc trưởng! Xin hãy trừng phạt! Lỗi là do...”

“Giờ không phải là lúc. Tình hình Hùng Việt thế nào?” Lý Kiệt chưa nói dứt câu, Hùng Vũ đã ngắt lời.

“Quan lang bất tỉnh và đã không còn thở nữa. Thuộc hạ e...”

Hùng Vũ đập mạnh tay vào cột nhà, răng rắc. Kế đó ông bước ra ngoài, có hai người đang đợi sẵn là Chử Minh và Mỹ An.

“Em con sao rồi!” Mỹ An sốt sắng hỏi nhưng không có ai trả lời.

Hùng Vũ quay sang Chử Minh:

“Hai người biết được chuyện gì xảy ra thì hãy mau nói?”

“Quan lang lúc đó trốn việc thích thân, bọn thuộc hạ đuổi theo chạy ra bên sông đến nơi thì ngài đã vừa bất tỉnh.” Chử Minh trả lời.

“Vậy các người có thấy ai gần đó không?”

“Có bắt về hai người.” Lý Kiệt đáp.

“Đi! Đến gặp bọn chúng.”

Hùng Vũ cùng với ba người đi đến nhà ngục nơi mà Đăng Long, Như Tranh đang bị giam giữ. Ngọn đuốc le lói dẫn theo đoàn người bước vào trong tối.

“Các người là ai?” Như Tranh hỏi.

“Là bọn chúng! Thừa tộc trưởng!” Lý Kiệt nói với Hùng Vũ.

Hùng Vũ cầm ngọn đuốc giơ ra giữa, tựa hồ như muốn nhìn rõ khuôn mặt đối phương. Ông ta thấy một cô gái còn trẻ, lớn hơn Mỹ An con ông chừng vài ba tuổi gì đó. Đăng Long thì đang dựa lưng vào tường ngủ. Hùng Vũ nhìn qua một cái rồi liền đi khỏi.

Khi mà trên đường chỉ còn Hùng Vũ và Lý Kiệt thì ông lúc này bắt đầu hỏi hẵn:

“Bọn chúng, khả năng thế nào?”

“Bấm đại nhân, cô gái biết dùng chân khí nhưng cũng ở mức sơ sài. Còn tên kia, hẵn ta chỉ dùng thể thuật mà thôi.”

“So với Mỹ An thì sao?”

“Cũng không cao hơn là mấy. Thuộc hạ dùng thuật cơ bản của tộc ta thì chúng đã không chống nổi. Chỉ có điều, tôi vẫn còn cảm giác gì đó?” Lý Kiệt trầm ngâm.

“Chuyện gì?”

“Tên Đăng Long! Cảm giác của thuộc hạ với y thực không bình thường. Cũng không thể lý giải đó là chuyện gì, dường như ẩn chứa một vài uẩn khúc.”

“Ta biết rồi! Ngày mai tra xét xem sao. Người cũng lui đi.”

Lý Kiệt vâng lệnh ra về. Đi được một đoạn, hẵn ta ngoái lại xem ngài Tộc trưởng đi đâu, chắc hẳn là sẽ đến chỗ Tuệ Cơ. Dù sao người đau lòng nhất lúc này cũng là bà ấy. Nhưng không, Hùng Vũ đi về một hướng khác, con đường dẫn đến căn phòng của Hùng Việt.

Hùng Vũ ngồi lặng bên cạnh con trai, ông nhiều lần xem xét kỹ lưỡng mà vẫn không thể tìm ra bất kì một vết thương ngoài da nào cả. Toàn thân Hùng Việt cứng đờ, khuôn mặt đã xám đen lại. Rõ ràng Hùng Việt bị trúng một thuật mà nó không hề hay biết, thế nên một chút phản kháng chẳng thể xuất ra. Hệ thống kinh mạch của nó bị phá hoàn toàn dẫn tới hôn mê bất tỉnh. Hùng Vũ ở đó một hồi lâu, bàn tay ông vẫn cứ xoa xoa đôi tay lạnh ngắt của con. Hơi ấm của ông truyền sang Hùng Việt, nhưng không, toàn thân con trai của ông vẫn cứ lạnh ngắt. Gạt những dòng nước mắt đang lăn chã rơi, Hùng Vũ thổi tắt ngọn nến trong phòng rồi đi về phía tây. Đi được một quãng qua cái sân rộng, sao hôm nay quãng đường ấy nó xa đến thế?

Hùng Vũ ngược lên nhìn bầu trời sao, nhưng rồi ông lại bất chợt kinh tâm động phách.

“Đứa trẻ này đã trở về. Đây là báo ứng ông trời đang dành cho ta, hay đây chính là thiên mệnh?”

Vừa bước vào trong, một người phụ nữ đã ôm chầm lấy Hùng Vũ mà khóc. Đó là Tuệ Cơ, người vợ của ông.

“Khóc đi! Ta ở đây với bà rồi!”

Những tưởng bà vợ của mình sẽ khóc tu tu thật lâu thì bỗng Hùng Vũ thấy âm thanh tắt lịm. Tuệ Cơ cầm vạt áo gạt nước mắt rồi nghiêm nghị:

“Sao rồi! Đã biết được ai chưa?”

Hùng Vũ tựa hồ hiểu được vợ muốn nhắc tới hung thủ hại con nhưng ông chỉ lắc đầu. Ông dìu vợ mình ngồi xuống ghế rồi trầm ngâm.

“Có hai kẻ, một nam một nữ. Chưa thể kết luận được một điều gì.”

“Không lẽ là người khác?”

“Theo Lý Kiệt nói thì khả năng bọn chúng cũng chỉ như người tập sự. Chẳng thể nào ra tay nhanh thế được. Hơn nữa, hẳn nói người con gái đó dùng thuật chữa trị lên người Hùng Việt.”

“Hay là bọn Thủy tộc, Man tộc. Xưa nay chúng vẫn một mực đối đầu chúng ta.”

Tuệ Cơ đập mạnh xuống bàn rồi nói tiếp:

“Nếu thế nhất quyết không thể tha cho chúng!”

“Được rồi! Được rồi! Để ngày mai tra xét hãy hay.”

Hùng Vũ xoa dịu lòng căm phẫn của vợ trong khi vẫn còn vô cùng lo lắng.

“Cho dù nó có che mặt đi chẳng nữa ta vẫn luôn luôn cảm nhận thấy nó. Chính nó, chính đứa trẻ ấy. Nó làm trái tim của ta kinh hoàng không thôi.”

Hai vợ chồng Hùng Vũ vẫn ngồi bàn chuyện cho tới khi có người đến báo. Nhìn ra ngoài mới nhận ra trời đã tảng sáng. Người đang đứng đợi chính là Lý Kiệt.

“Tộc trưởng! Tuệ Cơ! Đã đến giờ rồi!” Lý Kiệt nói.

Cả ba người tức tốc đến điện Bách Tử. Ở gian giữa kê một chiếc ngai chính diện rồi sau mới đến hai hàng ghế hai bên. Hùng Vũ bước vào ngồi lên chiếc ngai chính giữa. Đầu hàng ghế bên trái là mỵ nương Phụng Dương.

“Tộc trưởng!” Một người đàn ông bước vào giọng nói oang oang.

“Hữu trưởng lão! Mời!” Hùng Vũ giơ tay ra hiệu.

Người đó ngồi vào một ghế đối diện với người con gái. Hai ghế ấy chính là dành cho các vị trưởng lão trong tộc, những người địa vị chỉ sau Tộc trưởng. Một vị trưởng lão là mẹ thân sinh Hùng Vũ tuy nhiên bà cụ đã đi ở ẩn từ lâu, tất cả công cán đều do Phụng Dương là người thay thế. Kế bên Phụng Dương có Tuệ Cơ, phía bên kia là Lý Kiệt. Còn bọn Mỹ An, Chử Minh và tất cả chúng nhân đều phải đứng ngoài cửa điện.

Hùng Vũ phất lá cờ đỏ trong tay.

“Hôm nay, ta triệu tập mọi người đến là có một chuyện cần phải thông báo. Hùng Việt... đã qua đời.”

Mọi người bên dưới thất kinh, người thì xì xào bàn tán, kẻ thì đã sụt sùi nước mắt tiếc thương.

“Nếu là do trời, Tiên tộc ta sẽ gánh chịu tất cả, nhưng nếu có kẻ rắp tâm làm hại thì ta quyết không tha cho kẻ đó. Hai kẻ bên dưới kia, chúng bị bắt gặp ở nơi Hùng Việt bị hại. Các người nếu không nói ra lý lẽ rõ ràng thì nhất quyết Tiên tộc sẽ không tha cho các người.”

Hai người đang quỳ ở dưới điện kia chính là Đăng Long và Như Tranh. Sau một đêm không được ăn uống bụng đang đói meo. Đăng Long định mở miệng nói thì có người con gái bước vào.

“Còn tra xét gì nữa. Chính bọn chúng đã hãm hại Hùng Việt.”

“Bình tĩnh đi mỹ nương!” Chử Minh lôi Mỹ An lại can ngăn.

Kế đó, Hùng Vũ cũng lên tiếng:

“Mỹ An! Ở đây người không có quyền làm bừa! Vả lại, chưa rõ thực hư thế nào không thể tùy ý kết luận. Hai người bên dưới kia, các người tên gì? Từ đâu tới?”

“Tôi là Như Tranh, còn đây là Đăng Long. Chúng tôi mới từ trên núi đi đến Tiên tộc, không hề có ý muốn hại ai cả.”

“Này! Sao người ngây thơ thế, ai hỏi cũng đáp là sao?”

Đăng Long ghé tai Như Tranh nói nhỏ thế nhưng thanh âm vang vọng, ai nấy bên ngoài đều nghe thấy hết.

“Người lớn hỏi thì ta phải lễ phép trả lời chứ?”

“Thật là...”

Mọi người có chút buồn cười, nhưng rồi khuôn mặt họ lại nghiêm nghị, bởi vì trước mắt rất có thể là người hạ sát quan lang của họ.

“Chúng ta bắt được các người sau khi làm hại quan lang rồi bỏ chạy, lại còn định chối hả?”

Người Hữu trưởng lão lên tiếng, giọng nói ông ta cương nghị đến inh tai. Trưởng lão một mực khẳng định nhưng Hùng Vũ vẫn còn đắn đo:

“Lý Kiệt có nói các người dùng thuật trị liệu lên người Hùng Việt, đúng thế không?”

“Đúng thế! Đúng thế! Lúc tôi đi đến người đó bị thương rất nặng. Chúng tôi chỉ muốn cứu hãn mà thôi.” Như Tranh mắt sáng lên.

“Đừng có nghe nó lừa gạt. Chính nó đã sát hại Hùng Việt!” Mỹ An lên tiếng, rồi cả bọn chúng nhân cũng hòa theo.

“Con điên kia! Ta đây muốn cứu người mà lại thành giết người là sao? Đúng là làm ơn mắc oán.”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói con điên đấy!”

“Người...”

Đằng Long ngồi yên này giờ không chịu được liền to tiếng với Mỹ An. Trong lòng của y tràn ngập lo lắng, những tưởng có cách thoát thân sau khi được đưa ra khỏi ngục giam, ai dè cả hai đều bị người ta giải đi hỏi tội. Hơn nữa, có cớ trói được chắc gì đánh lại bọn chúng? Một Lý Kiệt thôi đã không địch lại được rồi bây giờ còn thêm cả một người tộc trưởng và hai vị trưởng lão.

Mỹ An một mực đổ lỗi lên đầu Đằng Long, lại thêm tiếng ồn ào chửi thề ngoài cửa khiến y uất ức. Đằng Long to tiếng để hả bức bối trong lòng.

Đám đông vẫn đang ồn ào, Đằng Long cố đôi co với Mỹ An, y quả thực không ưa gì con bé này, nó không chịu nói lý lẽ gì hết. Giá mà Đằng Long làm việc gì không phải với nó thì là một chuyện, đằng này thậm chí Đằng Long và Như Tranh còn muốn cứu mạng Hùng Việt kia nữa. Tiên tộc khi gió toàn là những kẻ ỷ đông hiếp yếu, một tí công bằng cũng chẳng thấy đâu.

Bỗng nghe chát một tiếng. Hùng Vũ đập tay xuống ngai khiến mọi người im bật.

“Ngài sẽ làm gì đây? Tộc trưởng?” Hữu trưởng lão hỏi.

Hùng Vũ bỏ lá cờ xuống đứng dậy tiến lại Đằng Long. Ông đưa mắt nhìn y, trước mặt ông là một thiếu niên bịt kín khuôn mặt, thậm chí đôi mắt của y còn bị mái tóc lò xo che mất. Quả thực Đằng Long là người thế nào rất khó đoán biết. Chỉ có một điều Hùng Vũ chắc chắn, Đằng Long đang nhìn chăm chăm vào ông, đôi mắt vừa ánh lên vẻ quyết tâm, vừa pha chút oán giận. Phải chăng chúng không làm hại Hùng Việt? Năng lực của cô gái

kia Hùng Vũ đã nắm ít nhiều, nhưng còn Đăng Long thì thật mơ hồ. Trước hết cứ thử kiểm tra xem đã.

“Người có đúng thực sự là người hay không? Không sai, ánh mắt chẳng sao lẫn đi đâu được!”

Hùng Vũ cảm thán. Kế đó ông liền đặt tay trái lên trán Đăng Long, một kinh lực rất mạnh đang được ấn xuống. Đăng Long dù cố đến đâu cũng không thể nào cựa quậy.

“Người đến từ đâu?”

Đăng Long một mực không đáp, y vẫn chăm chăm nhìn vào Hùng Vũ, đôi mắt của y ngày một lên vài nổi oán giận.

Thực sự! Đăng Long thực sự muốn nói: “Ta đến từ chính Tiên tộc!”

“Các người đến đây có mục đích gì?”

Hùng Vũ tiếp tục hỏi nhưng những gì nhận được chỉ là một sự im lặng. Có lẽ ông sẽ dùng biện pháp mạnh hơn. Hùng Vũ lùi lại, kinh lực giáng xuống đã không còn nữa, Đăng Long những tưởng mình vừa qua cơn nguy khốn thì bỗng toàn thân nóng ran. Đăng Long hai tay ôm cổ, y không thể nào thở được. Dường như có gì đó đang siết chặt lấy y.

“Nói! Các người làm gì trên đất Tiên tộc chúng ta? Mau nói, nếu không đừng hòng ta sẽ buông tay.”

Hùng Vũ vẫn hỏi dồn dập. Đăng Long lúc này tinh thần bất định, chân tay y như có người điều khiển, chúng chẳng thể nào nghe theo lời y. Đám đông xung quanh thấy thế liền hô vài tiếng:

“Giết hẳn đi!”

“Giết hẳn! Trả thù cho quan lang!”

Như Tranh lúc này lo lắng, Đăng Long lâm nguy nhưng cô bị trói chẳng thể cử động. Chỉ còn một cách đó là cầu xin.

“Chúng tôi quả thực đến tứ trên núi! Chúng tôi chỉ muốn đi du ngoạn chứ không hại ai. Xin ngài, cầu xin ngài tha cho!”

“Long! Người không sao chứ? Nói gì với ta đi!” Như Tranh nhìn sang Đăng Long và gọi.

Đăng Long vẫn đang bất động, Như Tranh đưa hai tay lay mạnh vào người của y nhưng không có gì chuyển biến.

“Khoan đã!” Tuệ Cơ bỗng lên tiếng. Bà nắm lấy tay Như Tranh và hỏi tiếp: “Chuỗi hạt này? Người từ đâu mà có?”

Hình như còn có một vẻ run run thất thần?

Lúc này Mỹ An mới để ý, cô nhìn xuống cổ tay mình. Thấy y hết, cổ tay Như Tranh cũng đeo một chuỗi hạt giống của Mỹ An.

“À ta cũng có một chiếc như con! Chuyện này là sao?” Mỹ An liền thắc mắc.

“Đây là chuỗi hạt hơn chục năm trước ta đã tặng cho một đứa trẻ. Nhưng... không phải người.”

Tuệ Cơ nhớ lại, nhưng bà cũng thầm khẳng định, đứa bé ấy không phải là con gái. Mà là một đứa bé trai gầy gò, yếu ớt.

Bất chợt Tuệ Cơ quan sát Như Tranh đưa mắt nhìn sang Đăng Long, bà không khỏi ngạc nhiên.

“Không lẽ là đứa trẻ này?”

Tuệ Cơ vẫn nhớ như in khuôn mặt của đứa trẻ đó, nhợt nhạt và khắc khổ. Bà vốn nghĩ rằng nó đã chết khi người ta bị đem đi. Nhắc mới nhớ, Tuệ Cơ vẫn chưa biết tên đứa trẻ. Đăng Long? Nếu nó đúng là đứa trẻ năm ấy thì thật kỳ diệu.

Tuệ Cơ tiến lại ghé tai Hùng Vũ tựa hồ nói nhỏ với ông điều gì. Suy nghĩ một lúc, Hùng Vũ sau đó phất cờ trong tay, đồng dục nói:

“Hai kẻ dưới kia ta đã kiểm tra, chúng không có khả năng làm hại Hùng Việt. Đáng lẽ nên thả chúng đi nhưng xét thấy là ngoại nhân xâm phạm Tiên tộc nên phải bắt giam điều tra, đề phòng chúng còn âm mưu gì khác. Còn về Hùng Việt, ta nhất định sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho các người.”

Quyết định của Hùng Vũ khiến người trưởng lão tức giận. Ông ta chỉ hừ một tiếng rồi liền bỏ đi, đám đông cũng theo thế mà giải tán.

Tuệ Cơ cùng Phụng Dương tiến lại đỡ Đăng Long, Như Tranh đứng dậy. Người khác có thể khó hiểu cho quyết định của Hùng Vũ nhưng Tuệ Cơ thì không. Không phải vì bà đã gặp Đăng Long trước kia, đó còn là vì nguyên do ủy khuất.

Lời nói Tuệ Cơ không tác động quá nhiều, bản thân Hùng Vũ thực sự đã sớm có vài suy tính.

...

“Thế nào? Đã tỉnh hẳn chưa?”

Đăng Long nghe văng vẳng bên tai tiếng nói. Y khẽ mở mắt, không gian bao trùm bởi thứ ánh sáng lập lờ. Nhớ lại, Đăng Long chỉ biết bọn người Tiên tộc đang tra khảo mình. Sau một hồi cãi vã thì Hùng Vũ xét hỏi y, Đăng Long nhớ như in mình bị trúng thuật vô cùng đau đớn nhưng sau

thế nào không rõ. Có lẽ y đã bất tỉnh mà thiếp đi quá nửa ngày, bây giờ trước mặt của y chính là Hùng Vũ và Tuệ Cơ.

“Người thấy thế nào rồi?” Tiếng Hùng Vũ vang lên: “À à, xin lỗi! Xin lỗi nhé! Chúng ta trách nhầm các người.”

Thấy Đăng Long vẫn nhìn chăm chăm, Hùng Vũ vội vàng cất tiếng, ông đưa tay lên gãi đầu và cười lớn. Bộ dạng lúc này chẳng giống một vị tộc trưởng nghiêm nghị chút nào.

“Xin lỗi hai người! Nhưng chúng ta không thể không đề phòng...”

Hùng Vũ ngập ngừng, ông quên bém mất tên người thiếu niên trước mặt là gì.

“Đăng Long!”

“A! Đúng rồi, đúng rồi! Đăng Long! Hà hà.”

“Người còn nhận ra ta không?”

Tuệ Cơ bước lên, một người phụ nữ trung tuổi, gương mặt hiền từ đẹp đẽ. Làm sao có thể quên được người phụ nữ ấy, Đăng Long vừa nhìn là nhận ra ngay, người mà lúc y còn bé đã từng gặp qua. Ngày Đăng Long đứng giữa sự sống và cái chết, ngày mà cơn tuyệt vọng dày vò lại xuất hiện một người phụ nữ đến thổi vào tâm hồn y cơn gió dịu nhẹ. Người cho y thấy dù trong hoàn cảnh thế nào cuộc sống vẫn luôn tốt đẹp. Đăng Long tâm niệm, nếu có cơ duyên gặp lại Tuệ Cơ, nhất định sẽ báo đáp.

Và giờ, người phụ nữ ấy đang đứng ngay đây, ngay trong ánh nến lập lòe này, vậy mà trong đầu trống rỗng, Đăng Long chẳng thể thốt nên lời, một câu hỏi thăm hay một lời cảm ơn cũng chẳng thể nói. Hai môi cắn chặt, Đăng Long chỉ biết cúi đầu:

“Phu nhân!”

“Thật không ngờ, chúng ta còn có cơ duyên gặp lại. Nói ta xem sao người lại đến nơi đây?”

“Chỉ là tình cờ ngang qua thôi, phu nhân vẫn khỏe chứ?”

“À phải, người đã nói rồi. Ta vẫn ổn. Bây giờ lớn quá rồi nhỉ?” Tuệ Cơ vui vẻ: “Ta cũng muốn biết, thời gian qua người đã sống ra sao, có thể nói ta nghe được không?”

Ấn sau nụ cười rạng rỡ của người phụ nữ là một cái ý dò hỏi điều tra. Đằng Long chưa kịp nghĩ sẽ trả lời ra sao cho phải thì Như Tranh bước vào, Tuệ Cơ nhân đó hỏi luôn:

“A, có phải cô bé này đã cứu người không?”

“Không phải! Là ông của Như Tranh đã cứu tôi. Ông ấy giữ tôi lại cho đến vài ngày hôm trước.”

“Vậy xin hỏi ông cụ tên gì?” Tuệ Cơ hỏi Như Tranh.

“Tôi... tôi cũng không rõ.”

“Ông của mình tại sao lại không biết kia chứ? Trừ phi là không muốn nói cho ta?”

“Phu nhân xin đừng hiểu lầm. Như Tranh cũng giống như tôi vậy, được ông già mang về nuôi. Ông ấy không cho phép chúng tôi biết tên.” Đằng Long đáp.

“Ra vậy!”

“Phu nhân, chúng tôi có thể vào thăm quan lang được chứ?”

Tuệ Cơ gạt đầu rồi dẫn hai người đi vào phòng trong. Quần áo Hùng Việt đã được thay mới sạch sẽ. Ngồi cạnh đầu giường là Mỹ An, thấy Đăng Long bước vào cô liền nổi xung:

“Người định làm gì?”

“Được chứ?”

Đăng Long chẳng thèm tiếp lời Mỹ An, y đưa tay ra, có ý hỏi Tuệ Cơ muốn chạm vào người Hùng Việt được không?

Nhận được cái gạt đầu của Tuệ Cơ, Đăng Long để lộ ra bàn tay phải băng bó khiến ai cũng tò mò, y vạch áo của Hùng Việt lên, nhìn vào chỗ vết thương trên ngực, rồi lại ghé sát nhìn thẳng vào mặt hắn.

“Có phát hiện gì không?”

“Xuyt!”

Đăng Long ra hiệu im lặng. Y vẫn ngó nghiêng đủ thứ rồi bỗng Đăng Long nắm chặt cổ áo Hùng Việt quát lớn:

“Thằng oắt con này, suýt làm ta mất mạng. Người có giỏi thì tỉnh lại xem, ta sẽ cho người biết tay!”

Đăng Long quen biết Tuệ Cơ. Như vậy há chẳng Tiên tộc đã bỏ y sao?

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 07

“Thằng oắt con suýt nữa làm ta mất mạng, tí tuổi mà đòi thể hiện cơ đấy. Người tinh dậy thì sẽ đòn nhé!”

Đặng Long vừa dứt câu thì ăn đấm vào mặt đau điếng nhưng y vẫn từng tưng. Nếu không có mọi người xung quanh chắc y đã cho Hùng Việt vài cái tát, chửi không thôi thì làm sao khiến y hả dạ cho được.

“Thằng điên này! Người giở trò gì thế?”

Mỹ An tức giận, cú đấm vừa rồi dành cho Đặng Long là cô đã vận hết sức bình sinh của mình.

“Hừ, báo hại bọn ta, có chửi vài câu cũng đáng!”

“Em trai ta đã vận mà người dám...” Mỹ An giơ tay định đánh.

“Phải! Phải rồi! Hắn là quan lang Tiên tộc cơ mà.”

“Người...”

Tuệ Cơ kéo Mỹ An lại:

“Thành thật xin lỗi! Nhưng hiện giờ Hùng Việt đã thành ra thế này, mong hai người bỏ qua cho!”

“Việc gì mẹ phải hạ mình với chúng?”

“Nghe thấy chưa? Chị người không cho ai giúp người đâu, việc người làm thì tự mình người chịu. Mau dậy mà xin lỗi đi ta còn tha cho.”

Đặng Long cố với đập vào chân Hùng Việt. Trong mắt người khác tên khốn này thật đáng ghét. Mỹ An toan lấy kiếm kề cổ Đặng Long thì y trở nên hoảng hốt. Đặng Long bò ra xa giường Hùng Việt, cố tình núp sau váy Như Tranh.

“Ma! Có ma kìa?”

Mọi người vẫn ngạc nhiên chưa hiểu chuyện gì thì Đặng Long lại nói:

“Hắn là ma đấy, hiện về bắt vạ chúng ta.”

“Người còn dám lấy em ta ra làm trò đùa?” Mỹ An ngày càng bức tức.

“Ai đùa với nhà người, nhìn đi, tay hắn nhúc nhích kìa kìa!”

Mỹ An thất kinh, cô chạy lại gần Hùng Việt thì thấy ngực hắn phập phồng lên xuống. Để tay lên mũi Hùng Việt, Mỹ An biết ngay là em mình vẫn còn đang thở. Điều gì đã xảy ra thế này? Khi đưa về đây Hùng Việt như một xác chết kia mà.

Tuệ Cơ thấy vậy liền lại gần, lay lay cánh tay Hùng Việt và gọi:

“Con ơi... con ơi... Mau tỉnh lại đi!”

Vô vọng, Hùng Việt vẫn nằm bất động, dù sao tia sáng lại lóe lên đối với Tuệ Cơ. Hùng Việt chỉ là hôn mê chứ không phải đã chết. Lúc này đây Tuệ Cơ tràn ngập niềm tin sớm muộn Hùng Việt sẽ dần tỉnh lại.

Hùng Vũ bước vào bắt mạch cho Hùng Việt, ông nói:

“Mạch của nó đập lại bình thường rồi! Thật kì lạ.”

“Chắc là do luồng khí giờ này mới phát huy tác dụng.” Như Tranh nở nụ cười và nhỏ nhẹ.

“Em ta là có phúc phận lớn, đâu phải do người. Định nhận công lao về mình à, đừng có mơ!”

Mỹ An thấy Như Tranh nói thì phản bác lại ngay, đôi môi của cô cong cớn, vẻ mặt tỏ ra khinh bỉ. Một đứa chẳng mạnh hơn cô là mấy làm sao có thể biết thuật cải tử hoàn sinh. Mà trên đời làm gì có thuật hồi sinh? Rõ ràng là ả ta nhận vợ đó thôi.

“Luồng khí?”

Hùng Vũ hỏi, nhưng Như Tranh thấy phản ứng của Mỹ An nên liền xua tay:

“Có lẽ không phải, vì tôi chỉ dùng một thuật Trị Dũ.”

“Biết thẹn rồi à? Đúng là thấy người sang bắt quàng làm họ.”

Trong khi Mỹ An tiếp tục chê bôi thì Hùng Vũ lại trầm ngâm. Chỉ là một thuật Trị Dũ thôi à? Đây là thuật trị liệu thông thường, tộc nhân ai nấy mà chẳng học được thuật này. Có lẽ người cứu Hùng Việt là một ai khác. Đằng Long? Đứa trẻ này thậm chí còn không dùng được chân khí. Vậy chỉ có thể là Như Tranh mà thôi. Suy đi tính lại, là ai cũng đều có điểm vô lí. Khả năng là còn một người thứ ba ở đây hay chẳng, nếu không Như Tranh là đang nói dối. Thuật mà Như Tranh sử dụng đâu phải trị dũ.

Không hề đơn giản. Nguyên nhân Hùng Việt bị hạ độc thủ, là ai đã ra tay cứu nó thoát khỏi cái chết? Tất cả vẫn còn là bí ẩn mà Hùng Vũ chưa có lời giải đáp.

“Ta biết! Ta biết này!”

Đặng Long đứng phắt dậy, chỉ tay vào ngực mình:

“Chẳng phải Hùng Việt ăn vài câu chữ thì tỉnh hay sao? Xem ra thuật của ta cũng mạnh lắm chứ? Đặt tên nó là gì nhỉ, à có rồi, tên nó là miệt thị thuật! Ha ha ha.”

Nói rồi cười lớn, Đặng Long cố tình chọc tức Mỹ An. Như Tranh thấy vậy cũng cười khúc khích.

“Người... thôi đi ra, đi ra! Đừng phiền em ta nghỉ ngơi.”

Mỹ An xua tay đuổi Long – Tranh ra ngoài.

“Oái! Từ đã, từ từ đã nào!”

Mỹ An đẩy mạnh, cánh cửa trong phòng đóng sập làm cho câu nói Đặng Long gãy đôi:

“Trò vui còn chưa xong mà!”

Hai người Long – Tranh được một tộc nhân dẫn về khu dành cho những ngoại tộc nghỉ ngơi.

...

Một buổi nắng sớm, Đặng Long bước ra khỏi cửa, như thường lệ y ngồi tựa vào cột hiên và hai mắt bắt đầu lim dim. Hít thở từng chút không khí trong lành, Đặng Long vẫn lơ suy nghĩ. Hai ngày ở Tiên tộc quả có chút thú vị cho dù gặp cảnh trở trêu nguy khốn đi chăng nữa. Chưa thăm thú được mấy, Đặng Long định bụng sẽ cùng Như Tranh đi đây đó xem sơn thủy Tiên tộc ra sao.

“Ta đã từng ở đây... ta... sinh ra ở đây?”

Kể cũng lạ thật, Đẳng Long đang dẫm chân lên nơi mình sinh ra, vậy mà y không có cảm xúc gì đặc biệt. Quê hương, hai từ không gợi lên một chút hoài niệm trong lòng y. Đối với Đẳng Long, kí ức về Tiên tộc chỉ như một tờ giấy trắng, không một hình ảnh, chẳng một hương vị nào vương vấn lên cả. Tiên tộc hoàn toàn xa lạ với y, phải chăng đã không có lấy một chút hấp dẫn để người ta như nhưng?

Nghĩ đến đây, thấy đầu hơi đau nhức, không một hình ảnh nào gợi lên trong đầu về Tiên tộc cho dù Đẳng Long cố gắng đến đâu. Cơn đau ngày càng dồn dập hơn nữa, Đẳng Long bèn quăng mớ suy tư hỗn độn sang một bên. Y vươn vai đứng dậy ngáp liên mấy tiếng.

Một người cùng đoàn tùy tùng đang đến.

“Ta mang đồ ăn đến cho hai người.” Tuệ Cơ vừa mới bước tới cửa phòng đã lên tiếng.

“Phu nhân! Bà không cần tự tay làm những việc này!”

Đẳng Long trở nên nghiêm nghị, y có chút ái ngại khi mà đích thân Tuệ Cơ cơm bưng nước rót cho mình. Dù sao Đẳng Long và Như Tranh cũng giống như những kẻ vãng lai mà thôi.

“Nên làm mà! Coi như là để tạ lỗi với người.”

“Vậy... Xin đa tạ!”

Đẳng Long cúi đầu nhận lấy, đối với Tuệ Cơ y luôn muôn phần tôn kính, dù nghĩ cũng không dám có nửa câu châm chọc. Bà là một người đặc biệt, dầu bao năm không gặp nhưng Đẳng Long vẫn cảm thấy rất đỗi thân thuộc. Mỗi liên hệ duy nhất với Tiên tộc có lẽ là đây. Đẳng Long thấy cơn đau đầu giảm bớt, nói chuyện với Tuệ Cơ làm y thoải mái.

Tuệ Cơ hiện tại khuôn mặt xanh xao, mái tóc dù đã chải chuốt gọn gàng nhưng khuôn mặt thì vẫn bơ phờ lắm. Chắc là tâm trạng của bà không được tốt. Tốt làm sao được khi con trai duy nhất đang gặp đại nạn. Đăng Long bất chợt hổ thẹn, y cúi mặt xuống đất không dám nhìn thẳng vào người phụ nữ, dù đã cố gắng y vẫn không cứu cho được Hùng Việt. Đứng trước người mình coi là ân nhân, Đăng Long vừa tôn trọng lại vừa cảm thấy xấu hổ.

“Không sao chứ?”

“Không sao, thưa phu nhân!”

Đăng Long bày cơm lên bàn, lúc ấy Như Tranh cũng đã ra. Có hai món thịt, một món rau. Bữa cơm đạm bạc cho khách vắng lai. Tuệ Cơ kiên nhẫn ngồi chờ hai người ăn xong. Bà quan sát tỉ mỉ từng hành động của Đăng Long. Kì thực, vẻ ngoài của cậu thiếu niên chừng mười sáu này khiến cho người khác tò mò. Đầu tiên là cánh tay phải băng kín, có thể Đăng Long đang bị thương hay cố che đi một điểm gì đó.

Nhưng khi nhìn lên khuôn mặt Đăng Long, Tuệ Cơ lập tức thất kinh, lúc này Đăng Long đang bỏ khăn che mặt ra. Khuôn mặt của y kể từ sống mũi đi xuống chỉ chút các vết sẹo. Da mặt nhăn nheo, những vết da trắng đan xen với màu vàng vọt. Bây giờ thì Tuệ Cơ đã hiểu vì sao Đăng Long phải che mặt lại. Ẩn sâu sau lớp vải kia là một khuôn mặt dị dạng, nhiều người sẽ cho đó là quỷ diện.

Quỷ diện Đăng Long! Nghĩ đến đây Tuệ Cơ lại trào dâng một nỗi thương cảm. Cái cảm giác mà bất kể khi nào bà ta gặp được một người bất hạnh. Cảm giác mà chính bản thân đã bộc phát khi gặp Đăng Long lúc trước. Đứa trẻ ấy không chết sau tai họa năm đó, nhưng nó cũng lấy đi của Đăng Long quá nhiều. Làm sao có thể để cho người khác thấy được khuôn mặt đó chứ?

Đặng Long ngược lên, y thấy Tuệ Cơ có phần sầu não thì liền kéo khăn che mặt lại.

“Phu nhân!”

“Chắc hẳn người phải khó khăn lắm!” Tuệ Cơ ngập ngừng.

“Xin bà hãy giữ bí mật này giúp tôi. Bà là ân nhân, Đặng Long không biết lấy gì báo đáp.”

Chẳng có lí do nào cả, Tuệ Cơ chắc mẫm, có lẽ chỉ vì bà là ân nhân nên y mới cho mình thấy khuôn mặt thật sự. Mà Tuệ Cơ cũng chẳng dám nhận là ân nhân của Đặng Long. Ánh mắt của bà vẫn còn chứa điều gì khó nói với y. Giờ đây đối với Tuệ Cơ có chút khác biệt, Đặng Long không còn là đứa trẻ ngỗ ngược mà trở thành một người hiểu phép tắc. Tuệ Cơ mơ hồ, giá như Hùng Việt cũng giống đứa trẻ này, bề ngoài ồn ào nhưng bên trong lại thâm trầm, nhiều khoảng lặng. Đặng Long cũng bí ẩn như chính chân diện của y.

Hừ! Cho người khác thấy mặt, có phải để thử phản ứng của người đó hay không?

“Người đừng nói như thế! Chúng ta gặp nhau cũng là có duyên mà thôi!”

“Nếu như phu nhân có cần giúp đỡ, Đặng Long nguyện hết sức mình.”

“Chuyện ấy để sau. À mà người có muốn thăm thú một chút không?”

Đặng Long và Như Tranh theo chân Tuệ Cơ, bà dẫn hai người đi tham quan Tiên tộc. Đầu tiên là khu làm việc cao cấp nhất của Tiên tộc – khu Chính điện. Nơi này cấu trúc tổng thể như một hình vuông rộng lớn. Sân rộng được chia thành ba lớp với những bậc thang từ thấp đến cao. Cao nhất chính là Bách Tử điện xây bằng đá cẩm thạch, mái lợp ngói đỏ chói. Tòa

cung điện có ba tầng tất cả, đâu đâu cũng có lính gác bao quanh, đây là nơi giải quyết các sự vụ quan trọng bậc nhất của Tiên tộc. Giống như lần hỏi tội Đẳng Long, nhất định phải do Tộc trưởng và các trưởng lão chủ trì. Chính điện quay lưng về hướng bắc và nhìn thẳng ra mặt sông.

Sân rộng?

Một hình ảnh đang dần hiện về. Đẳng Long bước đi từng bước trong cái sân rộng ấy. Y lần lượt xóa bỏ tất cả những người đi lại tấp nập trong sân, xóa bỏ màu sắc sặc sỡ, xóa bỏ ánh nắng vàng rực.

Đây rồi! Một chiếc cột được dựng đứng giữa trời đông giá rét, những chiếc lá rơi rụng, gió thổi hun hút. Và... chính là y, Đẳng Long, đứa trẻ bị trói ở cây cột kia.

Từng cơn đau như búa bổ gõ xuống đỉnh đầu. Đẳng Long không tài nào nhớ ra được gì thêm nữa.

Tất cả những ký ức trước khi y tỉnh lại, tất cả đã biến mất. Ký ức của Đẳng Long, không giống như những người khác, nó bắt đầu từ sân rộng và chiếc cột kia. Sau đó là đến...

“Người... không sao chứ?” Tuệ Cơ lên tiếng.

Màu sắc thực tại hiện về khiến hình ảnh xưa cũ tan vào hư vô.

“Không sao? Mời phu nhân tiếp tục.”

Nhưng hình như, cái hình ảnh ấy không chỉ quay về với mỗi Đẳng Long. Tuệ Cơ cũng thế.

...

Tiếp tục thăm quan, Đẳng Long biết rằng Phong thành được quy hoạch rõ ràng và chặt chẽ. Thao Trường và Quân Doanh – những nơi huấn

luyện và đóng quân của binh lính nằm ở mặt đông nam chính điện. Tân binh trước hết được huấn luyện tại Thao Trường sau đó tùy mục đích mà có thể đóng quân ngay tại Quân Doanh hoặc được điều đi nơi khác. Mặt tây nam chính điện là nơi tập trung kho lương và xưởng rèn đúc, lúc nào cũng tấp nập người người qua lại, họ chuyển vào trong kho tích trữ tất cả sản vật của nơi này. Đi xuống phía nam, trùng trùng điệp điệp, tất cả là những nóc nhà mọc lên san sát. Bồng ở giữa khoảng không mọc lên tòa tháp chín tầng, nó sừng sững đứng giữa trời đất làm cho cảnh tượng vô cùng choáng ngợp. Đây chính là Tiên Quân tháp, Tuệ Cơ nói nơi đây dành cho tất cả mọi người có thể đến luyện tập, nghiên cứu. Nói cách khác, Tiên Quân tháp giống một thư viện rộng lớn vươn mình trong không trung bao la.

Mặc dù Tuệ Cơ không nhắc nhưng Đăng Long hiểu rằng, tổng thể Phong thành được bao bọc bởi ba lớp tường thành vững chắc. Một tộc có nền móng như vậy mới có thể vươn mình thành một thế lực ở trong thiên hạ bao la.

“Ta chỉ dẫn hai người đến đây thôi, nếu muốn khám phá cảnh đẹp thì các người tự mình đi xem sẽ hay hơn.”

“Đa tạ phu nhân!”

Đăng Long cúi chào Tuệ Cơ trước khi bà rời khỏi. Thực lòng y chẳng hứng thú gì với việc thăm viếng này cả. Lý do thật dễ hiểu, đám người Tiên tộc đang nhìn Đăng Long với ánh mắt đặc biệt. Nó bao gồm cả sự chửi rủa, miệt thị, nhẹ hơn thì có chút khinh bỉ, xa lánh. Lũ người Tiên tộc nhìn Đăng Long như thể muốn ăn tươi nuốt sống. Trong lòng vô cùng khó chịu, y có lẽ phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi nơi quái quỷ này, Tiên tộc chẳng có gì hay ho. Trời đã quá trưa, tiếng réo bụng vang lên, đi này giờ khiến Đăng Long đói meo. Phải làm sao đây?

Mùi bánh đang hành hạ Đăng Long lúc này. Hai người bước vào hàng bánh ven đường. Bà bán hàng vẫn nhanh tay lật qua lật lại từng chiếc bánh

đang lèo xèo trong chảo mỡ. Bánh rán nóng hôi được bày ra, nhiệt lan tỏa khiến mọi người như muốn đổ mồ hôi.

“Bánh rán bán thế nào vậy bà?” Như Tranh nhanh miệng hỏi.

“Cô cậu...” Người bán hàng vừa ngẩng lên đã ngập ngừng, bà ta nhìn hai người thiếu niên đằng sau ấp úng: “Thiếu chủ Thiệu Bình, Vũ Lâm...”

“Người muốn ăn mấy cái?” Như Tranh quay sang Đăng Long.

Đăng Long đang còn ậm ừ thì y bắt gặp ngay ánh mắt e ngại của bà bán bánh. Người đàn bà bỗng trở nên rụt rè, kéo khay bánh về phía mình.

“Hay là cô cậu đi chỗ khác cho, bánh này... bánh này tôi không bán nữa!”

“Rõ ràng là vẫn còn, sao lại không bán?”

Như Tranh tròn mắt hỏi, Đăng Long tựa hồ đã hiểu ra vấn đề.

Lúc này vài người thiếu niên lại kéo đến.

“Bánh dù còn cũng không bán cho lũ các người!”

“Tại sao chứ?”

“Vì sao? Vì các người là lũ ngoại tộc!”

“Người...”

Đăng Long đứng dậy, Như Tranh vẫn kịp kéo tay y lại:

“Đi thôi! Họ không bán thì chúng ta đi chỗ khác.”

Hai người quay lưng bước đi. Người thiếu niên mặc áo xanh liền nói:

“Đây chẳng phải là hai kẻ hôm qua? Thiếu chủ, đừng để chúng mua đồ ăn!

Người bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

“Hừ! Phải cho bọn ngoại tộc không chốn dung thân mới được! Đi thôi Vũ Lâm!”

Đặng Long và Như Tranh đi đến hàng nào cũng nhận được cái lắc đầu và câu nói của hai kẻ phá đám. Cái này không bán, cái kia không bán, chúng cứ văng vẳng bên tai làm Đặng Long khó chịu.

“Hai người cố tình phải không? Rốt cuộc là muốn gì đây?”

“Ta chính là cố tình đấy, người định làm gì?”

Thiệu Bình hừ một tiếng. Đặng Long thực sự muốn hơn thua với lũ người này.

“Long! Mặc kệ họ! Chúng ta đi thôi!”

Như Tranh kéo Đặng Long rời khỏi. Chẳng thể mua nổi thức ăn với hai kẻ bám đuôi. Đi mãi về phía trước nhưng vẫn không thoát khỏi Thiệu Bình và Vũ Lâm. Ra khỏi khu dân cư đông đúc, hai người tiến gần đến một cái hồ lớn. Mặt hồ mờ ảo phủ toàn lớp sương trắng, khung cảnh u ám đến quái đản. Đã quá ban trưa, và lại tiết trời đang là mùa hè, ở đây vẫn có sương? Đặng Long cố nhìn nhưng chẳng thể thấy đâu là bờ bên kia, cũng không biết hồ rộng bao nhiêu. Một cây cầu gỗ bắc ra lưng chừng mặt hồ, bước xuống đây cả thân hình Đặng Long như tan vào trong làn sương kì bí.

“Này! Thằng nhóc, người muốn chạy đi đâu hả?”

Đặng Long rất ghét ai đó gọi mình là nhóc vì nó gắn với hình ảnh của một đứa bé yếu đuối khi xưa.

“Người nói ai là nhóc?”

“Còn ai vào đây nữa thằng ngoại lai!”

Hai gã thiếu niên chuẩn bị xấn xõ vào nhau.

“Đủ rồi thiếu chủ! Nơi này không thể ở lâu, chúng ta mau đi thôi!”

Như Tranh cũng kéo Đăng Long lại can ngăn nhưng tên Thiệu Bình vẫn chưa chịu dừng tay.

“Một thằng núp váy con gái! Có giỏi thì lại đây!”

Đăng Long không nhịn được nữa, y chạy về phía Thiệu Bình. Dù thế nào thì cũng nhất quyết cho hắn một bài học. Nhưng không, người phải nhận bài học chính là Đăng Long. Một cú đá đơn giản vào ngực khiến cho Đăng Long ngã ra phía sau, y cảm nhận ngực mình buốt nhói. Như Tranh chạy đến đỡ lấy Đăng Long, còn gã Thiệu Bình thì bẻ ngón tay răng rắc hả hê.

“Muốn ăn đòn thì lên đây!”

Đăng Long bất chợt lại xông lên, lần này nhanh như cắt, y nhảy người lên cao thuận thế tung ra cú đá nhắm vào Thiệu Bình. Đáng tiếc, Thiệu Bình nhảy còn cao hơn, một cú đá nữa thẳng vào mặt khiến cho Đăng Long không thể đứng vững.

“Bỏ đi Long! Chúng ta không đánh lại họ!”

Như Tranh lên tiếng khuyên nhủ. Vừa mới dứt câu thì có tiếng động vang lên từ lòng hồ.

Tí tách, tí tách! Từng đợt mái chèo tác động lên mặt nước, thanh âm nhẹ nhàng tựa như hạt mưa sa rơi xuống.

“Thiếu chủ! Đi thôi!” Vũ Lâm kinh hãi lên tiếng.

Dường như chúng sợ một điều gì đó. Thiệu Bình mặt cũng biến sắc.

“Được! Coi như hôm nay bọn chúng gặp may.”

Hai tên dắt nhau chạy gần xa khuất, chỉ còn lại Đăng Long và Như Tranh.

Làn sương bỗng tan biến, gió lạnh rít lên từng hồi sau lưng Đăng Long, y quay lại thì thấy một chiếc thuyền nhỏ đang tới. Trên thuyền có người con gái đang mặc chiếc áo đen. Tà váy áo in hình chim phượng phấp phới tung bay, điểm tuyết trên đó là những vạt áo màu đỏ tô điểm cho trang phục của người thiếu nữ. Mái tóc dài ngang hông đen nhánh, từng sợi tóc mịn khê tung bay khi cơn gió thoảng qua. Người này dùng khăn thêu hoa che mặt. Đăng Long chỉ thấy được đôi mày liễu, đôi mắt trong veo như mặt nước mùa thu không nhìn thấy đáy. Không giống như y, nàng dùng khăn là để che đi vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Nàng đặt gót sen lên cây cầu Đăng Long đang đứng rồi tiến lại gần y, mùi hương sen thoang thoang làm y nhức mũi. Chẳng cần phải đậm đà, một chút hương sắc nhẹ nhàng thôi cũng đủ để làm ai đó xao xuyến. Cành lá bỗng ngừng lắc lư, đàn chim đập cánh bay đi chỗ khác, những đám mây ngũ sắc vội vã che đi ánh nắng mặt trời. Thứ ánh sáng này giờ chiếu rọi làm cho làn da trắng như tuyết của nàng ửng hồng màu cánh sen tươi thắm. Trời đất bỗng im bật và Đăng Long cũng đứng chôn chân trước người con gái.

Bịch bịch! Chợt có âm thanh vang lên, mấy loại hoa quả rơi từ chiếc giỏ liêng xiêng xuống đất. Một người con gái khác vội vàng nhặt lại vào giỏ. Khi ngẩng lên thì thấy có kẻ đang đứng chôn chân ở trước mặt mình, người này lên tiếng:

“Người nhìn gì thế? Trên mặt ta có nhọ à?”

Đặng Long bất giác bỏ ngay ánh mắt đăm đăm đuổi nhìn chăm chăm vào người con gái tuyệt sắc. Y đưa ánh mắt xuống thấp, cúi đầu và nhìn ra chỗ khác. Người con gái tuyệt sắc kia bây giờ mới lên tiếng.

“Dĩnh Hạ! Em lại hậu đậu rồi! Chúng ta đi thôi!”

“Vâng!”

Dĩnh Hạ gật gù, tay vẫn cứ chà lên má vì sợ mặt mình có vết nhơ. Người con gái kia bước đi, nàng khẽ lướt qua Đặng Long khiến y phải thốn thức mà ngược nhìn theo. Thanh âm nhẹ nhàng vang lên lần nữa.

“Nơi này hai người không nên ở lâu. Xin hãy mau rời khỏi!”

Làn sương lại ập đến, bóng người con gái nhanh chóng vụt khỏi tầm mắt Đặng Long. Mới được tương kiến mỹ nhân tuyệt sắc, Đặng Long không khỏi bồn chồn, y thấy trong mình trào dâng một cảm giác kì lạ. Nàng đã đi rồi nhưng bóng hình còn vương vấn đâu đây. Đặng Long tự hỏi nàng là ai trong Tiên tộc này? Hay chẳng chỉ là sương khói giữa đất trời bao la?

...

Từ sau khi trở về phòng, Đặng Long vẫn mãi bần thần chưa thôi. Y ngồi dựa cột, vô thức ngắm mảnh trăng treo ở trên đỉnh đầu. Trăng hôm nay rất sáng, ánh sáng bạc đổ xuống sân những chấm loang lổ. Trong cơn mơ màng, Đặng Long lại tự đặt ra câu hỏi:

“Rốt cuộc ta là gì trong thế giới này?”

Tuệ Cơ muốn giữ y lại, bà nói cội rễ của y chính ở Tiên tộc. Nhưng tộc nhân ở đây chào đón y như một kẻ ngoại lai, lạnh lùng và khinh miệt. Cuối cùng thì nên đi hay nên ở? Chẳng có gì níu kéo Đặng Long cả. Ngày hôm nay y đã ăn đòn, không phải một mà những hai lần. Liệu ra đi, sau này

Đặng Long có thể bảo vệ Như Tranh hay không? Cơn gió mát thổi thốc vào mặt.

“Ta là ai?”

Câu hỏi đặt ra trong đầu suốt bao năm qua, nhưng Đặng Long không có lời giải đáp. Trong lòng tràn ngập khúc mắc, Đặng Long chẳng thể hiểu nổi chính bản thân mình nữa. Ra đi để được tự do phóng khoáng, nhưng liệu có tìm được bản ngã chính mình?

“Vẫn đang nghĩ đến mỹ nhân đó sao?”

Như Tranh ngồi xuống bên cạnh và nói nhỏ nhẹ. Đặng Long quay sang nhìn cô nhưng chẳng hồi đáp. Như Tranh thấy thế thì tay chống cằm, đôi mắt đen láy của mình nhìn vào hư không thờ dài.

“Đúng là nhớ đến mỹ nhân đó rồi! Nàng ta thực sự rất đẹp!”

“Rốt cuộc thì ta nên đi hay ở?” Đặng Long bất giác hỏi.

Như Tranh lấy tay chỉ vào ngực trái Đặng Long rồi nói:

“Hãy xem trong này người có gì? Hãy tuân theo nó vô điều kiện. Chẳng phải người luôn muốn biết về bản thân mình hay sao?”

“Thật vậy ư?”

Đặng Long đứng dậy, đôi mắt như vụt sáng. Tựa hồ y đã có câu trả lời.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 08

Đặng Long thời dài một tiếng, y ngửa cổ nhìn mặt trăng đang sáng
vằng vặc.

“Vậy người thì sao? Có muốn ở lại hay không?” Đặng Long hỏi.

Như Tranh cũng đứng dậy, cô nhìn vào ánh mắt đăm chiêu trả lời:

“Quyết định ở người kia mà? Tại sao lại muốn hỏi ta?”

Như Tranh tựa hồ hiểu nỗi băn khoăn của người bạn mình. Thực ra
Đặng Long cũng quan tâm cô lắm, quyết định của y là muốn trước hết cô
được an toàn.

Bộp một cái. Đặng Long nhận được bàn tay ấm áp đặt lên má mình.
Kế đó là một đôi mắt híp lại, Như Tranh nở nụ cười duyên dáng.

“Đôi khi chúng ta phải chọn lựa. Ở lại người vừa có thể tập luyện vừa
có thể tìm hiểu nguồn gốc của mình.”

Cơn gió thổi vút qua, Đặng Long đưa tay Như Tranh xuống nhưng
được nửa chừng Như Tranh lại nắm chặt lấy tay y.

“Chẳng phải người nói muốn bảo vệ ta hay sao? Nếu vậy người phải
tập luyện để mạnh hơn chứ. Lẽ nào người nói mà không giữ lời.”

Khuôn mặt tròn trịa của Như Tranh khẽ nhảu nhó. Câu nói ấy khiến Đằg Long bừnđg tnh, đòu mắt y như vựt sáng.

“Đúng thế! Đằg Long ta! Đằg Long ta sẽ không bao giờ để lời nói của mình trở thành vô nghĩa. Chúng ta sẽ cùng nhau tập luyện, cùng nhau mạnh lên.”

“Chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng!”

Nhưng mạnh lên để làm được gì?

Cái nắm tay thật chặt của Đằg Long khiến cho Như Tranh cảm thấy ấm áp. Giống như ai đó tiếp thêm niềm tin cho cô. Niềm tin rằng một ngày nào đó Đằg Long sẽ tìm ra nguồn cội của mình. Ước muốn có một gia đình thực thụ của Như Tranh chẳng kém Đằg Long. Chính vì thế, chỉ cần một tia hi vọng, Như Tranh cũng muốn y phải nhận lấy, không thể bỏ đi thời cơ để biết thân thế của mình. Từ lúc nào, niềm vui, niềm hi vọng của Đằg Long cũng được Như Tranh lấy làm của mình?

...

Sáng hôm sau, Đằg Long và Như Tranh dậy rất sớm, hai người đến khu chính điện của Tiên tộc. Bọn họ đứng ở ngoài cổng, đợi một hồi lâu thì Tuệ Cơ bước tới và ngạc nhiên:

“Có chuyện gì không? Sao hai người lại đến nơi đây?”

Chợt nhận ra điều gì đó, Tuệ Cơ liền hỏi gấp:

“Không phải là... hai người muốn rời khỏi chứ?”

“Phu nhân! Chuyện này... tôi có chuyện muốn được thỉnh cầu.” Giọng nói trầm ờn của Đằg Long vang lên.

“Có phải muốn chu cấp gì trước khi rời khỏi? Chuyện đó chẳng thành vấn đề.”

“Không phải thừa phu nhân! Biết là hơi đường đột nhưng tôi muốn hỏi phu nhân một điều.”

Trước thái độ thận trọng của Đằng Long, Tuệ Cơ liền nở nụ cười.

“Có việc gì, người không cần e ngại, cứ nói với ta.”

“Chúng tôi muốn gia nhập Tiên tộc, có được hay không?”

Nụ cười trên môi càng tươi rói, Tuệ Cơ mừng rỡ:

“Thật chứ? Tại sao lại không được? Nào, theo ta đến nơi này.”

Tuệ Cơ dẫn hai người đi vào một phòng trong khu Chính điện. Trong ấy có vô số người ghi ghi chép chép. Một người trung niên đứng dậy cúi chào và nói:

“Tuệ Cơ! Không biết đến có việc gì?”

“Bồ chính! Hãy đăng kí cho hai người này.”

“Dạ!”

Quan bồ chính ngồi xuống bàn, lấy ra hai mảnh vải rồi hỏi:

“Xin hai vị cho biết họ tên?”

“Đằng Long, Như Tranh.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?” Người bồ chính ghi đồng thời rồi hỏi tiếp.

“Ta...” Đằng Long ấp úng, vì y có nhớ nổi mình bao nhiêu tuổi đâu.

“Ông nói người ít hơn ta hai tuổi đó.” Như Tranh lên tiếng nhắc khéo Đăng Long.

“Ồ! Đúng rồi, ta mười sáu tuổi.”

“Mười sáu tuổi? Ông của Như Tranh là nói ngẫu nhiên hay biết chính xác?” Tuệ Cơ trầm nghĩ.

“Vậy còn cô gái này, chắc là mười tám tuổi?” Bồ chính nói.

“Đúng là như vậy!” Như Tranh trả lời.

“Xin cho biết quê quán, sinh ra ở đâu, cha mẹ là ai?”

Không gian chợt lặng thinh, Đăng Long chỉ khẽ lên tiếng:

“Chúng tôi... không biết.”

Quan bồ chính hỏi thêm nhiều thứ nhưng chỉ nhận được câu trả lời là không biết hay không rõ. Người này chép thông tin vào quyển sổ lớn rồi cất lên giá, xong thì nói đoạn.

“Được rồi! Từ nay hai người chính thức là tộc nhân Tiên tộc!”

“Đơn giản vậy sao?” Đăng Long hỏi lại.

“Đúng thế! Vừa hay có khóa huấn luyện tân binh vào ngày mai. Hai người cũng nên tham gia đi.”

“Xin nghe theo phu nhân sắp xếp!”

“Được rồi! Bây giờ ta sẽ dẫn các người đến nơi ở mới.”

Ba người đặt bước đi thì quan bồ chính gọi lại. Ông đứng dậy cúi chào một cái rồi chấp tay thành kính:

“Tuệ Cơ! Vậy còn lễ thích thân thì sao?”

Một người trưởng thành tất phải có hình vật tổ ở trên thân thể. Bồ chính thắc mắc chung quy cũng chỉ là điều hiển nhiên.

“Chuyện này ta sẽ tự sắp xếp với tộc trưởng. Bồ chính không cần phải lo.”

“Tuân theo ý chỉ của phu nhân!” Bồ chính dẫn đo nhưng cũng không tiện can dự thêm nữa. Ông ta chấp tay cúi mình trước lúc Tuệ Cơ rời khỏi.

Đặng Long đi theo Tuệ Cơ cách xa khỏi điện Bách Tử, ba người đến một khu nhà san sát, chính giữa sân là một bộ bàn đá lớn. Dây nhà này là nơi ở cho các tân binh ngày mai tham gia khóa luyện. Đặng Long và Như Tranh chọn cho mình hai phòng kề sát. Bên trong được bày trí đơn giản, một chiếc giường kê bên cửa sổ, một tủ quần áo cạnh giường, đối diện với nó là bộ bàn ghế ngay ngắn, trên đó đã sắp sẵn sàng vải, mực. Khu nhà thiết kế theo kiểu hình vuông, chỉ có một cổng ra vào duy nhất. Các phòng bên cạnh tuy đóng kín cửa nhưng vẫn vang lên âm thanh thu dọn đồ đạc, tựa hồ cũng có tân binh mới chuyển đến đây.

Lúc đứng ở trong nhà và đóng chặt cửa, ánh sáng không xuyên qua được những tấm liếp che. Đặng Long lấy thấy điều đó, hơi lạnh và bóng tối.

“Bước thứ nhất, hoàn thành!”

Đặng Long thấy hai chóm đỏ ở giữa không gian, còn những đồ vật hẳn sẽ phát giác mắt y đang dần biến mất. Đương nhiên đó là nếu như chúng có linh tính.

Linh tính mách bảo Đặng Long rằng khi một mình đứng giữa trời đất, dường như có một thứ gì đang đến vượt ve. Một trái tim, một khối óc.

Hay một luồng khí?

Đêm đến, Đăng Long không ngủ được bèn bước ra sân, y ngồi xuống bàn đá rộng và thở dài một mình. Khi ấy Như Tranh cũng bước tới.

“Người cũng không ngủ được à?”

“Ừ!”

“Đang nghĩ cái gì thế? Cho ta biết được không?”

“Không có gì? Người nói xem, những người ở phòng bên, bọn họ có giống chúng ta hay không?”

“Ta cũng đâu có biết. Nhìn bộ dạng thâm sâu của người, để ta đoán... có phải lại đang nghĩ đến tiểu mỹ nhân?”

Kỳ thực, mỗi lúc ngồi một mình, Đăng Long như biến thành kẻ khác. Trầm mặc và lạnh lùng. Như Tranh thực sự rất muốn biết Đăng Long đang suy nghĩ gì, đáng tiếc là không thể nào đoán được. Thậm chí, mỗi lần bắt gặp ánh mắt như nhìn thấu tâm can đối phương của Đăng Long thì Như Tranh còn cảm thấy đôi chút sợ hãi. Đôi mắt lạnh lẽo như muốn phân tách Như Tranh thành từng phần riêng biệt, như xuyên tâm để thấu hiểu mọi sự bên trong. Chính lúc này đây, Như Tranh đang bắt gặp ánh mắt như thế. Sở dĩ cô đoán Đăng Long đang nghĩ đến mỹ nhân kia, bởi lẽ chưa bao giờ Như Tranh thấy Đăng Long thất thần đến vậy. Mọi khi, đôi mắt của y luôn sắc lẹm quan sát, nhưng lúc y gặp người con gái ấy, Đăng Long lại vô thần, sự kiên định tan biến đâu mất. Có lẽ nàng ta đã để lại một ấn tượng khó phai đối với Đăng Long.

“Người sao thế? Cứ nhìn ta chăm chăm như vậy?”

Đăng Long lúc này mới thu lại ánh mắt xuyên tâm:

“Hừ! Không...”

Đặng Long chưa kịp thốt lên tiếng thứ ba thì một bóng đen vút tới. Đứng trước mặt hai người là một thân ảnh hòa tan vào trong bóng đêm mờ ảo cho khiến Đặng Long chẳng thể nhìn rõ.

“Không được ra ngoài!”

“Hả... Người từ đâu chui lên vậy. Ta chỉ đi dạo một lát thôi mà.”

“Đã quá giờ giới nghiêm! Tất cả tân binh phải ở trong phòng.” Giọng nói trầm ồm của người kia lại vang lên.

Người cảnh vệ vô cùng nghiêm nghị, Đặng Long thầm nghĩ không nên trêu đùa với hắn. Hai người họ quay bước đi vào trong phòng.

“Thôi ngủ đi! Ngày mai còn dậy sớm.” Như Tranh nhỏ nhẹ nói.

...

Sáng sớm hôm sau, đoàn người nô nức tiến về Thao Trường. Phần đông là những thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi. Họ chính là những tân binh của đợt huấn luyện lần này. Quần áo gọn gàng, tất thảy đều không muốn đến muộn trong ngày đầu tiên trọng đại. Không chỉ có tân binh, chúng nhân Tiên tộc cũng nô nức kéo đến. Họ chờ đợi để xem các đội năm nay được chia ra sao, đội nào sẽ là mạnh nhất.

Đặng Long và Như Tranh lúc này mới đi qua cổng, hai cảnh vệ kiểm tra xong thì cho vào. Bên trong là quảng trường, tập trung tựa như một biển người. Thấy đám thiếu niên đang xếp hàng ngay ngắn, Đặng Long và Như Tranh chen lấn mãi mới tiến lên được. Đặng Long quan sát trên ở đài cao, cờ xí phấp phới tung bay. Người ngồi chính giữa là Hùng Vũ, kế bên có các vị trưởng lão, Tuệ Cơ. Một người bước ra, hai tay ra hiệu khiến tất cả phải đều im lặng.

“Hỡi con dân Tiên tộc! Hôm nay là ngày trọng đại, ngày kết nạp tân binh của tộc chúng ta. Các vị hương thân, phụ lão không quản ngại đường xa đến đây tham dự, thật là muôn phần cảm kích. Bên dưới, chính là một thế hệ tài năng nữa Tiên tộc, là những người sẽ tiếp bước cha anh viết nên trang sử hào hùng của Tiên tộc chúng ta.”

“Hoan hô! Hoan hô!” Quần chúng tất thảy hưởng ứng theo lời Hùng Vũ.

“Các vị thiếu niên dưới kia, ai ai cũng toát lên vẻ xuất chúng. Từ nay các người sẽ là một phần của Tiên tộc. Các người có nguyện cùng ta bảo vệ Tiên tộc, xây dựng Tiên tộc vững mạnh hay không? Có nguyện đóng góp sức lực vì một Tiên tộc hùng mạnh hay không?”

Đám người xung quanh Đẳng Long nhất thời giơ tay lên cao hưởng ứng.

“Tốt lắm! Tốt lắm! Hãy tự hào khi là tộc nhân Tiên tộc! Tiên tộc cũng tự hào khi có các người.”

Hùng Vũ hạ cánh tay đặt xuống bên ngực trái, mọi người làm theo một cách trang nghiêm. Ông ta lấy ra một cuộn vải đưa cho người bên cạnh. Người này cao lớn, gương mặt cương nghị, trên mặt hằn lên màu xanh rì của chòm râu. Đó chính là Lý Kiệt, hần bước ra phía trước, mở cuộn vải và chuẩn bị đọc lớn. Chúng nhân bên dưới bắt đầu xôn xao.

“Những người bên dưới nghe đây! Các người sẽ được chia ra thành từng đội tương ứng với những màu cờ khác nhau. Ai thuộc đội nào thì về phía màu cờ đó. Rõ cả chưa?”

“Rõ!”

Tiếng hô vang vọng cả Thao Trường. Cuối cùng thì màn được chờ đợi nhất đã đến, người ta mong ngóng xem ai được phân vào đội nào. Trong số

sáu loại màu cờ thì màu đỏ trùng với màu cờ Tiên tộc. Người ở đội ấy cũng được coi là mạnh nhất, có tài năng nhất. Thế nên năm nào cũng như năm nào, thành viên đội Hồng kì luôn được chú ý. Người ta muốn xem trong ấy có con cháu của các vị trưởng lão hay không, có ai là người nhà của Tộc trưởng hay không? Tất thảy đều háo hức chờ đợi.

“Đầu tiên là Hồng kì! Tất cả nghe cho rõ đây!”

Đám đông bắt đầu ồ lên.

“Vũ Lâm!”

Một vị thiếu niên bước ra tiến về phía màu cờ đỏ. Ai nấy đều trầm trồ, Đẳng Long đứng sau, mọi tiếng ồn như đập vào tai làm y chẳng thể nghe rõ. Lý Kiệt đã gọi được bảy hay tám người gì đấy nhưng y theo không kịp, cố kiểm soát vẫn không thể thấy mặt ai.

“Cuối cùng là đội trưởng! Người sẽ lên nhận cờ từ tay Hùng Vũ đại nhân. Đội trưởng Hồng kì là...”

Đám đông hai mắt căng ra, cái tên được chờ đợi nhất đã tới. Không biết vinh dự này sẽ gọi tên ai?

“Đội trưởng Hồng kì: Thiệu Bình!”

Mọi người lại ồ lên rồi xì xào bàn tán, đúng là thỏa đáng. Một thiếu niên khuôn mặt vuông vức, khí khái cao ngạo với ánh mắt sáng quắc lừng lừng bước lên. Hùng Vũ nhổ cây cờ màu đỏ đang cắm ở trên đài cao. Thiệu Bình quỳ xuống, tay phải giữ lá cờ rồi cúi mình trước mặt Hùng Vũ. Thiệu Bình sau đó đứng dậy phất cao lá cờ hơn hai đầu người. Tất cả đều hoan hô, người trong Hồng kì cũng hét lên ầm ĩ. Bọn họ, người người dung mạo khác thường, toát lên thần thái, khí chất phi phàm.

Công việc phân đội vẫn diễn ra, Đăng Long không chú ý lắm đến mấy cái tên Lý Kiệt đang đọc. Đại loại y vẫn nghe rõ mồn một tên các đội trưởng. Hoàng kì đội trưởng là Hà Phương. Lục kì Phan Hương, Lam kì Phan Liên, hai người họ là hai chị em ruột nhưng được phân vào hai đội khác nhau, và đều được làm đội trưởng, quả thực tài cao không phân biệt nam nữ. Chỉ còn lại hai đội Bạch kì và Hắc kì, không biết mình được phân vào đội nào? Đăng Long mãi vẫn chưa nghe thấy tên mình. Thêm một đội trôi qua, đó là Bạch kì do Phùng Ngạn làm đội trưởng. Đội này nguyên là các thành viên Huyết Đồ không vượt qua bài kiểm tra, buộc phải tập luyện thêm một lần nữa. Xếp vào Bạch kì chính là hàm ý học thức của họ như tờ giấy trắng. Bạch kì luôn mặc áo giáp và đeo mặt nạ trùm kín, chẳng ai biết được khuôn mặt thực sự ra sao. Cuối cùng thì cũng có kết quả, Đăng Long được xếp vào đội Hắc kì. Mọi người xôn xao.

“Xem kìa, đến đội yếu nhất rồi.”

“Đúng thế, đúng thế, cái đội này có khi bị loại hết ấy chứ.”

“Cái gì mà bị loại chứ?” Đăng Long thắc mắc.

Tuệ Cơ khi ấy ghé tai Hùng Vũ mà hỏi: “Chia như thế liệu có công bằng?”

“Yên tâm!”

Lý Kiệt ra hiệu cho đám đông trật tự rồi nói:

“Đội cuối cùng, Hắc kì gồm những người sau. Chử Minh! Mỹ An! Như Tranh! Dĩnh Hạ! Nam Xuân!”

Ôi mẹ ơi, năm cái mặt thì bốn cái đều là con gái, thế thì đánh đấm được cái gì nữa, Đăng Long nghĩ thầm. Mãi mê, y không nghe rõ được tên hai người tiếp theo.

“Xì, lại một thằng béo mặt thộn với một thằng gầy nhom thế kia?”

“Phụng Dương!”

Một người con gái bước lên, ôi chao, tất thảy như chết lặng theo từng bước chân của nàng. Mái tóc dài tỏa ngát hương thơm, đôi mắt vẫn trong veo như hồ nước. Gót sen nàng đi đến đâu thu hút ánh nhìn đến đấy. Thôi đúng rồi, tiểu mỹ nhân mà Đăng Long đã có cơ duyên gặp mặt. Không ngờ y vẫn còn được tương kiến nàng thêm lần nữa.

“Đội trưởng Hắc kì: Đăng Long!”

Không thấy ai lên Lý Kiệt lại gọi:

“Đăng Long! Đội trưởng Hắc kì!”

“Đăng Long là thằng khi nào thế? Ở đây chỉ còn trơ lại có mình mình, thế mà Lý Kiệt gọi ai không biết?” Đăng Long ngần ngừ không còn nhận ra tên của chính y.

“Đăng Long có ở đây không? Mời lên nhận cờ!”

Lý Kiệt tiếp tục gọi lần thứ ba. Đăng Long lúc này mới bị âm thanh đánh thức, y ngó nghiêng xung quanh chỉ thấy còn lại bản thân. Đăng Long bây giờ mới vỡ lẽ ra, vừa rồi đích thị là điểm tên y.

“Có! Có! Có!”

Đăng Long chạy lên chỗ Như Tranh đứng cười hì hì. Tự nhiên bên tai vang lên một giọng the thé.

“Còn đứng đấy làm gì? Mau lên nhận cờ đi!”

Mỹ An quát vào mặt Đăng Long. Cô chẳng thể hiểu nổi, tạo sao mình lại được phân ở cùng với tên khốn này? Thậm chí hẳn còn được làm đội

trưởng nữa.

“Ta á? Đội trưởng đâu sao mà không lên, bắt ta lên làm gì. Đâu có rồi hơi?” Đăng Long quay sang thắc mắc.

“Cái thằng này! Người chính là đội trưởng đó!”

“Ta... đội... đội trưởng?”

Đăng Long hết sức ngạc nhiên, y vẫn còn há hốc miệng hỏi Như Tranh:

“Như Tranh, ta là đội trưởng thật á?”

“Ừ!”

Thanh âm vang lên, lời Như Tranh nói Đăng Long lúc nào cũng tin tưởng. Nhưng lần này y không dám chắc, có khi nào bọn họ nhầm lẫn chẳng? Và điều quan trọng, Đăng Long chẳng hứng thú gì cái danh vị viễn vông đó cả.

“Thật à? Nhưng ta không làm được đâu, hay là người làm đi. Người lên đi! Lên đi!”

Đăng Long vừa nói vừa đẩy Như Tranh lên phía trước, tuy nhiên cũng không thay đổi được gì.

“Người là đội trưởng kia mà, người phải lên đi chứ!” Như Tranh thoái thác.

“Đội trưởng là thủ lĩnh của cả đội, lá cờ đại diện cho tinh thần của cả đội. Nếu đội trưởng không lên e rằng không được hay lắm? Mời đội trưởng lên nhận ngay cho!”

Tách, tách. Từng giọt nước chảy vào tai Đăng Long. Giọt nước ấy chính là tiếng nói trong trẻo, thanh âm của nàng tựa như lay động từng cánh hoa rơi. Đăng Long lại ngẩn người trước câu nói của Phụng Dương. Câu nói giúp y có thêm phần động lực. Đội trưởng là thủ lĩnh của cả đội ư? Nếu vậy thì Đăng Long phải lên nhận cờ mới được. Có như thế mới thể hiện được trước mỹ nhân chứ lại?

“Còn đứng ngây ra đó?” Mỹ An lại lên tiếng quát mắng.

“Được rồi! Lên thì lên! Cái gì mà tinh thần của đội, lá cờ đen sì thế kia thì cả cái đội này đen tối hết à?”

Đăng Long vừa đi vừa lẩm bẩm khiến Như Tranh cười khúc khích. Y tiến lên phía trước đến gần lễ đài thì thấy Hùng Vũ đang đứng chờ sẵn. Những đội trưởng khác đều quỳ xuống nhận cờ, Đăng Long cũng chân chống chân quỳ.

“Đội trưởng Hắc kì nhận cờ!” Hùng Vũ lên tiếng nói.

“Dạ! Tuân... tuân mệnh!”

Đăng Long đưa tay ra nắm lấy cán cờ rồi y ngẩng đầu nhìn lên. Đôi mắt nheo lại như muốn điều khiển lá cờ đen to bản đang bay phấp phới? Lá cờ theo hình chim Lạc, biểu tượng của Tiên tộc.

Đăng Long vừa mới đứng dậy thì cán cờ nặng quá liền tuột khỏi tay, y liêu xiêu mãi mới giữ lại cho cờ không đổ. Bộ dạng của y thật làm người khác phì cười. Đăng Long thở phào nhẹ nhõm và trong bụng thầm nghĩ: “Suýt thì không còn mặt mũi nào nhé!”

Khệ nệ bước về phía đội mình, Đăng Long còn phải vất vả giữ cho lá cờ không tuột khỏi tay. Thấy vậy anh chàng béo trong đội tiến đến:

“Đội trưởng! Có nặng không? Hay là để tôi giữ hộ cho, hề hề.”

Người này to béo, khuôn mặt muôn phần biểu cảm của sự ngây ngô. Đẳng Long chẳng để ý lắm, nhưng khi ấy người gầy bên cạnh tiến lên đánh vào đầu người béo và quát:

“Cái thằng này! Cờ của đội trưởng, ai cho phép người được sờ vào!”

Nói xong lại cười hi hi. Đẳng Long thấy thế liền vút cán cờ sang phía người béo làm hẳn phải cất lực mới đỡ lại được.

“Muốn cầm à? Cờ đây, có gì to tát đâu?”

“Từ này, các người sẽ bước vào thời kỳ luyện tập để sau này ra sức bảo vệ Tiên tộc. Đội trưởng các kì, mỗi người vừa có trách nhiệm về sự tiến bộ của đội, vừa có nhiệm vụ bảo vệ thành viên của mình. Đội viên cũng phải ra sức giúp cho đội mình trở nên mạnh mẽ. Các người đã nghe rõ cả chưa?” Hùng Vũ bước ra giữa lễ đài lên tiếng.

“Rõ...”

Tất thảy đồng thanh, Thao Trường vang vọng. Mọi người ai ai cũng nghĩ đến một thế hệ tài giỏi được ươm mầm trong nay mai.

...

Đẳng Long cùng cả đội ra về, y và hai người béo gầy phân chia để vác cây cờ khệ nệ. Cây cờ quá nặng khiến cho Đẳng Long than vãn.

“Thứ làm nên một đội là con người chứ có phải cây cờ này đâu, vác về làm gì cơ chứ?”

“Đội trưởng! Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Một câu đội trưởng, hai câu đội trưởng. Được người khác gọi mình như thế, Đẳng Long cũng thấy có chút hãnh diện.

“Thì về nhà chứ đi đâu? Người ở chỗ nào?”

“Tôi ở khu Đệ tam.”

Khu nhà ấy cũng là chỗ ở của Đăng Long. Có lẽ y không biết rằng người cùng một đội sẽ ở chung một khu theo như lệ cũ đã được định sẵn.

“Vừa hay ta cũng ở đó, đỡ phải vác cái của nợ này một mình.”

Đăng Long vẫn còn thắc mắc, không biết những người khác có đi về khu Đệ tam hay không? Mỹ An thì hình như là con gái tộc trưởng, thân phận cao quý như thế chắc phải có chỗ ở riêng, kẻ hầu người hạ. Còn lại có gã thiếu niên kia này giờ vẫn chưa lên tiếng, hẳn cũng là kẻ đã giao đấu với Đăng Long khi trước. Đảo qua một lượt, chẳng biết mỹ nhân này sẽ đi về đâu nhỉ? Đăng Long nghĩ. Từ đầu chí cuối nàng chỉ nói mỗi một câu với y, còn lại nửa chữ cũng chẳng thốt ra, cứ thế lẳng lặng mà đi. Đang mãi suy nghĩ, Đăng Long thấy xung quanh xôn xao, những lời bàn tán ra vào lọt đến tai y.

“Xem kìa, xem kìa! Đội Hắc kì đấy, cái nhóm này là kém nhất năm nay!”

“Chứ còn không à? Năm nào đội này chẳng bị loại hết.”

“Đúng thế, đúng thế. Từ trước tới nay chưa một ai đỡ cả.”

Đăng Long nghe thấy, trong lòng có phần bực tức. Nhưng y vẫn khó hiểu, thế quái nào mà mình lại được chọn làm đội trưởng kia chứ? Chẳng nhẽ cái đội này toàn người kém hơn y? Thật là phiền phức, đang yên đang lành được đặt lên cái chức vụ chẳng bấu hóa gì.

Đột nhiên nhóm Đăng Long dừng lại. Trước mặt họ là một toán thiếu niên đang đứng chặn đường.

“Mọi người xem! Thằng ngoại tộc này cũng được làm đội trưởng cơ đấy!”

“Ha ha, cái thằng đó thì làm được trò trống gì?”

“Hừ!”

Một thiếu niên bước tới lá cờ của đội Hắc kì, Đẳng Long và hai người khác vác chiếc cán cờ trên vai để cho lá cờ rủ ra phía trước. Gã thiếu niên giật ngay lá cờ và ném xuống đất.

Người này thần thái cao ngạo đến mức khó ưa. Hẳn chính là Thiệu Bình. Đội của hắn cố ý chặn đường Đẳng Long, cốt là để làm nhục Hắc kì. Đẳng Long thấy cờ bị tháo lúc ấy mới đi lên. Y cúi xuống định nhặt thì đau điếng, bàn tay trái của y lập tức Thiệu Bình giẫm lên, hắn còn cố ý day mạnh làm cho Đẳng Long đau nhức. Rút tay ra và ngẩng lên, Đẳng Long cất tiếng:

“Người muốn gì?”

“Các người, nó hỏi muốn gì kìa?” Thiệu Bình khiến cả bọn cười hô hô, sau đó tiếp tục: “Ta đến nói cho người biết, những người như người không xứng đáng luyện tập cùng bọn ta. Phải không?”

Cả bọn theo hắn để trả lời phải đấy, phải đấy.

“Nói xong rồi thì tránh đường cho bọn ta đi!” Đẳng Long đáp.

“Tránh đường? Đây là đường của nhà người chắc, thằng ngoại tộc!”

“Thiệu Bình! Vũ Lâm! Các người cố tình phải không?” Mỹ An thấy thế liền quát, giọng của cô the thé cao vút.

“Đường này là của chung, các người không có lối đi thì phải tránh sang một bên.”

“Người...”

Không để Mỹ An nói tiếp, Thiệu Bình cúi xuống nhặt lá cờ lên. Giờ ra trước mặt Đăng Long, lúc này hắn đã xé tan lá cờ làm đôi. Với Đăng Long mà nói, âm thanh ấy thật chói tai làm sao? Chẳng nhai kia dám xé lá cờ là biểu tượng của Hắc kì?

Đăng Long tức điên xông tới, rồi Chử Minh, hai tên béo gầy cũng đều lên cả. Bốn người ẩu đả với đội Hồng kì và tất nhiên, phần thiệt vẫn là Đăng Long. Cả bọn gồng mình vùng vẫy nhưng bất lực, ai nấy đều đã rớm máu. May thay lúc ấy một toán Huyết Đồ đi tuần ngang qua. Bọn Thiệu Bình không muốn dây dưa nên vứt nửa lá cờ xuống đất. Trước khi đi hắn không quên nói tiếp một câu.

“Nếu muốn, người có thể đến chỗ ta mà lấy!”

Như Tranh chạy lại đỡ Đăng Long. Còn Mỹ An thì bực dọc.

“Thiệu Bình chết tiệt! Hắn cậy là con Ngưu Quảng mà hống hách. Cũng tại các người chẳng ra thể thống gì cả, có vậy mà đánh không lại.”

“Mỵ nương! Thật sự bọn họ mạnh hơn chúng tôi.” Người béo trả lời.

“Hứ, sao lại phân ta vào đội vô dụng thế này?”

“Người có giỏi thì vào mà đánh!” Đăng Long chẳng kiêng nể gì Mỹ An, kể cả khi cô là một my nương của Tiên tộc.

“Chẳng phải tại người sao, đúng là đội trưởng vô dụng.”

“Đánh không lại thì đánh không lại. Tại sao my nương còn trách Đăng Long?”

Như Tranh lên tiếng bênh vực rồi lấy tay định thấm vết máu nhưng Đăng Long gạt phắt đi. Đăng Long cúi xuống nhặt nửa lá cờ còn lại và cất

bước. Một cơn tức giận đang trào dâng trong lòng của y.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 09

Buổi tối hôm ấy, cả đội Hắc kì không ai bảo ai nhưng đều đi ngủ sớm. Đẳng Long trần trọc, y không thể nào chợp mắt, đúng hơn là không nuốt trôi được nổi nhục mà Thiệu Bình gây ra. Giữa thanh thiên bạch nhật Hắc kì lại bị người ta hà hiếp. Đẳng Long lững thững bước ra ngoài sân, đi đi lại lại. Lúc ấy khuôn mặt Như Tranh từ đâu bỗng nhiên xuất hiện.

“Người làm gì thế? Không ngủ được à?”

“Ừ!”

Câu trả lời ngắn gọn nhưng nặng trĩu, Như Tranh biết lúc này Đẳng Long thập phần không vui.

“Người không nên nghĩ nhiều, chuyện ban sáng đâu phải lỗi do người. Chỉ cần từ nay cố gắng là được, không phải vừa bắt đầu đã muốn bỏ cuộc rồi chứ?”

“Ta chỉ muốn dân cho tên đó một trận!” Đẳng Long gằn giọng bực tức.

“Thôi nào, người tức giận trông khó coi lắm, hi hi. Người còn đau không?”

“Không sao, những chuyện thế này ta quen rồi, có thấm tháp gì!”

“Vậy thì tốt! Ta hơi buồn ngủ, người cũng đi ngủ đi.”

Như Tranh nói xong thì ngáp dài một tiếng rồi đi vào phòng. Không gian tịch mịch và bóng đêm lại bao trùm Đẳng Long.

...

“Chào buổi sáng, chị Phụng Dương!”

“Chào!”

Mỹ An mắt nhắm mắt mở, bước ra giữa sân thì thấy Phụng Dương đang bê chậu nước. Nàng vào phòng rửa mặt một lúc sau mới ra ngoài, Phụng Dương vẫn luôn dậy thật sớm theo thói quen của nàng. Chiếc bàn giữa sân lúc này đã có Như Tranh, Mỹ An và Nam Xuân. Dĩnh Hạ là người ít tuổi nhất nhóm, mới có mười hai tuổi, tính tình hậu đậu, đi ra đi vào mấy lần vẫn chưa xong việc vệ sinh cá nhân. Phụng Dương tiến lại ngồi xuống ghế đá.

“Mọi người ai cũng dậy sớm nhỉ?” Mỹ An lên tiếng.

“Rất vui được làm quen, người tên là gì thế? Ta là Nam Xuân!” Nam Xuân quay sang Như Tranh và hỏi.

“Xin chào! Tôi là Như Tranh!” Hai mắt híp lại, Như Tranh nở nụ cười duyên dáng.

“Mọi người đã ở cùng một đội. Cũng nên giới thiệu về bản thân để sau này dễ bề tập luyện với nhau.”

Nam Xuân đưa ra gợi ý và được Mỹ An hưởng ứng:

“Đúng đấy, đúng đấy! Ta là Mỹ An, thích vui chơi hơn là tập luyện, công việc này chán chết đi được. Trước đây có gì không phải thì bỏ qua cho ta nhé, Như Tranh. Chúng ta làm bạn được chứ?”

Thì ra Mỹ An cũng không đến nỗi đáng ghét như Đẳng Long nghĩ.

“Được chứ! Tôi là Như Tranh, từ nhỏ đã sống ở trên núi, không được đi đây đó nên chẳng biết gì về Tiên tộc cả. Sau này xin được mọi người giúp đỡ.” Như Tranh vui vẻ.

“Thế người có sở thích gì không?” Mỹ An nhanh miệng hỏi.

“Từ nhỏ tôi đã giúp người dân chữa bệnh, cảm thấy công việc đó rất vui.”

“Đến tôi, tên cha mẹ đặt cho là Nam Xuân. Từ nhỏ hay đi đánh nhau nên muốn đến đây học kỹ năng. Phải cho bọn con trai biết không phải mình chúng nó là dùng được thuật. Con gái cũng chẳng thua kém gì. Ước mơ sau này sẽ trở thành người tài ba, vang danh thiên hạ.”

Nam Xuân lên tiếng, cô có dung mạo bình thường, nhưng giọng nói và khí phách toát lên muôn phần hào sảng.

“Dĩnh Hạ! Là người hậu đậu đãng trí nên rất ghét phải ghi nhớ. Còn về sở thích thì... tôi... tôi thích ngắm...”

Dĩnh Hạ vừa nói tay vừa chống cằm, trong đầu liền xuất hiện một chàng trai cùng cô sỏi bước trên con đường tràn ngập sắc hoa.

“Tí tuổi mà đã yêu đương, không cẩn thận là bị chúng nó lừa cho đấy! Biết chưa?” Mỹ An cốc vào đầu Dĩnh Hạ hai cái làm cô tỉnh cả mộng.

“Đến lượt chị đó Phụng Dương, cũng nên nói với mọi người vài câu đi chứ?” Mỹ An quay sang Phụng Dương.

“Ta... Phụng Dương. Không thích nơi ồn ào náo nhiệt, sau này mong mọi người giúp đỡ.”

Mọi người hi vọng sẽ biết nhiều hơn về Phụng Dương, nhưng nàng muôn phần lạnh lùng, không chịu mở miệng.

“Này, Như Tranh! Có phải người lớn lên cùng tên đó không?”

Mỹ An hỏi, Như Tranh tựa hồ biết “tên đó” mà Mỹ An muốn nói là ai nên cô gật đầu.

“Thế có biết khuôn mặt của y thế nào không? Suốt ngày che mặt giả thân giả quý?”

Không phải giả quý mà đích thị là quý!

“Cái này... Kì thực tôi cũng không biết, Đăng Long không bao giờ cho người khác xem mặt của mình.”

Câu này nói ra, Như Tranh trong lòng thầm xấu hổ. Nhớ khi xưa, chỉ lúc nào xuống núi hái thuốc Đăng Long mới che mặt lại, như thế có nghĩa gương mặt của y Như Tranh thập phần nắm rõ. Đích thị là cô nói dối, nhưng vì Đăng Long, Như Tranh cũng đành phá lệ.

“Hả? Đến cả người mà cũng không cho xem sao? Kể cũng lạ, giờ này rồi mà không thấy bọn họ đâu.”

Bọn họ ở đây Mỹ An ám chỉ đám con trai trong đội. Đến giờ này mà vẫn chưa thấy bóng dáng ai bước ra ngoài. Chờ một lúc không thấy động tĩnh gì, Mỹ An đứng phắt dậy, mặt cô nghiêm nghị.

“Để xem bọn nó có chịu dậy hay không?”

Keng! Keng! Keng! Tiếng keng inh tai vang lên.

“Đăng Long! Các người còn không mau thức dậy!”

Thanh âm cao vút của Mỹ An phát ra xen lẫn tiếng keng làm cho không gian ồn ào hết mức. Đăng Long đang mơ màng bỗng giật bản mình trên giường. Thôi, chẳng lẽ nào cũng phải dậy, con giặc cái nào đánh thức không biết. Đăng Long thầm mắng vài câu trong bụng.

“Cái gì thế? Cháy... cháy nhà à?” Hai người béo gầy bước ra, họ không để ý còn vô tình đâm vào nhau khiến người gầy tức giận.

“Thằng này! Không có mắt à?”

“Mắt của anh còn đang nhắm kia kìa!”

Giọng ồm ồm của người béo vang lên, Chử Minh lúc này cũng bước ra khỏi cửa. Lấy tay dụi mắt, hắn thấy đám con gái đã dậy cả liền chào một tiếng.

“Chào! Sớm như vậy đã dậy rồi!”

Đằng Long lúc này mới loạng choạng bước tới. Bịch một cái, hai mắt y vẫn nhắm chặt khiến y đập mạnh vào cột. Đằng Long lấy tay xoa xoa trán, miệng ngáp dài một tiếng.

“Ồn ào cái gì thế? Đêm hôm khuya khoắt không để cho người khác ngủ à?”

Không hẹn mà gặp, bốn người đều xích lại gần trước hiên nhà thi nhau ngáp.

“Sáng bảnh mắt ra rồi còn đêm cái gì nữa hả thằng kia!” Mỹ An quát.

“Liên thiên, trời vẫn còn tối om đây này?”

“Có mở mắt ra đâu mà biết là sáng hay tối, sao cái đội này lại thảm hại như vậy kia chứ?”

“Hừ, có những lúc ta đây không biết sáng tối thế nào. Là do mắt ta không mở, hay do các người áp đặt trắng đen?”

Mỹ An cau có, cảm xúc làm đôi môi cong cớn. Sau đó cô lại hạ giọng:

“Mọi người đang giới thiệu về bản thân, đến lượt các người rồi đó!”

“Hả? Giới thiệu về cái gì chứ?”

“Thì là tên tuổi, sở thích, sở ghét của mấy người.”

“Hử? Tên tuổi thì các người biết cả rồi còn gì. Ta là Đăng Long, kia là Chử Minh và Đại Trụ, Tiểu Trụ.”

Thì ra hai người béo gầy có tên Đại Trụ, Tiểu Trụ.

“Này! Người định nói hết phần người khác đấy à?”

“Bọn chúng cũng đồng ý còn gì?” Đăng Long vừa dứt lời thì ba người còn lại cũng gật đầu lia lịa.

“Bỏ đi, bỏ đi. Người nói tiếp!”

“Bọn ta chỉ có một sở thích duy nhất thôi, đó là...”

Đăng Long ngừng lại một nhịp, sau đó thì cả bốn cùng đồng thanh lên tiếng:

“Ngủ...”

Chữ “ngủ” ngân dài, cả bốn lại quay ra nhắm mắt ngủ tiếp. Như Tranh thấy vậy liền cười khúc khích. Trong khi cơn giận dữ của Mỹ An bùng lên, tưởng như máu trong người sôi sùng sục. Mỹ An xách chiếc chuông ghé sát vào tai Đăng Long. Tiếng keng keng ban nãy không phải do người ta gõ keng mà là từ chiếc chuông nhỏ này. Mỹ An vừa lắc vừa hét.

“Đồ con lợn! Các người có dậy hay không thì bảo?”

Tiếng thét chậm chí còn to hơn cả tiếng chuông, tỉnh cả người. Bốn thiếu niên ngồi dậy lắc đầu, Đăng Long thò ngón út vào trong lỗ tai ngoáy

ngoáy.

“Ta nói! Tiếng người làm keng báo thức tốt đấy.”

“Còn ngồi đó! Không nhanh lên sắp đến giờ luyện tập rồi!”

“Hả? Thế à?”

Bốn người há hốc miệng, vội vàng đứng dậy chạy đi rửa mặt. Đi được ba bước, Đằng Long chợt đứng sững lại, hình như có gì đó không đúng. Đằng Long bước lại gần và dí sát mắt mình vào Mỹ An, hai mắt y nheo lại nhìn đối phương chăm chăm.

Lần đầu tiên bị một người nhìn với một ánh mắt như thế. Mỹ An có chút bối rối, cô nghiêng người về sau, hai mắt chớp chớp. Mỹ An then thùng hai môi mấp má không thốt thành lời.

“Người... Người muốn làm gì?”

“Đồ ngốc! Hôm nay vẫn là ngày nghỉ, mai mới bắt đầu tập luyện kia mà! Đừng có tỏ ra nguy hiểm!”

Mỹ An ngẩn người, hai má chợt ửng lên. Ba người kia cũng ngẩn ra, tiếng nói ồm ồm của Đại Trụ vang vọng.

“Hả? Thế mà bắt chúng tôi dậy sớm làm gì? Thật là...”

Mỹ An thoáng chốc cảm thấy xấu hổ. Nhưng rồi bản tính hiếu thắng nổi dậy lấn át đi ngay.

“Nhưng các người cũng phải dậy sớm đi chứ? Hôm nay còn bao nhiêu việc.”

“Các người tự lo liệu đi!”

Đặng Long buông lời thoái thác, nhưng rồi y lại chột nhận ra điều gì.

“Mà đúng là có chuyện thật. Các người đợc ta một lát.”

Đại Trụ ngồi xuống ghế, thân hình to béo như một chiếc thùng phi vậy. Một bụng mỡ chềnh ềnh cùng với hai gò má phúng phính. Trong khi đó Tiểu Trụ là một kẻ gầy gò, chân to như tay, tay to như tằm, khuôn mặt hăn quắt lại khiến xương gò má lộ ra nhìn rõ. Hai người này tuy là anh em nhưng bề ngoài lại chẳng có gì giống nhau.

Dĩnh Hạ đôi môi chúm chím, hai mắt long lanh, tựa hồ như đang nhìn ai say đắm. Từ trước tới nay kì thực cô chưa gặp thiếu niên nào mỹ miều đến thế. Chử Minh đẹp, đẹp đến mức con gái cũng phải ghen tị với vẻ đẹp ấy. Mắt sáng, lông mày xanh ngắt, lại thêm nước da trắng khiến khuôn mặt Chử Minh toát lên vẻ ưu tú khôn tả. Đúng là không hổ danh người mà đám khuê nữ Tiên tộc đang muốn theo đuổi. Không chỉ là vẻ bề ngoài cuốn hút, Chử Minh tính tình cũng ôn hòa, từ nhỏ hiểu rõ lễ nghi, phép tắc trong tộc. Cách ăn nói đi đứng của hắn muôn phần đúng mực. Cho dù Chử Minh chưa học được kĩ năng nào, nhưng khối nhà quyền quý đã lăm le muốn gả con gái cho hắn.

Cạch, Đặng Long lúc này mới mở cửa phòng bước ra, trên tay cầm chiếc hộp nhỏ. Trong đó là Mộc lệnh bài, đây là thẻ bài làm cho tân binh để phân biệt với những người ở đẳng cấp khác. Thẻ bài được làm bằng gỗ, trên có khắc hình chim lạc, biểu tượng của Tiên tộc. Nghe nói mọi tộc nhân đều được phân cấp như thế. Tân binh được cấp mộc bài, sau đó hoàn thành khóa học ở Thao Trường thì được cấp Thiết bài. Sau đó nữa thì Đặng Long không rõ, nhưng y đoán biết, chắc chắn tộc trưởng Tiên tộc sẽ là người có lệnh bài cao nhất. Đặng Long đưa mộc bài cho mỗi thành viên trên đó ghi tên từng người riêng biệt. Lệnh bài có chuôi màu đen, tượng trưng cho Hắc kì.

“Đeo vào đi! Không thì mang theo bên mình. Lệnh bài này biểu thị các người đang là tân binh, như thế không bị cấp cao thách đấu. Đúng là rắc rối, mà nó cũng chẳng có gì đẹp đẽ.”

Đằng Long loay hoay cuối cùng cũng đeo lệnh bài vào cổ, Mộc bài chỉ to bằng hai ngón tay nên mọi người đeo vào đâu cũng được, miễn sao là không vướng víu.

...

Hôm sau, tất cả lực kì tề tựu đông đủ tại Thao Trường. Người đứng trên đài cao là Lý Kiệt. Hần hắng giọng nói:

“Hôm nay! Là ngày đầu tiên các người tập luyện ở Thao Trường này. Ta chính là người sẽ hướng dẫn các người tập luyện.”

Cả bọn tân binh tất cả năm mươi tư người đều háo hức. Không biết Lý Kiệt sẽ dạy cho mình điều gì. Chỉ biết ông ta là một trong những người mạnh nhất của Tiên tộc.

“Nghe đây! Tiên tộc có rất nhiều kĩ năng khác nhau, tất cả đều mạnh. Nhưng trước khi có thể tìm hiểu về chúng, các người cần học kĩ năng cơ bản trước đã. Kẻ nào không thông thạo những điều cơ bản thì sẽ chẳng bao giờ đạt đến đỉnh cao, rõ chưa?”

“Rõ...”

“Đầu tiên sẽ là thuật giúp các người tăng sát thương cơ bản.”

Bên dưới bắt đầu xôn xao, họ không hiểu sát thương cơ bản là gì.

“Đại nhân, sát thương cơ bản là gì vậy?”

Lý Kiệt chưa vội trả lời, cho người mang ra giữa sân một cột gỗ lớn.

“Thiệu Bình! Người lên trước!”

“Hừ!” Một thiếu niên tràn đầy ngạo khí bước tới.

“Đầu tiên người hãy dùng đòn đánh thường trước. Sau đó hãy dùng thuật tăng sát thương cơ bản.”

Thiệu Bình trước tiên dùng kiếm gỗ đánh vào cây cột. Kinh lực giáng xuống rất mạnh khiến cho nó bị nứt. Cây cột thứ hai cũng được mang ra, lần này trước khi tiến đánh, Thiệu Bình dùng chân khí bao bọc kiếm gỗ, bạch khí cứ thế bay lên. Khi hấn đánh mạnh vào cọc gỗ thì nó kêu rắc rắc và gãy làm đôi. Mọi người bên dưới trầm trồ, chỉ có Hồng kì mặt không biến sắc. Giống như việc Thiệu Bình làm đều điều hiển nhiên, là thứ mà họ đã biết trước cả vậy.

“Các người đã rõ chưa? Lần đầu Thiệu Bình chỉ dùng lực tay nên cọc gỗ bị nứt, còn lần hai, hấn dùng cả thuật tăng sát thương cơ bản nữa. Hôm nay các người được học chính là thuật này, nếu như thành thực sát thương của các người sẽ được tăng lên gấp bội.”

Mọi người bàn tán, không biết thuật ấy như thế nào. Riêng Thiệu Bình thì tự đắc, bởi thuật ấy hẳn đã sớm được học qua.

“Nghe đây!” Giọng nói của Lý Kiệt lại vang lên khiến tất cả đều im lặng.

“Mấu chốt của thuật này chính là dùng chân khí bên trong cơ thể các người, dùng nó bao bọc lấy vũ khí. Sát thương khi ấy đã được tăng thêm một lượng do chân khí tạo ra. Người sáng tạo gọi nó là Cường Kiếm. Được rồi, các người hãy đi lấy kiếm gỗ và bắt đầu tập luyện.”

Đám đông tự nhiên nhốn nháo, ai nấy cũng đều chen lấn để sớm lấy được kiếm gỗ cho mình. Đằng Long này giờ vẫn đứng im, xong rồi, xong rồi. Đằng Long tự nhủ, tưởng có gì hay ho, rốt cục lại liên quan đến chân

khí, mà cái đó thì y đâu thể dùng được. Vậy thuật Cường Kiếm kia có học cũng chẳng tác dụng gì cả.

Mọi người bắt đầu luyện tập, Lý Kiệt vừa đi xung quanh vừa nhắc nhở.

“Chân khí là sức mạnh tinh thần, chỉ cần các người tập trung là có thể dùng nó. Cường Kiếm là thuật đơn giản, không quá khó khi triển khai chỉ cần các người cố gắng là được.”

Thấy đội Hồng kì đã làm được, Lý Kiệt đi qua các nhóm khác nhưng đại đa số đều chưa thể sánh bằng Hồng kì, thậm chí còn không biết xuất chân khí ra ngoài bao bọc lấy kiếm. Hắn cho lấy một hũ dầu, sai mọi người nhúng thanh kiếm của mình vào đó.

“Các người hãy dùng chân khí mà đốt cháy vệt dầu đó. Nếu như làm được, Cường Kiếm tất trong tầm tay.”

Đã quá nửa buổi, lúc này lác đác có tiếng hò reo, ở những đội khác có người đốt cháy được vệt dầu đen. Lý Kiệt đi qua Đằng Long, thấy y vẫn nhìn thanh kiếm, xoay đi xoay lại ngắm nghía.

“Sao hả? Người vẫn chưa làm được à?”

“Ông nói nhanh quá, làm sao mà ta theo kịp?”

Đằng Long vung kiếm, Lý Kiệt nhân đó bèn nắm lấy cổ tay của y. Lý Kiệt quan sát thấy rõ những vết chai sạn cứng ngắt đã ngả màu vàng. Bàn tay Đằng Long chắc hẳn đã cầm nắm thứ gì đó liên tục nên mới trở nên như thế. Tên nhóc này rõ ràng đã luyện kiếm, luyện một cách điên cuồng.

“Lên đây!”

Muốn xác minh suy đoán của mình là đúng hay sai, Lý Kiệt gọi Đăng Long lên trước, cho y đánh thử vào cọc gỗ. Để xem chỉ lực của Đăng Long là bao nhiêu, người bình thường chí ít cũng sẽ xô dịch cọc gỗ. Đăng Long tiến lên, y cầm kiếm bên tay phải tiến lại đánh mạnh về phía mục tiêu.

Cạch! Tiếng kêu nhẹ nhàng vang lên, cọc gỗ không hề xô dịch hay tổn hại gì. Cả bọn thấy thế đều bắt đầu cười nhạo.

“Xem thẳng vô dụng của Hắc kì kìa!”

“Nó đánh mạnh phết đấy chứ? Ha ha.”

Đăng Long chẳng thèm để ý sau đó quay sang Lý Kiệt:

“Thấy chưa? Cũng không tồi mà.”

“Hừ! Không biết là thật hay giả, nhưng nếu người đánh như thế thì có thể nói sát thương của người chẳng giết nổi con muỗi.”

“Hả? Sao có thể, muỗi ta giết nhiều lắm rồi. Ông đang nhằm lẫn gì đấy phải không?”

“Thôi, tiếp tục tập luyện đi!”

Lý Kiệt phân vân, không biết có phải Đăng Long cố tình che giấu thực lực. Nhưng có một điều Lý Kiệt chắc chắn, đòn đánh của Đăng Long không có một chút chân khí nào. Người bình thường các đòn đánh đều có chân khí kèm theo, chẳng qua họ không hay biết mà thôi. Đăng này, Đăng Long hoàn toàn là sát thương vật lý. Nói cách khác, trên người Đăng Long không có một chút chân khí nào. Làm sao có thể như thế? Nhưng bởi vậy mới hợp lí, điều đó giải thích vì sao bàn tay của y trở nên chai sạn.

Vì không thể dùng được thuật, từ trước đến nay Đăng Long chỉ chú tâm luyện kiếm. Luyện một cách điên cuồng. Thiếu niên này càng ngày

càng thu hút Lý Kiệt. Rất có thể y mang một thân tuyệt kỹ mà muốn che giấu.

Một cảm giác đặc biệt lại trào dâng trong lòng ông ta.

...

Tan học, mọi người tản mác mỗi người một ngả. Đằng Long cũng vậy, y lững thững đi một mình. Nhưng rồi bị chặn lại bất chợt, bọn Thiệu Bình đã ở ngay trước mắt y. Đằng Long cố tình tránh qua một bên nhưng chân bị ngáng. Đằng Long ngã sấp mặt xuống đất sau đó lúi húi đứng dậy, bàn tay nắm chặt tựa hồ như muốn dạy cho thằng ranh kia một bài học.

Thiệu Bình thấy đôi mắt có phần không phục của Đằng Long liền châm biếm ngay:

“Ôi, nó định đánh tao này!”

Đằng Long vẫn không nói gì.

Thiệu Bình vừa dứt câu thì cả bọn Hồng kì xông vào đâm đá Đằng Long túi bụi, y chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng. Thiệu Bình dờ đi khi có bóng người xuất hiện. Đó là Lý Kiệt, vốn dĩ Thiệu Bình chẳng sợ gì hắn, nhưng ngặt nỗi nếu hắn báo lại cho cha mình thì rách việc. Lý Kiệt tiến lại gần Đằng Long đang phủi quần áo.

“Tại sao ngươi không đánh lại?”

Đằng Long vẫn im lặng.

“Ngươi đến mức này thì chỉ có hai khả năng, một là một kẻ quá đồi nhu nhược, hai là thân tàng bất lộ?”

“Hừ!”

Đặng Long bỏ đi, cả chiều hôm ấy, Đặng Long không trở về khu Đệ tam. Lý Kiệt âm thầm bám theo thì thấy y đến Tiên Quân tháp. Phải chăng y đến đây để tập luyện, cứ theo dõi xem sao đã. Đặng Long tiến vào tầng thứ nhất – Tầng Thư các, nơi đây chứa hầu hết các di thư phục vụ đời sống hàng ngày. Đến một cái giá và chọn đại cuộn vải, Đặng Long dùng làm gối rồi lăn ra ngủ. Điều này khiến cho Lý Kiệt không khỏi thất vọng. Đặng Long nằm một lúc thì lồng ngực phập phồng đều đặn. Lý Kiệt thấy vậy nên bèn bỏ đi.

Lúc này, Đặng Long mới từ từ mở mắt, nguyên do là sớm phát hiện mình bị theo dõi. Đặng Long cố tình chui vào đây để ngủ, y cũng dự trù nếu kẻ đó không đi sẽ làm một giấc đến tối. Đặng Long lấy cuộn vải ra đọc, thì ra nó viết về chân khí. Chỉ nguyên một cái thứ ấy mà cả cuộn vải đầy cộp, chẳng bằng một vài câu giải thích của Sơn thần. Đến bây giờ Đặng Long vẫn nhớ như in. Chung quy lại khí là do trời đất sinh ra, nuôi sống tinh thần con người, khí ở trong cơ thể được gọi là chân khí. Con người có thể vận dụng chân khí tạo ra sức mạnh. Thế thôi, ấy vậy mà ở đây nói tây nói đông đủ kiểu, Đặng Long đọc được phân nửa thì phát chán. Vất bịch cuộn vải xuống rồi hai mắt lim dim. Đặng Long đã ngủ một giấc dài buổi chiều hôm đó. Tầng Thư các thì rộng đến nỗi, cho dù có người lăn ra cũng chẳng có ai phát hiện.

Khi tỉnh giấc mặt trời cũng đã xuống núi, Đặng Long cảm thấy người đau âm ỉ. Vươn vai một cái rồi lẳng lặng ra về. Đặng Long vừa bước vào sân khu Đệ tam đã có tiếng nói trong trẻo vang lên.

“Người đi đâu? Người không sao chứ?”

Như Tranh vội chạy lại hỏi han, nhìn thấy gương mặt của cô, Đặng Long đỡ hơn đôi chút nhưng vẫn không nói một câu gì, Đặng Long chỉ ngồi một góc. Như Tranh biết chắc Đặng Long đang không vui. Từ nhỏ y đã như vậy, mỗi lúc có chuyện không vừa ý là liền im lặng không nói một câu.

“Cả đội chờ người về tập luyện đấy. Chẳng có một chút trách nhiệm nào cả!” Nam Xuân lên tiếng trách móc.

“Trách nhiệm cái nổi gì? Chẳng hiểu sao ta lại được phân vào cái đội này.” Mỹ An cũng than vãn, cô trước đây từng nghĩ mình ít ra phải được phân vào một đội tốt hơn, hay chút ít cũng phải có đội trưởng giỏi giang ra hồn. Đằng này, một đội vừa yếu lại có đội trưởng chẳng ra thể thống gì cả, thật chán hết mức.

“Chẳng phải cái thuật Cường... cường gì đó đơn giản lắm sao? Các người có thể tự luyện một mình được mà.” Đặng Long nghe thấy Mỹ An liền trả lời.

“Nói thế mà cũng nghe được? Sinh ra đội trưởng để làm gì chứ?”

“Vậy người muốn sao? Ta lên làm bia đỡ cho người thử sát thương cơ bản nhé!”

“Người...”

Chẳng thèm đôi co, Đặng Long đứng dậy đi vào trong phòng.

Mỹ An thì cảm thấy khó hiểu, thường ngày Đặng Long cũng hiểu thẳng lắm mà, động tí là hai người cãi nhau. Thế nhưng hôm nay y lại chẳng quát một câu, tên này đúng bị gì rồi?

Đặng Long bước vào trong phòng đóng cửa, y ngồi lên ghế và dùng tay chống lên mang tai.

“Ta như bị người theo dõi? Hoặc là Hùng Vũ hoặc là Tuệ Cơ, hai người muốn thấy ở ta điều gì?”

“Ta lại có thể tìm gì được ở hai người?”

Đặng Long thấy lạnh, đang giữa mùa hè thế nhưng hơi lạnh thì thoảng vẫn cứ bủa vây lấy y. Phải chăng là đã bị bệnh?

“Ta không nhìn thấy ta!”

Hai mắt biến mất, chớm đỏ được thể dần dần đậm lên!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 10

Màn đêm tịch mịch, Đẳng Long hai mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời.

“Người tìm được chưa?” Như Tranh lên tiếng hỏi.

“Vẫn chưa.”

Như Tranh hiểu rõ Đẳng Long muốn tìm một nơi vắng vẻ để luyện kiếm. Từ nhỏ y đã không muốn bị người khác chú ý. Ở Tiên tộc, nơi nào cũng đông người qua lại, Đẳng Long mấy hôm nay đi tìm một chốn yên ắng nhưng chắc vẫn chưa hoàn thành. Chợt nhớ ra Tiên Quân tháp, Đẳng Long nói:

“Mà ta tìm được một chỗ cho người rồi đó! Tiên Quân tháp tầng hai – Hành Y các, đó là nơi nghiên cứu y thuật. Nếu muốn người có thể đến mà xem.”

“Thật không?”

“Nơi đó dành cho mọi người mà, ai ra vào chẳng được. Công nhận là nó vô cùng rộng lớn, người đọc cả đời có khi cũng chưa hết.”

“Vậy ngày mai người cùng ta nhé!”

“À, cái thuật Cường cường gì đó người đã luyện được chưa?”

“Cường Kiếm? Ta thấy Chử Minh, Mỹ An, Phụng Dương đều luyện được rồi. Mấy người còn lại thì vẫn chưa.”

“Người không luyện à?”

“Người biết ta chỉ thích y thuật thôi mà, với lại ta không thể...” Như Tranh đột nhiên tỏ ra lo lắng.

“Được rồi! Đi ngủ sớm, ngày mai ta sẽ đưa người đến Hành Y các.”

“Ừ! Người cũng ngủ ngon!”

Như Tranh vẫy tay chào và đi ngủ. Trong lòng thầm nghĩ Đăng Long chắc phải ngồi một lúc lâu nữa, y vẫn vậy mà.

...

Buổi sáng, cả đội vẫn đến Thao Trường tập luyện. Lý Kiệt phân chia các đội tập chéo với nhau. Đúng là oan gia, Hồng kì và Hắc kì lại chung một nhóm.

“Cho chúng nó biết thế nào là lễ độ đi chứ.”

“Phải đấy!”

“Chứ còn gì nữa!”

Tiếng nói mấy người Hồng kì vang lên và tất nhiên Hắc kì ăn no đòn thật. Thiệu Bình đứng yên này giờ bỗng bước lên. Mọi người biết rằng lúc này hẳn mới ra tay, ai cũng nghĩ mục tiêu sẽ là Đăng Long nhưng không, người hẳn chú ý đầu tiên lại là Phụng Dương. Lấy tay chỉ vào nàng, Thiệu Bình cao giọng:

“Nàng! Lên đây! Bọn chúng ăn no đòn rồi, tới lượt nàng!”

Phụng Dương bước lên. Thiệu Bình thực lòng rất muốn xem rõ khuôn mặt của nàng. Thường ngày nghe cha nói, vị trí Tả trưởng lão lại do con bé này đảm nhiệm. Phụng Dương rất hay phản đối quyết định của Hữu trưởng lão Ngưu Quảng, cũng chính là cha của hắn làm hắn mất mặt. Hôm nay muốn nhân cơ hội hạ nhục Phụng Dương để cho hả dạ. Hắn muốn mọi người thấy được Phụng Dương cũng chẳng có tài cán gì mà ngồi lên vị trí trưởng lão.

Hai người chuẩn bị giao đấu. Thiệu Bình đã dùng chân khí bao trùm kiếm gỗ, Cường Kiếm sẵn sàng sử dụng. Lần này nhất định vận hết kinh lực mà ra đòn. Thiệu Bình trù tính như thế sẽ đủ làm khăn che mặt rơi xuống. Đằng sau tấm vải trắng thêu hoa ấy không biết là một dung nhan thế nào? Phụng Dương cũng trong tư thế ra đòn, màn che khẽ bay trong gió.

Đòn đánh của Thiệu Bình xộc tới, Phụng Dương cảm nhận cơn gió thổi mạnh lên mặt. Tiếp đó là cảm giác cổ tay đau rát, nàng phải thụt lùi về sau rồi ngã xuống.

Đằng Long ở gần đó nhất, thấy chiếc màn che mặt phấp phới tung bay trong gió. Chao ôi! Sao lại có người con gái đẹp đến thế? Nàng tựa như tiên nữ giáng trần. Mày liễu thướt tha rủ xuống đôi mắt, hai gò má nàng điểm hồng, đôi môi chúm chím. Nước da của nàng trắng muốt, trắng hơn cả tuyết, như thế mới xứng đáng với một tuyệt thế dung nhan. Phụng Dương như nằm trong ánh lửa, như một con phượng hoàng đầy mê hoặc. Mái tóc mây tung bay vợi vãi che đi dung nhan của nàng, quần hồng phấp phới, nhan sắc rực rỡ chiếu rọi bốn cho làm chúng nhân chẳng dám nhìn lâu. Quả thật so với Phụng Dương, bốn chữ “khuyh thành khuyh quốc” còn vài phần thua kém.

“Chị Phụng Dương không sao chứ?”

Mỹ An chạy tới cùng mấy người trong đội đỡ lấy Phụng Dương. Thiệu Bình sau giây phút tự mãn cũng hồn siêu phách lạc trước dung mạo

tuyệt mỹ. Không thể ngờ Tiên tộc lại có giai nhân thế này?

Phụng Dương sau đó từ từ bỏ đi, vì nàng chẳng muốn kẻ khác nhìn thấy mặt ngọc. Ánh mắt mơ hồ cứ mãi đuổi theo hình bóng của nàng cho đến khi bóng dài thướt tha lẩn khuất sau những làn mây.

Thiệu Bình tự mãn bởi hẳn chắc mẫm mình là kẻ đầu tiên nhìn thấy dung mạo của Phụng Dương. Nhưng không, hẳn đã lầm, Đẳng Long mới là kẻ được nhìn trọn vẹn dung nhan ấy. Đẳng Long cảm nhận trong tim nổ ù ù một tiếng, dường như lớp băng đông cứng đã bị phá vỡ, sóng xuân trào dâng. Sau khi Phụng Dương đi khỏi, không khí trầm lắng một chút nhưng rồi nhanh chóng quay lại như cũ. Thiệu Bình lại được nghe những lời ca tụng, nhờ có hẳn mà cả đám tân binh được phen no mắt.

“Này! Bị nàng cuốn mất hồn vía rồi sao?” Vũ Lâm đập vai Thiệu Bình làm hẳn quay lại.

“Người như thế mới xứng đáng hầu hạ ta đó!”

“Thiếu chủ, có ngày cái giọng cao ngạo sẽ hại người cho mà xem.”

“Hừ!”

Vũ Lâm khẽ thờ dài. Mỹ An nghe được câu thoại thì liền tức giận:

“Thiệu Bình! Người cố ý phải không?”

“Thì sao? Người có thể làm gì ta?”

Mỹ An dù là mỹ nương Tiên tộc tuy nhiên cấp bậc vẫn chỉ ngang hàng với những tân binh. Thậm chí Thiệu Bình còn chẳng coi cô ra gì, bởi lẽ Hùng Vũ trong mắt Ngưu Quảng cũng thế. Đáng lẽ Ngưu Quảng mới là Tộc trưởng, Thiệu Bình đã sớm trở thành quan lang chứ không phải tên nhóc Hùng Việt ngu ngốc kia.

Thiệu Bình lúc này nhìn sang Đăng Long, hấn lại nảy sinh tà ý, việc bắt nạt hay hạ nhục kẻ khác mới là thú vui của hấn.

“Các người! Có muốn xem mặt thẳng đó không?”

“Đúng đấy! Xem nó là cái thứ cổ quái gì.”

Thiệu Bình xộc tới, Vũ Lâm và đám người Hồng kì cứ thế hòa theo. Chúng thi nhau túm lấy Đăng Long mặc cho y gắng sức giãy giụa. Cuối cùng thì Đăng Long cũng bị túm chặt.

“Xem nào!”

Thiệu Bình giật mạnh khăn bịt mặt xuống, những vết sẹo nhăn nheo lộ ra, màu trắng, màu đỏ loang lổ. Mỹ An nhìn thấy thì thất kinh, cả đội Hắc kì thất kinh, cả đám tân binh cùng sợ hãi. Không ngờ khuôn mặt Đăng Long lại đáng sợ đến thế, đúng là quỷ diện. Đăng Long hai mắt trợn tròn, ước gì có thể giết chết thẳng ranh Thiệu Bình. Này ngay tức khắc. Thiệu Bình bắt gặp ánh mắt ấy thì vô cùng đặc chí.

“Đúng là thẳng ngoại tộc, không có gì tốt đẹp. Một con quái vật không hơn không kém. Ha ha.”

“Đúng thế! Đúng thế!”

Vài người khác thì tỏ vẻ ái ngại.

“Thảo nào hấn suốt ngày che mặt.”

“Quả là đáng sợ mà!”

Mỹ An thấy mọi người xúm lại như muốn xâu xé Đăng Long thì động lòng trắc ẩn.

“Các người làm gì thế? Mau thả ra! Thả ra!”

Cô chỉ mấy người đang giữ Đăng Long, bọn chúng thấy vậy cũng đã buông tay. Mỹ An nhặt tấm khăn che mặt lên cho Đăng Long.

“Người không sao chứ?”

Đăng Long không nói gì, cũng học theo Phụng Dương mà bỏ đi. Mỹ An thấy vậy thì liền đuổi theo, cô thiết nghĩ Đăng Long bị mấy tên kia lôi ra làm trò, hơn lúc nào hết y đang cần người chia sẻ.

“Người có sao không?” Mỹ An lật đật chạy theo nhưng Đăng Long chẳng thèm đáp lại, Mỹ An bèn kéo áo của y và giận dữ quát: “Này! Ta đang nói chuyện với người đấy!”

“Không cần người thương hại. Biến đi cho khuất mắt ta.” Đăng Long giật lấy chiếc khăn trong tay Mỹ An.

“Người...”

Cô gái dậm chân bành bạch xuống đất âm ức. Có ý an ủi mà y còn nói những lời khó nghe. Thật chẳng ra làm sao? Nhưng Mỹ An không lấy làm giận Đăng Long, dù sao cô cũng hiểu được hành động của y. Thôi kệ, Mỹ An bèn quay trở về không đi theo nữa.

...

Đăng Long đi trong vô thức, đôi mắt của y hờ hững nhìn vào hư không. Chẳng may chớp mắt lấy một cái, cứ thế cúi đầu bước đi. Không hiểu sao Đăng Long lại đến bên bờ hồ nọ. Hôm nay không còn màn sương che phủ, Đăng Long có thể nhìn thấy mặt nước xanh ngắt không một gợn sóng. Hai bên hồ có những rặng lau um tùm, khu vực quả thật vắng vẻ hết mức. Đăng Long tìm bãi trống ngả lưng, những bông lau trắng lập lờ đứng đưa trước gió. Hướng thẳng nhãn quan lên bầu trời xanh thẳm, Đăng Long muôn phần thoải mái.

“Tại sao lại không đánh hẳn?”

Đằng Long giơ cánh tay phải rồi nhìn những vòng vải trắng vẫn đang quần quanh.

“Sợ hay không sợ? Ta sợ nhờ đâu không kìm chế được, nhờ đâu giết hẳn thì sao?”

Hai bông lau tách ra để cho ánh sáng mặt trời chiếu xuyên xuống mắt.

“Có nhiều lúc ta đã nghĩ, mặt trời luôn chiếu ánh sáng khuất phục chúng nhân? Thế nhưng ta lại có thể nhắm mắt. Một ngày nào đó nếu như ai nấy đều bị phong bế nhãn quan, vậy thì mặt trời tồn tại há còn ý nghĩa gì chẳng?”

“Vòm trời dương nhiên rất cao! Bản thân con người không thể với đến được trời cho nên diệm dương thỏa sức chiếu sáng? Ta làm được không? Ta sẽ khuất phục bầu trời?”

Rắn là một loài cảm ứng thân nhiệt qua da, có một con rắn đang muốn bơi xuống hồ nước. Phì, phì! Con rắn ngóc đầu ngẩng dậy, nó không tiếp tục bò sao? Bởi vì trời nóng nên rắn muốn tìm nơi nào mát mẻ, hồ nước đúng là một điểm hợp lí.

“So với ánh sáng, bóng tối có phần dễ chịu hơn hẳn. Bởi vì trong tối ta không thể nhìn được thấy bản thân. Ta không muốn! Đôi khi ta sợ ngay cả chính mình.”

Không cần bò nữa, chỗ này còn mát hơn cả hồ nước ý chứ. Con rắn bò sát đến vật thể lạ đang nằm chắn lối. Tiếp đến nó liền quay đầu cuộn tròn, chiếc lưỡi của nó thò ra thụt vào theo từng nhịp điệu. Ôi, hàn khí thật dễ chịu làm sao!

Bóng tối và hơi lạnh đều rất dễ chịu, bởi vậy nhịp điệu của chúng sẽ là rất êm?

Đằng Long đã ngủ được bao lâu rồi?

Chợt mùi hương thoang thoảng bay ngang, mùi hương dễ chịu này đang hòa vào trong gió. Đằng Long lại nghe có tiếng bước chân bên cạnh, y mở mắt ra thấy được một trang tuyệt sắc giai nhân.

“Phụng... Phụng...”

Trời ạ, Đằng Long còn chẳng nhớ nổi tên nàng là gì cơ chứ?

“Phụng Dương!” Thanh âm trong trẻo vang lên như giọt nước rớt vào tai Đằng Long.

“Ta chưa nằm như thế bao giờ?”

Nàng khẽ ngồi xuống bên cạnh Đằng Long, mùi hương bay đến thơm nức, thì ra nó được tỏa ngát từ người con gái. Không hiểu sao đối với Đằng Long nàng lại có thể chẳng chút kiêng giè. Phóng tầm mắt ra đằng xa, Phụng Dương hôm nay mới biết một nơi thanh tịnh đến thế ở bên bờ hồ, thanh tịnh từ trời đất, từ lúa đôi.

“Ban này... không... không sao chứ?”

Đằng Long mãi mới thốt một câu, thật kì lạ, trong lòng y bỗng thấy mình xao xuyến. Rồi lại nghĩ đến Thiệu Bình mà cảm tức. Tự nhiên Đằng Long chợt lóe lên một suy nghĩ, tự hứa với bản thân không để những chuyện tương tự xảy ra lần nữa. Hứa xong lại thấy mình thật ngu ngốc. Nàng che mặt đi cốt là không muốn người khác thấy được dung nhan tuyệt sắc, ấy vậy mà còn hỏi nàng có sao hay không. Chắc chắn là không vui rồi. Muốn mở lời nhưng lại chẳng thốt nên câu, Đằng Long tay trái nắm chặt

một chiếc khăn che Phụng Dương đánh rơi ban nãy. Vốn định gập lại sẽ trả cho nàng nhưng giờ đây, Phụng Dương đã có chiếc khăn khác.

“Yên tĩnh thật!”

Bất chợt Phụng Dương cũng nằm bên cạnh, Đăng Long vừa bất ngờ vừa vui sướng. Thì ra nàng cũng đầu xa cách vạm dậm như y tưởng tượng. Lòng ngực phập phồng, Đăng Long hít hà thật lâu hương thơm mà nàng tỏa ra, lấy cho thật nhiều không khí đất trời để lấn át đi cơn hồi hộp sục sôi. Thình thoảng, Đăng Long quay sang nhìn nàng, quả thực dung nhan tuyệt mỹ không phải để cho người khác nhìn lâu.

“Ta sống ở Nguyệt hồ này. Mỗi khi trăng in bóng xuống nước, trông nó... thật đẹp!”

Đăng Long lặng im không nói, thì ra nơi này là Nguyệt hồ, cái tên đẹp để biết bao. Đẹp như chính dung nhan của nàng.

“Người phải đứng dậy mới thấy được chứ!”

Phụng Dương nắm tay Đăng Long kéo y dậy. Toàn thân Đăng Long ngây dại, tưởng như có một luồng điện đi từ sống lưng lên tới đỉnh đầu. Ngọc thủ của nàng kéo y đến sát bờ hồ như thể dẫn đến thiên nhai. Quả nhiên trời đất mỗi nơi có một mảnh trăng treo, mỗi nơi một vẻ muôn phần tươi đẹp.

“Trăng trên cao và trăng dưới hồ thật đẹp phải không?”

Đăng Long vẫn ngây người ra, đối với y có một vầng trăng còn muôn vạn lần đẹp hơn. Đó chính là khuôn mặt nàng.

“Về thôi!”

Thanh âm của nàng như một giấc mộng huyền ảo, lúc này nó muốn lôi kéo Đăng Long ra khỏi một cơn mê sảng. Đăng Long không nhớ rõ mình đã ở đây bao lâu, chìm đắm trong minh nguyệt tự khi nào, chỉ biết khi đứng dậy trăng đã lên cao sừng sững.

Ước gì giây phút bên nàng có thể kéo dài mãi mãi?

Tư tình cũng rất êm!

...

Cả hai trở về khu Đệ tam, vừa thấy Đăng Long Mỹ An liền hỏi:

“Người đi đâu mà giờ mới về?”

Chợt nhận ra ngoài Đăng Long còn có Phụng Dương, Mỹ An hơi cau mày.

“Phụng Dương! Chị và Đăng Long đi cùng hay sao?”

“Không! Chỉ là tình cờ thôi!”

Thì ra con gái, ai cũng có thể nói dối. Đăng Long khẽ mỉm cười trong bụng rồi đi thẳng vào trong nhà.

“Hôm nay người không đến Tiên Quân tháp với ta đấy nhé?”

Chết cha, Đăng Long quên bég mất lời hứa với Như Tranh.

“Ta... ta ngủ quên mất, người... người đừng có giận đấy nhé!”

“Thôi, mai đi cũng được.”

Như Tranh nói, tựa hồ khuôn mặt không hề biến sắc. Như Tranh không giận dữ cũng chẳng trách móc.

...

Sáng hôm sau khi Đăng Long vừa mới bước ra cửa thì đã có người lên tiếng:

“Đăng Long! Không sao chứ?”

Đăng Long giật mình lùi lại phía sau và một chân co lên. Tiếng nói của Phụng Dương làm y bất ngờ. Kế đến những người khác cũng nhìn chăm chăm vào y.

“Các người làm gì? Định là gì hả?”

Nguyên do mọi người đều biết Đăng Long ngày hôm qua để lộ gương mặt dị tật của mình. Ai nấy đều muốn hỏi thăm, Chử Minh lúc này vẫn đang luyện tập liền nói vọng ra.

“Xem bộ dạng thế kia chắc là không sao rồi!”

Hôm nay không phải đến Thao Trường, mọi người tập luyện ở khu Đệ tam. Đăng Long như thường lệ vẫn lười biếng nằm dài ra bàn, y chỉ nhìn ngắm xung quanh mà không thèm đoái hoài đến luyện tập. Đăng Long xoay xoay chiếc cốc, tựa hồ như đang miên man suy nghĩ.

Buổi chiều như đã hứa, Đăng Long đến Tiên Quân tháp cùng với Như Tranh. Một người con gái áo trắng, dáng người nhỏ nhắn đang một mình chăm chú đọc sách. Đôi mắt người này to tròn như muốn dán vào con chữ, Đăng Long ghé sát lúc nào cũng không hề hay biết. Lúc sau ngẩng lên Như Tranh mới giật mình, đôi tay cô vô thức lấy cuộn vải mà che ngay mặt.

“Đang đọc gì thế?”

“Thì sách về y thuật mà lại!”

“Có thú vị không? Xem cái nào.”

Đặng Long vợ lấy sách của Như Tranh. Lại ba cái thứ kinh mạch, huyết lạc. Y vừa mới đọc chúng khi còn ở Tàng Thư các nào ngờ trong Hành Y các cũng có. Đại loại kinh mạch chính là con đường di chuyển của dòng khí, giống như dòng nước chảy qua từng con sông vậy. Nhưng sông rồi sẽ đổ ra biển lớn, vậy “biển lớn” của khí ở đâu? Sách này không viết. Thể chất và tinh thần mới là tổng hòa của một con người. Trong cơ thể, chân khí cũng được vận hành như dòng nước vậy. “Chỗ đi ra gọi là Tĩnh, trôi chảy gọi là Huỳnh, dồn lại gọi là Du, đi qua gọi là Kinh, nhập lại gọi là Hợp”. “Huyết là nơi tập trung chân khí của tạng phủ, cung cấp nguồn cơ năng cho cơ thể con người”. Kinh chính là đường ống dẫn từ huyết này đến huyết khác, dẫn dụ chân khí đi từ ngoài vào trong, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên và từ trong ra ngoài. Do đó mà chân khí liên quan mật thiết đến linh khí trời đất.

Đọc đến đây Đặng Long đã rối tung hết cả, khí trong cơ thể phức tạp đến thế thì y cổ học cũng chẳng nổi. Vậy mà Như Tranh vẫn say sưa, Đặng Long liền quay sang hỏi:

“Phức tạp như vậy làm sao nhớ nổi?”

“Người phải cố mà ghi nhớ chứ? Nó giúp ích rất nhiều trong việc trị bệnh đấy.”

“Ui giời, đối với người thì được, chứ ta thì có tác dụng gì chứ?”

“Hi hi.”

“À, ta tìm được một nơi luyện tập rồi đấy. Chính là cái hồ chúng ta từng đến, nơi đó gọi là Nguyệt hồ.”

“Vậy là ta phải mang cơm ra đó cho người chú gì?” Như Tranh khề thờ dài một tiếng.

“Trăm sự ngờ người đó!”

Đặng Long nắm chặt tay Như Tranh điệu bộ như cầu xin ai đó, rồi cả hai lại cười khúc khích.

...

Tối hôm ấy, Đặng Long trở lại Nguyệt hồ, đi sâu vào trong bãi lau, trên tay cầm một chiếc gậy bằng gỗ. Lát sau, y cứ thế đánh vào một thân cây lớn. Đặng Long đứng yên, hai mắt nhắm lại rồi vụt mạnh lên thân cây. Một, hai, ba... cứ thế sau mỗi lần chát một tiếng là số đếm lại tăng thêm một.

“Đây là cách mà tên này luyện tập hay sao?” Lý Kiệt đứng lặng trên cây cao quan sát.

Quả đúng như hần dự đoán, Đặng Long luyện tập một cách điên cuồng. Lý Kiệt cảm thấy thú vị và tò mò, đứa trẻ này dường như luyện tập chỉ theo bản năng, không hề có sư phụ dạy dỗ. Đặng Long cũng chưa từng giao đấu thực sự bao giờ? Liệu y có chắc chắn về bản thân mình không? Rất nhiều câu hỏi được Lý Kiệt đặt ra nhưng không có lời giải đáp. Thế thuật, kiếm thuật? Không ngờ có kẻ quan tâm đến chúng giống như ông ta, trong lòng Lý Kiệt có chút vui mừng. Đặng Long không có chân khí nên y luyện kiếm từ bé. Xem ra kì sát hạch sắp tới sẽ không nhàm chán như Lý Kiệt ban đầu vẫn nghĩ.

Chín trăm chín mươi chín, một nghìn... Một,... hai,... ba... Đếm đến đây thì có tiếng chân đi tới. Như Tranh tay xách hộp cơm cho Đặng Long.

“Cơm đến rồi! Người mau ăn đi!”

Đặng Long quăng gậy gỗ xuống. Tiến lại mở hộp thì thấy cơm trắng, cá kho và một bát canh. Đặng Long và lấy và để giống như người bị bỏ đói từ lâu.

“Từ từ thôi! Kẻo nghẹn!”

“Ngon thật đấy! Người tự làm à?”

“Không ta thì còn ai vào đây nữa.”

“Ừ, nhưng mà người đổi món đi được không? Ta ăn cá mãi chán rồi!”

“Lại còn đòi hỏi, cá tốt cho người đấy! Ngồi yên nhé!”

“Hi hi!”

Như Tranh ngồi lại phía sau Đăng Long, dùng hai tay mềm mại của mình vuốt ve tóc y. Mái tóc rối bù và bết lại vì mồ hôi. Cứ mỗi lần như vậy Như Tranh lại chải tóc cho y, lâu dần cũng thành thói quen.

“Đầu người như tổ quạ ấy, lại hôi nữa!”

“Lại nhờ người gội cho rồi, hi hi.”

“Người lớn bằng ấy rồi, không sợ con gái cười cho à?”

“Xì, bản thì gội cho sạch, có phải gội cho bọn họ xem đâu. Người không cười ta là được.”

“Hi!”

“Mà người luyện tập đến đâu rồi? Ta có đọc hệ thống chân khí mà chẳng hiểu gì, cái chỗ đi vào đi ra ấy?”

“Cái này... ta cũng không rõ. Ông không giải thích cho ta.”

“Không biết giờ này ngài đang làm gì nhỉ?”

“Long! Ta thấy nhớ ông, hay là chúng ta đi thăm ông đi!”

Đôi mắt Như Tranh bỗng chùng xuống, một cơn buồn bã lại nổi lên trong lòng hai người thiếu niên.

Nỗi buồn cứ thế lớn lên khiến cả hai như dần im lặng.

“Được rồi! Được rồi! Chúng ta về thôi, cũng muộn rồi đó!”

Đặng Long phá vỡ sự im lặng ấy, y xoa xoa đầu Như Tranh làm cho tóc cô xõa xuống cụp vào hai mắt.

...

Đêm đến Đặng Long đang ngủ bỗng thấy toàn thân lạnh toát, mồ hôi liên tục vã ra. Trước mắt y như có một màn che phủ, không gian xung quanh mập mờ tranh tối tranh sáng.

“Đặng Long! Người đã tỉnh chưa?”

Âm thanh chỉ vang vọng đâu đó nhưng toát lên muôn phần hào sảng. Tiếng của ai đây nhỉ?

“Kiếm thuật, nói cho cùng chỉ gói gọn trong hai yếu tố. Sức mạnh và tốc độ. Nhà người đã ghi nhớ cả chưa?”

Mắt của Đặng Long sáng lên, Sơn thần đang đứng ở ngay trước mặt.

“Con... con đã nhớ thưa ngài!”

“Tốt! Nên nhớ người mạnh hơn sẽ thắng, người ra tay nhanh hơn cũng sẽ thắng. Nhưng dù là sức mạnh hay tốc độ, nó đều phụ thuộc vào bản thân người.”

“Nhưng mà Sơn thần! Rốt cuộc là con nên chọn cái nào thưa ngài?”

Đặng Long chưa kịp hỏi dứt câu thì Sơn thần đã biến mất và y bừng tỉnh. Một giấc mơ, giấc mơ gợi lại cho Đặng Long những điều Sơn thần từng chỉ dạy. Nó cũng mang đến những điều băn khoăn. Người sở hữu đòn đánh vật lý mạnh mẽ chỉ cần một chiêu thì sẽ kết liễu đối thủ, nhưng kẻ tốc

độ ra đòn nhanh chóng cũng có thể chiếm được lợi thế. Dung hòa được hai yếu tố đó thì tốt biết mấy. Một đòn đánh đủ mạnh cần thời gian để tập trung sức lực, các đòn đánh với tốc độ cao thường sẽ yếu dần đi. Phải làm sao đây? Trong đầu liên tục xuất hiện hai từ sức mạnh và tốc độ. Luyện sức mạnh thì luyện thế nào? Tu tốc độ thì tu ra sao? Quả thực Đằng Long chẳng thể có một lời giải thích rõ ràng. Một hôm, Đằng Long ngủ gục trên bàn đá cho đến tận sáng.

“Người làm cái gì ở đây vậy? Dậy mau!” Mỹ An vỗ nhẹ vào má Đằng Long, lúc này y mới bừng tỉnh.

“Người không sao chứ?”

“À... ừ... ờ.”

Lấy tay quẹt lên miệng để lau rãi rớt đang chảy tong tong. Hành động này của y khiến Mỹ An kinh hãi.

“Khiếp! Bẩn quá! Người mau che cái bản mặt lại đi!”

“Không thích thì đừng có nhìn!”

“Ngủ cả đêm ở đây à? Người mau lên, sắp đến giờ tập luyện rồi.”

“Ừ, ừ, lại tập luyện. Chẳng phải đến làm bao cát hay sao?”

Đằng Long uể oải đứng dậy. Một ngày luyện tập nhàm chán bắt đầu với y.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 11

Tiếng gió vun vút thổi qua, Đẳng Long nghe rõ từng đợt, từng đợt. Gió là cái thứ đặc biệt của trời đất, gió vô hình vô tính. Gió dịu nhẹ mang lại cho con người cảm giác tươi mát, thổi vào tâm hồn sự thư thái khoáng đạt. Tuy nhiên cũng có những trận cuồng phong, chúng mang sức mạnh ghê ghớm, như thể là cơn thịnh nộ của trời đất. Cuồng phong chỉ chực cuốn phăng đi mọi thứ, san bằng tất cả thành bình địa, sắp xếp lại một trật tự mới. Cũng có loài gió độc địa, nhẹ nhàng nhưng mang theo hơi lạnh, mang theo hắc ám khiến con người sớn gai ốc. Đẳng Long! Rốt cuộc y là một cơn gió như thế nào?

Tròn một trăm ngày kể từ lúc gia nhập Tiên tộc. Ngày nào Đẳng Long cũng tới Nguyệt hồ luyện kiếm. Chớm thu, không khí heo may bao trùm lên cỏ lau. Một thiếu niên đang chuyên tâm múa kiếm, đường kiếm uyển chuyển khiến người ta cứ ngỡ bộ kiếm pháp này dành cho con gái.

Hai mắt bịt chặt, Đẳng Long chỉ luyện kiếm với gió, thứ mà không biết từ bao giờ y đã coi là bạn. Thứ mà y cho là vô cùng thuần khiết, giống như bộ kiếm pháp của y. Hòa vào từng làn gió ù ù bên tai, Đẳng Long cũng nhanh chậm theo nhịp điệu tự nhiên. Lúc thì nhu mì dịu dàng, lúc thì cương cường mạnh mẽ. Từng bông lau tung bay, nó bị cơn gió giật khỏi cành lá, lơ lửng trong không trung dập dờn những sợi bông trắng. Sợi bông cố tìm kiếm nơi nào đó để bám đậu. Quần áo và mái tóc Đẳng Long đều điểm xuyết cái thứ hoa cỏ ấy.

Đằng Long thoát ẩn thoát hiện trong không trung. Thì ra những cơn gió đều do y tạo ra, nhanh hay chậm tùy kiếm mà sinh. Kiếm cương hay nhu tùy ý mà sinh, ý tùy tâm sinh. Những đường kiếm sắc lẹm như muốn chẻ đôi không gian thành hai phần, từng phân tử khí sợ hãi di chuyển tạo thành gió.

Đằng Long! Đúng như tên gọi, một con rồng đang tìm cách bay lên khỏi mặt đất. Một bộ kiếm pháp chưa được đem ra ánh sáng, một thân tuyệt kỹ chưa bước lên vũ đài Tiên tộc. Một con tiềm long vẫn còn đang ẩn mình. Rồi lúc nào đó tự nhiên sẽ tạo ra kinh phong đủ lớn để ngự phong phi thiên, phi long toái nguyệt.

...

Đứng trên cao này, Đằng Long phóng tầm mắt ra xa nhưng cũng không thấy hết đâu là biên giới Tiên tộc. Dưới chân y là đỉnh Tiên Quân tháp, một ngòi bút chỉ mực vào trời xanh. Thói quen của Đằng Long, mỗi lần sau khi luyện tập, y đều trèo lên nơi này ngắm nhìn thế giới bao la. Ngắm nhìn thế gian, rồi cảm giác như mình đang đạp lên tất cả, đạp lên mọi thứ. Giá mà Đằng Long có thể bay lượn thì tốt biết mấy. Hai tay chống kiếm gỗ, Đằng Long mặc cho cơn gió thổi qua cuốn sạch dấu vết bông lau. Có lẽ y cũng bắt đầu thấy yêu quý Tiên tộc rồi.

Hơn ba tháng, dù chẳng thích lắm với việc luyện tập ở Thao Trường bởi vì Hắc kì luôn là bao cát dành cho đội khác. Phần lớn người Tiên tộc đều chân chất thật thà. Giờ đây khi ra đường Đằng Long không còn lo lắng vì những ánh nhìn của người Tiên tộc, họ đã quen dần với sự hiện diện của y. Đằng Long cũng bắt đầu quan tâm nhiều hơn tới nơi này, y có thể tìm thấy những điều đó ở tầng ba Tiên Quân tháp, nơi người ta gọi là Sử các. Tầng bốn là Binh thư các, nơi lưu giữ các trận đánh của người Tiên tộc, tầng năm là Trận các, từ tầng sáu đến tầng tám là Địa chí các, Tu thân các và Dưỡng thần các. Riêng tầng chín vẫn còn để không.

Lại nói đến luyện tập, ngoài thuật Cường Kiếm, các đội còn được dạy thêm hai thuật nữa là Lăng Tích và Chấn Thân. Lăng Tích thì Đẳng Long được biết khi giao đấu với Mỹ An, thuật này dựa vào việc tích tụ chân khí rồi vận chuyển lực đánh ra. Còn Chấn Thân là một thuật khống chế, khiến mục tiêu di chuyển đến trước mặt. Vì không luyện thuật nên Đẳng Long cũng chẳng quan tâm, nghe đâu trong đám tân binh chỉ có Thiệu Bình là dùng thành thực. Cũng phải, hẳn là con của Ngưu Quảng kia mà.

Không gian yên tĩnh bỗng nhiên bị phá vỡ, một người mặc áo xanh bước tới, khi nói bộ râu dài khể đung đưa.

“Cảnh đẹp phải không? Xem như ngươi cũng biết thưởng thức!”

“Tộc trưởng đại nhân!” Đẳng Long quay sang cúi chào.

“Lại đi luyện kiếm à? Ta nghe nói ngươi không dùng được chân khí?”

“Vâng!”

“Cũng nhanh thật! Thoáng một cái là đến kì sát hạch rồi!”

“Còn ba ngày nữa!”

“Vậy ngươi nói xem lần này thế nào?” Hùng Vũ thoáng nhìn ánh mắt Đẳng Long.

“Sao ngài lại hỏi tôi?”

“Ta muốn biết suy nghĩ của ngươi.”

Đối với Hùng Vũ, dù chỉ ít lần tiếp xúc nhưng Đẳng Long vẫn cảm nhận được ông ta là người tinh tường. Suy nghĩ của Hùng Vũ quả thực thâm sâu khó đoán. Câu hỏi của ông luôn nhiều ẩn ý, Đẳng Long không biết trả lời thế nào cho phải. Thôi, cứ nói những gì mà y đã thầm suy tính.

“Hai đội Hồng kì và Hoàng kì chắc chắn cao nhất. Lục kì, Lam kì và Bạch kì cơ hội ngang nhau. Còn Hắc kì đứng cuối.”

“Người đánh giá Hắc kì thấp vậy sao?” Hùng Vũ ngạc nhiên.

“Đó là sự thật!”

“Được rồi, ta sẽ nói cho người nghe một chuyện chắc chắn người cũng từng nghe qua. Mỗi lần sát hạch sẽ loại đi một đội nếu họ không thắng được trận nào. Ban đầu ý nghĩa của việc ấy là để động viên các đội luyện tập. Nhưng dần dần, người ta mặc định Hắc kì là đội kém nhất mà nếu ai bị xếp vào thì sẽ bị loại cho dù cố gắng thế nào đi nữa. Vậy là ngay từ đầu đã có một đội bỏ cuộc, các đội còn lại đều lấy Hắc kì làm bia, lấy điểm của họ để đội mình khỏi bị loại.”

“Ý ngài là?” Đăng Long dè chừng.

“Người thắc mắc tại sao ta lại xếp Hắc kì như thế đúng không? Ta muốn phá bỏ luật lệ đó, ta muốn các người chứng minh được rằng dù là Hắc kì hay bất cứ ai thì cơ hội cũng đều ngang nhau. Người hay Mỹ An, Chủ Minh và Phụng Dương... mọi chuyện đều có thể xảy ra nếu các người cố gắng. Kì sát hạch lần này ta rất tin tưởng ở các người!”

“Ngài...”

Đăng Long cả kinh nhưng rồi y như được tiếp thêm sức mạnh. Tộc trưởng đã tin tưởng Đăng Long. Hùng Vũ nói đúng, nếu cứ nghĩ mình thất bại thì làm sao có thể thành công? Đội nào mà cơ hội bằng chẵn như nhau.

Hùng Vũ lại xem lòng bàn tay Đăng Long, lặng một lát rồi ông vỗ vai y nói:

“Đã bao lâu rồi người không giao đấu? Chính người còn không nắm rõ năng lực của mình nữa là?”

Chính xác thì Đằng Long chưa bao giờ giao đấu, y không chắc chắn vào khả năng của mình.

...

Ngày sát hạch đã tới, Thao Trường lại náo nức như hôm chia đội. Người dân Tiên tộc kéo nhau đến xem kì sát hạch như thể một lễ hội vậy. Quy tắc rất đơn giản, mỗi đội cử đại diện giao đấu với năm đội còn lại, thắng thì được tính một điểm. Thua không bị trừ điểm. Sau khi kết thúc, đội nào không ghi được điểm thì sẽ bị loại.

Đội Hắc kì của Đằng Long cũng háo hức mà không hay biết đang có âm mưu chống lại họ. Tất thảy đều đang muốn loại Hắc kì. Các đội đã cử người giao đấu với nhau chỉ trừ còn lại đội của Đằng Long. Toàn bộ năm đội này đều đã có điểm, đúng như Đằng Long nhận xét, Hồng Kì áp đảo với bốn điểm tuyệt đối, xếp sau là Hoàng kì với ba điểm. Các đội Lục kì, Lam kì, Bạch kì mỗi đội đều được một điểm. Như vậy chẳng có đội nào bị loại ở đây, điều mà họ muốn là loại Hắc kì, đội của tên ngoại tộc. Chính vì thế bọn họ để trận đấu với Hắc kì lại sau cùng. Tất cả sẽ dốc sức đấu với Hắc kì, bảo đảm rằng Hắc kì không dành nổi chiến thắng.

Kẻ đặt ra trò này không ai khác chính là Thiệu Bình, nhưng cũng có thể một nhân vật lớn còn đứng đằng sau.

Ngưu Quảng – Ngưu Lạc hầu đang ngồi trên đài cao trầm tư. Hắn mãi mê nghĩ về những lời Lý Kiệt đã nói.

“Đại nhân! Hồng kì dành được bốn điểm là điều hiển nhiên, chỉ là vẫn nên cân trọng với Hắc kì thì hơn.”

“Ồ! Vì sao?”

“Tại vì...” Lý Kiệt ngập ngừng.

“Tên đó có gì phải sợ! Ta chỉ cần một chiêu là hạ gục nó. Cha, xin người chớ lo, con sẽ không làm người phải thất vọng!” Lý Kiệt chưa kịp nói hết thì Thiệu Bình đã bước vào, khuôn mặt hớn hờ.

“Thiếu chủ dạy phải!”

Rõ ràng Lý Kiệt muốn nói tiếp nhưng thấy Thiệu Bình lại thôi. Rốt cuộc là ý gì? Một tên Đẳng Long tầm thường, hà tất phải lo lắng.

“Thiệu Bình quả thực tài năng!”

Câu nói khiến Ngưu Quảng bình tĩnh. Hùng Vũ đang vuốt râu, ông đã chứng kiến từ đầu đến cuối Thiệu Bình liên thắng bốn trận nên tấm tắc khen.

“Tộc trưởng quá lời! Mỹ nương chắc hẳn cũng không kém cạnh?”

“A, đến trận tiếp theo rồi!” Hùng Vũ lảng tránh.

Ngưu Quảng chỉ nói dài đuôi vậy thôi, Thiệu Bình vốn được hẳn chỉ dạy từ nhỏ tất sẽ chiếm được ưu thế. Nhưng Mỹ An thì khác, Ngưu Quảng nói vậy như muốn hạ bệ Hùng Vũ trước mặt đông người, bởi vì hẳn biết Mỹ An khả năng chẳng thể tới đâu. Trận tiếp theo cũng chính là trận của Mỹ An.

“Bọn chúng đang hòa nhau chống lại chúng ta? Thật là tức quá.” Mỹ An làu bà.

“Bảo người lên thì cứ lên! Lên đi, lên đi!”

Đẳng Long ở dưới xua tay. Các đội khác thì đều là đội trưởng lên, còn đẳng này thì, tên Đẳng Long nhát như thỏ đế.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong hết cả rồi.”

“Thế thì bắt đầu thôi!”

Đặng Long quay sang hỏi Đại Trụ, Tiểu Trụ. Ba người lôi ra trống chiêng, thi nhau gõ liên hồi.

“Mỹ An... Mỹ An... Mỹ An...”

“Cố lên... Cố lên... Cố lên...”

Cả Thao Trường bỗng cười rầm rộ.

“Cho xin đi! Các người làm trò gì thế?” Nam Xuân cau mày.

“Bọn ta không lên đánh thì ở dưới cố động cho tăng thêm phần khí thế.”

“Xem kìa, đúng là chẳng ra làm sao.”

Thiệu Bình nhếch mép với Vũ Lâm, từ trước đến nay, chẳng có đội nào mang đồ nghề mà đi cổ vũ như vậy cả.

Bỏ ngoài tai lời cổ vũ của Đặng Long, Mỹ An tập trung vào đối thủ trước mắt. Phan Hương – đội trưởng Lục kì. Cô ta mặc áo xanh lục, trên tay cầm kiếm gỗ. Phan Hương khuôn mặt nghiêm nghị:

“Mỹ nương! Mời!”

“Xì!”

Cả hai Cường Kiếm kích hoạt, Mỹ An ra tay trước. Lợi thế chủ động giúp Mỹ An chiếm phần thượng phong. Khói bay mù mịt nhưng người ta vẫn thấy thân ảnh hai người con gái. Trận đấu diễn ra cân bằng, bỗng Mỹ

An thu kiểm lại, đâm thẳng về phía trước. Phan Hương không kịp trở tay, vôi lui về sau nhưng vẫn bị đối phương đánh ngã.

“Ta nhất định phải dành một điểm về cho đội! Người đừng hòng tự đắc.”

“Mỹ nương đúng là mạnh thật. Nhưng đừng quên ta phải ngã khỏi vòng mới được coi là thắng.”

Mỹ An quên búng đi mất. Vạch vôi hình tròn lớn vẫn bao quanh hai người. Muốn giành chiến thắng phải loại đối thủ ra khỏi vòng tròn mới được. Nghĩ thế, Mỹ An chạy lại đưa hai ngón tay lên miệng.

“Lăng Tích!”

“Điểm Hỏa”

Mọi người chắc mẩm mỹ nương sẽ thắng. Vận kinh lực thêm một lần nữa, Mỹ An thi triển cả Điểm Hỏa ngay tiếp sau Lăng Tích, thuật mà cô được Hùng Vũ dạy riêng.

Cả người Phan Hương như bùng cháy, Mỹ An liền tươi tỉnh. Cuối cùng thì đã dụng thuật thành công. Đang mỉm cười chỉ chờ đối thủ suy yếu thêm sẽ đánh ngã ra khỏi vạch vôi thì Mỹ An đột nhiên gục xuống. Toàn thân như tê liệt, Mỹ An yếu ớt chẳng còn một chút sức lực nào cả. Phan Hương nhân đó từ từ đứng lên.

“Bị trúng Lăng Tích của ta mà còn không biết?”

Mỹ An thất kinh, không lẽ... Cô nhớ lại lúc dùng kiếm đánh ngã Phan Hương, cô ta khê đưa tay về phía cô. Mỹ An lầm tưởng Phan Hương cố nắm lấy vạt áo của mình để cho khỏi ngã. Ai ngờ? Đúng là sơ suất, ngay từ đầu Mỹ An đã chậm hơn Phan Hương một nhịp. Hơn thế nữa, hai thuật Lăng Tích và Điểm Hỏa của Mỹ An vốn không đủ mạnh để hạ gục đối thủ.

“Ta... Ta sẽ không thua đâu!” Mỹ An cố gượng dậy.

“Xin lỗi my nương, nhưng kết quả đã định!”

Phan Hương chạy tới, một đòn thể thuật kèm Cường Kiếm được tung ra. Thanh kiếm đánh ngang bụng Mỹ An khiến cô chới với ngã ra khỏi vòng tròn. Trận đấu kết thúc, người thua cuộc là Mỹ An, người đầu tiên ra trận của Hắc kì.

Dĩnh Hạ, Như Tranh chạy tới đỡ Mỹ An, sắc mặt của cô sạm lại. Liên đó Lý Kiệt đã thông báo trận đấu tiếp theo.

“Trận tiếp theo: Nam Xuân Hắc kì đấu với Phan Liên Lam kì.”

Nam Xuân năng lực còn kém Mỹ An, thủy chung là không phải đối thủ của Phan Liên. Dễ hiểu vì sao chỉ được một lát Nam Xuân đã ngã ra khỏi vòng tròn. Vậy là hai trận đầu Hắc kì đều thua.

...

Tiếp theo một thiếu niên đạo mạo bước lên, trước mặt đã có Huyết Đồ chờ sẵn.

“Phùng Ngạn! Hi vọng anh nhẹ tay, ta cần một chiến thắng để không bị loại.”

“Hừ! Một Huyết Đồ không bao giờ cầu xin người khác. Nếu người muốn gia nhập Huyết Đồ, nếu người muốn chiến thắng thì phải tự mình giành lấy.”

“Nếu vậy, đả tội rồi!”

Chử Minh lao tới, thanh kiếm gỗ trong tay uyển chuyển, chém bên tả rồi bên hữu nhưng tất cả đều bị Phùng Ngạn né tránh.

“Người cũng khá đấy, nhưng muốn trở thành Huyết Đồ thực sự thì phải đánh bại ta, Chử Minh!”

Nghe lời thách thức, Chử Minh tức thì chém xuống thẳng mặt Phùng Ngạn, chỉ một tấc nữa là trúng, tiếc thật, Phùng Ngạn đã đưa ngang kiếm ra đỡ. Kế đó, hấn lại thuận thế tung một cước vào người Chử Minh khiến đối thủ ngã về phía sau.

“Xem ra người cũng chỉ có thế mà thôi!”

Như bị kích động, thanh kiếm trong tay Chử Minh nhanh hơn, mạnh hơn. Một chiêu quét hạ bộ bằng chân nhưng Phùng Ngạn nhảy lên tránh. Chử Minh thuận thế vung kiếm ra nhằm lúc chân của Phùng Ngạn tiếp đất mà đánh. Lần này Chử Minh chắc chắn sẽ trúng. Cạch một tiếng, Phùng Ngạn chống kiếm xuống đất, vừa vặn né được chiêu kiếm của Chử Minh, hấn thuận thế nhảy về phía sau đối thủ. Phùng Ngạn chém mạnh vào lưng khiến cho Chử Minh lảo đảo.

“Như vậy thì chưa đủ tư cách làm Huyết Đồ!”

“Để xem!”

Cường Kiếm được kích hoạt, trận đấu ngày càng quyết liệt hơn. Nhưng tình thế đổi khác, Phùng Ngạn liên tiếp bị Chử Minh dồn vào thế bí, tựa hồ như hấn không thể chống chịu được nữa. Mỗi người đều trúng một cước của đối phương đồng thời lùi ra phía sau. Chử Minh tay trái vận kinh, chân khí tích tụ thành hình cầu màu trắng trên tay.

“Lăng Tích!”

Hai quả cầu lao vào nhau, nổ âm một tiếng. Xung quanh khói bốc lên mù mịt. Chử Minh nhìn đối phương mờ ảo sau làn khói, quyết định tung ra đòn cuối cùng. Tay trái co quắp tựa hồ như đang hút vật gì đó. Đám khói

từ từ bay về phía Chử Minh. Gió và cát bụi dưới chân của hắn cũng dần nổi lên.

“Chết tiệt!” Phùng Ngạn khẽ nói, hắn thấy người mình như có ma quỷ điều khiển, cứ thế nhẹ dần, từ từ, từ từ dịch chuyển về phía Chử Minh.

Chử Minh lúc này tươi rói, hắn thét lớn:

“Ta nhất định sẽ lấy một điểm về cho đội mình. Tiên tộc: Chấn Thân!”

“Khốn kiếp! Thằng nhóc này đã luyện thành Chấn Thân ư?. Cứ đà này ta sẽ bị kéo về phía nó mất.” Phùng Ngạn nghĩ trong đầu, đáng ngại hơn khi bị kéo đến nơi hắn sẽ không có cách nào phòng ngự. Một khoảnh khắc là đủ để Chử Minh tung đòn kết thúc.

Cả người Phùng Ngạn lơ lửng trong không trung, mỗi lúc một nhanh, hắn đang bay về phía Chử Minh một cách bị động. Người trúng Chấn Thân sẽ bị hút về phía đối phương mà rất khó cưỡng lại. Phùng Ngạn cho dù vẫy vùng đến đâu cũng khó thoát khỏi lực hút ấy.

“Chịu thúc thủ đi Phùng Ngạn!”

Chử Minh đã thấy bóng đối thủ bay tới, hai tay vẫn nắm chặt kiếm, chỉ cần tập trung ra một đòn quyết định là đủ hạ gục đối phương. Chắc chắn là như vậy, Phùng Ngạn đang bị khống chế, tự nhiên sẽ không thể chống lại hay né tránh đòn đánh của Chử Minh. Mấy người trong Hắc kì cũng hào hứng theo dõi. Thấy Chử Minh chiếm thế thượng phong thì cả mừng, lần này nhất định có được một điểm.

Chử Minh đã tung ra đòn quyết định, mọi người chỉ nghe tiếng bịch một cái, rồi lại bóng người ngã lăn ra khỏi vòng tròn.

Mở mắt ra, thanh kiếm gỗ đang kề sát vào cổ, Chử Minh mới là kẻ bị văng ra khỏi vòng tròn. Tại sao lại như vậy? Tất cả đều ngạc nhiên, đặc

biết là Hắc kì. Chử Minh cảm thấy ngực mình đau nhói, hẳn đã bị trúng một đòn rất mạnh từ chính đối thủ.

“Kết thúc rồi! Hừ!”

“Tại sao? Tại sao có thể chứ?” Phùng Ngạn từ chỗ thua thiệt bỗng chốc lại giành phần thắng. Rốt cuộc là vì lí do gì?

“Chấn Thân đúng là có thể kéo mục tiêu lại gần nhưng trong quá trình kéo, ta có thể nhân đó mà tùy ý ra đòn!”

Phùng Ngạn nói rồi thu kiếm lại, hẳn đưa tay ra trước mặt Chử Minh kéo đối phương đứng dậy.

“Người cũng khá đấy! Chỉ là dùng kĩ năng chưa thành thạo mà thôi. Hi vọng sớm thấy người ở trong Huyết Đồi.” Phùng Ngạn vỗ vai Chử Minh rồi đi về phía Bạch kì. Chử Minh cũng lặng lẽ về đội.

“Suýt nữa là thắng rồi! Người thật là, như vậy mà còn để hấn qua mặt.”

Mỹ An than thở. Ai xem trận đấu cũng cảm thấy tiếc cho Hắc kì khi mà Chử Minh để tuột chiến thắng trong tay.

...

Một người con gái bước lên đài cao, hai tay nắm nhẹ váy áo để chúng không khỏi kéo lê dưới đất. Nàng đi đến đâu thu hút toàn bộ ánh nhìn đến đấy. Người con gái mà Đẳng Long mong chờ đã đến. Y mong chờ được xem kĩ năng của nàng hay mong ngóng chính dung nhan tuyệt sắc?

Lý Kiệt lại đứng ra lễ đài nói lớn:

“Trận tiếp theo: Phùng Dương Hắc kì gặp...”

Lý Kiệt chưa kịp nói hết câu thì Phụng Dương đã bước ra khỏi vòng tròn.

“Trận này ta đầu hàng!” Nàng nói.

“Cái gì?...”

Cả bọn Đẳng Long há hốc mồm. Riêng y còn cảm thấy đôi chút thất vọng, vì trước đó luôn nghĩ Phụng Dương là một trưởng lão, tất thấy phải có bản lĩnh.

Y đâu có biết trưởng lão chỉ là do nàng thay thế người khác mà thôi.

“Chưa đánh đã thua, đúng là lũ chuột nhắt!” Thiệu Bình lên tiếng, cả bọn hùa theo cười hô hô.

“Vậy là sao? Phụng Dương, chị chưa đánh mà đã chịu thua?”

“Gặp Hà Phương ta đánh không lại!” Phụng Dương từ tốn trả lời.

“Thảm rồi! Thảm rồi! Cái đội này còn ai nữa mà thi thố.”

Mỹ An giật mình, cô chợt nhận ra trận sau đã là trận cuối của Hắc kì. Nếu còn không thắng thì bị loại là cái chắc. Trận sau gặp ai đây? Trời ơi còn gặp Hồng kì nữa chứ. Tên Thiệu Bình đã ra giữa sân, mặt hãn dương dương tự đắc.

“Bây giờ thì ai lên đây? Lũ các người có thể chịu được mầy đòn của hãn?”

Mỹ An bắt đầu quát tháo, cô liếc qua một lượt xem những cái tên còn lại. Đẳng Long, Như Tranh, Dĩnh Hạ, chẳng có ai ra hồn cả. Nghẹn ở cổ, Mỹ An thấy uất ức, vì sao mình lại bị phân vào đội chết tiệt này chứ? Thật là bất công. Công sức mà cô, Chử Minh hay Nam Xuân bỏ ra chẳng nhẽ đổ sông đổ bể? Nghĩ đến việc suốt mấy tháng qua đều bị Thiệu Bình ức hiếp

nhưng cả đội vẫn cố nhẫn nhịn, chẳng phải là chờ đến ngày hôm nay hay sao? Trong lòng tràn đầy tức giận, tất cả điều đó Mỹ An đều trút lên đầu Đăng Long.

“Tất cả là tại người!”

“Hả?” Đăng Long quay ngang quay ngửa nhìn xem là ai đang nói, y còn chưa hiểu đầu đuôi ra sao.

“Người là một tên vô dụng! Vì người mà tất cả mọi người bị loại. Ở đó còn cười cợt được nữa, lâu nay làm bao cát cho chúng người hạnh phúc lắm sao?”

“Mỵ nương! Lỗi đâu phải của mình Đăng Long.” Như Tranh lên tiếng.

“Lại còn bênh? Một tên ham chơi, lười biếng, làm đội trưởng mà như thế à? Suốt ngày ngủ, ngủ và ngủ, chẳng làm được tích sự gì. Đúng là một tên ngoại tộc!”

“Người...” Đăng Long cảm thấy vô lý.

“Ta làm sao? Ta nói đúng rồi chứ gì? Có giỏi thì lấy một điểm về đây. Người mà lên thì chỉ làm trò cười cho Thiệu Bình mà thôi!”

“Đội trưởng! Hay là để tôi lên, dù sao cũng chịu một hai đòn rồi thôi. Mỡ tôi dày lắm sẽ không sao đâu!” Đại Trụ ồm ồm cất tiếng.

“Này! Nếu các người không dám thì có thể đầu hàng được mà!” Thiệu Bình ung dung.

Câu nói của hắn như kích động toàn thể Hắc kì. Đăng Long nhìn qua một lượt. Mỹ An nói đúng, bấy lâu mọi người chịu đựng chẳng phải là chờ đến ngày hôm nay, là để dành được phần thắng? Chịu đựng Hồng kì ước

hiếp mà không thể phản kháng, đó dường như là nỗi uất ức của tất cả Hắc kì.

Đặng Long cảm động trước tấm lòng của Đại Trụ, y liền vỗ vai cậu ta.

“Chẳng qua là một hai đòn mà thôi, lẽ nào ta không chịu được?”

Nói rồi Đặng Long lấy thanh kiếm gỗ trong tay Đại Trụ, y vác kiếm lên vai và quay đầu bước đi. Như Tranh thấy thế liền chạy lại nói:

“Đặng Long! Cẩn thận đó!”

Như Tranh vuốt mái tóc cho Đặng Long, làm cho chúng xõa xuống để che đi đôi mắt của y. Như Tranh nở nụ cười, Đặng Long cũng dùng tay xoa đầu Như Tranh. Y bước lên bậc thang để tiến tới võ đài, Đặng Long lúc này hình như có gì đó đổi khác.

“Món nợ các người đã vay Hồng kì, hôm nay ta sẽ phải trả cả gốc lẫn lãi!”

“Gió thổi cũng rất êm!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 12

“Thiếu chủ! Ngài nên cẩn trọng thì hơn!” Lý Kiệt trong lúc chờ Đăng Long tiến lên đã ghé tai nói nhỏ với Thiệu Bình nhưng hẳn chẳng hề để tâm.

“Nó thì có gì mà phải sợ. Người cứ chờ ta đem về chiến thắng dành cho Hồng kì. Nhanh thôi!”

Đăng Long từ từ bước lên đài cao, y quay lại nói với Hắc kì:

“Hôm nay ta sẽ lấy lại công bằng cho các người!”

“Người đỡ cái trò thần bí gì thế?”

“Hừ!”

Mỹ An quát nhưng chỉ nghe thấy một tiếng “hừ” phát ra ở trong cổ họng Đăng Long. Cơn gió thoảng qua, đôi mắt Đăng Long hẳn xuống đen láy, cơn gió như thổi bay vẻ ngoài tầm thường của y.

“Ai ra khỏi vòng trước sẽ thua! Trận đấu giữa Đăng Long Hắc kì và Thiệu Bình Hồng kì. Bắt đầu!”

Lý Kiệt phát tay ra dấu rồi nhảy lùi lại, vũ đài chỉ còn Đăng Long và Thiệu Bình hai người.

“Ăn đòn đi tên ngoại tộc!”

Thiệu Bình nói rồi liền xông tới, Đẳng Long thấy thế liền cảm đầu chạy, giọng ú ớ.

“Khoan... Khoan...”

Đến gần vạch vôi Đẳng Long mới dừng lại, y cảm kiểm xuống đất:

“Ta có chuyện cần hỏi trước?”

“Tên kia, người còn định dở trò gì nữa?” Thiệu Bình thúc giục.

“Lý Kiệt, trong giao đấu nhờ đánh chết người thì sao?” Đẳng Long hỏi.

Lý Kiệt thấy thế liền nói lớn:

“Yên tâm! Đã có người của Hành Y các ở đây, ai bị thương nặng lập tức sẽ được chữa trị.”

“Ồ! Ta hỏi để lỡ tên này có ra tay mạnh quá thì còn biết đường mà chuồn, ha ha ha!” Đẳng Long gãi gãi đầu, Thiệu Bình lúc này hơi bực tức.

“Tên kia! Rốt cuộc là người muốn đánh hay muốn hàng?”

“Bình tĩnh, bình tĩnh. Tất nhiên là muốn đánh rồi.”

“Thế thì chịu đòn đi!”

“Khoan...” Đẳng Long lại một lần nữa trì hoãn.

“Người còn muốn gì nữa? Ở đây mua vui cho bọn ta à?”

Thiệu Bình mỉa mai nhưng Đẳng Long không hề để ý.

“Người... đừng hối hận đấy nhé!”

Giọng nói Đăng Long biến đổi, không còn thánh thót như trước. Thanh âm trầm mặc phát ra từ cổ họng của y.

Gió luôn rất êm!

Thiệu Bình như bị kích động bởi câu nói này của Đăng Long. Hắn xông tới toan chém kiếm thẳng xuống đỉnh đầu đối phương. Nhanh như cắt, Đăng Long dùng hai tay đưa lên đỡ nắm chặt cổ tay Thiệu Bình. Bốn mắt nhìn nhau, Đăng Long toát lên một vẻ lạnh lùng kiên định, không còn là một đứa trẻ nhí nhố trước đây.

Thiệu Bình giơ chân lên đá, trong thế hai bên kìm kẹp lẫn nhau hắn muốn tung một cước để thoát khỏi sự khống chế của đối phương. Đăng Long tựa như đọc được suy nghĩ của Thiệu Bình, y dùng chính cước của mình đối lại, vừa vặn đỡ được một chiêu của Thiệu Bình. Nhân thế đó, Đăng Long tung một cước tiếp theo vào mạn sườn đối thủ. Thiệu Bình bị trúng đòn phải lui về sau.

Thật không ngờ người bị trúng đòn trước lại là Thiệu Bình chứ không phải Đăng Long. Càng trở nên tức tối, hắn xông lên, lần này quyết không để cho đối phương khống chế. Đường kiếm của Thiệu Bình ngày một nhanh hơn, hắn chém đông chém tây. Nhưng Đăng Long cứ thuận thế mà né tránh, không việc gì phải đáp trả. Thiệu Bình chém bên trên thì Đăng Long cúi xuống, quét hạ bộ thì y nhảy lên cao.

Mỹ An mấy người bên dưới bắt đầu ngạc nhiên. Tên Đăng Long này lại có thể chống trả như vậy hay sao?

Hùng Vũ, Ngư Quảng và Lý Kiệt vẫn chăm chú theo dõi. Đối với họ trận chiến chưa đến lúc cao trào. Riêng Lý Kiệt thì thầm nghĩ, đến lúc này mà Đăng Long vẫn không thèm dùng kiếm, y thân nhiên thăm dò đối thủ quả thực khác thường.

...

Trận đấu đã diễn ra được một lúc, Đăng Long vẫn chỉ né tránh. Thiệu Bình chọt đối thế, hãn không còn chém kiếm nữa, thay vào đó mũi kiếm đâm thẳng về phía đối phương. Đăng Long tựa hồ muốn né tránh, nghiêng đầu sang trái.

Đây rồi! Thiệu Bình mỉm cười khi Đăng Long đã sơ hở. Hãn bẻ cổ tay tung ra một đòn đánh ngang vào má đối phương. Đăng Long mãi chú ý đến đòn đâm xuyên mà quên mất Thiệu Bình có thể thuận theo thế đó đánh kiếm ngang ra.

“Hay! Hay lắm!”

Đội Hồng kì hào hứng, Thiệu Bình cuối cùng đã đánh trúng Đăng Long. Những tưởng y sẽ chao đảo, nhưng không, Đăng Long cứ thế xoay người vài vòng, đến chỗ thanh kiếm của mình thì chân chống chân quỳ. Đăng Long tay phải nắm chặt cán kiếm, hai mắt nhắm nghiền. Tâm hồn y như bước vào thanh tịnh, y gạt bỏ mọi âm thanh ồn ào xung quanh. Tất cả chỉ còn lại tiếng gió vi vu bên tai.

“Đăng Long làm trò gì thế?” Mỹ An thấy Đăng Long bất động thì thắc mắc.

Chử Minh còn đau đớn nên phải ngồi dưới đất nhưng lúc này hãn cũng đứng dậy ngạc nhiên.

“Tên này không lẽ che giấu thực lực?”

Thiệu Bình cũng có chung thắc mắc với Chử Minh. Từ trước đến nay đánh tên ngoại tộc bao nhiêu lần nhưng không lần nào gặp phải phản kháng. Vậy mà giờ này Đăng Long có thể giao đấu sòng phẳng với hãn, thế thuật của y quả thực chẳng kém. Mặc kệ, nhất quyết phải thắng trận này. Nhưng đối phương vẫn bất động, định giờ trò gì đây?

“Thực lực, không chỉ các người muốn biết, ta cũng muốn!” Đẳng Long thầm nghĩ.

Hùng Vũ chứng kiến Đẳng Long đánh ngang ngựa Thiệu Bình thì thích thú.

“Thằng bé Đẳng Long quả thực có chút tuyệt học.”

Nói rồi Hùng Vũ lại vượt râu, ông nhìn sang Ngưu Quảng thì thấy hần vẫn im lặng. Nhưng liệu trong tâm có thể? Ngưu Quảng chắc mẫm con trai sẽ thắng dễ dàng trận này, xem ra phải nghĩ lại rồi.

...

Đẳng Long vẫn tập trung tinh thần. Trong đầu chỉ nghĩ đến mấy chữ Tung và Hoành. Kiếm pháp đối với y chỉ có hai chữ mà thôi. Người Tung thì ta Hoành, thuận thế mà đánh, kiếm pháp của Đẳng Long là tùy cơ ứng biến. Đẳng Long quan niệm Tung kiếm và Hoành kiếm là hai thái cực của kiếm pháp. Chúng vừa khắc chế với nhau vừa bổ trợ cho nhau. Tùy người ra chiêu mà ta đổi lại. Chiêu đối chiêu, kiếm đối kiếm và Tung đối Hoành.

Thiệu Bình chờ một lúc lâu vẫn không có chuyển biến bèn quyết định ra tay trước, không thể kéo dài thêm nữa. Thiệu Bình chạy tới, cách Đẳng Long chừng năm bước chân thì nhảy vọt lên, cả thân người hần bay vút lên không lơ lửng. Trong lúc rơi xuống, Thiệu Bình sẵn sàng tung ra một đòn tung kiếm. Đẳng Long đang quỳ gối tức là ở thế hạ phong, Thiệu Bình quyết định sử chiêu trên cao để chiếm lợi thế. Nhưng liệu có đúng như hần suy nghĩ?

Đẳng Long vẫn nhắm mắt, y cảm nhận được một đạo kinh phong đang đánh xuống đầu. Gió vun vút thổi mạnh tựa hồ kinh lực vô cùng cường đại. Đẳng Long trong chớp mắt đã giơ ngang kiếm chống đỡ. Hai thanh kiếm va vào nhau, tung kiếm đấu hoành kiếm, không ai chiếm lợi thế.

Nói thì lâu, kì thực chiêu kiếm của cả hai diễn ra rất nhanh khiến cho mọi người bên dưới trầm trồ tán thưởng.

“Đằng Long...”

Mỹ An hết sức ngạc nhiên, mọi người vẫn còn chưa tin Đằng Long có thể địch lại Thiệu Bình ư? Duy chỉ có Như Tranh vẫn đang chăm chú theo dõi.

Đằng Long vận lực cánh tay đẩy Thiệu Bình ra sau, y từ từ đứng dậy. Cuộc chiến về kiếm thuật bây giờ mới thực sự bắt đầu.

...

“Xem ra cũng có tí bản lĩnh đấy! Nhưng thế này mà đòi thắng ta thì đừng hòng.” Thiệu Bình nhếch mép.

“Hừ!”

Ngoài miệng thì nói thế nhưng trong bụng Thiệu Bình lại hết sức cẩn trọng. Lần này nhất định phải đánh hết sức, phải vận dụng hết bản lĩnh thôi. Hắn vẫn là người chủ động, tung kiếm hoành kiếm đều sử ra thành thực. Đằng Long liên tiếp phải chống đỡ, gió rít mỗi lúc một mạnh hơn chứng tỏ Thiệu Bình càng ngày dùng càng nhiều lực hơn.

Một chiêu hoành kiếm tung ra trước ngực Đằng Long khiến y phải dựng vôi thanh kiếm của mình chống đỡ. Tuy nhiên Đằng Long quá chậm, Thiệu Bình đã thuận thế mà thu kiếm về phía sau, hắn dùng cán kiếm đâm vào ngực y khiến cho Đằng Long lảo đảo.

Đằng Long buộc phải thoái lui. Thuận càng thêm thuận, Thiệu Bình mỗi lúc một chiếm thượng phong.

Tiếp theo là hai chiêu Hoàn kiếm liên tiếp được tung ra nhằm vào hai bên hông. Đằng Long đáng tiếc chỉ đỡ được một, y bị trúng chiêu ngã quy xuống đất.

“Đằng Long! Cố lên, đừng để thua!” Tiếng Mỹ An thét lớn, cô từ bực tức chuyển sang hi vọng. Hi vọng vào Đằng Long, lúc này cô mới là người đầu tiên lên tiếng cổ vũ cho y.

...

“Cho người biết, ta cũng là người rất thích kiếm thuật, sẽ chơi với người một lát. Vẫn chưa đủ đâu!”

Thiệu Bình chờ Đằng Long đứng dậy rồi mới đánh tiếp. Từ nhỏ không chỉ luyện tập kỹ năng, Thiệu Bình cũng rất chú tâm vào luyện thể thuật, hẳn được Ngưu Quảng rèn giũa hết mực. Hôm nay chính là dịp để Thiệu Bình kiểm tra bản thân, hẳn đã lần lượt đánh bại các đội, chỉ còn Hắc kỳ lý nào lại không thắng được? Nhất định phải thắng, vì nếu thua sẽ làm mất mặt phụ thân ngay trên lễ đài.

Đằng Long bỗng nhiên là người chủ động. Y tung ra một đường hoành kiếm. Thiệu Bình không muốn chống đỡ nên đã nghiêng người né tránh. Hẳn biến mất ngay trước mặt đối phương. Đằng Long bị lỡ đà nên ngã dúi người xuống trước.

Sau lưng Đằng Long là một khoảng trống mênh mông. Thiệu Bình nhân thể nhảy lên rồi chém thật mạnh vào lưng của y. Đằng Long vừa mới ngửa mặt đứng dậy thì đã tiếp tục bị trúng một cước. Y ngã nhoài người và toàn thân đau điếng, tựa hồ chẳng thể nhúc nhích.

“Chỉ có vậy thôi sao? Vậy thì ta có nên kết thúc không đây?” Thiệu Bình lên tiếng.

“Đằng Long! Cố lên! Mau đứng dậy, đừng để thua!”

Mỹ An ra sức động viên nhưng thấy Đăng Long không thể gượng dậy thì bèn lo lắng.

Thiệu Bình muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu. Hắn lùi ra xa cách Đăng Long chừng mười mười lăm bước. Cường Kiếm được kích hoạt, trên thanh kiếm bốc lên một làn khói trắng, lần này Thiệu Bình kích hoạt kỹ năng để vận sát thương một cách tối đa.

Vẫn sẽ là một đòn tung kiếm ở trên cao, một đòn mà Thiệu Bình luôn ưa thích. Đối phương đang khuy gối, không thể chiếm lĩnh không gian bằng Thiệu Bình. Hơn nữa với thế đánh từ trên xuống, lực đánh sẽ tăng gấp bội phần. Nãy giờ chơi đùa thế là đủ, đã đến lúc kết thúc trận đấu.

“Chịu chết đi! Tên ngoại tộc!”

Nhưng liệu có phải là đã kết thúc?

Vừa dứt câu, Thiệu Bình lấy đà rồi chạy thật nhanh về phía Đăng Long. Quán tính giúp Thiệu Bình nhảy lên thật cao trên không. Đòn đánh rất mạnh sắp sửa giáng xuống, nó chỉ chực bổ Đăng Long làm đôi.

Nhưng, Đăng Long vẫn bất động. Tựa hồ như y đã buông tay chịu trận?

“Đăng Long! Mau đứng dậy đi chứ?”

“Đồ ngốc! Không đỡ được thì mau chạy đi!”

Mỹ An và Chủ Minh đồng thanh nói nhưng Đăng Long vẫn bỏ ngoài tai. Đôi mắt của y chỉ hướng theo lưỡi kiếm của Thiệu Bình.

“Đánh bại hắn đi!”

“Kết thúc rồi!”

Bên dưới có tiếng hò reo. Ngư Quảng cũng thầm nghĩ trong bụng rằng trận đấu sẽ kết thúc ngay sau chiêu này của con trai hấn. Trong khi đó Lý Kiệt lại cau mày, hấn vẫn còn cảm giác kì lạ ở đòn đánh này của Thiệu Bình. Không! Đúng hơn là phản ứng của Đằng Long quá đổi bất thường.

...

Rầm! Thanh âm vang lên sau đòn đánh của Thiệu Bình. Bụi cát bay tứ tung mù mịt khiến cho người ta chỉ thấy một bóng người vừa ngã lăn ra. Chưa thể xác định đó là ai, nhưng tám phần là Đằng Long. Y làm sao có thể thoát khỏi chiêu ấy của Thiệu Bình kia chứ?

Cơn gió thổi đến, nó cuốn đi cát bụi xung quanh. Hai thân ảnh đã hiện rõ, một người đứng hiên ngang giữa vũ đài, đôi mắt sắc tựa lưỡi kiếm. Người kia thì gục xuống đất bất động.

“Cái gì?”

“Sao lại như vậy?”

Mọi người thất kinh, Hồng kì thất kinh, Ngư Quảng cũng thất kinh.

Người nằm gục kia không phải Đằng Long mà là Thiệu Bình. Đúng thế! Là Thiệu Bình

Đằng Long đang trong tư thế hiên ngang tung ra Hoàn kiếm.

“Tên khốn! Làm sao mà...” Thiệu Bình từ từ đứng dậy, tay trái ôm bụng dường như rất đau đớn.

Mỹ An bên dưới mắt đã sáng lên sung sướng:

“Hay lắm! Đằng Long! Người thật là giỏi!”

Vậy chuyện gì đã xảy ra? Hãy cùng quay lại thời gian một chút!

Đằng Long vẫn bất động ư? Không! Y không chỉ biết thụ động đỡ đòn, Đằng Long hoàn toàn có thể chủ động tung ra đòn đánh của mình. Lý Kiệt thầm nghĩ, hẳn tựa hồ như đã hiểu vì sao Thiệu Bình thất thủ trong chiêu vừa rồi.

Thiếu chủ ơi là thiếu chủ, Lý Kiệt thầm kêu lên trong bụng. Người đã quá sơ hở rồi! Người sử ra tung kiếm rất mạnh nhưng cũng vì thế mà người coi thường Đằng Long. Khi ở trên cao đúng là có thể quan sát đối thủ rất tốt nhưng một khi thanh kiếm vung lên, điểm sơ hở của người cũng từ từ hiện rõ. Đó là vùng bụng và hai mạn sườn, nơi đó chẳng hề có một chút gì phòng thủ. Đằng Long ở thế hạ phong nhưng khả năng quan sát thật sự tinh tường. Y đã nhận ra sơ hở của người.

Ai nhanh hơn sẽ thắng chiêu!

Và Đằng Long đã nhanh hơn.

Đằng Long sử ra hoành kiếm vừa khớp ngang bụng Thiệu Bình. Lực kiếm của y mạnh mẽ không kém gì đối phương khiến hãn bay người về phía sau và gục xuống đất.

Trò hay mới bắt đầu rồi đây!

“Thắng ranh! Xem chiêu!” Thiệu Bình lập tức lao đến, cuộc giao tranh trở lại thế cân bằng.

Đòn đánh thường của Đằng Long lúc này chẳng hề kém cạnh Cường Kiếm. Đằng Long không còn đơn thuần là đỡ đòn nữa, y hoàn toàn có thể chủ động tấn công.

Thiệu Bình lại dùng chiêu cũ, một cú đâm xuyên nhắm vào vai Đằng Long, tưởng chừng đối phương sẽ nghiêng đầu né tránh để từ đó hãn sẽ thuận thế mà đánh ngang mặt đối phương bằng hoành kiếm.

Bài cũ soạn lại, Đăng Long làm sao có thể mắc lừa?

Đăng Long tay trái chống đất, cả thân hình y như bay lên không trung. Chân đá mạnh vào cổ tay Thiệu Bình vừa hay chặn được hiểm chiêu của đối phương. Không những thế, Đăng Long tay phải vung kiếm đánh vào đầu gối Thiệu Bình khiến hấn khụy xuống. Cả hai động tác đều làm rất nhanh và thực hiện đồng thời.

Thân ảnh Đăng Long bay lên mềm mại quả thực rất đẹp. Kiếm chiêu tựa như Bạch Hạc Hoán Hình. [1]

Bạch Hạc Hoán Hình! Quả là tuyệt diệu!

Mọi người bên dưới bắt đầu trầm trồ, thán phục Đăng Long.

“Tốt lắm Đăng Long! Cố lên!” Mỹ An hét lớn.

“Đội trưởng!”

“Cố lên! Cố lên!”

Mấy người trong Hắc kì cũng động viên. Không khí bây giờ lại càng náo nhiệt hơn trước.

Đăng Long nghe hai tiếng “đội trưởng” thì trong lòng phấn chấn hẳn lên.

...

“A...”

Thiệu Bình hét lên rồi lao tới Đăng Long, trận chiến ngày càng khốc liệt. Mỗi khi kiếm của Thiệu Bình vụt xuống đất là lúc bụi tung mù mịt. Cường Kiếm gia tăng một lượng lớn sát thương cho Thiệu Bình.

Tuy vậy Đăng Long vẫn tập trung, y luôn ở thế hạ phong nhưng không có nghĩa là bất lợi. Đó chính là cách Đăng Long luyện kiếm, y vẫn hay thu người lại tưởng tượng đối thủ là người cao lớn hơn mình, như thế y vừa hạn chế được nhược điểm của bản thân, vừa nhìn ra điểm yếu của đối thủ.

“Không xong!” Chử Minh lên tiếng.

“Có gì không ổn? Đăng Long vẫn ngang ngửa Thiệu Bình kia mà!”

“Mấy người nhìn xem! Đối phương đã dùng đến kỹ năng trong khi tên Đăng Long này lại chẳng biết thuật nào. Hiện tại thì không vấn đề, nhưng càng về lâu Đăng Long sẽ càng thất thế.”

“Đúng vậy! Đăng Long chỉ dùng thể thuật, tất sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực. Còn Thiệu Bình hẳn được chân khí bổ trợ. Đăng Long càng đánh càng mệt, trong khi đối thủ vẫn giữ được sát thương như cũ.” Nam Xuân lo lắng.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ? Không lẽ trận này vẫn thua?” Mỹ An than thở. Trong lòng đã như lửa đốt.

Đăng Long vừa mới nhận ra nhược điểm của bản thân. Các đòn đánh của Thiệu Bình vẫn mạnh mẽ như ban đầu còn chiêu kiếm của y mỗi lúc một yếu.

Mãi mê suy nghĩ, Đăng Long đã mất tập trung, y bị trúng một cước của Thiệu Bình vào ngực. Cả thân hình Đăng Long trượt dài về phía sau, may thay y vẫn có thể đứng vững.

Phải làm sao đây?

Làm sao ư? Tất cả chỉ có thể phụ thuộc vào bản thân y mà thôi!

Cát bụi bỗng nổi lên, cơn cuồng phong thốc mạnh sau gáy Đăng Long, mọi thứ dần dịch chuyển về phía Thiệu Bình.

Đến rồi! Đây chính là Chấn Thân! Thiệu Bình muốn hút Đẳng Long lại để khống chế. Chiêu này y đã được thấy khi Chử Minh và Phùng Ngạn giao đấu. Điểm yếu của chiêu này là không thể khống chế mục tiêu trên đường bay tới. Đẳng Long có thể dùng cách của Phùng Ngạn mà phá chiêu. Liệu có thể?

“Đẳng Long! Cẩn thận! Bị kéo đến nơi là nguy đó, mau phá giải chiêu thức đi!”

Chử Minh hét lớn, Đẳng Long cũng chung quan điểm với Chử Minh. Nhưng...

“Con mẹ nó! Phá thế nào?”

“Thằng ngu này! Đánh hẳn trước đi!”

“Ừ... ồ...”

Nhanh quá! Đẳng Long cả người lơ lửng trên không. Thì ra Chấn Thân càng thuần thục thì mục tiêu bị hút càng nhanh hơn. Mặc dù bay vun vút nhưng Đẳng Long vẫn định thần để phá giải chiêu thức. Đẳng Long dự trù sẽ đánh trúng cánh tay trái, cánh tay dùng thi triển Chấn Thân của Thiệu Bình.

“Cơ hội đến rồi! Mau đánh đi!” Chử Minh nhắc nhở.

Đẳng Long sắp bay tới nơi thì một tiếng nổ lớn xuất hiện.

Ầm!

Thanh âm như chói tai. Kế đó mọi người lại thấy Đẳng Long bị đánh bật về phía sau, ngực y đau nhức khôn tả. Đẳng Long đang thở rít lên từng hồi.

“Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra thế?” Mỹ An thắc mắc.

“Hay! Hay lắm! Thiệu Bình cố lên! Kết thúc hẳn đi!”

Đội Hồng kì lúc này lại hò reo. Chử Minh trầm ngâm, hẳn quan sát rất rõ ràng lúc đó, chẳng lẽ Đẳng Long không phá nổi chiêu. Không! Một luồng khí tích tụ trong tay Thiệu Bình rồi đánh ra trúng Đẳng Long. Không lẽ là...

“Lăng Tích! Hẳn đã hủy đi Chấn Thân, hẳn không sử dụng hết chiêu mà chỉ cho Đẳng Long dịch chuyển đến nửa chừng. Nửa chừng là đủ cho tầm đánh của Lăng Tích phát huy tác dụng. Đẳng Long theo quán tính sẽ không kịp tránh đòn!”

“Đẳng Long! Không sao chứ?”

Mỹ An gọi nhưng Đẳng Long cúi mặt xuống đất. Thấy khăn che mặt hơi ướt, Đẳng Long sờ tay lên thì một màu đỏ thối ra. Miệng y đã chảy máu, Lăng Tích của Thiệu Bình quả thực lợi hại.

Đơn chiêu dễ phá, nhưng Đẳng Long đâu thể ngờ Thiệu Bình lại dùng song chiêu kết hợp.

[1] Bạch Hạc Hoán Hình: Chim hạc đang bay lên bỗng chốc thay đổi, chúc đầu xuống đất.

PHONG KIẾM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Dao
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 13

“Lần này ta sẽ cho người biết thế nào là Băng Kiếm!”

Băng kiếm? Lẽ nào đây mới là tuyệt kỹ của Thiệu Bình?

Đằng Long vừa lò dò đứng dậy thì thấy đối phương đã định thần.

Thanh kiếm trong tay Thiệu Bình biến đổi. Đúng vậy, đã biến đổi. Không những khí trắng bao bọc mà còn lấm tấm hạt sương ngưng đọng. Khói trắng từ kiếm bốc lên, đó chính là thuật tăng sát thương cấp độ hai. Cấp độ Ngân bài mới được học.

“Ngân bài?” Mỹ An cau mày thắc mắc.

“Tân binh là mộc bài! Sau khi kết thúc khóa luyện mới được lên Thiết bài. Sau đó rồi mới đến Ngân bài.” Phụng Dương giải thích.

“Thế chẳng phải, chẳng phải hãn gian lận sao?”

Thiệu Bình trong các trận trước chưa từng sử dụng đến kỹ năng ở cấp độ này. Nhưng bây giờ, có lẽ hãn quyết đánh bại Đằng Long.

Bàn tay Thiệu Bình lấm tấm từng hạt băng tuyết, cả người đứng yên bất động. Hãn phát ra luồng khí lạnh toát, như thể hãn chính là băng tuyết vậy?

Nhưng Tiên tộc quanh năm không hề có tuyết, chẳng lẽ Ngưu gia đã nhìn thấy tuyết ở đâu mà lại sáng tạo ra được Băng Kiếm?

“Thiếu chủ sắp dùng đến Băng Kiếm, Áp Kiếm cùng lúc.” Vũ Lâm đứng nói băng quơ nhưng câu nói gây được chú ý rất lớn từ những người xung quanh.

“Phải làm sao đây chị Phụng Dương? Phải làm sao?”

Làm sao ư? Đến bản thân Phụng Dương nàng cũng chẳng thể trả lời.

...

Luồng khí lạnh ập tới khiến Đằng Long rùng mình. Đối thủ của y đã vận dụng toàn bộ sức mạnh, không còn là cuộc dạo chơi kia nữa.

Thiệu Bình vẻ mặt nghiêm nghị:

“Đằng Long! Đã đến lúc kết thúc trận đấu rồi! Ta không muốn dây dưa với người thêm nữa!”

Thân ảnh vút tới, Đằng Long không kịp né tránh, y bị trúng một chưởng vào ngực. Tiếp theo là Băng Kiếm chém tới.

Đằng Long ban đầu vẫn còn theo kịp đường kiếm của Thiệu Bình, nhưng càng lâu y lại cảm thấy mình càng chậm dần, tốc độ không được như trước.

“Áp Kiếm với Băng Kiếm là gì thế? Thiệu Bình sử chiêu mới lạ quá?”
Mỹ An thắc mắc.

Đằng Long cũng thắc mắc. Ai đó làm ơn trả lời giúp y! Chiêu nào là Băng Kiếm, chiêu nào là Áp Kiếm?

Ai có thể giúp Đằng Long được đây?

“Áp Kiếm là một chiêu khống chế còn Băng Kiếm tăng sát thương cơ bản. Hai chiêu đều nằm trong bộ tuyệt kỹ của Ngưu gia.”

Là nàng! Chính nàng đã cứu Đăng Long.

Phụng Dương trả lời Mỹ An mà như nói cho Đăng Long biết, y thầm cảm kích trong lòng.

Nhưng thông tin quá ít. Băng Kiếm thì đã rõ chính là luồng khí bao quanh thanh kiếm của Thiệu Bình, nhưng Áp Kiếm vẫn chưa thấy đâu. Một chiêu khống chế ư? Nhưng là khống chế gì mới được?

...

Song nhân của Đăng Long chợt căng ra. Không thể nào! Không lẽ...

Đăng Long đã quá chậm so với ban đầu, y liên tiếp trúng Băng Kiếm của Thiệu Bình mà không kịp tránh né. Không lẽ y mệt tới mức này rồi sao? Đăng Long đã kiệt sức đến độ không thể di chuyển được nữa?

Thôi rồi! Thứ mà Áp Kiếm khống chế chính là tốc độ. Đăng Long tất đã bị giảm tốc độ do thể lực suy yếu. Nhưng không đến nỗi giảm quá nhiều như thế.

Phải! Chính Áp Kiếm mới là nguyên nhân khiến Đăng Long chậm lại. Chương lực đầu tiên mà Thiệu Bình đánh vào ngực Đăng Long. Đó chính là Áp Kiếm.

Nhưng nhận ra thì đã quá muộn.

“Đăng Long...”

Mỹ An chưa kịp nói hết câu thì tiếng kêu thất thanh của Đăng Long vang lên. Thiệu Bình liên tiếp dùng hoành kiếm đánh vào bụng y.

“Chết đi! Chết đi! Chết đi... Thằng ngoại tộc!”

Chân tay vô lực, đầu gối Đẳng Long quy xuống đất mà không thể gượng dậy.

“Kết thúc rồi! Hừ!” Tiếng Thiệu Bình vang lên lạnh lùng.

Nhưng liệu đã kết thúc?

Không gian bỗng tĩnh lặng, Đẳng Long chẳng cảm thấy gì hết! Chẳng nghe thấy gì hết! Chỉ thấy bên tai ù ù, hai mắt y bắt đầu tối sầm.

Đòn đánh của Thiệu Bình quá mạnh. Hãn đã vung kiếm đánh thẳng vào đầu Đẳng Long khiến y gục ngay tại chỗ.

Lạnh!

Lạnh quá!

Đẳng Long cảm nhận được cái lạnh của nền đất bên dưới, cả thân hình y cũng lạnh. Cổ họng rít lên từng tiếng khó nhọc, những giọt máu trong miệng trào ra làm ướt đầm khăn. Thật sự là kết thúc rồi!

“Thì ra hơi lạnh cũng có lúc sẽ chẳng dễ chịu như trước?”

...

“Đẳng Long! Đủ rồi! Dừng lại đi, đồ ngốc! Người việc gì phải cố gắng như thế? Người sẽ chết đấy.”

Mỹ An thốt lên từng hồi. Cô thực sự chẳng thèm quan tâm đến kết quả trận đấu nữa. Mỹ An chỉ biết nếu cứ tiếp tục Đẳng Long sẽ chết.

“Không xong! Tính mạng Đẳng Long đang gặp nguy hiểm! Mau dừng trận đấu!” Phụng Dương lo lắng.

Nhưng sao vẫn chưa dừng? Sao Hùng Vũ, Ngư Quảng vẫn còn bất động?

Tuy gục xuống nhưng cả thân hình Đẳng Long vẫn nằm ở trong vạch vôi. Trận đấu chưa phân thắng bại.

Vốn tính cao ngạo, Thiệu Bình chưa muốn ra đòn kết thúc.

“Vẫn chưa đầu hàng sao? Ta có nên đá người ra khỏi vòng không đây?”

“Kết thúc hẳn đi! Đá hẳn đi!”

Mọi người bên dưới hò reo. Có lẽ Đẳng Long không còn đủ sức mà đứng dậy nữa.

Như Tranh quan sát này giờ muôn phần lo lắng. Cô không muốn Đẳng Long phải mạo hiểm tính mạng của mình. Nhưng cũng không muốn Hắc kì thất bại.

Hai hàng nước mắt cứ thế tuôn rơi trong vô thức. Mặc kệ thắng hay bại, Như Tranh không lo được nhiều như thế. Như Tranh nước mắt lưng tròng chạy về phía trước.

“Long! Tỉnh lại đi! Người đừng làm ta sợ! Tỉnh lại đi! Người đừng có đấu nữa được không?”

...

Tiếng gì vậy? Hình như có ai đó gọi ta? À phải, tiếng của Như Tranh. Đẳng Long đang nằm bất động nhưng còn vẫn nghe được tiếng suối róc rách. Y đắm mình dưới dòng suối mát trong mà Như Tranh tạo ra. Không còn lạnh lẽo như nền đất khô cằn kia nữa.

“Đẳng Long!”

Vẫn là tiếng gọi của Như Tranh, nhưng sao trầm mặc đến thế? Đâu rồi giọng nói trong trẻo ngày xưa? Đăng Long đang chìm trong nước bỗng ngoi lên để xem người này là ai.

“Sơn thần?”

“Người... đã tìm ra câu trả lời?”

Đăng Long vẫn chưa hiểu, Sơn thần đang ngồi trên phiến đá liền hỏi lại:

“Sức mạnh và tốc độ. Người muốn dùng cái nào cho kiếm pháp của mình?”

Đứa trẻ hơn mười tuổi cau mày suy nghĩ nhưng chẳng có câu trả lời. Đăng Long im bật, rồi bỗng dòng nước mát cũng biến mất đi.

Đăng Long đang đứng trên ngọn núi cao, từng cơn gió cứ thế thổi vào mặt làm tung bay mái tóc của y. Sơn thần lại hiện ra:

“Người... vẫn chưa chọn được?”

Đứa trẻ mười lăm tuổi vẫn không tài nào có câu trả lời.

“Chẳng phải người muốn thắng trận này sao? Người không muốn Hắc kì bị loại, người muốn dạy cho Thiệu Bình một bài học. Vậy mà người vẫn còn ở đây?”

“Nhưng Sơn thần, con... con đã thua!”

“Chưa qua vạch vôi sao lại nói là thua? Người cứ thế mà bỏ cuộc? Cơn gió người tạo ra chỉ đến thế này thôi ư?”

Cơn gió? Đăng Long mục quang thất kinh, y lại cảm nhận cơn gió thông qua cơ thể của mình.

Tiếng gọi của Như Tranh đang dần quay về.

Tách!

Một giọt nước mắt rơi xuống má Đăng Long. Không còn lạnh nữa, mà đó là hơi ấm nóng từ bàn tay Như Tranh. Cô đang đặt tay lên má Đăng Long, từ từ truyền hơi ấm vào trong người y.

Một tay, rồi hai tay chống lên. Đăng Long đứng dậy trước sự kinh ngạc của đám đông. Ai cũng nghĩ y đã kiệt sức nhưng cuối cùng lại có thể đứng trên đôi chân của chính mình.

“Tại sao? Ta đang thoát ly bóng tối để có được sức mạnh?”

Nhìn sang Như Tranh, thấy hai mí mắt của cô nhắm lại. Đăng Long lấy tay mình lau đi rồi xoa đầu Như Tranh cho mái tóc của cô xõa xuống.

“Người khóc trông xấu lắm!”

“Người... không sao chứ?”

“Đi xuống với mọi người đi! Đừng lo!”

“Người phải cẩn thận đó!”

Đáng lẽ Như Tranh phải lo lắng, phải ngăn cản Đăng Long mới đúng. Nhưng không? Tại sao cô vẫn để y tiếp tục thi đấu?

Vì ánh mắt của Đăng Long đã thay đổi. Ánh mắt tràn đầy quyết tâm, ánh mắt như nhìn thấu tâm can người khác. Như Tranh nhìn thấy ánh mắt ấy thì tự nhiên không còn lo lắng. Ánh mắt của hạ khí ngợp trời!

...

“Không ngờ người vẫn còn đứng dậy cơ đấy? Hay là muốn ta đá cho thật đẹp mắt. Ha ha.” Thiệu Bình nói trong sự đắc chí.

Đặng Long nhìn thoáng qua Thiệu Bình rồi lại quay sang nhìn Hắc kì.

“Ta sẽ dành chiến thắng cho các người. Điều ta đã hứa thì sẽ không bao giờ nuốt lời!”

“Tả tơi thế kia mà còn mạnh miệng ghớm!” Chử Minh tự nhiên lại muốn trêu chọc.

“Yên tâm! Ta là đội trưởng của các người kia mà!”

Thiệu Bình không để cuộc đối thoại kéo dài quá lâu.

“Nhiều lời!”

“Hừ!”

Bị Đặng Long thách thức chỉ bởi một tiếng “hừ”. Thiệu Bình xông tới, hẳn vẫn tự tin sẽ đánh bại đối thủ với hai chiêu kiếm bá đạo của mình.

“Đặng Long! Y đã khác trước!” Suy nghĩ của Lý Kiệt tự nhiên thốt ra thành tiếng.

Hùng Vũ và Ngưu Quảng cũng vậy. Trận đấu bỗng chốc trở về thế cân bằng, cơ hội thắng trận này không còn nằm trong tay Thiệu Bình nữa mà chia đều trở lại cho cả hai.

...

Thiệu Bình chưa kịp lại gần đối phương đã trúng một chiêu vào bụng. Điều này là sao? Đặng Long còn cách xa hẳn làm sao có thể?

Làm sao ư? Gió, chỉ có thể là gió, người chưa tới nhưng gió đã tới. Kiếm chưa tới mà kình phong đã tới. Luồng kình phong đánh trúng Thiệu Bình làm hấn không cách nào khác phải ngã ra đất.

Thiệu Bình không thể tin? Tuyệt không thể tin! Nhưng đó là sự thật.

Băng Kiếm còn nguyên vẹn uy lực của nó, luồng khí vẫn bao trùm, hai kiếm va vào nhau điên loạn. Đăng Long đang ở trên cao đáp xuống, Thiệu Bình khẽ mừng thầm. Hấn sẽ dùng chính cách của Đăng Long để cự lại địch nhân.

Đăng Long đang ở trên cao, giống hệt Thiệu Bình khi trước, như thế rất thuận cho việc Thiệu Bình có thể tung ra chưởng lực. Một chiêu Áp Kiếm.

Thiệu Bình tung chiêu quá nhanh khiến Đăng Long không kịp trở tay, lại bị trúng Áp Kiếm. Tốc độ tất sẽ giảm sút trong nay mai. Không thể không đề phòng.

“Xem ra cũng chỉ thế thôi!”

Thiệu Bình lạnh lùng nói. Hấn những tưởng Đăng Long còn sức mạnh gì ghê ghớm, ai dè cũng chỉ có chút phô trương. Thấy Đăng Long bị trúng chiêu thì trong lòng Thiệu Bình tự đắc. Giờ đây hấn có thể tùy ý mà tấn công, Đăng Long đã bị khống chế tốc độ, tuyệt không thể theo kịp kiếm chiêu của hấn.

Quả thực là như vậy! Đăng Long vẫn ra chiêu tung hoành thuần thực nhưng không còn nhanh như trước. Ngược lại tốc độ còn đang giảm dần. Thiệu Bình lúc này lại sử dụng hai chiêu tung kiếm nhằm hai vai Đăng Long mà đánh. Hấn lúc nào cũng dùng hai chiêu song song khiến cho địch thủ khó lòng đoán định.

Đặng Long giơ kiếm lên đỡ được một chiêu, vốn định có thể thuận kiếm mà đưa ra đỡ một chiêu còn lại ở vai bên kia. Nhưng có điều y đã chậm hơn, chậm hơn chỉ một khoảnh khắc mà thôi. Vai phải Đặng Long bị trúng Băng Kiếm, không chỉ đau nhói mà y cảm thấy vai mình vô cùng lạnh buốt. Kiếm chiêu kèm hàn khí, quả thực hung hiểm.

“Hừ!”

Thiệu Bình chiếm được lợi thế thì mừng thầm trong bụng. Đặng Long chưa kịp thức tỉnh đã trúng ngay một chưởng lực tiếp theo. Áp Kiếm chưa hồi nhưng Lăng Tích đã hồi. Thiệu Bình đánh vào giữa ngực Đặng Long khiến y cảm thấy lực phủ ngũ tạng gần như vỡ vụn.

Cả người Đặng Long bay ra phía sau. Y đang bay trên không, bay ra khỏi vòng tròn.

“Long!”

Như Tranh chợt gọi. Hai mắt vẫn lừng tròng hai hàng nước mắt.

Lệ ư? Đặng Long nhìn thấy hàng lệ thì trong lòng khó chịu. Y chẳng thể cầm lòng khi trước mặt mình là người đang khóc. Như Tranh nước nở quả thực vô cùng khó chịu!

Không! Tuyệt không thể thất bại trận này. Đặng Long cảm thấy khí tức như dồn nén trong ổ bụng. Nhiều luồng khí bắt đầu tích tụ, như thể bóp nghẹn toàn bộ cơ quan.

Thịch! Trái tim bắt đầu loạn nhịp sau khi hoàn tất những vòng tuần hoàn.

“Thắng bại ta chẳng còn quan tâm nhiều nữa. Cái chính là Như Tranh đang khóc. Tại sao lại phải khóc?”

“Nực cười thay nước mắt cũng có lúc trở nên hung bạo. Nó đang đến, nó bóp nghẹt trái tim của ta.”

“Khốn kiếp!”

Không chịu đựng hơn được nữa! Đằng Long nhắm nghiền hai mắt, xung quanh lại bị bao trùm bởi thứ bóng tối huyền ảo. Lần này là y chủ động đánh mất thị giác của mình?

Đằng Long ở trên cao tự đánh một chiêu tung kiếm xuống đất. Chiêu kiếm chỉ vô tình mà đánh như một hành động cuối cùng trước khi kết thúc trận đấu.

Nhưng... kì tích lại xảy ra. Luồng khí tức trong bụng đột nhiên bộc phát ra ngoài. Cả thân hình Đằng Long như bị một lực vô hình hút xuống. Chính là luồng lệ khí ở trong cơ thể. Khí xuống trước, người xuống sau, kiếm đã cắm chặt xuống đất.

“Cái gì?”

Thiệu Bình vốn nghĩ lần này Đằng Long tất bay ra khỏi vòng tròn thì đột nhiên y dùng kiếm chiêu kháng cự. Không thể tin nổi.

...

Đằng Long nhắm mắt, y định thần cảm nhận mọi thứ xung quanh bằng ý niệm. Cảm nhận mái tóc Như Tranh với từng sợi tơ đang bay trong gió.

Gió!

Đằng Long rơi lỏng thanh kiếm trong tay, không còn nắm quá chặt nữa. Kiếm tùy gió mà đi, gió thuận kiếm mà thổi. Bấy lâu nay chẳng phải Đằng Long luôn luyện kiếm với gió hay sao? Gió lúc mạnh lúc nhẹ, lúc dịu dàng lúc phẫn nộ, nhưng chung quy gió từ kiếm mà ra.

Gió! Bỗng chốc nổi lên ào ạt, nổi lên như thể vũ bão. Áp Kiếm ư? Áp Kiếm làm sao ngăn nổi Đẳng Long nữa. Thanh kiếm của Đẳng Long đã nhanh hơn trước, gió cũng vậy. Hay chẳng kiếm ảnh cũng là gió?

Thiệu Bình nghe vun vút bên tai mà muôn phần kinh ngạc.

Đẳng Long với bộ kiếm pháp lúc nhanh lúc chậm, lúc mạnh lúc yếu. Tất cả là tùy ở gió, bất kể nó là cuồng bạo hung hãn hay im lìm trầm mặc. Đây mới là Đẳng Long!

Một Đẳng Long thực thụ!

Hung mãnh đến tột cùng! Thiệu Bình không thể tin nổi, hẳn muốn xông lên nhưng đột kình phong xuất hiện bao trùm xung quanh người hắn, quấn lấy thân hình Đẳng Long. Trời đất bỗng chốc nổi lên gió mạnh? Không! Kình phong tạo bởi một thân kiếm ảnh đang vội ẩn mình trong gió.

Quá nhanh! Nhanh đến vô cùng!

Đối phương mới đưa ra kiếm, Đẳng Long đã đánh hai ba đường vào mạn sườn làm hắn gằn giọng bực tức. Bực tức nhưng có thể làm được gì? Thiệu Bình muốn chém vào đầu Đẳng Long nhưng y lập tức tránh né rồi phản kích, y đánh thẳng vào khuỷu tay cầm kiếm của hắn.

Đẳng Long! Thân ảnh như kình phong xuất thế! Như hiện hữu cường đại, như ẩn hình vô lượng.

“Tên khốn! Người dám...” Thiệu Bình tức giận hét lên.

Đẳng Long chẳng thèm để ý đến đối phương.

Kình phong bao trùm không gian. Đẳng Long ư? Đẳng Long như phong trung bào long vậy! [1]

Đặng Long chúc mũi kiếm xuống đất. Khi Thiệu Bình chạy tới y đã lập tức tung ra một đòn đánh từ dưới lên trên. Thiệu Bình không kịp tránh né cũng chẳng kịp phản kháng. Hắn ta trúng chiêu lập tức ngã lăn ra sau.

“Chiêu ấy là gì?” Mọi người xôn xao.

Chiêu ấy là Nghịch Tung kiếm!

Đòn đánh với lực trái tay từ dưới lên trên rất khó sử dụng, nhưng với Đặng Long lúc này nó cũng uy mãnh hết như Tung kiếm thuận chiều.

Thiệu Bình đứng dậy mà ngày càng nôn nóng.

Hai người lao vào nhau với tốc độ kinh hoàng. Gió nổi lên ào ào, bụi bay mù mịt theo từng bước chân.

Gió như đồng minh của Đặng Long, hay gió tự kiếm mà hình thành?

Thiệu Bình chú ý vận kinh lực chuẩn bị tung ra Băng Kiếm, hẳn muốn đánh thật mạnh nhằm mục đích làm cho kiếm của Đặng Long bị gãy. Nhưng đó chỉ là dự tính mà thôi.

“Ta... cảm nhận được gió! Rất êm nhưng hung hiểm?”

Uỳnh một tiếng. Bóng người lao ra bên ngoài vạch vôi.

Người này là ai? Chẳng thể biết khi mà bão cát còn đang tung bay ngút trời.

Đành phải chờ mà thôi! Chờ cho gió ngừng, bão tan, chúng nhân mới biết được kết quả.

Giây phút hồi hộp dài tựa thiên thu. Ai nấy tim cũng đang đập thình thịch!

“Và... ta thấy vừa lạnh vừa tối!”

...

“A! Thăng rồi! Thăng rồi! Chúng ta thăng rồi!” Thanh âm the thé vang lên, tiếng hét vang trời là của Mỹ An.

“Làm sao? Làm sao có thể?”

Thiệu Bình khó khăn lắm mới đứng dậy được. Trong miệng phun ra một ngụm máu tươi. Làm sao có thể? Làm sao có khả năng? Làm sao hấn lại thua cho được? Khí huyết dồn nén tạo thành lực đẩy làm cho huyết dịch trào ra bên ngoài.

Thất bại! Thiệu Bình đã thất bại!

Một thất bại nhục nhã!

Trở lại lúc trước, Thiệu Bình lao tới Đằng Long một cách hung hãn. Hấn đã dự trù đánh gãy kiếm của Đằng Long. Nhưng...

Nhưng Đằng Long cầm kiếm rất lỏng, y không chú ý đấu lực với đối phương. Đằng Long thuận thế mà buông rơi thanh kiếm. Từ đó, Đằng Long xuất quyền đâm mạnh vào ngực Thiệu Bình trong khi hấn bị quán tính lỡ đà.

Một quyền? Đúng vậy! Một quyền này là sự tức giận, là dồn nén của sự phẫn uất bấy lâu nay. Một khi kinh lực dồn nén được phát ra thì uy lực vô cùng.

Kinh lực rất mạnh khiến Thiệu Bình văng ra xa và bay khỏi vòng. Thăng bại từ đó đã định!

Cả thân hình Đằng Long như một con rồng ngoi lên khỏi mặt nước, một con rồng với sức mạnh vô song.

Tiềm Long Xuất Thủ! Kiểm chiêu quả thực chấn động nhân tâm! [2]

“Không thể được! Ta không thể thua tên ngoại tộc ấy!”

Thiệu Bình tức giận, ngực hấn đau tức sau đòn đánh của Đằng Long. Hấn vẫn không tin mình đã thất bại. Bên dưới ai nấy đều trở mắt ngạc nhiên, Thiệu Bình là người bị loại ra khỏi vòng trước, thậm chí phải mất hồi lâu mới gượng dậy nổi.

“Hay! Quả là tuyệt diệu!”

Trước chiêu kiếm của Đằng Long, Hùng Vũ không khỏi thích thú đứng lên hào hứng. Ngư Quảng cũng đứng phắt dậy gần như đồng thời. Nhưng trái lại, tâm trạng không khỏi tức tối. Da mặt Ngư Quảng căng ra với đôi mắt sâu hấp háy. Lí do đơn giản là Thiệu Bình, con trai Ngư Quảng đã thất bại trong trận đấu mà đáng lẽ phải giành chiến thắng dễ dàng. Xem ra Hùng Vũ sắp xếp Đằng Long vào Hắc kì không phải ngẫu nhiên, hẳn ta đã toan tính từ trước, thật không đơn giản?

“Ô hay! Năm đấm của mình mạnh phết nhỉ? Xin lỗi, xin lỗi nhé! Nếu người có đau thì đi gọi người của Hành Y các! Không được trách ta đâu đấy!”

Đằng Long xoa xoa năm đấm của mình ra vẻ ngạc nhiên rồi lại gãi đầu trên người Thiệu Bình khiến hấn như sôi máu.

“Thằng khốn! Người...”

May thay Vũ Lâm vẫn kịp ngăn lại, Thiệu Bình tuy tức giận nhưng cũng hiểu. Trận đấu đã kết thúc, hấn không thể tùy tiện ra tay trước mặt mọi người. Thiệu Bình quay về đội nhưng trong lòng sẽ nhớ mãi ngày hôm nay, ngày mà hấn thất bại nhục nhã. Thề có một ngày hấn sẽ trả được món nợ một cách sòng phẳng.

“Lạnh và tối, đó có phải là sức mạnh của ta? Quả thực lạ lùng, nhưng ta biết được hôm nay không giống mọi hôm. Vẫn là ta, nhưng khác biệt!”

[1] Phong trung bào long: Rồng trốn trong gió.

[2] Tiềm long xuất thủ: Con rồng ẩn tàng mới chỉ lộ đầu.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 14

“Bốp”... “bốp”... “bốp”.

Ban đầu chỉ là những tiếng vỗ tay lẻ tẻ sau đó ngày một rền vang khắp cả Thao Trường. Mọi người tất thảy đều tán dương vì ai ai cũng được chứng kiến một trận đấu cân tài cân sức, trận đấu hấp dẫn nhất kì sát hạch năm nay. Hơn nữa phần thắng lại thuộc về Hắc kì, đội chưa từng có một nổi chiến thắng. Các đội phải nhìn Đẳng Long, phải nhìn Hắc kì với một con mắt hoàn toàn khác, không dám khinh thường như trước mà thay vào đó là vài phần nể phục.

“Thắng rồi! Đẳng Long, người thật lợi hại.” Mỹ An nhảy lên sung sướng.

Đẳng Long đang đi xuống khỏi vũ đài, khuôn mặt của y có vài phần đổi khác so với lúc còn trên chọc Thiệu Bình.

“Thắng rồi!” Đẳng Long thầm nhủ, cuối cùng y đã thắng.

Tự nhiên hàng loạt tiếng ồn bay đến ập vào tai y khiến cho thính giác trở nên hỗn loạn. Đẳng Long lững thững bước đi, khuôn mặt cứ thế cúi gằm xuống đất.

“Thắng thua có gì quan trọng với ta cơ chứ?”

Chớp mắt một bước, chớp mắt lại một bước. Ban đầu Đăng Long còn nhìn thấy chính đôi chân của mình, thế nhưng...

“Ban đầu các người khinh thường ta nhưng rồi bây giờ lại vì ta mà tán thưởng? Chẳng quan trọng, cái chính là ta tự nhiên thấy mình trở nên khác lạ.”

“Trong giây phút hào nhoáng của ánh mặt trời chiếu rọi, của những kẻ om sòm la lối. Ta những tưởng đó con đường chân chính, chiến thắng có phải là đường mà ta nên chọn?”

Đăng Long bắt đầu mất đi thị giác, xung quanh thân thể của y dường như chỉ có một màu đen tối. Cố chớp mắt để thấy lại được ánh sáng nhưng điều chuyển biến duy nhất là một vầng đỏ liên tục choán đầy.

“Lạnh... và... tối!”

Đăng Long đi đến bậc tam cấp thứ ba thì cảm nhận chân tay vô lực. Cả thân ảnh của y cứ thế đổ xuống không có một chút phản ứng.

Lúc này cái bóng áo trắng lại chạy lên đỡ lấy kịp thời. May thay đầu y vẫn còn chưa đập xuống đất. Người chạy đến không ai khác chính là Như Tranh, cô như biết trước sự việc xảy ra. Đăng Long đã bất tỉnh, cả đội liền xúm lại quanh y.

“Đăng Long! Người làm sao thế?”

“Đăng Long!”

“Đăng Long!”

Mọi người ai nấy đều lo lắng khi Đăng Long chìm vào vô thức. Y được đưa về khu Đệ tam năm tịnh dưỡng. Như Tranh trấn an mọi người.

“Đăng Long chỉ là kiệt sức thôi! Nghỉ ngơi một lát sẽ khỏi.”

“Hắn là đã quá mệt mỏi rồi!”

Mỹ An cũng đưa ra suy nghĩ của mình. Từ nay trở đi, cô nhất định sẽ không dám xem thường Đăng Long nữa. Thì ra y rất mạnh chứ không phải là kẻ vô dụng. Từ trước đến nay Mỹ An đã trách lầm y.

...

“Ta đang nhắm mắt hay đang mở mắt? Điều quan trọng hơn, tại sao cho dù đứng trước hào quang chói lòa ta vẫn có thể cảm nhận bóng tối? Mắt của ta, có phải sắp mù rồi không?”

“Chiếc giường quả thực rất êm!”

“Tỉnh rồi à?”

Đăng Long vừa mở mắt thì Như Tranh đã lên tiếng hỏi. Gương mặt của cô tươi tắn trong thoáng chốc nhưng rồi lại trở nên nghiêm nghị.

“Tại sao người phải mạo hiểm tính mạng của mình như thế?”

“Hả?” Đăng Long gãi đầu né tránh trả lời.

“Người có biết ta lo lắng như thế nào không?”

“Chẳng phải ta còn sống nhăn đấy thôi?”

“Còn nói nữa? Ta không cứu được một cái xác chết đâu hiểu chưa?”

Đăng Long cười khì khì, trong lòng đã thầm cảm ơn Như Tranh, vì có người con gái này y mới thức tỉnh được bản thân, mới chiến thắng được. Nhớ tới câu nói của Hùng Vũ: “Chắc người cũng không hiểu mình lắm.” Giờ đây Đăng Long đã có câu trả lời, y cũng mạnh phết đấy chứ!

Bước ra ngoài thì lúc này trời tối, Đẳng Long bụng réo lên từng hồi không ngớt.

“Đẳng Long! Lại ăn đi! Món này này!” Mỹ An gọi, tiếp theo ai nấy cũng mời Đẳng Long khiến y ngạc nhiên.

“Ờ! Không phải... muốn lừa ta cái gì chứ? Thôi không ăn...”

“Tên này... cả đội có ý tốt muốn cảm ơn người đấy! Đừng có mà ở đó làm bộ làm tịch.” Chủ Minh vỗ vai y.

“Thật hả? Nhưng mà... ta thấy các người đáng nghi lắm!”

“Nhưng nhị cái gì nữa, người không ăn, bụng người sắp chịu không nổi rồi kia kìa.”

Cả đội huyên náo, vui vẻ ăn uống được một lúc thì có người đến.

“Đẳng Long! Lý Kiệt cho gọi người! Mau đi!”

Chẳng biết là có chuyện gì nhưng một tên Huyết Đồ đến tìm, toàn thân kín mít chỉ lộ hai con mắt. Đẳng Long không thể không đi.

...

Lý Kiệt trong lúc đợi người đến thì vẫn trầm ngâm suy nghĩ. Ông ta nhớ lại toàn bộ trận chiến giữa Đẳng Long và Thiệu Bình. Ban đầu rõ ràng là y yếu hơn nhưng về sau biến đổi lại có sức mạnh ghê ghớm. Phải rồi, chiêu cuối của y như thế nào nhỉ? Đẳng Long một lòng buông kiếm. Đâu phải mỗi kiếm là có thể gây sát thương, Đẳng Long sẵn sàng từ bỏ thanh kiếm để chiếm lấy phần thắng. Thử hỏi kiếm thủ mấy ai làm được? Tên nhóc này đúng là thú vị, suy nghĩ của y cũng chẳng dễ nắm bắt.

Thấy tiếng bước chân lại gần, Lý Kiệt quay lại:

“Đến rồi à?”

“Đang bận, mà ông có chuyện gì gọi ta tới nơi vắng vẻ thế này?”

“Hừ! Lại quay về con người leo mép trước kia. Thật chẳng giống bộ dạng nghiêm nghị khi người giao đấu nhỉ?”

“Rốt cuộc là ông muốn gì?”

“À, gọi người tới để giao vật này.” Lý Kiệt đưa cho Đăng Long một chiếc hộp gỗ. Bên trong là các thẻ bài mới cho Hắc kì.

“Vượt qua kì sát hạch, các người được thăng cấp Thiết bài đánh dấu sự tiến bộ.”

“Không phải có mỗi việc này thôi chứ?”

Đăng Long cầm hai lệnh bài gỗ vào nhau, nó được làm bằng kim loại nên thanh âm cũng khác hẳn mộc bài.

“Hừ! Ngoài việc đó thì ta cũng muốn nói chuyện với người một lát. Người làm cho mọi người bất ngờ đấy, có biết không?”

“Hả? Bất ngờ? À à, đánh bại thằng nhóc đó chứ gì? Ăn may thôi, ăn may ý mà! Ha ha.” Đăng Long gãi đầu rồi cười lớn.

“Nhưng người có biết mình cũng làm phật lòng Ngưu hầu không?”

“Không phải vậy chứ? Đường đường là một trưởng lão mà nhỏ mọn thế sao?”

“Vậy người không tính ứng phó?”

“Mặc kệ, ta mặc kệ. Hãn mà tìm ta tính sổ thì đành chịu, sổ ta khổ mà!”

Nói xong câu này, mắt Đằng Long bỗng chùng xuống, y khẽ nhìn xuống dưới đất tựa hồ che giấu điều gì. Lý Kiệt thấy rõ nhưng vờ không biết, hần liền vỗ vai Đằng Long:

“Nhưng người yên tâm! Ông ấy không những không ghét người mà còn rất thích người nữa kia.”

“Nói vậy là có ý gì?”

“Ngài muốn người gia nhập Ngưu gia, người thấy thế nào?” Lý Kiệt nghiêm giọng.

Ngưu gia? Tuy không biết là gì nhưng Đằng Long đoán được người đứng đầu chắc chắn là vị Ngưu hầu kia.

“Ta á? Ta đâu có học được kỹ năng mà theo Ngưu... ngưu gì đó?”

“Người có thể thuật rất mạnh. Nếu được Ngưu Quảng đại nhân chỉ dạy thì sẽ thành cao thủ trong nay mai.”

Hần chỉ dạy ta? Ta có người dạy rồi cần quái gì hần. Và lại, để hần chỉ dạy rồi phải làm nô bộc cho hần như người. Ta đây cóc thềm. Ta cũng biết tổng rồi nhé, các người ngoài mặt thu nhận môn đồ nhưng thực chất là để gây dựng lực lượng, kéo bè kéo cánh. Ta đâu có ưa gì thằng ranh Thiệu Bình mà về phe với Ngưu Quảng. Cũng chẳng biết Tiên tộc có bao nhiêu trưởng lão, bao nhiêu phe phái nữa. Nhưng dính vào ba cái chuyện này rắc rối lắm.

Đằng Long nghĩ thầm trong đầu mà không nói ra.

“Thế nào? Người đã quyết định chưa?” Lý Kiệt gắng hỏi.

“Ta có gì phải quyết định? Đến mặt hần ta còn chẳng biết thế nào nữa là.”

Câu này rõ ràng có ý từ chối, nhưng Lý Kiệt vẫn phải làm tròn bổn phận.

“Vậy người cứ suy nghĩ kỹ đi! Ngươi hầu chờ câu trả lời của người đây!”

“Vậy thì cứ để hẳn chờ, ha ha.”

Lý Kiệt bước đi được ba bước lại dừng, ông ta không quay mặt và nói:

“À phải, ta nghĩ người đặt tên chiêu kiếm cuối cùng là Tiềm Long Xuất Thủ rất hợp với người. Một con rồng mới chỉ lộ đầu mà uy lực đã vô song. Người... dùng kiếm mà lại sẵn sàng từ bỏ thanh kiếm quả là đạt đến cảnh giới khó lường. Ta cảm thấy bản thân người đã là một thanh kiếm vô cùng sắc bén.”

Vừa đi Lý Kiệt còn nói thêm một câu:

“Thật xứng với cái tên Đẳng Long của người!”

“Hừ!”

Âm thanh phát ra từ cổ họng Đẳng Long, y nhắm mắt lại cảm nhận cơn gió mát thổi qua, cả tiếng lá cây xào xạc nữa. Đẳng Long nghĩ mãi về câu nói của Lý Kiệt. Không biết là ý gì nhưng con người hẳn quả thực không hề đơn giản.

...

Sáng hôm sau, Đẳng Long đi tới xưởng rèn. Ở đây lúc nào cũng vang lên tiếng búa, tiếng í ới của mấy người thợ. Mục đích của Đẳng Long tới đây không có gì khác ngoài việc đúc kiếm. Một thanh kiếm thực thụ chứ không phải là kiếm gỗ khi còn ở Thao Trường.

“Người đến đây có việc gì?” Một người thợ bước ra hỏi.

“Hả? Ta á? Ở đây có kiếm không?” Đẳng Long ú ớ.

“Hỏi thừa! Xưởng rèn chuyên đúc kiếm cho Tiên tộc lại không có kiếm hay sao?”

“Đây chẳng phải là Đẳng Long? Người chiến thắng Thiệu Bình trong kì sát hạch. Đến đây chắc là để rèn kiếm rồi! Người đi theo ta, có người đang chờ người đấy!”

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán. Câu chuyện ở kì sát hạch họ chỉ được nghe kể lại chứ không được chứng kiến tận mắt. Thấy một thiếu niên dáng người nhỏ bé, gầy guộc thì mấy người thợ rèn không khỏi hoài nghi xen lẫn bất ngờ.

Đẳng Long đi theo người thợ vừa nãy vào trong khu nhà, đi qua một cái sân rộng rồi vòng ra đằng sau. Lúc này y chỉ còn nghe thấy một tiếng búa duy nhất, từng nhịp đều đều không còn hỗn tạp như trước. Đẳng Long chắc chắn ở đây chỉ có một người rèn kiếm.

“Vào đi!”

“Ai thế?”

“Ta làm sao biết được, chỉ dặn người đến thì dẫn vào đây.”

Đẳng Long bước vào khoảng sân nhỏ phía trước. Một người đàn ông cời trần rèn kiếm. Người này quay lại, Đẳng Long nhìn thấy một hình chim Lạc cực lớn được xăm trên ngực, từng sợi tóc của ông ta bết lại với nhau vì mồ hôi. Hơi nóng phả ra trong lò từng đợt, từng đợt, hơi nóng hầm hập trong không gian.

Trông quen quen, thằng cha này mình gặp ở đâu rồi nhỉ? Đẳng Long thầm nghĩ.

“Không nhận ra ta à? Hùng Vũ đây!”

“Hả? Tộc... tộc trưởng?”

Đặng Long ngu ngơ đưa tay lên má ra dấu, khuôn mặt nhem nhốc của ông ta làm y chẳng thể nhận ra đây là tộc trưởng một tộc.

“Ngài gọi tôi đến có việc gì?”

“Làm gáo nước đã! Không vội!”

Hùng Vũ vứt thanh sắt vào trong lò nung rồi từ tốn ngồi xuống chông. Ông uống ừng ực liền mấy ngụm nước trong gáo.

“Gọi người đến cảm ơn. Đáng lẽ phải đến tận nơi nhưng dạo này ta bận quá! Ha ha.”

Hùng Vũ nói xong lại vuốt râu và cười lớn. Đặng Long hơi ngạc nhiên.

“Tôi á?”

“Thì chuyện kì sát hạch ấy, người giúp Hắc kì không bị loại là giúp con gái ta không bị loại.”

“Người phải cảm ơn là tôi mới đúng!”

Đặng Long lễ phép cúi đầu, y biết chính Hùng Vũ mới là người thôi thúc ý chí chiến đấu của y. Người đã tin rằng Hắc kì sẽ làm được điều mà mọi người nghĩ là không thể. Hùng Vũ đã dạy cho y một bài học đầu tiên, nếu không có lòng tin thì tất sẽ thất bại.

Vẫn còn một thứ nữa thôi thúc mà Đặng Long chẳng thể nào chối bỏ.

“Có phải bóng tối là kẻ cũng đã giúp ta?”

“Uống nước không?”

Hùng Vũ đưa cho Đăng Long cái gáo, nếu y từ chối thì thật thất lễ. Đăng Long kéo khăn che mặt xuống và chờ đợi vẻ mặt kinh sợ của người đối diện.

“Ha ha ha...”

Hùng Vũ ngửa mặt lên trời cười thật lớn, thật sáng khoái. Đăng Long vừa cả kinh vừa ngạc nhiên.

“Có gì đâu mà phải che, mặt xấu hay đẹp là do ông trời việc gì người phải cưỡng cầu. À... hay là phải lòng đứa nào rồi chứ gì? Đáng tiếc, bọn con gái bây giờ toàn chạy theo ba cái thằng mặt đẹp thôi.”

“Hả?”

“Ha ha ha... Đùa thôi! Đùa thôi mà!”

Đăng Long cầm gáo nước cũng uống ừng ực, y cảm thấy thật dễ chịu. Hùng Vũ không phải là người khó gần như y vẫn tưởng.

“Nghe nói người muốn rèn kiếm?”

“Vâng!”

“Ngoài kia toàn thợ rèn bạc nhất Tiên tộc đấy! Bảo người ta rèn cho một cái khó gì?”

“Đại nhân, tôi có điều thắc mắc, không biết ngài nghĩ thế nào?” Đăng Long bỗng thấp giọng khiến Hùng Vũ tò mò.

“Có gì cứ nói! Ta đang nghe đây.”

“Kiếm là vũ khí, là công cụ giết chóc. Nói hoa mỹ hơn thì nó là vật bảo vệ bản thân. Chẳng lẽ ngài muốn giao tính mạng của mình cho một người khác?”

“Người... sợ người ta sẽ làm cho mình một thanh kiếm cùn?”

“Ý tôi không phải như vậy! Liệu thanh kiếm người khác làm ra có phù hợp với mình hay không?”

Hùng Vũ trầm ngâm. Câu hỏi của Đăng Long quả thực khó giải đáp, cũng giống như chính bản thân Đăng Long cũng khó giải đáp.

“Hỏi hay lắm! Xem ra người là một người yêu kiếm, muốn hiểu kiếm?”

“Đại nhân nói phải!”

“Để xem nào! Thế thì khó gì, người cứ tự mình làm ra một thanh kiếm là được.”

“Nhưng...” Đăng Long còn ngập ngừng.

“Còn gì khó nói?”

Đăng Long lúc này mới thở dài một tiếng.

“Tôi quả thực không biết rèn kiếm!”

Hùng Vũ ngừng lại một hồi rồi cười ha ha.

“Người muốn học thì ta dạy! Dù sao ta cũng đang rảnh rỗi không có việc gì để làm.”

Lúc trước còn nói không đến tận nơi cảm ơn vì bận, giờ lại rảnh rỗi để có thể dạy y rèn kiếm.

Lời nói của Hùng Vũ là trước sau bất nhất hay chính Đăng Long là người quan trọng khiến cho ông ta buộc phải thay đổi.

“Đứng trước đứa trẻ này ngay đến cả ta cũng mất bình tĩnh?”

Hùng Vũ trầm nghĩ, ông ta cúi đầu nhìn vào chum nước. Dường như có điều muốn nói mà không thể nói. Có người muốn nhận mà không được nhận?

“Vậy thì đa tạ! Chắc hẳn ngài là thợ rèn giỏi nhất Tiên tộc?” Đăng Long lên tiếng.

“Ta á? Xem nào... Mới học có hai tuần thôi, ha ha ha.”

“Hả?” Đăng Long cả kinh.

“Hông thì làm lại lo gì?”

Vậy là từ hôm đó, Đăng Long ngày nào cũng đến rèn kiếm bên cạnh Hùng Vũ. Ban đầu y lấy thép thô, thép lá rèn thành một thanh dài. Sau đó thì làm đúng như lời Hùng Vũ chỉ dạy. Nung đỏ thanh thép ấy lên rồi đập mỏng ra, sau tiếp tục gập lại và nung lên. Bỏ thanh thép vào trong lò, Đăng Long lấy hai thanh khác nhỏ hơn gồm sắt non và thép lá được đúc từ trước.

“Người làm gì thế?”

“À, sợ thiếu, gò thêm vào cho chắc!”

Hùng Vũ hỏi và Đăng Long trả lời.

“Người không sợ thanh kiếm sẽ không liền khối à?”

“Thì cứ đập mỏng rồi gập lại như lời ngài nói là được. Chắc không có vấn đề gì đâu?”

“Tùy người thôi, ta không biết đâu nhé? Ha ha.”

Đặng Long lấy thanh kim loại đang nung kẹp vào giữa hai thanh vừa lấy thêm. Y rèn được một thời gian thì ba thanh mới liền thành một khối. Đặng Long giơ lên hạ xuống bây giờ y mới cảm thấy vừa tay, không quá nặng cũng không quá nhẹ. Đặng Long đang hì hục quai búa thì thấy Hùng Vũ không rèn nữa liền hỏi.

“Ông làm gì thế? Sao không rèn nữa?”

“Ta chẳng biết hình thù thanh kiếm của mình thế nào, chưa muốn rèn!”

Thấy Hùng Vũ cầm thanh kiếm dựng đứng trong lò, Đặng Long cũng làm theo. Hai người đi ra chum nước, Đặng Long lau mồ hôi rồi quay ra trầm ngâm. Hùng Vũ thấy thế bèn hỏi.

“Sao? Nhà người định làm hình dạng nó như thế nào?”

“Cũng chưa biết?”

“Làm thế nào là tùy người thôi! Chẳng phải người muốn tự mình làm ra thanh kiếm của mình hay sao? Kiếm thuật? Người nghĩ thế nào về nó?”

“Là một công cụ giết người!”

Hùng Vũ tinh thần hơi chấn động. Kiếm thủ thường coi kiếm thuật của mình là biểu thị sức mạnh bản thân, đứa trẻ này lại chỉ xem như công cụ giết chóc. Câu trả lời của Đặng Long quả thực lạnh lùng, dường như y luôn tràn ngập lệ khí.

“Không...” Hùng Vũ ngân dài làm cho Đặng Long chú ý: “Ta thấy nó còn hơn thế. Kiếm thuật là để phản ánh con người của người. Kiếm là hiện thân của linh hồn người!”

Linh hồn à? Đăng Long mơ màng, y nhắm mắt suy nghĩ. Kiếm là hiện thân của linh hồn ta sao? Vậy chẳng phải kiếm cũng là ta, ta cũng chính là kiếm. Làm sao có thể hiểu được kiếm đây?

“Ê này! Đi đâu đấy?”

“Tôi có việc, phải đi trước!”

Đăng Long nói rồi liền bỏ đi khiến Hùng Vũ lầu bàu.

“Thật tình... Mà ta có nói cái gì thần bí không nhỉ?”

...

Thêm một tháng nữa trôi qua, trời đất bước vào kì thu phân. Đăng Long và Hắc kì vẫn chăm chỉ tập luyện. Khi thì ở Thao Trường khi thì ở Tiên Quân tháp. Dù ở nơi nào cả bọn cũng quấn lấy nhau không rời. Thời gian này không có việc gì quan trọng, lúc rảnh rỗi Đăng Long cũng hay đi lang thang trong Tiên tộc thăm thú. Nói chung cuộc sống êm đềm cứ thế trôi qua.

Tiếng mài kim loại vang lên, Đăng Long chế tạo thanh kiếm của mình đã đến đoạn cuối. Những miếng kim thiết rời vụn ngày nào bây giờ trở thành nguyên khối trắng phau. Trải qua bao ngày chăm chỉ từng chút một, cuối cùng Đăng Long đã có thành quả. Giơ lưỡi kiếm lên trước mặt, Đăng Long chau chuốt ngắm nhìn.

“Vậy là đã hoàn thành rồi!”

Hùng Vũ đứng bên cạnh lên tiếng hỏi. Đăng Long cho kiếm vào bao rồi cúi đầu nói:

“Đa tạ đại nhân đã chỉ bảo, nếu không tôi cũng không thể hoàn thành.”

“Có gì đâu, cũng là do người tự ngộ ra đấy thôi!”

“Mời ngài xem qua.”

Hùng Vũ cầm lấy thanh kiếm nhấc qua nhấc lại, cảm thấy có chút khác lạ. Thanh kiếm này so với sức của bọn thiếu niên thì có vẻ hơi nặng, ông ước chừng nó khoảng ba cân một lượng. Chiều dài hai xích tám thốn [1], chiều rộng hơn một thốn. Có lẽ nếu bỏ đi chiều dày của bao kiếm thì lưỡi kiếm rộng đúng một thốn. Vì là kiếm của người khác, Hùng Vũ không tiện rút ra xem thử.

Thanh kiếm hoàn toàn rèn bằng kim loại. Thuật rèn kiếm của Tiên tộc không chỉ vận dụng kỹ thuật kim khí mà còn kết hợp với cả chân khí, sức mạnh tinh thần. Qua đó có thể tạo ra những thanh bảo kiếm có sức mạnh kì trân. Riêng Đăng Long, chỉ là luyện kim thông thường, thanh kiếm của y hoàn toàn không có chân khí được dung luyện thêm. Kiếm này quá đổi tầm thường, cũng giống như chính con người Đăng Long.

“Thanh kiếm này! Người không sợ nó kém xa các bảo kiếm đương thời?”

Đăng Long nhận lại thanh kiếm từ tay Hùng Vũ rồi trầm ngâm:

“Kiếm thuật tại nhân bất tại kiếm. Hơn nữa tôi muốn một kiếm đơn giản.”

“Ha ha! Hay cho câu kiếm thuật tại nhân bất tại kiếm. Mọi bảo kiếm đều có tên, chẳng hay thanh kiếm của người tên gì?”

“Điều này tôi chưa nghĩ tới! Hay là nhờ ngài chỉ giáo?”

Hùng Vũ vuốt râu một cái, ông nhìn qua Đăng Long thấy y tựa hồ như muốn ông đặt tên cho thanh kiếm của y.

Lách tách. Than trong lò vẫn phả hơi nóng ra ngoài nhưng không thể nào mãnh liệt như trước. Gió thu làm cho lò luyện phần nào mất đi sức

mạnh hỏa diệm. Vài viên than đã kết thành xỉ nâu.

Hùng Vũ nói một cách từ tốn:

“Kiếm tồn tại trong người, người cũng là một thanh kiếm, nhân kiếm tương giao, kiếm thuật tương thành. Vậy ta tặng cho người một chữ Tàn.”

“Tàn Kiếm?”

“Đúng thế! Tàn Kiếm! Thanh kiếm tựa như lò lửa đang tàn. Làm nó bùng cháy hay nguội lạnh hoàn toàn là do bản thân của người.”

“Đa tạ Tộc trưởng chỉ dạy!” Đẳng Long lễ phép cúi đầu nhận kiếm.

“Đi đây!”

Vừa bước ra ngoài cửa ngõ, Đẳng Long đã giơ kiếm lên ra hiệu. Như thế đây là một niềm vui thú cực lớn đối với bản thân đứa trẻ.

“Ngay cả khí thế này cũng giống lắm! Đẳng Long à, ta đã gần gửi người thêm một chút.”

Hùng Vũ nhìn theo cái bóng áo đen đang dần lẩn khuất mà thở dài. Phải chăng đến lúc cho đứa trẻ này được biết sự thật?

“Vẫn chưa!”

[1] 1 xích = 33,3 cm, 1 thốn = 3,3 cm.

PHONG KIẾM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Dao
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 15

Đặng Long đứng bên cạnh Nguyệt hồ, y cảm nhận từng cơn gió thổi qua. Bầu trời mùa thu nắng nhẹ và không hề có mây. Từng bông lau khẽ lay động, làn nước cũng nhấp nhô theo nhịp điệu của gió, cành lá đôi bờ xào xạc. Đặng Long nhắm nghiền mắt, y bất giác đưa tay lên như muốn thâu tóm từng cơn gió vào lòng bàn tay. Không! Dường như y muốn nắm giữ thanh kiếm. Hay chẳng kiếm cũng là gió mà thành. Cả thân hình Đặng Long uyển chuyển, y đang luyện kiếm với chính cơn gió mà mình tạo ra.

Bỗng có tiếng nói sau lưng vang vọng:

“Thì ra người trốn ở đây luyện kiếm?”

Tiếng của Chử Minh. Đặng Long quay lại thì cả đám Hắc kì đã ở đó. Đặng Long khẽ nhìn xuống tay, Tàn kiếm vẫn còn mờ lung bất định.

“Đặng Long! Bọn ta quyết định theo người luyện kiếm. Người nhất định phải dạy bọn ta đây!” Mỹ An nói.

“Ta á? Có nhầm không vậy?”

“Không nhầm đâu. Chỗ này xem ra cũng không tồi, người tìm cũng khá phết nhỉ?”

“Vừa hay gần nơi ở của chị Phụng Dương, chúng ta có thể lấy đồ ăn ở đó.” Dĩnh Hạ đồng tình với Mỹ An.

“Đặng Long! Mấy ngày này người trốn đi đâu thế? Buổi chiều không đi đọc sách?” Như Tranh nhẹ nhàng hỏi nhưng Đặng Long không trả lời.

“A, người lên đi chơi một mình hả?” Mỹ An chỉ trỏ.

Từ sau kì sát hạch Đặng Long trong mắt Mỹ An đã thay đổi hẳn. Không còn là kẻ lười biếng đáng ghét mà bỗng dưng hóa một thiếu niên thật đáng ngưỡng mộ. Mấy ngày nay Mỹ An đều kéo theo đám Hắc kì lên theo dõi Đặng Long, hành tung của y thập phần bí ẩn.

“Từ nay bọn ta quyết bám theo người đến cùng, phải giúp bọn ta tập luyện đấy nhé!”

Chử Minh tiến lại vỗ vai Đặng Long, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn Đặng Long suýt nữa thì phì cười thành tiếng nhưng rồi vẫn cố nén lại được. Trong lòng thầm nghĩ, cái bọn Tiên tộc này, khi trước thì khinh thường ta, đến lúc giúp chúng thắng trận thì mới công nhận ta, quả là thấy người sang bắt quàng làm họ. Đặng Long hơi đầu mà quan tâm đến bọn chúng. Thảm rồi! Tự dưng mọc ra mấy cái đuôi lẻo đẻo theo sau. Thật là phiền phức.

Dĩnh Hạ hai mắt long lanh nhìn chăm chăm về phía trước. Tâm trạng bỗng lâng lâng, trước mặt là hai thiếu niên trong đội. Chử Minh muôn phần đẹp trai, hắn trong lúc nghiêm nghị lại càng toát lên vẻ tuấn mỹ hùng cường. Đặng Long thì tinh nghịch, bộ dạng muôn phần ngô nghê nhưng tài năng rất lớn. Phải làm sao đây? Cả hai đều có nét quyến rũ riêng, ta biết chọn ai bây giờ?

“Này! Mơ tưởng cái gì thế?” Nam Xuân tiến lại gần hỏi làm Dĩnh Hạ bất giác trở về thực tại.

“Không... không có gì!” Cô ấp úng trả lời.

“Thật không đó?”

“Thật! Thật mà!”

Hai má chột đỏ ửng lên nóng bừng. Nam Xuân thấy biểu cảm của Đinh Hạ như vậy thì không hỏi gì thêm nữa nhưng trong lòng hiểu rõ, cô bạn của mình bảy tám phần là đang tương tư rồi.

“Này! Rốt cuộc là người có đồng ý không?” Mỹ An thấy Đăng Long cứ ngẩn người ra thì hỏi lại.

“Hả? Đồng ý cái gì?”

“Thì là chuyện dạy kiếm thuật cho bọn ta đó! Nãy giờ mà người để ý đâu đâu.”

“Mấy người các người ý hả? Thật ra thì...”

Đăng Long vẫn còn âm ừ, Mỹ An lại nói:

“Người nhất định không được từ chối đâu đấy. Đội trưởng thì phải giúp đỡ mọi người chứ?”

Đội trưởng? Trưởng trưởng cái mẹ gì? Đăng Long trong bụng thầm chửi.

Thấy đối phương vẫn không nói gì. Mỹ An tiến lại túm lấy cổ áo Đăng Long cứ thế giằng co.

“Nói đi! Mau nói rốt cuộc người đồng ý hay không đồng ý?”

“À thì... ơ... ơ...”

Đăng Long ú ớ không trả lời, xem ra mà không đồng ý thì Mỹ An còn nhùng nhằng mãi. Đăng Long bị đẩy dần về phía sau, đang định nói đồng ý thì tiếng kêu thất thanh vang lên.

“Ta... á...”

Nước bắn lên tung tóe, Đăng Long bị đẩy ngã ngay xuống hồ nước. Chết tiệt! Mải lùi về phía sau mà không để ý, Đăng Long bị Mỹ An vô tình đẩy ngã xuống hồ. Tệ hơn nữa là...

“Cứu! Ta không... không biết bơi!”

Đăng Long nhô lên mặt nước rồi lại chìm ngòm. Xem ra y không biết bơi thật.

“Tên kia! Người không đồng ý thì bọn ta còn lâu mới kéo lên!” Biết được điểm yếu của y, Chử Minh càng được thể uy hiếp.

“Mẹ kiếp! Có ... ứ ông... thì bảo?”

Đăng Long chìm nổi hai lần mới nói được hết câu, trong miệng đã uống mấy ngụm nước. Nói xong thì y chìm hẳn, mặt nước sùi lên vài chiếc bong bóng rồi yên ắng.

“Đăng Long! Người đâu rồi! Đừng có làm bộ nữa!” Cả bọn nháo nhác gọi.

Biết trò đùa đi quá giới hạn, Chử Minh liền nhảy ùm xuống nước, một lát sau hẳn đã kéo được Đăng Long. Đặt y nằm trên bãi cỏ, Chử Minh tháo mặt nạ ra đập đập vào má nhưng Đăng Long vẫn bất tỉnh nhân sự.

“Bất tỉnh rồi? Làm sao bây giờ?” Mỹ An lo lắng hỏi.

“Đăng Long! Đăng Long! Đã tỉnh chưa?”

Cả bọn xúm lại xung quanh Đăng Long, lúc này thì y mới ngóc đầu dậy. Đăng Long vươn người đứng lên, một sợi râu vẫn còn dính trên tóc y.

“Tiềm Long mà không biết bơi kìa! Ha ha.” Chử Minh tỏ ý trêu đùa khiến cả bọn cười rôm rả.

Mẹ nó! Rồi có lúc ông cũng dìm mày xuống! Đẳng Long thầm chửi. Chử Minh vẫn còn há hê thì bất chợt Đẳng Long phun ra từ trong miệng một ngụm nước to. Nước bắn tung tóe khiến ai cũng có phần bị ướt.

“Rồng phun nước nè!”

Nói xong câu này, thân ảnh Đẳng Long mất hút. Hóa ra y đã trù tính trả đũa cả bọn Hắc kì, vậy nên cố tình ngậm đầy ngụm nước trong miệng.

Lúc này cả bọn mới quát tháo.

“Đẳng Long! Tên kia! Người mau đứng lại! Đứng lại cho bọn ta.”

...

Buổi tối!

Đẳng Long đã hoàn thành việc đúc kiếm, từ nay y đã có thanh kiếm của riêng mình. Đẳng Long đi nhanh về phía bãi lau bên Nguyệt hồ, y đứng lặng một hồi sau đó mới đưa thanh kiếm ra trước ngực.

Tàn kiếm! Cả thanh kiếm chỉ như một cây gậy sắt dài với các góc cạnh vuông vắn, không có những nét trang trí màu mè. Đẳng Long từ từ rút thanh kiếm ra khỏi bao, tiếng kim loại ma sát vào nhau thanh âm vang lên thật chói tai. Lưỡi kiếm thẳng tắp vươn ra trong không trung, lần đầu thanh kiếm xuất thế giữa trời đất.

Tàn kiếm và chủ nhân của nó như hòa vào không gian. Lưỡi kiếm sáng loáng phản chiếu gương mặt của Đẳng Long. Đạo tinh quang ấy soi rọi lên mặt nước hình ảnh một kiếm khách sắc lạnh.

Tàn kiếm chỉ được mài một lưỡi, cạnh còn lại Đẳng Long tự gọi nó là sống kiếm. Sống kiếm to, bản dày chạy dọc theo không gian thẳng tắp. Tàn kiếm không hề có một chút độ cong. Có chăng chỉ là cong ở đầu kiếm duy nhất, Đẳng Long gơ thanh kiếm lên cao. Y nheo mắt nhìn theo hình cong ấy, rồi lại nhìn lên mặt trăng treo cao và khẽ nhếch mép cười khẩy.

“Ta là ai? Đó là một cơn mê vụ tầng tầng lớp lớp, cuối cùng thì ta đã hiểu. Bóng tối là muốn thôi thúc bản thân ta đi tìm chính mình.”

“Lạnh và tối! Ta đã không còn sợ nữa, bởi vì bọn chúng chẳng hề ác ý!”

Đẳng Long múa một đường Hoành kiếm, không gian như bị chẻ ra làm đôi. Tàn kiếm không có sức mạnh đặc biệt, nhưng như thế là quá đủ đối với Đẳng Long. Gió bắt đầu nổi lên, tiếng gió rít vang hòa vào âm thanh mà Tàn kiếm phát ra. Ngân nguyệt hòa cùng ánh sáng chói lọi của thanh kiếm.

Đẳng Long múa kiếm ở trong bóng đêm, thân ảnh của y ẩn hiện mập mờ trong ánh sáng bạc giữa không trung. Làn nước cũng bắt đầu gợn lên những nét lăn tăn, gió thổi ngày một mạnh.

Gió của trời đất? Hay là đạo kinh phong do kiếm khí phát ra? Chẳng thể biết được, Đẳng Long chỉ biết mỗi khi thi triển kiếp pháp thì gió cũng từ đâu xuất hiện. Toàn thân bao bọc trong gió, Đẳng Long lúc thì nhẹ nhàng uyển chuyển, lúc thì cường hãn xung thiên. Trong tay là Tàn kiếm, kiếm pháp của y như được tăng tiến vượt bậc. Đẳng Long chẳng thể ngờ được, những đạo cuồng phong này là do kiếm khí của y tạo ra.

Cuồng phong! Kiếm khí tuần hoàn lấp đầy cả một khoảng không gian rộng lớn. Thân ảnh Đẳng Long mờ ảo, thoát ẩn thoát hiện trong đêm tối như thanh long vân vũ, như mảnh hổ bạt sơn. Kiếm pháp quả là kinh thiên động địa.

...

Chợt có vật gì đó đi vào vùng kiểm khí làm chúng luân chuyển gián đoạn. Không! Là một người đang đi tới, Đẳng Long thu kiểm vào bao và quay người lại.

“Đẳng Long! Chủ nhân có lời mời!” Lý Kiệt giọng nói thâm trầm. Hắn cùng hai kẻ bịp mặt bước tới. Chắc hẳn là không đơn giản.

Chủ nhân? Chủ nhân của hắn chẳng phải Ngưu Quảng hay sao?

“Tìm ta có chuyện gì?” Đẳng Long hỏi lại.

“Chủ nhân có chuyện muốn gặp người. Mời theo ta một chuyến.”

“Ta đâu có biết chủ nhân của ông là ai? Muốn gặp sao hắn không tự vác xác mà đến?” Đẳng Long giả như không biết mối quan hệ giữa Lý Kiệt và Ngưu gia.

“Hỗn xược!”

Một kẻ bên cạnh quát lớn nhưng Lý Kiệt ra dấu ngăn lại vì thế tên này cũng từ bỏ ý định xông tới Đẳng Long.

“Chủ nhân không tiện gặp người ở bên ngoài, mời người đến phủ vẫn là hay hơn.”

“Ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Hắn là ai?”

“Là ai không quan trọng, chủ nhân vẫn đang chờ câu trả lời của người. Đến nay người vẫn chưa hồi âm, chủ nhân muốn gặp người trực tiếp thương lượng.”

“Thương lượng?”

“Không sai, mời!” Lý Kiệt đứng sang một bên tựa hồ nhường đường cho Đẳng Long nhưng y vẫn chưa chịu cất bước.

“Nếu ta không muốn gặp thì sao?”

“Chủ nhân có lệnh phải mời người bằng được!”

Ngữ khí của Lý Kiệt luôn đều đều nhưng toát lên muôn phần kiên quyết. Đẳng Long hiểu ra, hai người đàn ông bịt mặt kia chính là để phòng y không chịu đi sẽ ra tay bắt về. Tuy không biết là ai nhưng chúng tuyệt nhiên là cao thủ. Một mình Lý Kiệt, Đẳng Long đã không có cơ hội chạy trốn huống chi là thêm hai người này.

Đẳng Long bèn đi theo Lý Kiệt. Cho dù chưa biết chúng đang có âm mưu gì, nhưng tám chín phần là chẳng có gì tốt đẹp, nếu không đã chẳng phải gặp Đẳng Long nửa đêm nửa hôm .

“Phiền người chịu khó một chút!”

Lý Kiệt lấy mảnh vải đen bịt mắt Đẳng Long và dẫn đi một quãng lâu mới dừng. Đẳng Long nghe thấy tiếng cổng mở ra, hai bên có mùi khét, rõ ràng đó là những ngọn đuốc. Đây là một địa điểm bí mật.

“Mời!”

Đẳng Long được tháo bịt mắt, y tiến vào trong nhà thì có một người đợi sẵn. Hả thân hình kín mít, cộng thêm ánh đuốc lập lòe khiến cho Đẳng Long không thể nhìn rõ diện mạo người này. Hai người đi cùng Lý Kiệt tịch thu Tàn kiếm của Đẳng Long, chúng đứng bên ngoài canh gác chỉ còn Lý Kiệt cùng Đẳng Long tiếp tục đi vào.

“Chủ nhân! Đẳng Long đã tới!” Lý Kiệt nói.

Người kia lúc này mới quay ra, giọng nói khàn khàn vang lên:

“Người có kiếm pháp mới nổi danh gần đây, ta rất muốn biết đằng sau tấm vải kia là khuôn mặt như thế nào?”

“Người là ai?”

Đặng Long lên tiếng hỏi, y chỉ thấy người đối diện mặc áo đen, thân ảnh mờ ảo ẩn nấp sau ánh nến. Chẳng lẽ đây là Ngưu Quảng ư?

“Điều này thì người không cần biết, hai chúng ta chưa từng gặp nhau.”

“Rốt cuộc là người muốn gì?”

“Hừ! Rất thẳng thắn, ta luôn thích những người như thế.”

Thanh âm ở đây mà tựa hồ thân ảnh nơi đâu, Đặng Long không thể nắm bắt đối phương.

“Đặng Long! Người... rất tài năng, Hùng Vũ có thể đã không nhận ra nhưng ta thì quyết không thể bỏ qua người được.”

“Đạ tạ! Quá khen rồi!”

“Được! Ta không vòng vo nữa. Mục đích của ta là muốn người gia nhập tổ chức của mình.”

“Đáng tiếc, ta không có hứng thú với nơi này!” Đặng Long không cần suy nghĩ mà trả lời ngay.

Đặng Long nói rồi định bước ra khỏi cửa nhưng bị hai tên canh gác ngăn lại.

“Đừng gấp! Người không bất lịch sự đến nỗi chưa nghe hết câu chuyện mà đã bỏ đi rồi chứ?”

“Người đã có đáp án, cần gì thêm nữa?” Đặng Long lạnh lùng đáp.

“Yên tâm! Người tính ra cũng là khách nơi này, dù có muốn bọn ta cũng sẽ không giữ người lại lâu đâu.”

“Vậy còn không thả người?”

“Trước khi đi nên chẳng chúng ta làm một cuộc giao dịch.”

Giao dịch? Rốt cuộc là có ẩn tình gì đây?

“Ý người là thế nào?” Đẳng Long quay người tỏ vẻ quan tâm đến lời nói của đối phương.

“Đẳng Long! Ta biết người giỏi kiếm thuật, ta cũng biết từ nhỏ người chỉ luyện thể thuật. Một tân binh làm sao có được trình độ như thế?”

Đẳng Long khẽ thất kinh, sao hẳn lại biết từ nhỏ mình chỉ luyện thể thuật. Chẳng lẽ...

“Thấy thú vị chưa? Người từ năm sáu tuổi đến mười sáu tuổi sống ở trên núi với một vị Sơn thần. Người... mới đến Tiên tộc được bốn tuần trăng.”

Không sai, hẳn nói hoàn toàn chính xác. Chẳng lẽ hẳn đã theo dõi Đẳng Long từ lâu. Quả thực không thể không đề phòng.

“Nói đi! Người muốn gì?” Đẳng Long bắt đầu nôn nóng.

“Ta đã nói với người rồi, thứ ta cần là sự phục vụ của người. Đổi lại người sẽ...”

Người đàn ông ngập ngừng, nhưng như hiểu ý hẳn, Đẳng Long lại nói chen lời:

“Phục vụ? Đổi lại ta sẽ đạt được điều gì?”

“Thông minh!”

Ngón tay trỏ của hắc y nhân bỗng nhiên dừng việc gõ xuống mặt bàn theo nhịp đều đều. Ngắt quãng một hồi hắc mới lên tiếng:

“Ta biết ngươi là ai? Sinh ra từ đâu? Tất cả bí mật của ngươi ta đều nắm trong lòng bàn tay.”

“Bản thân ta mà lại không biết những chuyện đó ư? Ngươi đang lừa ta chắc.”

Chính Đẳng Long đang tự huyễn hoặc mình. Kì thực những thứ thuộc về kí ức Đẳng Long đã mất từ lâu.

“Ngươi mới là kẻ đang lừa dối bản thân. Ngươi chẳng biết quái gì về những điều đó cả. Sinh ra từ đâu, nguồn gốc như thế nào, cha mẹ là ai? Tất cả, tất cả ngươi đều không nhớ. Kí ức của ngươi chỉ có từ sau khi tỉnh lại mà thôi.”

“Thế thì sao? Nếu đã không có, ta cũng không việc gì phải cưỡng cầu.”

“Hoang đường! Nếu thế ngươi đến Tiên tộc làm gì? Hàng ngày tìm kiếm trong Tiên Quân tháp làm gì?”

Đẳng Long hai mắt căng ra, y như bị nói trúng tim đen của mình.

“Nói cho ta biết! Ngươi... rốt cuộc có được những gì?”

“Ngươi đang nóng vội đấy à? Nó chỉ làm ngươi mất thêm bình tĩnh mà thôi. Nhớ không? Ta đã nói là muốn cùng ngươi làm cuộc giao dịch. Bí mật thì mãi mãi là bí mật, trừ phi... ta có sự phục vụ của ngươi.”

Hắc nói vậy chẳng khác nào Đẳng Long phải đánh đổi cả tính mạng của mình để có được bí mật của bản thân. Ngọn lửa khao khát tìm kiếm bản

ngã đang cháy hừng hực trong người Đăng Long.

“Nói đi người muốn ta phải làm gì?”

“Chẳng lẽ thông tin ta có là giả mạo. Người cũng chẳng thông minh tí nào nhỉ? Điều ta muốn là người gia nhập tổ chức của ta.” Đối phương trầm ngâm.

“Hừ! Ta là muốn biết cụ thể kia!”

“Ha ha. Xem ra người cũng bắt đầu hứng thú rồi. Nghe kĩ đây, tổ chức của ta là Âm Dạ.”

Âm Dạ! Âm Dạ? Đăng Long cố lẩm nhẩm trong đầu nhưng không thể nhớ ra hay có bất kì điều gì liên quan đến cái tên này. Hiện tại, y cũng khẳng định đây chẳng phải là địa điểm của Ngưu gia.

“Thôi đi! Bỏ ngay cái bộ mặt ngẩn ngơ đó cho ta. Người sẽ chẳng biết một thứ gì về Âm Dạ trừ phi người là thành viên của nó. Âm Dạ sẽ tan dần khi bình minh lên. Người có muốn biết mục đích của bọn ta là gì không?”

Đây mới thực sự là vấn đề Đăng Long quan tâm, thấy hai mắt y như co lại. Chủ nhân Âm Dạ nói tiếp:

“Đó chính là thông tin!”

“Thông tin?”

“Đúng thế? Thông tin về người, về ta, về tất cả mọi người.”

“Vậy sao lại...”

“Ý người muốn hỏi tại sao lại chiêu mộ người chứ gì? Rất đơn giản, bọn ta đã dõi theo người từ lâu. Quả thật người rất tài năng, rất phù hợp làm

việc cho Âm Dạ. Kẻ mua tin không hề ít, số người bọn ta phải đi ngày một gia tăng. Có được người, thành tựu của Âm Dạ thu về sẽ không hề nhỏ.”

Mua tin? Thì ra mục đích của bọn chúng là mua bán tin tức. Chẳng hề đơn giản.

Đằng Long suy nghĩ hồi lâu rồi lên tiếng:

“Ta không muốn tham gia!”

Chủ nhân Âm Dạ khi nghe câu ấy liền thở dài.

“Nói đi nói lại thì người vẫn không đồng ý? Quả là đáng tiếc! Đáng tiếc!”

“Vậy ta đi được chưa?”

“Không tiền!”

Đằng Long ra ngoài sân, hai kẻ canh cửa trả lại cho y Tàn kiếm. Đúng lúc Đằng Long quay đầu thì âm thanh lại vang lên.

“Hắc Dạ!”

Hắc Dạ? Đằng Long thắc mắc.

“Hắc Dạ! Đó là tên của ta, người hãy nhớ lấy cái tên này. Chúng ta sẽ còn gặp nhau đấy.”

Đằng Long rời khỏi nơi quý quái này mà tràn ngập nghi vấn. Chúng có âm mưu gì ư? Ai mà biết được.

“Được rồi! Người có thể trở lại bình thường!”

Đằng Long đi khỏi, lúc này Hắc Dạ mới quay sang Lý Kiệt nói. Lý Kiệt giơ hai tay lên niệm ấn, khuôn mặt bỗng chốc biến dạng. Thì ra hẳn

không phải Lý Kiệt, hẳn chỉ đơn giản dùng thuật làm cho khuôn mặt của mình biến thành giống Lý Kiệt mà thôi.

“Chủ nhân! Ngài quả là cao minh, nếu ngài không nghĩ ra cách giả mạo Lý Kiệt thì chưa chắc thằng nhóc kia đã theo chúng ta đến đây.”

“Hừ!”

Lý Kiệt giả mạo bây giờ đã trở về nguyên dạng với hắc y trang phục, hẳn kính cần rót chén trà cho Hắc Dạ.

“Người tưởng y không nhận ra người là giả mạo ư?”

“Ý ngài là... có điều, chủ nhân, thuộc hạ không hiểu tại sao người lại cho Đăng Long ra đi dễ dàng như vậy. Hơn nữa còn nói ra không ít thông tin về tổ chức? Ngài không sợ...”

“Ám Dạ là gì kia chứ? Y có lật tung cái Tiên tộc này lên cũng không thể tìm thấy một chữ liên quan.” Hắc Dạ đứng dậy nhìn ra phía cửa.

“Vậy thì thuộc hạ yên tâm. Nhưng ngài vẫn nói một vài bí mật của tổ chức, thuộc hạ không hiểu.”

Ý của hẳn, tại sao Hắc Dạ lại nói tên mình cho Đăng Long biết. Điều này từ trước đến nay đều là một tuyệt mật, từ trên xuống dưới chỉ những thuộc hạ cao cấp như hẳn được biết, người thường tự nhiên sẽ chẳng thể nào nắm rõ. Hắc Dạ ra tay tàn độc, tên thuộc hạ gan to đến đâu cũng không dám hỏi thẳng. Đại gì mà chọc giận Hắc Dạ, ông ta nổi trận lôi đình thì hẳn chỉ có nước đi đời.

“Hừ! Người có biết ta chỉ cho y một chút thông tin nhưng thông tin về y còn đáng giá gấp ngàn lần không? Sau này nhất định một vốn bốn lời, so với cái tên của ta thì thấm tháp vào đâu?”

Đặng Long là thần thánh phương nào mà khiến chủ nhân phải lộ mặt, phải phá lệ cho hẳn biết tên?

“Chủ nhân! Vậy sao ngài còn thả Đặng Long đi?”

“Ám Dạ! Xưa này không hề ép ai bao giờ. Hơn nữa ta tin một ngày nào đó y sẽ tự đến tìm ta. Có Đặng Long trong tay, ta tất có con cờ định thế cuộc.”

Hắc Dạ giờ nằm đấm lên không trung, trong mắt sáng lên như mường tượng ra viễn cảnh nào đó.

...

Đặng Long bỗng giật mình tỉnh giấc, y thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, cơn đau đầu cũng cứ thế ập đến. Chẳng lẽ chỉ là giấc mơ, chẳng lẽ chỉ là ảo giác.

Không! Kí ức về Ám Dạ vẫn rõ mồn một.

Nhưng Đặng Long đang nằm chỗ cũ, y đang ở cạnh Nguyệt hồ nơi ban này vẫn còn luyện kiếm. Sự việc lẽ nào là một giấc mơ, y phải chẳng quá mệt mà ngủ đi mất?

Nếu là mơ thì tốt, Đặng Long đỡ phải bận tâm, nhưng nếu là thật thì quả đáng sợ. Ám Dạ ra xuất hiện thần bí như thế hẳn có uẩn khúc bên trong. Không có chứng cứ để khẳng định, Ám Dạ cứ thế trở thành một mối quan tâm đặc biệt đối với Đặng Long.

Chúng biết mọi bí mật liên quan đến thân thể của y? Lúc này Đặng Long chợt thấy lạnh sống lưng, y bất giác nghĩ đến một người.

Như Tranh!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Dao
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 16

Lý Kiệt đến khu Đệ tam, theo sau hẳn là hai Huyết Đồ tả hữu. Một người cầm trên tay chiếc hộp gỗ.

“Hắc kì nghe lệnh!” Lý Kiệt nói lớn, âm thanh vang vọng làm cả đội chú ý.

“Lại có việc gì nữa thế?” Đẳng Long lên tiếng hỏi.

“Hôm nay là ngày các người được giao nhiệm vụ rồi! Từng người lên nhận đi.”

“Trong này là gì vậy?” Mỹ An cũng tò mò.

“Bên trong là nhiệm vụ Tộc trưởng giao phó cho các người, mỗi người lấy một túi vải có ghi tên mình.”

“Vậy phải chăng Hắc kì sẽ bị phân tách?” Chử Minh thắc mắc.

“Không! Đây là nhiệm vụ hàng ngày thôi. Bản thân các người vẫn là thành viên của Hắc kì, khi trong tộc xảy ra biến cố, có thể tất cả các người sẽ được huy động cho một nhiệm vụ duy nhất.”

“Ta xong việc rồi! Cáo từ!” Lý Kiệt quay đầu bước đi rồi chợt dừng lại: “Chử Minh! Theo ta!”

Chử Minh hiểu ý ngay, hẩn mở túi vải của mình thì có hai chữ “Huyết Đờ”. Vậy là Chử Minh được chọn vào lực lượng đặc biệt ấy, đúng với nguyện vọng của hẩn trước kia. Chử Minh đi theo Lý Kiệt bóng đã khuất dần. Lúc này những người còn lại mới xôn xao, không biết bọn họ sẽ được phân công nhiệm vụ gì.

“Ai mở trước? Người đi!” Mỹ An quay sang Đăng Long nói.

“Ta? Tại sao phải mở trước, người mở đi!”

Đăng Long mặt vênh lên, y thủy chung không muốn cho người khác biết nhiệm vụ của mình.

“Có gì mà thần bí? Mở đi!”

Mọi người thúc giục, Đăng Long bèn giở túi vải của mình ra. Vừa đọc xong chữ ghi trên ấy, Đăng Long liền gấp lại không cho ai xem, ánh mắt của y lộ rõ căng thẳng.

“Gì thế? Bí mật lắm hả?”

“Đúng! Các người không thể xem! Không thể xem!”

Vừa nói Đăng Long vừa làm bộ khiến người khác tò mò. Kì thực trong đầu đang nghĩ “đợi lệnh” là cái gì? Nhiệm vụ của mình là đợi lệnh, mà đợi lệnh ai mới được?

“Không tin! Đưa đây xem nào?” Mỹ An nhân lúc Đăng Long còn ngần ngại liền giật lấy chiếc túi. Sau đó cô cũng ngạc nhiên: “Đợi lệnh là cái gì?”

“Đi mà hỏi cha người ấy! Viết thế này thì ai mà biết?”

“Người... đáng ghét. Đến lượt chị đấy Phụng Dương.”

Mỹ An định mắng Đăng Long nhưng lại thôi. Phụng Dương mở túi của mình rồi nhẹ nhàng cất tiếng:

“Hành Y các!”

“Của ta cũng là Hành Y các!” Như Tranh nói theo.

“VẬY là hai người làm việc cùng nhau đấy. Hành Y các chắc là liên quan đến y dược. Nam Xuân, Dĩnh Hạ hai người là gì?” Mỹ An nhanh nhẩu.

“Không biết là gì? Chỉ mong đừng vào ba cái rùng rợn.” Dĩnh Hạ nói.

“SỢ cái gì? Ta cái gì cũng làm được hết.” Nam Xuân lớn tiếng.

“Thôi thôi, đừng cãi nhau nữa, mau mở ra xem thử?” Mỹ An lại thúc giục hai người đối diện.

“Cận vệ phu nhân!”

“Cung quan lang?”

Nam Xuân và Dĩnh Hạ đồng thanh nói. Thì ra Nam Xuân được phân vào đội cận vệ của Tuệ Cơ. Còn Dĩnh Hạ thì làm người hầu tại cung của Hùng Việt. Điều này khiến cô không được vui cho lắm.

“Tại sao ta lại phải làm người hầu kia chứ?”

“Từ trước đến nay người vẫn đều làm việc ấy còn gì? Phân như thế là hợp lí rồi.”

Mỹ An nói vậy tám chín phần là nói cha mình phân chia đúng đắn, không có gì mà phải bàn cãi cả.

“Không sao! Quan lang cũng như chị thôi, chỉ cần làm tốt việc của mình là được.” Phụng Dương lên tiếng an ủi.

Dĩnh Hạ tiu nghiu nhưng cô cũng chẳng đòi co với Mỹ An làm gì. Dù sao trước nay cô hậu đậu, làm việc gì cũng hỏng, may thay Phụng Dương ôn hòa không mấy trách phạt. Lần này vào cung hầu hạ Hùng Việt, không biết có sống nổi không?

“Béo gầy! Hai người thì sao?” Đăng Long hỏi.

“Ngự trù là gì thế đội trưởng?” Đại Trụ giọng ồm ồm nói.

“Ngự...”

“Là nhà bếp đó, hai người sẽ đi nấu ăn.”

“Ồ!”

Đăng Long chưa kịp trả lời thì Mỹ An đã chen ngang, tựa hồ như cô việc gì cũng biết.

“Đến lượt người rồi đó!” Đăng Long quay lại Mỹ An.

“Chắc chắn là một việc quan trọng.”

Mỹ An hai tay chắp sau lưng, ngúng nguẩy thân hình.

“Việc gì mở ra thì biết!”

“Mở thì mở! Ta sợ gì?”

Mỹ An liền mở túi vải, vẻ mặt tự dưng xẹp xuống:

“Lại là đợi lệnh?”

Suy nghĩ lại một lúc, Mỹ An bỗng ôm chầm lấy Đăng Long, bá vai bá cổ thét lớn.

“A, a... ta cùng nhiệm vụ với người này, ta cùng với người, ha ha.”

“Người bị gì thế?”

Đăng Long lần đầu tiên được con gái ôm thì có chút bất ngờ. Trong đầu y chợt rung lên một luồng cảm xúc kì lạ, nghĩ lại thì cũng có phần khoái chí.

Mỹ An từ sau khi Đăng Long đánh bại Thiệu Bình, tự nhiên lại có thiện cảm với y. Không biết từ bao giờ trong lòng cô lại mơ hồ muốn cùng y làm nhiệm vụ, cùng y tập luyện. Thấy hành động của mình quá đường đột, Mỹ An vội đẩy Đăng Long ra xa.

“Ta... ta, nhất thời vui quá ấy mà!”

Mọi người về phòng chuẩn bị đi nhận nhiệm vụ nhưng Đăng Long thấy Đại Trụ, Tiểu Trụ vẫn ngồi ở bàn đá. Gương mặt không vui cho lắm, Đăng Long tiến đến bên họ.

“Hai người còn ngồi đần ra đó làm gì?”

“Đội trưởng! Tại sao chúng tôi chỉ được làm ở trong nhà bếp, trong khi những người khác... những người khác làm việc quan trọng?”

Giọng nói ồm ồm của Đại Trụ vang lên.

“Thôi đi! Bọn họ đều là con nhà quyền quý, ta và người là ai chứ? Là con của nông phu nghèo nàn.”

Tiểu Trụ cũng lên tiếng. Đăng Long nghe đến đây thì hiểu ra, chỉ vì bọn họ xuất thân không tốt nên được giao công việc bếp núc quần quanh.

“Làm bếp thì sao chứ? Hai người còn có việc để làm, như ta đây này, họ còn chẳng giao việc gì cho ta. Chắc là do vô tích sự.”

“Đội trưởng! Nhưng...”

“Cần gì phải công việc cao sang. Hai người nghĩ công việc làm bếp thấp hèn thì thế gian này chết đói hết à? Không ai làm bếp thì ta lấy gì ăn đây?”

“Thật không?”

“Công việc nào cũng cao sang hết, miễn là người toàn tâm toàn ý. Sau này biết đâu thành đầu bếp nổi tiếng ý chứ?”

“Ồ!”

“Thôi mau đi đi kéo người ta chờ đợi!”

Đặng Long nói mấy câu động viên ai ngờ chúng có hiệu quả. Hai anh em Tiểu Trụ, Đại Trụ khuôn mặt tươi tỉnh đi vào trong phòng chuẩn bị đồ đạc. Xem ra ngoài kiếm thuật y cũng có bản lĩnh khác đấy chứ!

...

Dĩnh Hạ đến cung Quan lang nhận nhiệm vụ. Người đón cô là Tuệ Cơ.

“Người đến rồi à? Vào đây!”

“Phu nhân!”

“Tốt quá, người đến rồi! Ta còn lo người đến muộn kia.”

“Tôi phải làm gì?” Dĩnh Hạ bước vào và hỏi trong lo lắng.

“Cũng không có gì đặc biệt, hàng ngày người ở đây quét dọn lau chùi. Người biết đấy, Hùng Việt nó...” Nói đến đây Tuệ Cơ khẽ thở dài.

“Quan lang không sao chứ?”

“Nó chỉ bị bất tỉnh thôi, nên công việc dọn dẹp không thể tự làm. Đánh phải nhờ người vậy.”

“Đó là bốn phận của tôi, người không cần bận tâm.”

Chẳng qua là quét dọn thôi mà, sao lại bắt ta túc trực cả ngày lẫn đêm? Dĩnh Hạ có chút hồ nghi nhưng không dám nói.

“Vậy ta an tâm rồi! Hàng ngày sẽ đến thăm người!”

Tuệ Cơ nói xong liền rời khỏi. Trước đây bà luôn là người chăm sóc Hùng Việt nhưng gần đây công việc bận rộn, không thể thường xuyên đến được. Phu nhân bàn với Hùng Vũ tìm một người thay thế và ông đã chọn Dĩnh Hạ.

“Phu nhân...”

Dĩnh Hạ gọi nhưng bóng Tuệ Cơ đã khuất hẳn. Ở đây một mình cô cũng hơi lo sợ, nhất là trong khung cảnh quái lạ này.

Hùng Việt vẫn nằm trên giường bất động, hai tay vắt lên trên bụng, quần áo của hắn gọn gàng sạch sẽ. Trời vẫn sáng mà sao trong phòng tối thế? Ba bốn cây nến vẫn ngày đêm cháy rực nhưng không thể xua đi không gian u ám. Quan lang, người có chết thì cũng đừng hóa thành ma ám ta đây. Đối với Dĩnh Hạ, Hùng Việt không khác gì xác chết.

...

Quanh quẩn cũng đã đến tối đêm, Dĩnh Hạ định tắt nến đi ngủ. Người ta kê cho cô chiếc giường đối diện với Hùng Việt. Giường của hắn nằm ngay cạnh cửa sổ. Nến sáng thế thì ai mà ngủ cho được. Lần lượt thổi tắt các ngọn nến, Dĩnh Hạ lên giường của mình, vì trời đang tiết thu phân nên

cô bèn kéo chăn đắp ngang bụng để phòng hơi lạnh ban đêm. Vừa nằm xuống thì cửa sổ đập mạnh, hai cánh cửa mở tung. Dĩnh Hạ chột nhìn thấy bầu trời đêm xám xịt, gió thổi vun vút. Quan lang, không phải người hiện về đây chứ? Dĩnh Hạ thầm nghĩ. Đừng có dọa ta, ta sợ nhất là ma đó, mà người lại là nam đồng nữa. Không phải người định... Chẳng dám nghĩ tới, một luồng điện xoẹt lên từ sống lưng vọt tới đỉnh đầu. Dĩnh Hạ như thấy ai đó bỏ cục đá lạnh sau lưng. Cả người run lấy bầy, Dĩnh Hạ khẽ bước qua người Hùng Việt, hai tay cô rón rén đưa ra để buộc lại cửa sổ. Tự mình trấn an mình đó chỉ là gió thổi mà thôi.

Vừa mới quay trở về giường nằm thì cánh cửa lại bật tung. Ôi mẹ ơi, cái gì thế? Đích thị là có ma rồi. Quan lang, cô hồn người chưa tan thì cũng đừng có đến tìm ta? Dĩnh Hạ lăm bằm trong đầu rồi chột lóe lên một ý. Hay là người không muốn tắt nến đi? Nếu vậy thì ta thắp lại cho người. Loay hoay châm nến, tay Dĩnh Hạ run đến nỗi que đóm mãi mới châm cháy được bấc. Ánh sáng vàng vọt lại lóa lên, vừa hay gió cũng ngừng thổi. Chắc mồm giả thuyết của mình là đúng, Dĩnh Hạ lại ra đóng cửa sổ bên giường Hùng Việt. Vừa đi vừa nghĩ thầm, không ngờ ở đây lại có ma, thảo nào biết bao thị nữ họ lại chọn mình. Hay là có người đến rồi nhưng họ bị hồn ma Hùng Việt dọa cho chết khiếp không dám ở lại? Nghĩ đến đây Dĩnh Hạ lại rùng mình lo sợ. Quan lang, ta là người mới, cái gì cũng không biết, có đặc tội thì làm ơn người bỏ qua cho ta, đừng có mà ở đây âm hồn bất tán. Vừa đến cửa sổ thì gió lại rít lên từng hồi. Dĩnh Hạ muôn phần kinh hãi nhưng vẫn đánh bạo đưa tay ra ngoài. Đúng lúc cảm nhận được cái lạnh nơi đêm thu thì sắc mặt của cô tái mét.

“Á...”

Hét lên một tiếng thất thanh, trời đất bỗng đảo điên, không gian quay cuồng. Dĩnh Hạ đã bất tỉnh nhân sự.

...

Sáng hôm sau, một cảm giác nóng ruột bao trùm Đăng Long. Những người đi nhận nhiệm vụ đã quay về hết duy chỉ có Dĩnh Hạ là không thấy bóng dáng đâu. Làm gì mà đi cả đêm không về? Dĩnh Hạ này tuy vụng về nhưng không đến nỗi ngày đầu tiên đã bị người ta chém đầu rồi chứ? Đăng Long quyết định đến chỗ Hùng Việt một chuyến.

“Đứng lại! Kẻ nào cũng không được lại gần quan lang!”

Đăng Long đang định bước vào thì có hai Huyết Đồ chặn đường. Tốt nhất không nên lỗ mãng.

“Có một thị nữ hôm qua mới đến. Ta muốn gặp.”

“Không có lệnh của tộc trưởng người không được vào!”

“Ta chỉ hỏi thăm người thị nữ mới đến thôi mà.”

Đăng Long phân trần nhưng trong lòng biết rõ Huyết Đồ sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì. Thật may vừa lúc Tuệ Cơ đi tới.

“Mới sáng sớm người đến có chuyện gì thế?”

“Phu nhân!” Đăng Long cúi chào rồi mới nói tiếp: “Tôi đến tìm Dĩnh Hạ.”

“Chắc là không có chuyện gì hệ trọng chứ hả?”

“Vâng, hôm qua không thấy Dĩnh Hạ trở về khu Đệ tam?”

“À, bọn ta sắp xếp cho Dĩnh Hạ ở lại đây để tiện công việc. Người không cần phải lo.”

“Ra là vậy, tôi có thể gặp Dĩnh Hạ một lát được không?”

“Đương nhiên có thể, ta cũng đang muốn đến thăm Hùng Việt một chuyến.”

Mặc dù lời nói của Tuệ Cơ là thật nhưng Đăng Long vẫn chưa yên tâm, y nói này giờ có lẽ là đủ để Dĩnh Hạ nghe thấy. Vậy mà không có động tĩnh gì, tốt nhất nên gặp trực tiếp xem sao.

“Dĩnh Hạ! Có người tới thăm người này!”

Tuệ Cơ mở cửa bước vào, bất thần có một cái bóng vọt qua tiến thẳng đến chỗ Đăng Long.

“Ta sợ! Đăng Long, ta sợ lắm! Người mau đưa ta ra khỏi đây đi!”

Dĩnh Hạ chạy lại ôm chầm lấy Đăng Long, nước mắt lưng tròng. Hai ngày liên tiếp được người khác ôm, nhưng lần này thì khác, Đăng Long vô cùng bối rối không biết chuyện gì xảy ra. Thậm chí hai tay y vẫn buông thõng, không biết là nên vỗ vai an ủi hay dùng song thủ đẩy cô bé này về phía sau.

“Có chuyện gì người cứ từ từ mà nói!”

Dĩnh Hạ buông Đăng Long ra, lấy tay gạt nước mắt ở trên khóe mi, giọng nói của cô ấp úng không thành câu:

“Trong... nhà này... trong... đây có ma!”

“Có ma?” Tuệ Cơ và Đăng Long cùng đồng thanh ngạc nhiên.

“Từ trước đến nay ta vẫn thường xuyên ở lại, có thấy chuyện gì lạ đâu?”

“Thế gian làm gì có ma quỷ.”

Đằng Long nói, nhưng y cũng không loại trừ khả năng có chuyện lạ lùng xảy đến. Nhưng là chuyện gì cũng tuyệt không phải do ma quỷ mà thành. Tám phần là có liên quan đến vị quan lang bạc mệnh kia.

“Thật đấy, có ma, đêm qua nó lại đến đây. Hai người không tin à?”

“Cụ thể như thế nào, người kể rành mạch được không?”

Tuệ Cơ lên tiếng, trong lòng bà thực tình cũng muốn tìm hiểu sự thể nó ra làm sao.

“Đêm qua, khi tôi muốn ngủ thì cửa sổ mở tung, sau đó thì... thì...”

Nói đến đây Dĩnh Hạ lại nghĩ đến cảnh hôm qua, vẻ mặt tỏ rõ sợ hãi không dám nói tiếp.

“Sao nữa? Người mau nói ta nghe xem?”

“Sau đó... sau đó tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thì... thì thấy khuôn mặt quan lang.”

“Hùng Việt ư?”

Đêm qua, khi nhìn thấy khuôn mặt người ngoài cửa sổ thập phần là quan lang, Dĩnh Hạ mới sợ hãi ngất đi. Khi tỉnh dậy ngày càng kinh hãi. Hùng Việt rõ ràng nằm bất động trên giường, ấy vậy mà còn có Hùng Việt đi đi lại lại ở ngoài cửa sổ. Chẳng phải hồn ma của hắn thì là gì? Dĩnh Hạ vừa phải ở chung với xác chết, vừa phải đối diện với hồn ma của hắn. Khó trách, mới sáng ra cô đã hoảng hốt muốn rời khỏi nơi này.

“Ý người là Hùng Việt đi ở bên ngoài?”

“Đúng, đúng, đúng. Phu nhân, có phải hồn ma quan lang hiện về ám hại mọi người không?”

Nghe đến đây, Đăng Long cảm thấy có điểm bất hợp lí. Rõ ràng Hùng Việt còn sống, hẳn chỉ bất tỉnh, đã chết đâu mà xuất hiện hồn ma? Rõ ràng là có kẻ đang giở trò.

“Dĩnh Hạ lại đây!” Tuệ Cơ kéo tay cô lại gần Hùng Việt.

“Người xem nó vẫn còn thở, bàn tay vẫn ấm như thế này làm sao có thể biến thành hồn ma dọa người được chứ?”

Tay Dĩnh Hạ khẽ chạm vào người Hùng Việt, quả là vẫn còn hơi ấm. Chẳng lẽ chuyện đêm qua là do cô tưởng tượng mà ra? Không lý nào, khuôn mặt ấy rõ ràng là Hùng Việt. Cô kéo Đăng Long lại một góc, ghé sát tai nói nhỏ tựa hồ không muốn cho Tuệ Cơ nghe được.

“Đăng Long! Hôm qua ta gặp ma thật đó! Người mau đưa ta rời khỏi đây, ta không muốn ở lại một mình đâu.”

Thấy Dĩnh Hạ khẩn thiết, Đăng Long rất muốn đưa cô rời khỏi nhưng quyền quyết định không thuộc về y.

“Dĩnh Hạ! Có lẽ ngày đầu tiên người lạ nhà nên sinh ra ảo giác đó thôi.”

“Nhưng mà phu nhân, tôi sợ! Có thể nào cho tôi rời khỏi được chứ?”

Vẻ mặt Tuệ Cơ ái ngại, ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện thì thật không hay.

“Phu nhân! Hay là cho Dĩnh Hạ nghỉ ngơi một hôm. Nếu cần đêm nay tôi sẽ làm việc thay cho Dĩnh Hạ.”

Đăng Long đưa ra đề nghị làm Dĩnh Hạ tươi tỉnh hơn đôi chút.

“Thật không? Hay là để Đăng Long thay tôi được không phu nhân?”

Thấy hai người trẻ cầu xin, Tuệ Cơ miễn cưỡng đồng ý.

...

Đặng Long, Dĩnh Hạ trở về khu Đệ tam. Trong lòng y khẳng định có kẻ đứng sau vụ này.

“Đặng Long! Cảm ơn người! Nếu không có người ta cũng không biết phải làm thế nào.”

Đặng Long vẫn trầm tư không trả lời.

Cái tên này thật khó hiểu, chẳng biết y nghĩ gì nữa. Nhưng chỉ bằng việc hôm nay Dĩnh Hạ đã thần cảm kích trong lòng.

“Này! Hai người đi đâu mà về cùng nhau thế kia?”

Mỹ An thấy hai người về cùng, vẻ mặt Dĩnh Hạ hớn hở thì trong lòng không vui.

“Chỉ là tình cờ gặp thôi!”

Nói dối mà không biết đường, Mỹ An trong bụng thầm trách, rõ ràng là về cùng nhau mà còn dám nói tình cờ?

Dĩnh Hạ sau biến cố vừa rồi thì muốn trở về phòng ngủ một giấc dài cho quên hết mọi chuyện. Vì thế cô đành nói dối cho xong, đỡ phải đôi co với Mỹ An. Từ sau kì sát hạch, ánh mắt Mỹ An dành cho Đặng Long đã thay đổi hẳn. Người khác có thể chỉ nghĩ là sự ngưỡng mộ đơn thuần nhưng Dĩnh Hạ thì không. Con gái ở tuổi này còn chuyện gì quan trọng hơn phong tình luyện ái? Mỵ nương à, mỵ nương, người yên tâm đi, ta không tranh với người đâu, cùng lắm chỉ xem Đặng Long là một đội trưởng mà thôi, y đâu phải mẫu người ta thích? Dựa vào đâu ta biết à? Thì cứ nhìn vào cách người bá vai bá cổ hẳn khi cùng chung cái nhiệm vụ đợi lệnh đó. Lại còn

thêm khuôn mặt nhăn nheo, bí xị ban nãy nữa. Có ghen thì cũng đừng ghen với ta? Nhà người có hai đại, đại, đại địch thủ mà không biết? Cái tên Đăng Long cũng thật là, nhặng nhít như thế, khuôn mặt lại xấu xí mà ai nấy cứ bám theo như ruồi. Mặc kệ, ta đi ngủ, biết đâu lại gặp được mỹ nam tử trong mộng thì sao? Phải gặp, nhất định phải gặp để bù lại đêm qua bị khuôn mặt đáng sợ kia ám quẻ. Dĩnh Hạ nằm một mình tự sự rồi cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Đăng Long ngồi xuống bàn đá trầm tư mà không đoán được ai hay thứ gì là kẻ đứng sau hù dọa Dĩnh Hạ. Bất luận thế nào cũng phải âm thầm điều tra rõ ràng. Bất giác Đăng Long liên hệ đến một cái tên trong đầu.

Ám Dạ!

...

Hồn phách của một người chết sẽ biến thành ma. Có nhiều người tin như thế. Đăng Long đang ngồi trước bậc thềm cửa của cung Quang lang nghĩ ngợi. Bây giờ đã là màn đêm tịch mịch nhưng y vẫn chưa chủ định đi ngủ. Mỗi lúc yên ắng thế này là khoảng thời gian để cho Đăng Long một mình suy nghĩ.

Bước tiếp theo nên làm gì?

Phải làm sao để có thể khám phá ra thân thế của mình? Đăng Long vẫn luôn đau đầu. Người y gặp hôm đó có thể là những Huyết Đồ, trong Tiên tộc chỉ có những người này mới đeo mặt nạ. Thật khó xác định bọn họ bao gồm những ai? Người duy nhất Đăng Long biết chắc chính là Tuệ Cơ, bà ta có vẻ thương cảm và không muốn rời bỏ y chút nào. Đó phải chăng là sự miễn cưỡng? Cho dù Huyết Đồ lễ phép cỡ nào Tuệ Cơ cũng không được quyền ngăn cản. Một mệnh lệnh ban xuống và Huyết Đồ chỉ là những người chấp hành?

“Ta đã mắc tội gì?”

Tiền lệ Tiên tộc xử trí trẻ con Đẳng Long chưa bao giờ tìm được ở trong Tiên Quân tháp. Có lẽ vụ này là một tuyệt mật? Những dấu tích để lại có phần mơ hồ. Đẳng Long không biết khi đó mình bị tra tấn không nữa, y chỉ biết mình rất yếu và rất đau?

Tuệ Cơ là loại người gì? Một thứ mệnh lệnh khiến cho bà ta không thể cưỡng lại?

“Phải chăng những giọt nước mắt khi ấy chỉ là giả dối mà thôi?”

Ở Tiên tộc này chỉ có một người không ai được phép trái mệnh. Hùng Vũ là loại người gì?

“Vói ta người luôn cười nói vui vẻ, có phải là đang che dấu một điều gì? Hùng Vũ người cảm thấy hối hận vì ta?”

Một cơn gió chấn động thổi qua đêm tối, Đẳng Long vẫn ngồi chống tay bất định. Tất cả ngọn nến trong phòng Hùng Việt đều được Đẳng Long dập tắt. Nhưng y cũng không có gan cùng hẳn ở chung một phòng.

“Hàng ngày ta vẫn luôn cố cười nói vui vẻ, nhưng khi đêm đến tĩnh lặng, dường như nó ép buộc ta bỏ đi cái vẻ bề ngoài hào nhoáng. Nó luôn muốn ta trầm mặc, luôn muốn ta lạnh lùng.”

“Nhiều lúc ta chẳng thể nào phân biệt được con người thật của mình. Ta cần phải biết, thứ ta muốn biết chính là bản thân. Chỉ khi biết được ta đây là ai chừng đó họa may ta mới xác định con đường mà mình hướng tới.”

Đẳng Long đứng dậy bước đi từng bước chậm rãi. Khoảng sân rất rộng khiến cho thân hình của y chẳng ai để mắt. Những người lính canh đứng tận ở phía ngoài cổng, bọn họ hình như cũng ngủ cả rồi.

Hà!

Một hơi thở nhẹ phả vào sau gáy, Đằng Long bất chợt thấy lạnh.

“Có phải các người lại tới đây ư?” Đằng Long bất giác hỏi trong tiềm thức, lúc này y đã cảm nhận được cái thường thấy. Lạnh và tối!

Bọn chúng thi thoảng cứ đến làm phiền Đằng Long. Lạnh ở đây chẳng phải sương đêm, đó là lạnh buốt trong lòng. Tối ở đây không phải đêm tối, đó là một thứ u minh cuồn cuộn.

“Kì lạ thật, người đang thì thầm với ta đấy à?”

Hơi thở dường như là của người khác đang cố nói vội điều gì, người đó đang đặt đôi tay lạnh buốt ở trên vai y. Muốn nói mà lại không nói? Đằng Long tiến lên ba bước rồi quay lại nhìn.

Ô hô!

Một người hắc ám đang bay lơ lửng ở giữa không trung, toàn thân hẳn ta phải ra hơi lạnh thấu cốt. Hơi lạnh đến từ dòng khí bao quanh thân thể của hắn. Sở dĩ Đằng Long biết được đó là dòng khí bởi vì những chiều không gian xung quanh thân thể lơ lửng cứ mãi nhập nhằng co quắp.

Bất chợt, thân ảnh đó bay vút tới trước mặt Đằng Long, hai tay của nó đặt lên vai y mà như thể có hai tảng đá đè nặng. Toàn thân Đằng Long cứng đờ và không thể nhúc nhích.

“Người không có mắt à? Trùng hợp thi thoảng ta cũng mất đi thị giác?”

Câu hỏi Đằng Long vừa cất thì ngay lập tức đôi mắt của người đối diện sáng lên. Một màu đỏ lừ lan tỏa ở khắp không gian. Mắt của hắn thật sáng, hay là chỉ ở trong tối hắn mới có mắt? Đằng Long thấy da người này nhợt nhạt, đôi chỗ trên mặt còn nổi gân đen. Mái tóc của hắn xơ cứng với những sợi màu bạc bết lại cùng nhau rồi xoa ngang vai.

Đây là một con ma ư? Đăng Long tự hỏi.

Đáng lẽ toàn thân con ma phải có một màu nhợt nhạt, ấy thế một bên cánh tay của nó thực sự đổi khác. Cánh tay phải màu đen với những miếng hình tròn xếp đều lên nhau. Tay phải con ma có vảy, nhưng là vảy gì mới được?

Bất chợt những đường vảy bao quanh cánh tay sáng lên một màu đỏ như máu. Con ma cúi sát mặt vào Đăng Long, đôi môi của nó nhếch lên hung hiểm biểu thị nụ cười hắc ám.

...

Hộc!

Ngay khi hốc mắt con ma choán đầy hai mắt Đăng Long với màu đỏ rực thì cũng là lúc mà y tỉnh giấc.

Đó chỉ là một giấc mơ mà thôi? Xung quanh vẫn còn vàng ngợp cái thứ ánh nền trong phòng. Hùng Việt cũng đang yên bình say giấc.

“Có những lúc ta luôn cảm nhận, khi ở một mình không chỉ có riêng mình ta. Dường như chúng không muốn ta cô đơn? Lạnh và tối, rồi một ma ảnh trong mơ. Chúng cứ lần lượt tìm đến?”

“Đôi khi, chúng cũng là ta, nhưng khác biệt!”

“Hôm nay ta lại mơ về chúng, một giấc mơ ta không dám kể với bất cứ ai.”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 17

Sáng sớm, Đẳng Long đang ngáp ngấn ngáp dài ở giữa sân. Y hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành, từng giọt sương mai mang hơi lạnh nhẹ nhàng đi vào cổ họng của y.

“Làm gì mà đi sớm thế?”

“Huyết Đồ có nhiều việc lắm, thôi ta đi đây!”

Chử Minh vội vã rời khỏi, nhìn bộ dạng của hãn mà Đẳng Long thấy có phần chạnh lòng. Dù sao ai cũng thực thi nhiệm vụ, duy chỉ có y là vô công rồi nghề, cả ngày quanh quẩn ở khu Đệ tam. Đứng một lúc Đẳng Long thấy Như Tranh và Phụng Dương cùng bước ra.

“Đẳng Long!”

“Ừ!”

“Ta chuẩn bị đến Hành Y các đây!”

“Người thì hay rồi, chả bù cho ta chẳng biết làm gì. Thấy chưa? Tay chân không vận động sắp rụng rồi này!”

Đẳng Long vung vẩy đôi tay làm như vô lực khiến Như Tranh cười khúc khích.

“Phu nhân!”

Đặng Long thấy người phụ nữ trung niên bước vào sân thì liền cúi đầu. Tuệ Cơ đến tận nơi chắc hẳn có chuyện quan trọng.

“Vừa hay các người đều ở đây cả!”

Biết được suy đoán của mình là chính xác, Đặng Long liền hỏi:

“Phu nhân! Không biết có chuyện gì dặn dò?”

“Dặn dò thì không, thực ra ta có chuyện cần nhờ mọi người giúp đỡ.”

“Có chuyện gì xin cứ nói, Đặng Long nhất định sẽ cố hết sức.”

Chưa cần biết là việc gì, nhưng một khi Tuệ Cơ đã nhờ vả, Đặng Long lập tức đáp ứng. Phần vì đang rảnh rỗi, phần vì muốn tạ ơn Tuệ Cơ trước kia.

Ngoài ra y phải tiếp cận được với Hùng Vũ?

“VẬY thì tốt quá! Nhưng ở đây không tiện, phiền mọi người đi theo ta!”

Ba người theo Tuệ Cơ đi một đoạn, Đặng Long kéo Nam Xuân lại hỏi:

“Ê, có chuyện gì người biết không?”

“Ta làm sao biết được?”

Nam Xuân đáp lời thản nhiên, vốn là cận vệ của phu nhân nên Đặng Long nghĩ Nam Xuân sẽ biết ít nhiều. Kết quả thì lại hoàn toàn trái ngược.

Đoàn người đi vào khu Điện chính, bây giờ thì Đặng Long đã đoán ra được phần nào. Chắc chắn liên quan đến Hùng Việt. Ở Tiên tộc một thời gian Đặng Long cũng tìm hiểu ít nhiều về vị quan lang này. Nghe nói từ

nhỏ đã thông minh, lanh lợi, một đấng anh tài. Ấy vậy mà bị hạ độc thủ, có lẽ cũng do tài năng bộc lộ quá sớm.

Mọi người vừa bước vào trong thì thấy Hùng Vũ và Mỹ An đang ở đó.

“Đặng Long, người cũng đến à?”

Vừa thấy Đặng Long, Mỹ An đã tươi cười nhưng khi cả Phụng Dương và Như Tranh bước vào thì gương mặt góc cạnh của cô tự nhiên xẹp xuống. Một cảm giác khó chịu trào dâng trong lòng Mỹ An.

“Mọi người đến đông đủ rồi à? Vậy ta vào việc luôn!”

Hùng Vũ nói, gương mặt có phần nghiêm nghị.

“Đại nhân! Có chuyện gì dặn dò xin ngài cứ nói!” Phụng Dương hỏi.

“Mỵ nương nghiêm trọng rồi! Kì thực ta muốn nhờ hai vị xem giúp cho Hùng Việt.”

Ta đã nói mà, ngoài hẳn ra thì còn ai vào đây nữa. Đặng Long đắc chí nhưng mặt lại nhanh chóng ngẩn ra. Chờ một chút, Hùng Vũ nói là hai vị mà lại chỉ tay về phía Như Tranh và Phụng Dương. Bà mẹ, hóa ra mình vẫn là người thừa sao?

“Tộc trưởng muốn tôi cứu sống quan lang?” Phụng Dương tỏ vẻ ngờ vực.

“Chẳng giấu gì my nương, Hùng Việt là con trai độc nhất của ta. Chúng ta đã mời hết thầy những người trong Hành Y các nhưng họ đều bó tay. Bây giờ chỉ còn hai người mà thôi.”

“Chúng tôi chỉ là những người mới đến Hành Y các, làm sao có khả năng đó.”

“Mỵ nương! Người nhất định phải cứu nó, nhất định phải cứu nó!”

Tuệ Cơ bất ngờ quỳ xuống khiến Phụng Dương ngỡ ngàng.

“Phu nhân! Người làm gì vậy? Đại lễ này tôi đâu dám nhận, người mau đứng dậy đi!”

Phụng Dương đỡ Tuệ Cơ dậy, gương mặt của bà đau khổ tột cùng.

“Từ nhỏ theo lão phu nhân, my nương chắc được bà truyền dạy không ít. Hơn nữa Như Tranh cũng có sở học rất tốt. Hi vọng hai người sẽ giúp chúng ta.”

Hùng Vũ cố gắng thuyết phục, nếu như là chuyện Tiên tộc ông ta chắc chắn có quyền hạ lệnh mà không cần phải để vợ cầu xin như thế này. Đây là chuyện trong nhà của Hùng Vũ, không thể lấy danh nghĩa tộc trưởng ra ép buộc Phụng Dương.

Đằng Long không hiểu vì sao Phụng Dương vẫn chưa đồng ý. Mỵ nương này còn do dự điều gì không biết? Đột nhiên mắt phượng của nàng quay sang nhìn Đằng Long. Nhìn ta làm gì? Việc này người quyết định đi chứ?

“Mỵ nương! Tộc trưởng đã có lời, chúng ta hãy nể mặt ông ấy!”

Đằng Long nhấn mạnh hai chữ “chúng ta” hàm ý rằng y cũng có phần trong nhiệm vụ này.

Phụng Dương lại nhìn Đằng Long lần nữa.

“Nếu vậy thì tôi sẽ tận lực xem sao. Nhưng thành công hay không thì không dám chắc.”

“Được thế thì còn gì bằng! Mỵ nương, mời!”

Cả Như Tranh và Phụng Dương đi vào bên trong nơi Hùng Việt đang nằm nghỉ. Dĩnh Hạ lúc này ngủ gục, nghe thấy tiếng động thì liền tỉnh giấc.

“Chị Phụng Dương đến đây à?”

Dĩnh Hạ lâu ngày cũng đã quen dần, không còn sợ hãi bóng ma tưởng tượng nữa.

Phụng Dương ra dấu không nói, Dĩnh Hạ hiểu ngay là muốn khám bệnh nên cô bèn đứng xích qua một bên. Bắt mạch cho Hùng Việt một hồi, lại xem đi xem lại thương thế của hắn, cuối cùng Phụng Dương cũng lên tiếng.

“Quan lang ý thức đã không còn. Như Tranh cũng đến xem đi!”

“Không cần đâu! My nương bắt mạch thì nhất định bệnh đã tìm ra.”

Đặng Long cả kinh, Như Tranh thường ngày chữa bệnh cho ai đều thăm khám kỹ lưỡng nhưng hôm nay Phụng Dương xem qua thì đã tin tưởng. Quả thực kì lạ.

“Vậy được! Ta sẽ nói tiếp. Đây không phải là bệnh mà là nội thương. Quan lang trước khi hôn mê đã giao đấu với ai đó.”

“Thương thế của nó có nghiêm trọng không?” Hùng Vũ hỏi.

“Vô cùng nghiêm trọng. Ngũ tạng bị tổn thương, toàn bộ kinh mạch đều bị phá hủy.” Phụng Dương lạnh lùng đáp.

“Vậy my nương nói xem phải làm thế nào?”

“Hiện tại thì chưa có cách, tuy nhiên Phụng Dương xin hỏi tộc trưởng một câu?”

“My nương cứ nói!”

Hùng Vũ lên tiếng, tâm ý của ông vô cùng khách sáo và tôn trọng đối với Phụng Dương.

“Ngài... có phải ngày đêm truyền chân khí cho quan lang?”

Hùng Vũ chột ngẩn người, sau đó lại cười hô hô.

“Việc này... việc này mà my nương cũng nhìn ra sao? Quả là xuất sắc, xuất sắc!”

“Đúng là có thể giúp quan lang duy trì thân thể, nhưng lợi bất cập hại. Đại nhân không nên tiếp tục thì hơn.”

“Lời này là có ý gì?” Hùng Vũ hơi lo lắng.

“Tôi đã nói, hệ thống kinh mạch của quan lang bị phá hủy, có nghĩa các đường dẫn khí trong cơ thể không còn. Chân khí truyền vào không có đường lưu thông sẽ phát tán bất định trong cơ thể. Điều này thì càng làm hại đến thân thể của quan lang!”

“Vậy mà ta cứ nghĩ như thế sẽ giúp Hùng Việt.”

Hùng Vũ không lường trước được nguy cơ trùng trùng như vậy thì tự trách mình. Chung quy cũng chỉ một lòng cứu con.

“Hiện tại vẫn chưa tìm ra cách trị nội thương cho quan lang. Thời gian tới tôi sẽ cố gắng hết sức, bây giờ xin trở về trước.”

“Vậy, ta không tiễn!”

...

Phụng Dương trở về phòng của mình. Đằng Long lúc này mới đem thắc mắc ra hỏi Như Tranh.

“Này! Phải chăng Phụng Dương đó giỏi lắm à?”

“Người có điều không biết, nàng ta là đệ nhất danh y ở Tiên tộc đó!”

“Đệ nhất? Giỏi vậy cơ à?”

Đặng Long thập phần ngạc nhiên, xem ra Phụng Dương không những là đệ nhất mỹ nhân mà tài hoa cũng một thân uyên bác. Vẫn chưa tin, Đặng Long hỏi lại.

“Thế sao với người thế nào?”

“Ta? Người nói thế khác gì vịt đem so với phượng hoàng?”

“Như Tranh của ta không thua kém ai hết, he he.”

Như Tranh của ta? Nghe câu ấy mà Như Tranh nhất thời xung động, hai má bỗng ửng đỏ lên, cô cúi đầu không đáp.

“Sao thế? Ta nói sai à?” Đặng Long ghé sát mặt nhìn Như Tranh, đôi mắt này của y như nhìn thấu tâm can người khác.

“Không nói với người nữa, ta đi làm việc!”

Như Tranh đứng dậy đi vào trong phòng, mặc kệ Đặng Long ngẩn người không hiểu chuyện gì xảy ra.

...

Lại nói Mỹ An, cô lúc này vô cùng tức giận. Cũng là bởi không hiểu vì sao cha mẹ phải khách sáo với Phụng Dương như thế. Mỹ An quyết tâm tìm ra cách cứu Hùng Việt, không việc gì phải phụ thuộc nàng ta.

Đi dạo quanh Tiên tộc, Mỹ An ngồi xuống quán nước ven đường, cô gọi một chum trà và cắn hạt trấu. Hai hàm răng cô nghiền ngấu như thể tiêu

hóa cơn giận trong lòng.

“Bác làm sao mà buồn bực thế?” Người đàn ông ở bàn bên cạnh hỏi người cùng bàn.

“Người không biết, vợ ta mắc bệnh mãi không khỏi.”

Người đàn ông nọ thở dài làm người kia lo lắng hỏi tiếp:

“Chị nhà hay chẳng là bị ác bệnh gì?”

“Đã mời biết bao danh y của Hành Y các rồi mà không khám ra bệnh. Người anh em liệu có cách nào giúp ta hay không?”

“Việc này...”

“Rốt cuộc là có hay không? Người mau nói đi, sao mà ấp úng thế?”

“Kì thực tôi cũng chỉ nghe nói, chứ không dám chắc. Nếu bác muốn nghe thì...”

“Mau nói, mau nói!”

“Tôi có nghe đồn một người thần bí tên là Âm Dạ, hẳn biết tất cả mọi thứ. Thiên văn, địa lý, nhân tình thế thái. Hay bác thử hỏi hẳn xem, biết đâu lại có cách giúp chị nhà?”

“Âm Dạ? Chưa nghe bao giờ.”

Âm Dạ? Làm gì có kẻ thông thái đến thế? Xem ra tên kia chỉ là bịa đặt lừa người. Mỹ An ngồi bên cạnh nghe đầu đuôi nhưng trong lòng không tin là thật.

“Ban đầu tôi cũng chẳng tin, làm gì có kẻ biết rộng đến thế? Nhưng khi có một người bạn gặp được hẳn và kể lại thì tôi mới tin.”

“Sự thế ra làm sao? Người mau nói ta nghe.”

“Là thế này! Hãn muốn tìm mộ cho cha, nhưng đi tứ phương cũng không tìm được cho đến khi gặp Âm Dạ, nghe theo chỉ dẫn của hãn thì ba ngày sau là tìm thấy luôn.”

“Việc này thật chứ?” Người khách như sáng mắt.

“Vạn lần không sai! Thiết nghĩ bác cứ thử đến tìm Âm Dạ xem sao, biết đâu lại có biện pháp.”

“Có lẽ ta phải thử xem, thực sự hết cách rồi!”

“Này! Lời người nói có thật hay không?”

Bỗng có tiếng đập bàn mạnh một cái. Mỹ An không chịu được sự tò mò liền sang bàn bên để hỏi.

“My... my nương!”

“Ta đang hỏi các người đó! Cái tên Âm Dạ là thế nào, ta thấy tám chín phần là do tên kia bịa ra lừa người mà thôi.” Mỹ An quát.

“Chú em, có thật như vậy không?” Người kia khi nghe Mỹ An lại trở ra hoài nghi.

“My nương! Bác nó à, tôi hôm đó còn đến dự lễ táng mộ nhà vị bằng hữu kia mà. Khẳng định chuyện này không phải lời đồn.”

“Người gặp tận mắt Âm Dạ?” Mỹ An hỏi.

“Gặp mặt thì không, nhưng người bằng hữu kia tìm được mộ nhờ Âm Dạ thì đích thị chính xác.”

“Có việc kì quái này sao? Thế gặp hẳn như thế nào?” Mỹ An cũng muốn thử một phen.

“Việc này thì tôi không rõ, chỉ biết hành tung của Âm Dạ rất bí ẩn.”

“Được rồi, nếu người dám lừa gạt ta thì đừng có trách.”

“Không dám, không dám!”

Mỹ An rời khỏi quán nước. Hai người kia cũng bước ra cửa, chúng nhìn theo bóng dáng Mỹ An đang dần dần khuất. Khẽ nhếch mép cười, thân hình bọn họ mau chóng biến đổi thành hai hắc y nhân đeo mặt nạ quỷ. Thế rồi cũng hòa vào không gian lúc nào không hay.

...

Trời đã về thu, Mỹ An kéo chăn lên đắp, chợt hơi lạnh cứ thế bốc lên từng đợt ngay dưới lưng cô. Mỹ An đang ngủ, tựa hồ như mơ màng trong đêm. Không đúng! Hơi lạnh phát ra tại nơi nào đó rất gần? Vừa mở mắt ra Mỹ An lập tức cả kinh, có bóng người đang đứng ở cạnh chiếc giường của mình. Trấn tĩnh lại trong thoáng chốc, Mỹ An luồn tay xuống dưới đầu giường nắm lấy thanh kiếm. Mỹ An kề kiếm vào cổ vị khách lạ mặt, vừa là để tự vệ, vừa là để đe dọa hẳn.

“Kẻ nào? Dám lên vào phòng của ta, nhất định là có ý đồ xấu!” Mỹ An từ từ bước xuống giường và quát.

“My nương Mỹ An! Ta đến đây tuyệt không có ý làm hại người.”

“Người muốn gì? Nói mau!”

“Chẳng phải my nương muốn gặp ta sao?”

Muốn gặp ai cơ chứ? Mỹ An thấy khó hiểu.

“Người là ai? Tại sao,... tại sao ta lại phải gặp người? Hoang đường!”

“Mỵ nương thật mau quên, vừa ban tối còn nghĩ đến ta xong, chẳng lẽ sau một giấc mộng đã không nhớ gì?”

“Ban tối... người... người là...”

Mỹ An nhớ đến cái tên mà mình đã nghĩ trước khi đi ngủ.

“Không sai! Tại hạ chính là Âm Dạ. Người mà my nương cần tìm.”
Hắc y nhân vẫn bình thản, giọng nói đều đều vang lên.

“Dựa vào cái gì mà ta tin người. Đừng có ở đó mà giả thần giả quỷ.”

Bóng tối khiến Mỹ An chẳng thể nhìn rõ đối phương. Nhưng chắc chắn một điều, thanh kiếm mà cô đang nắm trong tay vẫn luôn sẵn sàng vẽ ra một đường kẻ.

“Dựa vào cái gì ư? Chính là những đáp án mà my nương đang thắc mắc. Chẳng phải my nương có chuyện muốn hỏi ta sao? Hãy cứ để ta trả lời my nương trước đã, nếu không vừa lòng có thể dùng thanh Nhuyễn kiếm này giết ta cũng chưa muộn.”

“Làm sao người biết thanh kiếm này là Nhuyễn kiếm?” Mỹ An cả kinh, tại sao hẳn lại biết mình có chuyện cần hỏi?

“Hừ! Ta là ai? Không có gì mà Âm Dạ này không biết. My nương yên tâm, nếu người không vừa lòng có thể lập tức ra tay, ta nhất định sẽ không phản kháng. Mặc dù nếu giao tranh, my nương tuyệt không phải đối thủ của ta.”

Âm Dạ từ từ dùng lực đẩy nhẹ Nhuyễn kiếm trong tay Mỹ An đi chỗ khác trước sự bất lực của đối phương. Kinh lực rất mạnh khiến không gian

xung động. Mỹ An nên hiểu rõ, người đứng trước mặt cô không phải tầm thường.

“Tại sao người biết ta muốn tìm người?”

Mỹ An hỏi lại nhưng Âm Dạ không vội trả lời. Hắn tiến đến ngồi xuống ghế và hai tay đặt lên đùi ung dung.

“Mỹ nương nên biết, bất kể kẻ nào tìm đến Âm Dạ thì bọn ta cũng sẽ lập tức tìm đến người đó. Làm sao có thể bỏ qua những mối làm ăn cơ chứ?”

“Mối làm ăn?”

Mỹ An thắc mắc, vả lại hắn nói “bọn ta” chứng tỏ Âm Dạ không chỉ một người. Mỹ An định bụng sẽ đi châm nến để nhìn rõ mặt đối phương nhưng Âm Dạ lập tức xua tay.

“Mỹ nương! Vạn lần không nên! Tin tức nên truyền đi trong đêm tối, như thế mới linh nghiệm.”

Quả nhiên như cái tên của hắn, Âm Dạ hành tung bí ẩn, lời nói lại càng ẩn tàng nhiều bí mật hơn.

“Âm Dạ muốn bán tin tức hay sao?”

“Mỹ nương quả nhiên thông minh. Vì tin tức mà thành Âm Dạ, vì tin tức mà tồn tại Âm Dạ. Chẳng phải mỹ nương cũng vì tin tức mà tìm Âm Dạ đấy thôi?”

“Nói đi! Điều kiện thế nào?”

“Đúng là thẳng thắn, nhưng điều kiện thì còn tùy thuộc câu hỏi của mỹ nương là gì.”

“Người muốn gì thì cứ nói, không cần vòng vo. Chỉ cần là các thứ thường thức ta đây đều có thể đáp ứng cho người.”

“Tiền bạc? Mỹ nữ? Hay kì trân dị bảo? Âm Dạ ta không hề thiếu. My nương nên biết vì tin tức mà ta mới tồn tại trên đời.”

Thiên hạ lại có kẻ lập dị này sao? Mỹ An ngạc nhiên, có được tin tức thì ích lợi gì cho hãn kia chứ?

“Nói đi người muốn biết điều gì?” Mỹ An tiếp tục.

“Được, ta hỏi my nương Tiên tộc dạo gần đây có một đôi nam nữ mới đến là Đăng Long và Như Tranh phải không?”

Tưởng hãn hỏi chuyện gì liên quan đến cơ mật đại sự, ai ngờ lại là chuyện này. Đăng Long, Như Tranh đến Tiên tộc thì ai mà chẳng rõ, hãn còn hỏi làm gì? Chẳng nhẽ bọn họ đang bị săn đuổi? Tuyệt không có khả năng, nếu bị săn đuổi thì đã sớm có kẻ tìm đến.

Âm Dạ chẳng phải là đang tìm đến đây ư?

“Người hỏi bọn họ làm gì?” Mỹ An nghi ngờ.

“My nương chỉ cần hỏi đáp chuyện này có hay không?”

“Đúng là có, thì sao?”

“Được rồi! Vậy là đủ, đã đến lúc trả lời vấn đề của my nương.”

“Người nói vậy là có ý gì?” Mỹ An đôi chút thắc mắc, chẳng lẽ Âm Dạ chỉ cần có thế?

“My nương đã cho ta tin tức, ta giải đáp câu hỏi của my nương. Một cuộc giao dịch hoàn thành, cả ta và my nương đều cùng có lợi.”

“Người có biết chuyện ta hỏi quan trọng tới mức nào không?”

Mỹ An thấy Âm Dạ thật khó hiểu, phải chăng hẳn chỉ cần biết thông tin của Như Tranh và Đăng Long? Tin tức tầm thường như vậy mà là điều kiện trao đổi.

“Tin tức thì không có quan trọng hay không quan trọng. Ta chỉ quan tâm nó có giá trị hay không mà thôi. My nương yên tâm, hồi đáp của người về Như Tranh và Đăng Long là đủ giá trị với ta. Có lẽ... nên đi vào vấn đề của my nương?”

“Người có biết cách nào cứu một người đã bị phá hủy kinh mạch hay không?” Mỹ An trầm tư một lúc cuối cùng cũng đưa ra câu hỏi.

Nói rồi Mỹ An liền chĩa thanh kiếm về phía Âm Dạ tựa hồ sẵn sàng động thủ. Cô không nói ra người bị phá hủy kinh mạch là quan lang Tiên tộc, là Hùng Việt em trai cô. Dù sao bên ngoài vẫn tưởng Hùng Việt đã chết mà không biết hẳn hôn mê bốn tháng qua. Tin tức về Hùng Việt vẫn còn là bí mật.

“Kinh mạch bị phá hủy? Chỉ e người đó tính mạng thập phần nguy hiểm.”

“Đừng vòng vo! Rốt cuộc là có hay không?” Mỹ An ngắt lời Âm Dạ, lúc này cô đã nóng lòng nghe lời hồi đáp.

“Không vội, việc này nên chăng là vô cùng khó khăn. Nhưng...”

“Còn nhưng nhị gì nữa?”

Khuôn mặt Mỹ An đanh lại, dù trong bóng tối nhưng Âm Dạ vẫn thấy vẻ mặt cau có của Mỹ An. Cô thực sự khó chịu với cách nói chuyện của hẳn nhưng vẫn phải nhẫn nhịn. Một chút nữa là có cách cứu Hùng Việt rồi.

“Khó khăn nhưng không phải là không có cách. Tại hạ tặng mỹ nương ba chữ...”

Ám Dạ vẫn ngừng lại đúng điểm quan trọng khiến Mỹ An không thể chịu đựng thêm nữa.

“Rốt cuộc là gì? Nói mau nếu không ta sẽ giết ngươi!”

“Điều... Sơn... thảo!”

Ba chữ ngân dài và ngắt mạch khiến Mỹ An nghe rất rõ ràng.

“Điều Sơn thảo? Nó là thứ gì?”

“Điều này thì không nằm trong vấn đề mỹ nương thắc mắc. Ta không nhất thiết phải trả lời!”

“Này! Ngươi đi đâu thế? Ta còn chưa hỏi xong!”

“Mỗi lần giao dịch Ám Dạ chỉ trả lời một câu hỏi. Mỹ nương Mỹ An, xin cáo từ.”

Ám Dạ nói xong thì liền tan biến vào không trung, màn đêm tối tăm bao bọc lấy hẳn, trong phòng chỉ còn duy nhất thanh âm vọng lại.

Mỹ An gọi trong vô thức, cô bắt đầu cảm nhận hàn khí trở lại, một màu đen kịt bao quanh. Đặt tay lên trán của mình thì thấy lấm tấm mồ hôi, Mỹ An lúc này nhận ra cô vẫn nằm trong chăn ấm. Tất thảy chỉ là giấc mơ đến với Mỹ An.

Mơ ư? Vậy mà ba chữ Điều Sơn thảo vẫn văng vẳng đâu đây!

...

Cánh cửa phòng Hùng Việt mở toang sau đó giọng nói vang lên thánh thót:

“Có cách rồi! Có cách rồi! Con tìm ra cách cứu Hùng Việt rồi!”

Mỹ An vừa bước vào đã thét lớn khiến Hùng Vũ và mọi người ngạc nhiên.

“Vậy à? Nói ta nghe xem cách gì?” Hùng Vũ hỏi.

“Con phải vất vả lắm mới tìm được đó. Cha mẹ thấy con có giỏi không?” Mỹ An vênh mặt lên đáp.

“Mỹ An! Con có cách gì thì mau nói đừng để ta và cha con sốt ruột.” Tuệ Cơ lên tiếng thúc giục.

“Được rồi, con nói ngay đây. Đó là Diêu... Sơn... thảo!”

“Diêu Sơn thảo?”

Hùng Vũ và Tuệ Cơ đều đồng thanh, hai người trợn mắt nhìn Mỹ An. Thấy bộ dạng của cha mẹ mình không có gì ngạc nhiên hay thán phục, Mỹ An thập phần khó hiểu.

...

Nửa canh giờ trước.

“Phụng Dương, mấy người đến rồi à? Phải chăng lại xem thương thế Hùng Việt?”

Phụng Dương, Như Tranh và Đăng Long bước vào.

“Tộc trưởng! Phu nhân! Hôm nay tôi đến là có việc cần bàn.” Phụng Dương lên tiếng.

“Mời my nương cứ nói!” Hùng Vũ khoát tay.

“Chúng tôi đã tìm được cách trị nội thương cho quan lang.”

“Cái gì? My nương nói thật chứ?” Hùng Vũ đang ngồi bỗng đứng phắt dậy. Vẻ mặt ông trở nên tươi tỉnh.

“Đúng vậy! Muốn trị nội thương cho quan lang nhất định phải có Diêu Sơn thảo.”

Thì ra bọn người Hùng Vũ sớm đã biết từ trước. Chẳng trách họ không ngạc nhiên khi Mỹ An nhắc tới.

...

“Ha ha! Con gái ta cũng biết Diêu Sơn thảo. Ha ha, chỉ có điều chậm hơn Phụng Dương một bước.”

“Hả? Thì ra mọi người đều đã biết rồi?”

Mỹ An dậm chân bạch bạch xuống đất và phụng phịu ngồi xuống cạnh Đăng Long. Vốn dĩ cô tưởng mình là người đầu tiên tìm ra cách này, vừa là muốn khẳng định bản thân, vừa là muốn dạy cho Phụng Dương một bài học, không phải cứ là đệ nhất danh y thì muốn làm gì thì làm. Ai ngờ vẫn bị nàng ta nhanh hơn một bước.

Cơ giận này, quả là không dễ nuốt trôi đối với Mỹ An?

“Có điều đó là tất cả những gì ghi trong sách cổ. Chỉ ba chữ Diêu Sơn thảo mà thôi, nó hình dạng ra sao, sinh trưởng thế nào, ở đâu thì không nói đến.”

Phụng Dương phân vân.

“Vậy xin my nương cho biết công dụng của Diêu Sơn thảo?” Hùng Vũ hỏi.

“Trong sách viết Diêu Sơn thảo có thể hàn gắn lại hai mạch Nhâm – Đốc trong cơ thể.”

“Hàn gắn kinh mạch?”

“Không sai? Sách nói Diêu Sơn thảo có thể hàn gắn lại kinh mạch đã bị phá hủy. Hai mạch Nhâm – Đốc là tối quan trọng, nếu nó được phục hồi lại thì nội thương quan lang sẽ từ từ được chữa khỏi.”

Phụng Dương nói nhưng mỗi câu lại thêm hai chữ “theo sách” bởi lẽ đối với Diêu Sơn thảo kiến thức của nàng cũng rất mù mờ.

“Ngài... định thế nào?” Tuệ Cơ hỏi Hùng Vũ.

“Kì thực ta biết một nơi có Diêu Sơn thảo.”

“Ngài ư? Thế thì hay quá! Chúng ta có thể đi hái thuốc được rồi!” Như Tranh mừng rỡ nhưng Hùng Vũ lại lo lắng.

“Có điều ta được biết nó là một loại độc dược, không phải thảo dược.”

“Cái gì? Độc dược? Vậy... vậy nếu cho Hùng Việt sử dụng thì chẳng khác nào làm hại nó ư?” Tuệ Cơ biến sắc, nhất quyết không thể sử dụng độc dược nguy hiểm này. Đôi mắt bà lộ vẻ lo âu.

“Không sai! Diêu Sơn thảo là kì độc trong thiên hạ, chưa ai có thể hóa giải được độc tính của nó.”

Những hiểu biết của Hùng Vũ về Diêu Sơn thảo quả không ít, nhưng không giống với Phụng Dương khi nàng nói Diêu Sơn thảo có thể trị nội thương. Nó rõ ràng là một loại độc. Lúc này Hùng Vũ lại nghĩ ra một ý.

“Đại nhân là muốn... dĩ độc công độc?” Phụng Dương vẻ mặt biến đổi, hai mắt lóe lên một ánh hào quang.

Quả nhiên nàng vẫn thông minh nhất, nàng đoán được tâm ý của Hùng Vũ.

“Đúng vậy! Kì độc biết đâu lại có công dụng hiệu nghiệm mà người đời chưa từng biết tới. Mà... không được, không được, vẫn không được!”

Hùng Vũ chấp tay sau lưng đi về phía cửa, hai mắt ông hướng ra xa xăm vô cùng nghiêm nghị.

“Cha! Còn gì nữa người mau nói đi.” Mỹ An lên tiếng hỏi.

“Diêu Sơn thảo! Chính là Man tộc chi bảo!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 18

Man tộc! Man tộc là gì? Khăng định là một tộc người nào đấy. Nhưng chúng như thế nào, bộ dạng ra sao thì ít người Tiên tộc nhắc đến. Man trong man rợ, man di.

Man tộc. Một tộc hùng cứ phương tây, nơi mà những vách đá cheo leo sừng sững chắn gió từ phương bắc thổi xuống, chắn gió từ phương nam thổi lên. Man tộc và Tiên tộc xưa nay không đội trời chung, người Man bị cho là lập dị và hoang dại. Chúng muôn phần kì lạ, thậm chí còn quái đản. Nhắc tới Man tộc là nhắc tới sự sợ hãi, chết chóc. Chúng như luồng hàn khí theo về trên mỗi mùa đông của Tiên tộc.

Chốn Man tộc u minh trùng trùng sẽ chờ đón ai đây?

Khăng định là một ai đó!

...

Đám người đang lên chuyến đò sang bên kia sông. Người đi đò ư? Ai mà chẳng có, già trẻ lão ấu. Không! Chuyến đò này hoàn toàn khác, người đi muôn phần nghiêm chỉnh. Toàn là những người trẻ tuổi độ chưa đến hai mươi. Không ai hỏi ai một lời.

Đằng Long! Đứa trẻ này hôm nay thật khác lạ, y ngồi trầm ngâm không nói. Hay đây mới chính là Đằng Long thực thụ? Con thuyền cứ thế đập lên sóng nước mênh mông, đập lên tất cả để sang bờ bên kia. Nó mang

Đặng Long xa dần Tiên tộc, xa dần hình bóng mà xưa nay y vẫn quen thuộc.

Như Tranh! Cái cảm giác khó chịu khi lần đầu tiên đi xa không có Như Tranh là thế này đây. Cảm giác bức bối chất chứa trong lòng.

...

“Đặng Long! Nghe nói người sắp đi làm nhiệm vụ?”

“Ừ!”

“Nghe nói là phải đi khỏi Tiên tộc một thời gian?”

Rốt cuộc là đi đâu? Đặng Long không nói, Như Tranh cũng không hỏi. Cả hai im lặng ngồi trước bàn đá. Lần này đi không có đối phương nên ai nấy cũng lo lắng cho người kia. Người đi lo lắng cho người ở lại, kẻ ở lại không nỡ nhìn kẻ ra đi.

Lo lắng rồi sớm muộn sẽ trở thành nhớ nhung! Mới đây thôi còn đọc sách cùng nhau, Như Tranh còn chăm lo cho y từng chút một. Mang cơm cho y, gội đầu cho y, chuẩn bị quần áo cho y. Mới đây thôi còn đứng với nhau ở bến thuyền.

“Đặng Long! Tất cả ta đã chuẩn bị hết cho người rồi!”

“Ừ!”

Sao y cứ “ừ” mãi thế? Chẳng lẽ không còn lời nào muốn nói hay sao? Như Tranh trong lòng có chút thất vọng.

Lệ!

Hai dòng lệ chực tuôn ra trong khóe mắt. Như Tranh dường như muốn phần đau khổ, trái tim như thắt lại. Đến lúc này mà y vẫn không chịu nói

một lời?

Khó coi! Như Tranh mà khóc thì rất là khó coi. Phải nhìn con gái khóc quả thực Đăng Long không chịu đựng nổi. Phải tìm cách ngăn nó lại.

“Được rồi! Không có ta người... nhớ bảo trọng đấy!”

Đăng Long xoa đầu Như Tranh, y muốn mái tóc che đi hai mắt ngấn đỏ của cô.

“Người... người cũng phải cẩn thận!” Giọng Như Tranh líu ỉu.

Quay đầu bước xuống thuyền, Đăng Long phải hành động dứt khoát, phải làm vậy nếu không y sẽ không đành lòng mà đi mất. Tuy nhiên vẫn không quên nhắc nhở Như Tranh.

“Nếu có chuyện gì người hãy trở về ngôi nhà tranh trên núi! Ta sẽ đến tìm người!”

Là chuyện gì? Trời không biết quỷ không hay, chỉ có Long – Tranh hai người biết. Là bí mật của hai người. Bí mật không thể tiết lộ!

...

Đăng Long dăm chiêu nghĩ lại những giây phút vừa nãy. Dăm chiêu đến mức ánh mắt xuyên qua đáy thuyền mà nhìn xuống lòng sông.

“Mỵ nương! Lần này đi quả là làm khó my nương!”

“Đại nhân quá lời!”

Hùng Vũ lo lắng cho chuyến đi này. Phải chăng lành ít dữ nhiều?

“Dù sao cũng là vào đất Man, chúng ta cần một trưởng lão để tỏ thành ý.”

“Thuộc hạ hiểu rõ!”

“Trăm sự nhờ my nương, nhưng sự an toàn của mọi người vẫn là trên hết. Nếu có bất lợi, xin my nương hãy trở về ngay.”

“Đại nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ cố hết sức. Nhất định mang Diêu Sơn thảo về cho ngài.”

Phụng Dương nhớ tới Hùng Vũ, Đăng Long cũng bất chợt nhớ tới ông ta. Khi mọi người xuống thuyền hết Hùng Vũ mới căn dặn Đăng Long.

“Đăng Long! Lần này ngoài Hắc kì ra người tuyệt đối không được tin tưởng ai khác. Rõ chưa?”

Đăng Long chỉ nghe không đáp.

“Còn nữa, Chử Minh đã là một Huyết Đồ. Phàm những chuyện đại sự cũng không được cho nó biết.”

Đại sự? Đại sự lần này chẳng phải đi “mượn” Diêu Sơn thảo hay sao? Việc ấy ai ai cũng đều rõ cả. Hay là còn đại sự gì nữa? Chuyện gì quan trọng hơn Diêu Sơn thảo? Hùng Vũ đang lo lắng điều gì?

Ai mà biết!

Quan sát những người đi làm nhiệm vụ lần này xem ra ngoài Phụng Dương, Đăng Long chẳng còn ai tin cậy. Mỹ An, Chử Minh những chuyện cơ mật chưa chắc đã tiết lộ được. Phùng Ngạn, Vũ Lâm chắc chắn không. Lý Kiệt lại càng không.

Nhìn thấy Lý Kiệt, tự nhiên Đăng Long yên tâm đôi chút. Có hẳn trong đội ít ra cũng có một người thân thủ bất phàm.

Đoàn người đã đến bờ bên kia và bắt đầu cuộc hành trình dài. Hành trình tới Man tộc. Vùng đất xa xôi nằm ở phía tây bắc Tiên tộc. Có gì đang

đón đợi họ? Cứ đến rồi sẽ biết!

Qua tiết thu phân, hàn khí bắt đầu xuất hiện trong không gian. Khí lạnh làm cho con người phải mặc thêm áo.

...

Lạnh!

Nhưng làm sao mà lạnh lẽo bằng ý chí con người. Nghĩ tới Man tộc u minh hiểm trở, ai nấy cũng chột lạnh sống lưng. Dọc đường cây cối xác xơ trụi lá, thỉnh thoảng lại có xác động vật chết bên bờ suối. Đúng là lạnh đến thấu tâm can. Lạnh khiến con người ta hoảng sợ, sợ thời tiết, sợ đất trời. Và sợ Man tộc!

Cảm giác mà bất kì kẻ nào cũng gặp phải khi đến Man tộc. Tách biệt với thế gian, đường lên Man tộc trắc trở không một bóng người. Huyền bí thì sẽ đi liền với hung hiểm!

Không biết bao nhiêu ngày đêm, phía trước là vách núi cao sừng sững chẻ đôi hai miền trời.

“Trưởng lão! Phía trước đã là Hồ khẩu. Đi qua nơi này sẽ đến Man tộc.” Lý Kiệt nói.

Phụng Dương chỉ gật đầu không đáp.

“Vào đất Man tất thầy nghe theo trưởng lão. Rõ chưa?”

Dù là cấp độ Thiết bài nhưng trưởng lão vẫn cứ là trưởng lão. Lý Kiệt nhất nhất tôn trọng Phụng Dương. Vì đây đâu phải là cuộc dạo chơi, đây là nhiệm vụ. Là chuyển đi đến miền đất ma quỷ.

Hồ khẩu!

Quả đúng như tên, vách đá góc cạnh tạo nên hình tượng mãnh hổ đang há miệng dương oai. Hay chính là tử địa đón đợi địch nhân?

“Dừng lại!” Hai người đàn ông canh gác Hồ khẩu quát lớn.

Hai người? Một nơi trọng yếu mà chỉ có hai người thôi sao? Không! Hàng loạt thân ảnh liên tục xuất hiện trên vách đá, trên cành cây. Bọn người Đẳng Long bị bủa vây tứ phía. Những người này đều mình trần, trên người lớp lớp cơ bắp nổi lên cuồn cuộn. Ai nấy đều mắt báo, tay gấu, muôn phần tinh anh. Chỉ nhìn thôi cũng khiến bọn Đẳng Long phải run người khiếp sợ.

May thay vẫn còn Lý Kiệt điềm tĩnh.

“Chúng tôi là đoàn sứ giả Tiên tộc. Chẳng lẽ đây là cách Man tộc đón khách hay sao?”

“Im miệng! Tiên tộc chúng mày còn dám đến đây?” Một gã cầm rìu quát lớn.

“Xem ra các vị không muốn chúng tôi qua Hồ khẩu này. Nếu lỡ việc đại sự các vị làm sao ăn nói với tộc trưởng?”

“Đặt chân lên đất Man chỉ có hồn xiêu phách lạc! Xem rìu đây!”

Một rìu lập tức bổ mạnh từ trên cao xuống, một đạo kinh phong hướng đến Lý Kiệt mà bổ. Man lực kinh người như dã thú.

...

“Dừng tay!”

Âm thanh vang vọng bên trong Hồ khẩu. Gã cầm rìu nghe thấy lập tức thu lại chiêu số.

Thạch bàn từ từ giải khai. Hồ khẩu mở ra, bên trong là không gian tối tăm chào đón tân khách đến muôn trùng nguy hiểm. Tiếng bước chân ngày một lại gần.

Từ trong Hồ khẩu bước ra một thân ảnh, một trang tuấn kiệt. Đích thị là như thế!

Không cao to lực lưỡng như bọn cảnh vệ nhưng khí chất phi phàm. Tóc đen để xõa, mắt ngọc mài ngà. Người thanh niên chừng ngoài hai mươi tuổi này có nước da trắng. Khoác trên mình áo choàng lông thú, chân đi sải bước đều nhau không ngắn không dài. Khí độ của hắn làm cho đám thất phu lỗ mãng phủ phục xuống đất như những thú nuôi.

Tiến lại gần Lý Kiệt, người này giơ tay đáp lễ cho giống phong tục của người Tiên tộc rồi nói:

“Man tộc Mã Quang! Đã đợi các vị từ lâu! Hân hạnh!”

Lý Kiệt cũng giơ song thủ:

“Sử giả Tiên tộc! Chẳng hay quý tộc đã nhận được thư hay chưa?”

“Cảnh vệ lỗ mãng! Mong các vị bỏ qua, thứ cho Man tộc tiếp đón không chu toàn. Xin mời!”

Mã Quang dẫn đoàn người đi qua Hồ khẩu, phong thái vẫn ung dung.

Mọi người đi trong Hồ khẩu tăm tối mà không khỏi sợ hãi.

“Hắn là người như thế nào? Cảnh vệ mà phải phục tùng hắn?” Mỹ An quay sang hỏi nhỏ Đằng Long nhưng y không đáp.

“Bang giao tất phải đúng người!”

Giọng nói vang lên trong u tối lạnh lẽo.

Hàm ý của Mã Quang là gì? Mỹ An nào có hiểu được. Nhưng Đăng Long thì khác, chỉ cần suy nghĩ một chút là đã hiểu ngay. Một đoàn sứ giả bang giao đến tất phải chọn ra người tiếp đón chu đáo. Một trưởng lão đến tất phải một trưởng lão nghênh tiếp.

Hắn... nhất định không dưới địa vị trưởng lão. Trẻ như vậy mà địa vị đã không hề đơn giản. Chắc chắn Mã Quang cũng không tầm thường.

Tầm thường làm sao được! Chỉ nhìn dáng đi của hắn là biết. Chân động nhưng vai không động. Mục quang luôn hướng về phía trước chẳng chút máy may. Kì tài! Khí chất tự nhiên sẽ bất phàm.

...

Bước ra khỏi Hồ khẩu, ánh nắng vàng lập tức bao trùm đại lộ. Con đường rộng lớn này bắc qua hai vách núi cheo leo. Đại lộ đúng là một kì quan, có điều là của thiên nhiên hay của con người. Chỉ biết nó luôn được người Man tộc canh giữ cẩn trọng.

Ào ào! Bọt nước bắn lên tung tóe. Kì quan ư? Đại lộ chưa thể sánh bằng cảnh tượng trước mắt. Nước! Không phải là một ao, một hồ, một sông. Mà là một thác nước, là một biển nước. Biển nước từ tận mây xanh cứ thế đổ xuống, trút xuống. Biển nước từ tận mây xanh! Biển nước như thiên ngọc giáng trần. Thác nước cứ thế men theo sườn núi, thứ bọt trắng như hàng vạn viên ngọc tỏa sáng chói lòa giữa không trung.

Mãnh hổ!

Mãnh hổ giương vuốt! Một con mãnh hổ khổng lồ chấn sơn. Con mãnh hổ cõng trên mình thác nước của Man tộc. Không! Đó là núi non tầng tầng lớp lớp. Núi chồng núi, sơn trùng sơn. Sơn lĩnh đua nhau chen chúc vươn tới trời xanh, từng đỉnh núi như từng chiếc bút sừng sững chỉ vào không trung. Hồ vĩ vắt vẻo qua hai bờ thung lũng, thân mình vươn dài, hồ khẩu như nuốt chửng lấy ngọc biếc.

Bộ bố! Quần sơn! Ánh tịch dương! Tất cả đều hòa vào làm một, tất cả làm nên bản hòa tấu sơn thủy, bản hùng ca của Man tộc.

Hùng vĩ! Tráng lệ! Chúng nhân quả thực bé nhỏ trước thiên nhiên rộng lớn.

Đại phong cảnh! Đại hùng vĩ!

“Thằng lão xược nào dám viết Man tộc u minh tằm tối? Bà mẹ nó!” Đẳng Long thầm chửi trong bụng.

Đẳng Long tiến lại gần bờ đại lộ, y nhìn xuống dưới như vực sâu muôn trượng, sâu đến mức “thiên ngọc” đổ mãi vẫn chưa đầy. Tiếng gió thổi qua hòa vào tiếng suối.

“Ở đây hay có gió lớn, các vị nên cẩn thận thì hơn!” Mã Quang lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Mọi người chứng kiến thiên nhiên hùng vĩ thì không khỏi xung động. Đây mới thực sự là Man tộc. Man trong man sơn biển dã. [1]

“Đẳng Long! Chúng ta đi thôi!”

Đại cảnh hùng vĩ khó mà cưỡng lại nhưng nhiệm vụ vẫn là trên hết. Lý Kiệt nhắc nhở.

Đoàn người tiếp tục theo chân Mã Quang đi sâu vào đất Man tộc. Mọi người khắc ghi vào trong tâm trí thiên nhiên hùng vĩ mà sớm quên ngay nguy hiểm rình rập bao quanh.

Thình thoảng trên đất vẫn còn xác rắn la liệt.

“Đến rồi! Hàn xá dành cho các vị nghỉ ngơi! Đường xa đã mệt, chưa vội gặp tộc trưởng thì hơn.”

“Đa tạ!”

Lý Kiệt lên tiếng, hẳn không ngờ giữa chốn hoang dã này vẫn còn cao nhân phong thái như vậy. Mã Quang mặc áo xám xanh và không để lộ một điểm gì trên cơ thể. Hẳn ăn nói nho nhã khác hẳn bọn cảnh vệ phàm phu chỉ chực khoe cơ bắp. Lý Kiệt quay lại kiểm tra quân số, công việc quan trọng cần làm.

“Ban đêm! Các vị cũng nên ở trong nhà sàn tránh việc ra ngoài.” Mã Quang nói tiếp.

“Ban đêm ở đây có gì đáng sợ?”

“Dã thú!” Mã Quang trả lời câu hỏi.

Mỹ An nghe thấy hai tiếng dã thú thì có phần khinh thường.

“Cùng lắm là hổ gấu chứ gì?”

“Hừ! Đây là đất Man chứ đâu phải Tiên tộc. Cần thận là tốt cho các vị đấy thôi!”

Mã Quang xoay người định bước đi thì nghe thấy tiếng thất thanh của Lý Kiệt.

“Hông rồi! Thiếu mất một người!”

Ai nấy cũng xung động theo. Mã Quang định bụng cất bước thì nghe thấy biến cố nên dừng lại.

“Sứ giả đã đếm kĩ chưa?”

Đoàn sứ giả là do Mã Quang tiếp đón. Vạn nhất xảy ra sơ xuất gì người gánh chịu cũng chính là hắn.

“Đích thị là thiếu một người! Là... là... Đăng Long!”

Lý Kiệt đếm đi đếm lại ba lần kết quả vẫn như nhau, không thấy tên nhóc Đăng Long đâu cả?

“Đăng Long?”

Mọi người nháo nhác đưa mắt đi tìm nhưng không thấy y.

“Tên này có thể đi đâu được chứ?”

Mỹ An nghĩ chắc chắn Đăng Long lại đi đâu đó, quả thực không có phép tắc. Trong khi Phụng Dương lại muôn phần lo lắng.

“Có phải một người bịt mặt?” Mã Quang hỏi.

“Đúng vậy! Không biết ngài có nhìn thấy y?” Phụng Dương quay lại nói với Mã Quang.

“Hiện tại thì không, có điều ta nhất định sẽ tìm về cho mọi người.”

“Ta cũng muốn đi tìm!” Mỹ An nói lớn.

“Man tộc đường núi hiểm trở, tốt nhất việc này giao lại cho ta. Là người nghênh tiếp sứ giả cho nên quyết ta sẽ không để thiếu sót một ai. Xin các vị cứ yên tâm.”

“Vậy... làm phiền ngài rồi!”

Phụng Dương hiểu rõ chuyện này tốt nhất giao lại cho Mã Quang. Người ngoài mới đến làm sao có thể tự do đi lại trong Man tộc. Hơn nữa còn trùng trùng nguy cơ đón đợi. Chỉ có điều giờ này Đăng Long đang ở đâu? Trong lòng Phụng Dương bất giác nổi lên cảm giác lo sợ.

...

Ánh tịch dương chiếu vàng vọt, mặt trời đang dần xuống núi. Tiếng “lộc cộc” vang lên ven đường. Đàn trâu nối đuôi nhau theo con đầu đàn. Con to lớn và uy nghi nhất đang dẫn lối cho từng con trở về chuồng trại. Vắt vẻo trên lưng nó là một gã thanh niên. Hắn cười trần với nước da hơi ngăm, thân hình vạm vỡ. Dường như người Man ai cũng cao lớn hơn bình thường.

Hắn vội nhảy xuống khỏi lưng trâu khi gặp sự cố.

Đằng Long mở mắt, chợt xuất hiện một khuôn mặt ngay đấy. Hắn... mặt to cổ dài, mắt sáng như sao. Mái tóc cạo trọc hai bên, chỉ để một chòm ở giữa đỉnh đầu kéo dài xuống gáy. Điều đặc biệt là... hắn đi bằng đỉnh đầu, cả đàn trâu, cây cối cũng thế, dường như chúng đều bị treo ngược.

“Mày... là người trời à?” Gã thanh niên này mở miệng hỏi.

“Người... sao lại đi bằng đầu thế kia?” Đằng Long hỏi lại hắn.

“Thế tại sao mày lại treo ngược lên đây?”

“Người mới là người đang treo lơ lửng ấy!”

Đằng Long đáp lại. Nhưng rồi y chợt thất kinh. Ra đường thấy mọi thứ quái đản hóa ra mình mới là kẻ quái đản. Cổ dầy giữa chân tay nhưng tất cả đều bị trói. Đằng Long bị treo ngược ở trên cành cây.

“Người trời có khác! Cái bụng không giống cái bụng của tao.”

Hắn nói rồi quay đầu đi luôn.

“Này! Này! Này! Người đi đâu đấy?”

“Mày không giống tao! Tốt nhất là nên về chuồng.” Hắn rảo bước đi nhanh chẳng thèm ngoảnh lại.

“Này đợi đã! Người có thể giúp ta thoát khỏi cái bẫy này không?”

Đặng Long gọi với, hần lại quay qua chỗ y:

“Ta bị dính bẫy, người giúp ta được không?”

“Giúp? Giúp thế nào?”

“Trời ạ! Mau cắt dây thừng đi!”

“Ờ!”

Gã thanh niên liền trèo lên cành cây, nhưng hần lại ngẩn ra hỏi:

“Nhưng... cắt thế nào?”

“Người giả ngu hay là ngu thật thế? Cắt là cắt chứ còn sao nữa?”

Đặng Long không chịu nổi liền mắng một câu. Người kia liền nhảy bịch từ cành cây xuống.

“Cái bụng mày khôn hơn! Chào!” Hần nói rồi liền lừa trâu đi.

“Quay lại! Được rồi, được rồi! Cái bụng ta cũng giống của người. Mau thả ta xuống!”

Người kia nghe thế bèn quay lại:

“Vậy cắt thế nào?”

Đặng Long như tức điên, không biết giải thích sao cho hần hiểu. Chợt thấy sau lưng hần dặt một chiếc liềm, Đặng Long bèn nói:

“Liềm! Dùng liềm mà cắt!”

“Ờ! Vậy cắt mạnh hay nhẹ?”

Không thể chịu đựng nổi nữa. Đăng Long quát lớn:

“Con mẹ nó! Mà cứ phang một cái đi?”

Không thể tưởng tượng có một kẻ ngốc nghếch đến thế. Người kia nghe vậy chẳng hề tức tối mà chỉ nhếch miệng:

“Mày... đừng hối hận nhé!”

Phụt một cái, dây thừng đang căng bỗng bị một liềm cắt cho làm hai. Đăng Long những tưởng thoát khỏi hiểm cảnh thì... mẹ nó, đầu y cứ thế cắm thẳng xuống đất đau điếng.

“Khốn kiếp! Mà không nhẹ tay được à?” Đăng Long giận dữ.

“Mày bảo tao phang một cái còn gì?”

Bấy thú chết tiệt, Đăng Long thầm chửi, chính nó khiến y bị kẹt lại nơi này.

“Đã giúp thì giúp cho trót. Cởi trói ở tay giúp ta!”

Đăng Long giơ hai tay về phía trước.

“Vậy mà muốn cởi thế nào?”

“Thì cứ phang một cái như ban nãy ấy!”

“Bằng liềm nhé?”

“Ờ... Á... Không được! Không được!”

Đăng Long hoảng hốt rồi lùi lại phía sau. Để tên này dùng liềm có mà mất cả cánh tay như chơi.

“Dùng tay! Dùng tay đi!”

“Thế không phang một cái nữa à?”

Người kia cười trói cho Đăng Long rồi lại nói:

“Mày... không phải người trời?”

Đăng Long chắc mồm tên này hơi có chút vấn đề ở đầu nên thừa nhận cho hẳn biết.

“Đúng thế! Ta là người nơi khác đến. À phải, người tên gì?”

“Đàm Vân Thăng!”

Cái tên thật đặc biệt, chỉ nghe một lần là nhớ được ngay. Đăng Long vui vẻ.

“Đàm Vân Thăng! Cảm ơn người! Mà cho hỏi từ đây đến chỗ tộc trưởng bao xa?”

Đàm Vân Thăng nghe hai tiếng tộc trưởng nhưng mặt không biến sắc.

“Quãng độ hai mươi quãng.”

“Quãng là cái gì?”

Đàm Vân Thăng không nói, hẳn nhặt chiếc liềm của mình lên, ném nó đi thật xa khuất khỏi tầm mắt.

“Khi nào nhặt được thì là một quãng.”

“Ồ!”

Đăng Long thầm nghĩ như vậy có khi đến tối vẫn không về được với bọn Lý Kiệt. Quan trọng hơn là y chẳng hề biết đường.

“Nếu mày muốn gặp tộc trưởng thì nhanh lên! Trời sắp tối rồi.”

Đàm Vân Thăng nói xong lại ngoái nhìn mặt trời sau lưng, chỉ lát nữa thôi là khuất núi.

“Để ta giúp người lừa trâu về!”

Hai người đi được một đoạn chừng hai ba quãng gì đấy thì trời đã tối hẳn. Ngày tắt nắng khiến Man tộc trở nên u minh hơn bao giờ hết. Đăng Long bỗng thấy lạnh sống lưng. Y có cảm giác hàng trăm con mắt ẩn trong bóng đêm đang nhìn chăm chăm. Chúng quắc mắt dõi theo từng bước chân của hai gã thiếu niên. Đăng Long không thể lý giải là gì nhưng Đàm Vân Thăng thì biết rõ.

Dã thú! Đã đến lúc chúng thức tỉnh, đã đến lúc chúng đi săn mồi. Con người! Trong bóng đêm ánh mắt như bị mây mù che khuất. Còn dã thú thì không! Chúng hoàn toàn nhìn thấy bình thường. Và chúng định vị được con mồi.

Tiếng bước chân đều đều bắt đầu vang lên. Và cả tiếng gầm gừ nữa! Đàm Vân Thăng biết chắc điều gì đang đến. Hắn quay sang Đăng Long:

“Nhìn kìa!”

Đăng Long hướng mắt theo ngón tay của Đàm Vân Thăng. Chợt y thấy vật gì đó vồ lên mặt. Trời đất đảo điên và tinh thần bất định, Đăng Long lão đảo gục xuống. Đàm Vân Thăng một quyền đánh cho Đăng Long bất tỉnh. Hắn đặt y lên lưng con trâu đầu đàn, để cho nó cõng Đăng Long trở về.

Cái gì đến sẽ đến? Kẻ đi săn và con mồi. Tất cũng sẽ có giao tranh, mấu chốt là ở thời điểm khi nào mà thôi. Thời điểm kẻ đi săn đã chọn, thời điểm mà con mồi chạy trốn. Tất cả đều nằm trong cuộc chơi, ai quyết định đúng sẽ dành chiến thắng.

Kẻ đi săn thì bất động, con mồi thì di động. Nhưng lúc này, Đàm Vân Thăng lại đứng im. Vậy ai mới là kẻ đi săn?

Một vài con non trong đàn bị vồ mất, chúng chỉ còn kêu “be be” vài tiếng trong tuyệt vọng. Đàn trâu bắt đầu nháo nhác, chúng vô thức chạy toán loạn. Cuộc đi săn đến lúc bắt đầu!

Tiếng bước chân dồn dập trong gió, nhẹ nhàng nhưng tốc độ rất nhanh, Đàm Vân Thăng đã biết kẻ địch là gì. Lũ sài lang! Đúng thế, chỉ có nhỏ nhẹ như một loài chó tốc độ mới nhanh đến vậy.

“Đến đây! Đến đây nào!” Đàm Vân Thăng tự nhủ trong đầu.

Một đạo kinh phong vút qua, chực chỉ vai Đàm Vân Thăng mà vồ. Không hề nao núng, Đàm Vân Thăng cứ thuận thế mà ra quyền ra cước. Nếu có ai ở đây họ sẽ chỉ nghe thấy tiếng “oe oé” của dã lang bị trúng đòn.

Bầy dã lang đã gặp phải kẻ đi săn. Đàm Vân Thăng nằm ngửa dưới đất, hai tay ghì chặt hai đầu con sói. Đập chát một tiếng, nghe như xương sọ của chúng vỡ tan, hai con dã thú chết ngay tức khắc.

Chưa kịp đứng dậy định thần Đàm Vân Thăng lại cảm nhận một đạo kinh phong thổi đến. Tốc độ nhanh gấp vạn lần sài lang! Nhanh đến kinh người.

[1] Man sơn biển dã: Núi chạy khắp đồng.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 19

Một đạo kinh phong lao vút tới Đàm Vân Thăng. Hắn vừa nhoài người đứng dậy liền bị kinh lực đè xuống. Hai tay Đàm Vân Thăng nhanh chóng đưa lên cao chống đỡ. Kẻ đi săn thực sự bây giờ mới xuất hiện. Đàm Vân Thăng cự lại kẻ địch, hắn nhìn rõ cả khuôn mặt to lớn đang hướng chăm chăm vào mình.

Hồ! Mãnh hổ!

Kẻ đi săn thông minh là phải chờ đợi thời cơ. Và mãnh hổ chính là kẻ thông minh đó. Nó đã kiên nhẫn chờ đợi, chờ cho Đàm Vân Thăng ngã xuống mới ra tay. Một cú nhoài người, một cú cắn vào cổ đối phương là hoàn thành mục tiêu. Nào ngờ đối thủ của nó lại phát kinh lực kinh người đến thế? Đàm Vân Thăng nếu không kịp ra tay chống đỡ thì chắc chắn cổ họng đã bị cắn nát. Con mãnh hổ gầm gừ trong đêm tối, hai răng nanh nhe ra hù dọa. Nó rất muốn cắn phập xuống nhưng miệng nó lại bị Đàm Vân Thăng ghì chặt, không thể nào ngoạm một cái ngay được.

Đàm Vân Thăng lấy chân đạp mạnh vào bụng hổ. Lực phát kinh thiên khiến cho dã thú bay ra đằng xa. Mãnh hổ không hiểu một con người yếu ớt lại có thể kháng cự được hiểm chiêu như thế. Nhoài người đứng dậy, mãnh hổ đi lại xung quanh, nó cần phải đánh giá đối thủ của mình thêm một lần nữa. Không thể làm cho cuộc đi săn trở nên vô nghĩa.

Họ Đàm cũng vậy, hấn quan sát nhất cử nhất động của con hổ. Con dã thú chừng hơn trăm cân nhưng khi xuất thế, một cú hồ vồ kinh lực nặng tựa ngàn cân. Đàm Vân Thăng hết sức tập trung, chỉ cần một chút sơ sẩy hấn sẽ đi tong ngay tức khắc.

Đây rồi! Con mãnh thú lại lao đến! Nó nhảy chồm lên cao chực chỉ đầu Đàm Vân Thăng mà đánh xuống. Những tưởng lần này sẽ thành công thì bất chợt đối thủ của nó ngả người. Lần tung trào thứ hai đã bị hụt. Mãnh hổ đâu thể nản chí, nó bất chợt lại nhảy lên, tốc độ kinh người khiến cho Đàm Vân Thăng không kịp trở tay.

Hổ khẩu đã ngậm chặt cánh tay trái của Đàm Vân Thăng. Hấn những tưởng cánh tay sắp đứt. Chắc chắn là như thế! Một tích tắc nữa thôi Đàm Vân Thăng sẽ trở thành phế nhân. Một giây nữa hấn sẽ làm mồi cho núi rừng.

“Không! Con mẹ nó! Ông đây không làm mồi cho hổ!”

Đàm Vân Thăng quát lớn, bàn tay trái nắm chặt. Tay phải cứ thế dấm mạnh vào xương ức của hổ. Man lực bộc phát bao trùm lên toàn thân thể. Mãnh hổ không hiểu đối phương lấy đâu ra sức mạnh như thế? Chỉ biết nó không thể nào cản xuống được nữa. Không thể! Cánh tay Đàm Vân Thăng lúc này cứng như thạch bàn, bất kể điều gì cũng không đổi dời.

“À... Lại đây... Lại đây!”

Đàm Vân Thăng gầm lên không khác gì dã thú. Dã tính cũng bộc phát.

Dã tính! Hấn không còn là con người nữa! Hấn trở thành mãnh hổ!

Đàm Vân Thăng rướn người lên, tay trái vẫn nắm trong miệng hổ, hấn bèn ghì chặt đầu nó xuống, tay phải cứ thế vận kinh mà đánh.

Mãnh hổ lúc này như hoảng loạn, bốn chân cựa quậy liên hồi. Mãi sau nó mới đẩy được Đàm Vân Thăng ra xa. Lắc lắc thân mình đứng dậy, mãnh hổ như muốn lấy lại cân bằng. Nào còn được như trước, xương ức của nó đang đau nhói vì những cú đánh của đối phương.

Nhưng... ngay lúc này mãnh hổ cũng chẳng thể bỏ đi được!

“Lại đây... Lại đây nào!”

Mãnh hổ như nhận ra lời khiêu chiến của Đàm Vân Thăng. Nó cũng muốn quyết chiến tới cùng để phân rõ thắng bại. Một người một hổ hay cả hai đều cùng một loại? Đều là mãnh thú?

Mãnh hổ chạy như bay rồi nhảy chồm lên. Đàm Vân Thăng cũng vậy, hấn cũng nhảy lên. Cả hai đều vận hết sức bình sinh mà lao vào đối phương. Kẻ nào man lực mạnh hơn sẽ dành chiến thắng.

Cánh tay trái của Đàm Vân Thăng đang tóa máu chọt tung ra một chiêu.

“Chết... đi...”

Dã tĩnh đã lên tới cực hạn, man lực sử ra như thiên thác kinh nhân. Mãnh hổ trúng một quyền ngay giữa đỉnh đầu. Nó ngã lăn quay, chưa kịp hoàn hồn lại bị một thân ảnh lao đến. Không! Đó phải là cả một ngọn núi đè lên. Đàm Vân Thăng hai tay cứ thế sử quyền đánh vào đầu hổ, luân phiên không ngừng nghỉ. Những tiếng “bịch bịch”, “bộp bộp” vang lên chói tai. Mãnh hổ chỉ còn biết chịu trận.

Chợt trong màn đêm lóe lên hai đạo tinh quang. Ánh sáng phát ra từ đôi mắt hổ. Thứ ánh sáng bao trùm cả thù hận lẫn van xin. Trong giây phút cuối ấy, Đàm Vân Thăng cảm thấy mãnh hổ như kẻ chiến bại nằm phủ phục dưới chân của hấn.

Không! Không nỡ giết!

Đàm Vân Thăng rốt cuộc không thể ra tay được. Không thể ra tay với một kẻ đã chịu nhận thất bại. Đường quyền dừng ngay trước mắt hổ. Vạn vật đều có sinh khí, Đàm Vân Thăng dù thế nào cũng không tự ý tước đoạt sinh mệnh kẻ khác, cho dù nó là một con mãnh thú.

Đàm Vân Thăng nhào người đứng dậy. Mãnh hổ cũng thế, nó hít một hơi thật mạnh rồi gầm lên rền rĩ vang vọng khắp núi rừng. Tiếng gầm của sự tâm phục khẩu phục. Tiếng gầm của sự biết ơn.

Mãnh hổ bốn chân lao vun vút, biến mất vào trong bóng tối.

...

“Hù! Hà... Hù... Hà...”

Âm thanh vang lên, một người vừa đi vòng tròn vừa cất tiếng. Hắn cúi trần, chốc chốc lại chống gậy xuống đất kêu cộp cộp. Hắn cứ thế mà đi vòng quanh đồng lửa đang cháy. Ngọn lửa phả hơi nóng vào cái bóng đen trên nó.

Không! Đó là một người bị trói chân tay vào thanh cột lớn. Giống như con lợn sấp sửa bị người ta nướng thịt.

“Hù... hà! Hù... hà! ù... hù! À hà...”

Âm thanh tiếp tục phát ra từ gã mình trần.

“Ù hu... À ha... ù hu... À ha... À hú hù u...”

Đàm Vân Thăng giơ tay lên miệng hú dài. Tiếng hú vang vọng khiến người kia tỉnh giấc.

Người đó chính là Đăng Long. Y sau khi bị đánh ngất thì được Đàm Vân Thăng mang về đây. Đăng Long không biết chuyện gì xảy ra nhưng y chỉ cảm thấy nóng.

Nóng? Đúng thế! Không biết nhiệt từ đâu bốc lên nhưng làm cả thân hình Đăng Long phát hỏa. Đặc biệt là mông! Đăng Long cảm nhận mông mình nóng rát như thể sắp cháy. Mẹ kiếp! Mông của y hơi sát đồng lửa. Đăng Long sắp trở thành con lợn quay!

“Thằng kia! Người làm cái gì đấy? Thả ta ra!”

Đàm Vân Thăng vẫn chăm chỉ gõ gậy xuống đất.

“Người làm cái quái quỷ gì thế?”

“À hu! Tao đang cúng... Hú...” Tiếng hú của Đàm Vân Thăng lại ngân vang.

Đăng Long mừng tưởng được viễn cảnh chẳng lành. Cứ thế này thịt mông sẽ thành thịt rán mất.

“Đừng có giả thần giả quỷ với ta. Mau thả ngay.”

“Còn lâu.”

Đăng Long cố giãy giụa trong vô vọng. Đàm Vân Thăng thì giả bộ như câm như điếc.

Bất chợt Đàm Vân Thăng tung hai thanh tre xuống đất, chúng liền đổ ngửa tách ra xa nhau. Đàm Vân Thăng ngăn người một lúc rồi lại tiếp tục kêu lên những tiếng kì dị.

Chợt có bước chân rầm rập đi tới, rồi một người chạy lên hét lớn:

“Họ... Đàm... kia!”

“À hu! À...”

Đàm Vân Thăng chưa kịp nói xong thì bóng người đã lao đến đâm mạnh vào miệng khiến hắn chỉ kêu lên một tiếng thất thanh.

“À... chó!”

Tiếng “chó” ở đây không phải hắn cố ý mà do vom miệng bị bóp méo nên âm thanh phát ra mới chệch đi như vậy.

“Đồ vô dụng này!”

Thì ra người vừa tung quyền đánh Đàm Vân Thăng là một người con gái. Trong đêm tối, Đăng Long không thể nhận ra người này là ai. Bởi vì giọng nói của nàng không phải là thứ thanh âm mà y đã từng nghe qua.

Đàm Vân Thăng đưa song thủ ra phía trước nói:

“Bình tĩnh đi! Bình tĩnh!”

“Rốt cuộc người lại đang giở trò quái quỷ gì?”

Người con gái kia cau có. Liền lúc ấy có một bóng thanh niên xuất hiện sau nàng. Đó chính là Mã Quang, hắn cuối cùng đã tìm thấy Đăng Long. Lúc này Mã Quang trong lòng mới bớt được một gánh lo âu.

“Mày lại bày trò à?” Mã Quang cao giọng nói.

“À hú!”

Đàm Vân Thăng không nói gì mà chỉ hú nhẹ. Mấy người hộ vệ đi tới cười trói cho Đăng Long. Mã Quang quay sang nói với y:

“Cuối cùng cũng tìm được người! Đăng Long!”

“Đây có đúng là người mà ngài cần tìm không Mã Quang đại nhân?”

“Chính là y! Đa tạ Ngọc Nương!”

Buổi chiều Ngọc Nương xuống núi thì nghe được tin trưởng lão Mã Quang đang cần tìm người. Đến tối về lại thấy một tên lạ mặt đang bị Đàm Vân Thăng bắt giữ. Ngọc Nương thấy vậy liền đi báo cho Mã Quang được biết. Kết quả là tìm đúng người, Ngọc Nương trong lòng phần chần tự khen.

“Chỉ tại tên ngốc này!”

“Không! Đàm Vân Thăng đã cứu ta một mạng đấy!”

Ngọc Nương mắng nhưng Mã Quang lại nghĩ khác.

Nói Đàm Vân Thăng cứu mạng là Mã Quang nói thật lòng. Thập phần chẳng phải nói chơi. Nếu hãn không kịp thời tìm thấy Đằng Long thì đại nạn lâm đầu là cái chắc. Việc này chung quy cũng tại Mã Quang để lạc mất người. Không làm đến nơi đến chốn Mã Quang sẽ không yên thân với vị chủ tử Man tộc.

“Được rồi! Ta sẽ dẫn người đi!”

Đằng Long được Mã Quang dẫn đi khỏi. Trong khi Ngọc Nương vẫn còn khó hiểu cho câu nói của Mã Quang khi này.

“Người giời! Đây! Đây! Tao còn chưa bùng cháy!” Đàm Vân Thăng gọi với.

“Người có im đi không?” Ngọc Nương quát.

“Tao thật sự chưa bùng cháy mà!”

...

“Được rồi! Người đã tìm về! Các vị hãy nghỉ ngơi. Đừng quên ngày mai diện kiến tộc trưởng. Mã Quang cáo từ.”

Mã Quang kể lại sự tình Đằng Long đi lạc rồi dính vào bẫy thú, sau đó lại bị Đàm Vân Thăng bắt giữ. Mọi người không ai trách mắng Đằng Long, chỉ có Lý Kiệt trầm nghĩ. Liệu tên nhóc này nóng lòng do thám Man tộc? Y còn được giao một nhiệm vụ bí mật nữa chăng?

“Đa tạ trưởng lão!”

Mã Quang quay lưng đi Phụng Dương mới nói lời cảm ơn. Lời của hắn đã nhắc nhở nàng. Ngày mai sẽ gặp tộc trưởng Man tộc, phải làm sao đây?

“Trưởng lão! Ngày mai bọn thuộc hạ không thể lên tiếng. Ngài nhất nhất chuẩn bị từ trước vẫn hơn.” Lý Kiệt nói với Phụng Dương.

“Ta biết rồi! Có điều không biết tộc trưởng Man tộc là người thế nào?”

Trong đây kì thực chỉ có Lý Kiệt là hiểu biết hơn cả. Ông ta cũng muốn giải đáp thắc mắc cho mọi người.

“Tộc trưởng của Man tộc này tên là Lư Trường! Để nói về ông ta chỉ có tám chữ.”

“Dũng mãnh vô song, thiên uy vô lượng.”

Người như thế mới xứng làm chủ của Man tộc quý dị. Có điều cái uy của Lư Trường như thế nào, chân diện ra sao? Ai nấy đều không thể biết.

Muốn biết? Ngày mai gặp rồi sẽ rõ!

...

Sáng sớm! Khi Man tộc vẫn còn nằm trong sương đêm, người Tiên tộc đã được dẫn đi. Sương đêm thật lạnh lẽo. Ngày hôm nay sẽ quan trọng, đặc biệt quan trọng với Phụng Dương.

Hai hàng cờ đen bay phấp phới, tất nhiên không phải Hắc kì của Đăng Long mà là cờ hiệu của Man tộc. Cờ thêu mãnh hổ. Bọn người cầm cờ ai nấy đều đập cán cờ xuống đất rồi hú vang từng hồi. Tên nào tên ấy to cao, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn. Đăng Long thầm nghĩ, riêng cái khoản giễu võ dương oai này, Man tộc quả thực đã làm vô cùng chu đáo. Chợt có một lá cờ xung động, Đăng Long đi qua thì nghe thấy tiếng nói thầm.

“Bùng cháy!”

Con mẹ nó! Thì ra là Đàm Vân Thăng. Đăng Long vẫn chưa quên bị hãm dọa cho một trận, trong lòng lại nổi lên cơn bức tức. Nhưng việc chính quan trọng hơn, bước vào trong trường, hiểm cảnh mới thực sự bắt đầu.

Một dãy bên phải tất cả đều là tráng sĩ Man tộc. Họ chắc chắn là các thủ lĩnh có địa vị trong tộc. Hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào đám người Tiên tộc mới đến. Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống họ.

Không! Có ánh mắt còn đáng sợ hơn nhiều. Đó chính là ánh mắt của Lữ Trường. Mắt báo tay gấu, đó vẫn chưa phải là những gì miêu tả về ông ta.

Lữ Trường đầu đội mũ lông, hai mang tai khoằm lên chiếc sừng mãnh thú. Từ sau gáy vòng xuống cổ cũng có một bộ sừng nữa, dính trên hai đầu sừng nhọn hoắt là tấm khiên ngực. Khiên này được làm bằng bạc có dính chín viên ngọc màu sắc xanh biếc. Chiếc khiên không thể đủ lớn để che đi thân hình lực lưỡng của Lữ Trường. Từng chiếc xương sườn cứ thế cuồn cuộn nổi lên. Ông ta mặc áo choàng nâu đỏ, trang phục trên người tỏa ra màu ấy. Giáp bụng là một tấm da thú lớn, một tấm da báo. Đáng sợ hơn, trên tấm da ấy còn đeo một chiếc đầu lâu mãnh thú màu tro xám. Bất luận

thế nào nó cũng là một con thú lớn, con thú đã chết để làm vật trang trí cho Lữ Trường. Hai sừng nhọn hoắt trên đầu trực chỉ thẳng đứng.

Lữ Trường là một con người có bộ dạng oai phong vô cùng, trang phục lại càng tô điểm thêm cho điều đó. Bản thân ông ta chính là mãnh thú!

Lữ Trường như hổ!

Và cái thiên uy của Lữ Trường cuối cùng bọn người Đãng Long cũng đã được biết.

Hổ uy! Uy nghiêm đến lạnh người!

Lữ Trường quắc mắt nhìn Phụng Dương, ánh mắt chấn nhiếp nhân tâm. Bất kể người nào đối diện với ánh mắt này đều sợ hãi.

Phụng Dương vẻ ngoài điềm tĩnh. Nàng vốn rất từ tốn và ung dung. Nhưng liệu trong tâm nàng có xung động?

Không khí bỗng im ắng lạ thường, không ai nói với ai nửa câu. Chỉ có song nhân nhìn nhau. Như thế hai bên đang đấu trí, đấu với nhau bằng nhân tâm, bằng ý niệm.

“Tộc trưởng! Sứ giả Tiên tộc đã đến!”

Mã Quang phá vỡ sự im lặng, Phụng Dương biết sau đây sẽ đến lượt mình. Nàng khẽ đưa song thủ lên thi lễ.

“Tiên tộc Phụng Dương! Ra mắt các vị!”

Choang!

Thanh âm của Phụng Dương như tiếng thủy tinh vỡ. Mọi người thẫn thờ. Chỉ có Lữ Trường vững như bàn thạch. Sau đó mắt hần mới khẽ chuyển biến. Ánh mắt như tự hỏi tại sao Hùng Vũ lại cử đám trẻ con này

đến. Đúng thế! Trong mắt Lư Trường tất thấy đều là trẻ con hết. Kể cả đến Lý Kiệt, ông ta chỉ cần bóp một cái cũng đủ lấy mạng nhỏ của hắn. Lý Kiệt cũng là người duy nhất mà Lư Trường biết, luận về võ công, Lý Kiệt tuyệt nhiên không phải đối thủ của Lư Trường. Đám người còn lại chẳng đáng bận tâm. Nhìn đám người Tiên tộc bộ dáng khúm núm, Lư Trường thầm tự đắc. Việc biểu thị thiên uy hôm nay nhất nhất đều khiến Lư Trường hài lòng.

Ai khúm núm? Phải chăng Lư Trường đang tự huyễn hoặc bản thân? Đằng Long đôi mắt vẫn nhìn vào hư vô, như thể chẳng xem Lư Trường đang tồn tại. Tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Chẳng hay các vị đến đây có việc gì?”

Giọng nói Lư Trường biểu thị một hùng tâm tráng chí. Cộng thêm câu hỏi trực diện khiến cho Phụng Dương chấn động tâm phách. Lư Trường thấy vậy lại thêm vài phần tự mãn.

Phụng Dương nhanh chóng định thần sau giây phút xao động. Nàng nhẹ nhàng cất tiếng:

“Lần này chúng tôi đến là vì việc bang giao!”

Bang giao? Đám dũng sĩ nghe thấy hai từ đó thì cười ầm lên. Điệu cười oang oang vang khắp trong trướng.

Cười? Có gì đáng cười? Bọn chúng sao lại cười với việc trọng đại như thế? Phàm người ta không coi ai hay việc gì vào mắt thì thường xuất hiện điệu cười khinh miệt như thế.

Vậy là chúng không coi bang giao ra gì? Tuyệt không coi ra gì? Nhưng nguyên nhân là do đâu?

Hổ được coi là chúa sơn lâm. Hổ đứng trên muôn loài trong trời đất.

Và một núi không thể có hai hồ!

Hồ có thể coi là một con mãnh thú nhưng đôi khi cũng chỉ là hình tượng. Hai hồ ở đây chính là Lư Trường và Hùng Vũ, cũng là Tiên tộc và Man tộc, hai đại tộc trong trời đất. Một núi không thể có hai hồ thì trong trời đất cũng không thể có hai tộc. Lưỡng hồ tranh sơn còn Tiên – Man hai đại tộc, giống như lưỡng long tranh châu.

Tranh đấu? Đúng thế! Con người là một thực thể trong trời đất, bất luận thế nào cũng không tránh được quy luật tự nhiên. Một quy luật sinh tồn khắc nghiệt. Trời sinh ra Tiên tộc rồi lại sinh ra Man tộc, tất thấy như một định mệnh cho cả hai. Định mệnh tranh đấu buộc chặt hai đại tộc vào một sợi tranh bá dài dằng dặc.

Trường cân? Sợi dây dài nối từ thế hệ này đến thế hệ khác, bắt buộc Tiên – Man lao vào cuộc chiến không có hồi kết. Dài như sợi dây sinh mệnh, sợi dây phá hệ của hai đại tộc. Sợi dây dài thật dài, nhưng cũng thật mỏng manh. Kẻ mạnh hơn sẽ thắng, kẻ mạnh hơn sẽ hùng cứ một phương đất trời.

Và kẻ mạnh hơn vẫn chưa xuất hiện.

Tiên – Man hai đại tộc đã tranh đấu hàng ngàn đời nay nhưng chưa đến hồi kết. Có lẽ phải mất rất lâu nữa? Lâu ư? Cũng có thể chỉ trong ngay ngày mai. Bất luận bao lâu thì mối thâm thù đại hận giữa hai tộc đã chất chứa đủ rồi. Xương trắng chất lên thành núi, máu đỏ hòa quyện thành sông, và lòng thù hận đã dâng đầy trái tim khi những người Tiên – Man gặp nhau. Mối thù không đội trời chung, mối thù sâu như biển cả, mối thù cứ thế kéo dài biết bao thế hệ. Không biết ai sẽ là bá chủ nhưng máu xương thì vẫn tiếp tục đổ xuống từ đời này qua đời khác.

Thế gian nào ai có thấu?

Bởi vì hận mà việc bang giao chỉ là chuyện nực cười!

Bởi vì thù mà hai chữ bang giao như châm ngòi cho một trường gió tanh mưa máu.

...

Lư Trường không biến sắc mà chỉ “ồ” lên một tiếng làm như quan tâm đến việc Phụng Dương đang nói.

“Chẳng hay bang giao thế nào? Trường lão có thể nói rõ hơn được không?” Mã Quang hỏi lại.

“Tiên tộc, Man tộc giao chiến liên miên, máu xương đã đổ không ít. Nay tộc trưởng chúng tôi thương xót dân chúng lầm than muốn hai bên buông bỏ binh khí. Không biết ý ngài tộc trưởng thế nào?”

Tiên tộc muốn hòa bình? Thật là nực cười, từ xưa đến nay không khi nào Tiên – Man không chém giết lẫn nhau. Hôm nay Hùng Vũ tự nhiên lại muốn hòa giải? Tự nhiên? Làm gì có chuyện tốt như thế. Lư Trường biết có ẩn tình bên trong, nhưng phải xem địch nhân có ý đồ gì đã.

Lư Trường đứng lên đồng dục:

“Ngài tộc trưởng quả có nhân quan, đúng là chiến tranh liên miên, người ngựa đều mòn mỏi. Thật lòng ta đây cũng muốn sống trong hòa bình yên ổn. Suốt ngày chém chém giết giết, thực cũng ngán ngẫm lắm rồi. Có điều...”

“Lư Trường đại nhân còn gì băn khoăn?”

Lư Trường dừng một lúc không nói khiến Phụng Dương hỏi lại. Dường như ông ta có ý gì đó, cái gì đó còn đặc chí hơn.

“Tiên tộc muốn nội thuộc như thế nào?”

Nói rồi thì cười lớn, Lư Trường làm tất cả tráng sĩ trong trường cười hòa theo, phá lên cười. Nội thuộc tức là thuộc địa, tức là nô lệ. Lư Trường muốn Tiên tộc làm nô lệ cho Man tộc.

Thật là cuồng vọng! Cuồng vọng hết mức!

Cả đám Tiên tộc bắt đầu sôi máu. Kì lạ thay, Phụng Dương vẫn một mực điềm tĩnh.

“Tiên – Man từ thuở hồng hoang đã hùng cứ mỗi bên một phương. Đời đời truyền lại, thủy tổ khai sáng đã khác nhau, huống hồ là dân chúng hiện tại. Sao ngài lại nói tộc này phụ thuộc tộc kia được chứ?”

Lư Trường nói câu ban nãy là muốn khích tướng đối phương nhưng Phụng Dương đã không mắc bẫy, xem ra mưu kế thất bại. Đàn bà con gái mà có khí độ như thế đôi khi còn hơn hẳn đám con trai vô dụng. Lư Trường trong lòng thầm thán phục, có điều luận về võ công, ông ta vẫn không coi Phụng Dương ra gì.

“Từ trước đến nay kẻ yếu mới nghĩ tới việc bang giao? Người nói xem bang giao là hòa hay là hàng?”

Phụng Dương chấn động tinh thần. Câu hỏi này quá khó với nàng. Hòa hay là hàng? Kì thực cũng chẳng có gì khác nhau. Đều là kết cục của kẻ chiến bại, vì bại mới phải cầu hòa, cầu hòa không được tất phải hàng. Bởi thế, bất luận Phụng Dương trả lời là hòa hay là hàng, Tiên tộc tự nhiên sẽ bị xếp xuống dưới. Man tộc một bước sẽ lên ngôi bá chủ. Vậy thì phải làm sao? Phụng Dương dẫn đo suy nghĩ hồi lâu.

Lư Trường gương mặt vô cùng đắc ý, ông ta kiên nhẫn chờ đợi Phụng Dương trả lời. Và nàng không làm Lư Trường thất vọng.

“Hòa hay hàng thủy chung đều dành cho kẻ chiến bại. Có điều Tiên – Man vẫn chưa động binh, ngài nói xem là thắng hay là bại?”

Thắng hay bại? Bên nào thắng, bên nào bại? Quả là câu hỏi nửa vời! Thường thì nửa vời mới làm địch nhân phân tâm. Mã Quang cảm phục người con gái này. Ban đầu hấn vốn thắc mắc vì sao trẻ tuổi như vậy mà được cử đi làm sứ giả. Bây giờ Mã Quang đã có đáp án trong lòng.

Lữ Trường gặp câu hỏi khó thì không bình tĩnh suy xét, ông ta nổi giận quát oang oang:

“Thắng hay bại? Nực cười, lũ Tiên tộc các người sớm muộn ta sẽ bằm làm trăm mảnh.”

“Tộc trưởng ơi là tộc trưởng. Trước thì dùng kế khích tướng không thành, sau lại bị người ta tương kế tựu kế. Ấy vậy mà không bình tĩnh suy xét để rồi dễ dàng mắc mưu? Bản tính nóng giận không thể sửa được!” Mã Quang thăm thở dài.

“Tôi thấy chưa chắc! Chiến sự chưa xảy ra nào ai biết được thắng bại. Vạn vật biến đổi nào ai biết trước tiên cơ?”

Phụng Dương thừa thế tấn công.

“Làm gì có cái lý đó! Người đến cầu hòa? Ta thấy người tám phần là muốn gây chiến. Hừ! Cứ đánh một trận là xong, cần gì phải nói nhiều. Người đâu! Tiễn khách!”

“Người ta đâu có nói cầu hòa? Là do ngài tự suy diễn đó thôi.” Đứng trước tình thế căng thẳng, Mã Quang buộc phải giải nguy.

“Tộc trưởng hãy khoan! Trưởng lão, xin dừng bước!”

Tiếng Mã Quang vang lên gấp gáp, nếu hấn không ra tay kịp thời, chỉ e bang giao đã sớm đổ vỡ.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 20

Mã Quang quả nhiên điềm tĩnh, là kẻ có thể thay đổi cục diện chỉ bằng lời nói. Với một câu ngắn gọn, Mã Quang đã làm Lư Trường bình tâm trở lại, với một câu nhẹ nhàng hẳn đã khiến Phụng Dương không thể cất bước rời đi.

Vậy rốt cuộc hẳn đã nói gì?

“Người còn muốn gì nữa?” Lư Trường quát thật lớn rồi ngồi lại xuống ghế.

Đối thủ của Phụng Dương bây giờ mới xuất hiện. Là Mã Quang! Không biết sau đây tiếp tục xảy ra thêm biến cố gì? Nhưng bất luận thế nào Lý Kiệt đã thầm kính phục vị chủ tử của mình. Có thể kéo dài đến đây, xem như là đã thành công ngoài mong đợi.

“Hai vị chủ tử đang nói đến việc bang giao tự nhiên lại đổi thành thắng bại? Thuộc hạ mạo muội phải chằng hai vị nói đùa quá xa? Thiết nghĩ chúng ta nên quay trở lại chuyện chính đi thôi!”

Mã Quang bỗng chốc gạt ngay mâu thuẫn, đã biến chuyện thắng bại thành chuyện đùa, thành chuyện phụ họa mà thôi. Đây há chẳng là kì tài hay sao?

Chẳng qua chỉ là một câu chữa cháy có phần thô thiển. Nhưng vừa hay, nó lại mở ra con đường cho Phụng Dương:

“Vậy ý của trưởng lão là?” Phụng Dương hỏi.

Mã Quang khẽ cười rồi nhìn nàng, sau lại nhìn Lư Trường. Ông ta như hiểu ý liền gật đầu cho phép Mã Quang mở miệng.

“Trưởng lão nói rằng hai tộc hùng cứ, điều này là đúng. Hai tộc đời đời tranh đấu điều này cũng đúng. Có điều... xương máu đổ xuống đã nhiều thì lại không chính xác.”

Tại sao lại không chính xác? Điều này là hiển nhiên tại sao Mã Quang lại phủ nhận. Rốt cuộc là có âm mưu quỷ quái gì? Phụng Dương đắn đo:

“Lời này phải xin trưởng lão chỉ giáo thêm?”

“Chỉ giáo thì không giám. Nhưng Man tộc, từ thời thủy tổ kiến lập đến nay, đời đời khai phá trời đất, mở mang bờ cõi. Nay đến tộc trưởng Lư Trường võ công cái thế, uy vũ chấn sơn. Ngài không ngừng đánh đông dẹp bắc. Há lại là trái mệnh tổ tiên? Biết bao xương máu người Man đã đổ, nhưng đó là để bảo vệ, là để xây dựng một Man tộc hùng mạnh hơn nữa. Thiết nghĩ nhục cốt đó đâu phải là bi ai thống khổ, mà là một thiên chiến tích hùng hồn của Man tộc mới đúng.”

Lời nói như danh thép, như sấm rền bên tai. Từng câu, từng chữ đều khiến Lư Trường nở mày nở mặt. Mang xương máu thành võ công, biến huyết nhục thành chiến tích. Lời này Phụng Dương không thể chối cãi, cũng không có nào cách để phản biện.

Mã Quang vừa ra chiêu đã giành thế thượng phong. Nhưng như đã nói, bang giao có thể khởi đầu cho trận gió tanh mưa máu. Mã Quang hiện vẫn chưa rõ mục đích thật sự của Tiên tộc là gì? Nếu hẳn cứ mãi áp đảo chỉ e chẳng thế nào biết được. Phụng Dương cứng họng thì làm sao có thể mở miệng? Mã Quang ngay lập tức thoái nhượng vài phần.

“Tuy nhiên đau thương là không thể tránh khỏi. Tại hạ thấy việc bang giao cũng không phải chuyện không tốt!”

Phụng Dương vốn rơi vào thế đường cùng ở câu nói trước của Mã Quang vì hắn đã cự tuyệt bang giao, thế nhưng câu sau lại hàm ý không phủ nhận. Nàng cảm thấy muôn phần khó hiểu. Dù sao câu nói này như vẽ thêm cho nàng một ngã rẽ ở con đường phía trước.

“Vậy quý tộc đối với chuyện bang giao có hứng thú hay chẳng?”

Hứng thú? Tất nhiên là không, nhưng dù không vẫn phải nói thành có.

“Tại hạ đã nói bang giao chẳng phải chuyện xấu rồi còn gì? Trưởng lão, mời!”

Mã Quang đưa tay như muốn Phụng Dương tiếp tục, như muốn nói Man tộc sẵn sàng tiếp nhận hảo ý.

“Hùng Vũ đại nhân vì thương xót dân chúng lầm than, tấm lòng nhân ái quảng đại. Ngài muốn cùng quý tộc kết minh, từ nay không ai xâm phạm đến ai, cùng nhau phát triển. Không biết ý ngài tộc trưởng thế nào?”

Lư Trường khẽ cau mày, không hiểu Mã Quang toan tính điều gì mà để rơi vào thế cục hiện tại. Đuối bọn chúng về là xong, việc gì phải vòng vo? Cho dù là nói thế nào, Lư Trường nhất quyết không thể kết minh với Tiên tộc được. Xưa nay vẫn tin tưởng Mã Quang, Lư Trường nhìn hắn không nói, hàm ý Mã Quang có thể thay thế ông ta tiếp tục mở miệng.

“Kết minh là chuyện trọng đại, Lư Trường đại nhân và tại hạ tuyệt không dám nghi ngờ. Nhưng có điều vẫn chưa biết ăn nói thế nào với chúng nhân Man tộc.”

Mã Quang từ tốn nói, lời này ẩn chứa hàm ý cho Phụng Dương suy đoán.

Vậy hẳn rốt cuộc là có ý gì?

Rất đơn giản, bang giao không phải chuyện chơi, không thể chỉ dựa vào lời nói suông được. Phải làm bằng hành động mới chứng tỏ thành ý. Phụng Dương hiểu rất rõ điều này, và Mã Quang cũng mở tung cánh cửa cho nàng. Không thể không tận dụng cơ hội.

Lý Kiệt, Mỹ An hai người tả hữu bước lên, trên tay bưng hộp gỗ nhỏ. Trong đó ẩn chứa huyền cơ. Bọn tráng sĩ Man tộc thì nghĩ trong đó là đồ quý giá.

Đích thị là đồ quý giá! Đích thị là bảo vật!

Ánh sáng mờ mờ hé lộ khi Lý Kiệt và Mỹ An mở nắp hộp ra. Hào quang màu tím dần dần phát sáng làm cho mọi người chói mắt. Tất cả đều thất kinh.

“Đây là món lễ vật biểu thị thành ý bang giao. Mong ngài tộc trưởng nhận lấy!”

Hai viên châu báu vẫn luân phiên tỏa luồng tử khí thật kì dị. Có điều kì trân dị bảo Lưu Trường đã thấy qua không ít, hai viên châu báu kia cũng tầm thường mà thôi.

“Xin hỏi đây là...”

Mã Quang lên tiếng, hẳn như tựa hồ biết được hai viên ngọc kia quý hiếm nhường nào. Không! Kì thực hẳn cũng chẳng biết, nhưng dựa vào việc Tiên tộc không đem theo vàng bạc châu báu mà chỉ dùng hai viên ngọc đó. Như thế đủ thấy chúng không tầm thường!

“Đây là Tam... Ly... châu!”

Phụng Dương ba chữ Tam Ly châu nói ra rất từ tốn. Nhưng bao nhiêu đó là đủ để khiến tất cả phải điên đảo. Lư Trường cũng không ngoại lệ.

“Cái gì? Người nói đây là Tam Ly châu? Có thật là Tam Ly châu?”

Vậy rốt cuộc Tam Ly châu là gì mà kinh tâm động phách đến thế?

...

Trong thế gian này, con người luôn sống giữa một mớ hỗn độn. Hỗn độn trong nhân tình thế thái. Con người rồi cứ mãi quay cuồng, họ mong muốn điều gì trong cuộc đời ngắn ngủi? Tiền bạc, danh vọng hay là ái tình? Không! Ba cái thứ ấy thật quá tầm thường. Vậy là cái thứ châu báu kia? Cũng không! So với tiền bạc giàu có hơn thì chỉ hơn ở chữ “hiếm” mà thôi. Sống trong thế gian không ngừng tranh đấu, không ngừng giết chóc. Cái mà con người muốn đạt được chính là sự sống.

Sự sống?

Phải! Chính là sự sống, nhưng có mấy kẻ khát khao sự sống? Chúng chỉ ham muốn cái hình thức bên ngoài của nó mà thôi. Tiền bạc, danh vọng, tình ái chính là những khía cạnh của sự sống. Nhưng có một thứ mà nhân tâm khao khát hơn cả.

Quyền lực! Thế gian không ngừng tranh đấu, kẻ yếu rồi sẽ nằm xuống dưới bàn đạp của kẻ mạnh hơn. Và cường giả thì có được quyền lực. Khi có được quyền lực, con người tự nhiên sẽ có tiền bạc, danh vọng hay tình ái. Nhưng chúng đâu có thỏa mãn được con người. Cái đáng sợ hơn kia! Quyền lực đi liền với sinh mạng, kẻ có quyền lực, kẻ độc bá thiên hạ tự nhiên sẽ nằm trong tay sinh mệnh kẻ khác. Sinh mệnh là do trời ban, ấy vậy mà bị kẻ khác thao túng. Há chẳng phải vô cùng đáng sợ hay sao?

Quyền lực hấp dẫn như thế, vậy nên có biết bao nhiêu kẻ xả thân mà lao vào tranh giành, tranh giành cái quyền sinh quyền sát. Có quyền lực

mới là có tất cả, là cái được vẹn toàn nhất, to lớn nhất. Và cũng hung hiểm nhất, đáng sợ nhất.

Để giành được quyền lực, con người lao vào cuộc chiến, một cuộc chiến của cả thể xác lẫn tinh thần. Cuộc chiến để đi tìm sức mạnh bản thân, khẳng định sức mạnh bản thân. Kẻ có đủ sức mạnh mới nắm giữ được quyền lực trong tay. Hiển nhiên! Nhưng sức mạnh bao nhiêu là đủ?

Bởi thế! Bao nhiêu kẻ đã dẫn thân đi tìm sức mạnh?

...

“Đích thị là Tam Ly châu!” Phụng Dương khẳng định một lần nữa.

Lữ Trường lúc này mắt đã sáng lên, song nhãn nhìn chăm chăm vào Tam Ly châu.

Vậy Tam Ly châu là vật gì?

Tam Ly châu là bảo vật Tiên tộc mà thủy tổ của họ để lại. Nó có thể hấp thu tinh lực trời đất. Ai có được Tam Ly cũng từ đó hấp thu được linh khí thiên địa, công lực đại tăng. Cũng có nghĩa là sức mạnh. Đúng thế! Sức mạnh tăng thêm bội phần!

Khó trách Lữ Trường phản ứng như vậy.

“Một chút thành ý, mong ngài tộc trưởng sẽ không từ chối.”

Lý Kiệt từ từ dâng lên Tam Ly châu cho Lữ Trường.

Tam Ly châu à Tam Ly châu. Người cũng là thứ mà bao kẻ tranh đấu, người cũng vì thiên hạ mà xuất hiện, để rồi khiến người thiên hạ mưu đồ đoạt lấy. Người! Tam Ly châu, rốt cuộc đã về tay ta. Lữ Trường như mở cờ trong bụng.

Có được Tam Ly châu Lư Trường như hồ mọc thêm cánh, tu vi rồi sẽ đại tăng trong nay mai. Nhưng cái làm cho Lư Trường vui hơn chính là Tiên tộc ngoan ngoãn hai tay dâng lên bảo vật này. Đúng thế! Tam Ly là một trong những bảo vật trấn tộc của Tiên tộc, ấy vậy mà chúng mang đi làm lễ vật bang giao? Mặc kệ chúng có mưu đồ gì, trong tay đã có Tam Ly châu há còn phải sợ Hùng Vũ?

Lư Trường xưa nay trực chỉ Tiên tộc mà xưa quân nhưng còn e ngại Tam Ly. Nay nỗi lo đã mất, chẳng phải cơ đồ bá nghiệp của hắn nằm trong tầm tay? Quyền lực cũng sắp nằm trong tầm tay?

Lư Trường hai tay nắm chặt đầu gối, tựa hồ đang nắm chặt bá nghiệp thiên thu.

“Được! Vậy ta cũng không phụ lòng của tên Hùng Vũ đó!”

Lư Trường đưa tay thâm lấy Tam Ly. Nhưng sao chỉ có một? Một viên Tam Ly vẫn nằm trong tay của người con gái? Lư Trường trong lòng nổi lên thắc mắc. Chẳng lẽ viên kia là dành tặng cho người khác? Mã Quang? Dù sao hắn cũng theo ta trung thành kính cẩn. Giúp hắn tăng thêm nội lực âu cũng là chuyện tốt. Nhưng Phụng Dương hà cứ vẫn chưa mở lời?

Chưa đâu! Mã Quang như nhìn rõ huyền cơ. Viên Tam Ly đầu tiên vẫn chưa phải là mục đích thật sự. Nó chẳng qua là vật ngoài thân, của đi thay người mà thôi. Tất cả đều nằm trong viên thứ hai kia! Mã Quang hai mắt như dán vào viên Tam Ly thứ hai. Điều này khiến cho Lư Trường nhầm tưởng hắn cũng khao khát để có được nó.

“Vậy còn viên kia...”

Lư Trường hỏi lấp lửng, câu này là vì Mã Quang mà xuất ngôn.

“Tam Ly châu này...” Phụng Dương ngập ngừng trả lời: “Vẫn là tặng cho Lư Trường đại nhân!”

Lư Trương mắt sáng càng thêm sáng:

“Tặng cho ta? Có thật hay chẳng?”

Đúng rồi! Mã Quang đã biết huyền cơ bây giờ mới xuất hiện.

“Vạn phần là thật, có điều...”

“Có điều”, hai chữ này âm thầm phát ra trong bụng Mã Quang gần như cùng lúc với Phụng Dương nói. Mã Quang đã đoán ra phân nửa, đây chắc chắn là một cuộc giao dịch! Nhưng Tiên tộc muốn gì thì vẫn chưa biết. Chưa biết thì có thể đoán. Chỉ có một thứ ngang hàng với Tam Ly châu, chỉ có nó mới đủ sức cùng Tam Ly giao dịch.

“Có gì người cứ nói!”

Phụng Dương đã kéo dài quá lâu, đủ để thách thức sự kiên nhẫn của tất cả mọi người.

“Xin hỏi Man tộc có trân bảo hay không?”

“Kì trân dị bảo nơi nào chẳng có, quan trọng người chỉ muốn cái thứ kia thôi, vậy mà cũng vòng vo.” Mã Quang thầm nghĩ.

“Đất Man bao la, chẳng lẽ trưởng lão hoài nghi Man tộc không có lấy nổi một bảo vật?” Mã Quang lên tiếng.

Quả là một kẻ biết suy nghĩ, xuất ngôn cũng không sai lệch một khắc.

Phụng Dương thầm đoán Mã Quang đã sớm biết trước, không thể không nói ra. Hẳn dù cho lại muốn dụng ngôn chấn nhân nhưng này giờ nàng đã lấy đủ bình tĩnh.

“Vậy trưởng lão khẳng định Man tộc có trân bảo?”

“Đúng vậy!” Mã Quang khẽ nhếch mép cười.

Hắn rút cuộc cũng chờ được thời khắc mà Phụng Dương nói ra câu sau, câu nói mà hắn đã chờ rất lâu.

“Nếu thế, Tiên tộc xin đổi Tam Ly châu lấy Diêu Sơn thảo có được hay chẳng?”

Cuối cùng cũng có cơ hội nói ra câu này, Phụng Dương thở phào nhẹ nhõm.

“Diêu Sơn thảo”, ba chữ vang lên khiến Mã Quang không khỏi thất kinh. Nó không làm hắn ngạc nhiên bởi đã suy đoán từ trước. Cũng không phải thất kinh vì đã cho Phụng Dương cơ hội nói ra. Muốn biết địch nhân cần gì, tất phải lùi một bước, chẳng có gì to tát. Điều Mã Quang lo lắng lại chính là vì hắn đã đoán đúng.

Lữ Trường lúc này cũng thất kinh không kém.

“Cái gì? Người muốn đổi bảo vật? Làm gì có cái lí đó!”

Sao lại không có lí? Mã Quang thầm phản bác Lữ Trường. Người ta đã dâng bảo vật, ngài cũng đã nhận rồi. Thử hỏi muốn làm một cuộc giao dịch thì có gì quá đáng? Giao dịch này tất phải thực hiện.

Thế gian có những thứ một đi sẽ không quay về. Đại sự như lao đã phóng, thế cục như tên rời cung. Và Lữ Trường lời nói ra không thể thu lại được. Đúng vậy! Một tay đã nhận bảo vật, há lại cự tuyệt giao dịch được sao?

“Chẳng lẽ ngài tộc trưởng không đồng ý?” Phụng Dương như chiếm được thế thượng phong.

Lư Trường lúc này mặt hơi bừng đỏ, cơn tức giận như cuộn cuộn trong lòng.

Gió đã đổi chiều, nhưng bất kể thế nào cũng phải cản gió lại.

“Lư Trường đại nhân đâu có nói từ chối, có điều Tam Ly đổi Diêu Sơn liệu có hợp lí hay chẳng?” Mã Quang tiến lên nói.

Đã ở hạ phong thì dù cố gắng cũng khó lòng xoay chuyển. Câu nói này của Mã Quang chỉ như kéo dài thêm thời gian.

“Tam Ly châu là bảo vật Tiên tộc. Diêu Sơn thảo cũng là bảo vật Man tộc. Bảo vật đổi bảo vật, có gì không hợp?”

Bảo vật đổi bảo vật, muôn phần là có thể thực hiện. Hơn nữa là hai đổi một, Man tộc tất còn chiếm phần lợi hơn. Nhưng đây cũng là điểm Mã Quang lo lắng.

“Đương nhiên có thể! Đương nhiên có thể!”

Mã Quang còn đang phân vân chưa biết nói sao thì Lư Trường đã nổi giận:

“Ta đâu phải không muốn đổi, chẳng qua là không thể đổi. Diêu Sơn đã sớm không còn ở Man tộc nữa.”

Cái gì? Diêu Sơn đã mất, bảo vật cũng không còn. Câu nói như “choang” một tiếng trong đầu Phụng Dương. Tất cả đã đổ vỡ! Lý Kiệt cũng thầm than vãn, bao nhiêu công sức của vị chủ tử này cuối cùng lại đổ sông đổ bể. Ánh mắt của hắn cũng lộ ra vẻ cảm thông sâu sắc.

Thế cục lại thêm một lần nữa đổi chiều, nhưng Tam Ly đã nhận mà giờ đem trả thì mặt mũi Lư Trường còn để vào đâu? Mã Quang quyết không để chuyện xấu xảy ra. Không thể! Khó khăn lắm Tiên – Man mới có

một cuộc bang giao, không thể vì Diêu Sơn thảo mà tiêu tan mất được. Người khác có thể không coi bang giao ra gì nhưng Mã Quang thì rất coi trọng. Phụng Dương nói đúng, xương máu đã đổ quá nhiều trong vòm trời này rồi, không thể đổ thêm nữa. Một bên là vì Man tộc, một bên là vì chúng sinh. Trời xanh đã biết được, vậy mà hãn lại để cho bang giao đổ vỡ? Há chẳng phải thiên lý khó dung! Thân này dù thịt nát xương tan cũng không để điều đó xảy ra. Tuyệt không thể!

“Diêu Sơn không còn, không biết quý tộc có hứng thú với Tuyệt Cốc U báo?”

“Cái gì...”

Lữ Trường hét lên như hổ gầm. Làm sao không tức giận cho được? Tuyệt Cốc U báo là thú cưỡi của ông ta, theo ông ta đi tận chân trời góc bể, đánh đông dẹp bắc. Há lại mang đi giao dịch? Tên Mã Quang này quá lắm rồi!

Nói Mã Quang thịt nát xương tan là vì lẽ đó!

Nhưng rốt cuộc cố gắng của Mã Quang cũng vô ích.

“Chủ tôi chỉ đổi Tam Ly lấy Diêu Sơn, thứ khác tuyệt không thể đổi.” Phụng Dương lạnh lùng đáp.

“Cuồng vọng! Người muốn chết?”

Lữ Trường đã không thể nhẫn nhịn, ông ta nói mà như mãnh thú rống lên. Kinh lực phát ra khiến “roạc” “roạc”, toàn bộ trường bị xé nát. Không gian trở trời, ánh nắng chiếu vào ngay lập tức.

Tiếng nổ làm bọn cận vệ bên ngoài kinh hãi. Chúng chỉ dám lăm lét nhìn Lữ Trường nổi cơn thịnh nộ.

“Ồi! Bà mẹ!”

Đàm Vân Thăng đứng ngoài tự nhiên thốt lên một câu. Hắn há hốc mồm ngó nghiêng vào trong.

Bên trong là đám người mặt mày tối sầm, không còn mảnh trướng che thân, bọn họ bị ánh nắng chiếu thẳng vào đầu.

Khuôn mặt Đàm Vân Thăng như ngậy ngốc, nhìn thấy hắn Lữ Trường lại càng thêm thịnh nộ. Nhưng Mã Quang thì không, hắn khẽ cười như thể nhìn thấy Đàm Vân Thăng giúp hắn thoải mái hơn nhiều.

Luồng gió thổi qua cuốn đi bầu không khí căng thẳng.

“Vậy Tử Phách Long Nha thì sao?”

Lữ Trường lại cau mày, ông ta không hiểu Mã Quang vì sao phải cố gắng đến vậy? Hắn, đến vũ khí của mình cũng mang ra trao đổi? Tử Phách Long Nha, vũ khí tuyệt thế chỉ đứng sau Ảo Ảnh Ma luân của Lữ Trường. Trong Man tộc này nếu xét về vũ khí, Mã Quang như đứng dưới một người, trên vạn người. Vũ khí trác việt như thế mà đem ra hi sinh? Thật không thể hiểu tâm ý của Mã Quang là gì nữa?

Tâm ý của ta sao ngài lại không hiểu kia chứ? Chẳng phải là đang giữ thể diện cho tộc trưởng hay sao?

Lữ Trường ơi là Lữ Trường, có một người như Mã Quang bên cạnh mà không hiểu tâm ý của hắn. Có mà không giữ, rồi một ngày người cũng mất kẻ này vào tay người khác. Tiếc thay!

“Người tuyệt đối không thể lấy thần binh của mình ra đổi. Ta quyết không đáp ứng! Quyết không thể!”

“Tâm ý của tộc trưởng, Mã Quang thầm cảm kích. Nhưng tại hạ muốn đổi, chắc gì đã đổi được?” Mã Quang thầm cảm thán.

“Lư Trường đại nhân! Ngài yên tâm, ngoài Diêu Sơn thảo ra ta không có ý đổi những thứ khác.” Phụng Dương vẫn lạnh nhạt.

“Người biết điều thế thì tốt!”

Thế cục căng như dây đàn, Mã Quang kinh tâm động phách. Cứ thế này thì bang giao tất hỏng. Cứ thế này thì cuộc gió tanh mưa máu đang hiện rõ trong nay mai.

“Quả thực từ khi tộc trưởng đời trước về với tổ tiên, Diêu Sơn thảo cũng từ đó mà biệt tăm tích. Trưởng lão ngài làm vậy há chẳng làm khó Man tộc hay sao?”

Mã Quang cố gắng tháo nút dây đàn, hần nói tiếp:

“Tử Phách Long Nha cũng là bảo vật chẳng kém Diêu Sơn thảo, trưởng lão xin hãy suy xét kỹ cho.”

“Chủ tử chỉ muốn Diêu Sơn. Thứ cho ta không thể làm trái!” Phụng Dương vẫn kiên quyết.

“Khốn kiếp! Người có biết, người có biết ta đang ngồi trên cái gì đây không?”

Lư Trường nổi giận. Ông ta chỉ vào chiếc ghế đằng sau, khẽ liếc nhìn hai chiếc ngà voi.

“Ngà voi! Đúng thế, ta đang ngồi lên ngà voi! Ngà voi của Ngân Mang Tượng Vương, thú cười của Hùng Vũ. Người nói với hần có giỏi thì đến mà mang Diêu Sơn về!”

“Thì ra thú cưỡi của Hùng Vũ đại nhân bị Lữ Trường giết chết. Hẳn lấy hai ngàn Ngân Mang mà làm vật trang trí, quả thực đáng sợ.” Phụng Dương trong lòng thầm kinh hãi.

Rốt cuộc lại lấy sức mạnh ra so bì, lại lấy sức mạnh để phân thắng bại. Phải làm thế nào đây? Mã Quang thầm than. Hẳn tuyệt đối không thể lên tiếng lúc này. Bởi... Mã Quang cũng không biết sẽ nói sao nữa.

“Ồ! Ta thấy Hùng Vũ cũng đeo hai răng nanh báo!”

Ở đâu? Ở đâu? Âm thanh này phát ra từ đâu? Kẻ nào đã lên tiếng. Lữ Trường hại được Ngân Mang Tượng Vương thì Hùng Vũ cũng diệt Tát Kim Báo. So bì sức mạnh chung quy cũng lại ngang hàng. Nhưng câu nói ấy như đổ thêm dầu vào lửa, như thổi bùng lên chiến tranh. Câu nói ấy là của Đằng Long.

“Thằng ranh! Người chán sống rồi!”

Lữ Trường nhanh như cắt lao đến chỗ Đằng Long. Hẳn dùng bàn tay to như tay gấu bóp chẹn cổ họng đối phương. Đằng Long cổ bị bóp nghẹn, thân hình cũng từ từ đưa lên cao. Lữ Trường một tay đã nhắc bổng Đằng Long như thế.

“Thằng ranh miệng còn hôi sữa! Đi chết đi...”

Đàm Vân Thăng thấy thế định hú lên vài tiếng. Nhưng thôi, hú lên để mà chết theo thằng khí ấy à? Ngu gì!

Kì thực Đằng Long cũng chẳng biết Hùng Vũ có đeo dây chuyền răng báo hay không. Một câu ấy là do y tự mình bịa ra mà thôi!

Phát sinh đại biến, Mã Quang không thể chậm trễ:

“Đại nhân! Vận lần không được! Không thể được!”

Lư Trường thấy Mã Quang hoảng hốt thì ngừng tay, nếu không trao này Đẳng Long lập tức gãy cổ. Có điều cơn giận làm sao nguôi sớm, Lư Trường vẫn giữ như thế để cho thằng nhãi này chịu thêm đau đớn.

Không chết vì hồ trao cũng sẽ chết vì ngạt thở. Đẳng Long đang trong hiểm cảnh, Phụng Dương phải lập tức xuất ngôn.

“Diêu Sơn tuy đã biệt tăm, nhưng quý tộc vẫn có thể tìm lại. Không biết ý các vị thế nào?”

“Hừ! Xem như người còn biết liệu thân phận!”

Lư Trường buông tay, Đẳng Long ngã bịch xuống đất. Trong lúc thập tử nhất sinh không ai có thể cứu y. Vẫn là nàng cứu đã ra tay tương cứu. Đẳng Long thâm cảm kích trong lòng.

“Đa tạ ngài tộc trưởng!”

“Hừ! Tiễn khách!” Lư Trường gằn giọng.

Phụng Dương và đoàn người rời khỏi trường không. Đi một quãng xa người nàng mới toát mồ hôi lạnh. Đúng là chỉ mảnh treo chuông!

Nhưng liệu đám người tùy tùng kia có cảm thấy xấu hổ?

Một đám trai tráng mà để thân gái Phụng Dương lĩnh xướng đi vào miệng cọp?

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 21

Mồ hôi, cái thứ dịch lỏng cơ thể thoát ra thật tài tình. Người ta nói chức năng của nó là để điều hòa thân nhiệt. Nhưng ít ai biết được nó còn tác dụng tâm lý nữa.

Khi nóng người đổ mồ hôi, chúng bay hơi đem theo nhiệt lượng làm cho cơ thể dịu mát từ đó chúng ta cảm thấy thoải mái hơn. Vậy khi sợ hãi liệu có đổ mồ hôi hay không? Có chứ, mồ hôi túa ra không phải vì nóng, ta chỉ thấy lạnh, cái lạnh thấu xương.

Đó là cảm giác của Mã Quang lúc này, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Dù định lực có vững đến mấy cũng không thể không sợ hãi, cũng may kết cục không quá tàn khốc như hắn đã nghĩ.

Nhưng rồi Mã Quang sẽ lại kinh tâm động phách mà thôi.

...

Buổi tối hôm ấy, Lư Trường đã triệu Mã Quang đến gặp. Tám chín phần là hắn sẽ bị trừng phạt.

“Vào đi!” Tiếng Lư Trường vang lên. Ngay lúc này đây, Mã Quang đã mồ hôi ướt đẫm.

“Thuộc hạ biết tội! Xin chủ tử trách phạt!”

“Người thì có tội gì? Mau đứng lên, đứng lên!”

Lư Trường vẫy tay, Mã Quang đang quỳ sụp dưới đất liền đứng dậy. Ông ta... không trách phạt hăn ta ư? Quả thực kỳ lạ!

“Ta đang có chuyện muốn thương nghị với người.”

“Chẳng hay ngài có chuyện gì sai bảo?”

“Không gấp! Cho hăn vào!”

Lư Trường hăng giọng ra cửa, một kẻ thần bí được đưa vào. Hăn, một trong ba Huyết Đồ đi cùng Phụng Dương. Tên này từ đầu chí cuối luôn nhìn Phụng Dương với ánh mắt đờ đờ sát khí. Rốt cục hăn là ai?

“Chủ nhân phái tôi ra mắt hai vị!”

Chủ nhân của hăn lại là ai nữa? Sẽ sớm biết ngay mà thôi!

Hai vị? Hăn dám đánh đồng ta với chủ nhân của hăn sao? Làm gì có chuyện đó.

“Ta không biết chủ nhân người là ai, nhưng có một điều người nên biết trước...” Lư Trường đứng dậy tiến lại gần người áo đen: “Nói chuyện với người lớn thì phải lễ phép!”

Lập tức Lư Trường dùng một chưởng lực đánh thẳng vào mặt nạ của tên Huyết Đồ. Hăn ngã dúi dụi mặt nạ cũng vỡ nát, từng mảnh rơi xuống đất kêu leng keng.

“Người...”

Thì ra khuôn mặt của hăn là như vậy, trẻ tuổi nhưng toát lên muôn phần tà ác. Hăn, khi không còn phải đi cùng Thiệu Bình thì đã là chính hăn, đã bộc lộ bản chất. Hăn chính là Vũ Lâm!

“Cần thận cái mạng nhỏ của người đấy! Ranh con!” Lữ Trường lên tiếng cảnh báo Vũ Lâm.

“Chủ nhân gửi ngài một bức thư.”

Mã Quang nhận lấy rồi chuyển cho Lữ Trường. Một cuộn vải được bọc rất kĩ. Vừa mới đọc đã thất kinh, hai mắt Lữ Trường sáng lên, sáng quắc như mãnh thú gặp mồi.

Lữ Trường đưa cho Mã Quang, dù là chuyện cơ mật hẳn cũng chẳng bao giờ giấu giếm.

“Ý ngài thế nào?”

Vũ Lâm lên tiếng hỏi nhưng Lữ Trường vẫn trầm ngâm. Ông ta đang đợi điều gì? Lữ Trường vẫn đang đợi Mã Quang.

Người đó lúc này vẫn dăm chiêu, hẳn vẫn chăm chú nhìn vào con chữ mà không nói. Tựa hồ không có chuyện gì xảy ra! Không? Tinh thần của Mã Quang còn chấn động hơn cả Lữ Trường.

Vũ Lâm không ngờ kế hoạch lại bị cản trở bởi con người này. Hẳn nóng lòng thúc giục:

“Không biết ý ngài thế nào? Ngài đã quyết định chưa?”

Mã Quang lúc này mới đặt cuộn vải xuống bàn, nhưng hẳn vẫn không nói. Chỉ khẽ gật một cái, Lữ Trường lập tức hiểu ý và trả lời Vũ Lâm.

“Việc này ta còn suy xét. Người cứ về trước đi.”

Không thể được! Lữ Trường chưa đưa ra quyết định thì Vũ Lâm không thể ra về. Một câu mập mờ không phải là kết quả viên mãn.

“Nhưng... chủ nhân tôi muốn có kết quả rõ ràng. Ngài như thế này là đang làm khó cho tôi.”

“Ta còn đang thắc mắc, việc hệ trọng mà hãn có thể giao lại cho người, xem ra chẳng còn kẻ nào khá khâm hơn nữa. Hừ!”

Lư Trường nói rồi phát tay, Vũ Lâm lập tức bị đưa ra ngoài không chút do dự.

“Người thấy... thế nào?”

Lư Trường quay lại hỏi Mã Quang khi Vũ Lâm được đưa đi khỏi. Chờ một lúc, vẫn không thấy động tĩnh gì, ông ta lại lên tiếng:

“Mã Quang?”

Bình thường hãn là kẻ suy nghĩ thấu đáo, nhưng cũng không nhất thiết phải lâu đến thế. Lư Trường có phần thắc mắc nhưng ông ta cũng không muốn hỏi thêm nữa. Lư Trường tự nhiên lại kiên nhẫn hơn, dù sao vấn đề này cũng là không hề dễ dàng cho thuộc hạ của mình.

Mây mù che khuất đỉnh trăng, thời gian thấm thoát đã đến lúc gần nửa đêm. Ánh lửa trong nhà vẫn lập lòe trên mặt hai người. Khuôn mặt định thần chờ đợi của Lư Trường, ông ta nghiêm nghị hổ nhãn vẫn đăm đăm. Lư Trường không hề liếc nhìn người bên cạnh, không hề máy may.

Mã Quang cũng vậy. Hãn như một pho tượng đứng đó. Không! Kỳ thực trong não bộ của hãn có bao nhiêu sự chuyển động không ngừng. Mã Quang đã suy nghĩ cả buổi tối, nghĩ mãi không thôi. Nhưng hãn có gì mà phải băn khoăn như thế? Chắc hãn là liên quan đến bức thư Vũ Lâm đưa cho Lư Trường. Trong ấy có những nội dung gì chỉ ba người biết được. Lư Trường, Mã Quang và người đặt bút viết lên phong thư ấy. Nó hãn là một đại sự nếu không Lư Trường việc gì phải kiên nhẫn chờ đợi Mã Quang lâu

đến như vậy. Từ chập tối đến gần nửa đêm, vẫn chờ. Rốt cuộc thì Mã Quang bắn khoản điều gì? Chưa chắc hẳn đã bắn khoản.

Một tiếng thở dài! Hơi thở xóa tan đi mây mù che phủ vàng trắng. Xóa đi không gian im ắng trong phòng.

“Người... có đáp án rồi?” Lữ Trường đã đợi ba canh giờ để hỏi câu này.

“Thuộc hạ đã có đáp án. Có điều...”

“Ồ?”

Lữ Trường không ngạc nhiên mà chỉ “ồ” một tiếng. Ông ta tất cũng không biển sắc nếu Mã Quang nói câu tiếp theo.

“Tộc trưởng! Đáp án đã có nhưng thuộc hạ cần xác minh một số chuyện trước đã.”

“Vậy nên...”

Lữ Trường tiếp tục hỏi. Đôi khi ông ta cũng cảm thấy khó chịu với cách nói chuyện của Mã Quang. Hẳn luôn ngưng lại ở nơi câu chữ quan trọng. Hẳn luôn khiến đối phương phải hỏi lại ba đến bốn lần. Tuy nhiên... Lữ Trường hiểu rõ đôi khi ông phải kiên nhẫn chờ đợi.

“Thời cơ chưa đến, đáp án chưa chắc đã chuẩn xác. Xin tộc trưởng hãy đợi thêm thời gian!”

Ví dụ như câu nói trên của Mã Quang chẳng hạn, hẳn lại một lần nữa khiến đối phương chờ đợi. Lữ Trường chẳng bèn để tâm, tên này chưa nói tất có nguyên ủy sâu xa. Không cần thúc ép cứ để Mã Quang suy nghĩ, khi thời cơ đến hẳn sẽ tự động nói cho Lữ Trường được biết.

“Được rồi! Người có thể lui xuống.”

Lư Trường phất tay cho Mã Quang ra về. Lúc này đã qua giờ tỵ. Cái phất tay không chỉ như mệnh lệnh ban xuống mà nó còn tạo ra một luồng gió, gió thổi tới làm tắt ngấm ánh sáng trong phòng. Có lẽ đã muộn, Lư Trường cũng muốn đi ngủ?

...

“Người... có thể ra mặt được rồi!”

Ai? Lại còn kẻ nào xuất hiện vào lúc này nữa? Lư Trường kì thực vẫn còn khách đến?

“Chúc mừng đại nhân! Ngài cuối cùng đã có được Tam Ly châu!”

“Hừ! Người... bóp léo mép đi!”

Có phải là một thuộc hạ khác của Lư Trường? Thuộc hạ tại sao phải tắt ánh lửa mới được xuất hiện. Không lẽ là một thế lực bí mật? Vị tất như thế.

“Có điều người nói đúng lắm!” Lư Trường tiếp tục.

“Liệu có phải ngài muốn hỏi vấn đề gì chẳng? Nếu không... làm sao ta lại hiện thân ở đây cơ chứ?”

Cách nói này hình như quen quen. Vấn đề cần hỏi ư? A! Hẳn là...

“Ám Dạ, hãy nói cho ta biết...”

Không sai, kẻ đến chính là Ám Dạ, nhưng giọng hần sao mà cao vút thế này?

“Ngài muốn biết điều gì? Phải chẳng...”

Ám Dạ ngập ngừng tựa hồ như đoán được. Nhưng hắn vẫn muốn đích thân Lữ Trường nói ra thì hơn. Như thế mới đúng quy cách, như thế mới hợp một cuộc giao dịch. Phải! Ám Dạ luôn đi theo một cuộc giao dịch.

“Ta muốn biết Tam Ly châu phục dụng thế nào?”

Quả không ngoài dự đoán, Lữ Trường có được bảo vật nhưng không biết cách sử dụng. Mà mỗi khi không biết thì tất nghĩ ngay đến Ám Dạ.

“Cái này...”

Ám Dạ vẫn chần chừ trong khi Lữ Trường lại chứa ghét kiêu này.

“Nói mau!”

“Ngài hàng ngày có thể hấp thụ linh khí của nó tỏa ra nhưng tuyệt đối không được uống!”

“Không được uống?”

“Chính xác! Tam Ly là bảo vật của Tiên tộc, cũng không biết nó đã có bao nhiêu năm rồi, không biết đã hấp thụ bao nhiêu linh khí trời đất. Nếu nuốt Tam Ly e rằng lợi bất cập hại.”

Lữ Trường tựa hồ cũng đồng ý với kiếm giải của Ám Dạ.

“Nếu ngươi dám lừa ta...”

“Ngài yên tâm, cách này vạn phần là thật. Ta đâu có gánh được hậu quả nếu dám lừa ngài. Cái mạng này của ta còn muốn sống thêm vài năm nữa.”

“Hừ! Xem như ngươi biết điều!”

Vậy là Lữ Trường đã đạt được mục đích, còn Ám Dạ?

“Nói, người muốn cái gì?”

Lữ Trường cũng rất hiểu quy tắc của Âm Dạ. Giờ là lúc ông ta hoàn thành cuộc giao dịch với hãn.

“Đáng tiếc! Điều ta muốn biết về quý tộc thì thời cơ chưa đến. Tuy nhiên vẫn phải hỏi ngài một câu, coi như lấy lệ vậy.”

“Câu gì? Người đừng vòng vo.”

Giọng Lữ Trường có vẻ bức tức, vậy nên Âm Dạ cũng chẳng muốn dài dòng:

“Trong đoàn sứ giả Tiên tộc, có phải có một tên bịt mắt?”

“Có bốn tên!”

Đích thị là có bốn người, những kẻ đi theo Phụng Dương đều bắt chước Huyết Đồ mà bịt mắt cả. Đó là Khắc Minh, Phùng Ngạn, Vũ Lâm, và...

“Vậy có một tên khác với ba tên còn lại?”

Lữ Trường trầm nghĩ, đúng là có một tên như thế. Là thằng nhóc suýt mất mạng dưới tay ông ta. Chỉ có điều, Âm Dạ lại đi quan tâm tới tên này sao? Chắc hẳn y phải có điểm gì đó đặc biệt.

“Câu này.... đã là câu hỏi thứ hai của người rồi!”

Hả? Âm Dạ có đôi chút ngẩn người. Đúng là vậy, hãn nói là hỏi một câu nhưng cuối cùng lại hỏi đến câu thứ hai. Quả thật sơ ý.

“Nếu người muốn, chúng ta có thể làm thêm một cuộc trao đổi?”

Lư Trường đưa ra gợi ý làm cho Âm Dạ khẽ động tâm phách. Giao dịch lần hai ư? Đáng tiếc Âm Dạ ta mỗi lần chỉ thực hiện một cuộc giao dịch. Đó là nguyên tắc cả đời của ta, mà đã là nguyên tắc thì chẳng dễ gì phá vỡ. Huống chi là đổi thông tin cơ mật chỉ để lấy câu trả lời thứ hai của người? Lư Trường, người coi thường ta quá rồi sao? Dù người có trong bóng đêm ta cũng nhận ra vẻ mặt của người, suy nghĩ của người về bốn tên bị mặt. Chỉ cần vậy thôi ta cũng biết y có ở đây hay không. Chẳng cần người có hồi đáp hay không hồi đáp.

Âm Dạ thầm nghĩ trong lòng chứ không hề nói. Đã đến lúc hẳn hoàn thành nhiệm vụ.

“Ồ! Nếu vậy thì hẹn ngày tái ngộ!”

Âm Dạ chưa nói hết câu, thân ảnh của hẳn đã tan biến vào không gian tối tăm.

Lư Trường cũng theo thế mà đi ngủ. Nhưng trong đầu hẳn vẫn luôn văng vẳng nghĩ đến kẻ bị mặt kia. Rốt cục là thần thánh phương nào?

....

“Đã hoàn thành chưa?”

“Chủ nhân!”

Hai bóng đen đối đáp trên ngọn cây cao. Một người có giọng nói cao vút, thì ra hẳn là Âm Dạ. Nhưng sao lại gọi người khác là chủ nhân? Có tới hai Âm Dạ? Đừng quên chủ nhân Âm Dạ có một tên khác, cái bọn lâu la bên dưới đều gọi bằng Âm Dạ đấy thôi.

“Chủ nhân đã có...”

Tên thuộc hạ định nói đã có thông tin chính xác. Nhưng đột nhiên chủ nhân của hắn lại giơ tay ra hiệu. Phải chăng có người hay thứ gì đó đang tới. Ngay liền kề ấy, hắn nhận ra một ánh mắt sáng chói đi trong đêm trăng. Giờ này mà vẫn có kẻ đi lang thang ư? Không phải Âm Dạ cũng đang lén lút hay sao, cố gì còn hỏi người dưới trăng.

“Đi...”

Chủ nhân ra lệnh, cả hai tan biến vào trong đêm đen, không gian chỉ còn một kẻ vẫn đang bước đi, hắn tựa như không biết thứ gì diễn ra xung quanh. Hoặc giả, hắn không cần biết. Hắn chính là Mã Quang.

Mã Quang cứ thế bước đi đều đều, cái bóng áo xám không tài nào nổi bật lên khỏi màn đêm đen tối. Mã Quang đi về nhà ư? Không phải, nơi hắn đi là một nơi hoang vu lạnh lẽo. Vậy là hắn không sợ cầm thú của Man tộc. Nơi hoang sơn cùng cốc, dã thú quả thực đáng sợ. Nhưng có điều còn đáng sợ hơn thế.

Mã Quang chợt dừng lại, hắn nghe tiếng suối róc rách bên tai. Không gian tĩnh mịch khiến cho tiếng nước chảy nghe rõ mồn một. Nhưng nó vẫn không đủ để che đi một tiếng thở dài. Mã Quang trong lòng nặng trĩu. Một trưởng lão như Mã Quang tất có nhiều việc lưu tâm, nhưng chưa có việc nào khiến hắn rối bời như thế này.

Hắn đang sợ, sợ đến toát mồ hôi lạnh, nhưng hắn cũng xen kẽ một nỗi buồn mang mác. Điều gì khiến cho một kẻ thông minh như Mã Quang vừa sợ lại vừa buồn?

...

Nhân tâm! Kỳ thực nhân tâm hay lòng người tựu trung đều cùng chỉ một ý nghĩa. Đã là nhân tâm, tất có chữ nhân. Một chữ nhân đơn giản nhưng khó ai mà nắm bắt hết được. Bởi vậy nhân tâm, tâm tư con người cũng bao la như vậy. Người ta nói cái tâm, tức chỉ những điều tốt đẹp giữa

con người với con người. Nhưng nhân tâm đâu chỉ có những điều tốt đẹp? Ai dám vỗ ngực ta luôn làm điều thiện lương? Bởi nhân tâm cũng gần với nhân tâm lắm chứ!

Vì tiền bạc, danh vọng, vì ái tình, người ta luôn luôn mưu cầu quyền lực, rồi vì nó mà dẫn thân đi tìm sức mạnh. Có sức mạnh là có quyền lực, rồi lại nảy sinh cái sự khống chế sinh mạng người khác. Cái này chẳng phải đã nói rồi sao? Bởi thế người ta sẵn sàng vứt bỏ nhân tâm để trở thành nhân tâm, sẵn sàng làm trái luân thường đạo lý. Luân thường đạo lý? Đó chẳng phải quy tắc ứng xử giữa con người với con người? Đáng tiếc luân thường đạo lý cũng do con người tạo ra, vì thế, nó cũng dễ dàng bị con người đạp đổ.

Lòng người vẫn luôn hỗn tạp, thế sự vẫn cứ đa đoan!

Cổ nhân có câu cái bằng lớn nhất trong cuộc đời con người là bằng lòng. Nhưng cổ nhân không dạy đến khi nào thì có thể bằng lòng. Con người mấy ai có thể buông tay chấp nhận những gì đang có? Tham, sân, si, mấy ai cưỡng lại được? Cổ nhân lại nói người tuy đáng người, nhưng lòng lại thú. Đâu ai ngờ được, biết đâu mà lường? Câu ấy mới thật chí lý, lòng người nông sâu đến đâu đều thâm bất khả trắc. [1]

...

Thật chua chát làm sao? Nhân tâm, dã tâm, nhân tâm... Nghĩ đến đây Mã Quang chợt thấy cổ họng khô rát, đắng cay ngọt bùi ư? Một thế vị giác cứ thế xộc lên tâm trí. Đây liệu có phải cảm giác vừa sợ hãi vừa buồn bã bao trùm?

Bang giao? Khó khăn lắm mới có một cuộc bang giao giữa hai đại tộc. Ấy vậy cũng đã bị hủy? Hủy ư? Sao lại hủy được? Bị hủy trong chốc lát, tiêu tan chỉ bởi một phong thư nhỏ bé. Không, phong thư ấy bao gồm cả nhân tâm và dã tâm. Điều đó mới làm Mã Quang vừa buồn, vừa sợ. Hãn,

cảm thấy khí lạnh bao quanh, một trường gió tanh mưa máu sắp sửa xảy ra? Không, nó nhất định xảy ra, Mã Quang đã không còn cách nào ngăn cản. Ngọn lửa chiến tranh sẽ bùng lên trong thoáng chốc.

Đã không thể ngăn cản chiến tranh xảy ra, Mã Quang chỉ còn biết thờ dài. Rồi hắn bất giác nhớ đến một người. Giá mà cứ như hắn, sống một cuộc sống bất cần, không quan tâm đến ai, chẳng lo lắng điều gì. Phiêu diêu tự tại mặc kệ ngày này qua ngày khác. Kẻ như vậy mới có được niềm vui khoái lạc chân chân chính chính. Kẻ đó chính là Đàm Vân Thăng. Nhớ đến người bạn nổi khố, Mã Quang lại khẽ bật cười. Có lẽ Mã Quang sẽ đến gặp hắn một phen, gặp hắn để quên đi nỗi buồn trong lòng. Đôi mắt Mã Quang lại trầm xuống, phải chăng hắn không quên được nỗi niềm phiêu muôn? Hay chẳng là hắn không quên được một người? Ai mà biết!

Thế gian mấy ai được như Mã Quang. Một bên vì Man tộc, một bên vì thương sinh. Hắn đã sớm quên đi bản thân mình. Thật đáng trân trọng! Nhưng... hắn vẫn không quên được... người đó!

...

Buổi sáng sớm, hai gã đang rảo bước trên đại lộ. Con đường bao la nối từ Hồ Khẩu đến vách núi bên kia.

“Mới sáng sớm mà gọi tao có chuyện gì thế?”

Một người cao lớn đang bước đi thì dừng lại, hắn càu nhàu. Không ai khác, chính là Đàm Vân Thăng.

“Không có gì?”

Giọng nói thâm trầm vang lên, người mặc áo xám dừng bước giữa lưng chừng đại lộ. Hắn quay sang ngắm nhìn thác nước như thiên ngọc giáng trần.

“Không có gì? Hôm nay mặt trời không mọc hay sao mà Mã Quang tìm người để nói chuyện chơi?”

Người mặc áo xám quả nhiên là Mã Quang. Hắn giữ đúng ý định từ đêm hôm trước, đi tìm gặp Đàm Vân Thăng. Mã Quang nhìn thác nước mà không nhìn người kia khiến hắn không khỏi khó chịu.

“Con mẹ! Mà gọi tao ra đây chỉ để ngắm bức tượng này hả?”

Bức tượng? Quả thật lúc này nhìn Mã Quang rất giống một pho tượng giữa đại lộ bao la.

“Mày thế nào?” Mã Quang không quay đầu chỉ hỏi ngược lại Đàm Vân Thăng.

“Tao á? Ăn được, ngủ được, chưa chết được. Nói đi, có phải có chuyện gì cần tao giúp không?”

Câu trả lời của Đàm Vân Thăng khiến Mã Quang phì cười. Đây chính là mục đích của Mã Quang, nói chuyện với Đàm Vân Thăng khiến hắn vui vẻ được hơn đôi chút.

“Chỉ là... thấy nhớ nhớ mày nên đến tìm thôi!”

“Hả? Không phải mày bị... mà thôi. Từ nhỏ đến lớn, cứ lúc nào mày gặp chuyện khó đều tìm đến tao giúp đỡ còn gì?”

“Mày... giải quyết được sao? Bản lĩnh lớn quá nhỉ?”

“Chứ còn gì nữa? Cứ vào tay tao cái gì cũng sẽ bùng cháy hết cả. Ha ha ha!”

Cả hai đang cười oang oang thì Mã Quang bỗng nghiêm nghị. Hai người chợt phát hiện có một thân ảnh cách đó không xa. Y đứng sát mé đại lộ để xem thác nước. Thật kỳ lạ!

“Kia chẳng phải là... bùng cháy!”

Đàm Vân Thăng nói với Mã Quang rồi hân hửng đến hắc y nhân mà cao giọng.

“Này! Thăng không phải người giỏi!”

Hóa ra thân ảnh đó chính là Đăng Long.

“Thì ra là Tiên tộc Đăng Long. Tại hạ Mã Quang xin được tiếp đón.”

Mã Quang tiến lại gần rồi giơ song thủ lên chào. Lúc này Đăng Long mới biết có người vừa đến, y quay lại nhưng không nói.

“Ha ha. Con lợn nướng của tao này!” Đàm Vân Thăng nói trong đắc chí.

“Đăng Long!”

Đối phương chỉ nói tên mình ra, tựa hồ như lời giới thiệu. Mã Quang lấy làm kì quái.

“Cái thằng hôm trước đâu rồi? Cái thằng lăm mồm ấy?”

Đàm Vân Thăng lại hỏi nhưng Đăng Long không đáp. Tựa như y có điều gì lo lắng trong lòng.

“Đàm Vân Thăng xưa nay ăn nói bậy bạ, xin đừng để bụng!”

Mã Quang lên tiếng vì sợ câu nói của Đàm Vân Thăng mà hai người trở nên bất hòa.

“Không có gì!” Đăng Long lạnh lùng đáp.

“Vừa hay tại hạ cũng có chuyện cần thương nghị, không biết Đăng Long sứ giả có nhã hứng đến hàn xá hay không?”

Sứ giả Đằng Long có chút ngần người. Kỳ thực Mã Quang không thể gọi y là mày, cũng chẳng phải bằng hữu thân tình nên mới gọi bằng sứ giả.

“Không biết... trường lão có gì dặn dò?”

“Hả?”

Đàm Vân Thăng chột thốt lên một câu, cái tên kia ăn nói khách sáo như vậy từ bao giờ?

“Con mẹ nó! Chúng mày bỏ ngay ba cái câu nhảm nhí ấy đi!”

Đàm Vân Thăng lên tiếng, hấn cất bước đi trước một bước. Mã Quang và Đằng Long theo sau. Cả ba dần đi về hàn xá của Mã Quang.

[1] Thâm bất khả trắc: thâm sâu khó lường

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 22

Đơn sơ nhưng gọn gàng sạch sẽ. Đó là những gì Đẳng Long có thể hình dung về ngôi nhà của Mã Quang. Không có đồ trân quý, không một bóng người qua lại. Tựa hồ Mã Quang chỉ ở một mình.

“Đẳng Long! Mời!”

Cả ba bước vào ngòi giữa sảnh. Ở đó có một cái vò lớn, hình dạng cũng vô cùng độc đáo. Đẳng Long không hiểu nó là thứ gì, bởi dưới xuôi không hề có vật này. Y không biết trong đó là đựng thức uống của vùng sơn cước.

“Trưởng lão chẳng hay muốn thương nghị điều gì?”

Đẳng Long không muốn dây dưa liền đi thẳng vào vấn đề.

“Quả nhiên rất thẳng thắn. Vậy tại hạ xin hỏi, các vị lần này đến bang giao là thật hay giả? Muốn lấy Diêu Sơn thảo là thật hay giả?”

Mã Quang hỏi liền hai câu làm cho Đẳng Long bối rối. Có điều y vẫn kịp định thần suy nghĩ. Kỳ thực lần này đến là vì Diêu Sơn thảo trị thương cho Hùng Việt, điều đó không phải bàn cãi. Nhưng việc bang giao cũng không phải là giả đấy chứ? Chẳng lẽ hi sinh một viên Tam Ly châu lại công cốc?

“Là thật!”

Đặng Long nói rất ít, người trước mặt y không phải tầm thường. Tài năng của hắn hôm qua Đặng Long đã được chứng kiến tất cả. Chỉ một chút sơ sẩy cũng đủ khiến cho Mã Quang đoán biết suy nghĩ của y.

“Vậy tại hạ xin hỏi một câu nữa. Bang giao là thật hay giả?”

Vẫn là câu hỏi cũ, nhưng lần này Mã Quang không còn quan tâm đến Diêu Sơn thảo. Vì sao lại thế? Đặng Long cúi nhìn hũ bình trước mắt, điều đó làm Mã Quang không quan sát được thần sắc của y.

“Là thật!”

Dù thế nào đi nữa cũng phải trả lời trước sau như một. Kỳ thực Đặng Long cũng không biết bang giao là thật hay giả. Hùng Vũ không nói cho y nửa lời.

“Được, ta tin sứ giả.”

Mã Quang nói chậm rãi nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm nghị. Đặng Long cảm giác được điều gì đó bèn hỏi lại:

“Không lẽ trưởng lão có ý hoài nghi?”

Tại sao? Tại sao Mã Quang lại hỏi vấn đề này? Đặng Long thập phần khó hiểu!

“Đúng vậy, có vài phần không tin. Nhưng thông qua sứ giả, ta hiện tại có thể khẳng định.”

“Ngài muốn xác minh, tại sao lại tìm đến ta? Việc này đáng lẽ phải đi tìm Phụng Dương nói rõ mới đúng.”

“Bởi vì... ta không tin nàng ấy!”

“Không tin? Vậy mà...”

“Sứ giả muốn hỏi tại sao ta lại tin tưởng ngài đúng không? Rất đơn giản, hai câu trả lời trước sau như một, ngữ khí cũng giống nhau. Hơn nữa là vì một câu nói...”

Đằng Long có chút mơ hồ nhưng Mã Quang lại khẳng định chắc nịch. Hắn nghĩ về khoảnh khắc đó, lúc Đằng Long cất lên câu nói: “Ta thấy Hùng Vũ cũng đeo hai răng nanh báo.” Câu nói khiến y suýt mất mạng nhưng nó lại giúp Mã Quang hóa giải nguy cơ lúc đó, giúp bang giao có thể cứu vãn.

“Ta tin sứ giả một lòng vì bang giao mà đến. Một lòng không muốn chiến tranh xảy ra.”

Đằng Long trầm nghĩ, câu nói ấy là do y buột miệng mà thôi. Nhưng quả thực y cũng không ưa gì cảnh chém giết.

“Hôm nay ta mời sứ giả đến là muốn nói một chuyện...”

Mã Quang đang nói chợt dừng lại. Ngôi nhà của hắn nhìn ra khe suối, lúc này tiếng nước chảy róc rách. Không, còn có tiếng thở của những kẻ khác nữa. Là...

“Còn không mau ra đây!”

Mã Quang nói nhẹ nhàng, ngay sau đó, hàng loạt thân ảnh xuất hiện. Tất cả đều mặc áo lông thú, cầm rìu sắt. A! Là bọn Man Tộc cảnh vệ.

“Trưởng lão!” Tất cả cúi chào Mã Quang một cách kính cẩn.

“Là tộc trưởng đại nhân sai các người đến?”

“Đại nhân! Ngài không thể cùng bọn Tiên tộc nói chuyện...”

Một tên cảnh vệ chưa kịp nói hết câu. Ngay lúc đó đã phát sinh đại biến.

Mã Quang lặng lẽ quan sát. Ba toán cảnh vệ khác nhau cùng xuất hiện. Lữ Trường đã sớm cho người theo dõi cả ba. Nhưng là riêng biệt từng người, ai ngờ cả đám không hẹn mà gặp tại đây. Mã Quang lúc này định thần, hai ngón tay đưa lên miệng niệm ấn rồi khẽ chạm xuống sàn nhà.

“Cơ mật!”

Hai chữ cuối trong câu nói của tên cảnh vệ giờ mới thốt ra. Nhưng đã muộn, cả bọn thất kinh, hai chân cảnh vệ tất thấy bị trói bằng những cành cây không biết mọc lên từ đâu. Đây là một thuật của Mã Quang.

“Kì Hồ Dị Ngoặc! Trưởng lão, ngài làm vậy là khó cho bọn thuộc hạ.”

Thì ra chiêu vừa rồi là Kì Hồ Dị Ngoặc. Đẳng Long không chấn động trước tốc độ ra chiêu của Mã Quang thì cũng thất kinh trước uy lực của nó. Toàn bộ ba mươi cảnh vệ đều bị trói chân. Liên lúc có thể khống chế nhiều người như vậy thực không đơn giản!

“Quay về bẩm báo với đại nhân, nói ngài ấy yên tâm, ta một lòng vì Man tộc, tuyệt không có ý khác. Ta... là đang đi tìm đáp án cho ngài ấy!”

Mã Quang nói hết thì Kì Hồ Dị Ngoặc tự động giải khai. Cả đám cảnh vệ thoát khỏi khống chế nhưng cũng không dám xông lên nữa. Tuy vậy chúng vẫn cố nài nỉ.

“Trưởng lão! Nhưng chuyện...”

“Ta tự biết thế nào là cơ mật!”

“Nhưng...”

Một tên vẫn không chịu buông tha, đám cảnh vệ vẫn đứng như trời trồng. Liệu chúng có dám động thủ? Không đâu! Bởi vì...

“Các người... không phải là đang làm khó ta sao? Không lẽ bức ta phải dùng Tử Phách Long Nha?”

Tử Phách Long Nha? Nghe đến vũ khí trác tuyệt của Mã Quang thì cả bọn thất sắc, toàn thân vã mồ hôi hột. Tử Phách Long Nha lợi hại cỡ nào Đẳng Long thực cũng muốn biết. Nhưng đáng tiếc y đã không được toại nguyện.

“Thuộc hạ không dám!”

Cảnh vệ nói xong thì biến mất vô ảnh vô tung. Mã Quang không hề tổn sức vẫn đánh đuổi được chúng.

“Trưởng lão! Hình như ngài cũng không được ông ta tin tưởng?”

Đẳng Long hỏi Mã Quang, hần mím cười đáp lại:

“Lư Trường đại nhân tất có nguyên do, sứ giả không cần đa nghi. Có điều nơi này không còn an toàn nữa rồi.”

“Phải chăng ngài còn địa điểm nào khác?”

“Đúng! Mời sứ giả theo ta!”

Ba người Đẳng Long, Mã Quang và Đàm Vân Thăng lập tức rời khỏi. Họ đi đến một khe suối, ở bờ bên kia có một hang sâu lộ ra, tựa hồ là bị nước chảy ăn mòn vào đá tạo thành. Kì thật, đây là hang không đáy, bởi nó là thông đạo để đi vào trong núi. Mọi người những tưởng hang đã chìm trong nước mà không biết đi qua mực nước còn có hang khô bên trong vô cùng lắt léo.

“Thấy phát kiến của tao không tồi chứ?”

Đàm Vân Thăng cao hứng, hang này do hắn phát hiện. Đi qua các thông đạo ngoằn ngoèo, ba người đứng trước một động khẩu. Trước mắt

nước chảy ào ào phủ kín cửa động làm cho không ai phát hiện được bên trong có người. Đây là... Đẳng Long chợt nhận ra đây chính là thác nước ở bên đại lộ.

“Nơi này rất ít người biết, cảnh vệ sẽ không dễ tìm được đâu!”

Mã Quang từ tốn nói. Quả như lời hăn, cho dù cảnh vệ có biết lối vào cũng chưa chắc đi đúng thông đạo mà ba người đã đi qua.

“Chúng mày muốn làm gì thì nhanh lên! Dù có trăm ngàn thông đạo cũng sẽ có người tìm ra mà thôi!”

Đàm Vân Thăng thúc giục khiến cả Mã Quang và Đẳng Long nghiêm mặt trở lại.

“Mã Quang trưởng lão!” Đẳng Long lên tiếng.

“Được! Ta sẽ nói ngắn gọn thôi, sứ giả hãy nghe cho kỹ đây!”

Đẳng Long hồi hộp chờ đợi, không biết tự khi nào trái tim của y lại đập nhanh đến thế.

“Bang giao tất bại... chiến tranh chắc chắn xảy ra!”

Cái gì? Lời của Mã Quang thập phần quả quyết. Đẳng Long bắt đầu thất kinh.

“Trưởng lão! Vì sao ngài nói vậy?”

“Là do ta dự liệu như vậy!”

Dự liệu? Chẳng qua là suy đoán của Mã Quang thôi mà, tại sao hăn lại khẳng định chắc nịch? Đẳng Long thắc mắc.

“Yên tâm! Từ trước đến nay Mã Quang suy đoán chưa bao giờ sai cả.”

Đàm Vân Thăng nói phụ họa thêm. Đăng Long thấy thế dù hoài nghi nhưng cũng không thể không tin. Bởi vì thần thái và ngữ điệu của Mã Quang, hẳn vô cùng, vô cùng bình tĩnh khi nói ra những lời ấy. Đối với sự tình trọng đại, kẻ nào mà chẳng ăn nói thận trọng? Mã Quang lúc này không hề mảy may biến sắc.

“Hơn nữa ta cũng có được tiên cơ!”

“Tiên cơ? Xin hỏi trưởng lão đó là điều gì?”

Đăng Long hỏi nhưng Mã Quang không nói. Kì thực đó chính là nội dung phong thư mà Mã Quang đọc được, bức thư từ chủ nhân của Vũ Lâm.

“Tiên cơ không quan trọng. Tại hạ nghĩ trong lòng sứ giả cũng không muốn chiến tranh xảy ra?”

Chiến tranh ư? Chiến tranh thì có liên quan gì đến Đăng Long. Y đến đây tìm Diêu Sơn thảo là để trả ơn Tuệ Cơ mà thôi. Nhưng... trong lúc cấp bách Đăng Long lại cứu vãn được bang giao chỉ bằng một câu nói. Việc làm này khiến Mã Quang cảm kích bất tận. Từ đó mà hẳn khẳng định Đăng Long cũng không muốn chiến tranh xảy đến. Mã Quang không gặp Phụng Dương mà lại nói chuyện cơ mật với Đăng Long chính vì lẽ đó.

Chiến tranh đối với Đăng Long có mơ hồ hay chẳng?

Nhưng đã muộn, Tiên - Man ắt xảy ra huyết chiến, không ai có đủ năng lực ngăn cản.

Nếu đã không ngăn cản được, vậy thì Mã Quang muốn nói chuyện khác?

“Vậy ý trưởng lão là?” Đăng Long hỏi.

“Việc cấp bách hiện giờ, ta muốn các vị an toàn rời khỏi Man tộc.”

Khi chiến tranh xảy ra, tình thân, bạn bè tất cả đều vô nghĩa. Chỉ có sinh tử mà thôi!

“Ngài vì sao muốn giúp bọn ta?” Đẳng Long vô cùng thắc mắc.

“Bởi vì...” Mã Quang khẽ thở dài một tiếng. Ánh mắt hiện lên những nét thương tâm tột độ.

“Bởi vì ta chán ghét chiến tranh, ta không muốn nhìn thấy ai phải đổ máu trong vòm trời này nữa. Và...”

Mã Quang tựa hồ không muốn nói, nhưng đã có Đàm Vân Thăng nói ra thay hẳn.

“Cha mẹ của Mã Quang đều là những người chết trận!”

Thì ra là vậy! Chẳng trách trong nhà Mã Quang không có lấy một bóng người. Mã Quang cũng giống như Đẳng Long, một kẻ cô độc!

“Ta không muốn một đứa trẻ lớn lên mà không có cha mẹ như ta.”

Lời của Mã Quang như chạm đến nỗi đau của hẳn và của chính Đẳng Long. Ý hiểu rõ cảm giác phải sống cô độc sẽ như thế nào.

“Nhưng ngài giúp bọn ta không sợ...”

Đẳng Long hỏi rất đúng, Mã Quang giúp y chẳng khác nào đối nghịch lại với Lữ Trường. Thật quá mạo hiểm!

Nhưng Đẳng Long đã nhầm, là bởi...

“Đẳng Long sứ giả! Ngài sai rồi! Nếu chiến tranh xảy ra, Mã Quang là trưởng lão há có thể đứng nhìn? Ta nói những điều trên với tư cách là người bình thường, không phải là một trưởng lão Man tộc. Một người không muốn thương sinh trong thiên hạ lắm than.”

Đặng Long nghe những lời này thì cả kinh. Mã Quang một bên vì Man tộc, một bên vì chúng nhân, há có thể vẹn toàn? Nhưng hãn vẫn phải làm, dù chết cũng phải làm. Vì hãn mang một tấm lòng nhân ái đáng trân trọng. Mã Quang nói chuyện với Đặng Long đã là nghịch lại ý Lữ Trường, chuyện sống chết bản thân hãn còn không nắm rõ. Ấy vậy vẫn muốn lo cho chúng nhân hai tộc? Đặng Long thấy một người có thể vì lê dân bá tính mà làm mọi chuyện thì trong lòng thán phục. Thiên hạ mấy ai được như Mã Quang?

“Vậy ngài nói... bọn ta phải làm như thế nào?”

Đặng Long lúc này thực sự muốn nghe kiến giải của Mã Quang.

“Lập tức tìm Diêu Sơn thảo! Rời khỏi Man tộc!”

Mã Quang dù thế nào cũng muốn tìm ra Diêu Sơn thảo, bởi hãn hiểu rõ, người Tiên tộc sẽ không rời đi nếu chưa có được bảo vật trong tay.

“Nói xong chưa? Tao đói lắm rồi!”

Đàm Vân Thăng bước ra từ trong hang, trên tay là hai hũ bình. Hãn đặt xuống đồng thời bưng ra mấy cái bát. Đàm Vân Thăng cao hứng nói.

“Ha ha! Uống thôi chứ còn chờ gì nữa?”

Mã Quang thấy vậy cũng lên tiếng:

“Đặng Long! Đây là hai món sản vật của Man tộc, rượu ngô và thịt muối. Tại hạ cảm kích tấm lòng của ngài, hi vọng từ nay có thể cùng ngài kết thành bằng hữu. Được chăng?”

Bằng hữu? Lần đầu có người muốn kết bằng hữu với y, Đặng Long chợt có một cảm giác khác lạ trong lòng. Y cứ ngây ngốc ra đó và không biết là nên nhận lời hay từ chối.

“Còn đứng ở đó làm gì? Mau quỳ xuống!”

Đàm Vân Thăng nói đoạn thì đá đầu gối Đẳng Long khiến y quỳ xuống. Đẳng Long toan đứng dậy thì thấy Mã Quang cũng quỳ trước mặt. Kế đến Đàm Vân Thăng cũng quỳ theo. Tựa hồ ba người làm nghi lễ gì đó.

“Đẳng Long đây là lần thứ hai ta kết giao bằng hữu, từ nay về sau ba người chúng ta coi như anh em. Ngài thấy thế nào?”

Mã Quang muốn làm anh em với một Đẳng Long xa lạ ư?

“Tại sao hai người lại...”

Đẳng Long định nói tại sao hai người Mã Quang và Đàm Vân Thăng lại muốn kết giao với y. Nhưng chưa nói hết câu thì Đàm Vân Thăng đã chen ngang.

“Hỏi nhiều làm gì? Cái bụng chúng tao thích mày! Thế đã được chưa?”

“Được!”

Đẳng Long quả quyết. Thế sự vô thường, coi như cũng là nhân duyên kì ngộ. Đẳng Long từ nay sẽ có hai người anh em, y không muốn mình cô độc nữa.

“Lần thứ hai? Vậy lần thứ nhất là...” Đẳng Long hỏi, y muốn biết Mã Quang đã kết giao với bao nhiêu người.

“Đương nhiên là với tao rồi!”

Đàm Vân Thăng cười lớn. Thì ra trước nay Mã Quang cũng chỉ có Đàm Vân Thăng làm bạn. Nay thêm Đẳng Long, há chẳng tốt sao?

“Vậy năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Mã Quang lên tiếng hỏi.

“Mười sáu! Thế còn hai người?”

“Ha ha ha, xem ra mày vẫn còn bé lắm, chắc phải gọi một tiếng...”
Đàm Vân Thăng đang cao hứng thì bị Mã Quang ngắt lời.

“Vậy thì Đăng Long nhỏ nhất rồi! Ta năm nay vừa tròn mười chín còn Đàm Vân Thăng thì hai mươi. Nhưng đã là bằng hữu há phân biệt tuổi tác. Đăng Long! Chỉ cần người nhớ trên đời còn có hai người anh em của người là được.”

“Nào dám trái lời!”

Đăng Long vừa dứt câu thì Đàm Vân Thăng đưa cho y một bát rượu to tướng.

“Uống đi, rượu ngô đấy! Không phải ai cũng được thưởng thức nó đâu. Nhưng với người anh em, bọn ta chẳng nhẽ lại không khoản đãi?”

“Ha ha, cái bụng tao hôm nay vui lắm đấy! Vui lắm!” Đàm Vân Thăng vẫn cười khoái chí.

Đăng Long nhân lúc đó bỏ khăn che mặt, y đưa bát lên miệng và uống một hơi thật sâu. Chất dịch lỏng vừa đi vào cổ họng, Đăng Long đã cảm thấy vị cay nồng xộc lên mũi. Mùi vị vô cùng khó chịu, nhưng hương thơm còn đọng lại nhiều hơn.

Phải chăng Đăng Long đã thử qua khá nhiều loại rượu rồi?

Bịch!

Đăng Long vừa uống một ngụm rượu thì đã thấy người mình nóng ran, toàn thân như bốc hỏa. Trời đất đảo điên, Đăng Long gục ngay xuống đất.

“Hả? Con bà nó! Mới uống có một ngụm mà say rồi à?” Đàm Vân Thăng há hốc mồm.

“Có lẽ rượu đầu quá nặng. Chỉ còn lại tao với mày thôi. Uống đi!” Mã Quang cũng thâm cười và nói.

Rượu được vài tuần thì cũng cạn. Mã Quang đứng dậy nhìn Đăng Long rồi tiếp tục:

“Được rồi! Tao phải đi trước! Đàm Vân Thăng, mày hãy đưa Đăng Long về!”

“Nhưng tao uống chưa có đã mà!”

Đàm Vân Thăng dù hai má đỏ ửng nhưng hấn tựa hồ ngàn chén không say.

“Để khi khác! Hiện tại cả hai đều bị theo dõi, tốt nhất mày hãy đi cùng Đăng Long. Dù sao mày cũng là người có chỉ lực kinh nhân, gặp cảnh vệ chắc không đáng ngại?”

“Được rồi! Được rồi! Mày không phải lo! Tao sẽ đưa nó về an toàn.”

Mã Quang khẽ nhìn cánh tay trái còn vết hổ cào của Đàm Vân Thăng. Hấn nói lại một câu trước khi rời khỏi.

“Cẩn thận với dã thú!”

....

Mã Quang đi bên bờ suối. Sắc mặt có vẻ sạm xuống vì lo âu. Hấn lo âu vì biết trước được thiên cơ. Biết được người sau đây mình đối mặt là ai? Mã Quang chợt thấy ớn lạnh. Lạnh là bởi vì nguy cơ trước mắt. Và còn...

“Người là ai?”

Mã Quang đột nhiên cất tiếng hỏi. Kỳ lạ xung quanh chỉ có tiếng chim muông líu lo.

Không! Người như Mã Quang không thể không cảm nhận được hơi thở. Hơi thở của kẻ đang đến gần.

“Hừ!”

Một bóng người xuất hiện giữa bờ suối. Đúng hơn là dòng nước tụ lại thành hình người, Mã Quang trước mắt chỉ nhìn thấy một màn trắng toát. Rõ ràng đây là thuật ẩn thân của đối phương.

Kẻ lạ mặt không nói không rằng, hăn lao vút tới phía sau, Mã Quang cảm thấy sợ hãi, bởi vì hơi lạnh thấu cốt mà kẻ đó mang theo. Hơi lạnh của tử thần.

“Kì Hồ Dị Ngoặc!”

Thủy ảnh đang lao vút như tên bắn thì bỗng dừng lại. Hăn đã bị trói chân bởi Mã Quang. Không dám chần chừ, Mã Quang ngày một siết chặt thân hình đối thủ.

“Người rốt cuộc là ai?”

Mã Quang quay lại hỏi nhưng thủy ảnh vẫn như câm điếc. Hăn không hề thốt lên một lời. Hơn nữa...

“Rắc rắc!”, những cành cây trên người thủy ảnh phát ra tiếng động. Toàn bộ đã vỡ nát, Mã Quang không thể khống chế được hăn.

Ngay trong chớp mắt, Mã Quang liền nhảy người về phía sau và thăm kinh hãi. Có người thoát khỏi Kì Hồ Dị Ngoặc ư? Trong Vạn tộc ngoài Lục Trường ra còn ai nữa?

Thủy ảnh lại lao tới, Mã Quang liên tiếp thi triển Kì Hồ Dị Ngoặc ra xung quanh. Nhưng liệu mộc thuật có giữ chân được thủy thuật? Kì Hồ Dị Ngoặc trôi đến đâu thủy ảnh liền tan chảy đến đấy, dòng nước từ từ theo những cành cây bám lấy, di chuyển về phía Mã Quang.

“Người muốn gì?”

Vừa dứt câu thì Mã Quang đã lại thấy ớn lạnh, cảm giác tuyệt vọng dâng trào. Bốn phía bủa vây, Mã Quang như ngập tràn trong biển nước. Bốn bức tường nước chặn tứ phương khiến hãn không thể di chuyển. Mã Quang chỉ còn một đường thoát thân duy nhất, hãn nhún người nhảy lên cao nhưng vừa mới di chuyển thì một tảng nước đã đổ ập xuống, cả không gian như bị bịt kín. Mã Quang mọc cánh cũng khó lòng thoát khỏi, cả người bị nhốt trong chiếc hộp bằng nước.

Hãn đã không thể khống chế đối phương, tất sẽ thất thủ.

“Thủy Bích Trận!”

Người biết thuật này rất ít, tức thời Mã Quang vẫn chưa đoán được. Xung quanh phát ra những thứ âm thanh quỷ dị. Mã Quang lúc này định thần, hãn tựa hồ đã nhận diện được đối phương. Cả thân hình Mã Quang mềm nhũn, hiển nhiên hãn ở trong Thủy Bích đã trúng độc.

“Thì ra là vậy! Thủy Bích Trận, rồi lại đến Độc Vụ. Tiếp theo đây không phải là...”

Mã Quang chưa nói hết câu thì liền cảm nhận da ngực bị cào xé. Năm vết thương dài hãn sâu vào thân thể, Mã Quang túa máu, vết máu đỏ thẫm áo ai? Trước khi gục xuống, Mã Quang vẫn cố gắng gượng nói thêm một câu.

“Khuê Mãnh Lang Trảo! Thật không ngờ... người... người thực sự tồn tại! Thuần Lang!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 23

Đất trời tự thưở khai thiên lập địa đã bao hàm muôn vàn bí mật thách thức con người. Cổ máy thời gian vẫn đều đặn quay tròn, bí mật hoặc giả đã bị khám phá hoặc giả vẫn nằm ngoài tầm hiểu biết mà con người đạt tới.

Man tộc vẫn còn là vùng đất hung hiểm với chính người Man. Diêu Sơn cho đến nay cũng là một đạo muôn phần huyền bí!

Tương truyền! Phàm những sự vật, hiện tượng mà con người không giải thích được đều gắn với những câu chuyện thần thoại. Tương truyền khi đến Man tộc khai phá, thủy tổ Man tộc đã phải chống chọi với biết bao chim muông thú dữ. Ngài, dù một thân võ công trác tuyệt cũng khó lòng địch nổi hàng vạn dã thú bao quanh. Ban đầu thủy tổ phải cùng con dân lánh nạn tại những hang đá thâm sâu, lẩn tránh những cuộc đi săn của thú rừng trong đêm tối. Và từ đây, truyền thuyết xuất hiện.

Trong một hang núi tối tăm mang tên Hồ Nha, thủy tổ Man tộc đã phát hiện ra một loài kì thảo.

“Kì thảo?” Mỹ An nghe đến đây thì hăng giọng hỏi, dường như nó có liên quan đến Diêu Sơn mà cô tìm kiếm.

“Đúng vậy! Tổ tiên bọn ta từ trong Hồ Nha động mà tìm được Diêu Sơn thảo!”

Người trả lời câu hỏi của Mỹ An không ai khác chính là Mã Quang. Hắn tuy vẫn thần thái ung dung nhưng sắc mặt có vẻ kém đi, không biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì rồi? Dù sao, sáng sớm nay Mã Quang đến chỗ người Tiên tộc để nói cho chúng biết về một truyền thuyết. Truyền thuyết về Diêu Sơn thảo!

Thủy tổ Man tộc ban đầu thắc mắc, tại sao trong một hang sâu tối tăm lại có kì thảo phát ra ánh sáng như thế? Muôn phần kì dị! Ngài không hề tỏ tường sức mạnh của Diêu Sơn cho đến khi... ngài bị đàn thú dữ tấn công. Kì lạ thay! Bọn chúng khi gặp Diêu Sơn thảo thì liền quay đầu bỏ chạy không dám đến gần. Từ đó thủy tổ cho rằng Diêu Sơn có khả năng xua đuổi mãnh thú.

“Mã Quang đại nhân! Theo như ngài nói, thì tại sao còn cho Diêu Sơn thảo là một loài độc dược?” Lý Kiệt cảm thấy khúc mắc liền hỏi.

“Đúng vậy! Ai cũng nghĩ Diêu Sơn chỉ có tác dụng xua đuổi thú dữ. Như vì sao thú dữ phải sợ Diêu Sơn? E rằng kì thảo này còn nguy hiểm hơn cả thú dữ! Thủy tổ bọn ta cũng sớm nhận thấy điều này, ngài tuy cao thâm vô hạn nhưng hàng ngày mang theo Diêu Sơn mà chân khí suy giảm, thuộc hạ của ngài cũng dần mắc bệnh khó chữa. Từ đó, thủy tổ đã quyết cất giữ Diêu Sơn tại nơi cấm địa, không để người khác đến gần. Diêu Sơn thảo vừa là bảo vật, vừa là cấm vật của Man tộc.”

“Thì ra là vậy! Xin hỏi hiện giờ cấm địa ở đâu?” Phụng Dương đang rất muốn biết Diêu Sơn thảo ở đâu.

“Vật ở đâu thì cất ở đó! Cấm địa chính tại Hồ Nha!”

“Hồ Nha động? Vậy chẳng phải càng dễ tìm hay sao? Bọn ta cứ đến Hồ Nha một chuyến.” Mỹ An đưa ra gợi ý nhưng khi nhìn sắc mặt Mã Quang, cô nhận ra có điều bất ổn.

“Vô ích! Diêu Sơn dù còn ở Hồ Nha hay không, các vị cũng vô phương lấy được.”

Mã Quang lạnh lùng hồi đáp. Hắn dường như biết rõ điều gì ở trong Hồ Nha đang chờ đợi mọi người.

“Này! Có phải các người không muốn giao ra bảo vật? Tam Ly châu đã lấy, bây giờ còn định ăn quýt hay sao?” Mỹ An lúc này đã ba phần bực tức.

“Tại hạ đâu dám! Nhưng quả thực, từ vị tộc trưởng đời trước, Hồ Nha đã không cách nào vào được.”

“Có phải hang động đã lấp?”

“Hang động vẫn còn, cửa hang không hề bị lấp đi!” Mã Quang vẫn lạnh nhạt.

“Thế thì tạo sao lại không thể vào?”

“Là vì...”

Mã Quang ngập ngừng, hắn nhìn sang Đằng Long rồi mới nói tiếp:

“Hồ Nha hiện tại được một con Thần Hồ canh giữ, không ai có thể đi vào mà sống sót trở ra.”

“Thần Hồ! Chẳng phải người nói đã thú sợ đều Diêu Sơn hay sao? Nơi cất giữ Diêu Sơn tự nhiên lại xuất hiện thần hồ?” Mã An thắc mắc.

“Đúng vậy! Hoặc giả Diêu Sơn đã không còn trong Hồ Nha, hoặc giả Thần Hồ còn mạnh hơn cả Diêu Sơn?”

Suy đoán của Mã Quang cũng chính là nỗi lo của Phụng Dương. Mạo hiểm đi vào Hồ Nha liệu có phải lựa chọn hợp lí? Chưa chắc Diêu Sơn còn

ở trong hang, hướng chi...

“Muốn biết Thần Hồ mạnh cỡ nào chỉ còn cách thử đi một chuyến?”

Đằng Long này giờ im lặng đã lên tiếng. Mặc kệ Thần Hồ, Đằng Long nhất quyết đoạt lấy Diêu Sơn để sớm định ngày trở về Tiên tộc. Nếu chậm trễ chiến tranh xảy ra, những người còn trên đất Man sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

“Chúng ta đến đây không thể trắng tay ra về, ý trưởng lão thế nào?”

Lý Kiệt quay sang hỏi Phụng Dương. Nàng kì thực còn đang phân vân, nghe thấy lời Đằng Long và Lý Kiệt thì hạ quyết tâm. Dù biết rõ chuyến đi này trùng trùng nguy cơ, nhưng Hồ Nha bắt buộc phải vào một lần.

“Được! Chúng ta sẽ đi Hồ Nha!” Phụng Dương nhẹ nhàng đáp.

“Nếu vậy, Mã Quang xin nguyện dẫn đường cho các vị.”

...

Đi được nửa ngày đường, phải đến đầu giờ chiều bọn Đằng Long mới đến cấm địa của Man tộc. Tất cả đang đứng trước lối vào Hồ Nha động. Để đến được hang này, mọi người phải đi qua một con đường nhỏ được hình thành từ hai quả núi mọc sát nhau, đến cuối thông đạo Hồ Nha mới hiện ra trước mắt.

Một hang sâu tối tăm! Không biết đã có bao nhiêu kẻ đi vào mà không trở ra cho được?

“Các vị! Thứ lỗi cho tại hạ không thể đi cùng! Muôn phần cẩn thận!”

Mã Quang chỉ có thể đưa mọi người đến đây. Hắn không muốn vào hang còn có lí do. Kì thực, Mã Quang đang bị thương nghiêm trọng, hắn

nếu đi cùng sẽ chỉ là gánh nặng cho người khác mà thôi. Thành bại phụ thuộc tất cả vào người Tiên tộc.

Đằng Long, Phụng Dương, cả thầy bảy người bước vào trong động. Ngọn đuốc tuy vẫn sáng nhưng dường như càng đi bóng tối càng bao trùm. Ngọn lửa chỉ như đốm sáng lẻ loi giữa không gian lạnh lẽo.

Đi được một thời gian, lúc này âm thanh kì dị bắt đầu phát ra. “Phì, phì”, những tiếng như ma quái lần lượt ngân lên. Từ trên vách đá, từ đằng sau, từ phía trước. Không ai bảo ai cũng đều âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc thứ quỷ quái gì đang diễn ra? Ai mà biết được cho đến khi ánh đuốc chiếu tới một nơi...

Rắn! Là rắn! Hàng trăm, hàng ngàn con rắn đang tràn ngập xung quanh khiến cho mọi người kinh hãi. Chúng hai mắt đã chăm chăm nhìn về ánh đuốc.

“Ôi mẹ ơi! Rắn! Lắm rắn quá!” Đằng Long thấy lũ xà độc thì hét toáng lên và chạy lại phía sau Phụng Dương.

“Thằng nhát gan! Xem đây!”

Là tiếng của ai đó lạ lắm vang lên. Tiếng nói chưa dứt, thân ảnh của hắc đã bay lên không trung. “Xoát, xoát”, âm thanh liên tục của dao chém vào vật gì đó. Kế đến hàng loạt đầu rắn liền rơi xuống đất. Lũ xà độc bị một dao cắt đứt đầu, máu tanh lập tức xông lên mũi Đằng Long. Kê ra tay nhanh gọn và tàn độc này không ai khác chính là Vũ Lâm.

Đằng Long thầm nghĩ, lũ rắn này chưa chắc đã làm hại mọi người, tên Vũ Lâm quả thực hiếu sát. Thấy đồng loại bị giết thẳng tay, đàn rắn lập tức thoái lui, chúng không ngừng kêu lên những tiếng “phì, phì” ai oán.

Đoàn người lại tiếp tục đi sâu vào trong hang, càng sâu càng tối, càng sâu càng lạnh lẽo. Làm sao con hổ có thể sống ở nơi này được chứ? Nhưng vẫn chưa đến lúc hổ xuất hiện. Hàng loạt ánh mắt sáng quắc hiện lên trong bóng tối. Chúng là... Hai đầu thông đạo đều xuất hiện dã thú, bọn người Đằng Long bị bao vây. Phía trước là một con gấu lớn, một thân cũng đủ bít kín cả lối đi. Phía sau không gì khác chính là bầy sói. Gấu và sói, tựa hồ chúng không bao giờ gặp nhau, nhưng lúc này, cả gấu và sói đều có một điểm chung. Con mồi đã ở ngay trước mắt.

“Đằng Long! Bảo vệ hai vị my nương!”

Trước tình thế nguy hiểm, Lý Kiệt tay cầm cây đuốc nhảy về phía sau. Ông ta chính là muốn đối phó với đàn sói. Còn gấu lớn? Giao lại cho ba người Vũ Lâm, Phùng Ngạn, Chử Minh.

Chử Minh và Phùng Ngạn vừa kịp thời đỡ lấy hai tay của con gấu bổ xuống. Vũ Lâm thừa cơ đâm một kiếm về phía bụng con dã thú. Hẳn dự định một dao kết liễu nó luôn. Ai ngờ, gấu lớn vận kinh, Chử Minh và Phùng Ngạn không sao đỡ nổi bị hất tung ra. Đại hùng nhân thế vả mạnh một chưởng vào ngực Vũ Lâm khiến hắn cũng bay người trở lại. Trong miệng Vũ Lâm còn phun ra một ngụm máu.

“Con súc sinh!”

Vũ Lâm hét lên, hấn đạp chân lên vách đá để tạo động lực mà nhảy lên cao. Con gấu thấy vậy vung trảo lên đánh, nhưng dù sao, một thân hình to lớn nặng tựa trăm cân đâu thể nhanh bằng một con người như Vũ Lâm. Mãnh trảo của nó không trúng mục tiêu, thậm chí còn làm bàn đạp để đối phương nhảy cao hơn. Vũ Lâm đạp mạnh vào tay gấu, hẳn lúc này có đủ động lực để nhảy một mạch ra phía sau con gấu. Đối thủ thất tung trong đêm tối, mãnh thú liền đổi hướng tấn công, nó tiếp tục xông lên đánh tới Phùng Ngạn và Chử Minh. Nhưng...

“Đi chết đi!”

Tiếng Vũ Lâm vang lên, hấn từ đằng sau đâm ra một dao. Một một dao xuyên trúng vị trí quả tim của gấu khiến nó gầm lên thảm thiết. Trong nháy mắt, Vũ Lâm đã hạ sát được con mãnh thú to lớn.

Đến lúc này điều kì lạ mới xuất hiện, con gấu gục xuống nhưng xác nó liền biến mất. Đúng hơn, con gấu lớn lập tức biến thành bọt khí rồi tan vào hư vô. Điều này đã xảy ra được một lúc, là bởi đàn sói Lý Kiệt đánh chết cũng vậy.

Làm sao có thể? Một đồng dã thú khi chết lại tan biến đi? Trừ phi... trừ phi là có kẻ đang dở trò.

...

Đi được một canh giờ, không gian bỗng mở rộng ra. Đúng hơn là hang đã mở rộng, rốt cuộc đã đến nơi cần đến. Điểm cuối của Hồ Nha động! Mọi người thấy trên vách đá cách đoạn lại cắm đuốc khô. Chử Minh và Phùng Ngạn tiến lại thắp đuốc. Không gian như bừng sáng. Lòng hang rộng chừng mười trượng, xung quang lác đác đều có xương trắng. Hấn là những kẻ thám bảo thất bại. Đẳng Long hướng mắt ra giữa, lúc này y thấy một cái án nhỏ trên đó đặt chiếc hộp gỗ. Hấn là...

Điều đó chưa làm ai nấy ngạc nhiên. Sự kinh hãi chỉ đến khi mọi người nhìn thấy một bóng hình. Đúng hơn là một thân ảnh không phải con người. Khoác trên mình bộ lông vàng vắn đen, con vật từ từ mở mắt, đôi mắt long lanh bỗng chốc quắc nhìn những người khách lạ mới đến. Ánh mắt đánh lại như muốn gửi đi thông điệp nơi này không thuộc về chúng. Hai răng nanh của con thú chọt nhe ra, đến đây ai ai cũng nhận ra đó là...

Thần Hồ! Thần Hồ canh giữ Diêu Sơn thảo. Mọi người lập tức xung động, không biết con vật này có uy lực gì kinh nhân? Kì thực...

Thế gian lắm sự khó lường, Thần Hồ cũng không ngoại lệ!

“Cái gì? Đây! Đây mà là Thần Hồ?”

Mỹ An thốt lên ngạc nhiên. Cô nói đúng, tất cả mọi thứ đều như loài hổ, từ hình dáng đến vẻ bề ngoài. Chỉ có điều nó thiếu đi một thứ để có thể coi là Thần Hồ. Kịch thước! Đúng vậy, một con vật phải to lớn nhường nào mới được coi là thần thú? Con hổ trước mắt kì thực chỉ to như...

Một con chó!

Con hổ quả thực chỉ nhỏ bé đến vậy mà bọn người Man tộc cho nó là Thần Hồ?

Vừa nghĩ xong Đăng Long đã lại thấy cảnh tượng quen thuộc ban nãy. Con hổ nhỏ bé đột nhiên tan thành bọt khí. Đích thị là có kẻ đang dờ dờ, cái tên duy nhất mà cả Đăng Long và Lý Kiệt nghĩ đến đều là...

“Vút”, thân ảnh bay lên nhắm thẳng đến hương án trước mắt. Mục tiêu mà song thủ hương tới không có gì khác ngoài chiếc hộp gỗ đang ở trên bàn. Là Diêu Sơn thảo!

“Người muốn làm gì?” Chử Minh hỏi nhưng Vũ Lâm không trả lời.

Hông rồi! Vũ Lâm là thủ hạ của Ngưu Quảng. Lẽ nào... không lẽ hẳn muốn đoạt lấy Diêu Sơn?

“Hừ! Hỏi thừa!”

Chẳng cần hỏi ai ai cũng biết cái Vũ Lâm muốn chiếm đoạt là Diêu Sơn thảo. Nhưng hẳn muốn lấy làm của riêng hay là ý của kẻ khác?

Dù thế nào kẻ sắp xếp kế hoạch này cũng đã đạt được mục đích. Hẳn muốn người Tiên tộc tàn sát lẫn nhau trong hang động tăm tối.

“Không được đi!”

Chỉ Minh ngăn cản nhưng Vũ Lâm đã nhảy qua đầu hắn, nhắm về phía cửa hang mà chạy. Vũ Lâm tưởng không ai ngăn cản thì bất ngờ một bóng đen bay lên tung cước vào ngực. Vũ Lâm buộc phải giơ tay ra đỡ.

“Dù gì, mọi việc phải do trưởng lão quyết định!”

Tiếng nói vang lên, người nói câu này là Phùng Ngạn, người ngăn cản Vũ Lâm cũng chính là hắn. Trong chớp mắt Vũ Lâm lại có thêm đối thủ.

“Người... mau rút cho ta.” Vũ Lâm quát lên bực tức.

“Không cho hắn thoát!”

Mỹ An quyết không để Diêu Sơn thảo lộ tay kẻ khác. Ba người Mỹ An, Phùng Ngạn và Chỉ Minh lập tức lao tới. Vũ Lâm mình chọi ba, chỉ e là không đỡ nổi. Không đỡ nổi cũng phải gắng hết sức, nếu không cái mạng của hắn khó lòng giữ được. Chủ nhân của hắn là hạng người nào kia chứ? Chỉ có điều, Vũ Lâm lo ngại nhất chính là thái độ dửng dưng của Đăng Long và Lý Kiệt. Mặc kệ, nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì vì ba thân ảnh đang lao vút tới.

Vũ Lâm né được chiêu kiếm của Mỹ An, vung dao đỡ chiêu của Chỉ Minh. Tuy vậy vẫn còn một hiểm chiêu đang đến gần. Chính là Lăng Tích của Phùng Ngạn. Vũ Lâm trong lúc nguy cấp lùi lại phía sau, hai chân của hắn đạp lên vách đá giúp cho thân hình tự động bay lên trên không, vừa hay né được chiêu Lăng Tích. Chẳng những vậy, đạp chân vào vách đá tạo ra một động lực đủ mạnh khiến cho Vũ Lâm phi thân về trước, hắn lập tức nhảy qua đầu ba người kia hùng chạy thoát thân. Bộ pháp quả nhiên lợi hại, một mình đấu ba Vũ Lâm không hề yếu thế.

Chứng kiến cảnh này Đẳng Long liền tự hỏi, một người như Vũ Lâm mà phải tham gia khóa huấn luyện tân binh ư?

Vũ Lâm một lần nữa nhắm đến cửa hang mà chạy. Nhưng cũng không chạy được bao xa, hắn đã trúng Chấn Thân của một trong ba đối thủ. Những tưởng sẽ bị khống chế nhưng Vũ Lâm đã tính trước, hắn trên đường bay người ngược lại tung ra hai cước liên tiếp. Vừa hay phá giải Chấn Thân của Chủ Minh, vừa đỡ Nhuyễn kiếm của Mỹ An. Rõ ràng, Vũ Lâm thực lực hơn hẳn ba người còn lại.

“Chát”, một kiếm đánh vào cổ tay khiến Vũ Lâm phải buông hộp gỗ. Thì ra, Phùng Ngạn nhân lúc hắn phân tâm mà xuất chiêu. Một kiếm này không hề có ý làm tổn thương mà chỉ muốn Vũ Lâm buông rơi Diêu Sơn thảo. Nếu muốn, Phùng Ngạn hoàn toàn có thể chặt đứt cánh tay của Vũ Lâm.

Bốn người sau đó liền đáp xuống đất, tuy vậy hộp gỗ vẫn lơ lửng trên không. Vũ Lâm và ba địch thủ định thần, ai nấy đều muốn đoạt được hộp gỗ thế nên đây là cơ hội tốt nhất. Thân ảnh bốn người bốn hướng đều nhún mình nhảy lên, hướng tới hộp gỗ mà xuất thủ.

Vũ Lâm chột nhếch mép cười nhạt, quả thật ba người kia là lũ ngốc. Bọn họ có thể chia nhau mà đối phó với hắn, người khống chế, kẻ đoạt bảo thì tất Vũ Lâm không còn cơ hội. Đẳng này, ai ai cũng chỉ nhằm nhe hộp gỗ. Muốn so về thân pháp ư? Kẻ nào sánh được với Vũ Lâm? Người nhanh nhất là Phùng Ngạn cũng thua hắn một cái đầu. Vũ Lâm mừng thầm, tay hắn đã chạm đến hộp gỗ, Diêu Sơn sắp sửa về tay.

Ngay đó, Vũ Lâm tung ra vũ khí, kẻ gần nhất sẽ bị tấn công trước nhất. Hắn đưa dao nhắm thẳng cổ họng Phùng Ngạn mà đánh.

“Kẻ nào dám cản đường, chỉ có chết!”

Lời này nói ra không phải chuyện chơi. Phùng Ngạn hoảng hồn không dám tấn công. Hắn bị một dao của Vũ Lâm chém mạnh vào tay túa máu.

Vũ Lâm tay sấp chạm vật, ai ngờ...

Vẫn có một kẻ sánh được với Vũ Lâm! Ngay sát khoảnh khắc ấy, một biến cố đã xuất hiện.

Nhanh! Quả thực quá nhanh. Một thân ảnh lao vút tới, trong nháy mắt đã phi thân vào giữa bốn người, một tay đánh bật cả bốn, tay kia khống chế hộp gỗ. Làm sao có người nhanh như vậy được?

Tất là có! Đẳng Long hai mắt hơi động, người phi thân không ai khác ngoài Lý Kiệt. Đẳng Long thấy hắn xuất thủ quá nhanh thì thầm kinh hãi. Lý Kiệt mới thực sự là cao thủ!

“Người... muốn làm gì?”

Vũ Lâm trong chốc lát để vọt tiên cơ liền cau mày nhưng không dám vọng động. Hộp gỗ trong tay Lý Kiệt quả thực khó lòng đoạt lấy. Vũ Lâm chỉ còn biết trông chờ vào quyết định của chính ông ta.

“Trưởng lão!”

Lý Kiệt quay sang hai tay dâng lên hộp gỗ cho Phùng Dương. Điều này khiến cho ai ai cũng đều bất ngờ, đặc biệt là Vũ Lâm.

“Người... Lý Kiệt! Đừng quên người thuộc Ngưu gia!”

Ngưu gia? Thảo nào việc Lý Kiệt trao Diêu Sơn thảo cho Phùng Dương lại khiến Vũ Lâm ngạc nhiên đến thế. Đến đây, ai nấy đều biết Ngưu Quảng cũng muốn đoạt lấy bảo vật.

Tuy vậy đó là chuyện nội bộ của Tiên tộc. Đang ở trên đất người Man, những người ở đây đều là người của Tiên tộc. Không phải tư cách người

của Ngưu gia hay người của Hùng Vũ. Vì lẽ đó mà Lý Kiệt trao lại hộp gỗ cho Phụng Dương. Và còn vì...

“Không! Chiếc hộp trống không!”

Tiếng Mỹ An thốt lên, Phụng Dương vừa mở chiếc hộp thì thấy nó đã trống rỗng. Hông rồi! Tất cả đều đã bị lừa, tất cả chỉ là một cái bẫy. Ý nghĩ vừa dứt, mọi người đều cảm nhận được sự rung chuyển. Mặt đất, vách đá, tất thảy như muốn đổ sụp xuống. Một vài hòn đá nhỏ đã lác đác rơi, Hồ Nha sấp sập. Bảy người đều vội vã nhắm cửa hang mà chạy.

...

Trời đang trong sao lại đột nhiên trở nên u ám? Mã Quang đứng ngoài cửa động cảm thấy lo lắng bất thường. Và chợt, hắn cũng thấy trời đất rung chuyển. Hồ Nha đã xảy ra chuyện gì rồi? Lá cây bị hút vào trong khe núi, bụi cát mù mịt. Những tiếng “uỳnh, uỳnh” rung chuyển vang lên từng đợt, từng hồi. Không! Nó giống như là... như là...

“Tên khốn kiếp! Người dám lừa bọn ta?”

Người chưa tới mà tiếng đã tới, Mã Quang khẳng định tiếng nói vừa rồi là mạng chính bản thân hắn.

“Đích thị là hắn dở trò rồi!”

Quả nhiên, sau Mỹ An tới lượt Chử Minh chỉ tay về phía Mã Quang mà nói. Tất cả đều thoát ra khỏi Hồ Nha an toàn. Cũng thật kì lạ, mấy người ra khỏi thì địa chấn cũng dứt.

“Các vị, tình hình thế nào?” Mã Quang chấp tay rồi hỏi.

“Người còn giả bộ, chính người lừa bọn ta đến đây rồi ám hại bọn ta!”

Mỹ An mặt đanh lại, mọi người đều nghĩ kẻ bày ra kế Hồ Nha động chính là Mã Quang. Hắn muốn dụ người Tiên tộc vào trong rồi nhân thế mà chôn sống tất cả.

Kẻ bày trò lại còn ở trước Hồ Nha chờ đợi làm gì kia chứ?

“Không được lỗ mãng!” Phụng Dương nhỏ nhẹ nói, nàng tiến lại đưa hộp gỗ ra trước.

“Trong động căn bản không có Diêu Sơn thảo?” Mã Quang hỏi lại.

“Không có!”

Mã Quang lúc này vô cùng ngạc nhiên, không phải vì Diêu Sơn đã mất mà là...

“Các vị đã lấy được hộp gỗ. Vậy... đã đánh bại Thần Hồ sao?”

“Thần Hồ? Ha ha! Chẳng qua chỉ là một con mèo mà thôi!”

Vũ Lâm cười lớn tỏ vẻ khinh thường. Mã Quang không vì câu nói ấy mà tức giận. Hắn chỉ không hiểu, rốt cuộc Hồ Nha có Thần Hồ hay không? Diêu Sơn thảo đã đi đâu mất?

Trong lúc Mã Quang còn dẫn đo thì mặt đất lại rung chuyển. Là địa chấn từng hồi, như là... bước chân từng hồi vậy!

“Ta đã cảnh báo các người! Kẻ nào muốn lấy Diêu Sơn đều phải chết!”

Âm thanh quỷ dị vang lên giữa không gian. Kẻ nào đang nói? Đẳng Long đáng lý phải hỏi vật gì đang nói.

Mọi người thất kinh, toàn thân túa mồ hôi lạnh! Rốt cuộc đó là thứ gì?

Một con mắt! Con mắt đen cực lớn đang nhìn về phía khe núi. Con mắt to bằng cái bát uống rượu đang nhìn Đẳng Long.

Lông vàng, vằn đen! Nhưng sao con mắt lại to đến thế kia chứ? Trừ phi...

“Nó là gì vậy?” Mỹ An hỏi nhưng không nhận được câu trả lời.

Con mắt to đến thế trừ phi... thân hình của “nó” phải thật lớn. Phải thật khổng lồ!

Toán người đã khiếp hãi nay chân tay còn run lẩy bẩy. Con mắt lù về phía sau, khuấy vào vách núi, trên đường đi của “nó” chính là để lộ một chiếc răng nanh, răng nanh nhọn hoắt. Một sợi dây vắt vẻo qua khe núi! Lông trắng vàng xem kẽ vằn đen, chính là “nó”. Sợi dây ấy chính là đuôi hổ!

Thế gian lắm sự đa đoan! Thần Hồ cũng không ngoại lệ!

Đây mới chính là Thần Hồ! Mình hổ to như quả núi!

Mã Quang rốt cuộc đã được nhìn thấy hổ thần. Hắn bất giác mà thốt lên một câu:

“Đứng trước Hồ Nha! Diện kiến hổ nha!” [1]

Bọn người Tiên tộc lúc này ra sao? Oai linh núi rừng, hạo khí Man tộc đã khiến bọn chúng kinh hồn bạt vía. Tất cả như chết đứng, tất cả hồn siêu phách lạc trước hổ uy!

[1]: Đứng trước Hồ Nha động, chứng kiến răng hổ!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 24

Phàm những việc con người không hiểu được thì mang đến cho họ cảm giác sợ hãi. Đặc biệt là dị sự ngoài sức tưởng tượng.

Thần Hồ là một việc như thế! Một con hồ to lớn như quả núi, miệng há như biển. Trên đời này làm gì có loài hồ như thế? Ấy vậy mà có đấy, những gì Đẳng Long và mọi người chứng kiến hoàn toàn là sự thật. Họ đang đối diện với một con vật khổng lồ! Thần Hồ của Man tộc!

Ai nấy cổ họng khô không khốc, một lời chẳng thể thốt ra!

Một luồng kinh phong bay thốc vào trong khe núi, mang theo tất cả lá cây, cát bụi. Cơn gió thổi đến phả hơi nóng hầm hập. Hơi nóng rõ ràng đến từ một cơ thể sống, một cơ thể nóng ấm, nó đến từ miệng hồ. Thần Hồ gầm lên một tiếng làm cho trời đất rung chuyển. Kinh thiên động địa, con người nhỏ bé cuối cùng đã phải khiếp đảm.

Bất chợt...

Những việc không ai ngờ tới thường xuất hiện bất chợt.

“Ồi! Con mẹ!”

Bóng người vừa chạy ra khỏi Hồ Nha liền thốt lên một tiếng. Vẫn còn người trong Hồ Nha?

Người này mình trần, tóc để giữa đỉnh đầu. Hắn chính là Đàm Vân Thăng. Nhìn thấy Thần Hồ, Đàm Vân Thăng thốt lên một câu ngạc nhiên nhưng không hề sợ hãi. Hoặc giả hắn sợ đến nỗi khuôn mặt không thể biểu lộ cảm xúc gì thêm.

“Hồ... Hồ gìời à? To thế?”

Đàm Vân Thăng hồn nhiên hỏi nhưng không ai dám trả lời. Một lát sau Mã Quang mới định thần mà lên tiếng.

“Vân Thăng! Màỵ làm gì ở đây?”

“Òa! Từ bé đến giờ tao chưa thấy con hồ nào to như thế? Ngày phải ăn mấy chum gạo ý chứ? À mà hồ ăn thịt chứ nhỉ?”

Đàm Vân Thăng đi đi lại lại ngược nhìn Thần Hồ to lớn.

“Người là ai? Người đang làm gì ở đây?” Mỹ An hướng về phía Đàm Vân Thăng và hỏi.

“Tao á? À thì... chặn trâu, thẳng chặn trâu ý mà! Tao mới đánh một giấc trong kia.”

Đàm Vân Thăng chỉ về phía cửa hang. Hắn ngủ trong Hồ Nha ư? Lẽ nào không biết Hồ Nha là cấm địa? Đàm Vân Thăng vào Hồ Nha từ lúc nào? Hắn có thể ra vào mà không hề hấn gì sất?

Mã Quang tràn ngập thắc mắc.

“Thì ra là người...” Mỹ An nói rồi liền lao tới chỗ Đàm Vân Thăng khiến hắn hoảng hốt.

“Úi úi! Màỵ bị gì thế?”

“Lại còn giả bộ! Chính người đỡ trò ở trong hang này. Người tạo ra nào là rắn rết, nào là lang sói hổ gấu. Mục đích muốn ám hại bọn ta phải không?”

Ám hại! Sự nghi ngờ bỗng chuyển từ Mã Quang sang Đàm Vân Thăng. Đám dã thú trong Hồ Nha hoàn toàn do chân khí mà thành. Vậy đích thị là có kẻ tạo ra bọn chúng. Nếu không phải Mã Quang thì ngoài Đàm Vân Thăng ra còn ai vào đây nữa?

“Ám hại? Chẳng qua là trốn chấu trâu mà ngủ một giấc thôi! Tao đã làm gì mà y đâu?”

“Còn giáo biện?”

Ngủ một giấc ư? Đàm Vân Thăng có thể ngủ ngon lành khi trời đất rung chuyển? Người này rốt cuộc trời không sợ, đất không sợ hay thực sự là một kẻ ngốc nghếch?

“Mỵ nương Mỵ An! Đàm Vân Thăng không hề biết kỹ năng, hẳn làm sao có thể tạo ra những thứ vừa rồi? Điều này tại hạ có thể bảo đảm.”

Mã Quang lên tiếng thanh minh, hẳn hiểu rõ Đàm Vân Thăng ngoài chỉ lực hơn người thì chẳng được thêm tích sự gì. Nhưng Mã Quang cũng không khỏi đắn đo.

“Vân Thăng! Mà y vào Hồ Nha bằng cách nào?”

“Hồ Nha? Cái hang này hả? Cứ thế là đi vào thôi, có gì đâu. Mà nó có gì đặc biệt... hay là của người giỏi?”

Đàm Vân Thăng hỏi.

“Lẽ nào mà y không biết đây là nơi cất giữ Diêu Sơn thảo?”

“Diêu Sơn?”

Nghe thấy hai chữ Diêu Sơn mắt Đàm Vân Thăng đảo lên đảo xuống mấy lần. Bộ dạng này có phải mờ ám?

“Diêu Sơn gì gì đó? Nó là cái thứ gì?”

Đàm Vân Thăng quả nhiên không biết. Mã Quang thầm nghĩ nhưng Mỹ An không cho là vậy.

“Hắn rõ ràng đang giả bộ! Xem chiêu đây!”

Mỹ An vung kiếm về phía Đàm Vân Thăng làm hắn lú lúi húi chạy về phía sau Mã Quang. Giờ này phút này Mỹ An vẫn đi chấp nhặt cái tên Đàm Vân Thăng? Lẽ ra cô phải chú ý đến hung hiểm phía trước mới phải.

“Thần Hồ! Tao nguyện dâng cho mày cái con độc ác kia. Mày hãy thả bọn tao về được không? Thần Hồ?”

Đàm Vân Thăng vội quỳ sụp xuống, giọng điệu hăn sứt sùi như muốn khóc.

“Người...”

Mỹ An nghe vậy thì không chịu được liền giáng một đòn về phía Đàm Vân Thăng. Nhưng kiếm chưa kịp tới nơi thì...

Trời đất rung chuyển! Thần Hồ lại gầm lên một tiếng, đạo kinh phong thổi tới. Mọi người đều định thần, duy chỉ có Mỹ An trong lúc nóng giận không thể đứng vững. Mỹ An bị gió quật ngã ra sau.

“Mọi người cẩn thận!”

Mã Quang lên tiếng, hăn như hiểu được Thần Hồ sắp sửa tấn công. Làm thế nào để cự lại đây? Quả thực vô phương, vì Thần Hồ nằm ngoài tầm hiểu biết của mọi người.

“Là người?”

Tiếng của ai vang lên?

Thần Hồ! Thần Hồ biết nói ư? Sao có thể như thế?

Đã mang một chữ “thần” thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Thần Hồ một mắt vẫn nhìn ra khe núi, con người sáng quắc đang chăm chăm hướng về phía trước. Nó tựa như đang nhắm đến mục tiêu, nhắm đến ai đó. Mắt hồ chột co lại, và rồi...

“Mau tránh đi! Nhanh...”

Mã Quang hét lên hoảng hốt. Thì ra đuôi hồ đang vụt thẳng xuống khe núi. Đuôi hồ, giống như sợi xích nặng tựa ngàn cân. Bất kể thứ gì bị nó đánh trúng cũng lập tức vỡ vụn. Mọi người thấy được nguy hiểm đều lập tức dạt sang hai bên tránh né. Đuôi hồ vụt xuống, nền đất liền sụt đi một trượng, kinh lực quả thực kinh hoàng.

Chưa hết! Núi đá tự nhiên rung động, một vài hòn đá từ trên đỉnh bắt đầu rơi xuống. Thì ra là... vuốt hồ! Hồ tuy to nhưng trong khe núi chật hẹp không dễ tấn công. Thân hình to lớn của nó làm sao có thể đi vào trong khe núi được? Nó bèn dùng móng vuốt tấn công. Thần Hồ thọc ngay chi trước vào trong khe núi, móng vuốt dài ra sắc nhọn. Gỗ đá không thể toàn vẹn khi vuốt hồ đi qua. Thần Hồ muốn giết ai tựa như vô cùng đơn giản.

“Mau tránh đi! Vân Thăng!”

Vẫn là tiếng Mã Quang vang lên. Người bị vuốt hồ đánh tới chính là Đàm Vân Thăng. Không hay rồi! Hắn không kịp tránh né!

“Ôi... con... mẹ... nó!”

Đàm Vân Thăng thốt lên từng tiếng chậm rãi, hẩn dường như buông tay trước sức mạnh của Thần Hồ. Hẩn đứng yên bất động, sẵn sàng đón nhận cái chết?

Phàm những việc con người mong muốn, lẽ thường lại không xảy ra!

Đàm Vân Thăng chịu bỏ mạng nhưng hẩn lại không chết. Vuốt hồ đánh tới mặt hẩn cách chừng một tấc thì dừng lại. Tại sao? Ai mà biết tại sao kia chứ?

“Là người...”

Thần Hồ lại nói lời cũ, mắt nhìn chăm chăm vào Đàm Vân Thăng. Nó gầm lên một tiếng kinh thiên động địa. Sau đó...

Thần Hồ bỏ đi!

Từng bước chân đều đều làm rung chuyển mặt đất!

Thần Hồ tại sao lại bỏ đi?

“Đi rồi!”

“Bỏ đi rồi?”

Mọi người xung quanh xôn xao kinh ngạc, trong khi Đàm Vân Thăng khuôn mặt lộ vẻ chưng hửng.

“Thấy chưa? Cái uy của tao đó mà!”

Liệu có phải là do hẩn? Đàm Vân Thăng có thể đẩy lui Thần Hồ? Không ai biết được ngoài Thần Hồ ra. Đẳng Long lúc này lại nổi lên một cảm giác đặc biệt đối với Đàm Vân Thăng, khó cảm nhận, khó diễn tả, khó hình dung. Kì lạ giống như lần đầu tiên y gặp được con người này.

Hắn có thể đánh bại hổ?

...

Một chuyến đi công cốc, mọi người chỉ thu hoạch được một phen kinh tâm động phách mà thôi. Diêu Sơn thì không đến tay, tính mạng cũng suýt tiêu tan ngay tại thâm sơn cùng cốc.

Đằng Long, y đang ngồi chống cằm trước bậc thềm nhà suy tư. Phàm những lúc như thế, Đằng Long trở thành một con người khác, y nghĩ đến bước tiếp theo, bước tiếp theo nữa. Hoặc giả đã tính đến bước trở về Tiên tộc. Kẻ thù của y lúc này chính là thời gian, không nhanh không chậm, nhưng cũng không còn nhiều.

“Ê! Người giời?”

Tiếng nói thầm của ai đó ngay phía bên tai. Đằng Long không hề cảm nhận được người đó đến gần. Hắn chính là Đàm Vân Thăng.

“Mày đang nghĩ gì thế?” Đàm Vân Thăng khoác vai Đằng Long tựa như hai người thân thiết.

“Bộ dạng này... có phải là nghĩ đến... mấy em đó không? He he.” Đàm Vân Thăng nói tiếp.

“Không có gì?” Đằng Long trả lời.

“Ui giời! Đi thôi!”

Đàm Vân Thăng mặc kệ đối phương nghĩ gì, một tay kéo y đứng dậy.

Hai người đi được quãng xa thì tới một gò đá. Ở đó trước mặt cây cối um tùm, nhưng có tiếng nước chảy. Đằng Long đoán được, phía dưới kia chính là bờ suối.

“Khai thật đi! Mà... Người đó có phải rất đẹp hay không?”

“Người đó?” Đăng Long bị Đàm Vân Thắng làm cho hồ đồ.

“À! Cái em bịt mặt đó!”

Lúc này Đăng Long mới biết người Đàm Vân Thắng nói đến là ai. Phụng Dương! Nàng quả thực rất đẹp, đẹp khiến người ta nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

“Này... Này...”

Đàm Vân Thắng gọi hai câu Đăng Long mới trở về thực tại. Sau đó hãnh lại khoát tay.

“Thôi mặc kệ! Đẹp hay không tao chẳng quan tâm. Đẹp mà kín như bưng, chán bỏ mẹ!”

Đăng Long nheo mắt, y tựa hồ vẫn không hiểu ý của Đàm Vân Thắng.

“Nói... mà... không muốn xem bên trong hay sao?”

“Bên trong?” Đăng Long vẫn hồ đồ.

“Con mẹ! Thì là sau lớp quần áo ấy, đàn bà con gái khi không mặc gì... thì sẽ thế nào? He he!”

Nói rồi Đàm Vân Thắng nở một nụ cười muôn phần tà ý. Đăng Long cúi mặt xuống đất, y từ trước đến nay chưa bao giờ có một ý nghĩ thế này.

Nhưng mà...

Kể cũng tò mò!

“Nghe đây! Đàn bà đẹp là phải đẹp từ bên trong, vẻ đẹp bên trong, mà có hiểu không?”

Đàm Vân Thăng bá vai Đăng Long thuyết giảng. Vẻ đẹp bên trong ư? Đăng Long thầm cười nhạt, y đã hiểu cái vẻ đẹp mà Đàm Vân Thăng nói đến là gì rồi.

Nhưng ở cái tuổi của Đăng Long, chẳng nhẽ lại không hứng thú?

“Nó phải đâu ra đấy, chỗ to cần to, chỗ bé cần bé, chỗ cong thì cong, chỗ thẳng thì thẳng! Như thế mới là đẹp! Đạo lí này mà có hiểu hay là không?”

Đăng Long đứng như trời trồng.

“Lại đây! Muốn biết ai đẹp thì phải nhìn tận mắt! Âu nó cũng là cái thú vui tao nhã.”

Đàm Vân Thăng nói rồi lại cười, vẫn cái điệu cười tà ý đó. Hắn kéo Đăng Long đi về phía trước vào trong bụi cây. Tiếng nước chảy nghe ngày một rõ, và... tiếng con gái nghe cũng ngày một rõ. Con gái Man tộc đang tắm.

Tắm tiên!

“Vẻ đẹp của núi rừng! Xem... đây!”

Đàm Vân Thăng nói nhỏ nhẹ, hai tay từ từ hắn vén từng tán lá cuối cùng. Sau đây sẽ là...

“Đàm... Vân... Thăng!”

Một tiếng hét ngân dài, và đanh thép. Không biết là của người con gái nào, nhưng ngữ điệu đặng đặng sát khí.

“Bốp”, Đàm Vân Thăng ăn ngay một quyền vào mặt.

Hai tên ngọc đang lúi húi thì bị phát hiện. Vẻ đẹp núi rừng chưa được chứng kiến đã tiêu tan. Đám con gái Man tộc nghe thấy biến cố liền xông xáo, tất cả đều sợ hãi mà chạy mất. Chỉ còn lại hai kẻ háo sắc kia chưa kịp chiêm ngưỡng được gì.

Người phá hoại này không ai khác chính là...

“Ngực... à nhầm! Ngọc Nương!”

“Người...” Ngọc Nương như nổi xung, nàng chưa kịp nói thì Đàm Vân Thăng đã xua tay.

“Bình tĩnh đi em, em bình tĩnh đi!”

“Im miệng!”

“Chỉ là tò mò thôi mà! Tò mò thôi! Úi... úi!”

Đàm Vân Thăng chưa kịp thanh minh, hắn đã bị Ngọc Nương xách tai lôi đi. Chỉ nói vội được mấy câu.

“Tối gặp! Tối gặp!”

Đàm Vân Thăng hẹn Đăng Long buổi tối gặp nhau, không lẽ lại đi nhìn trộm?

Đăng Long sau đấy thăm nghĩ Ngọc Nương đúng là... một con hổ cái!

...

Buổi tối, có hai người ngồi đối diện nhau. Một người cao lớn vạm vỡ, hắn mình trần toát lên muôn vẻ hoạt bát cường tráng. Sau mỗi cử động cơ bắp lại cuộn cuộn nổi lên. Vai u thịt bắp xen lẫn mồ hôi lấm tấm. Có lẽ trời nóng mà hắn đổ mồ hôi?

Rượu!

Là rượu!

Hơi rượu làm thân nhiệt hẳn nóng lên, từng lời, từng chữ phả luồng không khí cay nồng vào người đối diện. Cầm bát lên uống ừng ực, một lô một lốc cái thứ chất lỏng đặc biệt ấy đi vào cổ họng của hẳn, nó từ từ chảy xuống dạ dày vào trong ổ bụng. Đi đến đâu, rượu cũng mang hơi nóng rùng rợn, rồi bất chợt, một luồng khí xung thiên đi thẳng từ cột sống lên đỉnh đầu. Tưởng như có thứ vô hình đập vào thành não, từng hồi sâu thẳm trong tâm trí. Cảm giác khó chịu làm sao, hẳn đang muốn phát tiết ra ngoài.

“Con mẹ nó! Mà làm cái gì thế? Uống đi!”

Thiếu niên bên cạnh vẫn trầm ngâm không lên tiếng, thậm chí ánh mắt còn hướng đi nơi khác.

“Lão tặc thiên! Từ đâu mọc ra cảnh đẹp làm tao mất hứng! Nhìn cái gì nữa, uống đi!”

“Hừ!”

Thanh âm trong cổ họng người kia phát ra. Y đứng dậy ngẩng đầu ngưỡng vọng và phóng tầm mắt nơi không trung.

Điều ấy làm Đàm Vân Thăng bực dọc, hẳn tự mình chuốc cho mình say. Trong bụng thăm chửi trời, chửi đất, chửi thẳng bạn bên cạnh. Rốt cuộc thì có gì hay ho mà y bỏ cả việc thưởng rượu với hẳn.

Là cái gì?

Đằng Long đứng đó hai mắt căng ra, ánh mắt như muốn xé toạc không gian. Nó lao vun vút trong không trung, rồi bỗng bị chặn lại. Vàng thái âm

phản xạ [1] đánh bật ánh mắt xuyên tâm của Đẳng Long bằng sức mạnh vô song. Sức mạnh của ánh sáng bạc đổ xuống như thác.

Mặt trăng quả có sức hấp dẫn kì lạ. Đặc biệt là đêm trăng tròn hiếm có như hôm nay. Đẳng Long thầm cười, cười người bạn Đàm Vân Thăng của y. Có lẽ hẳn chỉ sống với thực tại hiện hữu. Cười người xong, Đẳng Long quay sang cười chính bản thân mình.

Cười! Cười! Cười!

Đại tiểu! Ngạo thị thiên địa!

Đẳng Long thầm ước mình có thể cười như thế. Điều cười hô hô bá khí trùng thiên của Đàm Vân Thăng. Nhưng y đâu phải là hẳn, cùng lắm cũng chỉ cười thầm trong bụng mà thôi.

Thống khoái!

Đẳng Long cúi xuống thấy họ Đàm đã ngủ, chẳng phải hẳn đang chìm vào huyền mộng đấy ư?

Tri âm! Tri kỉ!

Đôi lúc chỉ cần như vậy là đủ lắm rồi!

Róc rách, mưa ư? Làm gì có mưa, tiếng nước chảy vang lên. Ánh trăng chiếu rọi như dẫn lối Đẳng Long. Y phóng tầm mắt xuống dưới để rời cả kinh. Luồng khí đột ngột phóng lên đỉnh đầu, nổ tung như bong bóng nước bị vỡ.

Huyền ảo và ma mị!

Một thân ảnh nửa chìm nửa nổi trong làn nước trong vắt. Một dung nhan tuyệt mỹ xuất hiện trước mắt Đẳng Long. Mà liễu, mắt phượng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi anh đào đỏ thắm sắc xuân. Ánh trăng ư? Không,

làm sao có thể sánh với nước da trắng hơn cả tuyết của nàng. Mái tóc dài mượt làm sao giấu nổi phượng nhan? Bờ vai trắng ngần lồ lộ trước trời đất, trước Đẳng Long. Thân nữ đang tắm, đang gột rửa bụi trần. Không! Đó là tiên nữ giáng thế, nàng đâu phải người trần tục mà có bụi trần kia chứ. Làn nước chỉ thêm vun vén cho xuân sắc của nàng mà thôi.

Vườn người đứng dậy, nàng như hít thở không khí trần gian, như muốn nói với thiên địa ta đây là tuyệt mỹ, là khuynh quốc khuynh thành. Không! Ngay cả khuynh thành khuynh quốc cũng không đủ để mô tả, để vẽ để tô cho sắc đẹp của nàng.

Không gian như bị triền nhiễu. Nó giăng xé không cho Đẳng Long thấy được dung nhan này nữa. Đám hắc vân cũng thế, vội vã che đi ánh trắng vắng vặc, che đi thân thể của nàng. Đạo tinh quang vụt tắt. Nhưng sao ngăn nổi Đẳng Long “nhìn trộm”?

Không gian, thời gian, minh nguyệt, tất thấy chỉ là đồ kị với nàng mà thôi.

Khốn kiếp! Đẳng Long thầm thốt ra một câu chửi thề. Quả đúng như tên ngáo ngơ Đàm Vân Thăng đã nói. Phải thắt đáy lưng ong, phải khúc nào ra khúc ấy, cần thẳng thì thẳng, cần cong thì cong. Những đường cong huyền ảo như thế mới là tuyệt sắc.

Đẳng Long bị thôi miên bởi cái thứ ma mị ấy. Tinh quang chói mắt bỗng chốc trở thành hồng quang mờ mắt. Minh nguyệt hồi chuyển trở thành huyết nguyệt.

Thoáng chốc nàng đã xuất hiện trước mặt Đẳng Long. Vạn phần là thật không thể sai khác.

Luồng gió lạnh lập tức thổi đến. Lạnh! Lạnh đến thấu xương! Huyết dịch trong mũi chảy ra, Đẳng Long cứ thế mà ngất lịm đi mất.

Y say rượu! Y say tình! Say mãi không tỉnh!

Nàng là ai? Là Phụng Dương? Hỏa trung chi phượng!

...

“Đằng Long! Mau dậy!”

Có tiếng gọi làm Đằng Long tỉnh giấc. Là ai đang gọi y vào giờ này?

Là một trang tuyệt sắc mỹ nhân!

“Phụng...”

Đằng Long nhìn thấy nàng lại không thể thốt nên câu, nhìn thấy nàng là thần thái bất định. Là bởi vẻ đẹp của nàng ư? Hay còn bởi... buổi đêm uống rượu hôm đó? Là bởi hình bóng nàng hòa cùng minh nguyệt?

Nghĩ đến đây ánh mắt Đằng Long chợt nhìn xuống đất.

“Sao thế? Người quên hôm nay chúng ta quay về rồi sao? Mọi người đang đợi người đó!” Phụng Dương nhẹ nhàng nói.

“Ừ!”

Đằng Long bước xuống giường. Chết tiệt thật! Lại là nàng xuất hiện trước mắt y. Nhìn thấy nàng,... nhìn thấy nàng lại nhớ đến đêm trăng đó. Đằng Long không tài nào quên đi hình ảnh của nàng đắm chìm trong làn nước mát.

Nàng... sau đêm ấy tuyệt nhiên không hề nhắc tới việc này!

Với Đằng Long nàng vẫn bình thản không có một chút xung động? Nàng vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra. Sao có thể như thế được chứ? Đằng Long càng nghĩ càng cảm thấy... một cảm giác khó chịu trào dâng.

Đặng Long ơì là Đặng Long, để người nhìn thấy thân thể, nàng còn nói được gì? Có thể nói được gì đây?

Bên ngoài có kẻ vẫn đang chờ đợi.

“Sao vẫn chưa tới nhỉ? Không lẽ nó định không thèm tới?”

Đàm Vân Thăng ngó nghiêng ngoái lại nhìn đại lộ. Hắn vẫn không thấy Mã Quang đâu cả. Đặng Long và đoàn người bước khỏi Hồ Khẩu mất rồi.

“Có lẽ hắn sẽ không tới đâu!” Đặng Long lên tiếng.

“Vậy là chỉ có tao đến tiễn mày thôi!” Đàm Vân Thăng lại khoác vai Đặng Long. Hắn nói tiếp: “Người anh em, tao sẽ nhớ mày đấy! À không... nhớ những ngày uống rượu ngắm gái với mày. Ha ha!”

“Hừ!”

“Người con gái đó! Người con gái kia kia!” Đàm Vân Thăng chỉ tay về phía Phụng Dương làm cho Đặng Long bối rối.

“Hai người thậm thụt cái gì thế? Còn không mau lên!” Mỹ An thấy Đặng Long còn dậm dưa thì quát lớn.

“Ầy! Cái đứa độc ác lại tới rồi! Người anh em, lần này chia tay không biết ngày nào gặp lại. Đây! Cầm lấy!”

Đàm Vân Thăng đưa cho Đặng Long một cây cỏ làm y ngơ ngạc.

“Làm tin! Làm tin! Nhìn thấy cây cỏ này như nhìn thấy tao! Người anh em!”

Đặng Long nhận lấy cây cỏ và cho vào ngực. Tặng người anh em một cây cỏ, Đàm Vân Thăng quả thực quái dị!

...

Một vài ngày trôi qua, đoàn người đã đi được nửa chặng đường. Đăng Long đang đứng trên bãi cỏ tranh hoang vắng. Qua hơn hai mươi ngày đi làm nhiệm vụ, thời gian dần về cuối thu, rốt cuộc y cũng sắp được về nhà. Nhưng sao cảm giác lạ quá? Cứ nghĩ đến Phụng Dương là cảm giác như vậy hay sao?

Không! Lần này là cảm giác xa lạ đối với không gian xung quanh. Một bãi cỏ rộng lớn và bằng phẳng. Đoạn đường quá đỗi im ắng, im ắng đến mức bất thường!

“Bạch”, “bạch”, “bạch”, tiếng vỗ cánh của mấy đàn chim, chúng đang lần lượt rời bỏ khu rừng. Điều gì làm cho đàn chim sợ hãi đến vậy?

Đăng Long chợt cảm thấy đau đớn, cơn đau mà lâu lắm y mới gặp phải. Cơn đau từ cánh tay phong bế hắc khí.

Gió lạnh thổi tới, cuồng phong trong rừng từ từ nổi lên. Và rồi... một đầu hổ xuất hiện ngay trên mặt đất, đầu hổ kết bằng chân khí lập tức trỗi dậy. Là thuật của kẻ nào?

Một tiếng gầm, tiếng gầm inh tai nhức óc vang lên. Mọi người đều gắng sức bịt tai lại nhưng không thể cự nổi. Âm thanh quá đỗi cường đại khiến cho ai nấy như muốn nổ tung. Màng nhĩ nổ tung, thân thể cũng nổ tung.

“Man tộc: Trấn Yêu Hống!”

[1] Thái âm: Mặt trăng

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 25

“Mau tránh!”

Mọi người tuy kịp thời nhảy tránh nhưng áp lực mà tiếng hổ gầm tạo ra như giăng xé thân thể. Trấn Yêu Hồng, một tiếng hét cũng đủ cắt da cắt thịt đối phương.

“Chúng đến rồi!”

Ngay sau khi kinh lực của Trấn Yêu Hồng tan biến thì hàng loạt âm thanh rầm rập vang lên. Tiếng bước chân của nhân sĩ Man tộc. Đại quân tới rồi!

Lý Kiệt quay lại nhìn, người dẫn đầu đội quân ấy không ai khác chính là Lư Trường. Hãn thân hình cao lớn đang cười trên mình của một con báo. Tuyệt Cốc U Báo!

“Tại sao chúng lại đuổi theo, lại còn mang cả đại quân kia nữa?” Mỹ An hỏi.

Đáng lý bang giao đã thành, Man tộc không có cơ gì mà xuất binh. Mỹ An thầm thắc mắc trong đầu. Ánh mắt cô lộ vẻ ngạc nhiên khiến Vũ Lâm nhếch mép cười nhạt.

“Đúng là ngây thơ! Uống cho một my nương, không biết suy nghĩ!”

Lời này của Vũ Lâm thật mỉa mai. Mỹ An nghe thấy liền nổi giận:

“Người thì biết được cái gì?”

“Ta? Khăng định là nhiều hơn người!”

Vũ Lâm không để Mỹ An vào trong mắt, nhưng liệu có thực hẳn muốn đấu khẩu với Mỹ An?

“Đại địch ở trước mắt mà hai người vẫn còn tranh cãi?” Lý Kiệt lạnh lùng.

Toàn thân hẳn chột gai gai hơi lạnh. Lạnh là bởi hai bên tả hữu cũng có bóng người xuất hiện. Ba mặt bị bao vây, bọn người Tiên tộc lâm vào hiểm cảnh. Con đường duy nhất là chạy thật nhanh về phía trước. Nhưng...

“Còn muốn chạy?”

Ba bóng người trong khoảnh khắc đã bay đến trước mặt Đằng Long. Xung quanh là bãi đất trống bằng phẳng, ba ngày đường nữa mới về đến Tiên tộc, làm sao mà chạy đây? Hơn nữa Lư Trường, Mã Quang, Thuần Lang ba người đang đứng trước mặt. Đoàn sứ giả Tiên tộc quả như đồ trong túi, như cá trong chậu.

Có ai lại đi giết chết sứ giả bang giao? Kì thực Lư Trường đâu có thực lòng hòa hảo với Tiên tộc.

“Các người muốn làm gì?” Lý Kiệt hỏi nhưng chỉ nhận được cái hừ lạnh của Lư Trường.

“Xin hỏi Lư Trường đại nhân có gì chỉ dạy?”

Phụng Dương tiến lên, nàng vẫn từ tốn trước một Lư Trường bá khí trùng thiên. Nàng vẫn phải giữ lễ với kẻ địch trước mắt. Dù cho Lư Trường kéo đại quân đến mục đích chẳng có gì là tốt đẹp.

“Muốn hỏi ta làm gì ư? Các người không có tư cách!”

Giọng nói như hổ gầm. Ba quân tướng sĩ Man tộc ai nấy đều nghiêm trang, sĩ khí ngút trời. Rõ ràng là chúng đã chuẩn bị từ trước. Đứng bên phải là Mã Quang thân mang tuyết kỳ, người còn lại thâm sâu khó lường. Hẳn chính là Thuần Lang, thực lực không thể nào mà dưới Mã Quang cho được.

Giao thủ với ba đại địch, liệu người Tiên tộc có giành phần thắng? Và lại, còn quân binh phía sau? Đẳng Long lúc này rối trí.

“Đẳng Long! Người bảo vệ hai vị mỹ nương liệu có được không?”

Lý Kiệt bất chợt quay sang hỏi làm y thêm bối rối. Bảo vệ Phụng Dương và Mỹ An, làm cách nào để toàn vẹn đây?

Đẳng Long còn im lặng chưa biết trả lời ra sao thì Lữ Trường đã cất tiếng:

“Bảo vệ? Các người lo thân mình chưa xong còn đòi bảo vệ người khác? Xem chiêu!”

Lữ Trường đứng cách Đẳng Long mười trượng lập tức lấy tay chỉ thiên. Hẳn lại gầm lên như hổ, mặt đất sau đó lập tức rung chuyển.

Bọn Đẳng Long thấy vậy bèn nhảy lên cao, nếu như y đoán không sai thì đây chính là Trấn Yêu Hồng. Quả vậy, ngay khoảnh khắc mọi người phi thân, mặt đất lại trời lên một đầu hổ. Nó chỉ chực mọi người mà nuốt chửng lấy.

Không hay! Ai nấy dù thế nào cũng không thể bay lên mãi được. Cứ đà này sẽ bị Trấn Yêu Hồng đánh trúng. Nhưng...

Lữ Trường nếu muốn ra tay lấy mạng đối phương tại sao sử chiêu lại còn báo trước? Hơn nữa, Trấn Yêu Hồng lần này nội lực yếu hơn hẳn. Một chiêu đánh ra lại như mở đường sống cho bọn Tiên tộc chạy thoát?

Không! Mạng của người Tiên tộc nhất định phải lấy. Chẳng qua Lư Trường đang đợi...

“Tiên tộc: Liên Hoa Trảm!”

Trong khoảnh khắc mọi người sắp bị miệng hồ nuốt trọn thì âm thanh vang lên. Viện binh tới rồi!

Một thân ảnh bay vút lên không trung, kiếm thế tự động xuất ra khỏi tay đánh xuống cự lại Trấn Yêu Hống. Đầu hồ kết bằng chân khí, kiếm cũng kết bằng chân khí. Hai luồng xanh đỏ đối nghịch lại nhau, bay đến va chạm vào nhau.

Kình lực tương đương, hai chiêu tự khắc phá giải tan vào không trung.

Cuối cùng người cũng đã đến, Đằng Long lúc này nhận ra người tiếp ứng là ai. Một thân ảnh tao nhã với bộ giáp xanh dương, khuôn mặt bình thản. Người này hai vai đeo hai thanh kiếm dài đến đầu gối. Phong thái vừa uy nghi lại vừa hiền hòa.

Lư Trường thấy có biến cố nhưng cũng không hề biến sắc, hần chỉ khẽ nhếch mép cười nhạt.

“Cuối cùng người cũng đến rồi! Hùng... Vũ!”

Đối mặt! Tộc trưởng của hai đại tộc trong thiên hạ. Có chẳng xảy ra một trận long tranh hổ đấu?

“Đã lâu không gặp! Tộc trưởng gần đây chắc hẳn thân thể vẫn luôn tráng kiện?” Hùng Vũ lấy tay vuốt râu bình thản nói.

“Tộc trưởng! Ngài đến thật đúng lúc!”

Trong chớp mắt Hùng Vũ đã khiến mọi người mừng rỡ. Mỹ An thấy thế liền chạy tới hò reo.

“Cha! Rốt cuộc người cũng đến rồi, còn tướng cha đã bỏ rơi bọn con luôn kia chứ?”

“Bình an là tốt! Mấy người mau lùi ra sau!” Hùng Vũ xua tay, ai nấy đều tự động lùi lại.

Đằng Long đứng ngoài quan sát, Hùng Vũ dù trước thiên quân vạn mã vẫn giữ phong thái ung dung, tự do tự tại. Quả thực rất đáng ngưỡng mộ!

“Tại hạ phái người đến cầu bang giao, hà cứ ngài lại xua quân truy sát?” Hùng Vũ hướng đến Lư Trường và hỏi.

“Hừ! Người biết tại sao mà? Man tộc, Tiên tộc căn bản không thể cùng tồn tại.”

Lư Trường lên giọng đanh thép.

“Xem ra Man tộc đã sớm chuẩn bị từ trước?”

“Vậy người không có hay sao? Đừng có vờ vịt, đằng sau rặng cây kia không phải quan binh Tiên tộc thì là cái gì?”

“Ha ha!” Hùng Vũ cười.

Liền ngay sau đó cờ đỏ mọc lên phấp phới tung bay. Cờ đỏ theo hình chim Lạc, giáp sĩ Tiên tộc cũng từ đó mà đi lên như nấm, hùng dũng trang nghiêm.

Hai đại quân đã ở thế giáp mặt!

“Xem ra cuộc chiến là không thể tránh khỏi!”

“Hừ! Hùng Vũ, ta và người... đã đến lúc phân cao thấp rồi. Hôm nay sẽ là một trận định thiên hạ!”

“Ha ha ha!” Hùng Vũ ngửa mặt cười vang: “Hay cho câu một trận định thiên hạ! Lẽ nào Lữ Trường ngài không nghĩ đến muôn dân thống khổ hay sao?”

“Thống khổ? Theo ta lập nên đại nghiệp là phúc phận của chúng! Làm gì có bi ai thống khổ ở đây?”

“Được! Đã vậy ta cũng quyết bảo vệ Tiên tộc đến cùng!”

Cơn gió nhẹ thổi qua gương mặt Hùng Vũ. Ông đưa tay ra sau nắm lấy chuôi kiếm, sẵn sàng nghênh địch. Tuy vậy, Lữ Trường còn điều muốn nói.

“Hùng Vũ! Người nói xem chúng ta đã giao thủ mấy lần rồi?”

“Từ nhỏ đến lớn, tổng cộng ba lần. Bất phân thắng bại!”

“Xem ra người cũng nhớ tốt đấy. Trong trời đất này không ai xứng đáng làm đối thủ của ta ngoại trừ người.”

“Ha ha!” Hùng Vũ nghe thấy lời này thì cười sáng khoái: “Tộc trưởng quá khen! Thật là hổ thẹn!”

“Hừ! Giữa ta và người lại còn khiêm tốn làm gì?” Lữ Trường cũng phất tay cao hứng.

“Hùng Vũ! Theo ta thấy, cả hai chúng ta đều không muốn bất kì kẻ nào xen vào trong cuộc chiến sinh tử này. Như vậy đi, trận này chỉ có ta và người... cùng phân cao thấp. Thế nào?”

Trước lời đề nghị của Lữ Trường, Hùng Vũ chớp mắt trầm ngâm.

“Ngài tại sao lại nói như vậy?”

Lữ Trường cười lớn rồi chỉ tay về phía Hùng Vũ đáp:

“Trong trời đất này, người ta muốn đánh bại nhất là người, người xứng đáng làm đối thủ của ta cũng là người, người có thể cùng ta quyết một trận sinh tử kinh thiên động địa chỉ có người!”

“Hỗ thẹn! Hỗ thẹn!”

“Sao nào Hùng Vũ? Chẳng lẽ người không muốn cho bọn phàm nhân kia thấy tuyệt kỹ của ta và người?” Lữ Trường lên tiếng thách thức.

Hùng Vũ suy nghĩ một lát rồi nghiêm nghị:

“Được! Vậy thì theo ý của ngài tộc trưởng.”

“Hay lắm! Như thế mới là Hùng Vũ mà ta từng biết!”

Lữ Trường cảm thấy thống khoái, hăn ra lệnh cho Mã Quang, Thuần Lang quay về thống lĩnh ba quân. Hùng Vũ cũng nói với bọn Đăng Long:

“Các người quay về chỗ Ngưu Quảng đợi ta. Dù thế nào cũng không được phép tham chiến rõ chưa?”

“Cha...”

“Đi ngay!” Mỹ An lo lắng nhưng Hùng Vũ nghiêm mặt quát.

Ba quân đứng trên vách đá quan sát, chỉ còn lại hai vị tộc trưởng bên dưới. Hai đại cao thủ đang giáp mặt nhau.

Âm thanh rầm rầm vang lên, lập tức một bức tường nước hình thành bao quanh Lữ Trường và Hùng Vũ. Bức tường bằng nước trong suốt nhưng không ai có thể phá giải. Thuật của Thuần Lang quả thực lợi hại.

“Để không kẻ nào dám làm phiền chúng ta, người thấy có đúng hay không?”

“Lư Trường ngài thật chu đáo! Như thế tại hạ cũng không còn gì vướng bận thêm nữa!”

“Ha ha! Vậy mới rảnh chân rảnh tay?”

Thủy Bích Trận bao bọc một khu vực dài rộng mỗi bề một dặm. Nơi đây nhanh chóng rồi sẽ trở thành võ đài cho hai cao thủ quyết đấu.

...

Trời đất bao la con người sẽ chẳng bao giờ nắm bắt hết được. Nhưng con người luôn coi mình là trung tâm của trời đất.

Đơn cử như như hai người dưới kia vậy, đứng trước hàng ngàn hàng vạn binh mã hai bên bọn họ vẫn chẳng để ý một ai. Lư Trường và Hùng Vũ, dường như chỉ còn chính họ và người đối diện.

“Trong thoáng chốc ta cũng phải hòa vào giữa đám đông để mà theo dõi. Lư Trường ơi, Hùng Vũ ơi? Khí thế hai người tạo ra quả thực không ai sánh bằng.”

“Để ta dự đoán, hai người sẽ làm không gian trở nên tĩnh lặng ngay trong tức khắc. Vì những ánh mắt bọn ta, chúng không tài nào rời khỏi hình bóng hai người cho được.”

Đằng Long trầm ngâm, cuối cùng y đã cảm nhận lại được điều đó. Hình bóng của Sơn thần. Sự oai phong凛冽 của ngài là thứ con người không bao giờ có thể đạt tới.

Lư Trường và Hùng Vũ! Chỉ ít cũng mang một ít khí thế của Sơn thần.

“Chúng làm cho mọi người cổ họng khô khốc chờ đợi.”

Cho dù có thể sau đây Đằng Long sẽ dần mất đi thị giác nhưng y vẫn muốn căng mắt theo dõi. Bởi đó là một sự kiện hiếm có trong đời. Là điều

đã khiến Đăng Long thay đổi thoáng chốc.

Lạnh và tối thì có hề gì?

“Đăng Long! Người không sao chứ?”

Âm thanh này? Trong trẻo như nước, êm dịu như mây. Thì ra là Như Tranh. Cũng đã hơn hai mươi ngày, Như Tranh mới được gặp lại Đăng Long.

Một người vẫn cứ mặc định xua tan cái lạnh, xóa bỏ bóng đêm.

“Như Tranh? Người cũng tới hả? Ta không sao, chẳng phải vẫn sống nhăn răng còn gì?”

“Ừ!” Như Tranh gật đầu rồi nheo mắt lại cười. Trong lòng phần nào an tâm.

“Đăng Long! Trận đấu hiểm có thể này mà người không thêm để ý?”

Lý Kiệt thấy Đăng Long cười đùa thì quay sang hỏi. Quả thực vô cùng quan tâm là đăng khác, Đăng Long tò mò về Hùng Vũ với một thân võ nghệ.

“Một tộc trưởng thì sẽ thế nào? Trong số vô vàn chiêu thức ta đã mừng tượng về người, liệu nó đã từng dùng để giết ta ngày trước hay không? Hùng Vũ?”

Tuy thế gặp lại Như Tranh còn vui gấp vạn lần xem hai cao thủ phân định cao thấp.

“Ta á? Ừ... ờ” Đăng Long chỉ ậm ừ cho qua, rồi lại quay sang Như Tranh mà cười.

“Long! Đây là cơ hội hiếm có cho người mở mang tầm mắt đấy. Mau tập trung quan sát đi!”

“Được! Vậy ta nghe lời người!”

...

Không gian chợt yên tĩnh lạ thường. Tựa hồ từng cành cây, ngọn cỏ cũng đứng yên bất động.

“Xem ra trời đất cũng dừng lại cả rồi! Xem chiêu!”

Chưa nói dứt lời, Lữ Trường bay người lên cao tung một cước vào đối phương. Hùng Vũ ở thế hạ phong nhưng không hề nao núng, ông đưa hai tay trước ngực đỡ lấy cước đó của Lữ Trường. Chỉ lực quả là kinh người! Hùng Vũ tuy đã sớm chuẩn bị nhưng thân hình vẫn bị đẩy lui vài bước. Hai thanh kiếm va chạm với áo giáp mà kêu leng keng.

Lữ Trường liên tục dùng cước, dùng thủ đánh tới nhưng Hùng Vũ chỉ đỡ đòn mà không phản công. Một thời gian không gặp, Lữ Trường quả thực đã đại tiến tu vi. Hẳn dù ở trên không trung xuất chiêu nhưng lại chẳng hề lộ ra một chút sơ hở. Trong thủ có công, lấy tấn công mà bức đối phương phải chống đỡ liên hồi. Thật là lợi hại!

Nhưng... Hùng Vũ sao mãi chưa buồn xuất kiếm? Ông còn chờ đợi gì nữa?

Tại sao Hùng Vũ vẫn còn chống đỡ? Kì thực cao thủ ra chiêu người ngoài khó lòng nắm bắt. Lữ Trường ở trên không, hai chân vừa đáp xuống đất đã kịp vận lực nhảy lên. Cả thân hình của hắn lao về phía trước. Lữ Trường giương vuốt trực chỉ Hùng Vũ mà đánh. Gió cũng theo thế nổi lên ầm ầm, chiêu số cường hãn xuất hiện.

“Man tộc: Tâm Nguyệt Hồ Trảo!”

Chân khí bao bọc làm tay Lữ Trường đỏ rực, thế chiêu mạnh mẽ tựa như mãnh hổ xuất sơn.

Hùng Vũ vẫn đứng yên, phải chăng là không thể né tránh?

Không thể có chuyện đó! Hùng Vũ kì thực là đang định thần mà phá chiêu.

Tay phải vòng ra sau vai, Hùng Vũ lập tức nắm lấy chuôi kiếm để rồi xuất ra phản kích. Kiếm nhanh như cắt đã ở trước mặt. Kiếm thế còn nhanh hơn, kiếm chiêu nhanh gấp bội phần.

“Liên Hoa Trảm!”

Một đòn tung kiếm nhẹ nhàng đánh tới hồ trảo, vừa hay có thể địch lại chiêu số của Lữ Trường giúp Hùng Vũ cân bằng thế trận.

Đúng vậy! Lữ Trường tay không nào dám đổi lại lưỡi kiếm sắc bén kia chứ? Hắn lập tức phải lùi ra sau tránh né chiêu kiếm. Chính vì lí do này, Hùng Vũ cứ thuận thế mà phản công.

Hùng Vũ chạy lên ba bước, ông ta chuyển kiếm từ tay phải sang tay trái rồi đánh một đòn hoành kiếm. Kiếm thế tuy không mạnh mẽ nhưng lại vô cùng hung hiểm.

“Điểm Hỏa!”

Lửa ở lưỡi kiếm bốc lên, sức mạnh hỏa diễm lan ra khắp chốn. Hỏa kiếm nhắm thẳng hạ bộ Lữ Trường mà quét qua.

Làm sao có thể? Đằng Long vốn nghĩ Điểm Hỏa cần phải niệm ấn mới thi triển được. Nhưng giờ đây thì sao? Hùng Vũ chỉ cần vận khí là sử ra được Điểm Hỏa. Vận khí nhanh đến nỗi Đằng Long chẳng thể nhìn thấy

khoảnh khắc nào Hùng Vũ niệm ấn. Đây là sức mạnh của một tộc trưởng đấy ư?

Thoạt đầu Lư Trường cũng đã ngạc nhiên hết mức khi Điểm Hỏa sử ra quá nhanh. Tuy vậy chỉ trong giây lát định thần hẳn liền kiễng chân nhảy về phía sau mà tránh được kiếm chiêu của Hùng Vũ. Chiêu kiếm quả là hung hiểm, nhưng cũng vì thế mà Lư Trường cảm thấy thích thú. Như vậy mới xứng đáng là trận đấu mà hẳn mong chờ. Trong lúc Lư Trường còn mãi mê suy nghĩ...

“Nhanh quá! Sao hẳn lại nhanh đến vậy?”

Lư Trường vừa tiếp đất sau cú nhảy thì ngay trước mắt hẳn xuất hiện một bóng người. Hùng Vũ đã phi thân lên không trung, hai tay ông nắm chắc thanh kiếm mà đánh xuống. Lam khí bao trùm không gian, đó chính là Liên Hoa Trảm! Lần này chiêu cũ dùng lại nhưng kinh lực thì hoàn toàn khác. Nếu đối phương trúng đòn lập tức tan xương nát thịt.

Lư Trường khẽ nhếch môi, hẳn thừa biết sức mạnh mà kiếm chiêu của Hùng Vũ sử ra. Vì vậy Lư Trường cũng không hề chậm trễ, tay trái niệm ấn tay phải vung lên trên không.

“Gừ”, một tiếng ngân dài. Đầu hồ mọc lên từ dưới đất, miệng há ra nhằm kiếm Hùng Vũ mà nuốt lấy. Đây là tuyệt kỹ của Lư Trường, Trấn Yêu Hống!

Hai chiêu tiệp cận rồi đến va chạm vào nhau đánh rầm. Không gian rung chuyển, khói bụi mù mịt bốc lên. Hai thân ảnh tựa thể mà nhảy về phía sau.

Lư Trường dũng mãnh vô song, Hùng Vũ thanh tao uyển chuyển. Mỗi người một thái cực cân tài cân sức.

“Tộc trưởng ngài trao pháp biến hóa khôn lường!” Hùng Vũ khẽ vuốt râu và cười lớn.

“Hừ! Kiếm pháp của người cũng mạnh lên nhiều rồi!”

...

“Oa! Bụi tung mù mịt! Xem ra tao vẫn còn chưa đến muện?”

Một bóng người xuất hiện sau lưng Mã Quang. Hẳn chính là Đàm Vân Thăng.

“Mày tới rồi?”

“Ừ! Cái cũi to thế? Thăng nào mà làm được cái này?”

“Hừ!”

Đàm Vân Thăng đưa tay lên trán rồi phóng tầm mắt nhìn xuống Thủy Bích. Âm thanh quỷ dị từ người bên cạnh vang lên. Đàm Vân Thăng biết ngay mấy bức tường nước kia là do tên này làm ra. Dù sao đối với Đàm Vân Thăng, nó trông giống như cái lồng nuôi thú thì hơn.

Mã Quang vẫn đắm chiêu nhìn vào trận chiến. Giờ này phút này ai ai cũng chỉ hướng đến Lư Trường và Hùng Vũ mà thôi, tâm trí đâu để ý đến người bên cạnh.

Lý Kiệt và Ngưu Quảng cũng vậy, ánh mắt bọn họ vẫn thản nhiên, thản nhiên như đang cố chờ điều gì?

...

“Ha ha! Ngài lại nhường nhện rồi!”

Hùng Vũ chấp tay trước ngực nói với Lữ Trường, tuy vậy hấn liền nhếch mép:

“E rằng nhà ngươi vẫn chưa vận hết hai thành công phu!”

Hai thành? Đẳng Long thất kinh. Chỉ chưa đến hai thành mà kiếm chiêu đã uy lực như thế, vậy khi vận đủ mười thành công lực thì sẽ thế nào?

Trận đấu mới chỉ là màn dạo đầu của hai cao thủ!

Hùng Vũ nghe thấy lời Lữ Trường thì từ tốn đáp:

“Lữ Trường ngài chẳng phải cũng chỉ mới dùng một chiêu đó sao?”

“Vừa nãy nhường ngươi ba chiêu. Xem ra đến lượt ta đây nghiêm túc?”

Lữ Trường giọng điệu tuy có phần tự cao nhưng sắc mặt hấn lại vô cùng nghiêm nghị. Dù có phân nửa khoảnh khắc cũng không dám coi thường Hùng Vũ.

“Tộc trưởng! Mời!” Hùng Vũ đưa tay, tâm thế sẵn sàng đón tiếp chiêu số của Lữ Trường.

“Được! Đến đây!”

Nói dứt câu, phía dưới hai chân Lữ Trường khói bụi bốc lên. Kì thực, chỉ thấy khói bụi mà không thấy thân ảnh hấn đâu. Thân ảnh Lữ Trường đã sớm biến mất, sớm chuyển động với tốc độ chóng mặt.

Hùng Vũ vẫn đứng định thần nhưng không thể nào quan sát hình ảnh đối phương. Hấn đã đi đâu? Không thể nào đoán biết, Hùng Vũ chỉ thấy gió thổi càng ngày càng mạnh, cơn cuồng phong nhắm thẳng vào mặt của ông mà đánh.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 26

Thiên hạ có biết bao anh hùng hào kiệt? Có biết bao khoáng thế kì chiêu? Và lại, có biết bao thần binh lợi khí?

Dù có biết bao đi chăng nữa cũng không lấp nổi hố sâu hiếu kì trong lòng mỗi người. Anh hùng xưa nay phải đi với thần binh để lập công danh đại nghiệp. Nhưng thế sự vô thường, đôi lúc trong tay cao thủ lại chẳng có một tấc sắt, trái lại, thần binh nằm trong tay những kẻ vô danh tiểu tốt.

Vậy cao thủ đương thế dùng thần binh quyết đấu há chẳng là chuyện xưa nay hiếm có?

...

Hai hắc y nhân đang bước đi trên bãi cỏ. Chút hàn khí cuối thu khiến cho một kẻ rùng mình.

“Chủ nhân ngài... ngài sao lại?”

Người này ngậm ngừng không nói làm chủ nhân hẳn dừng bước.

“Hử! Chuyện gì?”

Giọng khàn đặc biệt vang lên, người kia nghe xong càng khúm núm. Hẳn xem ra rất sợ hãi khi đặt câu hỏi.

“Thuộc hạ... thuộc hạ muốn biết tại sao chúng ta lại phải xuất hiện vào ban ngày?”

Ban ngày ư? Tại sao ban ngày chúng lại không thể lộ diện? A! Thì ra chúng là...

“Vậy người không muốn chứng kiến thần binh tuyệt thế hay sao?”

Ám Dạ nhún chân một thoáng đã nhảy lên cao, người kia thấy thế cũng nhảy theo hẳn. Ám Dạ ngồi xuống một cành cây lớn và lặng lẽ quan sát. Ở đây hẳn có thể thoải mái phóng mắt ra xa.

“Thần binh ư?” Người đi theo hỏi Ám Dạ.

“Đúng vậy! Trận chiến giữa Lữ Trường và Hùng Vũ, chẳng lẽ không có một thần binh xuất hiện?”

Ánh mắt Ám Dạ căng tròn trước khe lá. Dù có là giữa ban ngày minh bạch đi chăng nữa thì hẳn, Ám Dạ vẫn như một đêm đen hắc ám.

...

Màn sương khói bao trùm Thủy Bích Trận khiến cho ba quân không quan sát được gì hết. Hùng Vũ định thần để tiếp chiêu với Lữ Trường. Hẳn, dù nhanh đến đâu cũng phải để lại thân ảnh, Hùng Vũ thầm nghĩ.

Đến rồi! Bóng dáng cao lớn của Lữ Trường vút tới. Sương khói đã tan, Lữ Trường đã thay đổi. Hẳn trên tay cầm một vật gì lớn đang xoay tròn. “Vút, vút”, Lữ Trường đưa tay về phía trước. May mà Hùng Vũ phản ứng kịp thời nếu không ông ta đã bị một vật sắc lẹm kia cửa ngay vào cổ. Nó là thứ gì mà lợi hại đến thế?

“Ảo Ảnh Ma Luân?”

Hùng Vũ sau khi né chiêu thì nhận ra. Nó chính là tuyệt thế vũ khí của Man tộc, thần binh trong tay Lữ Trường. Là Áo Ảnh Ma Luân!

Ma luân dù không có gì tác động vẫn xoay tròn trên tay Lữ Trường, quả thật kì ảo. Áo Ảnh Ma Luân màu nâu đỏ trạm khắc một mảnh trảo ở giữa, hợp với chủ nhân tạo thành tuyệt thế cao thủ uy phong thiên hạ. Ma Luân! Một con người lại có thể khống chế được chiếc luân kì dị này? Hay chẳng Lữ Trường cũng đã không phải là người?

“Hừ! Người biết thì tốt! Mau chịu chết đi!”

Lữ Trường vừa dứt câu thì liền xông tới. Tay phải vung luân, tay trái xuất trảo, chiêu thế vô cùng dũng mãnh. Hùng Vũ liên tiếp bị đẩy lùi rơi vào thế hạ phong. Lữ Trường đột nhiên nhếch mép cười nhạt. Hẳn tựa như sắp...

Không! Hùng Vũ vẫn né được chiêu ấy dù cho Lữ Trường chủ động đưa luân xoáy vào cổ họng của ông. Thật là kịp thời! Đằng Long và mấy người trong Tiên tộc thở phào nhẹ nhõm. Đối lại là y, chắc đã tử thương dưới chiêu ấy rồi.

“Cha...”

Mỹ An hét lớn một tiếng hoảng hốt. Cô hét lên là bởi Hùng Vũ đã đưa tay ôm bụng, bàn tay trái rớm máu.

Tại sao lại như thế? Rõ ràng đã né được chiêu mà vẫn bị thương?

“Người tưởng đã né được chiêu ư? Thật là ngây thơ?”

Lữ Trường thấy đối phương trúng chiêu thì liền đắc chí.

Hùng Vũ vì sao trúng chiêu? Chuyện này chỉ có thể để ông tự mình kiến giải. Một luân vừa rồi tuy có xuyên qua mảnh giáp làm ông chảy máu

nhưng xem ra Hùng Vũ vẫn không hề hấn gì cả.

“Thì ra là vậy! Ha... ha.”

Hùng Vũ khẽ cười khiến Lữ Trường bực tức, bị thương mà ông vẫn cười nhớn nhớn được sao?

“Để xem, người cao hứng được đến bao giờ?”

Lữ Trường vẫn chủ động tấn công trong khi Hùng Vũ buộc phải phòng ngự.

“Quả nhiên đúng như dự đoán của ta! Có đến hai Lữ Trường khi tấn công!” Hùng Vũ nghĩ thầm trong bụng.

Ban nãy khi Hùng Vũ né được một Lữ Trường tấn công vào cổ thì người còn lại đã đánh trúng bụng của ông. Bây giờ cũng vậy!

Trước mắt Hùng Vũ là hai Lữ Trường đang lao đến. Nhưng... hẳn biết phân thân ư?

“Đây là sức mạnh của Ảo Ảnh Ma Luân?” Mã Quang hốt nhiên thắc mắc nhưng hẳn chỉ nhận được cái hừ lạnh từ phía Thuần Lang.

Ảo ảnh! Vậy thì một Lữ Trường là giả, là ảo ảnh do Ma Luân tạo ra mà thôi. Điều quan trọng...

“Quan trọng là làm sao phân biệt được thật giả trong khi hai người giống nhau như đúc. Kì này có lẽ Hùng Vũ gặp khó rồi!”

Ngưu Quảng cũng nhận ra năng lực của Ảo Ảnh Ma Luân. Hẳn có tìm ra cách giải? Dù sao người đấu với Lữ Trường là Hùng Vũ chứ không phải hẳn.

...

Hai Lữ Trường hợp kích nhưng Hùng Vũ chỉ biết đứng nhìn chôn chân không thể phá giải. Nói đúng hơn, một Lữ Trường ảo ảnh được tạo ra nhằm mục đích đánh lạc hướng, người còn lại là Lữ Trường thật sự sẽ nhân lúc đối thủ sơ hở mà tấn công.

Thật giả bất phân, Hùng Vũ thất thế?

“A...”

Hùng Vũ hét lên một tiếng. Kế đó ông phải chống kiếm xuống đất, Hùng Vũ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Cha! Người không sao chứ?” Mỹ An nói lớn nhưng Hùng Vũ không đáp.

“Tộc trưởng đại nhân thụ thương rồi!”

Phụng Dương cũng lên tiếng, Hùng Vũ bị thương là điều mà ai ai cũng đã nhìn thấy nhưng lại không ai nhìn ra Hùng Vũ bị thương thế nào. Ngoại trừ một kẻ...

“Hừ! Ra chiêu cũng nhanh đấy!” Âm Dạ nói với người tùy tùng của mình.

“Chủ nhân! Hùng Vũ... Hùng Vũ làm sao mà thụ thương vậy?”

“Người không nhận ra ư? Lữ Trường cùng ảo ảnh song kích. Nếu ta đoán không nhầm, Hùng Vũ đã trúng rất nhiều đòn đánh của Lữ Trường, nếu không hẳn ta làm sao mà phải thổ huyết?”

Đúng vậy! Vừa rồi Hùng Vũ trúng vô số đòn đánh của Lữ Trường vào thân thể. Hẳn sử chiêu quá nhanh khiến mọi người nhầm tưởng chỉ có một chiêu.

...

“Người... không phải chỉ có thể thôi chứ?” Lư Trường nghiêm mặt nói.

“Ngài quả thực đã mạnh hơn nhiều rồi!” Hùng Vũ đứng dậy lấy tay lau đi vết máu trên miệng.

“Rốt cuộc thì... rốt cuộc người còn chờ gì nữa mà chưa đánh hết sức?”

Thì ra Lư Trường cảm thấy bực bội vì Hùng Vũ vẫn chưa xuất ra kì chiêu. Hãn càng tức tối chiến ý càng tăng, chiến lực phát ra càng mạnh. Lần này vẫn là song thân hợp kích, chân chân giả giả. Nhưng liệu Lư Trường có thành công như lần trước?

Có câu muốn biết thực lực đối phương ắt phải nhường nhịn. Phải chăng Hùng Vũ đã cố tình thua? Thua để tìm ra cách phá giải năng lực của Ảo Ảnh Ma Luân? Tuy thật giả biến hóa khôn lường nhưng Lư Trường lại không biết vận dụng cái sự biến hóa ấy. Tại sao hãn vẫn cứ nhắc giả công trước, thật đánh sau? Tất thảy các chiêu vừa nãy đánh trúng Hùng Vũ đều dùng cách ấy. Xem ra quá dễ phá giải, Hùng Vũ chịu đựng sát thương cũng chẳng vô ích.

Quan sát thấy hai Lư Trường tiến lại gần, Hùng Vũ vô cùng tập trung. Lần này nhất định phá được chiêu số của hãn.

Nhanh quá! Một thân ảnh vút tới, Ma Luân kề sát mạn sườn bên phải Hùng Vũ. Là giả! Hùng Vũ chắc mẫm. Quả nhiên, ông lập tức vung kiếm lên đỡ thì thấy lực đánh quá nhẹ. Lực đánh của Ma Luân quá nhẹ, bởi nó chỉ là ảo ảnh mà thôi. Ma Luân chạm đến kiếm ảnh đã tan ngay thành bọt khí.

Hùng Vũ vừa kịp nhận ra cũng là lúc một Lư Trường khác đánh tới. Thân ảnh vút cao trên không trực chỉ đầu Hùng Vũ mà đánh xuống. Kinh lực như sơn đảo, nặng tựa ngàn cân.

“Đi chết đi!”

Lư Trường hét lớn, lần này hẳn chắc chắn đánh trúng, lần này phần thắng sẽ nằm trong tay.

Đáng cười thay! Chiêu số ảo diệu nhưng chỉ học được cái vận hành, không hiểu sự biến hóa. Bị đối phương phá chiêu mà vẫn chưa biết lại còn tự mãn. Há chẳng đáng cười hay sao?

“Bình”, âm thanh chói tai vang lên. Lư Trường hẳn đã đánh trúng chưa? Đương nhiên là trúng rồi, nhưng là Ma Luân đấu cự kiếm. Kiếm? Tay phải Hùng Vũ đã dùng đánh lại ảo ảnh, lấy đâu ra kiếm mà đỡ chiêu này? Lư Trường vừa mới thắc mắc đã nhận được câu trả lời.

Là thanh kiếm còn lại! Thanh kiếm đằng sau vai trái của Hùng Vũ. Cuối cùng trong lúc tình thế nguy cấp nó cũng được xuất hiện. Hùng Vũ tay trái xuất kiếm thuận thế đánh ra một đòn tung kiếm đối lại Ma Luân của Lư Trường. Chỉ lực hai người không hề thua kém.

“Nghe nói người có hai thanh kiếm. Không biết thanh nào là Long kiếm, thanh nào là Nhân kiếm đây? Hử?”

Lư Trường vẫn giữ chiêu thế đấu chỉ lực với Hùng Vũ và hỏi.

Thì ra Hùng Vũ sử dụng hai thanh kiếm, nhưng bề ngoài hoàn toàn giống nhau, khó mà phân biệt. Với lại, hoa văn hình như vẫn chưa hoàn chỉnh. Kiếm của cao nhân rất đối dị thường.

Hùng Vũ khẽ nhìn Ma Luân, chiếc luân ba bản lưỡi xếp đều nhau sắc bén trên tay Lư Trường. Ma Luân đã ngừng quay do bị kiếm chém xuống. Hai bên đang ở thế giằng co nhưng Hùng Vũ lại nhếch mép cười.

Tại sao ông ta lại cười?

“Khốn kiếp!”

Lư Trường cau mày, hiện giờ hấn mới mà người lâm vào hiểm cảnh.

Là bởi Hùng Vũ tay phải sử kiếm thuận thế đâm tới trước ngực Lư Trường. Không kịp! Hấn dù đã nhảy người về phía sau cũng không tránh nổi chiêu này.

“Choang!”. Viên ngọc xanh biếc trên khiên ngực của Lư Trường bị kiếm đâm vỡ. Toàn bộ khiên ngực của hấn kể đó cũng bị kiếm chấn vỡ. Giáp sắt, lục ngọc, tất cả đều tan tành.

“Thanh này là Long kiếm! Lư Trường tiếp chiêu đi! Toái Khiên!”

Hùng Vũ nói xong liền vận lực cánh tay, đẩy mạnh Long kiếm. Kinh lực mạnh mẽ khiến cho Lư Trường lùi xa mười bước. Hấn đã phải đưa tay lên ôm ngực.

Toái Khiên! Cái tên mới hay làm sao, Long kiếm vừa xuất khiên địch lập tức vỡ nát, uy lực kinh người!

“Bây giờ đến lượt ta rồi! Toàn Anh Trảm!”

Lại thêm chiêu gì nữa đây? Mọi người đều không rõ, chỉ biết Nhân kiếm đang được bao phủ bởi lớp chân khí màu xanh. Có lẽ là thuật tăng sát thương của Tiên tộc. Hùng Vũ nói xong liền phi thân về trước. Nhân kiếm từ bên trái chém xuống, Lư Trường buộc phải vung luân lên đỡ. Ngay liền đó Long kiếm lại đâm vào vai Lư Trường.

Hùng Vũ song thủ song kiếm, chiêu thế biến hóa khôn lường quả thực khiến cho đối thủ chần động.

Lư Trường lại bị đẩy lùi một trượng tuy vậy vai trái không hề hấn gì.

“Long kiếm sắc bén cũng không xuyên qua nổi da thịt Lư Trường! Hẳn rồi cuộc là cái thứ gì?”

Phụng Dương khẽ lên tiếng. Nàng hỏi rất đúng, thắc mắc rất đúng. Người mà kim thiết không xuyên qua nổi da thịt liệu có còn là người nữa không?

“Tộc trưởng! Tộc trưởng!”

Quân sĩ Man tộc thấy Lư Trường không chút mảy may thì liền tung hô, sĩ khí ngút trời. Xung quanh bắt đầu nhốn nháo.

“Thế nào Hùng Vũ, còn muốn đánh nữa không?”

Lư Trường lạnh lùng hỏi, hăng quả thực rất mạnh. Làm sao đánh tiếp khi kiếm chiêu không thể làm hấn bị thương? Người này sở hữu mình đồng da sắt?

...

Sĩ khí lên cao, chiến ý càng cao. Lư Trường vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, cứ để huyết nhục chống đỡ mũi kiếm của Hùng Vũ. Thân thể hấn lộ ra những đường cơ bắp cuồn cuộn.

“Thân thể người Man quả thực cường tráng, có điều...”

“Chủ nhân! Ngài có ý nghĩ khác ư?”

Người tùy tùng đi theo Âm Dạ thắc mắc trước câu nói của hấn.

“Hừ! Người nghĩ Toái Khiên chỉ có thể thôi? Tên Lư Trường lúc nào cũng cho mình là thiên hạ vô địch, thật nực cười!”

“Ý ngài là...”

“Xuyt!” Âm Dạ ra dấu im lặng để tiếp tục quan sát trận đấu.

Lúc này thì...

“Toàn Anh!”

Hùng Vũ lần thứ hai sử chiêu, nhưng là Long kiếm xuất chiêu, uy lực mạnh mẽ vô cùng.

“Phập”, âm thanh nhẹ nhàng vang lên nhưng đủ khiến mọi người kinh hồn bạt vía. Ba quân tướng sĩ Man tộc đều im phăng phắc, kẻ nào cũng không dám thốt nên một nửa lời. Hàng ngàn con mắt như muốn nổ tung trực chỉ Lữ Trường mà nhìn chăm đến.

“Sao lại? Tại sao lại thế...”

Quân sĩ Man tộc xông xáo, trái lại người Tiên tộc được phen hào hứng.

“Hay! Hay lắm...”

Cuối cùng thì da thịt cũng không cự lại được thanh kiếm sắc bén. Long kiếm một đạo đâm xuyên qua vai Lữ Trường trôi ra sau lưng hấn ba thốn lưỡi kiếm.

Lữ Trường lúc này tay phải nắm chặt Long kiếm, thân thể của hắn tổn thương, máu đỏ bắt đầu tuôn chảy. “Lách tách”, từng giọt máu từ từ lao thẳng xuống đất, âm thanh kêu lên thật quý dị.

“Làm... sao... có... thế?”

Lữ Trường thốt lên từng chữ khó nhọc, ngay lúc này đây, tại sao hắn lại thấy cơ thể của mình yếu đuối như vậy? Không thể cự nổi một Long kiếm còn con. Kiếm chiêu cương mãnh mà hắn cho là còn con? Quả không biết trời cao đất dày là gì?

Lại nói, Ma Luân sinh ra ảo ảnh, thật giả giống hệt, Hùng Vũ khó lòng ngăn nổi. Ấy vậy mà Lư Trường cứng nhắc sử chiêu, để rồi đối phương tìm ra chỗ hở mà phá giải. Cái đạo của sự biến hóa Lư Trường đã không nắm rõ lại chỉ vận dụng được cái bên ngoài lặp đi lặp lại. Sử chiêu mà không biết biến chiêu, đến khi đối thủ biến chiêu thì hãn làm sao đỡ nổi?

Hùng Vũ rõ ràng là song kiếm biến hóa hơn người, Lư Trường lại tự đắc khinh địch. Thất thủ là đáng lắm! Đáng lắm!

Đáng ghét! Đáng hận! Lư Trường, hãn vẫn chưa thể chấp nhận nổi việc cơ thể của mình bị thương. Thất thủ trong thoáng chốc? Hãn vẫn cố nghĩ, tại sao mình lại thua? Trúng thuật khi nào? Hãn mãi vẫn không tìm ra một lời giải thích.

Là khi đó?

“A...”

Lư Trường hét lên một tiếng rồi quy gối sau khi Hùng Vũ rút kiếm ra khỏi người của hãn.

Lách tách! Máu lại rơi, lại bắn lên mặt hãn, đỏ hỏn!

“Đúng vậy! Là khi đó, khi ta dùng Toái Khiên lên người!” Hùng Vũ lùi lại hai bước và nhẹ nhàng nói.

“Không thể nào! Tuyệt không thể nào?”

Lư Trường hét lên. Hùng Vũ, hãn, làm sao có thể, hãn thi triển thuật thông qua mũi kiếm ư? Lăn đâm kiếm đầu tiên vào ngực của ta không phải chủ ý để gây sát thương, mà là... Toái Khiên cũng không phải để chỉ khiên ngực của ta bị vỡ. Mánh khéo, tất cả là mánh khéo! Toái Khiên là một chiêu thức.

Mánh khéo cũng là một hình thức biến chiêu! Lẽ nào Lư Trường lại không hiểu được?

“Hụ, hụ!” Lư Trường ho lên hai tiếng.

“Người đang thắc mắc tại sao ta có thể đâm xuyên qua người phải không? Tất cả là nhờ Toái Khiên, làm giảm năm thành phòng ngự đối phương!”

...

Giảm phòng ngự? Mã Quang đã chấn động, thân thể đao thương bất hoại của Lư Trường khi gặp Toái Khiên cũng trở nên yếu đuối như vậy? Toái Khiên quả thực đáng sợ!

Phòng ngự giảm năm thành cũng tức là giảm một nửa, da thịt dù có rắn chắc đến mấy cũng bị Long kiếm xuyên qua mà thôi. Mấu chốt của thuật này chính là...

“Chính là truyền chân khí vào người đối thủ, làm cho nó chảy như một dòng nghịch khí cản trở chân khí bản thể lưu thông. Chân khí không thể lưu thông dẫn đến cơ thể suy nhược giống như người ốm. Nói giảm phòng ngự đối thủ là vì lẽ đó!”

Lý Kiệt lên tiếng giải thích cho đám hậu sinh còn đang ngơ ngơ không hiểu gì hết. Cái bọn Đẳng Long, Chủ Minh, Phùng Ngạn đến hôm nay mới biết cao thủ giao đấu là như thế nào.

Tay không chạm đối thủ, chân khí truyền đi thông qua mũi kiếm. Điều này là thật ư? Đẳng Long thầm kinh hãi trước sức mạnh của Hùng Vũ, sức mạnh của tộc trưởng Tiên tộc!

“Vậy thì sao? Người còn chần chừ gì nữa mà không ra tay?”

Lư Trường quắc mắt nhìn Hùng Vũ căm phẫn. Hắn như đang chờ đợi đòn đánh kế tiếp của đối thủ.

“Toàn Anh Trảm của ngươi đâu?” Thấy Hùng Vũ vẫn bất động Lư Trường càng phẫn nộ.

“Đúng thế! Chiêu tiếp theo sẽ là Toàn Anh Trảm. Chỉ là chiêu tăng sát thương cơ bản mà thôi. Nhưng ngươi với một cơ thể suy nhược, tất cả sẽ là đòn đánh chí mạng!”

Chí mạng! Một đòn có thể kết liễu đối thủ, luồng chân khí xanh lam đã được bật, Toàn Anh kích hoạt trên cả hai thanh Long kiếm và Nhân kiếm. Xem ra Hùng Vũ thực sự kết thúc trận chiến.

“Lư Trường! Ta muốn Tiên – Man hai tộc chung sống hòa bình, là ngươi ép ta mà thôi!”

“Khốn kiếp! Ta nhõ vào cái bang giao của ngươi! Muốn giết cứ giết, không cần nhiều lời!”

Hùng Vũ lao vút như tên bắn liên tiếp tấn công Lư Trường. Hắn vừa mới đứng dậy đã bị thụ thương. Hai tay song kiếm, Hùng Vũ ra chiêu vô cùng biến ảo. Long kiếm uy mãnh như loài rồng, Nhân kiếm uyển chuyển như gió thu. Một tung, một hoành, Long Nhân hoán đổi, kiếm pháp quả nhiên trác tuyệt.

Đã đến chiêu cuối cùng rồi! Nhân kiếm đánh ngang bụng, Long kiếm đánh giữa đỉnh đầu. Hùng Vũ xuất chiêu kết thúc ngay đây!

“Hay! Hay lắm!”

Tiên tộc cao hứng trong khi Ngưu Quảng khẽ cau mày. Chẳng lẽ tên Lư Trường thất bại thảm hại đến thế?

Trong một khoảnh khắc, Lư Trường phải chịu bao kiếm chiêu của đối thủ. Hắn cảm thấy da thịt nứt toác, máu chảy ào ào từ những vết thương.

Kì quái! Tại sao hắn lại chẳng thấy một chút đau đớn nào cả?

“Lách tách”, tiếng máu chảy xuống đất. Lư Trường hít một hơi thật sâu. Hắn muốn hít thở không khí trước khi chết thảm? Mùi tanh xộc lên mũi, hễ ai hỏi máu có mùi gì, đứa trẻ con cũng trả lời được đó là mùi tanh.

Ấy vậy, Lư Trường sao lại nghĩ thấy mùi thất bại tui nhục thế này? Hắn sẽ chết ở nơi đây ư? Hắn chỉ biết đứng chờ Hùng Vũ lao tới tung đòn kết liễu. Tất cả đã kết thúc! Nhưng...

Đối thủ của Lư Trường lại không nghĩ thế. Hùng Vũ đã làm cái việc ai nấy đều phải thất kinh. Cả Tiên tộc, cả Man tộc, ai ai cũng đều hoảng hốt, cảm thấy vô cùng kì quặc. Vì sao?

Là bởi Hùng Vũ đột nhiên thu chiêu. Song kiếm chỉ cách da thịt Lư Trường một thốn thì dừng lại. Hùng Vũ không muốn giết hắn?

“Lư Trường! Tại sao chúng ta không chung sống hòa bình? Tại sao phải đời đời tranh đấu như vậy? Người... đi đi!”

Hùng Vũ tha cho Lư Trường thật ư? Ánh mắt Hùng Vũ đã nói lên tất cả sự chân thành ấy, ông ta thật sự muốn hòa bình.

“Hừ! Lòng trắc ẩn của hắn lại nổi lên rồi!”

Ngưu Quảng lạnh lùng nói, hắn không quan tâm lắm đến quyết định của Hùng Vũ, vì hắn hiểu rõ con người ông ta. Nhu nhược và không quyết đoán. Điều Ngưu Quảng để ý là thái độ của Lư Trường lúc này, hắn sẽ phản ứng ra sao?

...

Hô hô! Nghe câu nói của Hùng Vũ mà Lữ Trường lại ngửi thấy mùi máu. Hắn thấy sục sôi ngay vào lúc này. Việc làm của Hùng Vũ là nổi si nhục lớn nhất trong đời của hắn. Vậy là máu có mùi nhục nhã?

Hai mắt Lữ Trường mở to mà sao khó nhìn đến thế? Hai mắt như phủ màu đen u tối.

Hô hô! Lữ Trường như cười vang trong tâm thức. Lách tách, máu của hắn đang chảy, mùi máu bốc lên từng hồi. Hít một hơi thật mạnh, Lữ Trường lại muốn ngửi xem máu có mùi gì đấy ư? A! Là mùi này! Vậy thì nếm xem nào? Lữ Trường đưa tay lên miệng mà liếm vệt máu ở đó. Ha ha! Vẫn là mùi này, thật kích thích!

Nó đang kích thích ta, đang thúc giục ta, nó bóp nghẹt ta. Nếu không làm theo nó sẽ giết chết ta mất. Ta... ta phát điên lên rồi! Ta... ta... Hô hô!

Lữ Trường rốt cuộc là bị thứ gì kìm kẹp mà tâm trí hắn hỗn loạn như vậy?

Hắn... đã ngửi thấy mùi gì?

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 27

Tại sao? Tại sao chứ?

Lư Trường đứng đó ngây ngốc nhìn đối thủ rời đi.

Mây đen bỗng nhiên từ đâu kéo đến, không gian cũng bị đám hắc vân đó che đi, ánh sáng giảm dần. Tối dần! Đen dần! Ý không muốn trận đấu tiếp tục hay là dự đoán một kết cục thảm khốc hơn? Tiên – Man đã không đội trời chung, Lư Trường và Hùng Vũ há lại bất phân thắng bại lần nữa? Giữa không gian tranh tối tranh sáng này, tình cảnh mập mờ làm con người ta khó chịu, hay sự lãnh lẽo khiến người ta kinh hãi?

Hùng Vũ vẫn bước đi từng bước một trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Không phải vì ông đã đánh bại Lư Trường mà là bởi một trận gió tanh mưa máu sẽ không xảy ra. Con dân hai tộc lại được ấm no thái bình. Vòm trời bao la biết mấy, hà cớ gì phải tranh đấu suốt đời?

Nhưng Hùng Vũ có biết, đôi khi trời sinh một cặp mãi mãi là đối thủ của nhau? Cho đến khi... một kẻ nằm xuống!

“Ta cũng có một câu nói với ngươi! Hùng Vũ! Đi chết đi!”

Vậy là mây đen dự đoán kết cục tàn khốc, vận mệnh không thể thay đổi. Và Lư Trường vẫn y quyết định, đấu đến sức cùng lực kiệt.

“Ngươi...”

Người sao có thể? Câu hỏi của Hùng Vũ không thể thốt ra trọn vẹn. Là bởi cổ họng của ông đã bị bóp nghẹt. Cường lực của Tâm Nguyệt Hồ Trảo túm lấy, cả thân hình Hùng Vũ bị nhắc bổng lên không. Lư Trường lại như mãnh hổ, nhưng hấn lấy đâu ra sức mạnh như thế? Chẳng phải vừa nãy còn đang trọng thương chẳng thể nhúc nhích?

Tuyệt thế cao thủ! Thực lực ai mà đoán định?

Chỉ biết người gặp nguy khốn lúc này lại là Hùng Vũ.

...

“Một tên ngu muội!”

Ngưu Quảng thốt ra một câu. Hấn từ từ ngồi xuống chiếc ghế được mấy người hầu mang sẵn tới. Vỗng lọng chu toàn, xem ra hấn rất biết hưởng thụ. Điều bộ này làm cho Mỹ An khó chịu. Rốt cuộc thì hấn về phe Tiên tộc hay là Man tộc?

Ngưu gia?

Kì thực trong lòng Ngưu Quảng vẫn còn một câu hỏi. Hùng Vũ, người sẽ làm gì tiếp theo?

Mọi người ai cũng muốn xem Hùng Vũ sẽ phản công ra sao mà không để ý làm thế nào Lư Trường lại chiếm lợi thế? Không một ai bao gồm cả Đằng Long?

“Đi chết đi!”

Máu trên tay Lư Trường vẫn đỏ, nhưng có hề gì, bởi đối thủ của hấn cũng đã đổ máu. Lư Trường vận lực ném Hùng Vũ đi khiến ông ta bay người một quãng rồi ngã dúi dụi xuống đất. Khóe miệng Hùng Vũ lấm tẩm những tia đỏ hồng.

“Dã Tính! Quả nhiên lợi hại!”

Dã Tính là gì? Mọi người nếu đã không biết vì sao Lư Trường đột ngột mạnh lên thì hãy để chính bản thân hắn ta giải thích.

“Như thế có phải thú vị hơn không?”

Máu vẫn chảy từ nhát kiếm nhưng Lư Trường không có cảm giác đau đớn. Trái lại nó còn cho hắn thêm phần hứng thú. Lư Trường... hắn có còn là người nữa không? Hay là... Dã Tính?

“Người ta nói Man tộc thân thể cường tráng một phần là nhờ Dã Tính. Quả không sai!”

Hùng Vũ thầm thán phục.

Dã tính, bản tính hoang dã của loài động vật nay có trong con người? Bản năng săn mồi, bản năng sát thủ, bản năng chiến đấu. Lư Trường căn bản không phải là người mà là mãnh thú!

Nói đến bản năng, nó là thứ tiềm ẩn trong mỗi loài ngay từ khi sinh ra. Bản năng của Lư Trường là một con mãnh thú. Càng đánh càng hăng, càng bị thương càng cuồng nộ. Dã tính có từ lúc hắn được hít thở linh khí trời đất. Dã tính biến Lư Trường thành kẻ đi săn, thành mãnh thú đội lốt người!

Vậy mà có câu con người cũng là một loại sinh vật?

Dù gì đi nữa cuộc đi săn đã bắt đầu. Kẻ đi săn là Lư Trường và con mồi của hắn...

Lư Trường hét lên, gầm lên, tiếng gầm của mãnh thú săn mồi khiến ai ai cũng phải inh tai nhức óc. Trấn Yêu Hống!

“Nội lực thật cường đại!”

Khí tụ thành hình, đầu hồ nhằm Hùng Vũ mà bổ xuống. Kinh lực uy mãnh khiến ông vẫn còn ngơ ngác.

Trong giây lát, Hùng Vũ dùng Liên Hoa Trảm để ra đòn tung kiếm. Nhân Kiếm đánh lên vẫn không đủ, Long Kiếm cũng phải đánh lên, song kiếm cự lại Trấn Yêu Hống. Ấy vậy Hùng Vũ vẫn bị chiêu số đánh lùi ba bước. So với ban đầu, Trấn Yêu Hống lúc này mạnh gấp muôn phần. Thật không ngờ Dã Tính giúp Lư Trường một chiêu trấn áp đối thủ.

“Bỏ ngay cái bộ mặt ấy đi! Những chiêu số vừa rồi chẳng phải ta và người đã hiểu quá rõ của nhau rồi sao?”

Lư Trường nghiêm mặt nói. Câu nói khiến Hùng Vũ đột nhiên định thần trở lại.

“Không sai!”

Câu trả lời càng khiến bao người khiếp đảm kinh hãi.

Cao thủ quá chiêu, chẳng qua đã nằm trong lòng bàn tay. Vậy này giờ chẳng phải như cuộc dạo chơi?

“Thế này... thế này là?”

Ai này đều xôn xao bàn tán. Tuy từng của Âm Dạ cũng không ngoại lệ. Còn hẳn thì sao? Hẳn có quan tâm đến trận đấu này?

“Chủ nhân! Thế này là sao?”

“Biết người ra chiêu thế nào tự khắc sẽ có cách phá giải. Màn vừa rồi, chẳng qua là khởi động mà thôi. Nếu muốn thắng phải xem kẻ nào có kì chiêu bá đạo?”

Kì chiêu bá đạo? Vậy là đến lúc xuất thế của những tuyệt chiêu do hai đệ nhất cao thủ sáng tạo ra?

...

Lư Trường máu chảy đã ngưng, Dã Tính giúp hắn hồi phục nhanh chóng.

“Đột nhiên lành lại vết thương, là thế quái nào vậy mà?”

Đàm Vân Thăng nhón nhờ hỏi. Hắn hỏi vì không biết hay hỏi vì đã biết mà vẫn hỏi?

“Năng lực Dã Tính chỉ người Man mới có, không chỉ giúp Lư Trường đại nhân chữa lành vết thương mà còn giúp ngài ấy mạnh lên rất nhiều. Giống như bản năng hoang dã của loài thú săn, càng thấy máu càng kích thích.”

Mã Quang nhẹ nhàng trả lời.

“Vậy đứa nào cũng có hả?”

“Nói đúng ra, chỉ đại nhân mới có.”

Câu nói này của Mã Quang làm bọn tráng sĩ thất kinh. Càng thấy máu càng mạnh, càng thấy máu chiến ý càng cao. Máu! Giống như một liều kích thích đối với Lư Trường. Chỉ hắn mới có Dã Tính, dễ hiểu vì sao Lư Trường có thể nắm bắt Man tộc trong lòng bàn tay.

“Tới rồi!”

Mã Quang vừa dứt câu thì bóng Lư Trường đã biến mất. Kì chiêu sắp xuất hiện? Chỉ biết lúc này Hùng Vũ vẫn đang bất động.

Ông ta không muốn chạy? Là do đã trúng Kì Hồ Dị Ngoặc từ lúc nào, Hùng Vũ hai chân bị kẹt không thể nhúc nhích. Lư Trường vẫn còn cách mười bước chân, liệu Hùng Vũ có thể phá giải chiêu này hay không?

“Cái gì...”

Hùng Vũ thốt lên một câu, gương mặt lo lắng. Ông cố chớp mắt nhưng vẫn không thể nhìn rõ.

“Xoẹt, xoẹt”, đó là tất cả những âm thanh vang lên trong đầu. Hùng Vũ không thể định thần cho được, rốt cuộc là ánh sáng không đủ hay...

Không gian giăng xé, mọi thứ trở nên méo mó, tất cả không còn giữ được nguyên dạng ban đầu. Không gian bị triền nhiễu ư? Hay chính là Hùng Vũ đang bị triền nhiễu. Thôi rồi! Là kì chiêu của Lư Trường.

“Man tộc: Suy Thần Bá Truy!”

Triền nhiễu! Mọi thứ đều không rõ ràng. Giống như Lư Trường vậy! Hẳn cách đây mười bước chân kia mà? Sao lại... sao lại nhiều “hẳn” thế này?

Nhiều Lư Trường đến mức Hùng Vũ cứ ngỡ là trong ảo giác. Tuyệt nhiên không phải như vậy, bản thân ông bị triền nhiễu nên không nhận ra đâu là thật, đâu là giả mà thôi. Dù cho có năm Lư Trường đang đến, Hùng Vũ tin rằng chỉ có một người là thật.

Đến rồi! Cả năm người cùng lao tới trong nháy mắt, hẳn di chuyển nhanh vậy sao? Lúc trước còn cách Hùng Vũ mười bước chân? Chiêu thế quá khó để đoán biết, Hùng Vũ chỉ còn cách đứng yên bất động.

Keng! Nhân Kiếm đâm ra trước, Hùng Vũ đỡ được luân của Lư Trường đầu tiên. Ngay sát đó một bóng người bay tới bên phải, Hùng Vũ bèn lấy Long Kiếm mà đánh ngang ra. Muốn thủ thắng, tất phải nhắm chỗ sơ hở của đối phương mà xuất chiêu. Lư Trường quả nhiên hiểu được đạo lí này. Hẳn luôn dùng hai mũi giáp công hai bên, Hùng Vũ đỡ được hai chiêu vừa rồi thì khẽ nhếch mép. Tâm trạng tốt bởi ông đã thủ thắng? Trong giây lát đó gương mặt Hùng Vũ lại trở nên biến sắc. Biến sắc đột ngột! Là bởi

không nhìn ra sơ hở của đối phương mà còn bị đối phương phát hiện điểm yếu.

Hùng Vũ đã quá khinh suất?

“Tộc trưởng! Cẩn thận!” Chử Minh hét lớn báo động tình thế nguy hiểm.

Nhưng lời cảnh báo đến quá muộn. Hùng Vũ đã cẩn thận hết mức rồi, ngặt nỗi chiêu này của Lữ Trường quá ư tuyệt diệu.

Lữ Trường thứ ba lao tới, nhắm chân Hùng Vũ mà đánh. Ông lập tức vận khí xuống chân, kinh lực phát ra phá vỡ sự khống chế của Kì Hồ Dị Ngoặc. Liền đó, Hùng Vũ bèn thuận thế nhảy về phía sau tránh né. Thuận thế? Lữ Trường còn thuận hơn, đạo công kích thứ tư đã tới. Lữ Trường thứ tư đạp lên vai người thứ ba mà nhảy theo bóng Hùng Vũ.

“Tâm Nguyệt Hồ Trảo!”

Quá nhanh! Dù biết rõ sẽ có người thứ tư đến giáp công nhưng Hùng Vũ khó mà né đòn. Rõ ràng, ông đang bị triển nhiều. Hùng Vũ nhảy về phía sau trước lúc Lữ Trường đến đánh nhưng hăn vẫn nhanh hơn, chỉ cần nhanh hơn một khoảnh khắc là có thể bắt kịp Hùng Vũ. Lữ Trường tung một hồ trảo vào ngực đối phương. Trảo này sắc bén vô cùng, xuyên qua giáp sắt mà khiến Hùng Vũ tóa máu.

Bốn người đã xuất hiện, vậy còn người thứ năm? Không phải bất thành linh mà xuất hiện đấy chứ? Hùng Vũ dẫn đo, ngay lúc ấy ông đã nghe thấy tiếng Mỹ An.

“Cha! Chú ý phía sau!”

Hông rồi! Tuyệt chiêu này không có một kẽ hở. Hùng Vũ đang lơ lửng trên không chẳng có cách nào phòng thủ phía sau. Lữ Trường bắt ngờ từ

sau lưng tiến đánh, Hùng Vũ chỉ còn nước chịu trận.

“Trấn Yêu Hồng!”

Lư Trường có đủ thời gian niệm ấn, chiêu thể bạo phát. Đầu hồ mọc lên từ dưới đất chồm lấy cả người Hùng Vũ. Kinh lực mạnh mẽ hơn bao giờ hết, cả người Hùng Vũ bị kinh lực ép vào. Cảm giác vô cùng đau đớn, huyết nhục vỡ tan, xương cốt vỡ tan. Hùng Vũ bị đánh bay lên trên không một đoạn rồi mới tự rơi xuống đất.

“Cha! Cha...”

Mỹ An hoảng hốt chạy ngay xuống phía dưới thủy bích trận. Cô liên tiếp đập tay vào thủy bích nhưng nó không hề xô dịch. Một chiêu khổng lồ này của Thuần Lang không ai có thể phá giải. Mỹ An chỉ còn cách đứng nhìn cha mình gục xuống mà bất lực.

“Ta... không sao!”

Hùng Vũ nằm gục dưới đất nhưng cố lên tiếng để Mỹ An yên lòng.

“Ngươi hầu! Ngài không có cách nào phá giải thủy bích trận?”

Ở phía trên Phụng Dương quay sang Ngưu Quảng hỏi. Nàng hỏi với hi vọng hẳn sẽ có cách phá giải nhưng lại gặp ngay một câu hỏi khác.

“Vậy trưởng lão ngươi có cách hay không?”

Phụng Dương cứng họng. Nàng thân là trưởng lão nhưng thực lực lại chẳng bằng Thiệu Bình chứ đừng nói đến Ngưu Quảng hay Hùng Vũ.

Thấy Phụng Dương không nói được gì Ngưu Quảng muôn phần đắc chí. Hẳn như chỉ muốn thấy chính Hùng Vũ thất thế. Lẽ nào lại như vậy?

...

Hùng Vũ bị trúng hai đòn liên tiếp có lẽ đã trọng thương. Bằng chứng là ông vẫn chưa gượng dậy nổi. Quân sĩ Tiên tộc vô cùng lo lắng. Ngược lại, người Man đang hết mực hào hứng. Hiên nhiên vì tộc trưởng của bọn chúng, Lữ Trường sắp sửa giành được phần thắng.

“Hùng Vũ! Người muốn kết thúc trận đấu như thế này sao?”

Lữ Trường giọng thâm trầm vang lên. Hắn vẫn đang cố đợi điều gì đó? Hùng Vũ lúc này nghe được tiếng đối thủ mới lò dò đứng dậy. Một tay chống kiếm, ông nói trong khó nhọc.

“Suy Thần Bá Truy! Biến giả thành thật, quả nhiên lợi hại!”

“Hừ! Người mà biết sợ kì chiêu của ta? Lần đầu gặp nó mà người cũng nhận ra năm người đều là thật, vậy thì chiêu số của ta há chẳng lại quá tầm thường?”

“Quá khen!”

Ảo Ảnh Ma Luân tạo ra ảnh ảo, Suy Thần Bá Truy biến ảnh ảo thành ảnh thật, năng lực mạnh mẽ như bản thể Lữ Trường, nó còn khiến đối phương bị triển nhiễu. Xem ra hắn cũng không phải chỉ học được cái bề ngoài!

Hùng Vũ vẫn chân chống chân quỳ, ông tựa hồ chưa gom đủ sức lực mà đứng lên. Người Man thấy vậy thì hú ầm, vang vọng trời đất.

“Đứng lên! Đối thủ truyền kiếp của ta! Người không muốn trận đấu kết thúc tẻ nhạt như thế này chứ?”

“Tại sao? Tại sao người nhất định phải đấu trận này? Nhất định phải đánh bại ta?”

Sức lực vừa gom đủ dồn hết vào câu nói. Hùng Vũ dứt lời miệng đã phun ra một ngụm máu. Sức cùng lực kiệt rồi! Nhưng Hùng Vũ vẫn cố nghe câu trả lời của đối thủ. Chỉ muốn nghe câu ấy thôi, ngay cả tiếng gọi của Mỹ An ông cũng bỏ không thềm quan tâm.

Suy Thần Bá Truy dường như đã hết hiệu lực. Lúc này trước mặt Hùng Vũ chỉ còn lại một người duy nhất. Một Lữ Trường duy nhất.

Hắn đang trừng mắt nhìn ông, đồng dục nói:

“Tại sao ư? Bởi vì đánh bại người ta sẽ đánh bại Tiên tộc. Đánh bại người, toàn cõi Tiên tộc sẽ bị người Man giày xéo. Đánh bại người, Tiên tộc sẽ bị tuyệt diệt. Đánh bại người ta sẽ là thiên hạ vô địch, đánh bại người... ta... sẽ... là... bá... chủ!”

Hùng Vũ thất bại cũng có nghĩa thế gian không ai còn là đối thủ của Lữ Trường. Một khi chiến thắng hắn sẽ là bá chủ, sẽ hoàn thành bá nghiệp.

Chao ôi! Hùng tâm tráng chí! Lữ Trường, hắn... hắn sắp có được quyền lực, hắn sắp nắm giữ sinh mệnh của tất cả trong lòng bàn tay! Đó là sức mạnh của kẻ hùng bá trời đất!

Nói xong Lữ Trường liền cười lớn. Một điệu cười đáng sợ, đáng sợ làm sao? Dù ai kiên định đến đâu khi nghe âm thanh ấy đều kinh sợ đến vô cùng.

“Hai tộc vốn có thể chung sống hòa bình. Tại sao con người vẫn cứ động binh đao?”

Nhặt nhẻo! Câu nói của Hùng Vũ thật sự nhạt nhẻo. Lữ Trường cười lạnh.

“Một núi không thể có hai hồ! Lưỡng long tranh châu. Đạo lí này chắc người cũng hiểu đấy chứ?”

“Đúng vậy! Ta hiểu!”

“Vậy thì...”

Lữ Trường ngân dài, như hít thêm thật nhiều linh khí, hít thêm mùi vị của bá chủ.

“Đứng lên! Người đứng lên cho ta! Dù người có thua cũng phải thua cho đàng hoàng. Đứng lên! Niềm vinh dự của người khi gục ngã là làm cho ta, một kẻ bá chủ trở nên rục rờ!”

Câu nói như tiếng giục giã. Không chỉ Hùng Vũ bị thúc giục đứng dậy. Tất cả quân sĩ Man tộc cũng vậy, tiếng nói như tiếng đốc quân khích lệ tướng sĩ trước ngưỡng cửa chiến thắng.

Nhưng... Hùng Vũ sẽ nghĩ thế nào?

“Vậy ta cũng nói cho người một câu!”

Hùng Vũ đứng trước tình thế nguy cấp đột nhiên bình tĩnh lạ thường.

“Được! Người còn điều gì trần trối thì mau nói ra hết đi! Đối thủ truyền kiếp của ta!”

Lữ Trường cảm khái.

“Ta... nếu như hai tộc giao tranh là điều không thể tránh khỏi, thì ta... dù còn một hơi thở cũng quyết bảo vệ Tiên tộc đến cùng.”

“Chết đến nơi rồi còn mạnh miệng?” Lữ Trường cau mày.

Hùng Vũ đứng giữa đất trời hiên ngang. Vô cùng hiên ngang, ông đang ngửa mặt lên nhìn trời xanh. Dù trời có bị mây mù che khuất thì đâu đó vẫn còn những tia nắng. Tia nắng mang niềm hi vọng cho con người. Hùng Vũ chính là đang chờ tia nắng ấy.

“Ta... nếu không còn trên đời này thì trọng trách bảo vệ Tiên tộc... giao lại cho người đấy! Hùng Vũ!”

Câu nói tự nhiên vang lên trong không gian, vang lên trong kí ức của Hùng Vũ. Ông ta đang tưởng nhớ đến ai đây? Giờ phút này mà vẫn còn nhớ đến cố nhân?

“Cố nhân ơi! Ta chưa tìm được người giao lại trọng trách như ông đã làm với ta. Vì thế, ta... chưa thể về gặp ông được!”

Hùng Vũ thầm cảm thán trong đầu và...

“Ha ha ha! Ha ha ha ha!...”

Hùng Vũ tay trái vuốt râu, rồi ngửa mặt lên trời cười lớn. Điệu cười vang vọng khắp nơi, Hùng Vũ cười thật sảng khoái, cười thật hùng tráng. Không chỉ là cảm xúc của Hùng Vũ bộc phát mà chúng nhân khi thấy ông cười lại càng thêm phần kinh sợ. Kinh hãi hơn cả điệu cười hùng tâm tráng chí của Lữ Trường ban nãy. Tại sao Hùng Vũ lại cười?

Không ai biết! Chỉ thấy quân sĩ hai bên như bị đóng băng trước tiếng cười đó của Hùng Vũ. Không ai hiểu rõ người đang cười kia nghĩ gì? Tất cả chỉ thấy không gian sục sôi bởi tiếng cười đó.

Ngưu Quảng vừa nghe thấy âm thanh vang lên thì đứng phắt dậy, hai mắt hấn căng ra, đôi môi mấp máy.

“Ngạo... Vũ!”

Đằng Long cũng cảm thấy... sợ. Tất cả như bị chấn nhiếp tinh thần.

Lữ Trường bất chợt lại khí huyết trào dâng. Câu nói của hấn rốt cuộc đã kích thích Hùng Vũ, làm cho Hùng Vũ có thêm động lực và...

Hùng Vũ cũng làm hấn chiến ý bạo tăng.

Ngạo Vũ! Tiếng cười ngạo nghễ, hạo khí ngợp trời của Hùng Vũ có thể áp chế tinh thần mọi người. Ông ta tinh thần sáng khoái, sáng khoái hết mức. Hùng Vũ cười như thể ngạo thị, coi thường tất cả. Như thế, là một con rồng đang gầm vang giữa trời đất.

Vậ Ngạo Vũ là tên của điệu cười kinh thiên động địa đó ư?

Chưa chắc!

Dưới chân Hùng Vũ bốc lên luồng chân khí màu xanh da trời! Chân khí cứ thế bao bọc đầu gối. Rõ ràng là một chiêu thức gì đó. Hai tay cầm kiếm cũng có chân khí như thế, chân khí ngợp trời khiến Lữ Trường không thể nhìn rõ đâu là Long kiếm, đâu là Nhân kiếm.

“Tới đây! Lữ Trường! Vận dụng hết khả năng của ngươi đi!”

Câu nói của Hùng Vũ như lời thách thức đối với Lữ Trường. Đối phương vừa mới thập tử nhất sinh mà giờ còn dám buông lời cuồng ngông với hắn?

Lữ Trường đứng cách Hùng Vũ mười bước nhưng hắn mới nhún chân, khoảng cách đã giảm chỉ còn một bước. Lữ Trường dịch chuyển chín bước ư? Một loại bộ pháp tuyệt thế?

“Suy Thần Bá Truy! Kì Hồ Dị Ngoặc!”

Lữ Trường phân thân thành năm người lập tức giáp công. Hắn phi thân lên cao, tay trái ném ra một thứ bọt khí. Bọt khí bao trùm thủy bích khắp một dặm vuông.

Cây mọc từ mầm, mầm mọc từ hạt. Thứ mà Lữ Trường ném xuống chính là hạt giống. Hạt giống chân khí. Nhưng để làm gì? Ở giữa trận tiền có thứ gì liên quan đến hạt giống kia chứ?

Hiển nhiên là có, người hiểu rõ nhất chính là Mã Quang. Hạt giống chân khí mà Lư Trường gieo xuống chính là mấu chốt của Kì Hồ Dị Ngoặc. Có hạt giống tất có cây cối. Khắp mặt đất đều là hạt giống của Kì Hồ Dị Ngoặc, cũng có nghĩa khắp thủy bích đều có thuật khống chế của Lư Trường. Lần này, ông ta muốn dùng bộ pháp để đắc thắng. Mã Quang nghĩ thầm trong bụng.

Bộ pháp của Lư Trường đương nhiên tuyệt diệu, lại thêm thuật một khống chế khắp cả không gian, Hùng Vũ làm sao phá giải?

“Ngạo Vũ! Thuấn Bộ!”

Hùng Vũ đứng trước tình thế hung hiểm cũng không một chút mảy may nao núng. Bởi ông đã có Ngạo Vũ và Thuấn Bộ.

Thì ra là hai kì chiêu sắp được Hùng Vũ sử ra. Ngạo Vũ và Thuấn Bộ là gì không ai hay biết, chỉ biết trong nháy mắt thân ảnh Hùng Vũ đã biến mất.

Biến mất hoàn toàn!

Khoáng thế kì chiêu của cao thủ! Nếu chưa xuất thế kẻ nào dám cả gan mừng tượng. Suy Thần Bá Truy đã xuất hiện thì Ngạo Vũ Thuấn Bộ cũng phải có mặt ở trên đời.

Một cuộc đấu về bộ pháp sắp sửa nổ ra!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 28

Bộ pháp chính là cách thức di chuyển của mỗi người. Đối với nhất đẳng cao thủ thì bộ pháp còn là vũ khí chiến đấu lợi hại. Người tu luyện bộ pháp thường có những bước đi tài tình giúp bản thân có được vị trí thuận lợi trong giao chiến. Vừa che giấu bản thân, vừa tấn công đối thủ dễ dàng.

Như vậy, với bộ pháp mà nói, đôi chân là vô cùng quan trọng.

...

Chớp mắt đã phi thân tới, Lữ Trường dịch chuyển tức thời chín bước liên tiếp, hần đã rút ngắn khoảng cách của mình đến mục tiêu là Hùng Vũ. Nhưng Hùng Vũ cũng chẳng kém, luồng khí xanh bao bọc hai chân, Hùng Vũ nghiêng người né tránh một trào của Lữ Trường, kế đó ông ta khẽ đạp chân xuống đất. Hùng Vũ nhảy lên cao một đoạn nhưng đây lại là điều Lữ Trường tính toán từ trước. Kì Hồ Dị Ngoặc mọc lên từ mặt đất nhằm hai chân Hùng Vũ bắt lấy. Lữ Trường chắc mẫm thành công.

Hùng Vũ đã khác trước, ông tiếp tục lấy chân đạp lên Kì Hồ Dị Ngoặc, thuật của Lữ Trường vô tình lại giúp Hùng Vũ di chuyển nhanh hơn. Ông nhảy người sang trái, cả thân hình vẫn lơ lửng trên không, vị trí mà Hùng Vũ nhắm tới đã có Kì Hồ Dị Ngoặc đợi sẵn. Không một chút chần chừ, Hùng Vũ dùng Long kiếm đánh tan cành cây rồi lộn người một vòng trên không. Phía trước tiếp tục có vật cản, lúc này dư lực không còn, Hùng Vũ buộc lòng phải đáp xuống đất.

“Bịch, bịch”, chân vừa chạm đất, Hùng Vũ lập tức vận kinh bay người ngược lại. Lữ Trường khẽ nhếch mép cười khẩy. Hắn nhún người, khoảng cách chín bước vượt qua dễ dàng, Lữ Trường vung luân nhắm đến cổ họng Hùng Vũ. Muốn tiêu diệt đối phương phải nhanh hơn mới được. Lữ Trường cũng dùng chính cách của Hùng Vũ, hắn dùng Kì Hồ Dị Ngoặc làm điểm tựa tạo thêm lực đẩy cho bản thân.

Nhanh thật! Hùng Vũ thầm nghĩ, nhưng như thế chưa đủ làm khó được ông. Lợi dụng việc Lữ Trường đang bay về trước, Hùng Vũ tay phải tung ra Liên Hoa Trảm, chiêu thức đánh vào chính giữa Áo Ảnh Ma Luân. Lữ Trường cứ ngỡ Hùng Vũ muốn phản công, nhưng tuyệt nhiên không phải là vậy. Đó chỉ đơn thuần là lấy phản lực từ chính Lữ Trường. Hùng Vũ đánh một kiếm, phản lực từ Ma Luân giúp Hùng Vũ lập tức bay người trở lại phía sau.

Bộ pháp tuyệt diệu!

Hùng Vũ gần rơi xuống đất, Nhân kiếm liền cắm xuống, nhằm hạt giống của Kì Hồ Dị Ngoặc mà đánh. Hạt giống mất, Kì Hồ Dị Ngoặc cũng không cách nào thi triển được nữa.

“Keng, keng, keng”, cứ thế, mọi người bên ngoài chỉ nghe thấy âm thanh của hai thân binh va vào nhau. Bụi cát mù mịt, cành gỗ bay tứ tung. Thân ảnh hai người Hùng Vũ và Lữ Trường thoắt ẩn thoắt hiện. Trong khắp thủy bích đâu đâu cũng thấy hình bóng của họ. Không chỉ có hai thân ảnh mà là hàng chục, hàng trăm thân ảnh. Không phải là phân thân mà vì bộ pháp quá nhanh, mắt người tầm thường không thể theo kịp, bóng này chưa tan, hình khác đã xuất hiện.

Chúng nhân hai tộc được phen hoa mắt chóng mặt.

“Thiểm Linh kết hợp với Kì Hồ Dị Ngoặc! Rất lợi hại!” Mã Quang nói với Đàm Vân Thăng khiến hắn tò mò.

“Hả! Thiêm Linh là cái gì?”

“Chính là bộ pháp dịch chuyển chín bước!”

“Ồ! Nhưng vẫn không theo được Hùng Vũ?” Đàm Vân Thăng buông lời băng quơ.

“Không phải là không đuổi được mà vì bộ pháp tương đương, không ai chiếm được lợi thế, không ai nhanh hơn ai.”

“Thì ra là vậy!”

“Bộ pháp của Hùng Vũ là Thuấn Bộ. Những bước đi uyển chuyển chỉ trong nháy mắt, điều ấy giúp ông ta tăng thêm bảy thành tốc độ di chuyển.”

“Gần gấp đôi cơ à? Lợi hại! Lợi hại!”

“Một người tăng tốc độ di chuyển, một người giảm khoảng cách di chuyển, mà nói xem ai sẽ dành phần thắng?”

“Tao á? Làm sao mà biết được? Làm sao mà biết? He he!”

Đàm Vân Thăng gãi đầu, gương mặt nhăn nhó.

...

Hai cao thủ Lữ Trường và Hùng Vũ đã so trao pháp, kiếm pháp. Đã so kì chiêu, rồi lại so bộ pháp, ấy vậy mà họ vẫn bất phân thắng bại. Quả đúng là đối thủ truyền kiếp của nhau! Trận đấu kinh thiên động địa!

Lữ Trường có Kì Hồ Dịch Ngoặc kiểm soát hoàn toàn không gian trong thủy bích, lại có Thiêm Linh dịch chuyển chín bước. Đây là kì chiêu kết hợp những tưởng giúp hắn đắc thắng. Thế nhưng Hùng Vũ cũng chẳng kém cạnh. Thuấn Bộ giúp ông tăng tốc độ di chuyển của mình. Chỉ có cách này mới chống lại được khả năng kiểm soát không gian của Lữ Trường.

Thật là trùng hợp! Hai cao thủ sinh ra là để trở thành đối thủ truyền kiếp, bộ pháp của họ nghĩ ra cũng dùng để khắc chế lẫn nhau.

Hùng Vũ và Lữ Trường cứ thế giao đấu được chừng một khắc [1]. Lúc này toàn bộ Kì Hồ Dị Ngoặc đều bị phá giải. Cuối cùng thì...

“Hộc, hộc”, Hùng Vũ vừa đáp xuống đất liền thở dốc, có lẽ ông đã thấm mệt. Chân khí bao bọc hai chân cũng tan biến, Thuần Bộ lập tức giải khai. Giao đấu liên tục như vậy cao thủ nào rồi cũng đến lúc sức cùng lực kiệt. Hùng Vũ chống kiếm thở sâu như vậy e rằng sức lực và chân khí đều tới hạn mất rồi!

Còn đối thủ của Hùng Vũ thì sao?

“Chịu chết đi!”

Lữ Trường phía sau thét lớn. Hắn đang dùng Thiểm Linh dịch chuyển đến, hần... vẫn tràn trề sinh lực. Một luân một trào song kích, Hùng Vũ đã kiệt sức nếu không né được chiêu này, tất bại!

Lữ Trường cử luân đánh vào sau gáy Hùng Vũ, còn Tâm Nguyệt Hồ Trảo nhắm vào thắt lưng của ông mà đánh. Lữ Trường hai mắt căng ra, thân ảnh lao vun vút trong không trung. Gió lạnh cũng theo thế mà nổi lên.

“Cha!”

“Tộc trưởng!”

Mỹ An hét lên, Lý Kiệt cũng thấy tình thế vô cùng bất lợi.

“Hộc”, Hùng Vũ vẫn cầm Long kiếm xuống đất mà thở dốc. Ông ta sắp vong mạng rồi ư?

Gió thốc mạnh sau gáy, Hùng Vũ bất chợt biến sắc. Là sắc thái của sự diêm tĩnh kì lạ. “Phốc”, Hùng Vũ hai chân đạp vào Long kiếm, thân hình

ngả về phía sau, ngả sát mặt đất. Vừa hay tránh được cả luân cả trảo của Lư Trường. Dư lực vẫn còn, Hùng Vũ chuyển người về sau một đoạn. Giờ thì... ai mới là kẻ tấn công từ phía sau?

Lư Trường bị lỡ đà, Hùng Vũ với bộ pháp kì ảo đã chiếm vị trí thuận lợi. Ông đạp chân xuống đất để nhảy lên cao. Lúc này cả phần lưng của Lư Trường đều lộ ra trước mắt, không có cách nào phòng thủ.

“Toái Khiên!”

Tay phải niệm ấn rồi tụ khí, một chiêu đánh ra trúng người Lư Trường. Hãn lập tức cảm thấy khí huyết ứ đọng, cơ thể suy nhược.

“Khốn kiếp!”

“Hùng Vũ giả vờ kiệt sức để dụ ta vào bẫy? Hãn nói tên hai thuật Ngạo Vũ và Thuấn Bộ nhưng chỉ dùng Thuấn Bộ, không phải là để dành Ngạo Vũ đến thời điểm cuối cùng đấy chứ?”

Lư Trường cuối cùng đã nhìn ra kì chiêu của đối phương nhưng quá muộn rồi, Hùng Vũ đánh vào điểm mù của hãn, không thể phản công trở lại.

“Ngạo... Vũ!”

Ngạo Vũ chính là... đặc trưng của kĩ năng Tiên tộc. Thuật tăng sát thương cơ bản, cấp ba!

Hùng Vũ ở trên không vung Nhân kiếm lên, luồng chân khí được trích xuất ra ngoài, một màu vàng óng bao bọc thanh kiếm.

“Bịch”, Lư Trường phải quy gối xuống đất. Tay phải của hãn cũng buông luân, không thể cầm nắm, là bởi vai phải của Lư Trường bị Nhân kiếm chém xuống, chém ngập thanh kiếm vào trong da thịt của hãn.

Hắc, hắc! Lữ Trường thở dốc.

“Không ngờ... nhà ngươi vẫn còn một chước này?”

Huyết dịch trong miệng trào ra, Lữ Trường không nói thành lời. Hãn đã quá tự tin, tự tin đến mức hại thân. Bởi nghĩ Hùng Vũ kiệt sức mà mắc lừa ông ta. Thương thế lần này của Lữ Trường là không hề nhẹ.

Bình bất yếm trá! Muốn đắc thắng phải gian trá! Đạo lí này Hùng Vũ đã vận dụng tài tình.

“Hay lắm cha ơi! Người không sao chứ?”

Mỹ An khẽ thở phào, trong chốc lát chuyển bại thành thắng chỉ có Hùng Vũ cha cô mới làm được điều kì diệu đến thế.

“Yên tâm, ta nhất định không thua đâu?”

Hùng Vũ quay về phía Mỹ An nói. Người Tiên tộc lúc này cũng vui mừng khôn xiết. Lý Kiệt thấy kì chiêu của Hùng Vũ thì thẹn không bằng, dám hậu sinh như Đăng Long, Phùng Ngạn hay Hà Phương thì ao ước, không biết đến bao giờ mình mới đạt được đẳng cấp như thế. Trận chiến này đã giúp tất cả bọn chúng mở rộng tầm mắt.

Trận chiến có vẻ đã đi đến hồi kết? Một kẻ dã tâm hùng bá thiên hạ như Lữ Trường đâu thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy?

“Vậy ngươi có nghĩ ta vẫn còn chước này?”

Lữ Trường hãn quả nhiên vẫn còn sức lực. Tay phải bị thương thì tay trái vẫn dùng được. Hãn đưa tay trái lên miệng lẩm bẩm. Chắc chắn là niệm ấn, nhưng rốt cuộc là chiêu gì?

Ma Luân không cầm trong tay, hiển nhiên Suy Thần Bá Truy không thể dùng. Tâm Nguyệt Hồ Trảo hay Trấn Yêu Hồng quá đối tầm thường,

khó mà phản công thắng lợi. Vậy thì...

Kì chiêu!

“Tuyệt Cốc U Báo!”

Bốn chữ thốt lên đồng dục khiến ai ai cũng phải hoảng sợ.

“Thuần Lang!”

Mã Quang nói với người bên cạnh nhưng hẳn chỉ hừ một tiếng. Thuần Lang cũng đưa tay lên miệng niệm ấn như thể muốn bắt kịp Lư Trường. Ở góc thùy bích một kẽ hở nhỏ đã được tạo ra.

Không phải Thuần Lang muốn tham chiến đấy chứ? Lẽ nào hẳn dám phá hỏng trận quyết đấu của Lư Trường?

“Đến rồi!”

Mã Quang giương mắt nhìn về phía xa, hẳn thấy một đạo kinh phong đang di chuyển mạnh mẽ.

“Đến? Cái... cái gì đến?”

Đàm Vân Thăng ngơ ngác hỏi Mã Quang, đối phương chỉ thốt lên câu ngắn gọn trả lời.

“Tọa kị thần thú!”

“Phập”, âm thanh mang lại đau nhói cho Hùng Vũ. Ông ta cảm thấy đùi trái như có dao đâm đến tận xương tủy. Con dao sắc lẹm ấy chính là răng nanh của Tuyệt Cốc U Báo. Lạnh buốt!

Thần thú không biết từ đâu xuất hiện, chỉ biết miệng nó đang ngậm chặt một chân của Hùng Vũ, một cú cắn này đau đớn vô cùng, một chước

này, hung bạo vô cùng.

Binh bất yếm trá!

Tuyệt Cốc U Báo giống hệt cái tên của nó, u minh lạnh lẽo, được Lữ Trường triệu hồi để làm vũ khí tấn công. Thêm một bảo vật của Lữ Trường xuất hiện, là thú cưỡi của hắn. U Báo là thần thú của Man tộc, lông bạc, bốn chân có bao chân bằng vàng sáng loáng. Mắt báo to tròn, đen nhánh, răng nanh trắng muốt, tất cả toát lên một vẻ dũng mãnh hung bạo. Nó là thần thú và cũng là ác thú, thần phục một con thú khác. Lữ Trường!

“Ta còn thêm một chước này nữa! Nhận lấy đi!”

Lữ Trường tuy đã trọng thương nhưng chiến ý sục sôi. Hắn bất chợt vươn người nắm lấy Long kiếm, phi kiếm một đạo thẳng đến Hùng Vũ.

“A...”

Hùng Vũ nhăn mặt hét lên một tiếng, Long kiếm lúc này đã cắm vào đùi phải của ông. Kiếm đâm qua xương, lạnh buốt!

Lữ Trường kể đó lấy chân đạp mạnh vào ngực Hùng Vũ khiến đối phương bay xa một đoạn.

“Gừ!”, Tuyệt Cốc U Báo gầm lên, trong miệng chảy ra một vài giọt máu đỏ, là máu của Hùng Vũ. Thần thú tiến lại gần Lữ Trường, cựa cựa đầu nó vào ngực của hắn, ngoan ngoãn. Một con thú nuôi ngoan ngoãn, Lữ Trường cũng xoa đầu nó âu yếm.

“Bảo bối! Giải lắm!”

Lữ Trường nói rồi vòng tay ra sau vai rút một mạch Nhân kiếm ra khỏi. Không thốt lên nửa câu đau đớn, hắn phóng Nhân kiếm về phía Hùng Vũ, trả nó lại cho chủ nhân. Kể đó Lữ Trường nhảy phồng lên lưng báo mà

ngồi. Hãn vung Áo Ảnh Ma Luân, U Báo thấy vậy cũng nhảy chồm lên cao. Một tiếng gầm phát ra, người báo cùng gầm. Dũng mãnh vô song là đây! Thiên uy vô lượng là đây! Man tộc chủ tử là đây!

...

Lữ Trường dùng hai chước U Báo và Long kiếm phản công đắc thắng. Nhưng chước Long kiếm lại khiến người ta suy nghĩ.

“Không hay rồi!” Phụng Dương thảng thốt.

“Trưởng lão! Không biết là có việc gì?”

Lý Kiệt vẫn giữ tôn ti trật tự, hãn lễ độ hỏi Phụng Dương. Điều này làm cho Ngưu Quảng cảm thấy khó chịu.

“Lữ Trường chú ý làm hai chân tộc trưởng bị thương!”

Phụng Dương trả lời Lý Kiệt.

“Ý trưởng lão là...”

“Chính là Lữ Trường không thắng nổi Thuấn Bộ, hãn làm vậy để Hùng Vũ đại nhân không dùng bộ pháp được nữa. Từ đây, Lữ Trường nhất định chiếm thế thượng phong.”

“Hãn quả là gian xảo!”

Phụng Dương đã nhìn ra điểm khúc mắc hay chưa? Nàng nhìn ra Lữ Trường muốn hủy đi Thuấn Bộ. Nhưng sao nàng không đặt câu hỏi, với một chước Long kiếm, Lữ Trường hoàn toàn có thể kết liễu Hùng Vũ. Tại sao Lữ Trường không giết Hùng Vũ? Nàng không nhìn thấu là do tu vi chưa đạt mà thôi.

Lại nói Mỹ An ở gần thủy bích thấy cha mình bị trọng thương thì liền nổi giận.

“Lư Trường, người dám đánh lén, người có còn liêm sỉ nữa hay không?”

“Ha ha!”

Nghe câu nói của đứa trẻ ranh con nít mà Lư Trường bật cười. Hả hừ lạnh rồi lên tiếng đáp:

“Đánh lén cũng được, miễn thắng là được.”

“Người... đừng đừng tộc trưởng một tộc lại đi làm trò hủ bại đó! Thật không biết xấu hổ.”

“Hủ bại cũng được, miễn thắng là được. Người có biết tại sao không?”

“Làm việc xấu xa rồi còn biện minh?”

Mỹ An lúc này vô cùng tức tối, nếu có thể phá giải Thủy Bích, cô nhất định xông vào đánh với Lư Trường một trận.

Thấy bộ dạng này của Mỹ An, Lư Trường càng ngày càng đắc chí:

“Ha ha ha! Thắng thì có được tất cả! Thua chỉ còn một đồng xương khô mà thôi. Liêm sỉ hay không liêm sỉ là do người còn sống phán xét, người có hiểu không? Trẻ con ngu ngốc! Mau ngoan ngoãn về lo hậu sự cho cha người đi!”

Nói xong lại cười, điệu cười khinh miệt làm sao!

...

Lúc này, Mã Quang ở trên cao quan sát, hẳn thấy Lữ Trường chiếm lại ưu thế thì cau mày. Trái ngược hoàn toàn với quân sĩ Man tộc, trái ngược với Ngưu Quảng đang mở cờ trong bụng.

Cơn đau nhói ở ngực khiến Mã Quang nhớ lại Khuê Mãnh Lang Trảo. Khi đó...

Mã Quang chỉ còn mơ màng biết được hẳn bị kẻ nào vác đi. Một đoạn đường khá xa!

“Thân là người Man lại đi kết giao với bọn Tiên tộc. Mã Quang! Người chán sống rồi!”

Lữ Trường một tay bóp chặt cổ họng Mã Quang ngay khi Thuần Lang đem hắn trở về.

“Nói! Rốt cuộc ngươi mưu tính điều gì? Muốn làm phản?”

Mắt báo của Lữ Trường nhìn chăm chăm khiến Mã Quang kinh hãi. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Mã Quang, Thuần Lang chính là thuộc hạ của Lữ Trường. Là vị trưởng lão còn lại của Man tộc, là cái bóng ẩn sau lưng hắn. Mã Quang hai môi khẽ mấp máy.

“Thuộc... hạ... là đi tìm... đáp án... đáp án... cho ngài!”

“Ngươi còn dám xàm ngôn?”

Hỗ trảo ngày một xiết chặt hơn, khuôn mặt Mã Quang đã ửng đỏ vì bị nghẽn mạch khí tức.

“Là... là... đáp án!”

Mã Quang trả lời trước sau như một, hẳn đã khiến Lữ Trường bớt hoài nghi. Ông ta buông tay rồi quắc mắt ra lệnh cho Thuần Lang lui xuống. Trong trường chỉ còn lại hai người Lữ Trường và Mã Quang.

“Nói ta nghe... đáp án này liệu có cứu được mạng nhỏ của ngươi hay không?”

Lữ Trường ngồi trên ghế và chỉ tay hỏi Mã Quang.

“Tộc trưởng! Ngài nhất định không được xuất quân tiến đánh Tiên tộc!”

Lữ Trường quyết chí san bằng Tiên tộc, vậy mà Mã Quang lại ngăn cản hẳn xuất quân?

“Đáp án sai rồi!”

Lữ Trường xộc tới. Hẳn lại túm lấy cổ họng Mã Quang mà nhắc bổng lên. Không một chút do dự, Lữ Trường thật lòng muốn giết Mã Quang.

“Bởi vì... cửa thắng đã ít... hơn nữa... hơn nữa còn trùng trùng nguy cơ.”

Nghe vậy Lữ Trường lại biến sắc, không biết nguy cơ Mã Quang nói đến ở đây là gì?

“Nói láo! Man tộc thiện chiến, lại thêm Ngưu...”

“Man tộc thiện chiến nhưng so với Tiên tộc vẫn là năm ăn, năm thua. Lại thêm Ngưu gia, cửa thắng của chúng ta nhỏ đi rất nhiều!”

“Vậy sao?”

“Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, ngài và Hùng Vũ nếu giao tranh, thực lực tương đương tất sẽ bất phân thắng bại. Trong thư Ngưu Quảng nói là thần phục chúng ta, cùng với Man tộc tiêu diệt Hùng Vũ, kì thực chỉ là dối trá mà thôi!”

“Ý ngươi... Ngưu Quảng chỉ là giả hàng?”

Ngưu Quảng, hẳn đã thuận phục người Man rồi ư?

“Trong thư hẳn nói cùng ngài tiêu diệt Hùng Vũ, sau đó ngài cho hẳn nắm giữ một địa vị nhỏ, đòi đòi cung phụng Man tộc?”

“Đúng! Ngưu Quảng đúng là nói như vậy!”

“Địa vị nhỏ ư? Ngưu Quảng đang là trưởng lão của Tiên tộc, dưới một người trên vạn người, há lại đánh đổi để lấy một địa vị nhỏ trong lòng Man tộc?”

“Điểm này đúng là ta chưa nghĩ tới!”

Lữ Trường buông tay để cho Mã Quang tự do, không còn bị hồ trao kìm kẹp.

“Mã Quang! Người nói tiếp đi!”

“Trên đời có ai muốn đi thụt lùi? Có chăng chỉ là lùi một bước tiến ba bước mà thôi! Thư hàng này của Ngưu Quảng vốn dĩ là kế tọa sơn quan hổ đấu.”

“Nói tiếp!”

“Mục đích gần nhất hẳn nhắm tới là vị trí tộc trưởng của Tiên tộc. Ngài cùng Hùng Vũ quyết đấu, nếu ngài thắng, hiển nhiên Hùng Vũ khó sống, Ngưu Quảng tự nhiên sẽ được ngôi vị tộc trưởng!”

“Thế nếu ta bại thì sao?”

“Ngài bại, Ngưu Quảng lại càng đạt được mục đích. Hẳn ở Tiên tộc luôn nắm giữ trọng trách phòng thủ phía tây, chính là cố ý để phòng tộc ta đó. Nếu như ngài không còn Ngưu Quảng sợ gì mà không dẫn quân chiếm lấy Man tộc?”

“Tên khốn! Hãn dám?”

Lư Trường đập mạnh tay xuống ghế tức tối. Đúng là Mã Quang đã cảnh tỉnh hãn rồi!

“Nhưng điều Ngưu Quảng mong muốn nhất, không phải là ngài thắng hay Hùng Vũ thắng, mà là...”

“Là gì? Người mau nói cho ta biết!”

“Hai bên hòa!”

“Hòa ư?”

“Đúng vậy, là hai bên hòa nhau, nhưng đại tổn nguyên khí. Thiên hạ hiện nay, nếu xét hai đại tộc thì chia làm ba thế lực chủ đạo. Một là Man tộc chúng ta, hai là Tiên tộc của Hùng Vũ, thứ ba chính là Ngưu gia do Ngưu Quảng đứng đầu. Hùng Vũ và Ngưu Quảng tuy cùng một tộc nhưng lại âm thầm đấu đá, tranh giành lẫn nhau. Ngài thử nghĩ xem, nếu Hùng Vũ trọng thương Ngưu Quảng chắc chắn sẽ nhân cơ hội mà tiêu diệt hãn. Lại nói, để làm Hùng Vũ trọng thương chỉ có Lư Trường ngài, đến lúc ấy, thương thế của ngài cũng chẳng hề nhẹ. Thử hỏi, sao hãn không thừa cơ mà tiêu diệt nốt cả Man tộc?”

“Khốn kiếp!”

Lư Trường đến đây thì nổi giận lôi đình. Hãn vung trảo đập nát chiếc bàn trước mặt.

“Suýt nữa thì mắc mưu, suýt nữa thì mắc mưu rồi! Tên khốn Ngưu Quảng, hãn không đơn giản, không đơn giản đâu!”

“Tộc trưởng minh giám, bất luận kết quả thế nào, Ngưu Quảng vẫn là kẻ có lợi nhất.”

“Thắng không được, bại không xong, hòa lại càng không. Mã Quang người nói, nói xem ta phải làm thế nào?”

“Không được xuất quân!” Mã Quang nghiêm mặt nhắc nhở.

“Nhưng... ta đã ban lệnh xuống, không thể rút lại được.”

Quân lệnh như sơn, Lữ Trường đã phát lệnh tấn công Tiên tộc, lúc này rút lại đã là quá muộn. Mã Quang buộc phải nghĩ ra cách khác.

“Một người như Ngưu Quảng đã có dã tâm như thế, thực lực tất không hề nhỏ. Mục tiêu tiến vị của hắn quá rõ ràng, chỉ chờ các thế lực còn lại suy yếu mà thôi. Trước nhất là Hùng Vũ, sau là đến Lữ Trường ngài.”

“VẬY ĐÁP ÁN LÀ...”

Lữ Trường chấp tay sau lưng, giọng hắn thâm trầm hẳn.

“Hai bên giao tranh! Không được tổn thất!” Mã Quang khẳng định chắc nịch.

“Làm sao để không tổn thất được kia chứ?”

“Ngài có thể cùng Hùng Vũ tử thí nhưng không cho quân sĩ hai bên tham chiến. Trận đấu chỉ có ngài và Hùng Vũ mà thôi!”

“Sau đó tìm cách kết thúc bằng việc bắt phân thắng bại?” Lữ Trường tỏ vẻ đặc ý.

“Tộc trưởng quả nhiên minh giám!”

Lữ Trường liền đó ngồi bệt xuống tay chống cằm, hắn tấm tắc khen Mã Quang:

“Mưu kế hay, mưu kế rất hay! Có điều, ta muốn bổ sung thêm một chút, Mã Quang người xem có được hay không?”

“Xin ngài chỉ giáo?”

“Trận đấu tất hòa, nhưng Hùng Vũ nhất định phải bị thương, ta cũng bị thương. Ngưu Quảng nhân đó tiếm ngôi đoạt vị, Tiên tộc đại loạn. Như thế ta có thể... san bằng Tiên tộc!”

Tương kế tựu kế, chắc hẳn Mã Quang cũng đã nghĩ đến chiêu này. Chẳng qua hẳn không muốn hai tộc lại động binh đao mà thôi. Không ngờ Lữ Trường cũng nghĩ tới, Mã Quang chợt thấy lạnh buốt trong lòng.

“Xin theo chủ ý của tộc trưởng đại nhân!”

“Được rồi! Người hãy thay ta mà sắp xếp mọi việc. Cứ thả cho đoàn sứ giả trở về, đợi chúng đến nửa đường thì xua quân đuổi theo. Hùng Vũ không đến ứng cứu bọn chúng thì kế này của ta làm sao mà thành cho được? Vẫn phải đợi đối thủ truyền kiếp của ta. Hừ!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

[1] Một khắc = 15 phút

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 29

Một trường suy nghĩ trong đầu Mã Quang. Hắn ớn lạnh khi thấy Lưu Trường chiếm được lợi thế. Chẳng hiểu sao lúc này Mã Quang chỉ mong Hùng Vũ có thể tiếp tục chiến đấu. Phải chăng là lòng thương cảm cho chúng nhân hai tộc? Tiếp tục để làm gì khi cả hai sẽ lưỡng bại câu thương? Kẻ thực sự cười thầm trong bụng lúc này là Ngưu Quảng, là Ngưu Quảng đó!

...

“Ngưu Quảng! Ngươi còn đợi gì mà không xuất binh cứu cha ta?”

Mỹ An bực tức chỉ tay vào người đang ngồi trên ghế võng lộng lẫy đầy đủ.

“Mỹ An! Ngươi tuy là thân tộc mỹ nương nhưng ở chiến trường chỉ là thiết bài mà thôi! Lại dám chỉ tay trước mặt bốn hầu, nếu không niệm tình cha ngươi thì đã xử ngươi tội chết rồi!”

Mặt kệ Mỹ An bực tức, Ngưu Quảng vẫn đang cao hứng.

“Còn không mau lui xuống!” Mấy tên hầu cận của Ngưu gia quát.

“Ngươi... ngươi muốn làm phản?”

“Làm phản? Ta chỉ phụng mệnh tộc trưởng đại nhân không tham gia vào trận chiến đó thôi!”

Không một ai! Không một ai lên tiếng, lẽ nào tất cả đều đứng về phía Ngưu gia hết rồi? Mỹ An lầm lũi tiến về Thủy Bích.

“Cha ơi! Người ngày đêm lo nghĩ mong cho bọn chúng có được cuộc sống thái bình nhưng khi người gặp khó thì chúng lại chẳng hề mảy may. Rốt cuộc thì cha có còn làm chủ Tiên tộc hay không? Trận chiến này chỉ có hai cha con ta thôi. Cha nói xem, chúng ta đúng là số khổ mà!”

Mỹ An thầm than thở. Cô đứng trước thủy bích định thần rồi đâm vào một kiếm. Dù biết là vô ích nhưng Mỹ An vẫn hành động theo bản năng.

“Cha...”

Tiếng gọi vang vọng nhưng Hùng Vũ có còn nghe được?

...

Hùng Vũ nắm chặt Long kiếm, ông nghiêng rặng rút nó ra khỏi chân mình. Máu đỏ phun ra bắn đầy lên mặt Hùng Vũ. Nhưng có hề gì, ông vẫn có thể đứng dậy, vẫn còn đứng dậy được. Vẫn còn!

“Còn đứng dậy được? Xem ra không đến nỗi thảm hại như ta nghĩ. Thế nào? Đối thủ truyền kiếp của ta?” Lư Trường cười lớn trên lưng báo.

“Đợi xem!”

Hùng Vũ chấp tay trước ngực rồi nhắm mắt vận kinh. Hai tay ông xuất ra luồng khí xanh lục, Hùng Vũ đưa tay bịt chặt vết thương ở dưới chân.

Kiểu kết ấn này?

“Là Trị Dũ thuật!” Như Tranh vừa nhìn đã nhận ra ngay nhưng cô vẫn có điều lo lắng. “Trị Dũ chữa lành được vết thương, tuy vậy Hùng Vũ vì thế mà chân khí ngày càng cạn kiệt. Càng kéo dài càng bất lợi!”

Hai chân có thể đi lại bình thường nhưng tuyệt nhiên không thể dùng Thuấn Bộ được nữa. Hùng Vũ làm sao ứng phó?

Hùng Vũ gác lại Long kiếm lên vai, lúc này ông không đủ sức sử dụng sức mạnh cương liệt của nó. Hùng Vũ chỉ dùng sự ôn hòa của Nhân kiếm mà thôi!

“Được lắm! Ta đến đây!”

Lữ Trường quát lớn rồi hai chân thúc vào mình báo. Tuyệt Cốc U Báo thấy thế liền nhảy rống lên lao thân về phía trước. Hùng Vũ ngược nhìn đã thấy U Báo ngay trên đỉnh đầu. Thần thú một bước nhảy vọt giúp cho Lữ Trường tung chiêu trên không. Trấn Yêu Hống! Vẫn là tiếng gầm inh tai nhức óc ấy, Hùng Vũ lập tức sử ra Toàn Anh Trảm, một chiêu tăng sát thương cơ bản cấp hai. Ông không còn đủ chân khí để sử dụng Ngạo Vũ. Toàn Anh đánh ra đập tan đầu hổ của Trấn Yêu Hống!

U Báo vừa đáp chân xuống đất lại nhảy chồm lên, Lữ Trường trong thế lao đến vung luân xoẹt qua cổ họng đối phương. Hãn thực sự muốn giết Hùng Vũ, chiến ý đã đạt đến cao trào tuyệt không thể dừng lại.

Hùng Vũ vừa kịp né người nhưng trên cổ cũng hằn lên một đường máu đỏ. Không còn bộ pháp, sức mạnh của Hùng Vũ giảm đi rất nhiều. Ông thoát được hiểm chiêu nhưng đâu thể thoát được thần thú. Tuyệt Cốc U Báo bất ngờ dùng đuôi quật mạnh vào người Hùng Vũ khiến ông ngã xuống. Lúc này Lữ Trường mới nhảy khỏi lưng báo, thân ảnh biến mất. Là Thiểm Linh, dịch chuyển chín bước.

“Xoẹt!” Tâm Nguyệt Hồ Trảo xuất ra cào mạnh vào ngực Hùng Vũ. Giáp sắt có cứng cỡ nào cũng không chịu nổi trảo này. Hùng Vũ bay người ra sau vừa đúng đích đến của Thiểm Linh. Lữ Trường sử dụng kì chiêu thêm một lần nữa để áp sát đối phương. Hãn tung thêm một cước, Hùng Vũ bị kinh lực cường đại đánh trúng. Miệng ông phun ra máu đỏ còn thân hình

thì bay đập mạnh vào thủy bích. Hùng Vũ cảm thấy cả người tê dại, lực đánh của Lữ Trường quá mạnh, áo giáp của ông vỡ tan trên người chỉ còn lại tấm áo trắng mỏng.

...

“Cha! Người không sao chứ? Người vẫn ổn chứ?”

Sau lưng Hùng Vũ là Mỹ An, giọng cô riu rít.

“Mau nói cho con biết, mau nói cho con biết là người không sao!”

Mỹ An lúc này mếu máo như muốn khóc.

“Không... sao!”

Hùng Vũ trả lời trong vô thức, ông ngửa mặt lên trời tìm vài tia nắng ấm áp.

Người sắp chết thường hay hoài niệm!

Nghĩ về cố nhân! Hay là luyện tiếu thực tại?

Kì lạ thay! Hùng Vũ tuyệt nhiên không nghĩ đến vợ con, ông chỉ đang nhớ tới khung cảnh đó.

“Hùng Vũ! Người có biết tộc trưởng là gì không?”

“Thuộc hạ không biết!”

“Là phải bảo vệ con dân của mình. Không phải kẻ mạnh nhất sẽ làm tộc trưởng, kẻ có tấm lòng vì con dân của mình mới xứng đáng được làm tộc trưởng!”

“Không phải kẻ mạnh nhất! Là kẻ bảo vệ con dân bằng mọi giá?”

Hùng Vũ lò dò đứng dậy, ông vẫn cứ lăm bắm khiến Mỹ An, Lữ Trường cảm thấy khó hiểu.

“Là kẻ bảo vệ! Bằng mọi giá!”

Người sắp chết, hay nói linh tinh!

“Cố nhân à? Ông mới xứng đáng làm tộc trưởng hơn tôi, nhưng sao... sao lại ra đi sớm thế? Tại sao lại bỏ mặc tôi một mình? Tại sao?”

“Cố nhân của hãn là ai?” Lữ Trường tự hỏi.

“Chết đến nơi rồi! Có phải người sợ hãi rồi không?”

Lữ Trường chỉ tay về phía Hùng Vũ.

“Chuyện đã qua người nhắc lại làm gì? Ta không bảo vệ được Tiên tộc nên giao phó lại cho người đấy!”

“Giao phó cho tôi? Nhưng tôi cũng sắp chết rồi!”

“Ha ha! Người chưa tìm được người kế thừa như ta đã từng làm với người thì không được chết! Mau đứng dậy đi! Ta biết người vẫn còn sức mạnh. Không phải thể xác, không phải chiêu thức, mà là ý chí của người. Ý chí không bao giờ thay đổi!”

“Đúng! Ngài nói đúng! Tôi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ ngài giao. Không thể chết!”

“Người đừng có mà xàm ngôn!”

Lữ Trường kiên nhẫn đã hết, hãn quát lên rồi lao đến Hùng Vũ. Nhưng được một vài bước thì đột nhiên dừng lại.

“Leng keng, leng keng”, âm thanh ở đâu phát ra? Là tiếng của kim loại va vào nhau, của hai thanh kiếm va vào nhau. Từng đốm sáng đỏ rực liên tiếp rơi xuống. Chân khí từ tay Hùng Vũ làm hai thanh kiếm nóng đỏ và tan chảy.

“Người còn trò gì nữa đây?”

Lư Trường quát lớn nhưng hăn không thể không đề phòng.

...

“Thì ra là vậy! Thì ra là vậy! Chẳng trách! Chẳng trách, ha ha!”

Ám Dạ đột nhiên thất kinh, những lời của hăn nói ra như điên như dại.

“Chủ nhân! Ngài có chuyện gì vậy?”

“Ha ha! Cuối cùng ta đã hiểu rồi! Ta đã hiểu rồi! Hùng Vũ dùng hai thanh kiếm tầm thường làm sao chống lại Lư Trường được đây? Dùng hai thanh sắt gỉ đấu lại Áo Ảnh Ma Luân ư? Làm gì có chuyện đó!”

“Đây...”

“Nhìn đi! Nhìn cho kĩ đi!”

Ám Dạ thấy thuộc hạ của mình ngu muội thì cúi đầu về phía trước để hăn nhìn cho rõ.

“Long kiếm, Nhân kiếm vốn là hai thanh nhưng khi chúng hợp nhất thì sao? Long Nhân hợp nhất! Đây mới là thần binh của Hùng Vũ! Người đã rõ chưa?”

...

Long Nhân hợp nhất! Long Nhân kiếm! Long kiếm uy mãnh, Nhân kiếm hài hòa. Hai đặc tính trái ngược lại có thể dung hợp làm một? Trừ phi chủ nhân của nó cũng có những đức tính ấy. Long Nhân kiếm! Sức mạnh vô song!

“Thì ra là như thế! Hoa văn trên hai thanh kiếm không phải là chưa hoàn thành mà do chúng bị tách nhau ra. Khi hợp nhất lại mới có được hình hài chuẩn xác.”

Đặng Long trầm nghĩ.

Hai thanh kiếm thực chất chỉ là hai phần của một thần binh hoàn chỉnh, chuôi kiếm như đuôi rồng, cán kiếm lại như tay người vươn ra đỡ lấy lưỡi kiếm. Đó chính là đạo lí Long Nhân hợp thể. Nếu Lư Trường vừa là người vừa là hổ, thì Hùng Vũ cũng không kém, vừa là long, vừa là nhân!

“Ta sẽ không thất bại! Tuyệt đối không! Lư Trường, đến đây!”

Bị đối phương kích thích, Lư Trường liếm một vệt máu ở tay. Hắn đồng dục:

“Ta cho người biết! Lấy mạng người dễ như trở bàn tay!”

“Ha ha!” Hùng Vũ vuốt râu cười lớn.

“Ta là tộc trưởng! Ta sẽ bảo vệ con dân của ta đến hơi thở cuối cùng, bảo vệ trước những kẻ xâm lăng như ngươi. Bảo vệ họ suốt đời, bảo vệ họ vô điều kiện!”

Hùng Vũ ngửa mặt lên trời, mắt ông ứa ra một hàng lệ. Giọng nói đanh thép kích thích lòng quân. Người Tiên tộc ai nấy đều cảm động, chỉ là thầm cảm động. Vì sinh mạng của họ, có lẽ đã nằm trong tay kẻ khác.

Lệ khí đôi lúc cũng giúp người ta tăng thêm sức mạnh!

Long Nhân kiếm tự động bay lên trên không trung. Hùng Vũ nhắm mắt niệm ấn, chân khí từ dưới chân mọc lên cứ thế quấn lấy cả người ông. Chân khí phát ra liên tục, liên hồi, một màu vàng óng. Khí cứ thế tích tụ, chẳng bao lâu đã bao bọc toàn bộ thân hình của Hùng Vũ, bao bọc lấy thanh kiếm. Khí tích tụ thành kiếm khí, kiếm khí không lồ vươn ra không gian. Kiếm khí đã là kiếm, trong kiếm khí còn có Long Nhân kiếm, trong kiếm còn có nhân!

Người kiếm hợp nhất! Đỉnh cao của kiếm pháp là đây!

Là kì chiêu của Hùng Vũ khiến người ta thất điên bát đảo.

“Hay lắm! Là tuyệt chiêu của người, là chiêu cuối của người! Cuối cùng nó cũng được xuất thế!” Lữ Trường cao hứng.

Không còn là kì chiêu dễ sử dụng nữa, mà là tuyệt chiêu hiểm có trên đời. Là lần so chiêu cuối cùng của trận đấu!

Đã là so chiêu thì tuyệt chiêu phải đấu với tuyệt chiêu? Một tuyệt chiêu đã định, vậy còn một...

“Được! Người đã sử ra tuyệt chiêu thì ta cũng không còn gì luyến tiếc. Đợi mà xem đi!”

Áo Ảnh Ma Luân bay ra trước ngực Lữ Trường. Nó xoay càng ngày càng mạnh, càng xoay chân khí càng phát ra. Lữ Trường nắm lấy ma luân, một màu đỏ như lửa bốc lên. Cuối cùng chân khí đã thành hình, là hổ. Mãnh hổ! Cả người Lữ Trường bao bọc bởi luồng chân khí đỏ rực tạo ra hình ảnh con hổ nhe nanh múa vuốt. Cả khu vực hân đang đứng đột nhiên bốc cháy, tất cả là do hỏa khí bao trùm. Hỏa hổ?

...

Hai luồng khí tụ thành hình chiếm cứ một khoảng không gian rộng lớn. Mỗi người một phương, mỗi người một đầu thủy bích. Và Hùng Vũ, Lữ Trường chuẩn bị lao vào nhau.

Mây đen lại kéo đến, gió cũng nổi lên. Tất cả như phụ họa cho lần so chiêu của hai địch thủ. Lần so chiêu định mệnh, lần so chiêu cuối cùng.

Một chiêu định thiên hạ!

“Lữ Trường!”

Tiếng gọi của Hùng Vũ như làm Lữ Trường chiến ý dâng lên tột độ.

“Chịu chết đi! Vĩ Hỏa Hồ Trảo!”

Đến rồi! Lữ Trường phi thân lên trước, cả một dải lửa đằng sau lưng hăn bốc lên. Nói vĩ hỏa chính vì lẽ đó. Hồ trảo đương nhiên nhắm đến Hùng Vũ mà đánh. Hỏa hổ từ chân khí của Lữ Trường kết thành vung lên chi trước. Mãnh trảo vươn ra như muốn cào nát, xé nát tất cả. Từ đất đá, lá cây, cát bụi và ngay cả không khí cũng bị Vĩ Hỏa Hồ Trảo nén lại.

Nhưng vẫn còn một lực ép đến từ phía bên kia.

“Nhuệ Phong Vô Địch Kiếm!”

Là kiếm của Hùng Vũ! Ông cũng phi thân lên cao đẩy luồng kiếm khí về phía trước, nhắm đến Vĩ Hỏa Hồ Trảo mà cự lại.

“Bình”, khoảnh khắc âm thanh này vang lên chính là lúc hai tuyệt chiêu đương thế tiếp xúc với nhau. Kinh khí màu đỏ đối lại kinh khí màu vàng. Trảo pháp đấu kiếm pháp! Lữ Trường đấu Hùng Vũ!

Khoảnh khắc này đây, là khoáng thế tuyệt chiêu, là long trời lở đất!

Mặt đất rung lắc dữ dội, bụi cát mịt mù, gió thổi loạn xạ. Chúng nhân đã thấy kinh hãi hay chưa? Hẳn là có rồi vì chúng còn nghe được những âm thanh chói tai, những tiếng “ro, ro” khi chân khí lao vào nhau và tan biến.

Lực ép ngày một mãnh liệt. Điểm tiếp xúc giữa hai chiêu trở nên sáng chói. Ánh sáng chói lòa khiến ai ai cũng phải hoảng hốt. Tinh quang phát ra liên tục, tinh quang trắng xóa là do chân khí của hai cao thủ hòa tan tạo thành. Tinh quang ngày một lớn, nó như muốn hút tất cả mọi thứ.

Tinh quang ở chính giữa hút vào lá cây, không khí. Bất kể thứ gì tồn tại xung quanh. Một nguồn năng lượng vô cùng, vô cùng lớn đang tập trung ở đạo tinh quang này. Ngay cả không gian cũng bị nó hút lại, làm cho méo mó. Thật đáng kinh sợ!

Năng lượng càng nhiều, tinh quang ngày một nở ra. Nhưng càng nở ra, hai đại cao thủ lại dùng lực ép nó lại. Sự đối nghịch này sẽ dẫn đến kết cục cuối cùng.

Kẻ nào sẽ thắng?

...

“Cẩn thận!”

Ám Dạ lập tức kéo thuộc hạ của mình ra sau. Chỉ hãn mới có thể cự lại kinh lực đang tới.

“Mau giải khai, Thuần Lang, mau hủy đi Thủy Bích trận!”

Mã Quang nói lớn khi thấy Thuần Lang vẫn cố giữ Thủy Bích trận trong lúc tinh quang ngày một khổng lồ.

“Đến rồi!”

Ngưu Quảng đứng dậy quan sát.

Tinh quang đúng là làm cho ai ai cũng phải khiếp sợ.

...

Tinh quang nở ra rồi lại bị nén, cứ thế quá trình lặp lại nhiều lần, thay đổi kích thước liên tục. Nhưng điều quan trọng hơn, năng lượng của nó ngày một lớn. Lớn đến nỗi Hùng Vũ và Lư Trường khó lòng giữ nổi.

“A...”

“Chết đi!”

Hai cao thủ hét lên. Kế đó...

Không nghe thấy gì? Không nhìn thấy gì?

Trước mắt mọi người chỉ là màu trắng chói lòa bao phủ không gian. Cây cối xung quanh liên bật rẽ, đất đá bị xói tung. Mọi người đều phải nhắm mắt, nếu không tinh quang sẽ khiến họ bị mù lòa mất!

Bùm!

Bị tra tấn bằng ánh sáng, bây giờ sẽ đến âm thanh. Một tiếng nổ kinh hoàng vang lên. Áp lực ở tinh quang thay đổi đột ngột khiến nó phát nổ. Tiếng nổ cách đó mười dặm vẫn nghe rõ mồn một. Mọi người tưởng như bị mất đi thính giác hoàn toàn!

Đó chỉ là dạo đầu mà thôi!

Tiếp theo đây mới là sự khủng khiếp tột độ bình sinh con người không dám tưởng tượng điều đó thực sự tồn tại.

Kình khí từ trung tâm vụ nổ, từ tinh quang liên tục phát ra. Lấy tinh quang làm tâm chấn, sóng xung kích liên tục tạo thành tỏa ra không gian,

cầu sồng cứ thế phát nổ liên hồi không dứt. Tất cả đều bị quật ngã không ai chống nổi lực đánh cương mãnh này.

Cảm giác như trời sập... đất sứt!

Phá hủy mọi thứ! Không còn gì!

Thật là kinh khủng! Tuyệt chiêu có sức mạnh ghê ghớm vậy sao? Tiếng gào thét cũng vang lên, những kẻ không chịu nổi áp lực liền bị kinh khí đánh tan, tan thành mây khói, một mảnh xác cũng chẳng còn. Những người sống sót chỉ mong cơn chấn động mau chóng kết thúc mà thôi! Không mong gì khác!

...

Mặc dù đã có thủy bích che chắn nhưng quân sĩ hai bên đều không tránh khỏi vụ nổ. Kẻ chết người bị thương, chết mất xác có, chết không còn nguyên vẹn cũng có. Người bị thương thì nhiều không kể xiết.

Thuần Lang miệng phun ra một ngụm máu.

“Người không sao chứ?”

Mã Quang hỏi sau đó hần lại nhìn ra phía sau. Quân sĩ Man tộc đều ngã nhào, tử thương vô số.

“À hú!”

Đàm Vân Thăng lóp ngóp bò dậy, mình mẩy của hần xây xát rất nhiều nhưng vẫn đủ sức hú lên một tiếng? Mã Quang thấy bộ dạng của hần thì phì cười.

“Thật không thể tin nổi!”

Mã Quang phóng tầm mắt ra xa, hẩn nhìn vào làn sương khói bao trùm mà lạnh sống lưng.

Trong làn cát bụi chưa tan ấy...

“Đằng Long! Người không sao chứ?” Là tiếng của Như Tranh hỏi.

“Không sao! Không sao!”

Đằng Long trấn an, nhưng y một lần nữa phải thầm cảm ơn người con gái này. Nếu Như Tranh không dùng thuật bảo hộ Ngọc Thanh Ngưng Giáp thì Đằng Long chắc chắn thụ thương.

Với đôi mắt nhỏ bé, con người làm sao quan sát hết được sức tàn phá của vụ nổ gây ra? Giá mà những con chim kia chúng truyền tải được thông điệp đến với mọi người. Những con chim đang bay cao vì sợ hãi, thứ chúng nhìn thấy thật sự thảm khốc.

Toàn bộ khu rừng bị thổi bay, núi đá sụp đổ thành bình địa, bình địa sụp thành hào sâu, sâu muôn trượng. Xung quanh tựa hồ không còn sự sống, tiêu điều xơ xác. Tất cả những gì còn lại là mặt đất lạnh lẽo, trơ trơ nhìn trời. Trên mặt đất ấy lại có hai người đàn ông nằm úp mặt xuống bất động. Họ chính là Lư Trường và Hùng Vũ, hai kẻ đã gây nên thảm cảnh này.

Khoáng thế kì chiêu đã qua, hai đại cao thủ cũng kiệt sức mất rồi. Họ rốt cuộc đã quy gối, đã chùn chân?

Cuộc đấu liệu đã kết thúc?

Mặt đất vẫn im lặng, vẫn thấm đẫm máu thịt của thương sinh thiên hạ. Giữa trời và đất là con người, thật tốt đẹp biết bao?

Vậy mà giữa người với người lại còn gió tanh mưa máu?

...

Đây là kết cục của chiến tranh?

Đặng Long nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì nổi lên một cảm xúc kì lạ. Chân tay run lẩy bẩy rồi vô lực, trái tim của y đập thành thịch. Tựa hồ cơ thể của y đang phản ứng lại, đang thiếu dưỡng khí. Đặng Long phải thở thật sâu, hít thật mạnh. Nhưng càng cố, trái tim của y càng đập nhanh hơn. Cảnh tượng chết chóc này, cảm giác chết chóc này...

“Ta thấy lạnh! Mắt ta cũng mờ rồi!”

Nó làm Đặng Long thấy sợ. Nỗi sợ hãi đến từ không gian u tối, nỗi sợ hãi trong tâm thức, nỗi sợ hãi đến từ hắc khí.

Đặng Long bất chợt thấy đau, cơn đau từ cánh tay mỗi lúc một dữ dội. Y lập tức quy xuống!

“Long!”

Như Tranh tiến lại gần nắm lấy bàn tay Đặng Long. Như Tranh âm thầm truyền chân khí vào trong người y. May thay, mọi người đều cho rằng đó là tác động của vụ nổ ban nãy. Không ai nghĩ rằng Đặng Long còn có thứ khác đang liên tục xâm chiếm cơ thể. Hắc khí!

“Người phải bình tĩnh! Thở đều đi!”

Như Tranh động viên Đặng Long. Kế đó vẫn truyền chân khí cho y, luồng khí dịu dàng thuần khiết, nó đẩy lùi hắc khí trở lại cánh tay, không cho hắc khí lan ra. Luồng khí như dòng nước mát xoa tan bức bối, xoa tan khó chịu trong người Đặng Long.

Như Tranh! Một vị cứu tinh không thể thiếu của Đặng Long. Như Tranh là một thứ gì đó đặc biệt

Bất chợt Đăng Long nắm chặt cánh tay Như Tranh, ánh mắt của y nhìn cô chăm chăm. Có phải là một ánh mắt xuyên tâm thường thấy. Như Tranh lúc này ngơ ngác.

“Người...”

Một câu nói khó hiểu phát ra từ cổ họng. Đăng Long hơi nheo mắt lại, ánh mắt có phần... đáng sợ!

Nó đang mất màu, cả hai con mắt dường như đang lặn vào trong, đang dần biến mất.

“Hừ!”

Trước mắt Đăng Long không phải là Như Tranh đâu, trước mắt của y là một bóng ma hắc ám.

“Ta đến với người!” Giọng con ma thì thầm.

Nó ngay lập tức bay đến đối diện Đăng Long. Một bên tay trái là da thịt con người trắng toát, bên kia là những chiếc vảy đen tuyền. Một người có hai cánh tay khác nhau?

Ma ảnh dùng tay mình bóp mạnh lên trán Đăng Long. Hai luồng chỉ lực ở hai ngón cái ấn xuống vô cùng mạnh mẽ.

“Tối và lạnh lẽo!” Đăng Long lên tiếng trầm mặc khiến cho Như Tranh sợ hãi.

“Không sai, ta sẽ cho người được thấy thứ này...”

Ma ảnh nói rồi thì bất chợt, hai mắt của nó ghé sát Đăng Long. Từ trong hốc mắt hiện lên những chớp màu đỏ. Thế rồi chân khí cứ thế truyền vào mắt y.

“A...”

Đặng Long hét lên đau đớn tột cùng!

“Người là...”

Không phải Như Tranh, Đặng Long nhận thấy một người hoàn toàn khác lạ. Cho dù... Như Tranh đặt tay lên trán và truyền chân khí cho y.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 30

“Tên khốn!”

Ở dưới hố sâu một tiếng nói vang vọng. Là tiếng của Lữ Trường, hẳn đang từ từ đứng dậy và lao đến chỗ Hùng Vũ.

Vẫn đánh? Kiệt sức rồi vẫn đánh? Chân khí đã cạn rồi vẫn đánh? Bởi vì trận đấu chưa kết thúc. Nhưng hai cao thủ sức cùng lực kiệt sẽ đánh nhau ra sao?

“Lại đây!”

Lữ Trường đâm Hùng Vũ được một cái thì cũng bị đối phương trả lại một quyền.

Đánh nhau như là...

“Thất phu Hùng Vũ!”

Lữ Trường định đâm vào mặt đối phương nhưng Hùng Vũ đã giơ tay đỡ lấy.

“Tên khốn! Xem đầu ai cứng hơn!” Lữ Trường đập đầu vào Hùng Vũ. Cả hai cùng thở dốc.

“Tên khốn Lữ Trường người cũng giỏi thật!”

“Thất phu dám gọi ta là tên khốn?”

“Ta muốn gọi người là gì thì gọi. Người là tộc trưởng nhưng người cũng là tên khốn. Ha ha!”

“Người dám!”

Vừa đánh vừa chửi nhau, đây liệu còn là cuộc đấu kinh thiên động địa nữa không?

Hộc!

“Thất phu người được lắm!” Lư Trường ngồi bệt xuống đất nói.

“Tên khốn người cũng vậy!”

“Không có chuyện đó đâu!”

Hùng Vũ vừa định nhào người tiến đánh thì Lư Trường đã cúi xuống ôm bụng của ông. Lư Trường đẩy mạnh khiến cả hai cũng ngã nhào xuống đất.

“Thất phu hết sức rồi!”

“Tên khốn người cũng mệt rồi!”

“Ha ha!”

Cả hai cũng cười vang. Khoái chí!

Bộ dạng hiện thời của Hùng Vũ và Lư Trường thật chẳng giống hai vị tộc trưởng chút nào. Họ chỉ như hai gã thất phu, thất phu chi chiến!

“Hùng Vũ, nếu người không phải là người Tiên tộc thì chắc chúng ta đã thành tri kỷ rồi đấy!”

“Ha ha! Hai ta làm bọn phàm nhân thất kinh rồi!”

“Còn không phải ư? Làm sao chúng thấy được kì chiêu tuyệt thế của chúng ta mà không sợ hãi? Hừ!”

“Ta với ngươi vẫn luôn là đối thủ truyền kiếp mà! Ha ha!”

Lữ Trường liêu xiêu đứng dậy. Hắn nhìn thấy vẻ mặt đặc ý của Ngưu Quảng thì không chịu được.

“Tên đó...”

Lữ Trường chỉ tay về phía Ngưu Quảng làm Hùng Vũ chú ý.

“Ta vẫn muốn đánh bại thất phu ngươi chứ không phải hắn!”

Lời này có nghĩa là gì? Người thông minh như Hùng Vũ làm sao không hiểu hàm ý bên trong. Lữ Trường là muốn cảnh báo, rất có thể lần sau tiến đánh tộc trưởng Tiên tộc đã không còn là Hùng Vũ mà là Ngưu Quảng.

Hùng Vũ cũng đã lờ mờ hiểu được vì sao Lữ Trường đột nhiên xuất binh. Là do có tác động của Ngưu Quảng?

“Ta...”

Lữ Trường đang định nói câu gì đó thì bị chặn họng. Là cảm giác khí huyết ứ đọng ở cổ, cả người Lữ Trường nóng ran. Hắn trước nay chưa có cảm giác này bao giờ. Một luồng khí cương mãnh chạy khắp cơ thể, mạnh hơn cả chính khí của hắn. Lữ Trường lấy đâu ra sức mạnh này?

“Thủy Bích Trận!”

Thuần Lang lại một lần nữa dùng thuật, hắn lập tức đóng khung hai người Lữ Trường và Hùng Vũ. Tuy lần này quy mô nhỏ hơn nhưng cũng

đủ để không kẻ nào có thể xâm phạm đến được.

...

Điều gì đang xảy ra đối với Lữ Trường thế này? Hãn nóng lạnh thất thường, dưới chân bốc lên một luồng tử khí màu tím, len lỏi trong lục phủ ngũ tạng. Tử khí như kích thích cơ bắp của hãn.

“A...”

Lữ Trường hét lớn, luồng khí bốc lên bao trùm cơ thể. Hãn lúc này há miệng, rãi rớt chảy ra ròn ròn.

“Người...”

Hùng Vũ chưa nói hết câu thì bị Lữ Trường tung một quyền đánh thẳng vào ngực. Ông bay người ra sau, vết máu từ miệng phun dài ở trong không trung. Hùng Vũ cảm thấy chân tay vô lực, một quyền vừa rồi như đòn chí mạng đối với Hùng Vũ.

“Tam Ly hộ thể?”

Hùng Vũ khê nhâm. Thì ra Lữ Trường đã hấp thụ chân khí của Tam Ly châu, chính nó giúp hãn có thêm sức mạnh vào lúc cuối trận. Nhưng... Lữ Trường tựa hồ mất hết kiểm soát. Hãn đang vô thức và từ từ tiến lại Hùng Vũ.

Đã đến lúc kết thúc mọi chuyện rồi ư? Giây phút quyết định đã tới. Thời khắc của một kẻ vươn lên ngôi bá chủ, một kẻ thất bại ngã xuống!

Lữ Trường đi tới vung Ma Luân, chỉ một vết cửa nhẹ cũng đủ làm Hùng Vũ gãy cổ.

“Ta không có thời gian với người nữa!”

Đặng Long mở mắt định thần. Ánh mắt nghiêm nghị áp chế hoàn toàn những tia chớp đỏ của ma ảnh ở trong tiềm thức.

“Như Tranh!”

“Ừ!”

Đặng Long chỉ nói hai từ rồi nhảy xuống bên dưới, như thể hiểu ý đối phương, Như Tranh cũng đã sẵn sàng.

Ngưu Quảng mở mắt to nhìn về phía thủy bích. Điều hắn mong muốn lúc này chính là Hùng Vũ chết dưới tay Lư Trường. Bất chợt lại có biến cố xảy ra, một bóng người nhảy xuống lao thẳng về phía hố sâu.

“Tên nhóc, người muốn cứu hắn ư? Vô ích thôi!”

Ngưu Quảng tự tin là bởi kẻ đang lao xuống không có khả năng phá giải thủy bích của Thuần Lang. Nhưng hắn đã nhầm, người phá giải thủy bích không phải Đặng Long, mà là...

“Đặng Long! Cẩn thận!”

Mỹ An thấy Đặng Long thì vừa vui sướng vừa lo lắng, cô lên tiếng cảnh báo cho y.

Một mực lao về phía trước, những lời lẽ của Hùng Vũ đã làm Đặng Long cảm động. Bảo vệ tộc nhân bằng mọi giá ư? Trên thế gian có người như vậy thật sao? Nhất định phải cứu Hùng Vũ khỏi cơn nguy cấp.

“Thủy Bích Trận: Khai!”

Như Tranh đặt lòng bàn tay xuống đất, bức tường phía trước Đặng Long tự động mở ra một khoảng nhỏ, y cứ thuận thế mà chạy vào.

“Hử?”

Thuần Lang hừ lên một tiếng. Tuyệt học của hắn lại bị một đứa con gái phá giải rồi sao? Ngay cả Ngưu Quảng cũng thất kinh.

“Thuần Lang! Mau cho bọn ta vào!”

Thấy Đăng Long lọt vào Thủy Bích, Mã Quang và Đàm Vân Thăng cũng nhất loạt xông lên. Hai người họ muốn đến ứng cứu Lữ Trường.

“Chết đi!”

Lữ Trường dùng Ma Luân đánh xuống. Hùng Vũ nhắm mắt, quả thực ông đã không còn sức lực để mà kháng cự.

...

“Keng”, âm thanh vang lên bất chợt, là tiếng vũ khí va vào nhau.

Là Nghịch Tung Kiếm! Đăng Long dùng nghịch tung đỡ lấy chiêu thế của Lữ Trường. Vừa kịp lúc, Đăng Long đã cứu được Hùng Vũ.

“Nhãi ranh! Muốn chết sao?”

Vừa định xuất thủ thì bị ngăn chặn, Lữ Trường quát lên bực tức.

“Cẩn thận! Đừng nhìn vào Ma Luân!”

Lời cảnh báo của Hùng Vũ đến quá muộn.

“Xoẹt, xoẹt” không gian trước mắt Đăng Long giằng xé, y như bị thôi miên trước Ảo Ảnh Ma Luân. Sức mạnh tà dị của nó khiến Đăng Long không thể định thần.

Lữ Trường thấy đối phương mất tập trung thì liền đá mạnh một cước, Đăng Long bị đẩy lùi ra phía sau. Trong ngực áo lúc này rơi ra một cây cỏ.

Mã Quang và Đàm Vân Thăng cũng vừa tới nơi.

“Người giỏi, cần thận rơi đồ kia!”

Đàm Vân Thăng lên tiếng khiến Mã Quang và Lữ Trường trợn mắt.

“Cái gì? Diêu Sơn thảo?”

Diêu Sơn thảo? Ở đâu ra Diêu Sơn thảo? Đằng Long vô cùng thắc mắc. Tại sao hai người Mã Quang và Lữ Trường lại nhìn chăm chăm vào cây cỏ mới rơi như vậy? Lẽ nào?

“Diêu diêu cái gì? Chỉ là cây cỏ tao tặng nó thôi mà?”

Đằng Vân Thăng gãi đầu, câu nói của hắn làm Mã Quang, Đằng Long ngơ ngác. Bộ dạng ba người lúc này như... ba tên ngốc!

“Đàm Vân Thăng! Mau nói, mày lấy nó ở đâu ra?”

Mã Quang hoảng hốt, vì hắn biết được Đàm Vân Thăng tặng bảo vật cho người Tiên tộc sẽ có hậu quả thế nào?

“Tên phản đồ! Người chán sống rồi phải không?”

Lữ Trường nổi giận, hắn túm cổ Đàm Vân Thăng và nhấc bổng lên. Dựa vào phản ứng của Lữ Trường Đằng Long có thể khẳng định cây cỏ mà Đàm Vân Thăng đưa cho y chính là Diêu Sơn thảo. Chỉ là... tại sao?

Người Man một mực khẳng định Diêu Sơn đã mất. Tại sao Diêu Sơn còn xuất hiện nơi đây? Nó ở ngay trong ngực áo của y lâu lắm rồi.

“Diêu diêu cái gì? Thảo thảo cái mẹ gì? Tao chỉ tặng nó một cây cỏ dại mà thôi. Mã Quang, tao không biết gì cả, đó chỉ là giao ước giữa những người anh em.”

Càng nói càng sai, càng nói càng sai!

“Lại còn dám kết giao với kẻ thù! Xem ta xử người thế nào?”

Lư Trường ngày một siết chặt hồ trao. Bảo vật tìm kiếm bấy lâu lại bị một tên vô danh tiểu tốt đoạt mất. Lư Trường không nổi giận sao được?

Mã Quang nhớ lại hôm đó, Đàm Vân Thăng chính là từ trong Hồ Nha động đi ra. Hắn làm sao đi vào, làm sao lấy được Diêu Sơn thảo? Dù có vô tình đi chẳng nữa cũng không thể giải thích nổi.

Lư Trường đang định một trao bóp chết Đàm Vân Thăng thì đổi ý. Trước mắt phải lấy lại Diêu Sơn thảo. Lư Trường tiến đến Đăng Long, hắn lập tức vung luân. Đăng Long đã chuẩn bị từ trước, y lấy Long Nhân kiếm chống đỡ. Nhưng...

“A...”

Đăng Long kêu lên một tiếng rồi ngã quy, một tay y ôm ngực, tay phải thì liền bất động tức khắc.

“Người không bỏ ta được đâu! Hừ!” Ma ảnh dùng tay bóp chặt lên trán Đăng Long làm cho thần trí cyả y rối loạn.

Long Nhân kiếm có một luồng hạo khí chính trực, cương mãnh vô cùng. Làm sao người thường có thể cầm nổi?

“Không ổn! Hắc khí đang phản ứng lại, vừa do Ma Luân tà dị kích thích nó, vừa do hạo khí của Long Nhân kiếm tác động. Cứ thế này Long sẽ...”

Như Tranh thầm lo lắng và chạy tới thủy bích. Đăng Long cảm thấy tức ngực, y không thể thở nổi, cánh tay phải đau đớn vô cùng.

Không kịp! Như Tranh mới chạy được nửa chặng thì Lư Trường đã đánh tới. Tình thế nguy cấp!

“Ngọc Thanh Ngưng Giáp!”

Một tấm khiên giáp được dựng lên trước mặt Đằng Long và Hùng Vũ. Lữ Trường không tài nào đánh vỡ được tấm khiên đó.

“Xa như vậy mà con bé vẫn thi triển được. Không tầm thường, không tầm thường đâu!”

Ngưu Quảng nắm chặt lòng bàn tay, hấn như đang giận dữ.

“Dù có hộ thể xem các người chống được bao lâu?”

Lữ Trường đặc ý, hấn dẫu kiệt sức nhưng còn Tam Ly tiếp thêm nội lực. Đám tiểu bối này không phải đối thủ của hấn.

“Đằng Long! Nhận kiếm!”

Như Tranh từ xa đưa tay ném một thanh kiếm về phía Đằng Long, kiếm về với chủ. Tàn kiếm lần đầu xuất thế. Kiếm vừa khỏi bao phát ra hào quang sáng loáng, phản chiếu ánh nắng mặt trời.

“Giết chúng đi! Ta có thể cho người sức mạnh! Cả hai bọn chúng, Hùng Vũ và Lữ Trường, giết luôn một thể không bỏ sót ai.”

Ma ảnh thúc giục!

Tuy vậy...

“Một thanh sắt vụn mà đòi đánh với ta sao? Tên ranh người về luyện thêm mười năm nữa đi!”

Một người tầm thường, một kiếm tầm thường, biết đâu lại làm nên chuyện bất thường. Đằng Long chĩa kiếm về phía Lữ Trường đồng dục:

“Ta đã luyện hơn mười năm rồi! Không cần người nhắc!”

“Vậy thì để ta tiễn ngươi lên đường!”

Lữ Trường dùng Thiêm Linh dịch chuyển nhưng Đăng Long đã sớm quan sát được chiêu này, y lùi lại ba bước khiến cho đối phương không đủ tầm đánh tới. Lữ Trường dịch chuyển đến liền nhằm xuống chân Đăng Long mà đánh. Không chần chừ, Đăng Long chống tay xuống đất. Là chiêu đó, Bạch Hạc Hoán Hình. Đăng Long tung một cước vào vai trái Lữ Trường khiến hắn cảm thấy đau nhức.

“Luyện kiếm mười năm rồi ư? Quả nhiên y không nói khoác. Vừa ra chiêu đã đánh trúng điểm yếu của đối phương. Đăng Long này quan sát rất tỉ mỉ”

Lý Kiệt không biết từ bao giờ rất hứng thú khi xem Đăng Long giao đấu. Không chân khí, hắn muốn xem Đăng Long vận dụng kiếm thuật ra sao?

“Ha ha! Cũng có một điểm thông minh đấy! Hùng Vũ! Tên này là đệ tử của ngươi phải không?”

Lữ Trường cao hứng hỏi Hùng Vũ nhưng ông cau mày:

“Đăng Long! Mau rút đi! Ngươi không phải đối thủ của hắn đâu!”

“Này! Ta đang hỏi nó có phải đệ tử của ngươi không cơ mà?”

Lữ Trường bỗng nhiên chợt hứng khi Hùng Vũ không hề đáp lại.

“Không phải!” Hùng Vũ miễn cưỡng trả lời.

“Hừ! Tên này còn có chút dũng khí hơn đám trên kia. Đáng tiếc là không phải truyền nhân của ngươi, nếu không ta sẽ để y sống sót mà kể lại câu chuyện của ngươi. Hùng Vũ, bây giờ nhận y làm đệ tử cũng chưa muộn đâu!”

Lư Trường tự tin sẽ triệt hạ được Hùng Vũ ư? Chưa chắc!

“Hừ!”

Âm thanh trầm mặc phát ra từ cổ họng Đăng Long. Giống hệt như lúc y chuẩn bị giao đấu với Thiệu Bình. Hùng Vũ cơ hồ hiểu được đây mới là con người thực sự của đứa trẻ này. Về ngoài tầm thường nhưng bên trong lại có rất nhiều bí mật. Một con rồng đang tìm cách bay lên?

“Người cũng không chắc có thể đánh bại bọn ta nên mới kéo dài thời gian để Tam Ly hồi phục chân khí cho người!”

Một câu nói làm Lư Trường thất kinh, hẩn nhìn vào mục quang không chút mảy may sợ hãi của Đăng Long mà chột dạ. Tên nhóc này có thể nhìn ra huyền cơ của hắn? Đúng là Lư Trường đang chờ Tam Ly hồi phục thêm một chút nữa, vậy mà đã bị phát hiện trong chốc lát. Nhưng thế là đủ giết tên khốn này rồi!

“Người... Đăng Long phải không? Được chết dưới tay ta cũng là vinh dự của người rồi!”

“Hừ! Bọn ta không đánh lại người, nhưng có thể cứu người được!”

Bọn ta? Hùng Vũ còn đang thắc mắc thì hai bóng nữ nhân xuất hiện. Là Mỹ An và Như Tranh. Hai đứa con gái, Lư Trường có coi ra gì?

...

“Mỹ nương! Hãy đưa Hùng Vũ đại nhân rời khỏi! Nơi này để bọn ta lo!”

Như Tranh lên tiếng, có cô ở bên Đăng Long an tâm hơn nhiều. Mỹ An tiến lại dìu cha mình đứng dậy nhưng khuôn mặt trở nên ái ngại.

“Hai người... có được không đấy?”

“Mau đi!”

Mỹ An còn chần chừ thì Đăng Long quát. Lần trước khi cô giao đấu với Long – Tranh đã thấy sự phối hợp ăn ý giữa hai người họ. Nhưng chỉ một Lý Kiệt còn không chống nổi, huống hồ bây giờ là Lữ Trường?

“Tất cả không ai được đi hết!”

Lữ Trường ném chiếc luân của mình về phía Mỹ An, nội lực cường đại, Ma Luân bay vun vút trong không trung.

Quá nhanh! Mỹ An không thể tránh nổi. Lữ Trường thấy thế khẽ nhếch mép cười, tay trái hất lại sử ra Tâm Nguyệt Hồ Trảo nhắm thẳng đến Như Tranh. Cùng lúc Lữ Trường đánh tới hai mục tiêu cách xa nhau, cốt là để Đăng Long không kịp ứng cứu.

Nhưng Như Tranh vẫn còn ở đó!

“Ngọc Thanh Ngưng Giáp!”

Như Tranh liền lúc dựng lên khiên giáp che chắn bản thân và Mỹ An. “Bình”, Ma Luân đập vào khiên giáp liền rơi xuống đất. Hồ Trảo đánh tới Như Tranh cũng dừng lại.

“Đúng là không dễ đối phó!”

Lữ Trường tự nhủ, hộ khiên của Như Tranh quá đôi khó chịu. Cứ thế này hẳn ta không thể xuống tay cho được.

“Đại nhân! Ngài cứ tấn công, còn người con gái này giao lại cho thuộc hạ!”

Tiếng nói phát ra thật đúng lúc, là Mã Quang, hẳn không thể đứng nhìn mãi được.

“Đây là cuộc chiến giữa đại hai tộc. Vị này, xin hãy tự bảo trọng!”

Mã Quang quay về phía Như Tranh từ tốn.

“Đằng Long! Người anh em! Ở trước chiến trường thế này thì không có anh em nào hết, mà cố mà chạy đi đấy! Nếu không tao sẽ... đá đít mày. Ha ha ha!”

Đàm Vân Thăng cười hô hô. Bộ dạng hăn có phần ngốc nghếch nhưng Đằng Long không thể lơ là.

“Tên cạo đầu kia chỉ lực rất mạnh, tên còn lại khả năng ra sao ta cũng không nắm rõ. Nhưng hăn là trưởng lão của Man tộc đấy. Như Tranh người cẩn thận!”

Đằng Long nhắc nhở Như Tranh. Hai tân binh đấu với hai cao thủ của Man tộc, lại thêm cả Đàm Vân Thăng. Không cần sức chút nào!

“Mỹ An! Còn không mau đi!”

Mỹ An hiểu rằng hai người Đằng Long và Như Tranh đang kéo dài thời gian cho mình. Vì thế cô lập tức rời khỏi, không thể phụ lòng bọn họ được.

Lữ Trường thấy Hùng Vũ đang bỏ chạy thì lập tức phi thân lao tới. Đằng Long định thần, y bay lên không trung đánh ra một đòn tung kiếm vào vai của Lữ Trường. Kinh lực từ đòn đánh khiến hăn phải đáp xuống đất. Nhưng hăn chỉ khẽ nhếch mép cười khẩy.

“Nhãi ranh không đủ tư cách ngăn cản ta đâu! Thiểm Linh!”

Lữ Trường dùng thuật lập tức dịch chuyển chín bước. Thân ảnh của hăn đã ở sau lưng Đằng Long nhằm Hùng Vũ mà đánh tới. Đằng Long

không còn cách nào khác phải vận hết sức đuổi theo, nhưng y chạy một bước một, còn Lữ Trường chạy chín bước một. Làm sao theo kịp?

Cùng lúc ấy, Đàm Vân Thăng vận lực đánh ra một quyền.

“À hú... Á!”

Tiếng hú của hắn đứt đoạn vì đánh trúng vào tấm khiên của Như Tranh. Đàm Vân Thăng vấy tay đau đớn.

“Bà mẹ nó! Phải đấm mạnh hơn à? Cô em cẩn thận đó! À à à... hú!”

Đàm Vân Thăng lấy đà tung ra một quyền mạnh hơn trước gấp bội. Như Tranh tính toán rất chính xác, vừa kịp lúc Đàm Vân Thăng đánh tới thì lại sử ra Ngọc Thanh Ngưng Giáp. Không những thế, hộ khiên còn bảo vệ cả Mỹ An và Hùng Vũ nữa.

“Đúng như ta dự đoán, thuật của người chỉ tạo được hai khiên giáp!”

Lữ Trường mừng thầm trong bụng rồi nói lớn:

“Thế này thì sao?”

Nói rồi Lữ Trường đột nhiên quay người trở lại, hồ trảo của hắn quật ngã Đăng Long xuống đất. Lữ Trường chuyển sang tấn công Đăng Long khiến cho Như Tranh chẳng kịp trở tay.

Một đòn quá mạnh, Lữ Trường ghì chặt Đăng Long, dù cố thế nào y cũng chẳng thể nhúc nhích. Lữ Trường vận lực một mạch nhắc bổng đối phương ở trên không trung.

“Đăng Long!” Như Tranh gọi, cô ngay lập tức lao tới chỗ y nhưng bị chặn lại.

“Kì Hồ Dị Ngoặc!”

Mã Quang thi triển không chế nhằm hai chân Như Tranh mà trối. Không thể chần chừ, Như Tranh lấy tay niệm ấn.

“Liên Thân!”

Bông sen nở ra từ dưới chân của Như Tranh, từng cánh hoa đập vào Kì Hồ Dị Ngoặc làm nó tan vỡ.

“Con mẹ! Chạy được rồi?”

Đàm Vân Thăng và Mã Quang đều ngây người.

“Người con gái đó cũng thật lợi hại!”

Mã Quang thầm khen, kì thực hẳn không muốn làm khó Như Tranh. Trận chiến này cũng đã đến hồi kết thúc. Chỉ có điều...

“Người còn gì muốn nói không?”

Lữ Trường tay trái vận khí làm cho các ngón tay co quắp lại, một luồng tử khí bao trùm. Là kết ấn của Tâm Nguyệt Hồ Trảo. Một trảo này chỉ cần đánh trúng Đẳng Long tất vong mạng, cho dù nó chỉ có một thành công lực của Lữ Trường. Hẳn không phải vì khinh thường đối thủ mà vì chân khí còn lại chỉ có bấy nhiêu. Không thể lấy thêm được nữa.

“Đi chết đi!”

Lữ Trường đã vung tay, hấn nhằm vào bụng Đẳng Long mà đánh. Một trảo là thủng bụng. Đẳng Long đã thủng bụng?

Không! Có một cánh tay chân khí xuyên qua Đẳng Long nhưng không phải của Lữ Trường.

“Vân Thủ!”

Hai ngón trỏ và ngón giữa chụm lại đánh vào trung tâm của hồ trảo, chước này của Như Tranh lập tức ngăn chặn sát chiêu. Tuy thoát khỏi hiểm cảnh nhưng hai người cũng bị đánh bay một đoạn!

Thật điên rồ! Lữ Trường không thể tin vào mắt mình. Con bé kia có thể vận khí đánh xuyên qua người Đẳng Long mà tên nhóc ấy vẫn không sao cả? Lữ Trường càng lúc càng nóng giận. Hẳn nhất định phải giết hai đứa nhãi ranh mới được.

Đẳng Long vừa định đứng dậy thì cảm giác đau đớn vô cùng. Hắc khí quả thật biết chọn thời điểm.

“Thịch, thịch”, cảm giác như là... Đẳng Long thấy có gì đó đang đập vào tim. Cái gì đó bóp nghẹt trái tim của y. Cái gì đó đang bám rễ vào trái tim?

Diêu Sơn thảo!

“Nhanh lên! Nếu không kì thảo sẽ giết chết ngươi. Đến đây với ta!”

Kì thảo đột ngột lặn vào cơ thể Đẳng Long. Là do hắc khí kích thích Diêu Sơn thảo hay ngược lại? Chỉ biết Đẳng Long đang gục xuống ôm ngực.

“Đẳng Long! Ngươi không sao chứ?”

Như Tranh biết được có điều chẳng lành xảy ra, bởi vì lúc này cả hắc khí lẫn Diêu Sơn thảo đều đang hợp công. Cơ thể Đẳng Long làm sao chịu nổi, y lập tức bất tỉnh.

“Trị Dũ thuật!”

Khí xanh bao trùm, chân khí liên tục truyền sang Đẳng Long. Nhưng lúc này còn kẻ địch đương tiền, Như Tranh khó lòng ứng phó?

...

Lư Trường cứ từ từ tiến lại gần, dù không còn chân khí hẳn vẫn có thể triệt hạ đối phương bằng thể thuật. Tuy vậy một lần nữa Lư Trường vẫn bị chen ngang.

Bóng áo đen xuất hiện trước mặt Lư Trường. Là Lý Kiệt! Hắn không muốn Đẳng Long chết vào lúc này nên đã xông lên trận tuyến. Lư Trường đã hết chân khí cho nên Lý Kiệt hoàn toàn có thể đối phó.

“Yên tâm! Ta sẽ trông chừng cho ngươi, cứ an tâm mà chữa trị cho Đẳng Long.”

“Đa tạ!”

Như Tranh ngược lên thì thấy thân hình cao lớn của Lý Kiệt, điều đó giúp cô an tâm phần nào.

Hơn nữa... Ngưu Quảng phát cờ trong tay, tất thấy quân binh Tiên tộc cũng nhất tề xung trận.

“Theo ta!”

Phải rồi! Ngưu Quảng hẳn cũng muốn đoạt bảo vật!

“Giết! Giết chúng cho ta!”

Tiếng hô vang như hổ gầm này chính là của Lư Trường. Người Man tộc cũng đồng loạt xuất chiến. Luồng khí Tam Ly đã mất, Lư Trường cảm thất mệt mỏi và kiệt sức. Hắn vẫn chưa khống chế được Tam Ly châu. Nhưng chiến sự không thể thiếu được chủ soái, Lư Trường đốc thúc quân sĩ, hẳn hô hào, hẳn la hét trong khi Hùng Vũ chẳng nói được gì.

“Tộc trưởng, chúng ta mau rút thôi!” Một người cảnh vệ đến gần Lư Trường.

“Khốn kiếp! Lên cho ta, giết hết chúng đi! Giết! Giết!”

“Ngài đang bị thương thuộc hạ dẫn ngài đi trước, chỗ này hãy giao lại cho chúng tôi.”

“Hùng Vũ sắp chết rồi! Mau giết hăn, giết sạch Tiên tộc! Bắt lấy tên khốn che mặt, bắt lấy!”

Mặc dù bị cảnh vệ kéo đi nhưng Lư Trường vẫn hét lớn ra lệnh, điều này làm cho người Man tộc vô cùng hưng phấn.

“Vút, vút”, mấy Huyết Đồ cùng lúc xuất hiện trước mắt Hùng Vũ. Kế đó là Ngưu Quảng, hăn liền hăng giọng cao ngạo:

“Nơi này do ta tiếp quản được rồi! Nhất định sẽ không thua đâu!”

Ngưu Quảng nhếch mép nói tiếp:

“Mang cả Đẳng Long đi luôn!”

“Không được!” Như Tranh lên tiếng phản đối.

“Hử! Có chuyện gì?”

“Diêu Sơn thảo đã lặn vào trong cơ thể Đẳng Long, nếu không cứu chữa thì y sẽ gặp nguy hiểm!”

“Đẳng Long chết thì liên quan gì tới bốn hầu? Có chằng Diêu Sơn thảo chưa lấy được, vậy thì cứ để y mang trong mình giúp ta.”

Ngưu Quảng trầm nghĩ rồi nói với Như Tranh:

“Tùy người!”

Nói xong Ngưu Quảng xông ra trận tiền đốc xuất binh lính. Cánh tả, cánh hữu giao chiến vô cùng ác liệt.

...

Chiến tranh có gì hay ho cơ chứ? Người giết ta, ta giết người, giết qua giết lại có gì hay chứ?

Hàng ngàn người xúm lại tàn sát lẫn nhau, đó chính là khói lửa chiến tranh. Lẫn khuất trong đó là những tiếng la hét của binh sĩ xung phong giết địch, của binh sĩ gục ngã bị thương. Trời đất im lặng, mặc cho con người gào khóc. Một kẻ gào lên hung hãn khi vừa giết được kẻ địch nhưng ngay tức khắc lại kêu lên thảm thiết vì bị tên khác hạ sát. Trời vẫn im lặng nhìn xuống, đất chỉ biết thấm đẫm máu tươi.

Con người nói chiến tranh có loại chính nghĩa, có loại phi nghĩa. Nực cười thay! Chiến tranh chỉ có sống chết mà thôi! Kẻ sống thì chiến thắng, kẻ chết thì chiến bại. Ý nghĩa của chiến tranh là sự sống sót trở về!

Nhưng khi tàn chiến có bao nhiêu kẻ trở về được với vợ con? E rằng những người ngã xuống còn gấp ngàn lần số ấy. Khi sống thì đứng giữa hai chiến tuyến khác nhau, khi chết thì nằm cạnh nhau giữa chốn đồng không mông quạnh. Da thịt tung tóe, máu chảy thành sông, xương trắng chất đầy.

Chiến tranh là như thế! Chua chát thay!

Hai gã thất phu thì sức cùng lực kiệt. Còn ba tên ngọc chôn chân giữa chốn chiến trường lạnh tanh.

Nực cười thay!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 31

Như Tranh dìu Đẳng Long đứng dậy, y nhìn cảnh tượng trước mắt mà thấy ghen ở cổ. Kết cục của chiến tranh là thế đó!

Giữa ba kẻ đứng như trời trồng có một kẻ đang khóc. Là Đàm Vân Thăng đang khóc, hai hàng lệ cứ thế vô thức tuôn rơi. Hẳn khóc than cho những kẻ ngu muội ngã xuống. Tại sao không vui vẻ mà sống như hẳn?

Còn nữa, Mã Quang khuôn mặt như vô thần. Là cảm giác bất lực khi biết mà không ngăn nổi chiến tranh xảy ra. Cảm giác quặn thắt trong lòng.

Vẫn còn một người, là Đẳng Long. Không thấy đau lòng, cũng chẳng thấy hối hận. Đẳng Long chỉ cảm thấy sợ, sợ hãi đến tột cùng. Lần đầu tiên xuất trận ai mà tránh khỏi tâm trạng thế này?

Ba người, cứ đứng ngay góc ra đó cho tới khi trận chiến kết thúc. Họ không biết xung quanh là gì nữa, họ, ở hai bên địch thủ nhưng cùng chung suy nghĩ. Chiến tranh thật sự tàn khốc, sao con người cứ mãi bị cuốn vào vòng xoáy bi ai? Mã Quang, Đàm Vân Thăng, Đẳng Long, không ai trả lời được.

Đất im lặng thấm máu, trời thì khóc than. Cơn mưa rào cuối thu từ trên trời cao đổ sụp xuống. Nó như muốn rửa sạch đi máu tươi, rửa sạch đi tội lỗi của con người. Con người hắc bạch bất phân, còn cái đạo của càn khôn là nguyên trình hanh lợi. Vì con người tự làm tự chịu, còn trời đất xưa nay vẫn trơ như thế!

Hai gã thất phu, ba tên ngốc! Chúng có tự vấn rằng chính bản thân đã gây ra thảm cảnh này không? Hay đổ tại thế sự đa đoan?

Nhân tâm là cái đạo làm nên thế sự đó!

...

Đại quân hai tộc rút về sau trận chiến kinh thiên động địa. Man tộc cũng không có nhiều xáo trộn chỉ trừ một việc.

“Mã Quang! Sau này những việc quan trọng mới được đến tìm ta. Không có lệnh không kẻ nào được bước đến Hồ Nha động, rõ chưa?”

Lư Trường nói với Mã Quang trước khi bước vào hang sâu tăm tối. Hẳn là hổ nên chẳng sợ Thần Hồ?

Hay chẳng Diêu Sơn không còn, Thần Hồ cũng không còn?

“Xin hỏi đại nhân bề quan bao lâu?”

“Đến khi nào thương thế của ta lành hẳn. Sự vụ trong tộc giao lại cho người và Thuần Lang giải quyết.”

“Đa tạ đại nhân tin tưởng.”

Mã Quang chấp tay bái tạ Lư Trường, nhưng hẳn còn điều muốn nói mà không dám nói.

“Người còn việc gì nữa?”

“Dạ thưa, Đàm Vân Thăng, ngài định thế nào?”

“Cuối đông xử tử!”

Bốn chữ nói ra chắc nịch khiến Mã Quang kinh sợ.

“Đại nhân...”

“Không cần nhiều lời!”

Lư Trường đã quyết, cho dù Mã Quang cầu xin thế nào cũng sẽ vô ích. Từ đây đến cuối đông nhất định phải nghĩ cách cứu Đàm Vân Thăng ra ngoài. Trước mắt công việc của Mã Quang rất nhiều, ổn định lại Man tộc là việc khó nhất. Và chắc chắn sẽ làm hấn đau đầu nhiều nhất.

...

Lại nói, Hùng Vũ sau khi trở về liền bất tỉnh, thương thế trầm trọng. Tất cả mọi việc đều do Ngưu Quảng giải quyết. Hấn đang ngồi trầm ngâm giữa Ngưu phủ.

“Làm sao để lấy Diêu Sơn thảo?”

Câu hỏi luôn được đặt ra nhưng Ngưu Quảng không thể trả lời. Có được bảo vật chắc gì đã có lợi, vì độc tính của nó quá lớn.

“Như Tranh đó, rốt cuộc là người như thế nào?”

“Đằng Long sao rồi?” Ngưu Quảng quay ra hỏi Lý Kiệt đang đứng bên cạnh.

“Bẩm Lạc hầu, thương thế của y rất nặng.”

“Xem ra, Diêu Sơn thảo không phải là thứ gì tốt đẹp.”

“Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, ngài cũng muốn đoạt lấy Diêu Sơn thảo phải không?”

“Bây giờ thì chẳng còn, đại gì mà động vào thứ quý dị của Man tộc ấy?”

Lý Kiệt khẽ nheo mày vì sự thay đổi nhanh chóng của Ngưu Quảng. Nhưng cũng thầm thán phục ông ta.

“Phải công nhận kế dăng Tam Ly châu của ngài vô cùng tuyệt diệu. Có thể xúi giục Lữ Trường và Hùng Vũ quyết chiến, làm cho hai người họ lưỡng bại câu thương.”

“Ta hi sinh hai bảo vật của Tiên tộc mà người còn dám nói là tuyệt diệu? Ai bảo Hùng Vũ nóng lòng cứu con kia chứ?”

Ngưu Quảng đứng dậy nhìn ra ngoài sân, Lý Kiệt cũng không tiện dò hỏi thêm nữa bèn đổi chủ đề khác.

“Vậy còn Đẳng Long, ngài vẫn giữ ý định chiêu dụ?”

Chung quy vẫn là dò hỏi đẩy thôi.

“Thông minh, suy nghĩ cặn kẽ, hành động quyết đoán, võ học cũng không tồi. Người như vậy ai mà không muốn. Đáng tiếc... đã sớm bị Hùng Vũ đoạt mất.”

Ngưu Quảng thẳng thắn đánh giá Đẳng Long.

“Chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên, đại nhân đừng quá phiền lòng.”

Lý Kiệt nói là nói vậy, nhưng hẳn vẫn nghi hoặc, Ngưu Quảng sẽ dùng Đẳng Long vào việc gì? Trợ thủ hay là một con tốt thí?

...

“Ta đến thăm Đẳng Long!”

Như Tranh đang ngồi bên cạnh thì có người đi tới. Là Phụng Dương, nàng còn phải chữa trị thương thế cho Hùng Vũ nhưng hàng ngày vẫn lui

tới chỗ đội trưởng của mình.

“Đỡ nhiều rồi nhưng vẫn chưa dậy nổi!” Như Tranh trả lời Phụng Dương.

Đặng Long nghe thấy tiếng bước chân nhưng chẳng buồn quan tâm, y không còn đủ sức để ý chuyện khác.

“Người thấy trong người thế nào?”

Phụng Dương ngồi xuống bên cạnh Đặng Long, mắt phượng của nàng nhìn chăm chăm khiến y trầm mặc.

“Người thấy đỡ hơn chưa?”

Nàng phải hỏi đến lần thứ hai thì Đặng Long mới trả lời:

“Đỡ rồi!”

Đặng Long liếc mắt ra ngoài cửa lớn, y thấy từng sợi tóc dài tung bay, đen nhánh. Khẳng định là của Như Tranh. Nhưng tại sao phải tránh mặt Phụng Dương?

“Đưa tay đây ta bắt mạch cho!”

Phụng Dương chậm rãi đặt tay lên cổ tay Đặng Long.

“Độc tính đã dần khống chế nhưng nếu không lấy được Diêu Sơn thảo ra ngoài thì sẽ vô cùng nguy hiểm.” Phụng Dương thầm nghĩ.

“Ngày mai ta quay lại!”

Nàng nói rồi liền đứng dậy bước đi. Chẳng buồn nghe một câu cảm ơn của Đặng Long.

Phụng Dương đi nhưng người khác lại tới, là người Đăng Long không muốn gặp nhất. Mỹ An!

“Tên ngốc, người sắp khỏi chưa?” Người chưa đến nhưng tiếng nói đã thánh thót.

“Mấy ngày nay có một mình ta chán chết đi được!”

Đăng Long chỉ ngược nhìn Mỹ An một lần rồi lại nhìn lên xà nhà, ngói lạnh gờng mình trước gió vun vút, y vẫn không muốn bắt chuyện với Mỹ An.

“Này! Tại sao người không nói gì?”

Mỹ An vô thức đập vào ngực Đăng Long khiến y đau đến thấu xương.

“A! Xin lỗi! Xin lỗi! Ta không cố ý! Không cố ý đâu!”

“Có việc gì không?”

“Chẳng phải là đến thăm người đây còn gì?”

“Hừ!”

“Một tên lẻo mép trước kia đâu rồi? Ta có rất nhiều chỗ hay muốn dẫn người đi xem thử.”

“Đáng tiếc! Không thể theo ý mỹ nương.” Đăng Long giờ này còn sức lực đâu mà rong chơi ong bướm?

“Thế mới nói là chán chết đi được!”

Mỹ An hai tay chống cằm than thở. Cô còn huyền thuyên một hồi nhưng Đăng Long chỉ ồm ờ cho qua chuyện. Thực sự, thanh âm cao vút của Mỹ An làm cho Đăng Long đau đầu hết mức. Không thể chịu nổi!

Đặng Long phải lấy tay ra hiệu cho Mỹ An ngừng nói.

“Vậy người nghỉ ngơi đi! Tạm biệt!”

Mỹ An đi khỏi thì cứu tinh của Đặng Long mới trở lại.

“Xem ra người cũng được nhiều người quan tâm đấy chứ?”

Như Tranh nhỏ nhẹ nói, cô đỡ Đặng Long ngồi dậy. Y lúc này mới bỏ khăn che mặt ra khoe môi liền chảy xuống một tia máu.

Là nội thương hay là kịch độc? Chỉ biết Đặng Long phải cố chịu đựng trước khi Như Tranh trở vào. Cánh tay phải vẫn không thể nhấc lên nổi.

“Người uống sẽ đỡ hơn!”

Như Tranh bưng một chén thuốc đưa cho Đặng Long rồi khẽ thở dài.

“Giá như có ông ở đây thì tốt biết mấy, chúng ta chẳng phải lo về hắc khí đó nữa. Thôi người ngủ đi! Một canh giờ sau ta lại đánh thức người dậy để uống thuốc.”

Đặng Long mệt mỏi nằm xuống giường. Cứ mỗi lần hắc khí phát tác y lại biến thành một kẻ yếu đuối cùng cực. Lần này còn được trợ giúp của Diêu Sơn thảo nữa chứ, đã ba ngày trôi qua, Đặng Long chẳng thể bước xuống khỏi giường nửa bước.

Rốt cuộc hắc khí là loại sức mạnh gì đây?

Được một lúc, Đặng Long bắt đầu miên mang trong giấc ngủ. Tất cả những gì y mơ màng đều có một bóng hình.

Một đứa trẻ!

...

Sáng hôm sau, Như Tranh vừa bước vào phòng đã thất kinh.

“Đằng Long biến mất rồi?”

“Đằng Long! Người ở đâu? Đằng Long!”

Như Tranh chạy ra sân gọi lớn, gương mặt vô cùng lo lắng nhưng được trấn an ngay lập tức.

“Ta ở đây!”

Là tiếng của Đằng Long vang lên. Như Tranh cơ hồ vẫn ngỡ ngác không biết nó phát ra từ đâu?

“Trên này!”

Như Tranh ngược lên mái nhà, thì ra Đằng Long đang ngồi ở đó. Buổi sáng chớm đông bắt đầu có sương lạnh, tuy nhiên Đằng Long bất chấp, y vẫn muốn ngồi trên mái nhà để ngắm cảnh tượng này.

“Ở trên cao gió lạnh không tốt cho người đâu!”

Cảnh tượng mặt trời mọc luôn thu hút con người. Tuy ở đây không được như ở trên núi, Đằng Long vẫn có thể nhìn ngắm thiên khai. Mặt trời mọc có phải là khoảnh khắc mở ra bầu trời?

Như Tranh lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Đằng Long mà không nói câu nào thêm nữa.

“Lúc này người đang nghĩ gì? Tuy ta ở bên cạnh người nhiều năm nhưng lại chẳng thể hiểu được. Nhưng ta thật sự, thật sự muốn hiểu rõ người hơn. Đằng Long!”

Một lát sau cả hai ra ngoài đi dạo. Đằng Long muốn thay đổi không khí, ba ngày ở lì trong nhà quả thực bí bách. Như Tranh ngồi trên lưng trâu

còn Đăng Long đi bộ bên dưới. Hai người cứ thế tản bộ trong sương sớm. Đăng Long không nói, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước và nghĩ ngợi!

“Đang nghĩ gì vậy? Có thể nói cho ta biết được không?”

Chẳng thể nhin thêm được nữa, Như Tranh lên tiếng hỏi.

“Có phải ta vô dụng lắm không?”

Trong những lần hắc khí tái phát Đăng Long luôn có suy nghĩ này. Y cảm thấy mình ốm yếu không chút sức lực. Như Tranh là người hiểu rõ nhất.

“Ta thì lại thấy người mạnh lắm đó. Đánh bại Thiệu Bình, lấy được Diêu Sơn, cứu thoát Hùng Vũ.”

Nói rồi Như Tranh cười híp mắt, cô lấy tay xoa đầu con trâu.

“Long à! Nếu người cứ mãi nghĩ mình yếu đuối thì làm sao trở nên mạnh mẽ cho được? Làm sao bảo vệ ta đây?”

Đăng Long nghe đến câu nói này thì lẳng lặng tiến về phía trước. Không biết tự bao giờ hai người đã đến Nguyệt hồ.

Những bãi lau đang tàn lụi, cơn gió mang hơi lạnh thổi xuống mặt hồ. Một thiếu niên chỉ đứng nhìn ra xa xăm. Như Tranh vẫn cứ ngồi trên mình trâu. Cô không biết làm sao khuyên giải Đăng Long. Hay là đang suy nghĩ một chuyện gì khác?

“Như Tranh à! Đăng Long là một đứa yêu ghét rõ ràng nhưng suy nghĩ của nó mông lung lắm! Ta có cảm giác, đứa trẻ này thật sự cô độc!”

Như Tranh đang nhớ lại lời của Sơn thần.

Đặng Long đúng là một kẻ cô độc, từ nhỏ đã bị bỏ rơi, ngay cả thân thể của mình cũng không hề biết. Một người tri kỷ chẳng có. Như Tranh cùng lắm chỉ biết thói quen bề ngoài của y mà thôi. Đặng Long, như một kẻ đi ngược chiều thiên hạ, như cái xác giữa biển người thiên hạ. Y không tồn tại trong thiên hạ. Như thế há chẳng đáng thương hay sao?

“Ông à! Con thật sự muốn biết đằng sau lớp vải kia là gương mặt như thế nào? Là con người như thế nào? Hay lồng ngực của y có trái tim hay không có trái tim?”

Như Tranh trầm cảm thán.

Một Đặng Long cô độc, khuôn mặt chắc phải lãnh khốc, trái tim chắc phải hóa đá. Hay chẳng là tâm hồn nhạy cảm, chỉ chưa gặp được người tri âm với mình, chưa gặp được một thứ tình cảm đặc biệt?

“Ngoài ông ra y là người ta quan tâm nhất. Không biết tự bao giờ ta rất muốn... rất muốn mang cơm cho y, chải tóc cho y, chăm sóc cho y từng chút một. Long à! Ta không biết tự bao giờ lại như thế? Cảm giác của ta... thật lạ!”

Tình cảm đặc biệt thì... rất lạ!

Trời cao vun vút vạt mây xanh.

Chớm đông sương gió lạnh vai gầy.

Kiểm khách một mình, hồ lệ bóng.

Có biết hồng nhan ngay chốn đây?

...

Đặng Long khẽ cầm một cành lau khô. Có lẽ y muốn luyện kiếm cho quên đi đau đớn. Luyện kiếm bằng tay trái, Đặng Long đã thấy Hùng Vũ

dùng song kiếm thành thực như thế nào? Cầm kiếm bằng tay không thuận, thực chất quá khó.

“Vô dụng và yếu ớt thì làm sao bảo vệ Như Tranh?”

Suy nghĩ vẫn cứ mông lung như thế?

Đặng Long vừa múa kiếm được mấy đường thì khí tức nổi lên nghẽn ở ổ bụng, y phun ra trong miệng một ngụm máu tươi đỏ chói.

Thân mang trọng bệnh, khí số của Đặng Long liệu có dài?

“Long!”

Như Tranh hốt hoảng chạy đến bên cạnh, tay phải Đặng Long bốc lên luồng khí đen kịt.

Đặng Long không thể thốt lên được câu nào rồi ngất lịm đi. Như Tranh truyền thêm chân khí nhưng hắc khí đã quá cường đại, Trị Dũ thuật không còn tác dụng.

“Phải làm sao đây? Phải làm sao?”

Sực nhớ ra đây là Nguyệt hồ, Như Tranh chạy đến bên cầu và rung chuông. lát sau một chiếc thuyền nhỏ đi tới, là Phụng Dương và hai người hầu cận.

“Đặng Long bị sao vậy?”

“Độc tính phát tác, mỹ nương, có thể giúp tôi đưa y đến chỗ an toàn được không?”

Giọng nói của Như Tranh càng lúc càng líu ỉu.

“VẬY HÃY ĐẾN NGUYỆT VIÊN ĐI!”

Phụng Dương nhẹ nhàng nói, nàng cùng hai người hầu đặt Đẳng Long lên thuyền để bơi về giữa hồ. Ở đó là trang viên rộng lớn, trước sân có vô số chậu cây, hòn non bộ. Tiếng chim ríu rít, khung cảnh nơi đây thật thanh tao, tráng lệ.

Mọi người đặt Đẳng Long lên giường. Như Tranh quay sang Phụng Dương hỏi:

“Mỵ nương, liệu có cách nào lấy Diêu Sơn thảo ra ngoài hay không?”

“Thật không dám giấu, ta không biết có cách nào cả.”

Phụng Dương ái ngại. Nàng là danh y Tiên tộc nhưng cũng đành bó tay. Và lại, chủ ý đi lấy Diêu Sơn là do chính nàng đề xuất. Ai ngờ nó lại gây ra nguy hiểm cho những người khác?

“Để càng lâu chất độc càng mạnh, Đẳng Long càng nguy hiểm.”

“Điều này ta cũng biết, Diêu Sơn thảo quá dị thường. Tự nhiên sao lại có thể đi vào bên trong cơ thể con người?”

Phụng Dương khẽ thở dài rồi nói tiếp.

“Như Tranh đi theo ta, ở đây có những sách cổ, hi vọng chúng ta sẽ tìm được thứ gì đó.”

Hai người đi vào một khu nhà. Như Tranh để ý đằng sau là hậu viện với hai dãy nhà đối diện nhau.

“Đó là nơi lão phu nhân nghỉ ngơi. Tốt nhất chúng ta không nên làm phiền.”

“Tôi hiểu!”

Phụng Dương và Như Tranh vào thư phòng, ở đây có khá nhiều sách về y học mà Hành Y các không có. Tuy vậy vì là sách cổ, thông tin trong ấy cũng rất mập mờ, qua loa, hoặc không có căn cứ, hoặc không đáng tin cậy. Người hành nghề y luôn luôn thận trọng, Phụng Dương không thể áp dụng những phương pháp huyền ảo, có phần vô lí này. Tìm được một canh giờ, Phụng Dương liền gấp cuộn vải rồi bần thần.

“Huyền cảnh?”

“Thứ đó là gì vậy?” Như Tranh thắc mắc.

“Người xem, là kĩ năng Thủy tộc được ghi chép lại. Làm mục tiêu rơi vào ảo cảnh sau đó lấy hết lục phủ ngũ tạng của họ.”

“Lấy nội tạng? Để làm gì cơ chứ?”

“Ta cũng không biết.”

“Tiên tộc sao lại có suy nghĩ như thế về Thủy tộc? Người Thủy tộc không bao giờ làm như vậy!”

Nhắc đến Thủy tộc Như Tranh có phần lo lắng.

“Không sao chứ Như Tranh? Như Tranh!”

Phụng Dương gọi nhưng Như Tranh ngơ ngác, đang nghĩ điều gì đó chẳng?

“Huyền cảnh? Huyền cảnh ư? Đúng rồi! Là nó, chính là nó! Đằng Long được cứu rồi!”

Hai mắt Như Tranh sáng lên, cô tựa hồ đã nghĩ ra phương pháp lấy Diêu Sơn thảo.

“Tôi nghĩ ra rồi! My nương! Chúng ta đi thôi!”

Như Tranh chạy đến căn phòng mà Đăng Long đang ở. Nhưng vừa bước vào cô lại muốn quay trở ra.

“Thật xin lỗi! Mọi người có thể cho tôi chữa trị một mình được không?”

Phụng Dương nghe vậy liền ra hiệu cho hai người hầu lui ra, nàng cũng thoái bước.

“Ta hiểu! Người hành nghề cũng cần giữ lại bí quyết. Nếu có cần gì, cứ ở trong thông báo với ta một tiếng.”

“Đa tạ my nương! Đa tạ!”

Như Tranh nói rồi liền đóng sập cửa. Cô tiến đến dựng Đăng Long ngồi xếp bằng giữa nhà.

“Như Tranh, hôm nay ta sẽ dạy con một thuật để trị nội thương, đó là...”

“Càn Khôn Huyền Pháp!”

“Thuật này khiến con người rơi vào ảo giác, không còn biết đau đớn là gì, khi đó con có thể tùy cơ mà chữa trị.”

Như Tranh đang nhớ lại lời dạy của Sơn thần. Hai tay cô niệm ấn rồi chỉ vào gáy Đăng Long, nhắm huyệt Á môn. [1]

...

Khung cảnh mỹ lệ, cây cối xanh mướt, bướm bay ngợp trời. Đây là đâu? Đăng Long vừa tỉnh dậy đã đứng giữa không gian bao la.

Những cánh đồng ấy xanh đỏ thất thường. Chuyện này là sao?

Hiển nhiên! Đăng Long đang lạc vào huyền cảnh mà Như Tranh tạo dựng. Như Tranh! Đúng vậy, cô đang chạy về phía Đăng Long, mái tóc đen buông thông đôi mắt híp lại.

“Đăng Long... Đăng Long... Đăng Long.”

Tiếng nói của Như Tranh vang vọng nhưng hình bóng của cô biến mất. Đăng Long thấy thế hết hoảng vội lần theo dấu vết của âm thanh. Không gian đổi màu qua lại càng khiến Đăng Long hoảng sợ. Sợ hãi Như Tranh sẽ biến mất khỏi cuộc đời y. Đăng Long cứ chạy, cứ mãi đuổi theo một bóng hình. Có phải Như Tranh?

Đăng Long đã chìm sâu vào trong huyền cảnh. Điều này càng giúp Như Tranh dễ dàng thi triển thuật số hơn. Tiếp theo sẽ là...

“Ngọc Nữ Thuần Dương!”

Như Tranh vận khí, đẩy người Đăng Long quay lại đối diện với mình. Kế đó cô đưa ngọc thủ lên, hai ngón tay trở và giữa choãi ra, từ từ chỉ đến trước ngực Đăng Long. Hai ngón tay trắng toát, chân khí quá đổi kì dị.

Ngọc thủ kết bằng chân khí xuyên qua da thịt, xuyên qua xương sườn Đăng Long nhưng y không hề chảy máu. Chính là nó! Ngọc Nữ Thuần Dương! Chính là lúc Như Tranh từ đằng sau đánh xuyên qua người Đăng Long, dùng Vân Thủ đỡ lấy chiêu số của Lư Trường.

Thuật này... phải chẳng quá đổi đáng sợ.

Sau khi đã đưa ngọc thủ chân khí vào trong người Đăng Long, giờ là lúc Như Tranh tìm kiếm. Cô phải tìm bằng được vị trí của Diêu Sơn thảo.

Rốt cuộc thì nó đang ở đâu?

Như Tranh vừa đặt câu hỏi thì đã thất kinh. Cô đang nắm vào thân của Diêu Sơn thảo.

...

“A...”

Đằng Long ở trong huyệt cảnh bỗng dừng gục xuống, tay trái của y ôm ngực đau đớn.

Là do Ngọc Nữ Thuần Dương xuyên vào cơ thể. Hơn nữa...

“Diêu Sơn đã bám rễ vào trong trái tim, thân quấn rất nhiều vòng vào cột sống, làm sao có thể lấy ra?”

Kì thảo của Man tộc đúng là một thứ hung hiểm vô cùng. Như Tranh cố gắng gỡ từng chút một, từng chiếc rễ bám kín mít ở trái tim. Đằng Long bỗng nheo mắt, trên miệng của y một tia máu đỏ tự động chảy xuống.

Như Tranh lúc này nước mắt lưng tròng.

“Không được chết! Người nhất định không được chết! Ta không cho phép người chết! Đằng Long, người có nghe ta nói không hả?”

Càng mất bình tĩnh, rễ của Diêu Sơn thảo gỡ ra liền bám trở lại. Đằng Long ngày một đau nhói, cảm giác như tim sắp vỡ tan.

“Không được hoảng! Như Tranh! Người không được hoảng hốt! Đằng Long đang chờ người cứu, tính mạng của y đang nằm trong tay người!”

Như Tranh tự mình trấn an bản thân.

Liệu cô có tiêu trừ được Diêu Sơn thảo?

[1] Huyết Á Môn: Chỗ lõm giữa gai đốt sống cổ thứ nhất và thứ hai, khu diên tủy (một phần não sau nối với tủy sống)

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 32

“Đặng Long! Ra đây!”

Một đứa bé chừng tám chín tuổi chạy theo bé gái.

“Lại bị ông đánh nữa rồi phải không? Đến đây ta bôi thuốc cho.”

Như Tranh tay dắt Đặng Long đi đến chum nước, bàn tay của y sưng tấy lên đỏ ửng. Đặng Long, đứa trẻ yếu ớt nhưng hiếu động. Mỗi khi làm sai đều bị Sơn thần trách phạt rất nặng, ngài muốn răn dạy Đặng Long nên người. Và mỗi lần như thế, Như Tranh đều là người bôi thuốc cho y.

“Cũng tại người nghịch ngợm quá! Thôi, mau thay quần áo đi rồi còn ăn cơm.”

Đặng Long chăm chú nhìn đứa bé gái đang xoa thuốc lên tay mình. Chăm chú! Có lẽ từ đó mà hình ảnh này không thể phai mờ trong tâm trí của y.

Lớn lên cũng vậy, Như Tranh vẫn là người chăm sóc cho Đặng Long, từ bữa ăn cho đến quần áo, đầu tóc. Cô là người hiểu rõ Đặng Long hơn bất cứ ai.

Luyện tập cùng y, đọc sách cùng y, du ngoạn cùng y, tất cả đều làm Như Tranh vui lòng. Nhưng không hiểu sao, cứ thấy cái cách Đặng Long

nhìn Phụng Dương, rồi lại Mỹ An suốt ngày bá vai bá cổ, Như Tranh cảm thấy buồn rầu khôn tả.

Đó là cảm giác gì thế không biết?

Há chẳng phải là nữ nhi tình hay sao?

...

Tay trái vẫn đang cố gắng gỡ bỏ Diêu Sơn thảo bên trong cơ thể Đăng Long, Như Tranh lúc này khá mệt, Càn Khôn Huyền Pháp và Ngọc Nữ Thuần Dương khiến cô tổn rất nhiều chân khí.

“Long! Người phải cố lên!”

Như Tranh tự nhủ, nhưng lúc này đây điều nguy hiểm đang đến. Điều mà cô không mong đợi nhất đang đến. Hắc khí bắt đầu bạo phát, luồng khí thoát hẳn ra ngoài từ tay phải Đăng Long. Nó đang phản ứng lại với Diêu Sơn thảo, phản ứng lại với chính chân khí của Như Tranh.

Đăng Long gục xuống đất hai mắt tối sầm, lồng ngực của y như muốn nổ tung, chân tay như đứt gãy.

Đó là trong huyệt cảnh, còn ngoài thực tại, khớp miệng của y liên tục chảy máu, gương mặt nhợt nhạt vô cùng. Nếu Đăng Long thức tỉnh lúc này hẳn sẽ đau đớn khôn tả.

“Không tốt! Hắc khí lại phân tán rồi! Ta không quản được nhiều nữa, ta phải dùng đến nó, cho dù người Tiên tộc có phát hiện ra.”

“Nghịch Thống Hồi Chuyển phù!”

...

Gió thổi khiến mây phảng phất bay, Sơn thần chấp tay sau lưng thờ dài, chắc hẳn là có điều gì bất khoan. Ngài ngoái lại nhìn Như Tranh đang bận bịu với mớ lá thuốc rồi gọi.

“Như Tranh! Con qua đây!”

“Dạ!” Như Tranh bỏ sàng thuốc lên giá phơi rồi tiến về phía Sơn thần. “Không biết ông có gì sai bảo?”

“Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ thưa ông, con mười sáu tuổi!”

“Tốt! Đã trưởng thành cả rồi!”

Sơn thần nói xong lại lặng thinh suy nghĩ khiến Như Tranh lo âu. Cô nhẹ nhàng dò hỏi:

“Chuyện gì làm ông bận tâm đến vậy?”

“Hắc khí của Đăng Long lại tái phát, khi ta còn ở đây thì không sao, nhưng nếu ta rời khỏi chẳng ai đủ sức không chế nó nữa.”

“Ông... ông muốn bỏ lại chúng con?”

Như Tranh hoảng hốt, vừa không muốn rời xa Sơn thần, vừa lo cho Đăng Long.

“Duyên đến duyên đi ai mà biết trước? Bây giờ ta còn, sau này chắc gì đã còn?”

“Vậy...”

Như Tranh định hỏi cô phải làm thế nào nhưng không dám. Trong lòng thừa hiểu, sở học bấy lâu của mình chẳng thể chữa trị cho Đăng Long.

Một nỗi buồn man mác hiện lên trong đầu Như Tranh.

Biết được suy nghĩ của con bé, Sơn thần từ tốn:

“Được rồi! Đưa tay đây ta sẽ truyền cho con vật này.”

Như Tranh ngoan ngoãn xòà bàn tay trái của mình. Kế đó Sơn thần vận chưởng đánh xuống. Một chưởng lực nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa luồng khí tức vô cùng cường đại. Sau một thời thần, ấn kí màu vàng xuất hiện in dấu lên lòng bàn tay Như Tranh.

“Đây là...”

“Là Nghịch Thống Hồi Chuyển phù! Ta để lại cho con vật này phòng thân. Nhưng nên nhớ, chỉ dùng được một lần duy nhất.”

“Nhưng đây là phù chú...” Như Tranh băn khoăn.

“Đúng thế, người đời chỉ biết Thủy tộc mới dùng phù chú mà không biết biển học thế gian rộng lớn cỡ nào, chẳng có thuật gì là độc môn cả. Phù này được ta phong bế một phần sức mạnh của mình, khi con gặp nguy hiểm hãy dùng nó mà thoát thân.”

“Con cảm ơn ông!”

Như Tranh cúi đầu lễ phép, nói xong thì ấn ký trong lòng bàn tay cũng dần tan biến không để lại dấu tích.

Sơn thần quay đầu, ngài định cười mây bay đi thì chợt băn khoăn. Sơn thần bấm đốt ngón tay rồi thở dài.

“Tuyệt đối không được dùng cho người khác nghe chưa, phản lời ta tất sẽ chịu phải hậu quả khôn lường.”

...

Nghịch Thống Hồi Chuyển phù là gì? Chỉ mình Như Tranh biết được và cô sắp sửa dùng nó để cứu Đăng Long.

Ấn ký trên lòng bàn tay Như Tranh hiện lên, cô áp tay vào trán Đăng Long, y lập tức cảm nhận luồng chân khí cường đại đi vào trong cơ thể. Đó là luồng khí của Sơn thần phong ấn lại, nó có sức mạnh cương dương vô cùng đủ sức áp chế hắc khí. Sơn thần ấn kí không những giúp Đăng Long đả thông hai mạch Nhâm – Đốc bị hắc khí làm tắc nghẽn mà còn đẩy Hắc khí trở lại vị trí cũ.

Diêu Sơn thảo không còn cộng hưởng với Hắc khí nữa, dễ dàng Như Tranh lấy được ra ngoài. Chân khí của Sơn thần truyền hết cũng là lúc ấn ký tiêu tan.

Đăng Long cuối cùng đã được cứu. Như Tranh lúc này thấm mệt.

Rốt cuộc hậu quả mà Sơn thần nói đến là gì?

Phụng Dương và hai người hầu bên ngoài chợt thấy hơi lạnh bất thường. Mới đây còn chim hót líu lo sao giờ lại im ắng đến thế?

“Mỵ nương!”

Tiếng một người hầu cứ thế vọng lại. Cả ba đều thất kinh trước khung cảnh kì dị biến động. Khói đen bốc lên nghi ngút trong căn phòng của Đăng Long. Không! Là hắc khí đang lan tỏa vào không gian.

Hắc khí đã khống chế lại còn ở đâu mà ra nữa?

Phụng Dương trầm nghĩ. Thuật của Như Tranh nàng chưa từng gặp, cũng chưa từng nghe nói đến. Đây có còn là y thuật nữa không? Phụng Dương không thể có câu trả lời. Và liệu... Như Tranh có phải từ trên núi xuống? Hay là từ phía đông? Đông hải?

“Phù chú ư? Lẽ nào Như Tranh là người Thủy tộc?”

“Thật kì lạ... thật... đáng sợ!”

Phụng Dương dẫn đo trong khi hai người hầu bên cạnh nàng kinh hãi.

Như Tranh rút Diêu Sơn thảo ra, kì thảo một màu đen nhánh nằm trên tay cô.

“Ta lấy được rồi! Long! Dù bất cứ giá nào ta cũng không để người phải chết! Bởi vì... bởi vì... ta thích người!”

...

Như Tranh vừa mới khẽ nở nụ cười thì...

Phụt!

Máu tươi trào ra từ trong miệng, khí huyết trong bụng đột ngột tắc nghẽn. Hắc khí từ trán Đăng Long lập tức truyền sang người cô. Đứng vào vị trí mà ấn ký mới biến mất.

Điều này nghĩa là sao?

Thoáng nghĩ Như Tranh đã hiểu ra ngay.

“Hắc khí, nó vốn đã bị ấn ký của Sơn thần đẩy lùi rồi. Nhưng một phần thoát khỏi phong ấn, không còn cách nào khác là để chính khí của Sơn thần dẫn xuất quay trở lại người dụng thuật. Đây... đây là cách ông chữa trị cho Đăng Long?”

Phàm mọi sự phải thuận lẽ tự nhiên, nghịch thiên tất vong!

Nghịch Thống Hồi Chuyển cũng giống cái sự nghịch thiên vậy. Như Tranh đã hấp thụ hắc khí của Đăng Long, đã hấp thụ muôn phần đau đớn

thay cho cơ thể của y. Như Tranh! Cô vừa mới làm cái việc nghịch lại thiên ý, chịu sự trừng phạt là điều không thể tránh khỏi.

Sơn thần có hạo khí anh linh nên ngài dù hấp thu hắc khí cho Đăng Long bao lần cũng sẽ tự mình hóa giải. Đăng này, Như Tranh thì khác, chỉ là người trần mắt thịt mà thôi!

Đau đớn là điều hiển nhiên! Như Tranh thấy lồng ngực quặn thắt, trái tim bị bóp nghẹt, cổ họng như có thứ gì chẹn lại khiến cô không thể thở nổi!

“Thì ra, nỗi đau của người là như thế! Đăng Long!”

“Bịch”, vừa mới nói xong một câu trong vô thức Như Tranh đã ngất lịm đi. Thi triển liền lúc ba thuật kì ảo rõ ràng là quá sức đối với Như Tranh. Trên tay cô vẫn còn nắm chặt Diêu Sơn thảo đã ngả màu đen.

Nỗi đau của người thì ta hiểu rõ, nhưng còn của ta trời xanh có thấu hay không?

...

“Đăng Long đâu? Sao không cho ta vào?”

Mỹ An đứng trước cửa phòng bực tức khi bị Phụng Dương cản lại. Nguyên do lúc này Mỹ An đã theo hai người Long – Tranh đến đây.

“A...”

“Đau à?”

“Người nhẹ tay một chút có được không?”

“Long! Người ngồi yên! Quay ngang quay ngửa làm sao mà ta làm được?”

“Nhưng mà nhẹ thôi đấy nhé!”

“Yên tâm! Người sẽ chịu ngay thôi.”

“Òa! Sáng khoái thật! Sáng khoái thật!”

Tiếng nói từ trong phòng phát ra, là tiếng của Như Tranh và Đăng Long, nghe đến đây thì Mỹ An càng thêm khó chịu.

“Một nam một nữ, lại ở chung một phòng, không biết xấu hổ hay sao?”

Mỹ An cau có chạy tới đẩy cửa.

“Các người làm trò gì thế?”

Thấy có người bước vào, Đăng Long giật bản mình, Như Tranh còn đang kê sát khuôn mặt đầy sẹo của y.

“Người... người... các người!” Mỹ An không thốt nên lời.

“Hả! Ta làm sao?”

Đăng Long vội nghiêng đầu sang trái để nhìn xem là ai xông vào, thì ra vẫn là người y không muốn gặp.

“Còn hỏi nữa! Ta mới là người cần hỏi, hai người đang làm cái trò gì mờ ám ở đây?”

Mỹ An vốn dĩ muốn nói tại sao hai người họ lại ở gần nhau quá mức. Có lẽ cô đã hiểu nhầm gì chăng?

Đăng Long thấy Mỹ An khó chịu thì liền đắc chí:

“À thì... à...”

“Người mau nói, làm sao phải ấ ứng như thế?”

“Thì... cái trò mờ ám ý mà!”

“Người...”

Mỹ An bị chọc tức thì liền hùng hục bỏ đi khiến Phụng Dương phải đuổi theo. Như Tranh lại cười khúc khích với Đăng Long.

“Người đó! Vừa mới khỏe dậy đã đi chọc người ta rồi!”

Đăng Long nghỉ ngơi được một thời gian, Như Tranh cũng đã tỉnh dậy từ bao giờ?

“Mỹ An đợi ta! Có gì từ từ nói!”

Phụng Dương đuổi theo Mỹ An, hai người ngồi xuống ghế đá của hậu viện.

“Chị xem! Bọn chúng... bọn chúng...”

Giọng Mỹ An vẫn còn giận dỗi, tiểu my nương này nóng lạnh thất thường gặp phải Đăng Long thích chọc ngoáy người khác thì đúng là oan gia. Phụng Dương thở dài trong lòng, dù sao nàng cũng phải thay Đăng Long giải thích một phen.

“My nương Mỹ An hiểu nhầm rồi! Sự thật là...”

Phụng Dương kể đầu đuôi sự việc Đăng Long bị độc dược phát tác, Như Tranh phải nhờ Nguyệt viên để chữa trị chiết xuất Diêu Sơn thảo ra ngoài.

Khi nghe hết chuyện Mỹ An chỉ tin một nửa, dù gì nhờ đâu Phụng Dương cũng bao che bọn họ?

“Đặng Long! Đeo cái này vào!”

Lại nói đến Long – Tranh hai người, Đặng Long đang đứng trước gương ngắm nghía rồi thăm kêu lên.

“Đúng là một kiệt tác! Tay nghề của người càng ngày càng cao minh.”

Những vết sẹo này là kiệt tác ư?

“Lần sau mà người còn quay ngang quay ngửa nữa là ta không giúp người đâu đấy nhé!”

Như Tranh đưa tấm vải đen cho Đặng Long che mặt rồi khẽ trách y.

“Nhưng mà nó vừa đau lại vừa ngứa nữa!”

“Ta mặc kệ! Ai bảo người thích?”

Bên trong ngục trang vẫn còn ngục trang? Quả thực thú vị!

...

Phụng Dương rót chén nước đưa cho Mỹ An, nàng khẽ hỏi:

“Mỹ An! Ta có chuyện không biết nên nói hay không?”

“Có chuyện gì thì chị cứ nói, em nghe đây?”

“Mỹ nương có phải... thích Đặng Long rồi?”

“Phì”, Mỹ An vừa nghe xong đã phun ngay ngụm nước ra ngoài.

“Chị nói gì thế? Đặng Long? Tên gốc đó? Ai mà thèm chứ?”

Phụng Dương hai mắt vẫn nhìn Mỹ An trong veo, trong ánh mắt ấy hiện lên một dòng suy nghĩ.

“Vậy thì phản ứng của mỹ nương là gì đây? Khi Như Tranh hoặc Phụng Dương ta ở gần Đăng Long ấy?”

Là thế mà không phải thế? Tình trong như đã mặt ngoài còn e?

“Phụng Dương! Chị Phụng Dương?”

Mỹ An quơ tay trước mặt khiến cho Phụng Dương lúc này mới trở lại thực tại.

“Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?”

“À! Không có gì!”

Phụng Dương vừa dứt câu thì Như Tranh đã đi tới.

“Phụng Dương! Mỹ An!”

Thấy Như Tranh đi đến thì Mỹ An có vẻ không vui, còn Phụng Dương, thật chẳng biết nàng có cười bao giờ không nữa?

Ba người nói chuyện qua lại một thời gian. Phụng Dương bỗng đứng nhìn ra xa xăm. Nàng nhìn theo cái bóng đang ngồi trước ao cá vàng. Đó không ai khác chính là Đăng Long! Phụng Dương chỉ thấy cái bóng của y mà thôi, con người thật sự của y ai mà có thể nắm bắt? Càng muốn nhìn vào tâm hồn lại càng chỉ thấy hố sâu thăm thẳm.

“Đăng Long quả thực kì quái!”

Lại nói, Đăng Long ngồi lặng trước bậc ao cá, những con cá chép ngoi lên mặt nước thành đàn vàng óng. Chúng bơi qua bơi lại tự do không hề sợ hãi trước một bóng người đang ngồi ở trên. Xung quanh yên tĩnh thì thoảng mới có tiếng chim ca hát. Cơn gió thổi qua làm cho Đăng Long nghĩ ngợi.

“Cá dẫu đẹp chỉ là cá trong ao, chim dẫu hay chỉ là chim trong lồng.”

Đến khi nào thì cá mới vào biển lớn, đến khi nào thì chim mới bay lên trời? Mà ai là cá trong ao? Ai là chim trong lồng?

Khung cảnh tao nhã nhưng Đăng Long lại nghĩ đến biết bao nhiêu chuyện tiêu cực.

Rồng bay lên chín tầng trời?

Thêm một cơn gió lạnh nữa thôi đến! Không, lần này như là...

Đăng Long hai mắt sáng quắc, y từ lâu đã rất nhạy cảm với gió. Đạo hàn phong vừa rồi quyết không phải do trời đất tạo ra. Nó theo sau một kẻ nào đấy? Hẳn gấp gáp vì sợ hãi?

“Vút, vút, vút”, một đoàn thị nữ từ trong hậu viện chạy ra tất cả đều tuốt kiếm.

“Có chuyện gì?” Phụng Dương thấy vậy liền hỏi.

“Bẩm mỹ nương! Là gian tế!”

Gian tế ư? Hẳn muốn do thám ai? Nguyệt viên hay Đăng Long? Dù là ai đi nữa thì hẳn cũng đã cao chạy xa bay, người của Nguyệt viên sẽ không thể nào đuổi kịp. Vì hẳn rất nhanh!

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Đăng Long chợt nhận ra Nguyệt viên không chỉ là đám con gái liễu yếu đào tơ. Ngược lại, nơi đây canh phòng cẩn mật, không biết nó còn ẩn chứa bao nhiêu huyền cơ chôn giấu?

Tốt nhất Đăng Long vẫn nên đề phòng một chút! Đến cả khuôn mặt của y còn che hai lớp huống hồ là những chuyện bí mật chưa ai được biết.

...

Buổi tối tại một phủ đệ trong Tiên tộc. Ánh đuốc nơi đây vẫn sáng bừng, thị vệ canh phòng nghiêm ngặt. Trong gian phòng đó còn có một kẻ đang ngồi suy nghĩ. Chính là Ngưu Quảng!

Lư Trường đã bế quan trị thương, Hùng Vũ thậm chí còn chẳng thể nào đi lại. Quân đội hai tộc tiêu hao phân nửa trong một trận chiến. Kế toạ sơn quan hồ đấu của Ngưu gia quả thực thành công mỹ mãn. Kế tiêu binh của hắn cũng đắc thắng. Hai tộc, ba thế lực, Ngưu gia bỗng chốc trở thành kẻ mạnh nhất. Đã đến lúc Ngưu gia vươn mình?

Ngưu Quảng đã suy nghĩ như vậy từ hồi chiều.

“Như Tranh đó, rốt cuộc là người như thế nào?”

Có bóng người bước tới quỳ sụp dưỡng chân Ngưu Quảng nhưng hắn vẫn dăm chiêu khiến cho người kia phải cất tiếng.

”Chủ nhân! Thuộc hạ có mặt!”

Ngưu Quảng lúc này mới ngẩng lên quan sát, xung quanh đã xuất hiện thêm những người khác. Tựa hồ như đây đều là những nhân vật quan trọng của Ngưu gia? Bên phải là Thiệu Bình, bên trái là Lý Kiệt. Phía dưới còn có Vũ Lâm, Hà Phương, Phan Hương, Phan Liên và Phùng Ngạn. Tất cả đội trưởng các kì trừ Đăng Long?

Ngưu gia rốt cuộc thế lực đã lớn đến đâu?

“Người... đi làm nhiệm vụ bao lâu rồi?” Ngưu Quảng lên tiếng hỏi.

“Bẩm chủ nhân, đã được bốn năm.”

Người kia quỳ sát mặt xuống đất trả lời.

“Ngẩng mặt lên cho ta xem!”

Người kia ngẩn lên, thì ra là một người con gái, hơn nữa lại mặc đồ thị nữ của Nguyệt viên. Ấy chính là gian tế mà Ngưu gia sắp đặt để theo Phụng Dương hầu hạ.

“Nói xem tại sao người lại quay về?”

“Bẩm chủ nhân, thuộc hạ lấy được thông tin vô cùng quan trọng.”

“Ồ! Là tin gì?” Ngưu Quảng tỏ ra hứng thú hơn.

“Diêu Sơn thảo đã được chiết suất ra khỏi cơ thể Đăng Long.”

“Hừ! Với Phụng Dương điều ấy chỉ là sớm muộn.”

“Thưa không phải, là Như Tranh!”

“Như Tranh?” Nghe cái tên này Ngưu Quảng bỗng chốc biến sắc.

“Lại là Như Tranh”

“Hơn nữa...” Ấy nội gián kia còn ngập ngừng không dám nói.

“Có gì không ổn?”

Thấy bộ dạng của ả Ngưu Quảng đoán biết còn có sự vụ bất thường.

“Thuật của Như Tranh vô cùng kì quái!”

“Tiếp tục nói đi!”

“Khi Như Tranh chữa trị cho Đăng Long đã sử dụng một thuật đáng sợ. Thuộc hạ đứng ngoài mà thấy khói đen mịt mù. Hình như còn nhắc đến phù chú gì đó nữa!”

Nghe đến đây Ngưu Quảng chợt đổi sắc mặt, hấn gặng hỏi:

“Người, nói lại cho ta nghe?”

“Là thuật của Như Tranh có phần đáng sợ.”

“Không, câu sau kia!” Tiếng Ngưu Quảng gấp gáp khiến ả gian tế có phần sợ sệt.

“Khói đen mù mịt! Phù... phù chú!”

“Đúng rồi! Đây mới là điều người nên nói này! Ha ha!”

Ngưu Quảng xoa xoa bàn tay, bộ dạng của hắn khiến mọi người xung quanh tò mò. Được giây lát, Ngưu Quảng lại hỏi ả gian tế.

“Phải rồi! Người quay về Ngưu gia, có lẽ thân phận sớm muộn đã bị bại lộ! Bị người ta phát hiện rồi phải không?”

“Thuộc hạ làm việc sơ suất, xin chủ nhân trách tội!”

“Không sao! Không sao!” Ngưu Quảng xoa tay trấn an. “Nói ta nghe tên của người là gì?”

“Là Đông thừa chủ nhân!”

“Là Đông à? Vậy người thuộc Ngân bài rồi! Xuân, Hạ, Thu vẫn khỏe cả chứ?”

“Tạ chủ nhân quan tâm, chúng thuộc hạ vẫn bình an.”

Ngưu Quảng tiến lại đỡ ả gian tế và nói:

“Đứng lên! Mau đứng lên! Xuân, Hạ, Thu, Đông, bốn người các người có biết ta đây rất nhớ các người? Lần này người trở về làm bốn hầu rất vui mừng, rất vui mừng! Ha ha!”

Người kia thấy vậy cũng nở nụ cười, với ả được phục vụ Ngưu gia là một vinh hạnh vô cùng.

“Đứng hẳn lên cho ta ngắm xem nào! Trưởng thành rồi! Khi đi còn là đứa trẻ, mới cao có chừng này thôi này! Người trưởng thành thật rồi! Các người xem, con bé bây giờ còn biết lập công cho ta nữa đó?”

“Chủ nhân quá khen!”

Thấy Ngưu Quảng cười, cả bọn trong phòng cũng hòa cười theo.

“Ấy! Người khiêm tốn làm gì? Nói đi, người muốn bốn hầu thưởng gì cho người?”

“Thuộc hạ chỉ cần phụng sự Lạc hầu là đủ!”

Ả gian tế chấp tay thẳng thắn. Ngưu Quảng thấy vậy được phen cao hứng, hẳn trở lại ngồi trên ghế cao đôi mắt khẽ nhìn Vũ Lâm.

“Vậy thì...”

Ngưu Quảng trầm ngâm hai mắt nhắm lại, hình như hẳn không muốn thấy cảnh tượng sắp tới. Người kia chưa kịp hiểu rõ sự tình thì chợt Vũ Lâm bước lên.

“Vậy thì để ta tặng cho người một kiếm này!”

“Xoẹt”, quả đúng như lời nói, Vũ Lâm tặng ngay cho ả gian tế một kiếm vào cổ, ả ta lăn quay ra chết ngay tức khắc.

Chết rồi mà vẫn còn không hiểu? Một khi để lộ thân phận, một khi đã hết giá trị lợi dụng thì Ngưu gia còn giữ lại ả làm gì? Giết quách đi để tránh hậu họa.

“Đông! Người chết rồi nhưng ở tuổi vàng phải hiểu cho ta, phải cầu phúc cho ta đây có biết không? Người chết rồi, ta... rất đau lòng!”

Ngưu Quảng nói xong thì thở dài một tiếng. Đúng là mèo khóc chuột mà!

“Hôm nay đến đây thôi! Các người lui về hết đi! Nhớ kỹ lấy hậu quả này, làm hỏng việc của ta tất có kết cục như thế!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Đội trưởng các kì chấp tay trở ra. Thiệu Bình cũng lui xuống chỉ còn một mình Lý Kiệt ở lại. Hãn tựa hồ biết được Ngưu Quảng còn chuyện gì đó sai khiến.

“Người thay ta đi làm một việc!”

Quả đúng như Lý Kiệt dự đoán, Ngưu Quảng quay sang nói với hãn. Phàm những chuyện cơ mật Ngưu Quảng không muốn cho đám trẻ con được biết.

“Phải chăng đại nhân còn gì sai bảo?”

“Người đem minh châu vàng bạc đến Man tộc tỏ lòng thành kính của ta đối với Lư Trường. Nói rằng ta mong hãn sớm ngày bình phục để cùng nhau công phá Tiên tộc.”

Lý Kiệt nhận lấy cuộn vải nhưng chưa vội đi. Hãn trong thoáng chốc đã hiểu thâm ý Ngưu Quảng. Lần tiến cống này hàm ý sâu xa không có gì khác ngoài việc phao tin Hùng Vũ hoàn toàn khỏe mạnh, Lư Trường nếu vội tấn công chắc chắn thất bại.

Bởi vì Hùng Vũ khỏe mạnh nên Ngưu Quảng không dám hành sự một mình.

Mà người hiểu được hàm ý này là người quân sự của Man tộc hiện tại. Mã Quang!

“Không biết đại nhân có tính toán gì?” Lý Kiệt khẽ hỏi.

“Ý người là việc tiến cống này ư? Lư Trường không động binh, mình ta sao có thể hành động?”

“E rằng, chính ngài đang mong Man tộc án binh bất động. Ngươi gia âm thầm ra tay há chẳng dễ dàng hơn sao?”

“Ha ha! Đúng là không giấu nổi người! Không giấu nổi người rồi!”

“Vậy bước tiếp theo của ngài...”

“Ta vẫn đang tính! Người nói, Như Tranh đó rốt cuộc lai lịch thế nào?”

Lý Kiệt đắn đo một hồi:

“Thuật của Như Tranh rất lạ, nhiều khả năng không phải là của Tiên tộc.”

“Đúng! Không phải Tiên tộc mà là Thủy tộc! Bởi vì chỉ có Thủy tộc mới dùng phù chú!”

“Điều này thì huộc hạ không biết!”

“Người của Thủy tộc chẳng phải tự nhiên xuất hiện nơi này! Vẫn nên đề phòng thì hơn.”

Lý Kiệt nghe xong thì thất kinh không dám nói gì.

“Không phải sao? Hùng Việt bị hại trong ngày thích thân rồi lại bắt gặp Đẳng Long, Như Tranh ở ngay lúc đó. Bao nhiêu chuyện lạ không thể

cùng nhau xuất hiện?”

“Vậy ý ngài là Hùng Việt bị Thủy tộc hạ thủ?”

“Đúng rồi! Người của Thủy tộc! Há chẳng phải là lí do chính đáng hay sao?”

Chẳng cần biết là thật hay giả, chỉ cần có một nguyên cớ là được!

Ngưu Quảng đã nhanh chóng nghĩ tới bước đi tiếp theo. Thật đáng sợ! Lý Kiệt nhìn sang Ngưu Quảng mà lạnh sống lưng. Xem chừng Ngưu gia sẽ nhanh chóng trở dậy mà thôi.

Bất chợt ánh mắt của Ngưu Quảng nheo lại. Hắn còn điều gì băn khoăn?

Thời cơ đã chín muồi, vậy mà mặt ngoài còn e?

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 33

Phàm những người dùng mưu kế là những trí giả muốn đắc thắng mà không cần phải dụng binh. Mưu kế ban đầu nói đến sơ kì. Sơ thì khó biết, thượng dễ biết. Sơ là chỉ lúc mới vào cuộc, chưa có tác động hay hình thái gì, chưa biết sự việc biến chuyển ra sao, giá trị như thế nào. Vậy cho nên sơ kì là cái trứng trong bọc chưa lòi ra, cũng chưa nở thành hình, nó ngầm khởi sự ở trong lòng trí giả.

“Hụ, hụ!”

Nói đến đây, người đàn ông trên giường liền ho lên một tiếng. Đó là Hùng Vũ, dù bị trọng thương nhưng ông vẫn có giảng giải cho người thiếu niên bên cạnh.

“Tộc trưởng đại nhân, ngài nói những lời này là...” Đặng Long muốn phần khó hiểu.

“Đó... một chút sở học của ta muốn truyền lại cho người!”

Truyền lại? Hùng Vũ nói như thế những ngày tháng của ông không còn nhiều.

“Việc này...”

“Ta biết người muốn nói gì, Hùng Việt đang hôn mê, Mỹ An tính tình không tốt, không thể dạy. Suy đi xét lại, ta vẫn muốn truyền cho người.”

Hùng Vũ khẳng định khiến Đăng Long khẽ cúi mặt xuống đất hổ thẹn.

“Tôi đâu có tài đức gì, mong đại nhân nghĩ lại.”

“Ha ha! Người không cần khiêm tốn, vả lại, ta đâu có cho không người. Ta lệnh người phải học, sau này dùng nó để phò giúp Tiên tộc có hiểu hay không?”

“Hụ hụ!”

Đăng Long đỡ Hùng Vũ ngồi dậy, sắc mặt của ông không được tốt cho lắm.

“Đăng Long à! Người có một thân phận đặc biệt, cho nên...”

“Ngài biết thân phận của tôi ư?”

Nghe thấy câu nói của Hùng Vũ Đăng Long hoảng hốt.

“Ta có biết một ít!”

“Thật ư? Ngài có thể nói cho tôi được không?”

Thấy Đăng Long có vẻ sốt sắng, Hùng Vũ chột nảy ra một ý:

“Nói thì có thể nhưng người phải học xong đã.”

Lại là kế này, Sơn thần cũng vậy, mỗi khi Đăng Long muốn hỏi về điều gì ngài luôn bắt y học xong một thứ rồi mới nói rõ. Bây giờ đến lượt Hùng Vũ, hai người họ đã thông đồng với nhau từ trước? Hay chẳng với Đăng Long chỉ có cách ấy mới khiến cho y học hành tử tế?

“Sao nào? Đã bắt đầu học được chưa?”

“Xin nghe theo chủ ý của đại nhân. “

Đặng Long để biết được thân thế của mình tất phải nghe theo. Thứ mà y mong muốn bấy lâu nay sắp đạt được rồi.

“Đặng Long người, theo ta thấy là một kẻ thông minh nhưng người lại hay suy nghĩ mông lung và mất phương hướng. Cho nên... người không chắc về chính bản thân mình.”

Giống! Sao mà giống thế? Bộ dạng nhắm mắt ung dung lúc này của Hùng Vũ rất giống Sơn thần. Ngay cả lời nhận xét về Đặng Long cũng y hệt. Một đạo kí ức lại ùa về trong tâm trí Đặng Long.

“Suy nghĩ mông lung cũng như mưu kế sơ kì vậy. Bản thân trí giả lập kế phải tính đi tính lại nhiều lần. Kế để làm gì, có bao nhiêu bước, tiến hành như thế nào? Tính kế phải kĩ càng, nhưng suy nghĩ quá nhiều ắt sẽ tính sai, mưu kế tất hỏng. Muốn lập kế hay cốt phải ở một chữ “đạo”. Thiên đạo, nhân đạo, quỷ đạo.”

“Đạo ư?” Đặng Long không hiểu.

“Đạo! Là cái cốt lõi của mưu kế. Nhiều người nói chính đạo hay tà đạo cuối cùng đều chỉ là muốn đạt được mục đích.”

“Đặng Long! Người nói xem nó có đúng hay không?”

Hùng Vũ mở mắt hỏi, Đặng Long lúc này vẫn tập trung suy nghĩ. Ruốt cuộc... y cũng chẳng biết là đúng hay sai.

“Tôi... không biết!”

“Hừm! Đó là vì bản thân người không biết mình là chính hay tà.”

“Thiên đạo là cái đức của trời đất, quỷ đạo là con đường của hắc ám. Vậy còn nhân đạo?”

Câu nói của Hùng Vũ như phân chia rạch ròi hai mặt của mưu kế. Một bên là chính một bên là tà, Đẳng Long rốt cuộc sẽ ở bên nào?

“Con người thì lại chẳng hề có đạo, chỉ là dụng kế tà đạo hay chính đạo mà thôi.” Hùng Vũ tiếp tục.

Con người mà! Thứ đặc biệt của tạo hoá nhưng lại chẳng tuân theo tạo hoá, cứ tự coi mình là trung tâm của trời đất.

“Đẳng Long à, ta thấy nếu như con người không theo thiên đạo tất bị tru diệt, mưu kế không là chính đạo ắt bại vong.”

Đến đây Đẳng Long mới hiểu vì sao Hùng Vũ được người người kính trọng. Bởi vì ông ta là con người chính trực, làm việc luôn phân minh rõ ràng, đối nhân xử thế lại khoan dung nhân hậu. Một người như thế há chẳng là vĩ nhân hay sao?

“Một khi đạo đã định thì mưu kế mới bắt đầu hình thành. Nhưng cái cốt của mưu kế sơ kì không phải là đạo. Vì trong toàn mưu kế, đạo có thể thay đổi”.

Mỗi lời Hùng Vũ nói Đẳng Long đều cố gắng ghi nhớ trong lòng. Vừa muốn giúp ích cho mình, vừa muốn học cho nhanh để Hùng Vũ có thể nói ra thân thế của y.

“Hôm nay đến đây thôi! Ta mệt rồi! Người lui xuống đi!”

Hùng Vũ thở dài rồi nằm xuống giường. Đẳng Long nhân đó liền cúi đầu.

“Thuộc hạ không quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi!”

...

Trên đường ra về, Đằng Long bắt gặp Phụng Dương nhưng lần này có vẻ khác lạ. Nàng cứ thế lướt qua y mà không nói không rằng. Phụng Dương vẫn lạnh lùng thế sao? Hay còn nguyên nhân gì khác? Tâm sự của mỹ nhân, tốt nhất không nên xen vào.

Phụng Dương với đôi mắt trong veo nhìn về hư không. Nàng đang nghĩ ngợi. Đó là chuyện vài hôm trước.

“Phụng Dương! Ngay cả một gian tế mà con không nhìn ra, vậy thì sau này làm sao có thể hiểu thấu âm mưu kẻ địch?”

Phụng Dương đứng trước cửa hậu viện, giọng nói phát ra từ trong phòng là của một bà lão cao tuổi.

“Lão phu nhân! Là lỗi của con, xin người trách phạt!”

“Bỏ đi! Bỏ đi! Gần đây y thuật của con thế nào?”

“Dạ bẩm, con vẫn chăm chỉ nghiên cứu thừa lão phu nhân.”

“Thế thì tốt, phải chăm chỉ hơn, vì có người y thuật cũng ngang con rồi đó!”

“Ý người là...” Phụng Dương lễ phép hỏi.

“Như Tranh! Tuy phương pháp không giống, con theo y lý còn Như Tranh lại dùng y thuật dị thường, nhưng cả hai đều đạt đến đỉnh cao của y học. Có điều...”

“Lão phu nhân có gì dặn dò?”

“Thuật của Như Tranh hoàn toàn không phải từ Tiên tộc, ta e mọi người sẽ bài xích nó. Vả lại, cũng chưa biết Như Tranh có mục đích gì khác hay không? Việc này ta giao lại cho Phụng Dương con tra xét.”

“Phụng Dương tuân mệnh!”

“Tra rõ rồi thì tùy con định đoạt, thân làm trưởng lão phải có chính kiến của bản thân, không được để cho người dưới coi thường nghe chưa? Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi! Ta... già rồi!”

“Phụng Dương cáo lui!”

Phụng Dương nói xong liền từ tốn rời khỏi.

Có lẽ nàng buồn rầu là vì việc này chăng? Không biết tự khi nào đã đặt chân đến Tiên Quân tháp. Nàng muốn tìm vài thứ ở Sử các.

Một ông già thủ thư tiến đến chào hỏi.

“Phụng Dương trưởng lão! Không biết đến đây có việc gì sai bảo?”

Phụng Dương cúi đầu rồi nói:

“Ta muốn tìm về Thủy tộc!”

“Xin đợi một lát!”

Người thủ thư viết hai chữ Thủy tộc lên mảnh vải, kể đó niệm ấn. Chữ trên vải biến mất nhưng mảnh vải lại bốc cháy. Phụng Dương liền hiểu ý.

“Ta có thể lấy thân phận trưởng lão xem qua được không?”

Vốn dĩ chữ trên mảnh vải biến mất nghĩa là Sử các có ghi chép về Thủy tộc nhưng mảnh vải bốc cháy biểu thị đây là cấm thuật, chỉ những người địa vị cao cấp mới được xem thông tin về nó.

Người thủ thư thấy Phụng Dương hơi gấp gáp nên nhếch miệng cười:

“Đương nhiên là được, chỉ cần trưởng lão đưa thẻ bài ra.”

Phụng Dương liền lấy Thiết bài của mình giao cho thủ thư. Người đó lại niệm ẩn tìm kiếm nhưng chữ vừa biến mất thì có tiếng nói cất lên.

“Không cần tìm nữa. Sách đó ở đây!”

Là tiếng của Ngưu Quảng, hần tiến lại gần đưa cho Phụng Dương cuộn vải.

“Thật không biết Phụng Dương trưởng lão cũng quan tâm đến cấm thuật này?”

Phụng Dương nhận lấy sách rồi cúi chào:

“Đa tạ Lạc hầu.”

“Trưởng lão cứ xem tự nhiên, bổn hầu đi trước!”

Ngưu Quảng vừa rời khỏi thì Phụng Dương thở dài, rốt cuộc nàng vẫn chậm hơn Ngưu gia một bước. Hần cũng điều tra về Thủy tộc? Là tình cờ hay đã hoài nghi Như Tranh?

Phụng Dương từ từ mở cuộn vải ra đọc.

“Sách này nói về Ngưng Thần thuật. Tiên nhân giao đấu với loài Thủy tộc, chúng bị thua phải chạy về biển. Tiên nhân không biết là kẻ gian, ngài xua quân đuổi theo. Đến gần cửa bể thì trúng phải phục binh, từ đó thất trận. Tiên nhân giao đấu với chủ tử của Thủy tộc thì bị trọng thương, khi trở về mới biết đó là Ngưng Thần thuật bèn lập chí đánh cắp. Sau nhiều công sức, ngài cuối cùng đã đoạt được bí kíp. Kế đó lại bế quan ba năm để tu luyện. Nhưng thấy Ngưng Thần thuật quá hung hiểm, Ngưng Thần thuật làm ngưng đọng chân khí, phá hủy kinh mạch, là thuật tà ác. Tiên nhân luyện thành Ngưng Thần thuật nhưng không truyền cho ai. Đến năm kế tiếp thì ngài thác, Ngưng Thần thuật từ đó thất truyền. Đời sau không còn thấy nhắc đến nữa.”

Ngưng Thần thuật có nguồn gốc ở Thủy tộc ư?

Muốn tìm hiểu về Như Tranh nhưng Phụng Dương lại tình cờ phát hiện ra bí mật này. Thương thế của Hùng Việt tám chín phần là do Ngưng Thần thuật gây nên.

Nàng đột nhiên lo lắng vô cùng. Lẽ nào? Liệu nàng đã sớm biết về Ngưng Thần thuật? Cái bóng áo đỏ ám hại Hùng Việt là ai? Nàng cũng vẫn thường mặc áo đỏ đấy thôi?

Người Thủy tộc không tự nhiên xuất hiện, cấm thuật thất truyền không tự động trùng xuất tại nhân gian?

Phụng Dương vô cùng lo lắng, bởi bí mật này, Ngưu gia đã đi trước nàng một bước!

...

Hôm sau, Đằng Long lại đến chỗ Hùng Vũ. Một người ngồi ghế, một người trên giường, người này giảng, người kia nghe.

“Đằng Long! Người nói ta xem hôm qua học đến đâu rồi?”

“Bấm đại nhân, cốt lõi của mưu kế là ở chữ đạo, nhưng việc chính của mưu kế sơ kì không phải là đạo.”

“Ừ! Tốt lắm! Xem ra người cũng để tâm đến lời ta nói. Vậy theo người mưu kế sơ kì để làm gì?”

Đằng Long trầm tư trước câu hỏi, cuối cùng y mạnh dạn lên tiếng:

“Là xét đến thiên thời?”

“Ha ha! Nói hay lắm, quả không ngoài dự liệu của ta, người rất thông minh. So với đám tân binh năm nay, người xứng đáng đứng đầu.”

“Đại nhân quá khen!”

Hùng Vũ cười sáng khoái rồi nhắm mắt.

“Thiên thời tức chỉ các việc của trời. Nói về ngày đêm, về mưa nắng, về ngày lạnh hay ngày nóng.”

“Tựa hồ không liên qua đến việc lập mưu kế?” Đẳng Long thắc mắc.

“Vậy người đi câu có phải xem thời tiết hay không? Hơn nữa cách nói trên chỉ là cái nhìn của bình gia lúc lâm trận mà thôi.”

Hùng Vũ vẫn nhắm mắt trả lời.

“Đại nhân nói vậy trừ phi thiên thời còn có cách hiểu nào khác?”

“Đúng vậy! Người xem!”

Hùng Vũ chỉ tay ra cửa nhắm đúng lúc mặt trời đang lên đỏ ửng cả một khoảng không.

“Thiên thời là thời vận của trời, là cái xoay vần của tạo hóa, bao gồm cả con người. Phạm trí giả lập kế để mưu đồ tư lợi cho họ hoặc chủ tử của họ. Muốn đắc lợi thì phải xét đến thiên thời mà lập kế để đoạt lợi. Là phải xem trời đất, xem thế sự, phải xem bản thân, phải xem kẻ địch. Như thế mới quyết định kế hay hay không hay.”

“Vậy thế nào mới được gọi là kế hay?” Đẳng Long cố gắng ghi nhớ.

“Dự đoán thời thế để quyết định lợi hại. Nằm vững thời thế là điều trọng yếu. Thời thế mà ai ai cũng nắm được thì không còn là thiên thời nữa. Kẻ trí đoán trước được thiên thời, ấy mới gọi là thông minh. Khi thời cơ đến thì lập tức hành động. Đoán trước được thiên thời là đi trước thiên hạ một bước. Kế lập như vậy thì gọi là hay.”

Đặng Long nghe đến đây thì gật gù, y khẽ nói:

“Biết được cái việc mà người khác chưa biết, làm được cái việc mà người khác chưa nghĩ?”

“Đúng rồi! Có thể hiểu như vậy! Người còn thắc mắc gì nữa không?”

“Dạ thưa không!”

“Tốt! Vậy đọc lại cho ta nghe những gì học từ hôm qua đến nay?”

Hùng Vũ vuốt râu hỏi, Đặng Long lẩm nhẩm trong đầu một lát rồi đọc ra liền mạch.

“Mưu kế cốt ở đạo, gồm Thiên đạo, Nhân đạo, Quỷ đạo. Mưu kế sơ kì như cái trứng ở trong bọc chưa thành hình. Cốt lõi của sơ kì là thiên thời. Dự đoán được thiên thời là đi trước thiên hạ. Đại nhân! Tại hạ chỉ nhớ được từng đó, mong ngài bổ sung thêm những chỗ thiếu sót.”

“Được! Như thế là nắm được đại ý rồi không cần nói thêm. Chỉ nên nhớ kĩ, người không theo Thiên đạo sẽ bị tru diệt, mưu kế không thuận Thiên đạo thì khó thành.”

“Thuộc hạ ghi nhớ!”

“Vậy người thử nghĩ xem, thiên thời bây giờ là như thế nào?”

Hùng Vũ bất chợt hỏi làm Đặng Long thất kinh. Hỏi y về thiên thời ư? Làm sao mà biết được, thiên thời về cái gì, mưu kế cho ai? Quả thực Đặng Long khó mà hồi đáp.

Suy nghĩ mông lung làm sao hoàn thành được mưu kế sơ kì? Sở dĩ Đặng Long không có câu trả lời là vì bản thân y không biết mình thuộc Thiên đạo hay Quỷ đạo. Phải trái lẫn lộn nên cái gì cũng không rõ ràng.

Hùng Vũ thấy vậy liền thở dài, ông không khỏi dâng lên một dòng cảm xúc.

“Đứa trẻ này dù ở đạo nào cũng sẽ là kì tài, theo thiên đạo thì tốt, nhân đạo thì chẳng sao, nhưng quý đạo thì có phần đáng tiếc. Đẳng Long cũng như cái trứng ở trong bọc vậy.”

Tiếng thở dài vừa kết thúc thì giọng nói oang oang vang lên:

“Đầu đông mà vẫn có nắng, trời quang mây tạnh, thiên thời há chẳng tốt đẹp lắm sao?”

“Ngươi hầu đến rồi?”

“Tham bái tộc trưởng!” Ngươi Quảng bước vào giữa nhà, đưa hai tay lên chấp bái.

“Không cần đa lễ! Mời ngài!”

Hùng Vũ nói rồi đưa tay ra dấu cho Ngươi Quảng ngồi xuống. Sau lại quay sang Đẳng Long:

“Hôm nay học đến đây thôi, ngươi mau lui xuống.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Đẳng Long lập tức lui ra, y chẳng thèm liếc nhìn Ngươi Quảng một cái.

Ngươi Quảng nhìn theo rồi cười nhạt với Hùng Vũ:

“Xem ra tộc trưởng đang tìm truyền nhân?”

“Ha ha! Truyền nhân gì đâu, đứa trẻ đó khéo bồi dưỡng thì sẽ thành kì tài giúp sức Tiên tộc.”

“Nhưng cũng đâu cần tộc trưởng phải đích thân chỉ điểm? Đằng Long chắc phải có gì đặc biệt?”

Hùng Vũ nghe xong thì liền im lặng khiến Ngưu Quảng phải đổi chủ đề.

“Thôi! Không nói chuyện đó nữa? Tôi đến là để báo cho tộc trưởng một số sự vụ quan trọng trong lúc ngài hôn mê.”

“Được! Mời ngài!”

“Sau đại chiến cả hai tộc đều tổn thương nghiêm trọng. Tôi đã điều động Huyết Đồ trấn giữ biên giới, mặt tây bắc đề phòng Man tộc, mặt đông trấn thủ Thủy tộc thừa cơ xâm phạm.”

Quân lính các kì đâu mà phải điều một đội thân vệ chuyên bảo hộ gia quyến tộc trưởng đi trấn thủ biên giới?

“Lệnh cho bọn họ chỉ thủ không công, nếu địch đến phạm lập tức cấp báo!”

Ngưu Quảng bưng chén nước đưa cho Hùng Vũ rồi hỏi tiếp:

“Ngài có muốn nghe về tổn thất hay không?”

“Được!” Hùng Vũ gật đầu.

“ Binh chết ba ngàn, bị thương tám ngàn. Quân số suy giảm tổng cộng hơn mười ngàn. Mất đi hai Tam Ly châu!”

Hùng Vũ nghe xong thì chảy nước mắt. Đến bao giờ Tiên tộc mới được sống trong cảnh thái bình?

“Đều là lỗi của ta! Tất cả là tại ta!”

“Tất cả đổi lấy một Diêu Sơn thảo liệu có đáng không?”

Hùng Vũ biết là Ngưu Quảng đang thăm chỉ trích nên cảm thấy hổ thẹn. Nhưng lúc này ông lại chợt nảy ra một thắc mắc, rõ ràng Lư Trường đã nhận bảo vật và chấp nhận cầu hòa. Hẳn tiến công rất cuộc là vì có gì kia chứ?

Lư Trường là một kẻ cần trọng lại thêm Mã Quang bên cạnh. Hẳn không đời nào dễ dàng động binh như thế?

Hùng Vũ có biết Lư Trường tiến đánh Tiên tộc là do phong thư của Ngưu Quảng? Nói đúng hơn là song kế mượn gió bẻ măng và tiêu binh của hắn?

“Tộc trưởng! Người nhà các binh sĩ tử trận thì làm thế nào?”

Ngưu Quảng đặt câu hỏi khiến cho Hùng Vũ suy nghĩ hồi lâu.

“Lấy gạo và tiền tài phân phát cho họ. Cấp cho từng nhà ruộng đất để vợ con yên ổn làm ăn.”

Đây chính là cách tốt nhất để yên lòng dân. Ngưu Quảng lại hỏi tiếp:

“Vậy việc này nên giao cho ai chủ sự?”

“Phụng Dương trước nay vẫn lo những việc như thế. Vậy cứ để Tả trưởng lão làm đi!”

“Tôi sẽ lập tức đi sắp xếp!”

Ngưu Quảng nói rồi thì đứng dậy cất bước. Hắn về đến phủ đệ thì sa sầm mặt mày và bực bội.

“Thất phu Hùng Vũ, rốt cuộc vẫn không dùng ta? Hắn luôn luôn đề phòng Ngưu Quảng này!”

Một kẻ tâm cơ khó đoán như Ngưu Quảng ai mà chẳng phải đề phòng?

Ngưu Quảng nắm chặt bàn tay không buông cho đến khi Lý Kiệt bước vào.

“Có chuyện gì người mau nói!”

Ngưu Quảng gằn giọng, Lý Kiệt biết được hẳn đang khó chịu nên dám vòng vo.

“Man tộc sai người hồi đáp nói rằng trong tộc có loạn, không thể tiếp tục phát binh. Bọn chúng ước hẹn một thời gian nữa mới khởi sự.”

Ngưu Quảng nghe vậy thì trầm ngâm:

“Quả đúng như ta dự liệu! Mã Quang sẽ không mạo hiểm xuất chiến. Hoặc giả, chính bọn chúng đang án binh bất động để chờ thời cơ.”

“Ý của ngài là?”

“Bọn chúng cũng đang toạ sơn quan hổ đấu, muốn đợi Tiên tộc phát sinh biến loạn mà đánh lấy.”

“Đại nhân dạy phải! Nhưng thám tử hồi báo Lư Trường đã bế quan không định ngày tái xuất.”

“Bế quan trị thương?” Ngưu Quảng ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy! Ngoài Mã Quang và Thuần Lang thì hẳn không hề tiếp xúc với một ai khác.”

Lư Trường bế quan chắc hẳn là sự thật, thám tử do Ngưu Quảng phái đi không dễ bị mắc lừa. Có điều Lư Trường bị thương là thật hay giả?

“Tiếp tục theo dõi động tĩnh của Man tộc, còn nữa, điều tra hành tung của Phụng Dương và Như Tranh cho ta.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Lý Kiệt lui xuống, hẳn không muốn ngắt mạch suy nghĩ của Ngưu Quảng thêm nữa. Chủ nhân của hẳn lại bước vào tính toán kế sách.

“Lư Trường ơi Lư Trường, người bế quan rốt cuộc là thật hay giả? Chỉ cần giải đáp được thắc mắc này ta sẽ nắm đại cục trong tay.”

“Hai thế lực cùng suy yếu, Hùng Vũ, người nói xem đó chẳng phải là thiên thời của ta hay sao? Người cứ chờ đó, sẽ có một ngày Ngưu gia hoàn thành bá nghiệp.”

Ngưu Quảng đứng lặng quan sát trời đất, hẳn mừng tượng ra viễn cảnh nắm giữ sinh mệnh kẻ khác, viễn cảnh thật hùng tráng!

Nhưng viễn cảnh ấy vẫn còn xa!

Khi mưu kế chưa thành, thiên thời chưa định!

...

Gió lạnh nổi lên xào xạc lúc buổi ban chiều, bầu trời đã không đủ sức cản lại. Ánh tịch dương chỉ le lói lúc ẩn lúc hiện, tia nắng mà nó mang tới chẳng thể so được hàn khí bủa vây không gian.

Đằng Long đang ngồi xếp bằng trên đỉnh Tiên Quân tháp.

“Ở đây rất cao cho nên...”

“Gió rất lạnh!”

Nhân lực con người quả thực tầm thường, chỉ cách có vài chục trượng thể nhưng chẳng thể nhìn rõ mái nhà đâu nữa. Khung cảnh hiện ra trước mặt Đẳng Long hết sức hùng tráng. Bầu trời mở rộng như lưới tròn úp lấy chúng nhân, dưới đất mờ ảo tựa giá vuông nâng đỡ con người.

“Trời trắng. Đất đen.”

Chỉ vì nhân lực có hạn nên khi một thứ quá sức tưởng tượng con người tựa hồ quy nó về màu duy nhất.

Hay là chỉ có Đẳng Long mới thế?

“Ta ở giữa... trời và đất!”

“Thiên đạo hay Quỷ đạo? Chỗ nào là nơi ta thuộc về, bên nào cho ta tung hoành thỏa sức?”

Hình như... Đẳng Long bất chợt thấy mình vô lực. Thân muốn động nhưng hình chẳng thể nhúc nhích. Y nhìn xuống dưới thì thấy quần áo bắt đầu ướt sũng. Tay chân bị trói vào chiếc cột cao. Trời mưa lâm tẩm, giọt nước li ti vất vưởng ở trong không trung. Chúng cứ thế mà dần tích tụ rồi lại mang theo hơi lạnh thấu cốt.

“Nước của trời thấm đẫm mặt đất hay là nước mắt thương tiếc chính bản thân ta?”

“Hùng Vũ! Người tốt cuộc là cứu hay là giết? Người là kẻ thù hay là người ta đáng phải ngưỡng mộ?”

Hừ!

Đẳng Long dần dần xóa bỏ hồi ức, y muốn trở về thực tại yên ắng trầm mặc. Y vẫn ngồi xếp bằng ở nơi cao nhất của một Tiên tộc bao la.

“Ta mất đi nhân lực... thì người lại đến?”

Cho dù hai mắt mở to tuy nhiên xung quanh chỉ toàn bóng tối. Đăng Long cảm nhận có những chớp đỏ bao quanh hốc mắt. Không chỉ một mình!

Đăng Long quay đầu nhìn về phía sau, một kẻ đang ngồi xếp bằng dựa lưng vào y. Ma ảnh với đôi mắt đỏ lừ!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 34

Một không khí nhộn nhịp người người ra vào Hành Y các. Từ sau trận chiến số lượng y quan ở đây bị điều đi rất lớn nhưng vẫn không đủ cho các doanh trại. Tám ngàn binh sĩ bị thương đang cần cứu giúp.

“Lạc hầu đại nhân! Lạc hầu đại nhân!”

Binh sĩ thấy Ngưu Quảng vẫn không quản ngại đau đớn mà đứng dậy hành lễ.

“Nơi này do ai phụ trách?”

“Là thuộc hạ!”

Một người áo xanh bước lên, đó là Phan Hương của Lục kì. Ngưu Quảng nhìn xung quanh rồi cả giận:

“Tại sao không lấy thuốc thang chữa trị cho anh em binh sĩ?”

“Đại nhân tha tội!”

Phan Hương thấy vậy vội vàng quỳ xuống tạ lỗi rồi nói tiếp:

“Thương binh quá nhiều, người của Hành Y các không đủ để cử đến. Hơn nữa dược phẩm trong kho hình như đã cạn?”

“Cái gì? Dược phẩm ở Hành Y các sắp hết? Bọn chúng làm ăn kiểu gì thế này?”

Tiếng Ngưu Quảng ngày một lớn khiến mọi người chú ý, ai ai cũng muốn kéo lại dò xét.

“Thiệu Bình! Người dẫn theo Phan Hương về kho của Ngưu gia lấy dược phẩm đến đây!”

“Cha! Việc này...”

“Còn đứng đó làm gì? Mau đi!” Thiệu Bình còn ngăn người thì Ngưu Quảng lại quát.

Thiệu Bình và Phan Hương không dám chần chừ, lập tức đi ngay. Chúng rời khỏi mà vẫn chưa hiểu dụng ý của Ngưu Quảng.

“Đa tạ đại nhân! Tạ đại nhân cứu mạng! Tạ đại nhân!”

Bình sĩ trong trại đột nhiên quỳ gối, một lòng phủ phục trước mặt Ngưu Quảng.

Một lần mắc ơn, trả ơn ngàn lần! Đây chẳng phải là mua chuộc lòng người hay sao? Ngưu Quảng thật cao minh!

Lúc này lại có một người con gái chạy đến. Gương mặt giống hệt Phan Hương chỉ khác bộ quần áo bên ngoài. Còn ai vào đây nữa, chính là Phan Liên, chị em song sinh của Phan Hương.

“Đại nhân! Xảy ra chuyện rồi!”

Thấy Phan Liên hốt hải, Ngưu Quảng liền hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Bấm đại nhân! Lam kì và Hoàng kì xảy ra dịch bệnh!”

Khác với Hắc kì, các kì còn lại đều được bổ sung quân số lên tới trăm người. Đây gọi là một kì sơ đẳng, năm kì sơ đẳng hợp thành một kì trung đẳng do Tinh anh chưởng quản. Các kì trung đẳng lại hợp thành một kì thượng đẳng. Tiên tộc có tất cả năm kì thượng đẳng bao gồm Hồng kì, Hoàng kì, Lục kì, Lam kì và Huyết Đồi.

Nói như vậy để biết Phan Hương, Phan Liên chỉ là đội trưởng một kì sơ đẳng mà thôi!

“Người lập tức đến Hành Y các, lệnh cho bọn chúng điều động toàn bộ nhân lực về quân doanh kể cả tân binh. Ngay bây giờ!”

Ngưu Quảng ra lệnh!

“Thuộc hạ lập tức đi ngay!”

Phan Liên y lệnh của Ngưu Quảng mà hành sự nhưng Ngưu Quảng đổi ý, hăn gọi Phan Liên quay lại.

“Khoan đã!”

“Không biết đại nhân còn gì dặn dò?”

“Để ta đích thân đi thì hơn!”

Việc điều động này có nhất thiết làm cho Ngưu Quảng phải ra mặt? Chưa chắc!

...

Ngưu Quảng đến Hành Y các, lại cho tìm cả Phụng Dương và người Nguyệt viên cùng đến.

“Phụng Dương trưởng lão! Việc này rất gấp, người hãy mau đến Quân Doanh, phải ngăn chặn dịch bệnh lây lan nếu không binh sĩ Tiên tộc nguy mất!”

“Nhưng mà...” Phụng Dương lưỡng lự.

“Người còn nhưng nhị gì nữa?”

“Tộc trưởng đại nhân đã phân phó cho tôi đi cứu tế người nhà các binh sĩ tử trận?”

“Người chết rồi thì còn có ích gì? Quan trọng là người sống kia, nếu người không đi ngộ nhỡ Man tộc lại đến xâm phạm thì làm thế nào?”

Phụng Dương vì an nguy Tiên tộc nên đành lập tức đến Quân Doanh chống dịch.

“Người yên tâm, việc tiếp tế cứ để ta lo. À phải, dược phẩm trong Hành Y các đã gần cạn, người có thể đến Ngưu gia mà lấy.”

“Đa tạ lạc hầu!”

“Việc không thể chậm trễ, ngăn được dịch bệnh bốn hầu cũng phải đa tạ người rồi! Thôi mau đi đi!”

Phụng Dương rời khỏi, Ngưu Quảng lập tức tiếp quản công việc của nàng trước đó. Hắn cùng đoàn xe lương thực và tiền tài đang rảo bước, lúc này Thiệu Bình mới dám thở phào.

“Cha! Người tại sao phải lấy dược phẩm trong kho phân phát cho các binh sĩ, số dược phẩm đó mất bao nhiêu năm nhà ta mới tích góp được?”

Nghe thấy câu hỏi của con trai, Ngưu Quảng chột sững lại, hắn nhìn trước ngó sau rồi mới quát lên đánh thếp:

“Đồ vô tri! Dược phẩm để một chỗ có biến cho người thành một đạo quân được không? Hả?”

Sợ Ngưu Quảng nổi giận, Thiệu Bình chỉ chấp tay cúi đầu mà không dám nói.

“Việc cứu tế này giao lại cho người! Đàn ông trong nhà đã chết trận, có phát tiền tài cho vợ con chúng thì cũng vô ích mà thôi!”

“Ý của người là...” Thiệu Bình trù trù không dám quyết.

“Lương thảo phát ba phần, giữ lại bảy phần. Tiền tài phát năm phần, giữ lại năm phần. Hiểu chưa? Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Nhưng... như thế là... là...”

“Là cha người đề phòng Man tộc đến phạm, lại lấy tiền tài để mua dược phẩm cho thương binh, người hiểu cả chưa? Hừ!”

Thiệu Bình lúc này mới vỡ lẽ thâm ý của cha mình. Bỏ ra một xu thu về một đồng. Ngưu gia xuất kho dược phẩm nhưng thu về cả lương thực và của cải. Hơn nữa sau biến cố này, binh sĩ các trại sẽ nhất nhất theo về Ngưu gia. Thiệu Bình không nói không rằng, y lời Ngưu Quảng mà hành sự.

Hắn bất chợt nở một nụ cười mãn nguyện.

...

Lại nói, Đẳng Long tiếp tục đến nghe Hùng Vũ giảng giải. Công việc trước nhất Hùng Vũ luôn hỏi về tình hình Tiên tộc.

“Đẳng Long! Quân doanh hiện tại thế nào?”

Chắc hẳn Hùng Vũ cũng đang dự cảm điềm xấu xảy ra.

“Bấm đại nhân! Tại hạ nghe nói quân doanh có dịch bệnh, khắp nơi bốn bề đều rối loạn.”

“Cái gì? Mau, mau cùng ta đi đến quân doanh!”

Hùng Vũ lo lắng, ông ta một mực muốn bước xuống khỏi giường nhưng Đăng Long can ngăn.

“Tộc trưởng! Ngài đang trọng thương, tất thấy chớ nên khinh động thì hơn!”

“Không được! Binh lính tử thương vô số, bây giờ có thêm dịch bệnh ta sao có thể ngồi yên?”

Hùng Vũ cố nhoài người nhưng toàn thân đau nhức, hai chân không cất lên nổi.

“Đại nhân yên tâm! Nghe nói Phụng Dương và Nguyệt viên đã được điều đi, Ngưu hầu cũng đã mở kho dực phẩm. Không lâu nữa sẽ ổn cả thôi!”

“Cả Phụng Dương cũng được điều động? Xem ra dịch bệnh không hề đơn giản.”

Hùng Vũ tạm thời yên tâm, ông ta đưa tay đón lấy chén trà mà Đăng Long rót rồi thuận miệng:

“Được rồi! Ta sẽ nói cho người bước thứ hai của việc lập kế.”

“Xin đại nhân chỉ điểm!”

“Người có biết khi có được thiên thời, trí giả sẽ làm gì không?”

“Phải chăng đã đến lúc hành động?” Đăng Long hỏi nhưng Hùng Vũ lắc đầu.

“Mưu kế sơ kì là để xác định thiên thời, nhưng nếu có hai ba trí giả cùng làm được việc ấy giống người thì sao?”

Hai ba người cùng nắm vững thiên thời trong tay? Đẳng Long cơ hồ chưa biết xử trí ra sao.

“Mưu kế tiền kì! Trí giả muốn lập mưu, ở giữa thiên thời muốn đắc lợi đều phải quan sát thiên tượng mà hành sự. Người nào chớp được thời cơ trước thì mưu kế tự nhiên sẽ thuận lợi.”

“Đại nhân phải chăng muốn nói là ra tay nhanh hơn người khác?”

“Người cao minh trước sự biến đổi mau lẹ của thời cuộc sẽ tự biết nắm lấy. Ra tay nhanh hay chậm không quan trọng, quan trọng là ở chỗ chính xác. Quan sát vận hội để quyết định tiến hay lùi, làm hay không làm. Đã tiến phải mau lẹ, đã làm phải quyết đoán. Xòe bàn tay ra có thể nắm ngay được lợi thế. Cái ấy gọi là Tiên phát! Một khi động thủ, thiên cơ phải dành hết được, như thế mới gọi là Chế nhân!”

“Nhưng làm sao có thể khống chế được kẻ địch?” Đẳng Long thắc mắc.

“Ha ha! Muốn đạt được mục đích có nhiều con đường, nhưng con đường thuận lợi nhất chỉ dành cho kẻ biết tiên phát chế nhân mà thôi! Điểm này, người đã hiểu rồi chứ?”

“Tôi có một chút mơ hồ! Mưu kế tiền kì? Tiên phát chế nhân?”

Đẳng Long lăm nhăm để ghi nhớ trong đầu trong khi Hùng Vũ lại ho lên vài tiếng.

“Thôi! Người cũng đến quân doanh giúp Phụng Dương đi, phải mau chóng mà giải quyết dịch bệnh. Người có biết lúc này ta lo nhất là điều gì không?”

Đặng Long nghĩ một giây lát rồi trả lời thẳng thắn:

“Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, nếu như lúc này Man tộc xuất quân, e rằng chúng ta khó mà chống nổi.”

“Không sai! Dịch bệnh ở quân doanh chính là thiên thời dành cho Man tộc đó! Chỉ cần lúc này chúng đông chinh, lập tức sẽ biến thành tiên phát chế nhân!”

“Vậy ngài có dự tính gì chẳng?”

“Người thay ta đến nói với Ngưu Quảng, dặn hẳn tăng cường phòng thủ biên giới. Lập tức đi ngay!”

“Tuân mệnh!”

Đặng Long sau khi rời khỏi khu điện chính liền đi đến Ngưu phủ. Y vừa đặt chân tới cổng đã bị lính canh cản bước.

“Đứng lại!”

“Ta đến truyền lệnh của tộc trưởng!”

“Đợi ở đây!”

Lính canh đi vào trong báo với Ngưu Quảng. Hẳn đang ngồi trước bàn đá giữa sân như thường lệ.

“Chủ nhân! Có lệnh từ tộc trưởng! Người truyền lệnh đang đứng ở cổng!”

“Người ra nói với hẳn là truyền lệnh cho người được rồi, ta đang có việc bận không thể tiếp hẳn.”

“Vậy thuộc hạ đi nói với Đặng Long ngay!”

“Khoan!”

Nghe thấy tên Đăng Long, Ngưu Quảng đột nhiên đổi ý:

“Người ra truyền Đăng Long vào đây!”

Người lính canh ra truyền, một lát sau thì Đăng Long tiến vào, y chấp tay lên tiếng.

“Ngưu hầu! Tại hạ đến truyền mệnh lệnh của tộc trưởng đại nhân!”

“Hừ! Người nói đi, ta đang nghe đây!”

“Hùng Vũ đại nhân lệnh ngài tăng cường phòng thủ biên giới, đề phòng Man tộc tấn công!”

“Không cần ông ta nói, bốn hầu đã làm từ sớm rồi!”

Ngưu Quảng nói xong thì rót đầy chén nước của mình, rồi lại rót thêm một chén khác. Trà nóng bốc hơi nghi ngút giữa không gian se lạnh.

“VẬY TÔI XIN CÁO TỪ!”

Đăng Long không muốn ở lâu nhưng vừa quay lưng thì Ngưu Quảng lên tiếng:

“Chờ đã! Chẳng lẽ Đăng Long người không muốn uống trà của Ngưu gia sao?”

“Ngài còn điều gì cản dận?” Đăng Long hỏi.

“Trừ phi người quên rồi! Ta vẫn luôn chờ câu trả lời của người!”

Nghe đến đây Đăng Long mới sực nhớ, thì ra Ngưu Quảng vẫn chờ hồi đáp của y. Lời đề nghị cũng khá lâu rồi, từ sau khi thi xong kì sát hạch.

Đủ lâu để Đẳng Long không nhớ Ngưu Quảng muốn gì ở mình? Hoặc giả, Đẳng Long chẳng thèm quan tâm đến câu hỏi.

“Tại hạ chỉ đến truyền lệnh, nếu không có việc gì khác thì xin cáo từ!”

Nói rồi Đẳng Long lập tức rời khỏi, một cốc trà cũng chẳng thèm đụng đến. Ngưu Quảng hiển nhiên không vui, hăn lấy cốc trà định mời Đẳng Long đổ ngay xuống đất.

“Tuổi trẻ ngông cuồng, rồi sẽ có lúc người phải quỳ gối trước ta mà thôi! Cứ chờ mà xem, bởi vì... với người... tiên phát chế nhân.”

...

Sau khi Đẳng Long rời khỏi Ngưu phủ liền có đám người bước vào. Bọn họ quỳ gối chờ lệnh Ngưu Quảng.

“Đại nhân!”

“Xuyt!” Ngưu Quảng ra dấu im lặng khi mà Lý Kiệt lên tiếng. Hăn uống ngụm trà rồi mới nói tiếp.

“Quân doanh đang có dịch bệnh, các người nói Man tộc có nhân cơ hội mà phát binh hay không?”

Ngưu Quảng hỏi nhưng không ai dám trả lời, sau đó hăn liền chỉ định một người.

“Lý Kiệt! Người nói trước!”

Lý Kiệt nghe thấy tên mình được xưng thì liền chấp tay vâng mệnh:

“Bẩm đại nhân! Man tộc phát binh hay không phát binh còn tùy thuộc vào người cầm binh.”

“Ồ! Người nói tiếp đi! Cho bọn chúng cùng nghe!”

Bọn chúng ở đây chính là bọn Thiệu Bình, Vũ Lâm. Điều này làm cho Thiệu Bình khó chịu.

“Ở Man tộc chỉ có hai nhân vật có thể cầm binh sau Lư Trường. Một là Mã Quang và một là Thuần Lang. Hai người này là cao thủ đương thế của Man tộc nhưng lại âm thầm đối đầu với nhau.”

“Vậy rốt cuộc là ai phát binh ai không phát binh?”

Thiệu Bình nôn nóng trong khi Lý Kiệt vẫn điềm tĩnh.

“Mã Quang, con người này tính tình cẩn thận, hẳn chắc chắn đã phân tích lợi hại của việc phát binh. Đại chiến vừa rồi, Tiên – Man hai tộc đều tổn thương nguyên khí, vì thế Mã Quang sẽ không mạo hiểm. Ngược lại, Thuần Lang từ trước đến nay ẩn thân sau cái bóng của Lư Trường. Lần này xuất hiện nhất định sẽ nôn nóng lập công.”

“Không sai! Người phát binh nhất định sẽ là Thuần Lang! Các người nói chúng ta phải ứng phó thế nào?”

“Xin cha để con dẫn binh đi đánh!”

Thiệu Bình quỳ gối cầu xin, từ trước đến giờ hẳn luôn muốn cầm binh thực chiến, lần này đúng là dịp may.

“Ha ha! Tuổi trẻ tinh thần thế là tốt, rất tốt! Có điều lần này quân doanh đang có dịch bệnh, quân số có thể điều đi không nhiều, hơn nữa đối thủ lại là Thuần Lang. Vậy nên...”

“Đáng ghét thật! Người vẫn không chịu dùng con?”

Thiệu Bình trong lòng bực tức nhưng không dám cãi lời Ngưu Quảng.

“Ý của phụ thân là...”

“Lần này Thuần Lang dẫn binh, chắc chắn muốn tốc chiến tốc thắng. Địch ở thế công, ta ở thế thủ. Mà muốn quân địch lui binh thì phải làm cho chúng bất lợi, làm cho chúng sợ hãi mà không dám công. Cuộc chiến càng kéo dài càng tốt.”

“Đại nhân nói phải!”

“Nghe đây! Lệnh cho Lý Kiệt thống soái Hoàng Kỳ và Lam kì tiến đến Tây quan chống địch. Thiệu Bình làm phó soái thống lĩnh Hồng kì trấn thủ Tây thành tiếp ứng cho Lý Kiệt. Việc quân không phải chuyện chơi, kẻ nào trái lệnh, Lý Kiệt người cứ chém đầu không tha!”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Bọn Lý Kiệt, Thiệu Bình, Hà Phương của Hoàng kì, Phan Liên của Lam kì lập tức hành sự. Tuy vậy, Lý Kiệt vẫn còn thắc mắc, hăn đợi cho những người khác đi khỏi rồi mới lên tiếng.

“Đại nhân! Ngài lệnh cho Hoàng kì, Lam kì ra trận há chẳng làm khó thuộc hạ hay sao?”

“Người sợ mình không thắng nổi Thuần Lang?”

“Nhiệm vụ đại nhân giao phó, Lý Kiệt dù chết cũng phải hoàn thành. Chỉ có điều, Hoàng kì và Lam kì đang có dịch bệnh, tại sao ngài vẫn cử ra trận chiến?”

Ngươi Quảng uống một chén trà rồi chép miệng.

“Sợ cái gì? Cứ làm theo cách của ta là sẽ tất thắng!”

“Xin đại nhân chỉ điểm cho tại hạ!”

“Hô hô! Người thì cần gì ta chỉ điểm, có điều cứ để ta nói xem có giống ý người hay không? Trước tây quan là tây ải, cũng chính là nơi giáp ranh với Man tộc. Đạo quân Thuần Lang tiến ra từ Hồ khẩu ắt sẽ đánh vào tây ải trước tiên. Mà tây ải lại có địa hình hiểm trở, người chỉ cần cho quân mai phục từ trước, đợi Thuần Lang đến mà tập kích. Tập kích thành công, người sẽ rút về Tây quan, phá hết đường đi, lập chướng ngại vật cố thủ Tây quan mà không đánh. Thời gian trôi qua, Thuần Lang nhất định phải kéo quân về.”

Liên một mạch, Ngưu Quảng nói ra tất cả những mưu kế mà Lý Kiệt nghĩ trong đầu khiến hãn kinh hãi. Điều mà hãn nghĩ ra được, Ngưu Quảng đã nắm trong lòng bàn tay. Lý Kiệt vĩnh viễn không bao giờ theo kịp Ngưu Quảng. Hãn chấp tay bái tạ, khâm phục bội phần.

“Đại nhân cao minh, khiến thuộc hạ bội phục!”

Ngưu Quảng liền đó lại thở dài một tiếng khiến Lý Kiệt bần khoản.

“Lần này vốn dĩ chỉ cần Thiệu Bình cầm binh là đắc thắng, tại sao ngài không cho thiếu chủ xuất trận?”

“Không sai! Thiệu Bình cầm binh là có thể thắng nhưng ta không an tâm, trẻ con vẫn là trẻ con, hiếu thắng lập công nhất định xảy ra chuyện xấu. Hơn nữa, lần này ta muốn kiểm chứng thực lực của Ngưu gia. Để xem Ngưu gia thiện chiến đến đâu?”

Nghe đến đây Lý Kiệt đã hiểu ra được, mục đích đâu thể đơn giản là đánh bại Thuần Lang, nó còn lớn hơn thế nhiều. Nước đi này chỉ là khởi đầu mà thôi!

“Phải rồi! Khi người thắng trận trở về, chắc hãn binh sĩ sẽ tổn thương một nửa đúng không?”

“Việc này...”

Câu nói của Ngưu Quảng thực sự đã làm cho Lý Kiệt hồ đồ.

“Những người thuộc Hoàng kì, Lam kì trước khi xuất trận sẽ được Phụng Dương chu cấp thuốc men, đến lúc ấy người cứ báo là bọn chúng đã tử trận. Bí mật chuyển chúng sang Hồng kì của Thiệu Bình, đóng tại Tây thành, vĩnh viễn không cần trở về Phong thành nữa!”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh! Lập tức đi ngay!”

Lý Kiệt rời đi mà vẫn chưa khỏi hoảng hồn trước kế sách của Ngưu Quảng. Kế tiên phát chế nhân này chắc chắn sẽ giúp Ngưu gia chiếm toàn bộ lợi thế. Phải chăng mưu kế tiền kì của trí giả cũng chỉ tuyệt diệu đến vậy là cùng?

Vẫn chưa, vẫn cần một điểm nữa để biến nó trở thành hoàn hảo. Mà mỗi khi cần bù đắp khiếm khuyết, Ngưu Quảng lại nghĩ đến một người. Và hẳn cũng luôn có mặt đúng lúc.

“Chủ nhân! Vũ Lâm đã quay lại!”

Vũ Lâm không theo Hồng kì đến Tây thành, hẳn còn ở Ngưu phủ làm gì kia chứ?

“Ta nghe nói phía đông, Thủy tộc đến phạm phải không?”

“Hình như là... không có?”

Vũ Lâm ngập ngừng không dám nói vì nếu Thủy tộc đến phạm chắc hẳn mọi người đều biết. Giống việc Thuần Lang chưa ra khỏi Hồ khẩu mà tin tức đã bay đến Phong thành. Đẳng này chẳng có một tin đồn nào cả, hay là...

“Không có thì người không biết tự tạo ra hay sao?”

“Xin đại nhân hãy nói rõ hơn!”

“Vậy người mặc đồ Thủy tộc, cầm cờ hiệu Thủy tộc thì ai nói người là người Tiên tộc? Người chém giết ở Đông ải thì tin tức báo về là người Thủy tộc hay Ngưu gia?”

Phàm cái đạo trong mưu kế có cả quỷ đạo!

Vũ Lâm dẫn quân tiến đánh Tiên tộc làm cho các kì khác sẽ phải điều đi, quân ở Phong thành ngày một ít. Điều này không phải là có lợi cho Ngưu gia nhất sao? Mà khoản chém giết thì đúng là vui thú của Vũ Lâm rồi! Hẳn sao có thể từ chối?

Người trong một tộc đánh giết lẫn nhau? Ngưu Quảng chẳng thèm quan tâm, miễn sao tiêu hao một phần thế lực của Hùng Vũ là được.

Tiên phát chế nhân! Chỉ nay mai thôi, Ngưu gia sẽ tự do hành động!

...

Con người trong cùng một vòm trời chém giết lẫn nhau đã không phải đạo, trong cùng một tộc còn huyết nhục tương tàn, há chẳng thiên lý khó dung? Chung quy là ở lòng người mà thôi!

Một kẻ vì lê dân mà quyết chiến đến cùng, một kẻ vì bản thân mà không màng sống chết của thiên hạ. Một kẻ là Ngưu Quảng, một kẻ là Hùng Vũ!

Cái đạo không chính thì mưu kế tất bại hay người không vì mình thì trời tru đất diệt?

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 35

Một góc ở Man tộc trước ngày Thuần Lang xuất quân.

“Người thật sự muốn đi sao?”

Mã Quang lo lắng hỏi Thuần Lang nhưng hăn chẳng buồn đáp lại, chỉ hừ lên vài tiếng.

“Người có biết như thế là rất mạo hiểm hay không? Hai tộc đều đã tổn thương nguyên khí, lần này nếu người thất bại sẽ đẩy Man tộc chúng ta vào thế khốn cùng.”

Thuần Lang chỉ đứng đó, thi thoảng phả hơi thành những tiếng “hà, hà” như một người thờ dài. Hăn thật sự không biết nói chuyện hay sao?

“Thuần Lang người có quyền phát binh, ta không thể ngăn cản. Có điều người phải tuyệt đối cẩn thận!”

Mã Quang dặn dò chưa hết thì Thuần Lang đã dẫn đại quân đi khỏi, khuôn mặt của người đưa tiễn ánh lên một vẻ lo âu. Có phải hăn đang lo cho một đại quân Man tộc? Hay còn gì khác?

“Thuần Lang, nếu ta đoán không sai Tiên tộc đã sớm đề phòng, lần này người đi tất sẽ thất bại. Xin lỗi người! Ta không còn cánh nào khác, chỉ có để người đi mà kéo dài được thời gian. Nhưng người yên tâm, Mã Quang ta đã tính kỹ cả rồi, Ngưu Quảng không dám giao tranh trực diện với

người. Hãn chỉ muốn cầm cự ở Tây Quan càng lâu càng tốt. Bởi vì hãn cũng như ta, đang cần thêm một chút thời gian.”

Mã Quang thì ra cũng dự đoán hết mọi việc. Quả không hổ danh là trí giả bậc nhất Man tộc. Nhưng hãn cần thời gian làm gì? Mã Quang đi đến một nơi được canh phòng nghiêm ngặt. Ở ngoài đã có tiếng người vang lên.

“Con mẹ nó! Mau thả tao ra! Tao đâu có làm gì đâu?”

Đàm Vân Thăng ở trong nhà giam lớn tiếng. Hãn bị quán sắt quanh người rồi treo dựng đứng trên tường đá. Hình phạt dành cho những kẻ trọng phạm của Man tộc. Khi Đàm Vân Thăng nhìn thấy Mã Quang bên ngoài thì ánh mắt sáng lên.

“Bà mẹ sao giờ mới tới? Tao môi rời chân tay hết rồi đây này!”

Đàm Vân Thăng mừng rỡ vì tưởng rằng Mã Quang đến thả mình ra. Nhưng Mã Quang đã làm hãn thất vọng.

“Mày cố chịu một thời gian để tao còn nghĩ cách.”

“Nghĩ cái khi gì? Tao chẳng làm gì sai cả, tại sao lại nhốt tao như nhốt trâu thế này?”

“Lẽ nào mày không biết cỏ mày đưa cho Đẳng Long chính là Diêu Sơn thảo?”

“Xì, tao nhốt nó ở ven đường, liệu mày có nhầm lẫn gì không đấy?”

Đàm Vân Thăng nói giọng khá bức tức nhưng Mã Quang còn nóng giận hơn.

“Nói bậy! Rõ ràng mày lấy nó trong Hồ Nha. Tao chẳng quan tâm là mày vô tình hay cố ý nhưng cho dù mày không biết nó là bảo vật, đưa nó cho người Tiên tộc trước mặt Lữ Trường đại nhân đúng là trọng tội.”

“Chẳng lẽ tao giúp người anh em Đằng Long là sai ư? Lư Trường đã hứa đổi Tam Ly châu lấy Diêu Sơn thảo vậy mà còn nuốt lời? Để Lư Trường có được Diêu Sơn thảo, hẳn lại đem quân gây chiến vô ích mà thôi! Mà thấy như thế là đáng à? Người chết, muông thú cũng chết, sao không để chúng yên ổn mà sống?”

Thất kinh! Đó là cảm giác của Mã Quang khi nghe những lời này. Một kẻ khờ khạo như Đàm Vân Thăng, một kẻ vô tích sự như hãn mà nói ra những câu chân lí ấy ư? Trong thoáng chốc Mã Quang chợt nhận ra Đàm Vân Thăng là người duy nhất đồng cảm với hãn trong Man tộc này. Nhất định bằng mọi giá phải cứu Đàm Vân Thăng ra ngoài.

“Mày chịu khổ thêm một thời gian, để tao nghĩ cách. Thời gian này tốt nhất hãy suy xé lại bản thân mình đi!”

Mã Quang nói rồi rời khỏi, trong lòng tràn ngập mâu thuẫn.

...

Vài ngày sau chiến sự lại nổ ra ở Tây Ái, rồi đến Tây Quan của Tiên tộc.

Và... đúng như dự đoán. Thuần Lang vừa đến Tây Ái đã bị trúng mai phục, tiếp đến là thế giăng co, đại quân Man tộc kéo đến Tây Quan thì không tiến thêm được nữa. Hoàng kì và Lam kì dưới sự chỉ huy của Lý Kiệt cố thủ không đánh, Thuần Lang cũng không thể mang thất bại mà quay về. Hai bên cứ thế chờ đợi ở trong nhiều ngày.

Thời gian càng trôi càng có lợi cho Ngưu Quảng, hãn đang rất cần thời gian để tính toán kĩ lưỡng kế hoạch của mình. Với hãn việc Vũ Lâm làm loạn ở Đông Ái mà không bị phát hiện cũng quan trọng không kém việc Lý Kiệt chặn Thuần Lang ở mạn tây.

Tiếp theo đây Ngưu Quảng sẽ đi một bước đầu tiên trong liên hoàn kế của mình. Hắn đang đi đến khu Đệ tam.

“Đặng Long đâu? Ta muốn gặp y.”

Ngưu Quảng nói với Đại Trụ làm hắn hốt hải chạy tới phòng của Đặng Long.

“Đội trưởng! Đội trưởng!”

Đại Trụ đập cửa phòng khiến Đặng Long tỉnh giấc.

“Có chuyện gì thế béo?” Đặng Long hé cửa hỏi.

“Ngưu hầu đến tìm đội trưởng, nói là có chuyện muốn gặp.”

“Ừ, ta biết rồi! Cảm ơn người!”

Ngưu Quảng chính là kẻ thứ hai Đặng Long không muốn gặp nhất sau Mỹ An. Lần này hắn đích thân đến chắc chắn không phải nói dăm ba câu. Ngưu Quảng dẫn Đặng Long đến một nơi, chính là bên bờ sông lớn. Mùa đông, nước sông đang cạn dần nhưng ai mà thấy được đáy sông?

“Có chuyện gì ông mau nói đi!”

Thấy vẻ gấp gáp của đối phương, bình thường Ngưu Quảng sẽ kéo dài thời gian cho y khó chịu. Nhưng với Đặng Long, Ngưu Quảng lại chẳng hứng thú với việc ấy lắm. Hắn lập tức đi thẳng vào vấn đề.

“Ta muốn người gia nhập Ngưu gia, ta muốn câu trả lời của người.”

“Chẳng phải ta đã nói với ông là ta không có hứng thú?”

Đặng Long thẳng thắn, nhưng vừa dứt câu, y lại cảm thấy cái lạnh từ đâu đó nổi lên. Nỗi lo sợ cũng từ đấy mà chất chứa trong lòng tự bao giờ.

“Để ta nói thẳng luôn, vậy người có hứng thú với Như Tranh hay không?”

Là từ đây! Con gió lạnh, nỗi sợ hãi đều từ nụ cười nham hiểm của Ngưu Quảng mà ra. Tại sao hẳn lại nhắc đến Như Tranh? Tại sao? Đăng Long bối rối vô cùng.

“Người muốn gì?”

“Thuỷ tộc! Như Tranh! Người có biết lòng thù hận của người Tiên tộc đối với Thuỷ tộc lớn đến nhường nào? Một khi sự thật được phơi bày thì sẽ ra sao? Ta thì không dám tưởng tượng chuyện gì xảy ra với người con gái mà người quan tâm nhất đâu!”

“Người...”

Đăng Long như bị chẹn họng không thể nói thêm được điều gì. Trong đầu chỉ đặt lên hàng loạt câu hỏi tại sao và tại sao? Tại sao Ngưu Quảng lại biết bí mật này? Phải làm sao khi chính Như Tranh khuyên Đăng Long ở lại Tiên tộc để tìm rõ nguồn gốc, phải làm sao khi Như Tranh là một phần không thể thiếu trong y? Tại sao chứ?

Đăng Long! Y quá mê lung rồi! Y có biết chính vì cứu y mà Như Tranh mới bại lộ thân phận? Có biết hay không?

Nhìn đôi mắt vô thần của Đăng Long lúc này, quả thật đáng thương. Ngưu Quảng đã nắm đăng chuôi và chĩa con dao về phía Đăng Long. Hẳn vô cùng đặc chí.

“Ta cho người thời hạn ba ngày suy nghĩ. Hi vọng câu trả lời của người là có. Bốn hầu tin tưởng người sẽ lựa chọn chuẩn xác.”

Phải làm sao? Đăng Long nghĩ ngay đến việc rời bỏ Tiên tộc, trở về mái nhà trên núi. Nhưng...

“Đừng nghĩ tới việc bỏ trốn! Người không thoát được lòng bàn tay của ta đâu. Bởi vì... Ngưu Quảng ta... biết tất cả!”

Biết tất cả! Trên đời này làm gì có kẻ nào biết tất cả? Trừ phi...

“Ám Dạ! Ngưu Quảng chính là Ám Dạ ư? Ngưu gia cũng chính là tổ chức Ám Dạ thần bí đó?”

Đằng Long lập tức liên hệ Ngưu Quảng với Ám Dạ. Nhưng rồi cuộc rối càng thêm rối, y bất giác đi về Quân Doanh.

“Long! Người không sao chứ?”

Chỉ nhìn qua ánh mắt, Như Tranh đã biết Đằng Long không ổn.

“Đằng Long! Người cũng đến à?”

Rối càng thêm rối, rồi lại thêm đau đớn nữa. Như Tranh chưa kịp quay ra thì Mỹ An đã đặt một chậu cây ngay cạnh Đằng Long.

“Không...”

Như Tranh vội vã hét lên khiến Phụng Dương cũng phải giật mình. Như Tranh kể đó liền bê chậu cây của Mỹ An đi, đó chính là chậu Diêu Sơn thảo. Điều này khiến Mỹ An bực tức.

“Người... người làm gì thế!”

Mỹ An xấn tới xô ngã Như Tranh. Cô vốn nghĩ Diêu Sơn thảo là do Đằng Long có công lấy về. Vì thế nên đặt bên cạnh Đằng Long để nhắc nhở mọi người công lao của y.

“Ta đặt chậu Diêu Sơn thảo bên cạnh Đằng Long thì liên quan gì đến người? Tránh ra!”

Con gái ganh ghét là chuyện thường tình mà thôi.

Như Tranh chẳng buồn tức giận với Mỹ An, vì tất cả những gì cô quan tâm là Đăng Long. Và Đăng Long không thể ở gần Diêu Sơn thảo.

Khuôn mặt xạm đen, tay trái ôm tay phải, Đăng Long lập tức đầu óc quay cuồng. Cánh tay của y đau nhức vô cùng, đau đến thấu xương. Cảm giác như trong xương có một chiếc dùi cứ thế mà đục từ trong ra.

Đăng Long đau đớn vô cùng khiến Mỹ An hoảng hốt.

“Người... người không sao đấy chứ? Đang giờ trò quý gì vậy?”

Mỹ An không biết làm sao nên buột miệng chát vắn lung tung. Điều này khiến Phụng Dương thờ dài, nàng phải nói đỡ cho Mỹ An.

“Có lẽ vết thương của Đăng Long chưa khỏi, y không nên tiếp xúc với Diêu Sơn thảo!”

“Vậy à! Em không biết! Đăng Long! Ta xin lỗi, xin lỗi nhé! Người không giận ta đấy chứ?”

“Mỹ An! Em giúp ta đi lấy thuốc cho Đăng Long được không?”

“Được! Được! Chị Phụng Dương đợi em với!”

Phụng Dương viện cớ, cốt là để kéo Mỹ An rời khỏi. Nàng muốn tạo cơ hội cho Như Tranh có thêm thời gian chữa trị vết thương. Dù sao thuật của Như Tranh kì dị, càng ít người biết càng tốt. Lần này không nguy cấp bằng lần trích xuất Diêu Sơn thảo. Như Tranh chỉ dùng Càn Khôn Huyền Pháp giúp Đăng Long bớt đau là được. Một lúc sau thì Đăng Long cũng thiếp đi. Như Tranh buồn bã ngồi bên ngoài một mình.

“Đăng Long có được Như Tranh chăm sóc thật là tốt!”

“Ôi! My nương Phụng Dương!”

Như Tranh giật mình khi Phụng Dương không biết từ đâu tiến lại ngồi bên cạnh.

“Đằng Long thế nào rồi?” Phụng Dương lên tiếng hỏi.

“À! Y ngủ được một lúc rồi!”

“Vết thương của Đằng Long không chỉ do Diêu Sơn thảo gây ra đúng không?”

Với một người y thuật cao minh, quả là khó qua mắt Phụng Dương. Như Tranh chỉ còn biết nói thật.

“Là do nội thương Đằng Long mắc phải từ nhỏ. Tôi chỉ có thể kìm hãm chứ không thể nào chữa khỏi.”

Phụng Dương cũng đoán Đằng Long có nội thương, tuy vậy nàng không tiện hỏi. Nàng muốn thử chữa trị cho Đằng Long một lần nhưng lại nghĩ, Như Tranh với nàng hơn kém nhau chẳng bao nhiêu. Như Tranh không trị được thì nàng tám chín phần cũng bó tay. Huống hồ Phụng Dương chỉ dùng y lý chứ không biết y thuật. Bản thân Phụng Dương lúc này mong sao nàng biết một vài y thuật để cứu chữa cho binh sĩ ở trong quân doanh. Đáng tiếc!

“Ta thấy Như Tranh rất thân thiết với Đằng Long?” Phụng Dương lại lên tiếng hỏi.

“Y là người thân duy nhất của tôi trên đời này! Tôi... không nhẫn tâm để y phải đau đớn như vậy!”

“Nói cũng phải hai người lớn lên từ nhỏ mà, lại cùng nhau đến Tiên tộc, không thân thiết mới lạ. Mà ta chưa nghe Như Tranh kể về gia đình của

mình?”

Như Tranh thở dài một tiếng rồi mới đáp lời Phụng Dương:

“Ngoại trừ ông ra tôi cũng không biết là còn ai nữa.”

“Đôi khi... có một người để quan tâm chăm sóc... cũng tốt biết bao?”

Phụng Dương nghĩ bâng quơ rồi thốt ra một câu khiến Như Tranh bối rối.

“Phụng Dương?”

Nhìn ánh mắt trong veo của nàng, Như Tranh chỉ biết khẽ gọi.

“Không có gì đâu! Ta chỉ nghĩ đôi lúc có những người như Đăng Long để chăm sóc, Như Tranh, người cũng thấy sẽ tốt hơn nhiều.”

“Đăng Long đúng là hay làm người khác lo lắng!”

“Nghĩa khí! Đăng Long là người trọng tình nghĩa, những việc Như Tranh làm y đã sớm để trong lòng từ lâu, chẳng qua là không nói ra nào mà thôi!”

Câu này khiến Như Tranh đỏ mặt, cô quay đi không nhìn Phụng Dương.

“Đăng Long nghĩ gì tôi làm sao biết được?”

“Ta cũng không biết. Nhưng mà ánh mắt của y nhìn Như Tranh, hoàn toàn khác so với lúc nhìn bọn ta. Có cái gì đó... rất lạ!”

Phụng Dương nói xong thì ngược nhìn lên bầu trời, mây xám giăng đầy khắp chốn, gió lạnh hiu hiu thổi. Cảnh buồn, và lòng nàng cũng man mác buồn.

Không biết là vì sao nữa?

Tâm tình nữ nhi, đâu cần lí do, chỉ cần trái tim thổn thức là đủ!

...

Một khuôn mặt xinh xắn, một đôi mắt biết cười, mái tóc đen dài khẽ tung bay trong gió. Và bóng hình ấy cứ thế ẩn hiện trước mắt Đăng Long.

Khi thì cười nói vui vẻ, khi thì bí xị nhăn nhó, đôi lúc hai hàng lệ tuôn rơi. Từ một đứa bé tám tuổi cho tới thiếu nữ trưởng thành, Như Tranh cứ mãi như thế, thoắt ẩn thoắt hiện trong cuộc đời Đăng Long.

Nhưng có cái gì là vĩnh cửu đâu kia chứ?

“Đăng Long!”

Như Tranh quay về phía Đăng Long mà gọi. Nói xong lại mãi miết chạy về phía trước. Hai người đang rong chơi với nhau ư?

“Đăng Long?”

Người mới đây mà đã đâu mất, cái bóng thướt tha ấy đâu rồi?

“Như Tranh! Người đang ở đâu?”

“Ta ở đây!”

Trong màn sương mờ ảo, Như Tranh lại hiện ra trước mắt Đăng Long. Thoắt ẩn thoắt hiện như một trò trốn tìm.

“Người đang làm gì đó? Tại sao không gặp ta?” Đăng Long hoảng hốt.

“Long! Ta... ta phải đi rồi!”

“Người đi đâu? Như Tranh! Người đi đâu?”

“Ta cũng không biết! Chắc là đi xa lắm!”

Như Tranh nói rồi liền tan biến trong sương khói, chỗ tranh tối tranh sáng ấy cũng dần hiện rõ mồn một. Như Tranh biến mất hoàn toàn khiến Đăng Long sợ hãi, y gọi ngày một lớn hơn.

“Như Tranh... Như Tranh!”

...

“Như Tranh!”

Đăng Long trong lúc ngủ mê cũng gọi tên cô. Y giật mình tỉnh giấc nhưng vẫn chưa thoát khỏi cõi mộng. Đăng Long bật dậy khỏi giường, trên trán còn ướt đầm mồ hôi. Y chạy tuốt ra khỏi trường mà không thềm để tâm đến người bên cạnh.

“Choang!” bát thuốc trên tay Mỹ An bị Đăng Long gạt đổ. Mỹ An vô cùng bức tức.

“Đăng Long chết tiệt! Ta có lòng tốt mang thuốc cho người, vậy mà... Như Tranh đáng ghét! Đáng ghét!”

“Đăng Long! Tỉnh rồi à?” Phụng Dương thấy y chạy ra khỏi cửa thì vội hỏi.

“Có thấy Như Tranh đâu không?”

“Như Tranh? Ta...”

Phụng Dương chưa kịp nói là vừa thấy Như Tranh ở quanh đây thì Đăng Long đã chạy đi mất. Y bất chấp tất cả, không quan tâm gì hết, chỉ cần tìm được Như Tranh mà thôi. Dù là biến mất trong giấc mộng Đăng Long cũng rất sợ hãi. Sợ một ngày nào đó Như Tranh bỏ mình mà đi.

Kia rồi! Là Như Tranh, đang ở đó, bên bờ Nguyệt hồ! Đăng Long thấy được Như Tranh thì thở phào nhẹ nhõm. Y thở hỗn hển, trái tim đập mạnh liên hồi, như để đáp ứng nhu cầu dưỡng khí của cơ thể.

Hay chẳng trái tim của y đang thốn thức?

Như Tranh ngồi lặng ngẫm nhìn từng gợn sóng nhấp nhô. Còn Đăng Long, y đứng đó để ngẫm nhìn Như Tranh. Không nói không rằng, nhưng thế là đủ. Đăng Long đứng lặng một hồi lâu, trong tâm thức y chỉ lăm bẫm một câu nói duy nhất.

“Hứa với ta! Đừng bao giờ, đừng bao giờ, rời xa ta.”

Cơn gió nhẹ thổi tới thổi thúc Như Tranh, như báo cho cô biết đằng sau có người đang lặng nhìn mình. Như Tranh bất giác quay lại. Xung quanh chỉ toàn những rặng lau tiêu điều. Không một ai cả!

Gió cũng cuốn Đăng Long đi mất rồi!

...

Đăng Long sau khi rời khỏi Nguyệt hồ bèn đi tới Bách Tử điện. Mấy hôm nay y đã nghe đến chiến sự hai mặt đông tây của Tiên tộc. Đăng Long đến là để báo cho Hùng Vũ được biết.

“Đại nhân!”

“Đến rồi à? Mau vào đi!”

Đăng Long bước vào, như thường lệ, y ngồi cạnh giường của Hùng Vũ. Thấy sắc mặt của y không tốt, Hùng Vũ liền hỏi:

“Người sao thế? Có chuyện gì không ổn sao?”

“Chỉ là vết thương tái phát, không có gì đáng ngại.”

“Vậy thì tốt! Tình hình chiến sự người có nghe qua hay không?”

“Bẩm đại nhân, Man tộc xuất quân công phá Tây Ải, Ngưu Quảng đã lệnh Lý Kiệt đến đó trấn giữ. Lý Kiệt chỉ thủ không đánh khiến cho Thuần Lang chẳng thể tiến thêm một bước vào đất Tiên tộc.”

Hùng Vũ gật gù rồi tán dương:

“Lý Kiệt chỉ thủ không công, kế ấy quả lợi hại. Thế còn mặt đông thì sao?”

“Thưa, tình hình có vẻ phức tạp hơn!”

“Như thế nào người nói ta nghe?”

“Thuỷ tộc công phá nhiều nơi nhưng chỉ là tập kích khiến quân ta rơi vào bị động. Chúng đánh vào Đông Quan, kì lạ ở chỗ các đợt công kích đều diễn ra nhỏ lẻ. Thuỷ tộc không có ý tiến sâu mà dường như quấy phá là chủ yếu.”

“Đúng là có phần kì quái!”

Hùng Vũ còn đang suy nghĩ thì Đăng Long lại hỏi:

“Đại nhân, tại hạ muốn biết, Thuỷ tộc là tộc người như thế nào?”

“Thuỷ tộc! Ta chỉ biết họ cư trú về phía Đông Hải, hàng năm cứ mỗi mùa nước lên đều thừa cơ xâm chiếm Tiên tộc. Còn nhớ, trận dịch bệnh cách đây hơn mười năm, quả thực đáng sợ!”

Mười năm? Chẳng phải dịch bệnh năm đó sao? Cái năm mà Đăng Long còn nằm vất vưởng trên đường, năm mà y gặp được Sơn thần. Và cũng là năm kí ức của y bắt đầu.

Hùng Vũ cố tình nhắc đến dịch dệnh năm đó để rồi quan sát Đăng Long. Ông ta dường như muốn biết cảm xúc của y. Đáng tiếc, con người này nhiều khi ẩn thân vô cùng kín kẽ.

“Tiên tộc thù oán với người Thủy tộc phải không?”

“Không sai! Mỗi mùa mưa lũ, Thủy tộc đều đến đánh phá, người thì chết, mùa màng thì thất bát. Thủy tộc, một phường xấu xa đó, một ngày không bình định, Tiên tộc khó mà yên ổn!”

“Thủy tộc cũng có người tốt, người xấu, cũng giống như Tiên tộc vậy! Không thể nói họ tất cả đều xấu được!”

Câu nói này của Đăng Long... thật là trùng hợp, tựa hồ Hùng Vũ cũng nghe qua ở đâu đó rồi. Hùng Vũ có phần đắn đo, lời ấy quả là đáng để suy ngẫm.

Nhưng tại sao Thủy tộc từ trước đến nay không một lần giao thiệp với Tiên tộc. Ngay cả trưởng tộc là ai, thủ phủ ở đâu, đất rộng bao nhiêu, chẳng ai nắm rõ. Thủy tộc đúng là bí ẩn bậc nhất.

“À phải rồi! Hôm trước ta đã nói đến đâu rồi nhỉ?” Hùng Vũ đổi chủ đề.

“Thưa, là mưu kế tiền kì!”

“Vậy thì hôm nay sẽ đến phần mưu kế trung kì! Trung kì là giai đoạn chính giữa, giai đoạn then chốt của mưu kế. Quyết định thành bại của mưu kế. Trung kì có nhiều biến hoá khôn lường, ta chỉ dạy cho người một chước này thôi. Liên hoàn kế!”

“Liên hoàn kế?”

“Đúng vậy! Mưu kế trung kì là lúc trí giả hành động thực sự. Mọi bước đi đều hướng tới lợi ích cuối cùng. Hành động dứt khoát, bước đi mau lẹ, ấy là điều kiện tiên quyết. Liên hoàn kế là dùng nhiều kế liên tiếp nhau, cái trước làm tiền đề, bổ trợ cho cái sau được hoàn thành. Liên hoàn kế là chước phức tạp nhất, đòi hỏi trí giả phải tính toán kỹ lưỡng nhất. Người nào tính được càng nhiều bước thì càng thuận lợi. Đấu trí ở giai đoạn trung kì là gay go nhất và hấp dẫn nhất. Liên hoàn kế cũng là chước mà ta thích nhất.”

“Người còn điểm gì không hiểu hay không?” Hùng Vũ lên tiếng hỏi.

“Thưa không! Có điều liên hoàn kế một khi thi triển mà không bám sát thực tiễn, e rằng khó thành công!”

“Thật là thông minh! Đứa trẻ này còn hơn cả ta mong đợi!”

Hùng Vũ trầm nghĩ rồi cười tán thưởng.

“Ha ha! Chính xác! Lý thuyết là vậy nhưng thế sự luôn luôn thay đổi, trí giả nếu không căn cứ vào tình hình, liên hoàn kế cũng vô dụng. Hôm nay xem ra người học rất nhanh!”

“Hùng Vũ đại nhân! Thuộc hạ có chuyện thỉnh cầu!” Đẳng Long bất chợt quỳ gối.

“Có chuyện gì đứng lên rồi từ từ nói!”

Hùng Vũ ra dấu nhưng Đẳng Long nhất mực không chịu đứng dậy.

“Ngài từng nói thân phận của thuộc hạ không tầm thường. Lại nói khi nào học xong sẽ kể rõ ngọn ngành cho tôi. Không biết bây giờ có thể nói được hay chưa?”

“Việc này...”

Hùng Vũ ngáp ngừng, ông nhìn ra ngoài sân. Bầu trời xám xịt, mây mù khắp nơi. Rõ ràng thiên tượng không được tốt. Không nói thì hơn!

“Đặng Long! Người chưa có học xong, vả lại thời cơ chưa đến, ta nói ra sẽ chỉ gây thêm nguy hại cho người mà thôi. Tất cả là ta muốn tốt cho nhà người đấy!”

“Vậy rốt cuộc bao giờ mới là thời cơ tốt?”

Đặng Long thất vọng ra về, trong lòng lại nặng trĩu. Y vẫn còn phải học ba cái thứ vô bổ ấy ư?

Hùng Vũ nhìn theo bóng dáng Đặng Long đang dần dần khuất mà thở dài. Đặng Long khi bước đi luôn luôn cúi đầu xuống đất nghĩ ngợi.

Thật là một dáng đi khắc khổ! Báo hiệu một số phận bất hạnh?

Câu hỏi ấy hay chẳng cứ để thời gian trả lời!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 36

Gió lạnh thổi trên mặt đất làm những chiếc bóng không thể in hẳn quá lâu. Thân ảnh thoát ẩn thoát hiện của Huyết Đồ lướt nhanh trên con đường mòn.

“Chử Minh! Người nói xem vì sao Tộc trưởng lại cử chúng ta đi đến Đông quan?”

“Chẳng phải đã rõ rồi ư? Chúng ta đến là để chống lại Thủy tộc?”

“Một trăm người của Huyết Đồ sơ đẳng thì thấm vào đâu?”

“Người nói cũng phải!”

Chử Minh trầm tư, hắt toàn thân mặc giáp phục, đầu đeo khôi giáp không để lộ chân diện. Huyết Đồ trăm người như một, ai ai cũng một bộ dạng như thế. Chử Minh từ khi nhận nhiệm vụ tại Huyết Đồ, hẳn đã không còn là người của Hắc kì nữa. Người đi bên cạnh Chử Minh không ai khác, chính là Phùng Ngạn, đội trưởng của Huyết Đồ sơ đẳng.

Huyết Đồ sau khi đến Đông thành thì dừng chân. Phùng Ngạn thông báo nhiệm vụ tới mọi người.

“Từ Đông thành đi tới Đông quan phải mất một trăm dặm đường, để tránh chú ý, chúng ta sẽ đi đường nhỏ. Mấy người các người để lại những

vật nặng, đồ dùng không cần thiết cũng bỏ lại, giáp phục Huyết Đồ không được mặc nữa. Nghe rõ cả chưa?”

“Rõ!”

Huyết Đồ đồng thanh hô vang, không ai hỏi, không ai thắc mắc một lời. Toàn đội đi mất ba ngày hai đêm thì đến Đông quan. Giữa trưa, Phùng Ngạn và Huyết Đồ chỉ còn cách Đông quan nửa dặm. Hắn chọn chỗ vắng vẻ, cử người canh gác cẩn mật.

“Bắt đầu từ đây sẽ là nhiệm vụ của chúng ta. Các người còn nhớ Huyết Đồ là gì không?”

“Huyết Đồ không có sinh tồn, Huyết Đồ không có nguyện vọng, Huyết Đồ chỉ phục vụ duy nhất chủ nhân. Huyết Đồ, căn bản không tồn tại.”

Sinh tồn, hi vọng, nhân tính đã không còn tồn tại. Vận mệnh là cuộc chơi của những kẻ thích ngụy trang. Tồn tại, không phải là sự hiện hữu của sinh linh, tồn tại với Huyết Đồ là cách chúng ẩn nấp, cách chúng hành sự, cách chúng thi hành mệnh lệnh. Những thứ đó đối với người khác, căn bản chỉ là bóng đen mờ ảo trong sương sớm. Vì thế, Huyết Đồ, căn bản cũng không tồn tại.

Sau khi tất cả đồng thanh, Phùng Ngạn đồng dục nói tiếp:

“Rất tốt! Nhiệm vụ lần này là điều tra Thủy tộc. Xem chúng có bao nhiêu quân, ai làm thủ lĩnh, mục đích của chúng là gì? Nhớ kỹ, chúng ta không phải đến chi viện Đông quan, các người tuyệt đối không được lộ mặt! Kẻ nào để lộ hành tung, tất sẽ phải chết!”

Năm mươi người lần lượt tản mác ra đi, số còn lại bao gồm cả Phùng Ngạn, Chử Minh ở lại trong rừng chờ đợi tin tức.

...

Ngày thứ nhất tại Đông quan trôi qua một cách yên tĩnh. Huyết Đồ phái đi không điều tra được gì. Phùng Ngạn đâu thể ngờ rằng người hẳn muốn điều tra lại là Vũ Lâm của Tiên tộc? Tất cả là một màn kịch do Ngưu gia dựng nên!

Một lượng lớn binh sĩ đã được điều tới Đông thành, chỉ chờ tin tức của Huyết Đồ điều tra để phản công Thủy tộc. Nhiệm vụ của Phùng Ngạn vì thế vô cùng quan trọng.

Đêm thứ hai, trong khi mọi người còn đang mơ màng trong giấc ngủ thì Phùng Ngạn nghe thấy tiếng kêu thất thanh.

“Chúng đến rồi! Mau chạy đi!”

“Thủy tộc đến rồi!”

Huyết Đồ tất cả đều bật dậy, bọn họ nhanh chóng lao về phía âm thanh phát ra. Huyết Đồ không được tham gia trận chiến, Phùng Ngạn dự định đứng ngoài quan sát nhưng khi đến nơi, tất cả mọi thứ phơi bày trước mắt hẳn chỉ còn lại một màn khói lửa mịt mờ. Nhà dân bị đốt phá, binh sĩ tử trận. Còn Thủy tộc?

Thủy tộc đã rút hết, không để lại một chút tung tích!

“Thật là kì lạ!” Phùng Ngạn nói với Chử Minh.

“Ta cũng thấy điều này. Thủy tộc xưa nay vẫn dùng dịch bệnh để công phá trước, đại quân theo sau thế mạnh như thế nước dâng. Cuộc tập kích vừa rồi chỉ là một nhóm nhỏ, hơn nữa lại rút đi khá nhanh.”

Chử Minh đưa ra suy đoán của mình và được Phùng Ngạn tán đồng.

“Không sai! Lẽ nào Thủy tộc đã thay đổi cách dụng binh? “

“Khả năng này không phải không có. Nhưng lẽ nào chúng đến chỉ để quấy phá không thôi?” Chủ Minh thắc mắc.

“Đây là nghi điểm lớn nhất cần phải giải quyết. Một khi tra rõ ngọn ngành chúng ta mới có thể khẳng định.”

Phùng Ngạn nheo mắt lại suy nghĩ, nhưng quả thực lúc này hẳn chẳng có chút manh mối nào cả.

“Người có cao kiến gì không?”

Chủ Minh vừa hỏi Phùng Ngạn vừa định cho thêm củi vào đồng lửa.

Hắn vừa đưa tay đã nghe thấy một tiếng “rắc” vang lên. Que gỗ ở đâu bị giẫm gãy? Phùng Ngạn và Chủ Minh đều cẩn trọng không nói tiếp. Cả hai cùng ngẩng lên quan sát, thì ra là người trong đội. Hắn cũng đi lấy củi cho một đồng lửa khác.

“Ta nghĩ...”

Phùng Ngạn cố tình ngân dài chờ cho người kia đi xa rồi mới nói tiếp:

“Nếu mục đích của chúng là tập kích, chắc chắn sẽ nhắm vào các trại hoặc nhà dân nhỏ lẻ. Ngày mai ta sẽ phái người đến gần những nơi đó, một khi Thủy tộc xâm phạm, họ có thể thông báo cho ta sớm nhất.”

“Chỉ có thể làm như vậy mà thôi!”

Phùng Ngạn và Chủ Minh vẫn trò chuyện, còn người ban nãy, hẳn vẫn chuyên tâm vào đồng lửa của mình. Chuyên tâm đến nỗi hình như hẳn đang nghĩ tới việc khác. Giọng tai lên nghe chuyện khác?

Hôm sau, Phùng Ngạn y kế đã định, nhưng kết quả mà hắn thu được không khá hơn là bao.

Thủy tộc lại tập kích vào ba bốn trại liền. Những trại này đều không có Huyết Đồ ở gần đó. Thủy tộc có thể tiên liệu mọi thứ? Không chỉ một trại mà là tấn công vào ba bốn trại nhưng chúng vẫn kịp rút lui an toàn?

Phùng Ngạn đã bắt đầu hoài nghi, hẳn hoài nghi lẽ nào người Thủy tộc thông thạo địa hình nơi đây đến thế? Tiến đánh không một chút sai sót, rút về không để lại dấu vết?

...

Ngày thứ tư ở Đông quan, tình thế bắt đầu khó khăn và Phùng Ngạn cũng quyết định táo bạo hơn. Hẳn cho người trà trộn vào các trại của Tiên tộc. Với Huyết Đồ việc này dễ như trở bàn tay. Nếu trại nào bị tấn công đã có người của Huyết Đồ ở đó thu thập tin tức.

“Thạch Kiêu! Người là người Đông thành chắc hẳn hiểu rõ địa hình nơi đây, thử nói xem trại nào dễ bị tấn công nhất?”

Thạch Kiêu chính là kẻ kiểm củi hôm trước, Phùng Ngạn hỏi làm hẳn trầm tư giây lát.

“Nếu coi trại của chúng ta là trung tâm, cứ một trăm trượng lại có một trại, phía đông là địa hình bằng phẳng có năm trại, phía bắc có ba trại giáp mặt sông, phía nam có ba trại ở chân núi.”

“Nói vậy thì phía bắc sẽ dễ bị tấn công nhất?” Chử Minh lên tiếng hỏi.

“Không sai! Thủy tộc hay theo đường sông nước, chắc chắn là ba trại phía bắc.”

Thạch Kiêu khẳng định.

“Được! Ba trại này sẽ do ta phụ trách, Chử Minh người lo các trại phía đông. Thạch Kiêu phía nam, những người còn lại thì chia nhau ra, khi có

tín hiệu lập tức ứng cứu.”

Phùng Ngạn ra lệnh, mọi người răm rắp nghe theo, duy chỉ có Thạch Kiêu còn đang băn khoăn. Hắn nói với Phùng Ngạn:

“Đội trưởng hay là cứ để tôi phụ trách ba trại phía bắc? Anh không thông thuộc địa hình nơi này e là...”

“Cảm ơn ý tốt của người nhưng ta muốn đích thân giáp mặt với Thủy tộc!”

Phùng Ngạn từ chối thẳng thừng.

“VẬY ĐỘI TRƯỞNG CẨN THẬN! THUỘC HẠ ĐI VỀ CHUẨN BỊ.”

Mọi người tản mác đi các trại, Thạch Kiêu cũng là người cuối cùng rời đi, hắn có vẻ chậm chạp khiến Phùng Ngạn cau mày.

“Thạch Kiêu! Người mau đi đi, đừng để mọi người chờ lâu?”

“Biết rồi, biết rồi, tôi đi ngay đây!”

Phùng Ngạn kể đó cũng di chuyển lên phía bắc, Thạch Kiêu thì về phía nam.

Màn đêm buông xuống, bầu trời không trăng không sao. Khoảng không đen kịt, chỉ thấy đâu đó lóe lên ánh đuốc ở các trại. Tất cả đều hồi hộp chờ đợi. Đêm nay liệu Thủy tộc có đến?

Thạch Kiêu ở phía Nam, hắn đang nằm ở trong trướng. Ba trại nam này của Thạch Kiêu ở dưới chân núi, Thủy tộc không thuận đường sẽ khó mà tấn công. Tuy vậy Thạch Kiêu bụng bảo dạ vẫn nên cẩn trọng thì hơn.

Nửa đêm, Thạch Kiêu thiu thiu ngủ cho đến khi hơi nóng làm hắn cảm thấy khó chịu, đêm đông mà sao vẫn nóng này? Nóng không phải vì thời

tiết mà vì lửa cháy bập bùng, lúc này Thạch Kiêu mới bừng tỉnh.

Thủy tộc đến rồi! Không phải phía bắc mà là ba trại phía nam. Chúng vừa đến đã phóng hoả đốt trại. Thạch Kiêu và binh lính tìm cách thoát khỏi biển lửa. Thời tiết hanh khô mọi thứ đều có thể bắt cháy. Điều mà Thạch Kiêu thất kinh là...

Thủy tộc đến không hề có một tiếng động?

“Rút mau! Mọi người mau rút!”

Người chỉ huy đám binh lính hét lớn nhưng anh ta đã phải bỏ mạng. Thạch Kiêu trốn ở một góc, hẩn bất lực nhìn người Tiên tộc bị sát hại. Thủy tộc cứ thế chém giết đốt phá không chừa một ai.

“Không được hoảng! Bọn ta tới rồi!”

Binh sĩ hai trại còn lại đã đến dàn trận.

“Thuần bài!”

Muôn người một hàng tất thấy cầm khiên chắn lối quân địch, bọn họ tạo thành nhiều lớp phòng thủ. Quân Thủy tộc thấy vậy thì ngừng lại không giám tiến thêm.

Bốn tên lính Thủy tộc lao tới, chúng quả là khinh thường Tiên tộc, vì thế mới phải trả giá. Bốn người lao đến đầu hàng thì bị trúng Chấn Thân. Bọn chúng bị kéo về phía Thuần trận. Nhiệm vụ của hàng đầu đã xong, giờ đến hàng thứ hai. Những người hàng sau thấy kẻ địch bị khống chế liền thi triển các thuật Lăng Tích. Khiên bài che chắn tầm nhìn khiến cho đối phương không thể phòng thủ. Bốn tên trúng chiêu chết ngay tức khắc.

Tiên tộc dùng chiến thuật hàng trước thủ hàng sau công quả thực độc đáo.

“Muốn chết thì đến đây!”

Một người Tiên tộc cao giọng. Hãn không biết rằng câu nói của hãn đã đem lại án tử cho tất cả mọi người.

Thạch Kiêu vẫn nép một góc quan sát, hai mắt hãn căng ra, nhịp tim đập mạnh...

Là bởi một người đang đi tới.

Thủy tộc dẹp sang hai bên chào đón người này. Hãn mặc áo giáp cầu kì nhất, trên chiếc khôi giáp đội đầu có những sợi tua đỏ. Người này ắt hẳn là chỉ huy của Thủy tộc. Hãn lững thững tiến về phía trước, tiến về phía quân Tiên tộc bỏ mặc lời thách thức của kẻ địch trước mắt.

Chỉ huy Thủy tộc đảo qua một lượt rồi buông lời khinh địch:

“Hừ! Trò trẻ con mà thôi!”

Người Tiên tộc bị coi thường thì liền hét lớn:

“Người là ai mà dám đến xâm phạm? Mau báo danh tính đi?”

“Người không đủ tư cách!”

Người có mũ lông đỏ nói rồi giơ hai bàn tay ra trước.

“Đám Tiên tộc các người sắp chết đến nơi rồi! Còn muốn biết danh tính của ta là ai?”

“Người thật là ngông cuồng!”

“Ta đâu có ngông cuồng, người ngông cuồng là các người. Hãy hít thêm một ít khí trời đi bởi vì...”

Kẻ lạ mặt từ lúc nãy đã tụ khí vào lòng bàn tay. Cầu khí bị ép mãnh liệt tạo thành những tiếng xoẹt xoẹt...

“Người định giở trò gì?”

“Cẩn thận, Thủy tộc luôn có những thuật khó lường!”

Người Tiên tộc nhắc nhở lẫn nhau, họ nắm chặt thuẫn bài, cơ bắp gồng lên cự đỡ chiêu số của kẻ địch. Trong khi đó chỉ huy của Thủy tộc vẫn đứng cười nhếch mép.

“Vĩnh biệt!”

Nói rồi hăn quăng quả cầu khí về phía Tiên tộc. Cầu khí tuy nhỏ bằng nắm tay nhưng lại có sức mạnh thật kinh khủng. Khí tức lan ra cũng là lúc người Tiên tộc chỉ chực bóp cổ của mình, tay họ buông khỏi thuẫn bài. Họ không thở được, tất cả đều không thở được? Thạch Kiêu thầm thắc mắc.

Những kẻ trúng thuật đều mặt đỏ tía tai, lúc sau thì lăn ra chết.

Tất cả bị xoá sạch chỉ trong một chiêu. Không ai có cơ hội sống sót. Bọn Thủy tộc sau đó liền đốt xác để xoá sạch dấu vết.

“Mau rút đi! Bọn chúng sắp đuổi kịp rồi!”

Người chỉ huy ra lệnh, toàn bộ quân lính Thủy tộc quay đầu rút lui.

“Xin lỗi mọi người, nhiệm vụ của ta phải mang tin tức trở về!”

Thạch Kiêu thầm than, hăn là người duy nhất sống sót. Hăn phải mang tin tức trở về cho Phùng Ngạn. Người còn lại sau cùng bao giờ cũng khó khăn khi thấy đồng đội hi sinh. Thạch Kiêu thở dài cảm thán, hăn bước một mạch, nhưng ngọn cỏ vô tình... thôi rồi! Điều này đã bán đứng Thạch Kiêu. Tiếng kêu loạt soạt khiến người Thủy tộc chú ý. Thạch Kiêu đã bị bại lộ.

“Chết tiệt!”

Thạch Kiền nói rồi nhảy khỏi chỗ ẩn nấp. Hắn dùng bộ pháp mà chạy thật nhanh ra khỏi biển lửa. Chỉ cần thoát khỏi ánh lửa, bóng tối sẽ là bạn thân của hắn. Kẻ địch quá mạnh, hắn có chạy nổi hay không?

Thạch Kiền nhún người nhảy lên lần thứ ba, cả thân hình bay lên không trung. Hắn giơ tay niệm ấn, một quả cầu khí phát sáng đang được hình thành. Chỉ chờ hắn ném vào trong không trung, tín hiệu sau đó sẽ được phát đi. Chỉ cần ném là hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ cần...

Lạnh buốt! Thạch Kiền cảm nhận được điều đó. Cơn khó thở cũng bỗng chốc xuất hiện, cổ họng của hắn khô khốc, toàn thân nóng ran. Chẳng thể nào hít thở thêm nữa. Là chiêu của kẻ địch ban nãy. Thạch Kiền ngã xuống đất. Hắn cảm nhận những giây phút cuối cùng đau đớn tuyệt vọng.

Thạch Kiền đã chết mà không hoàn thành nhiệm vụ, không kịp để lại dấu vết. Thật đáng tiếc!

...

Khói lửa bốc lên nghi ngút, Phùng Ngạn nhìn về phía nam mới biết ba trại ấy gặp chuyện, không thể chậm trễ, hắn lập tức chạy thật nhanh về phía nam.

Khi đến nơi Phùng Ngạn chỉ thấy toàn cảnh hoang tàn, xác người chết cháy bốc lên một mùi khét lẹt khó chịu.

“Thạch Kiền! Là Thạch Kiền!”

Một người trong đội hét lên khi thấy một cái xác trong đồng tro. Phùng Ngạn tiến lại gần rồi nói:

“Cậu ta chết khi đang bỏ trốn!”

Khuôn mặt Thạch Kiêu đã bị cháy đen, mọi người nhận ra là do bàn tay co quắp đang định phát tín hiệu của hắn.

Phùng Ngạn không hề bộc lộ cảm xúc trước cái chết của Thạch Kiêu. Nguyên tắc của Huyết Đồ là vậy. Tuy nhiên trong thâm tâm, hắn cắn rứt vô cùng. Tất cả suy đoán của Phùng Ngạn đều sai hoàn toàn. Giá mà hắn tính toán lại, suy đoán kĩ hơn, giá mà hắn chấp nhận đổi cho Thạch Kiêu. Chẳng có giá mà nào hết.

Đội trưởng phải chịu trách nhiệm trước cái chết của đồng đội mình. Phùng Ngạn đi xung quanh xem xét tình hình với tâm trạng đau đớn.

“Ở đây chẳng có dấu vết để lại nào cả.” Chử Minh lại gần nói với Phùng Ngạn.

“Ta không tin bọn chúng thần thánh đến vậy, dù thế nào cũng có dấu vết. Không thể để Thạch Kiêu ra đi vô ích.”

Vừa nói xong thì Phùng Ngạn phát hiện một mảnh vải bị cháy xém. Mảnh vải bố dày và thô ráp. Lẽ nào là trang phục của Thủy tộc?

Đang băn khoăn thì tin xấu lại tới. Bắc trại đột nhiên rực sáng.

“Hồng rồi!”

Phùng Ngạn chạy như bay về phía trước. Chử Minh cũng theo sau.

“Năm trại phía bắc bị tấn công, chúng ta quay lại cũng không kịp nữa.”

“Đúng vậy! Nhưng ta vẫn muốn xác minh một việc trước đã.”

“Việc gì?” Chử Minh thắc mắc.

“Khi nào chắc chắn sẽ nói với người.”

Chử Minh và Phùng Ngạn lao đi vun vút, trong lòng cả hai đều có chung thắc mắc: “Thủy tộc di chuyển nhanh đến vậy sao?”

Khi cả hai đến nơi, năm trại này đã cùng chung số phận với ba trại ban nãy. Tuy nhiên, điều mà Phùng Ngạn quan tâm...

Đây rồi! Hẳn lại phát hiện một tấm vải bố ở trên mặt đất. Điều này có nghĩa là gì? Phùng Ngạn thắc mắc.

“Những miếng vải này là thế nào?” Chử Minh lên tiếng.

“Ta hỏi người một điều trước? Thủy tộc tại sao dùng lửa công trại?”

“Chẳng phải chúng muốn truy cùng diệt tận hay sao? Thời tiết hanh khô, dùng hỏa công chẳng có gì lạ.”

“Ban đầu ta cũng nghĩ như người, có điều...”

“Trừ phi còn có nguyên nhân nào khác?”

Phùng Ngạn giơ lên mảnh vải mà hẳn phát hiện ở hai nơi khác nhau. Thứ này có thể giải thích được sao? Chử Minh hoài nghi.

“Câu trả lời là đây...” Phùng Ngạn nói một câu chắc nịch.

Chử Minh nhìn lại tấm vải bố và ngỡ ngàng. Lúc này thì hẳn cũng đã nhận ra huyền cơ.

“Chẳng trách? Các trại không kịp phát tín hiệu khi bị tấn công. Thủy tộc dùng vải bố buộc vào dưới chân khiến bước đi của chúng không phát ra tiếng động, quân ta chẳng thể nào mà phát hiện được.”

“Không sai!”

Chử Minh lí giải suy nghĩ của mình nhưng Phùng Ngạn vẫn còn băn khoăn.

“Người có phải đang suy nghĩ cách đối phó thủy tộc hay không?” Chử Minh hỏi.

“Ta đang nghĩ, một đạo quân Thủy tộc sao có thể công liền nam trại và bắc trại nhanh đến như vậy? Hơn nữa còn thông thuộc cách bày binh bố trận của quân ta?”

“Có lẽ nào là do thám tử của chúng.”

“Cũng khó nói lắm, chỉ còn cách kiểm chứng xem thế nào?”

Chử Minh lúc này hiểu rằng Phùng Ngạn đã có kế sách.

“Vậy người tính sao?”

“Thế này đi! Ba trại phía đông của người là xa nhất, hãy rút dần lực lượng trở về trung tâm. Nếu Thủy tộc dò la sẽ biết ba trại này canh phòng lỏng lẻo, chúng nhất định sẽ tiến đánh.”

“Người muốn dẫn dụ bọn chúng?”

“Đã hiểu rồi thì ta giao lại cho người bố trí.”

Phùng Ngạn tiễn cử Chử Minh đi bố phòng, còn hãn thì kiểm tra lại quân số. Hành động mỗi người một việc, ai nấy đều tập trung. Đến giờ họ mới biết Thủy tộc mạnh đến nhường nào?

...

Tại phủ đệ của Ngưu gia. Ngưu Quảng nhận được thư báo của Lý Kiệt. Hãn đọc xong thì thầm đắc chí. Quả không sai khi cử Lý Kiệt chống lại Man tộc. Thuận Lang nhiều ngày tấn công vào Tây quan nhưng Lý Kiệt

cổ thủ, hấn đảo hào đấp luỹ khiến cho Thuần Lang đánh không được, thủ cũng không xong. Quân Man tộc ngày càng mệt mỏi.

Lúc này Tiên tộc chỉ còn một đội chưa được điều đi là Lục kì. Phan Hương cũng giữ vai trò thu thập tin tức qua lại và báo cáo cho Ngưu Quảng.

À lúc này vẫn đang đứng đợi. Ngưu Quảng liền ra lệnh:

“Phan Hương!”

“Có thuộc hạ!”

“Gần đây phía Hùng Vũ thế nào?”

“Bẩm! Hùng Vũ vẫn ở trong phòng không ra ngoài. Hình như muốn truyền đạt gì đó cho Đăng Long. Tuệ Cơ hàng ngày chỉ thăm Hùng Việt một lần rồi trở về hậu điện.”

“Hừ! Người sắp chết tự nhiên sẽ phải tìm đệ tử kế thừa sở học.” Ngưu Quảng nói xong cười nhạt một tiếng.

“Ý đại nhân là... Hùng Vũ sắp chết?”

“Nói bậy!” Ngưu Quảng lên tiếng quát.

“Thuộc hạ biết tội! Đại nhân, tình hình Đông quan không đáng ngại lắm chứ?”

Sao hôm nay Phan Hương hỏi nhiều thế nhỉ?

“Người yên tâm! Ta tự có cách.”

Ngưu Quảng đứng dậy đưa cho Phan Hương một cuộn vải.

“Người đem đến cho Lý Kiệt, bảo hẳn thời cơ chín muồi thì mở ra xem. Mà người có biết, Phùng Ngạn là người thế nào hay không?”

Đột nhiên Ngưu Quảng lại hỏi đến Phùng Ngạn làm cho Phan Hương lo lắng. Suy nghĩ hồi lâu Phan Hương mới dám trả lời:

“Phùng Ngạn, sở học của hắn không có gì đặc biệt, chỉ có tài điều tra, quan sát tỉ mỉ. Cộng thêm Chử Minh của Hắc kì mới được chuyển tới, hai người này hợp sức không phải đơn giản.”

“Phan Hương, người có đánh giá hắn quá cao không thế?”

“Đây không phải là lời của thuộc hạ.”

“VẬY NHỮNG NHẬN XÉT VỪA RỒI CỦA AI, NGƯỜI MAU NÓI TA NGHE.” Ngưu Quảng tò mò, Phùng Ngạn rốt cuộc được kẻ nào xem trọng đến thế? Đừng nói với hắn lại là Hùng Vũ đấy nhé!

“Là Lý Kiệt đại nhân?” Phan Hương đồng dục.

Ngưu Quảng không tin Phan Hương nhưng trước nay chưa từng hoài nghi về khả năng nhìn người của Lý Kiệt. Hơn nữa, Lý Kiệt chính là người huấn luyện tân binh năm nay. Lời ấy, chắc không sai.

“Thôi được rồi! Người mau đi làm việc đi.”

“Thuộc hạ cáo lui!”

Phan Hương cúi đầu, cô ta rời khỏi thì lập tức tới Tây quan.

Vốn dĩ Ngưu Quảng có thể an tâm về Đông quan để thoải mái suy nghĩ từng bước kế tiếp.

Giờ đây hắn đột nhiên cảm thấy lo lắng?

“Vũ Lâm, cái tên hiếu sát này, chỉ biết theo kế mà hành sự. Không biết chừng sẽ bị Phùng Ngạn điều tra cho mà xem. Cũng may ta sớm tính toán từ trước. Đã đến lúc tung con cờ tiếp theo rồi!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 37

Ra tay trước đề phòng kẻ địch lớn mạnh! Đó là một đạo lí căn bản mà bất kì vị anh hùng nào cũng hiểu. Ngồi đợi kẻ địch lớn mạnh không bằng giết chúng ngay từ trong trứng nước để khỏi bận tâm về sau.

...

Mã Quang đang ngồi giải quyết sự vụ thay Lư Trường thì có quân tình cấp báo. Một người lính bước vào trong trướng, khuôn mặt và quần áo anh ta lem luốc vết bẩn. Hắn là vừa ở chiến trường trở về.

“Trưởng lão! Thuần Lang đại nhân có thư cho ngài!”

Mã Quang nhận lấy phong thư rồi phất tay cho người lính kia lui ra. Mã Quang trầm tư, hắn có một thói quen từ trước khó bỏ. Đó là thử đoán sự việc rồi kiểm chứng xem nó đúng hay sai. Lần này Mã Quang đoán...

“Quả nhiên là như vậy...”

Vẫn là Mã Quang hắn đoán đúng. Nửa tháng trôi qua, Thuần Lang không thể phá được Tây quan. Toàn quân chỉ giậm chân tại chỗ, ai nấy đều đã mỏi mệt. Lý Kiệt cố thủ không đánh làm cho Thuần Lang buộc phải cầu viện Mã Quang. Hắn muốn Mã Quang hợp lực công kích Tiên tộc.

Xuất binh lúc này là quá mạo hiểm! Một nửa quân số đã được điều đi bởi Thuần Lang, nếu Mã Quang còn tiếp tục xuất quân Man tộc tất như một

nơi đồng vắng. Giặc già mà đến, e là không thể chống nổi. Việc quân ai cũng phải tính đường lui cho mình. Mã Quang lần này không thể nghe theo Thuần Lang được.

Chẳng phải kẻ địch lớn nhất của Man tộc chính là Tiên tộc hay sao? Mã Quang có phần lo lắng thái quá rồi ư?

Ngoài kẻ địch lớn ra thì sao?

Nhưng không phát binh thì e rằng... Không có viện binh, lương thảo cạn kiệt, đúng lúc Thuần Lang rút quân về mà Lý Kiệt đuổi theo, tất cả lành ít dữ nhiều. Nói gì thì nói đó cũng là con em Man tộc, là đại quân phải khổ luyện mới được tinh nhuệ như ngày hôm nay.

Mọi việc tất phải chu toàn!

...

Ba ngày sau tại Tây quan, Phan Hương đã tới nơi theo sự phân phó của Ngưu Quảng. Vừa gặp Lý Kiệt để trao mật lệnh xong Phan Hương đã gấp rút trở về. Chắc hẳn còn có sự vụ gì khác. Ngay cả em gái mình Phan Liên mà Phan Hương cũng không kịp chào một tiếng.

“Người nói Thuần Lang hẳn đang toan tính điều gì?”

Lý Kiệt nói với người thiếu niên bên cạnh. Hắn mặc áo vàng, lông mày rậm, bên hông đeo kiếm.

“Thuộc hạ không dám đoán bừa!”

“Ta bảo người nói lên suy nghĩ của mình chứ không bảo người đoán.”

“Thuộc hạ... quả thực không nghĩ ra.”

“Ha ha ha!”

Lý Kiệt cười nhạt trước thái độ của người kia, hấn cần thận đến mức không dám thể hiện bất cứ điều gì.

“Hà Phương! Người chắc là không muốn bộc lộ bản thân đây? Người cứ như vậy, ta e chẳng phải là đang góp sức cho Ngưu Quảng đại nhân.”

“Lý Kiệt ngài trách rất phải. Tôi chỉ là hạng vũ phu chỉ đâu đánh đấy, còn việc liệu sự phải nhờ cả vào ngài rồi.”

“Hừ!”

Đúng là Hà Phương từ trước đến nay chỉ nghe theo sự sắp đặt của người khác. Nhưng so với tên hiệu sát Vũ Lâm hấn lại được Lý Kiệt đánh giá cao hơn.

“Lý Kiệt đại nhân là tinh anh thống lĩnh Hồng kì và Hoàng kì trung đẳng. Tại hạ phải nhờ ngài chỉ điểm cho vài chỗ!”

Hà Phương chấp tay kính cẩn.

Lý Kiệt lúc này dăm chiêu nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì?

“Nửa tháng rồi! Thuần Lang vẫn kiên trì tấn công. Nhưng gần đây, ta thấy nhuệ khí của chúng đang giảm. Có lẽ rút quân là trong nay mai, chúng ta sắp được trở về rồi.”

Lý Kiệt suy đoán nếu Mã Quang không cử viện binh, Thuần Lang ắt phải rút quân trở về Man Tộc .

Sực nhớ ra mật lệnh mà Phan Hương đem tới. Lý Kiệt mở ngay ra đọc, hấn chột mím cười. Cười là bởi hấn tâm phục khâm phục tài năng của Ngưu Quảng. Lý Kiệt ở Tây quan, căn cứ vào tình hình thực tế mới dám khẳng định Thuần Lang sắp rút quân. Nhưng Ngưu Quảng ở tại Phong

thành cũng đoán ra được. Lại dựa vào việc Thuần Lang bãi binh mà bày ra mưu kế độc đáo nữa.

“Người đi các trại chinh đốn đội ngũ. Sẵn sàng đợi lệnh!”

Lý Kiệt ra lệnh cho Hà Phương.

...

“Người chọn ra một trăm tinh binh rồi theo ta lên đường.”

Mã Quang ra lệnh khiến cho thuộc hạ dẫn đo hỏi lại:

“Không biết trưởng lão muốn thuộc hạ làm gì?”

“Đi ứng cứu Thuần Lang!”

Điều Mã Quang nói làm người kia hoảng hốt. Chỉ một trăm tinh binh mà muốn đi viện trợ Thuần Lang ư? Mã Quang có phải hồ đồ rồi không?

Nhận ra khúc mắc của thuộc hạ, Mã Quang liền trấn an:

“Yên tâm! Ta tự có cách sắp xếp. Người đi truyền lệnh càng sớm càng tốt!”

Thủ hạ dưới trướng Mã Quang liền đi ngay. Đến Mã Quang cũng không còn ở Man tộc thì ai sẽ là chủ tử nơi này? Chắc hẳn Mã Quang cũng đã sắp đặt ổn thỏa cả rồi.

...

Thêm ba ngày nữa trôi qua, Thuần Lang quả thực phải rút quân bởi viện binh của Mã Quang không đến. Đúng lúc này thì có truy binh đuổi theo. Là quân của Lý Kiệt, hẳn chờ ngày này đã lâu. Quân Man tộc chinh

chiến hơn hai mươi ngày tất cả đều đã mỏi mệt, giờ đây còn bị Lý Kiệt đuổi theo, bọn chúng tinh thần lung lay dẫn đến hoảng loạn vô cùng.

Lý Kiệt thỏa sức truy sát, nhưng hắn chỉ đuổi không giết... ý đồ của hắn là gì đây?

Tất cả đều theo mưu kế Ngưu Quảng sắp đặt.

Lý Kiệt đuổi đến cánh rừng mà đại quân hai tộc mới đây giao chiến, giờ là một hố sâu khổng lồ.

Thuần Lang chạy đến đây thì quân sĩ mỏi mệt, không muốn chạy nữa. Không chạy, Lý Kiệt cũng không đuổi! Hắn đứng trên cao mà nói lớn.

“Thuần Lang trưởng lão! Hai tộc Tiên – Man trước nay luôn luôn giao hảo, có gì ngài lại mang quân đánh vào Tây quan? Tại hạ chỉ thủ không đánh là muốn giữ giao ước giữa hai vị tộc trưởng, bảo lưu hòa khí hai bên. Nay xin ngài hãy dẫn quân về cho tránh thêm tổn thất. Lý Kiệt... đa tạ!”

Lý Kiệt nói xong thì phát tay ra hiệu, toàn bộ binh sĩ Tiên tộc quay đầu ra về.

Sở dĩ Lý Kiệt ngừng truy đuổi là vì phía sau Thuần Lang bụi tung mù mịt, cờ của Man Tộc phấp phới tung bay.

“Trưởng lão! Ngài quả là cao minh! Dùng cách này có thể chặn được Lý Kiệt đuổi theo.”

Thuộc hạ của Mã Quang thầm khen hắn.

Hư trương thanh thế! Mã Quang chính là dùng cách này để hù dọa Lý Kiệt một phen. Kì thực phía sau chỉ có trăm người phân công dùng cành cây làm bụi bay mù mịt rồi lấy cờ xí thi nhau phất lên, gầm rú vang trời.

Lý Kiệt vốn cẩn thận, hắn ở xa đã quan sát thấy điểm bất thường, thật giả khó phân, tốt hơn là không nên đuổi tiếp.

Nhưng có thực là Lý Kiệt mắc mưu Mã Quang?

...

Nhờ mưu kế của Mã Quang mà Thuần Lang thoát nạn nhưng hắn vẫn hậm hực. Mã Quang không dám cùng hắn tiến đánh Tiên tộc, thực là hèn nhát!

Đại quân Thuần Lang đang lục đục kéo về thì bỗng đâu có người xuất hiện trước mặt.

Người này mặc áo vàng, hông đeo kiếm và che mặt.

“Kẻ nào dám chặn đại quân bọn ta?” Một tướng lĩnh Man tộc tiến lại quát.

Kẻ lạ mặt thấy vậy liền quỳ gối rồi nói:

“Ngưu gia có thư gửi tới Thuần Lang đại nhân. Xin ngài nhận cho!”

Thuần Lang kể đó nhận thư của sứ giả gửi đến.

Mã Quang đã dùng kế, bây giờ lại tới lượt Ngưu Quảng.

Thuần Lang vốn đã bất hòa với Mã Quang từ lâu giờ lại càng thêm tức. Bởi trong thư có viết:

“Thuần Lang trưởng lão! Ngưu Quảng tại hạ được chút ân huệ của tộc trưởng, đã quy hàng Man tộc từ lâu. Trước có hẹn với Lư Trường đại nhân công phá Tiên tộc nhưng ngài ấy lại bề quan trị thương. Tại hạ cho rằng thời cơ chưa đến. Nay không biết vì nguyên cớ gì trưởng lão ngài xuất quân đến đánh. Phải chăng là mệnh lệnh của Lư Trường đại nhân? Ngưu Quảng

tại Phong thành nghe nói ngài bị Lý Kiệt chặn đường, hẳn tuy quân chỉ có Hoàng Kỳ, Lam kỳ nhưng đều tinh nhuệ, e rằng ngài gặp khó ở Tây quan. Cũng không biết tại sao Mã Quang lại không cử binh viện trợ? Hai người hợp lực nhất định công phá được Tây quan. Tại hạ viết thư này mong trưởng lão có thể cử binh đông hơn, mạnh hơn cùng tại hạ từ trong đánh ra, từ ngoài đánh vào. Nhất định sẽ phá được Lý Kiệt. Ngưu Quảng thường nghe đại nhân Lữ Trường nói chỉ có trưởng lão ngài mới giúp cho ông ấy hoàn thành bá nghiệp. Ngưu Quảng ngày đêm mong ngóng, chờ tin!”

Lời lẽ cung kính, tâm trạng quá đổi khẩn thiết. Quả là Ngưu Quảng đã tốn không ít công sức để viết lá thư này. Một vài câu chữ nhưng có sức mạnh ghê gớm lắm. Tuy không nói thẳng nhưng Ngưu Quảng ám chỉ Mã Quang không cử binh đến là vì ghen với Thuần Lang, mong hẳn thất bại, một mình Mã Quang có thể nắm quyền Man Tộc.

Mưu kế đơn giản nhưng có thể khiến Thuần Lang và Mã Lang bất hòa, nội bộ Man tộc sau đây chắc chắn nổi lên không ít sóng gió. Còn thời gian đâu mà nghĩ tới việc đông chinh? Mưu kế hoàn hảo.

Ly gián kế!

...

Một cốc trà nóng giữa ngày đông se lạnh, một chút hơi ấm truyền vào lòng bàn tay của Ngưu Quảng. Hắn đang nhâm nhi cốc trà, thưởng trà là sở thích của hắn. Và thưởng thức chiến tích cũng vậy! Ngưu Quảng đang vô cùng đắc ý.

“Phan Hương về rồi à?” Thấy bóng người ngoài cửa Ngưu Quảng liền lên tiếng.

“Chủ nhân, thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo!”

“Người mau vào đi.”

“Tuân lệnh!”

Phan Hương đẩy cửa bước vào, cô ta dâng cho Ngưu Quảng một cuộn vải rồi nói:

“Vũ Lâm có tin gửi về, xin chủ nhân xem qua.”

“Vừa hay ta cũng muốn biết tình hình Đông quan.”

Ngưu Quảng mở cuộn vải ra và đọc, chỉ sau thoáng chốc sắc mặt hắn đã thay đổi. Vừa nãy còn vui vẻ, bây giờ thì lại trở nên cau có. Chắc hẳn là chuyện gì khiến hắn đau đầu rồi.

Thấy Ngưu Quảng băn khoăn, Phan Hương mạnh dạn hỏi tiếp:

“Không biết có chuyện gì mà làm chủ nhân lo lắng?”

“Phùng Ngạn! Tên này đang điều tra Đông quan. Vũ Lâm sớm muộn cũng bị bại lộ cho mà xem.”

“Phùng Ngạn là người có năng lực quan sát, lại thêm Chử Minh nữa, thuộc hạ sợ...”

“Không sai! Lý Kiệt đã nói với người như vậy, xem ra Phùng Ngạn và Huyết Đồ của hắn không thể xem thường. Ta đang nghĩ, hắn quy thuận Ngưu gia là thật hay giả đây?”

“Thuộc hạ to gan, không biết chủ nhân dự tính thế nào?”

Trà đã nguội, Ngưu Quảng không còn quan tâm đến cốc trà nữa. Hắn thở dài một tiếng. Ngưu Quảng ghét nhất là kẻ dưới nhiều chuyện, vả lại dự tính của hắn sao có thể để cho Phan Hương biết được dễ dàng.

“Ta đang tính gọi Vũ Lâm trở về. Thôi, người lui xuống đi!”

Phan Hương cũng không dám hỏi thêm, liền bước ra khỏi phòng.

Kì thực điều Ngưu Quảng nói không phải sự thật, trong lòng hắn đang nghĩ tới chuyện khác, mưu kế khác.

Tiên hạ thủ vi cường?

...

Lại nói đến Đông quan, nhiều ngày trôi qua mà vẫn không điều tra thêm được gì. Phùng Ngạn quả thực đang gặp khó khăn.

“Chết tiệt! Thủy tộc dùng binh thần tốc, chúng ta không có cách nào bám theo bọn chúng.”

“Không sai! Nhưng ta vẫn còn một điểm nghi ngờ.”

Chử Minh và Phùng Ngạn đang bàn bạc với nhau.

“Là điều gì? Chử Minh người mau nói.”

“Lần trước chúng ta dùng kế dụ địch, tại sao vẫn thất bại?”

Đúng vậy, lần trước Phùng Ngạn ra lệnh rút hết lực lượng khỏi ba trại phía đông của Chử Minh, thực ra là bố trí canh phòng rất nghiêm ngặt. Ấy vậy mà sao Thủy tộc như biết từ trước, chúng né tránh hoàn toàn tất cả các trại này. Kế hoạch của Phùng Ngạn nhân đó thất bại thảm hại.

Nghĩ tới đây thì hắn ngẩn người...

“Ý người là chúng ta có nội gián?” Phùng Ngạn lên tiếng.

“Không phải là không có khả năng nhưng ta không nói đến điểm này.”

“Vậy thì là gì?”

Chử Minh làm cho Phùng Ngạn sốt ruột, hăn liền hỏi gấp:

“Là điếm gì người mau nói đi.”

“Thế này! Người có nhớ không? Lần trước khi ba trại nam bị phá, liền ngay sau đó chúng ta rời khỏi ba trại phía bắc thì ba trại này cũng bị tấn công. Vì thế có thể suy đoán đạo quân Thủy tộc lần này di chuyển vô cùng nhanh nhẹn, hơn nữa...”

“Chúng quả thực xuất thần nhập hóa!”

Phùng Ngạn còn đang tán dương kẻ địch thì một người đến.

“Đội trưởng! Có lệnh của Ngưu Quảng đại nhân!”

“Được rồi, đưa đây ta xem!”

Chử Minh chờ Phùng Ngạn đọc xong liền hỏi:

“Chuyện gì thế?”

“Ngưu hầu đồng ý rồi! Ta xin ông ấy cho rút quân ở các trại biên giới. Huyết Đồ chúng ta sẽ giả danh quân sĩ đóng tại các trại này, thuận tiện cho việc điều tra.”

“VẬY CŨNG TỐT! NHƯNG CỨ TÌNH HÌNH NÀY THÌ...”

Chử Minh chưa nói hết câu thì cơn mưa đổ xuống. Mọi người chạy toán loạn tìm nơi ẩn nấp. Duy chỉ có Phùng Ngạn còn đứng ngẩn người, hai mắt của hăn sáng lên.

“Như vậy mà ta không nghĩ ra!”

“Người bị sao thế?”

“Có cách rồi! Ta có cách rồi.”

Phùng Ngạn vỗ vai Chử Minh vui sướng.

Hôm sau, Phùng Ngạn cho dựng lại các trại bị phá để dụ địch. Hắn cho dựng ngay trên nền đất nhão, nơi bị các cơn mưa quàn thảo. Xung quanh các trại toàn là bùn đất, việc làm của Phùng Ngạn khiến cho mọi người muôn phần khó hiểu.

Chẳng dẫn đo được bao lâu, Thủy tộc lại đến xâm phạm. Đoàn binh đi đến rất nhanh rồi lướt qua cũng nhanh. Dẫn đầu vẫn là tên thủ lĩnh đó.

Thủy tộc thấy trại có người canh gác thì liền rút đi mà không tấn công.

“Chúng rút lui rồi! Mọi người có ai bị thương không?”

Chử Minh lên tiếng hỏi, thật may đường đất lầy lội khiến cho bộ binh di chuyển khó khăn. Chử Minh lờ mờ hiểu được hàm ý của Phùng Ngạn.

“Đội trưởng! Vẫn biết làm thế này có thể hạn chế được tốc độ tiến quân của Thủy tộc nhưng đường lầy lội anh em cũng bị ảnh hưởng.”

Một người trong đội nói với Phùng Ngạn nhưng hắn không để tâm cho lắm mà chỉ hỏi ngược một câu:

“Vừa rồi Thủy tộc đến từ hướng nào?”

“Nam...”

“Cẩn thận! Chắc chắn chúng còn đến nữa đấy!”

Tất cả Huyết Đồ đều đang trấn thủ tại các trại mới dựng này. Và Phùng Ngạn đang đặt tất cả vào vòng nguy hiểm.

Vừa nói dứt câu thì một đoàn Thủy tộc khác lại đến, bọn chúng từ hướng tây đánh sang.

“Lần trước là hướng nam, giờ là hướng tây, tên thủ lĩnh Thủy tộc rốt cuộc hẳn dùng thuật gì mà di chuyển nhanh đến vậy?” Phùng Ngạn suy nghĩ.

“Phùng Ngạn người đang làm gì thế? Tại sao không cho rút? Chúng ta chỉ có chưa đến trăm người, làm sao chống lại bọn chúng?” Chử Minh bắt đầu sốt ruột.

“Vẫn chưa phải lúc? Ta phải chờ Thủy tộc từ hướng đông đến.”

“Hướng đông thì có gì khác biệt.”

“Có đấy! Cứ đợi mà xem.”

“Cơn mưa hôm qua quá nhỏ để có thể làm mặt đất nhão nhác, chính ta đã đổ thêm nước để mặt đất có tình trạng này, phía đông hoàn toàn không có mưa!”

Phùng Ngạn đứng giữa đám lầy lội trầm nghĩ. Vậy là hẳn không phải làm đường khó đi để hạn chế bộ binh. Rốt cuộc hẳn muốn kiểm chứng điều gì?

Một khắc sau, những gì Phùng Ngạn mong đợi đã tới, Thủy tộc từ hướng đông đánh lên. Mọi người vô cùng hoảng hốt, từ tây sang đông mất rất nhiều thời gian, làm sao để đoàn binh này có thể?

Phùng Ngạn bình tĩnh quan sát, hẳn không nhìn tên thủ lĩnh Thủy tộc. Hẳn nhìn dưới chân binh lính và rồi Phùng Ngạn chợt thất kinh!

“Dưới chân... không hề có bùn đất!”

“Mọi người mau chạy, chờ bọn Thủy tộc rút quân thì bám theo!”
Phùng Ngạn ra lệnh

“Trước đây ta không dám đuổi theo vì sợ các người có thuật dịch chuyển gì đó. Bây giờ thì đã biết mảnh khoe của người rồi, tên thủ lĩnh Thủy tộc. Rốt rốt cuộc người là ai đây?”

“Phùng Ngạn! Người đã biết điều gì?” Vừa chạy Chử Minh vừa hỏi.

“Người có để ý dưới chân bọn chúng không?”

Phùng Ngạn hỏi lại Chử Minh khiến hắn vẫn mơ hồ:

“Dưới chân thì có vấn đề gì sao?”

“Không hề có bùn đất!”

“Vậy mà cũng là vấn đề à?”

“Người xem, nếu chúng đi từ tây sang đông, nghĩa là đạo quân ấy đã đến đây một lần, dưới chân không thể không lấm bẩn được, trừ phi...”

“Trừ phi không phải bọn chúng!”

Chử Minh hai mắt sáng lên, cuối cùng hắn đã hiểu được dụng ý của Phùng Ngạn.

“Đúng vậy! Từ trước đến nay chúng ta đều nghĩ Thủy tộc dùng thuật dịch chuyển. Kì thực chúng ta đã bị lừa. Bọn chúng có nhiều đạo quân với người chỉ huy ăn mặc giống nhau, như thế chẳng cách có nào mà phân biệt.”

“Nhiều đợt tấn công cùng một lúc, thảo nào có thể phá được nhiều trại trong một đêm.”

Cả đội Huyết Đồ lúc này mới vỡ ra...

“Đuổi theo!”

Phùng Ngạn lệnh cho đồng đội di chuyển, Huyết Đồ chia nhau bốn hướng để điều tra căn cứ.

Nhưng chỉ Phùng Ngạn theo kịp.

Lần theo những dấu chân này, Phùng Ngạn đến gần Đông ải.

“Thì ra bọn chúng ở đây!”

Thủy tộc đóng trại ở nơi hoang vắng. Bên ngoài có một kho rơm, Phùng Ngạn phi thân vào trong, hắt lấy rơm đập lên thân mình kiên nhẫn chờ cho đến tối.

Ánh lửa trong trại thắp lên báo hiệu màn đêm buông xuống. Phùng Ngạn lúc này từ từ lên ra khỏi đồng rơm, áp sát một trại lớn nhất. Hắn muốn dò xem thủ lĩnh Thủy tộc là ai?

“Uống đi!”

“Các người xem! Đây chính là chân dung vị thủ lĩnh Thủy tộc, người đã làm bọn Tiên tộc sợ hãi ra quân. Người có thể di chuyển từ tây sang đông chỉ trong chớp mắt.”

“Ha ha ha! Bọn ngu xuẩn đó làm sao biết được diệp kế của thủ lĩnh ngài kia chứ?”

Tiếng nói oang oang phát ra, hẳn là bọn Thủy tộc bắt đầu ăn uống. Chúng không hề biết mình đang lén bị theo dõi.

“Mưu kế đúng là nham hiểm. Đáng tiếc đã bị ta phá giải rồi, giờ thì ta rất muốn biết thủ lĩnh của các người!”

Phùng Ngạn tự nhủ trong lòng. Hắn khẽ vén tấm màn che nhìn vào bên trong.

“Vì sao lại...”

Phùng Ngạn thất kinh! Trái tim hẫng đập thành thạch, hẫng không dám nhìn vào trong nữa, thứ gì đã khiến cho hẫng trở nên hoảng loạn như vậy?

“Là hẫng! Vũ lâm?”

Một loạt câu hỏi đặt ra trong đầu Phùng Ngạn.

Hẫng thấy nghẹn ở cổ, cảm thấy mình thật vô dụng, mình là quân cờ cho kẻ khác điều khiển.

...

Phùng Ngạn lặng lẽ ra về, đi một lúc thì bất chợt gặp kẻ áo đen.

“Người là ai? Huyết Đồ không mặc giáp phục khi đến Đông quan.”

“Quả nhiên người rất tinh. Nếu đã nhận ra người mình thì ta nói cho người biết, ta được cử tới đây để tiếp ứng cho người.”

“Ta không tin! Ta chỉ nhận lệnh trực tiếp từ...”

“Hùng Vũ đại nhân! Ngài ấy cử ta đến đây! Nói đi, người đã thu thập được những gì rồi?”

Phùng Ngạn vẫn luôn đề phòng, hẫng chỉ nói đến những điều không quan trọng.

“Thủy tộc lần này tấn công là có trợ giúp của nội gián, nhưng không sao, ta đã có được một thông tin rồi.”

“Rất tốt, ta sẽ chuyển giúp cho người đến ngài tộc trưởng.”

Phùng Ngạn định đưa cuộn vải có viết sẵn sự tình cho người kia nhưng còn lưỡng lự.

“Làm sao ta có thể tin người?”

“Sao? Người hoài nghi ta?”

“Xin lỗi! Nhưng ta phải đảm bảo thông tin được an toàn nhất!”

“Vậy ta sẽ cho người xem...”

Người kia từ từ cởi bỏ chiếc mũ sắt che mặt. Chân dung của hắn hiện ra khiến cho Phùng Ngạn vô cùng ngạc nhiên.

“Thạch Kiều? Người vẫn còn sống đấy ư?”

“Thật sự xin lỗi, nếu tôi không dùng kế ve sầu lột xác thì... Hùng Vũ đại nhân sợ rằng trong huyết đồ có gian tế nên bảo tôi giả chết, ngầm ngầm trợ giúp đội trưởng.”

“Tốt! Người làm rất tốt!”

Phùng Ngạn reo lên sung sướng. Hắn đưa cuộn vải cho Thạch Kiều, người mà hắn tin tưởng vô cùng.

“Hùng Vũ đại nhân căn dặn đội trưởng hãy tiếp tục ở lại Đông quan, đề phòng bất trắc.”

“Được! Hãy trao tận tay Hùng Vũ đại nhân.” Phùng Ngạn giao lại cuộn vải cho đối phương.

Thạch Kiều nhận lấy rồi quay bước. Nhưng hắn vừa mới nhấc gót thì đột nhiên dừng lại, Thạch Kiều vẫn còn một chuyện phải hỏi thêm nữa:

“Tôi muốn hỏi một chuyện?”

“Cái này giao cho Hùng Vũ đại nhân phải không?”

Có lẽ Thạch Kiêu đã quá cẩn thận. Phùng Ngạn mỉm cười với hắn rồi trả lời:

“Đúng vậy! Là...”

Phụt!

Phùng Ngạn phun ra một ngụm máu tươi, máu bắn đầy mặt Thạch Kiêu.

Lạnh buốt!

“Người... Người...”

Phùng Ngạn chỉ kịp thốt lên hai tiếng. Hắn bị một kiếm đâm thẳng vào tim, chí mạng!

Phùng Ngạn bị ám toán mà không thể đề phòng.

“Thông tin gửi cho Ngưu Quảng đại nhân có phải tốt hơn không?”

Xoẹt!

Thạch Kiêu rút kiếm ra khỏi người Phùng Ngạn rồi lập tức lẩn khuất trong bóng đêm. Ra tay gọn lẹ không để cho đối phương kịp phản ứng.

Con cờ mà Ngưu Quảng nhắc đến là đây!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 38

“Đại nhân! Thuộc hạ đã trở về!”

Giữa đêm tối lạnh lẽo, Ngưu Quảng bỗng dưng có khách? Không hẳn là vậy, người đến vào giờ này chỉ có thể là quân cờ của hắn.

“Đã làm xong chưa?”

“Dạ đã làm xong, đây là thứ ngài cần.”

Thạch Kiêu dâng lên cuộn vải báo cáo của Phùng Ngạn. Trong đó ghi rõ tường tận về việc Vũ Lâm giả dạng Thủy tộc tấn công Đông quan. Ngưu Quảng nhếch mép một cái rồi tiện tay vứt vào lò lửa. Bí mật này sẽ vĩnh viễn chìm vào quên lãng.

“Không biết đại nhân còn gì dặn dò?”

“Trở về Đông quan tiếp tục theo dõi cho ta. Phùng Ngạn chết rồi nhiều khả năng Chử Minh sẽ được cử làm đội trưởng Huyết Đồ, nếu tên này điều tra Vũ Lâm người cứ thế mà xử lí. Cho hắn đoàn tụ cùng Phùng Ngạn.”

“Tuân lệnh!”

Thạch Kiêu nhún chân, hắn lập tức biến mất trong đêm tối.

Rồi! Rốt cuộc thì Ngưu Quảng còn bao nhiêu thuộc hạ như Thạch Kiêu?

...

Đêm nay lạnh lẽo, Tiên tộc bước vào mùa đông thực sự, gió thổi ào ào qua khe ngói, sáng mai chắc hẳn lá vàng lại rụng đầy sân.

Ngưu Quảng xoa hai bàn tay vào nhau, hẳn muốn hâm nhi một chút rượu cho ấm người. Tự nhiên hôm nay hẳn muốn uống rượu.

Rượu mừng cho mưu kế đại thành!

Cố thủ không đánh khiến Thuần Lang phải lui binh, tiếp đó lại dùng kế ly gián khiến hẳn và Mã Quang bất hòa. Dựng nên cảnh ve sầu thoát xác cho Thạch Kiều. Tiên hạ thủ vi cường giết chết Phùng Ngạn. Bằng ấy kế sách, Ngưu Quảng làm cho cả hai mặt đông tây của Tiên tộc rối tung, hẳn đã đạt được mục đích, Ngưu gia của hẳn có thể tự do hành động!

Liên hoàn kế!

Rượu đã được vài tuần, Ngưu Quảng cảm thấy thế là đủ, hẳn thôi tắt ngọn đèn rồi đi nghỉ, không gian tối om, nhưng...

“Kia là cái gì! Không phải là ma chứ?”

Một người lính trong Ngưu phủ hoảng hồn.

Là bởi vì hẳn vừa nhìn thấy một bóng người đứng ngay trên nóc nhà, nơi Ngưu Quảng đang ngủ. Là thích khách à? Tên lính canh muốn hét lên nhưng lại sợ toát mồ hôi không dám kêu nữa.

Bóng đen kia cầm một con dao, ánh sáng phát ra lập lòe trong đêm tối.

Ánh sáng quý dị như chấn nhiếp tinh thần kẻ khác. Bóng đen trong chớp mắt nhảy lên biến mất.

Rốt cuộc hẳn là ai?

...

Hôm nay đúng là hơi lạnh, Hùng Vũ đắp chăn lên vai nhưng vẫn để đèn ở đó, ông chưa muốn đi ngủ. Còn đang suy nghĩ điều gì hay chẳng?

Sơn Địa Bác? [1]

“Ha ha! Bác sàng dĩ túc! Bác sàng dĩ biện! Bác chi!” [2]

“Người biết bác sàng dĩ túc là tốt.”

Ngọn nến trong phòng vụt tắt, Hùng Vũ chỉ nghe thấy tiếng nói từ bên ngoài.

“Cuối cùng... người cũng đến?”

Hùng Vũ búng tay một cái, ngọn nến lại được thắp sáng. Nhưng trong phòng không chỉ có mình ông nữa.

“Người đến phá giường hay là giết người trên giường?”

“Hôm nay là ngày tốt hay xấu? Đối với người là tốt hay xấu? Đối với ta là cát hay hung?”

Bóng đen bịt mặt từ từ ngồi xuống chiếc bàn trước mặt Hùng Vũ. Hẳn rất điềm tĩnh không có vẻ gì hấp tấp.

“Người đã phá chân giường, sau lại bẻ thang giường của ta. Xem chừng hôm nay ta gặp chuyện xấu rồi.”

Hùng Vũ nhếch mép cười nhạt.

“Chẳng phải người có một kẻ bác chi đó sao? Phá bỏ bè đảng xấu xa quay về chính đạo? Đáng tiếc...” [3]

“Người dám!”

Câu nói của người áo đen khiến Hùng Vũ giật giữ. Hả... hả dám? E rằng người muốn quay về chính đạo đã không còn nữa! Phùng Ngạn hiện đang nằm nơi đất lạnh.

“Ta có gì mà không dám? Đến bác sàng dĩ phu ta còn dám nữa là?” [4]

Bóng đen nói xong thì lao tới, hấn vung dao chém thẳng xuống đầu Hùng Vũ. Ánh nến vụt tắt, tiếng dao chém xuống giường gỗ đánh cộc một tiếng.

Hùng Vũ đã biến mất khỏi giường.

“Người đã lầm đường lạc lối quá rồi! Còn không mau tỉnh ngộ?”

“Hùng Vũ ngươi là tên hèn nhát, chết đi được rồi! Một tên tộc trưởng nhu nhược!”

“Muốn giết ta? Không dễ như thế đâu?”

Bóng đen vung dao chém vòng ra phía sau lưng nhưng hấn chỉ đánh vào hư không mà thôi, bởi vì Hùng Vũ đã lại chuyển sang vị trí khác.

“Theo ta ngươi mới là người đang lầm đường lạc lối đấy! Nói giết ngươi không dễ chỉ đứng trước khi ngươi giao đấu với Lữ Trường mà thôi. Hiện tại Hùng Vũ ngươi cũng chỉ như ánh đèn leo lét này!”

Nói xong một thứ ánh sáng phát lên, ánh sáng lập lòe phản chiếu đôi mắt sắc lạnh của kẻ lạ mặt ngay trước cây nến.

“Quán ngư! Dĩ cung nhân sủng!” [5]

“Hừ! Lũ người dưới phải thuận tòng bề trên ư? Người chắc gì đã là bề trên, ta cũng đâu phải kẻ dưới?”

Nói rồi bóng đen nhảy vút đâm dao lên thẳng trần nhà. Hãn đoán được Hùng Vũ đang trốn ở đấy. Nhưng dao vừa tới nơi, Hùng Vũ lại nhảy đi mất.

“Tiên tộc không thể giao lại cho người được!”

Hùng Vũ lên tiếng đanh thép.

“Ồ! Vậy thì giao cho ai? Đứa con đang nằm liệt giường của người?”

“Ta còn chuyện chưa rõ! Hùng Việt, có phải do người ám hại?”

“Hùng Việt? Hãn cũng thừa hưởng sự thông minh của người đấy! Nhưng không biết là kẻ nào rồi việc tự dừng giúp ta một tay để ta đỡ phải động thủ?”

“Nói láo, không người thì ai?”

“Ở đây!”

Bóng đen thềm nhủ rồi lao đến cửa, nhưng con dao trong tay hãn chỉ đâm vào tấm gỗ.

“Hùng Vũ người sắp chết, ta chẳng có gì phải giấu người cả. Đôi chân bị gãy của người, sớm muộn cũng không nhảy được nữa đâu!”

“Người muốn biết thì lại đây thử xem.”

“Là góc trái trong nhà!”

Bóng đen lao đến như mãnh thú, hãn đá phăng chiếc bàn về phía góc nhà nhưng rốt cuộc vẫn không trúng ai.

“Ta rất muốn biết bộ dạng nhọt nhọt của người lúc này đấy! Hừ!”

Kình lực của thích khách rất mạnh Hùng Vũ không có sức chống đỡ, ông chỉ còn cách thi triển Thuấn Bộ nhảy sang chỗ khác.

“Hùng Vũ! Có phải người đang nghĩ vì sao nhiều ngày rồi mà thương thế vẫn không khỏi? Ta cho người biết trong thuốc nhân sâm của người, chính là có một ít ngũ linh chi!”

Ngũ linh chi? Hùng Vũ thất kinh, hẳn đã chuẩn bị từ trước? Ngũ linh chi làm mất hoàn toàn công dụng của nhân sâm. Thảo nào, nhiều ngày rồi Hùng Vũ chẳng thấy khỏe lên.

“Xem ra hôm nay đúng là ngày hung của ta rồi!”

Hùng Vũ thầm than, đối thủ của ông đã chuẩn bị đến cả bước này thì tất ông khó mà thoát.

“Ai bảo người gieo được quả Sơn Địa Bác? Đi chết đi!”

Bóng đen lao đến tung chưởng đánh vào vị trí chiếc giường.

Uỳnh!

Lần này hoàn toàn trúng đích. Một chưởng đánh thẳng vào ngực Hùng Vũ.

Người ngồi trên giường lập tức phun ra một ngụm máu đen, ông hoàn toàn kiệt sức trước đòn đánh chí mạng của đối phương.

“Đây là? Vân Mạt...”

“Đúng vậy, người chỉ còn là một đám mây mờ nhạt chờ đợi cho người khác đánh tan vào hư vô.”

Hùng Vũ toàn thân đau nhức khôn cùng, đau nhức đến tận tâm can.

Vân Mạt tác động đến trái tim, tử huyết của con người?

Hình như trái tim Hùng Vũ vẫn còn đập!

Uỳnh! Chân khí toàn thân bộc phát, Hùng Vũ vận kinh đáp trả đánh bay tấm khăn che mặt của kẻ địch.

“Quả nhiên là người... Ngưu... Quảng!”

Là hãn sao? Địch thị là hãn! Việc chiếm đoạt ngôi vị hoàn toàn là sự thật.

Và muốn đạt được mục đích, Hùng Vũ phải chết!

“Sức phản kháng của người cũng mạnh thật đấy! Nhưng không sao, ta sẽ cho người chết được minh bạch. Nhớ kỹ là Ngưu Quảng ta đã giết người đấy nhé!”

Ngưu Quảng nhếch mép cười tà ác trong khi Hùng Vũ vẫn cố lăm bắm gì đó.

“Thực quả bất thực! Quân tử đặc dư, tiểu nhân... tiểu nhân bác lư!”
[6]

Hùng Vũ ngập ngừng nói. Ông giữ tư thế ngồi khoanh chân trên giường.

“Đừng hòng! Còn một quả trên cây chính là người, một khi ta giẫm nát nó, chắc chắn không còn kẻ nào chống lại được ta!”

Thình thịch!

Hùng Vũ cảm nhận trái tim mình đang đập, chậm dần...

“Ồ ó o...”

Hết tiếng trái tim rồi lại đến tiếng gà gáy, nó báo hiệu ngày mới ư? Hay ngày tàn?

“Ta vốn định một dao giết chết người! Nhưng thế này cũng tốt, để Vân Mạt hành hạ người trong chốc lát. Cứ từ từ mà hưởng thụ đi... Vĩnh biệt!”

Ngưu Quảng lặng lẽ rời khỏi chính điện mà thần không biết, quỷ không hay, hẳn ta bỏ lại một người sắp chết.

“Ta... không phải là thứ quả trên cây ấy. Ta chỉ là lá vàng héo úa từ lâu. Nhưng trên cây vẫn còn quả xanh. Vẫn còn...”

Còn ai có thể chống lại Ngưu Quảng? Hùng Vũ không biết, nhưng vẫn hi vọng.

Hôm nay ông ấy gieo được quả Sơn Địa Bác, ứng với số mệnh ông bị hãm hại.

Nhưng quả này vẫn còn mang một ý nghĩa sau cùng. Kẻ dưới phá nhà người trên thì chúng cũng không còn nhà nào nữa.

Trên cây vẫn còn!

Thình thịch! Thình thịch...

Trái tim lại đập chậm nữa. Trời vẫn còn tối, mùa đông canh năm gà gáy vẫn còn mù mịt. Nhưng gà gáy... báo hiệu trời sắp sáng, trời sáng!

Ánh sáng mang đến hơi ấm cho quả xanh!

“Ta... không thể chết như thế... như... thế này được!”

Hùng Vũ đấu tranh trong tâm trí.

“Ta...”

Hộc!

Miệng của ông tóa máu. Máu đen ướt hết áo, màu đen chảy xuống thành vũng.

“Vẫn chưa...”

“Vẫn chưa tới sáng...”

“A...” Hùng Vũ hét lên.

Thình thịch!

Trái tim ông vì xúc cảm của ông lại đập nhanh hơn một chút.

“Sáng! Ta phải thấy thứ ánh sáng đó... ta phải thấy!”

...

Buổi sáng mùa đông sương trắng phủ kín mặt đất. Sương giăng khắp chốn, mù mịt. Trời sáng nhưng không thấy mặt trời đâu, tầm nhìn bị hạn chế, chỉ có cách ba bước chân đã là một tấm màn trắng che phủ.

Trong màn sương ấy có hai bóng đen đang đi tới, một trẻ tuổi một trung niên.

“Tuệ Cơ? Mỹ nương Mỹ An?”

Dĩnh Hạ thấy hai người họ đi tới thì liền ra cửa chào đón. Với Dĩnh Hạ hình ảnh này khá quen thuộc, hằng ngày cứ vào buổi sớm Tuệ Cơ và Mỹ An đều đến chăm nom Hùng Việt.

Tuệ Cơ bước vào trong nhà và ngồi xuống giường. Bà nhẹ nhàng vuốt áo con trai, xoa trán của nó, lắng lẽ nghe từng hơi thở phập phồng của nó. Đối với Tuệ Cơ thế là cũng đủ. Ông trời vẫn thương con trai của bà, cho dù

nó nằm bất động nhưng không gãy đi, không héo hon. Hùng Việt lúc này như một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Mỹ An ngồi lặng quan sát mẹ mình, dù biết Tuệ Cơ buồn rầu nhưng cô không có cách nào an ủi. Mỹ An tự nhủ bản thân phải mạnh mẽ, không để Tuệ Cơ phải lo lắng cho mình thêm nữa. Một Hùng Việt là quá đủ rồi.

“Thằng chết tiệt! Nếu người không ngỗ ngược thì đâu đến nông nỗi này?”

Mỹ An thầm trách Hùng Việt nhưng cũng là thương quá hóa giận mà thôi. Nếu bây giờ Hùng Việt bỗng dưng tỉnh dậy cùng lắm cô chỉ đấm cho mấy cái. Rồi sau hăn muốn nghịch ngợm cái gì cũng được, miễn là đừng có nằm yên một chỗ.

“Chúng ta ở đây một lát rồi sang thăm cha con!”

“Dạ được ạ!”

Tuệ Cơ nói với Mỹ An, hôm nay bà muốn ở với Hùng Việt lâu hơn một chút.

Oa! Oa!

Thật bất thường! Hôm nay lại có tiếng quạ kêu ngay trên mái nhà của Hùng Việt. Tiếng quạ như điềm báo chẳng lành, nó làm Tuệ Cơ hoảng hốt giật nảy.

“Không sao đâu mẹ ạ! Chắc do hôm nay sương muối!”

Tuệ Cơ được Mỹ An trấn tĩnh. Nhưng...

Oa oa!

Con quạ kêu lên một hồi rồi vỗ cánh bay đi!

...

Ngoài trời đang lạnh, từng giọt sương đêm ướt đẫm cành lá, phất phơ trên đó là những màu vàng của hoa cải. Cải sao đã sớm lên bông, cải sao đã sớm nở hoa vàng rực. Hoa cải báo hiệu thực tại ủa tàn?

Phụng Dương đi quanh Nguyệt viên. Nàng nhìn cảnh tượng trước mắt mà trong lòng thê lương. Nỗi buồn từ đâu man mác hay nàng lúc nào cũng buồn như vậy? Giai nhân tuyệt sắc mà lại chẳng có lấy một ngày vui?

Thối đời là thế!

“Phụng Dương! Con ở đâu?”

Tiếng một bà cụ phát ra từ trong nhà.

“Dạ thưa bà! Con sẽ mang lên ngay!”

Phụng Dương đáp lời lão phu nhân rồi bưng lên một khay nước.

Là chè xanh nàng mới hâm từ sớm, thức uống hàng ngày của lão phu nhân. Trên khay còn để mấy miếng trầu thơm, một lọ vôi trắng.

Tách!

“Hử, có chuyện gì thế?”

Phụng Dương đi đến cửa thì bỗng dừng lại khiến lão phu nhân gọi hỏi.

“Bà ơi! Cốc gốm tự nhiên nứt vỡ, để con đi lấy cốc khác.”

“Đợi đã.”

“Bà có gì sai bảo?”

“Cốc chẳng phải tự nhiên mà vỡ, quạ không phải tự nó mà kêu. Ta e có điềm báo gì đây?”

“Bà quá lo lắng đấy thôi ạ.”

“Không đâu! Linh tính của ta có sai bao giờ? Phụng Dương, con đến chỗ Hùng Việt nghe ngóng xem sao.”

“Dạ!”

“Ta không uống trà nữa, cứ để đó đi.”

Phụng Dương y lời của lão phu nhân. Nàng lên thuyền để băng qua Nguyệt hồ. Không khí đúng là lạnh thật! Phụng Dương khẽ xoa hai tay vào nhau trong lúc đợi thuyền cập bến.

...

Ngoài trời đã lạnh nhưng có kẻ trong lòng còn lạnh hơn. Cả đêm hôm qua Đăng Long trần trọc không ngủ được, y rối như tơ vò, bởi vì hôm qua vừa đúng hạn ba ngày mà Ngưu Quảng giao hẹn với y.

Ngưu gia chẳng có gì tốt đẹp, dây dưa với Ngưu Quảng sẽ chỉ gặp vận xui xẻo mà thôi. Hôm nay cũng không phải ngày đẹp để gì cả? Trời thì lạnh, đã thế sương mù còn giăng khắp chốn. Đăng Long quyết định rõ ràng, y sẽ không thể quy thuận Ngưu gia.

Nhưng còn Như Tranh?

Đăng Long đã nghĩ ra cách, y sẽ nói ra sự thật với người mà y tin tưởng nhất ở Tiên tộc. Hùng Vũ đại nhân!

Quãng đường vừa dài vừa vắng vẻ, từ khu Đệ tam cho tới khu chính điện không có lấy một bóng người. Đăng Long rảo bước, phần vì lạnh, phần vì y muốn nhanh chóng được gặp Hùng Vũ.

Oa... oa... oa!

Tiếng quạ kêu làm cho Đăng Long giật bắn. Ba con quạ đứng đậu ngay trên mái nhà, chúng cứ thế mà mổ vào ngói xám kêu lên lốc cốc. Con người đi đến làm chúng hoảng sợ, Đăng Long xua tay cho lũ quạ vỗ cánh bay đi.

Đăng Long chẳng hay để ý ngoại sự cho lắm. Nhưng sao hôm nay cảm giác thật sự kì quái?

Luồng điện xẹt từ sống lưng lên tới đỉnh đầu, toàn thân Đăng Long nổi hết da gà. Y như đứng sững trước không gian lạnh vắng.

Khung cảnh trước mắt làm cho Đăng Long vô cùng sợ hãi. Hai cây cổ thụ trước sân trong vòng một đêm đã rụng sạch lá, chúng chỉ còn trơ lại những cành gỗ đen kịt. Không! Là hàng trăm hàng ngàn con quạ, không biết từ đâu, quạ về chập kín trên những cành cây .

Con thì xù lông, con thì quẹt mỏ, con thì kêu lên những tiếng thất thanh. Chúng không bay đi, chúng chỉ giương những đôi mắt đen láy nhìn vào Đăng Long khẩn thiết. Như thế chúng đang chờ đợi một điều gì đó?

Đăng Long rảo bước đến trước gian phòng.

“Đại nhân! Đăng Long cầu kiến!”

Thịch thịch!

Ánh sáng cuối cùng đã đến! Trên cây rớt cuộc vẫn còn quả xanh mà không bị mùa đông làm cho thui chột.

Đăng Long vừa định gõ cửa thì cánh cửa tự động mở ra, đập vào mắt y là một cảnh tượng kinh hoàng.

“Đại nhân! Ngài...”

Đặng Long ấp a ấp úng, y không thể nào thốt lên thành câu.

Trong phòng bàn ghế đã đổ nát, chỉ có một người đàn ông ngồi xếp bằng ngay trên chiếc giường.

Bạc trắng!

Qua một đêm tóc đã bạc trắng ư? Hùng Vũ với mái tóc bạc đang ngồi ngủ gục. Đặng Long hoảng hốt, y vừa chợt nghĩ Hùng Vũ đã...

Đặng Long mạo muội đưa hai ngón tay lên mũi Hùng Vũ thì bất chợt, âm thanh lí nhí phát ra từ trong cổ họng của ông.

“Nhanh!”

“Đại nhân, ngài muốn nói điều gì?”

“Nhanh!”

Đặng Long không thể nghe rõ, y phải ghé sát tai vào người Hùng Vũ mới mập mờ hiểu ra câu nói của ông.

“Đi! Đi gọi... tất... tất cả... đến đây! Nhanh!”

Đặng Long lập tức vùng dậy và cất bước.

“Còn... nữa!”

Hùng Vũ còn muốn căn dặn điều gì, chỉ biết lúc sau Đặng Long chạy đi rất nhanh trong sương sớm.

...

“Tuệ Cơ! Tuệ Cơ!”

Nam Xuân ở ngoài gõ cửa gọi lớn, tiếng gọi như thất thanh.

“Có chuyện gì vậy?”

“Tộc trưởng... ngài ấy... phu nhân mau đến nhanh đi!”

Dự cảm được việc chẳng lành, Tuệ Cơ và Mỹ An lập tức rời khỏi. Hai người vừa bước tới đã thấy đám đông tụ tập, mọi người đều xôn xao. Không biết Tộc trưởng triệu khiến mọi người có việc gì gấp?

...

Cánh cửa vẫn đóng khiến cho không ai dám bước lên mở.

“Mỹ An có ở ngoài đó không?”

Là tiếng thều thào của Hùng Vũ. Ông muốn gặp con gái của mình trước tiên.

“Thưa cha! Con ở đây, người có điều gì cản dận?”

“Người mau vào đây!”

Mỹ An đẩy cửa bước vào, trong phòng không thắp nến khiến cho Mỹ An chẳng thể nhìn rõ. Mọi người bên ngoài cũng không quan sát được vì sương trắng dày đặc.

“Đóng cửa lại!”

“Cha! Rốt cuộc là người muốn làm gì?”

Hùng Vũ lúc này rất yếu nhưng ông vẫn cố dụng lực, toàn bộ sức mạnh còn lại dồn hết vào cánh tay. Hùng Vũ phất tay một cái, hai hàng nến lập tức bùng sáng.

Và...

“Cha!”

Mỹ an thét lên một tiếng thất thanh. Trước mặt cô là một ông lão râu tóc bạc phơ.

“Cha! Người... người làm sao thế này?”

Mỹ An như òa khóc, cô chạy vội nắm lấy bàn tay Hùng Vũ.

“Bây giờ không phải là lúc! Ta không còn nhiều thời gian nữa. Mau gọi... Phụng Dương, Ngư Quảng vào đây!”

“Không được khóc! Nhất định không được khóc!”

Mỹ An tự nhủ rồi đứng dậy, cô lau hai hàng nước mắt. Mỹ An mở cửa bước ra truyền lời của Hùng Vũ cha mình.

“Tộc trưởng triệu kiến hai vị trưởng lão! Ngư hầu, Mỹ nương Phụng Dương! Mời!”

Cánh cửa mở ra rồi đóng lại rất nhanh. Chỉ có Phụng Dương và Ngư Quảng đi vào bên trong.

Một loại bước chân nhẹ nhàng, một loại nặng trĩch tựa núi.

“Tộc trưởng!”

“Tộc trưởng!”

Ngư Quảng và Phụng Dương vừa vào đã liền quỳ gối, hai người nhìn thấy bộ dạng của Hùng Vũ thì đều thất kinh.

Nhưng một là thật tâm, một là giả mạo!

“Đại nhân! Thương thế của ngài...”

Phụng Dương định tiến lại bắt mạch nhưng Hùng Vũ can ngăn.

“Ta tự biết mình...”

Hự!

Nói rồi Hùng Vũ ho lên một tiếng.

“Không biết đại nhân cho gọi là có việc gì?” Phụng Dương hỏi.

Ngưu Quảng ngược mắt nhìn lên, cả gian phòng trở nên sạch sẽ lạ thường. Chắc hẳn đã có kẻ nào thu dọn từ trước? Không! Là tấm bình phong ngay sau lưng Hùng Vũ. Tất cả những đồng lộn xộn ông ta đều giấu sau đó.

“Đại nhân có gì cản dận?”

Ngưu Quảng thuận miệng hỏi. Hẳn như đang mở cờ trong bụng, còn gì vui hơn khi cái gai trong mắt sắp được nhổ bỏ.

“Thời gian của ta không còn nhiều...”

“Đại nhân chớ lo, rồi ngài sẽ sớm bình phục ngay thôi.”

Phụng Dương lên tiếng nhưng bị chặn họng ngay lập tức:

“Nghe cho rõ đây...”

Hự hự!

Hùng Vũ nói xong thì chỉ tay sang trái, trên cái hương án có hai hộp nhỏ được để ngay ngắn. Bên trong đựng một lá cờ màu đỏ, một thẻ bài màu vàng.

Hai vật tuy nhỏ nhưng có sức hút ghê gớm.

Cờ hiệu đỏ chót theo hình chim hạc, thẻ bài vàng óng, là Tộc trưởng Kim bài!

...

Hai thứ đồ đó! Nhỏ bé nhưng là quyền lực, quyền lực vô hạn. Là biểu tượng của tộc trưởng Tiên tộc!

Ngưu Quảng cứ nhìn chăm chăm vào cờ hiệu và Kim bài. Nhìn mãi không thôi!

Hai vật này xuất hiện ở đây...

Một cuộc sao đổi ngôi của Tiên tộc sắp sửa diễn ra?

[1] Sơn Địa Bác: Quẻ thứ 23 trong Kinh Dịch, nằm ở phần Kinh Thượng.

[2] Bác sàng dĩ túc, bác sàng dĩ biện, bác chi: Trích trong ba Hào từ của quẻ Sơn Địa Bác trong Kinh Dịch, hào Sơ lục, Lục nhị, Lục tam.

Ý nghĩa: Trích “Kinh Dịch – Đạo của người quân tử”, quẻ Sơn Địa Bác, Nguyễn Hiến Lê, NXB Văn học.

Bác sàng dĩ túc: Phá hoại chân giường, dần dần tiêu diệt chính đạo của người quân tử.

Bác sàng dĩ biện: Phá tới then giường.

[3] Bác chi: Trích trong Hào Lục tam, quẻ Sơn Địa Bác.

Ý nghĩa: Kẻ tiểu nhân phá bỏ bè đảng xấu xa, trở về với chính đạo (trích sách đã dẫn).

[4] Bác sàng dĩ phu: Hào Lục tứ, quẻ Sơn Địa Bác.

Ý nghĩa: Phá giường rồi xéo tới da thịt người nằm trên giường (trích sách đã dẫn).

[5] Quán ngư, dĩ cung nhân sủng: Hào Lục ngũ, quẻ Sơn Địa Bác.

Ý nghĩa: Kẻ cầm đầu đám tiểu nhân thuận tòng quân tử (trích sách đã dẫn).

[6] Thực quả bất thực, quân tử đắc dư, tiểu nhân bác lư: Hào Thượng cửu, quẻ Sơn Địa Bác

Ý nghĩa: Còn một quả trên cây, ý nói quân tử, được mọi người theo. Tiểu nhân phá hết quân tử tức là phá đổ cả nhà của chúng (trích sách đã dẫn).

Chú ý: Hai khái niệm “quân tử” và “tiểu nhân” là quan niệm của Nho giáo, không có ý nghĩa trong truyện. Kinh Dịch cũng xuất hiện trước Nho giáo và nguồn gốc còn nhiều tranh cãi.

PHONG KIẾM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 39

Một ngày lạnh giá ở Tiên Tộc!

Bên trong căn phòng của Hùng Vũ dù có ngăn được gió lạnh tuy nhiên không khí chẳng thể tốt hơn bao nhiêu.

“Đại nhân!”

Hùng Vũ ngày một kiệt sức làm cho Phụng Dương lo lắng. Nàng ta không biết được rằng ông phải đấu tranh thế nào mới duy trì được đến những giây phút này.

“Ta sắp chết rồi!”

“Đại nhân, ngài...”

“Đó là sự thật! Khởi cần phải bản cãi nữa, cái cần bàn là Tiên Tộc!”

Câu nói của Hùng Vũ khiến cho Ngưu Quảng suy nghĩ hồi lâu. Phải chăng ông ta còn có sách lược sau cùng?

“Không biết đại nhân có gì căn dặn?” Ngưu Quảng thận trọng.

“Đã đến lúc ta giao lại Tiên tộc này cho người khác, hai người có đề xuất gì hay không?”

Hùng Vũ cho dù thế nào cũng là người khó đoán, Ngưu Quảng không thể lơ là.

“VẬY... không biết đại nhân nhắm đến ai?”

“Ta... có nghĩ đến một người. Người này luận về võ công không hề kém ta, luận về mưu lược, ta không bằng kẻ đó?”

“Ai?” Ngưu Quảng thốt lên cộc lốc.

“Là người! Ngưu Quảng!”

Hùng Vũ chỉ tay thẳng vào Ngưu Quảng làm hấn kinh hãi. Ông ta là đang nói thật hay đang thử lòng?

“Đại nhân, cái lệ xưa nay là cha truyền con nối, thuộc hạ nào dám trái lời?”

“Người tưởng ta đang thử lòng người chứ gì? Ta là đang nói thật đó, ngoài người ra, không ai có thể gánh vác được trọng trách này.”

“Ngài...”

Hùng Vũ ngắt lời:

“Hùng Việt đang hôn mê, không thể dùng, Mỹ An là phận con gái lại càng không thể dùng. Ta đã xem qua tất cả, trong số các Lạc hầu, chỉ có người, Ngưu Quảng là thích hợp nhất.”

Mỹ An thấy cha nhắc đến mình nhưng cũng không dám lên tiếng lúc này. Cô chỉ có thể nắm hai bàn tay, thật chặt, thật chặt.

Ngưu Quảng cố gắng sắp xếp tất cả mọi giả thuyết trong đầu. Mọi tình huống có thể phát sinh trong một giây phút quan trọng.

Một là Hùng Vũ để lại sát chước cuối cùng nhằm tiêu diệt hẳn. Hai là Phụng Dương một mực bảo vệ Hùng Việt, liệu rằng Nguyệt viên có phải là một thế lực lớn lao? Ba là phản ứng của các thế lực bên ngoài Tiên tộc. Man tộc chẳng hạn?

Còn điều thứ tư, điều thứ năm, và nhiều nhiều thứ nữa.

Hoặc giả cũng chẳng có chuyện gì xảy ra. Là do hẳn lo nghĩ quá rồi.

Ngưu Quảng chùng mắt xuống một giây lát rồi nói:

“Đại nhân! Thuộc hạ vẫn không thể vâng mệnh.”

Ngưu Quảng một mực từ chối khiến cho Hùng Vũ thất vọng.

“Người...”

Hự!

“Lẽ nào... Tiên tộc không thể bị hủy hoại trong tay ta được!”

Hùng Vũ thầm cảm thán. Ngưu Quảng đã làm tất cả nhưng hẳn lại không muốn lên làm tộc trưởng. Cớ là tại sao?

“Đúng đấy! Ta muốn Tiên tộc bị hủy hoại trong tay người. Ta, Ngưu Quảng sẽ xây dựng nên một tộc khác. Lớn mạnh hơn người, không phải là mớ hỗn độn như người đã tạo ra. Tiên tộc, không thể cho một kẻ như người lãnh đạo...”

“Nếu vậy thì...”

“Đại nhân! Theo ý Phụng Dương không biết thế này có được hay chẳng?”

Hùng Vũ đang định nói thì Phụng Dương lên tiếng.

“Tộc trưởng cái lệ xưa nay vẫn là cha truyền con nối, lệ do tổ tiên truyền đời nên không thể nói bỏ là bỏ. Tuy nhiên, Hùng Việt quan lang hiện tại còn đang hôn mê, chi bằng mọi việc trong tộc đều do Ngưu hầu chủ sự. Không biết ý hai đại nhân thế nào?”

Quả không nằm ngoài dự đoán của Ngưu Quảng, Phụng Dương vẫn luôn đứng về phía Hùng Vũ, giả như ông ta không còn, nàng ta sẽ lại phò tá con trai Hùng Vũ mà thôi.

Một mình Phụng Dương không khó, cái khó là nàng ta còn Lão phu nhân đứng sau.

“Đại nhân! Tả trưởng lão nói thập phần đạo lí, Ngưu Quảng nguyện dốc sức mình vì Thiếu chủ! Quyết không dám hai lòng!”

Thời gian không còn nhiều, Hùng Vũ cảm thấy chân khí của mình sắp cạn. Ông ta thều thào nói nhỏ:

“Được... cho bọn họ vào đi!”

Cánh cửa mở ra, tiếng chân bình bịch bước trên sàn gỗ. Mọi người bên ngoài lục đục bước vào. Bọn họ quỳ sát mặt sàn. Ai ai cũng thất kinh nhưng không dám khinh cử vọng động.

...

Một ánh nến bị gió thổi tắt khi Mỹ An vừa kịp đóng cửa. Hùng Vũ bắt đầu nói:

“Ta... Hùng Vũ... sinh tại Phong thành. Tuổi trẻ ra sức vì Tiên tộc, năm hai mươi tám tuổi được tiên nhân truyền ngôi Tộc trưởng. Mười lăm năm qua, ta... chẳng có công cán gì, nghĩ lại, tự thẹn với tổ tiên, có lỗi với dân chúng. Nay ta... khí số đã tận, sắp về đoàn tụ với tổ tiên. Bình sinh Hùng Vũ ta có ba người con, đứa lớn không may mất sớm, đứa thứ hai

không thể truyền. Đứa thứ ba, Hùng Việt có chút thông minh tài trí. Vì vậy, truyền ngôi cho Hùng Việt. Nó tuổi trẻ còn bồng bột, nếu làm đúng các người phải ra sức phò giúp, nếu làm sai thì hết sức khuyên can. Đặc biệt là Ngưu Quảng người, Hùng Việt vẫn còn hôn mê, người nhớ thay nó xử lý sự vụ. Nhớ... nhớ chưa?”

“Tộc trưởng anh minh!”

“Việc trong phải lấy dân làm gốc, việc ngoài lấy hòa làm đầu. Man tộc, Thủy tộc, dù bất kể lí do gì cũng không nên chiến tranh với chúng. Nhưng tự tôn của bốn tộc, anh linh hạo khí của tổ tiên thì không thể bỏ. Chúng mà dám phạm thì phải quét sạch, một tấc đất của tổ tiên để lại cũng không được mất.”

“Chúng thuộc hạ tuân mệnh!”

“Ngưu Quảng... nhận cờ!”

Hùng Vũ lấy chiếc cờ đỏ trao cho Ngưu Quảng, hấn ta hai tay đỡ lấy. Một luồng chân khí dù yếu ớt vẫn cố truyền sang người Ngưu Quảng.

“Sức cùng lực kiệt rồi mà vẫn còn muốn giết ta? Có thể kháng cự Vân Mạt đến tận bây giờ, bản lĩnh quả không tầm thường chút nào. Đáng tiếc! Người đã hao tâm tổn khí quá nhiều trong trận chiến với Lư Trường.”

“Người...”

Ngưu Quảng định lấy cờ hiệu nhưng tay Hùng Vũ vẫn nắm chặt nó.

“Ngưu Quảng... người nhất định phải bảo vệ Tiên tộc. Nhất định...”

“Thuộc hạ nhất định!”

Hùng Vũ buông lá cờ trên tay, ông ra hiệu cho mọi người lui ra. Đã đến lúc ông không còn vương bận gì nữa, đã đến lúc ông dành thời gian

cho bản thân.

...

Mọi người lùi bước ra đi cũng là lúc tiếng khóc vang lên. Là tiếng của Tuệ Cơ.

“Mỹ An con lại đây!”

Tuệ cơ nước mắt lưng tròng, bà không thể thốt nên lời.

“Ta và bà đã là vợ chồng hơn hai mươi năm. Lúc nào ta cũng cảm tạ trời đất, cảm tạ tổ tiên mang bà đến với ta. Bà xem, con chúng ta đã lớn đến ngần này rồi.”

“Cha...” Mỹ An không kìm lòng được, òa khóc.

“Đại nhân! Được làm vợ ông là phúc mấy kiếp của tôi...”

“Bao nhiêu năm qua ta đã không chăm nom gì đến mọi người, là lỗi của ta.”

“Không! Cha lúc nào cũng quan tâm đến chúng con, chỉ tại... chỉ tại...” Mỹ An cố nắm chặt bàn tay Hùng Vũ.

“Nhưng ta mong hai người hiểu cho, ta lúc nào cũng yêu thương mọi người. Lúc nào cũng yêu... thương... chỉ tiếc Hùng Việt... nó không có ở đây...”

Thịch thịch!

Hùng Vũ cố gắng nói, chút hơi thở cuối cùng còn sót lại chỉ dùng vào việc nói ra cho hết nỗi lòng.

“Mỹ An! Con sau này chính là trụ cột của gia đình ta, phải bảo vệ mẹ con, bảo vệ Hùng Việt em con. Rõ chưa?”

“Con nhớ rồi! Nhớ rồi thưa cha!” Mỹ An khóc nức lên.

“Hai người... cả Hùng Việt nữa... là niềm vui lớn nhất của đời ta, xem ra ông trời cũng không bạc đãi đối với Hùng Vũ... Ta... không còn gì để hối tiếc!”

“À phải...” Hùng Vũ ghen lòng. Ông ta vội lấy ngón tay gạt hai hàng lệ! Không cho Mỹ An nhìn thấy trong khi Tuệ cơ vẫn gục vào vai ông.

“Còn đứa trẻ đó nữa... Còn con của ta nữa...”

Hùng Vũ nói trong vô thức.

“Ta... ta muốn ở lại một mình.”

“Cha...”

Mỹ An không muốn rời đi, Tuệ cơ càng không muốn, nhưng ý Hùng Vũ đã quyết.

“Mau đi! Ta muốn yên tĩnh... một lát!”

Phụng Dương và mấy người hầu phải vào dìu Mỹ An và Tuệ cơ đi ra.

Mỹ An đột nhiên ngừng khóc còn gương mặt Tuệ Cơ như vô hồn. Trong chưa đầy một năm hết Hùng Việt lại đến Hùng Vũ, tai họa cứ thế liên tiếp ập xuống. Làm sao Tuệ Cơ có thể chịu đựng cho nổi?

Không còn gì để hối tiếc, Hùng Vũ ở lại một mình và ngẫm nghĩ!

Điều đáng tiếc nhất trong cuộc đời của ông?

“Người... có thể xuất hiện được rồi đấy!”

Ai? Còn ai ở trong căn phòng này nữa?

Một bóng đen bước ra, y đã ngồi trong đó một lúc lâu rồi, ngồi sau tấm bình phong. Đến thở cũng không dám thở mạnh, bởi vì sợ hãi người khác phát hiện.

“Tộc trưởng!”

“Đặng Long! Mười kế hậu kì, đáng tiếc là không thể tiếp tục dạy người.”

“Thuộc hạ...”

Thực sự Đặng Long không biết nói gì vào lúc này, y muốn hỏi về thân thể của mình nhưng lại không dám mở miệng, y không nỡ gắng hỏi.

Một người đàn ông sắp chết, hãy để ông ta nói hết những điều theo ý của mình. Đó dường như là một ân huệ?

Nhưng sao Hùng Vũ lúc này cảm thấy nói những lời đó tựa như hình phạt vô cùng hà khắc với ông?

“Người biết vì sao ta không muốn tiến đánh Man tộc hay không?”

“Có phải ngài không nắm chắc phần thắng?”

“Ha ha! Sai rồi, là vì ta không muốn chiến tranh, ta muốn hòa bình. Con người lúc nào cũng sợ chiến tranh nhưng rồi họ lại thổi bùng ngọn lửa ấy lên để dập tắt nỗi sợ hãi. Con người... thực là khó hiểu.”

Lại là ý nghĩa này, trước là Mã Quang, sau là Hùng Vũ. Họ thực sự vì chúng sinh mà quên đi chính bản thân mình? Đặng Long hồ thẹn không được bằng họ.

“Tấm lòng của đại nhân, thuộc hạ khâm phục!”

“Ta thì có làm nên trò trống gì cơ chứ? Một thời đại mới lại sắp mở ra! Là loạn thế hay thịnh trị? Là phúc hay là họa? Tất cả phải dựa vào các người.”

Hụ!

“Đại nhân, ngài...”

“Cố nhân, ta sắp đi gặp ông rồi! Ta... và ông, cùng mơ một giấc mơ, cả cuộc đời ta đã mơ giấc mơ của ông.”

Giấc mơ?

Hồi quang phản chiếu!

“Giấc mơ đó, giấc mơ xa xôi đó, dù xa đến đâu cũng phải tiếp tục. Đứa trẻ này, đứa trẻ mới sinh này... nó sẽ lại mơ giấc mơ ấy của ta và của ông.”

Đứa trẻ nào? Hùng Vũ chỉ tay về phía Đằng Long mà lại luôn miệng nói rằng đứa trẻ? Hai khóm mắt long lanh như hai giọt nước, Hùng Vũ đang khóc.

Đằng Long thực sự rối trí.

“Đằng Long, dù ta biết người đã có sư phụ nhưng ta vẫn muốn truyền cho người bộ Nhuệ Phong kiếm pháp này.”

Hùng Vũ chỉ tay vào hộp gỗ bên phải rồi nói tiếp:

“Mau! Mau nhận lấy.”

Đằng Long cầm lấy hộp gỗ trên tay rồi quỳ xuống.

“Tốt. Tốt lắm. Còn một việc nữa, đó là người, người chính là... là...”

Đặng Long hai mắt căng ra, trái tim đập mạnh..

Thịch, thịch!

Trái tim đập thật chậm, trái tim của Hùng Vũ. Và là lần đập cuối cùng.

“Con... là con trai của... Ch...”

Hùng Vũ gục xuống!

Ông ta chưa nói hết câu đã tắt thở, máu không còn bơm đi được nữa, đường khí cũng không còn.

Cơn gió từ đâu ùa vào. Nó khẽ làm tung bay mái tóc bạc của Hùng Vũ. Nhưng là làn gió tung bay, còn Hùng Vũ, ông ta đã bất động. Đã tắt thở...

Đã chết!

Đặng Long trong đầu rỗng tuếch, y vô thức đi ra mở cửa. Toàn thể chúng nhân nhìn thấy đều òa khóc thảm thiết. Tuệ Cơ ngất lịm ngay tại chỗ. Những tiếng khóc than vô cùng ai oán.

Hùng Vũ! Một trang tuấn kiệt! Cả đời khoan dung nhân hậu!

Qua đời do thương cũ tái phát, hưởng thọ bốn mươi ba tuổi!

...

Tan biến rồi tan biến! Tất cả những thứ bên cạnh, từ hình ảnh đám người gục xuống thê lương cho đến âm thanh vang lên thảm khốc.

Thực tại bỗng nhiên xóa nhòa trước mắt Đặng Long.

“Nhiều lúc ta tự hỏi, mình có khả năng từ bỏ mọi thứ hay là mọi thứ từ bỏ chính ta?”

Đặng Long lững thững đi về giữa sân, sương trắng bám lấy thân hình nhỏ bé của y, che khuất hành tung của y.

“Lần này bóng tối không hề xuất hiện? Chỉ có hơi lạnh cùng thứ ánh sáng màu trắng chói lòa?”

Sương muối đẩy thoi! Tại sao người mãi suy nghĩ viễn vông như thế? Hả, Đặng Long?

“Suy nghĩ của ta là gì? Cảm xúc của ta là gì? Ta nên vui hay nên buồn. Thân phận của ta cuối cùng đã được định rõ?”

“Ta từng coi Hùng Vũ như kẻ thù, sau đấy lại xem ông ta như người đáng phải ngưỡng mộ. Cuối cùng, sợi dây liên hệ giữa ta và ông vừa được nối lại thì người đã vội rời xa?”

“Ta không... Cha à, con không...”

Nên vui hay nên buồn? Đặng Long đã rất cố gắng, cho dù kìm nén hay bộc lộ...

Y cũng không thể nhỏ được một giọt nước mắt!

...

Tiếng trống vang lên khắp chốn, nơi nào vải trắng cũng được treo lên. Một đám tang ở Tiên tộc.

Dân chúng kéo nhau đến khu chính điện rất đông. Ai nấy đều chen chúc tiếc thương cho người tộc trưởng của họ.

Tang lễ này hiển nhiên sẽ do Ngưu Quảng phụ trách. Hả muốn đến Nguyệt viên nhưng vừa bước tới bờ hồ đã bị Phụng Dương ngăn cản.

“Sao? Ta không được đến Nguyệt Viên hay sao?”

Ngưu Quảng thúc ép. Kì thực trong một thời gian rất dài bản thân hẳn chưa từng đặt chân lên đến Nguyệt viên. Khó khăn lắm mới cài gian tế thì bị phát hiện. Lần này mượn cơ báo tin, hẳn mong có thể điều tra thêm được chút ít.

“Việc này... hãy để ta đi nói với lão phu nhân thì hơn!”

“Người... trẻ con thì biết gì mà nói. Tránh ra! Ta phải đích thân đi gặp lão phu nhân.”

“Ngài...”

Ngưu Quảng nhất mực đòi xuống thuyền.

“Ngưu hầu! Đây là mệnh lệnh của lão phu nhân! Người lạ không được phép tiến đến Nguyệt viên.”

“Ngưu Quảng không phải người ngoài, hôm nay bốn hầu nhất định phải gặp được lão phu nhân.”

“Hỗn xược!”

Ngưu Quảng vừa bước xuống thuyền thì tiếng nói vang vọng. Hình như là ở giữa hồ, âm thanh phát ra từ ấy. Mặt hồ bỗng dậy sóng, sương khói lập tức phong tỏa mọi nơi. Ngưu Quảng không thể nhìn thấy đường đi ở đâu được nữa.

Lão phu nhân nổi giận rồi ư?

“Lão phu nhân bớt giận! Ngưu Quảng có việc cần kíp bẩm báo!”

“Việc gì? Hãy để Phụng Dương đến nói với ta, người mau về đi!”

“Nhưng mà...”

“Mau đi!”

Ngưu Quảng không dám cãi lời, kể đó liền bực tức rời khỏi.

Một mình Phụng Dương quay trở lại Nguyệt viên. Bây giờ đã là ban chiều, lão phu nhân chờ tin nàng từ sáng.

“Phụng Dương! Con về rồi phải không? Ta nghe người ta có đánh trống. Rốt cuộc là ai đã chết?”

Phụng Dương đang đứng ngoài cửa im lặng.

“Nói đi chứ? Con nghe được tin tức gì rồi, tại sao bây giờ mới về?”

“Bà ơi, con... Hùng Vũ đại nhân...”

“Hùng Vũ làm sao, mau nói ta nghe?”

“Dạ! Hùng Vũ đại nhân, ngài ấy... ngài ấy... đã qua đời rồi ạ!”

“Cái gì?”

Tiếng nói của Phụng Dương như sét đánh bên tai, lão phu nhân thực sự phải chịu một cú sốc rất lớn.

“Hùng Vũ chết rồi. Con trai ta chết rồi...”

Lão phu nhân thật sự đang rất đau buồn, Phụng Dương nàng không muốn quay lại chính điện. Tốt nhất, nàng vẫn nên ở lại với lão phu nhân thì hơn.

...

Buổi tối, bên cạnh linh cữu của Hùng Vũ chỉ còn lại hai người, một là vợ ông Tuệ Cơ, một là con gái ông Mỹ An.

Đặng Long vừa bước tới đã cúi đầu trước vị tộc trưởng hết sức kính trọng. Sau lại cúi chào Tuệ Cơ.

“Tuệ Cơ! Đã muộn rồi, xin hãy nghỉ ngơi!”

“Ta... vẫn muốn ở lại đây.” Tuệ cơ nói giọng meo mào.

“Nơi này để thuộc hạ và Mỹ An ở lại được rồi, xin bà giữ gìn sức khỏe.”

Mấy người hầu thấy thế liền dìu Tuệ cơ vào phòng.

Đặng Long lúc này quay sang nói với Mỹ An:

“Mỵ nương cũng đi ngủ đi!”

Ngồi từ sáng đến giờ, quả thực hai chân Mỹ An đã tê mỏi hết mức. Đặng Long lúc này ra dáng một người đàn ông trưởng thành. Mỹ An lặng lẽ quan sát rồi dựa vào cột mà ngủ thiếp đi.

Đặng Long suy nghĩ vẫn vơ. Hôm nay, lại một bài học nữa đã đến với y.

Bài học về một người đã chết!

Không biết ông ta đã sống một cuộc sống ra sao, chỉ cần nhìn cái cách mà người dân trong tộc lũ lượt kéo đến quỳ gối khóc than thì đủ biết. Một con người rất được kính trọng.

Nhưng cũng không biết ông ta được kính trọng đến đâu. Khi chết đi cũng chỉ là năm tro tàn. Cứ nhìn linh cữu thì biết, một cái xác lạnh ngắt giữa chốn muôn trùng ánh nến.

Đặng Long lặng lẽ đặt vào áo ngực Hùng Vũ một cuộn vải, là Nhuệ Phong kiếm pháp. Y không muốn học bộ kiếm pháp tuyệt diệu này?

Đặng Long quỳ xuống, y dập đầu ba cái trước Hùng Vũ, ông là người thứ hai mà y dập đầu quỳ bái.

“Tuy ngài không phải là sư phụ của tôi nhưng đã dạy dỗ tôi rất nhiều. Thuộc hạ xin khắc cốt ghi tâm. Giấc mơ của ngài là gì? Chắc hẳn nó phải lớn lao lắm... nếu một ngày thuộc hạ biết được, nhất định sẽ thực hiện nó giúp ngài! Nhất định!”

“Cha! Con nhất định...”

Đặng Long đứng dậy ngược lên nhìn trời cao. Tâm trạng của y thật hỗn loạn, ngay cả cách xưng hô với Hùng Vũ cũng thế.

Ông trời thật không biết thương người tài. Để họ đi ra quá sớm?

Ngoài trời vẫn rét căm căm, gió bão nổi lên vun vút. Bầu trời đêm đen kịt, không một ánh sao.

Đặng Long như một bức tượng giữa màn đêm tịch mịch. Đặng Long đứng lặng ở đó, y nhắm lại những lời Hùng Vũ đã chỉ dạy, như là một cách để tỏ lòng kính trọng với tiền nhân.

Mưu kế! Sơ kì rồi tiền kì, trung kì rồi hậu kì.

Thiên thời! Rồi lại tiên phát chế nhân, liên hoàn kế!

Đặng Long cứ nhắm đi nhắm lại, cho đến khi...

Hình như y nhận ra điều gì đó!

Đặng Long lập tức rời khỏi, trời lúc này rạng sáng, y chạy đến căn phòng mà Hùng Vũ đã ở.

Tại sao xung quanh lại đổ nát? Nghi vấn này y muốn kiểm tra lần nữa.

“Đứng lại!”

“Ta muốn xem một lần.”

“Nhà người không có phận sự gì ở đây.”

Rõ ràng có kẻ đi trước một bước. Bên trong căn phòng thị vệ đã thu dọn lại ngăn nắp.

Đằng Long ra về trong thất vọng. Trên đường về tình cờ y lại gặp được Phụng Dương.

“Mỵ nương Phụng Dương! Ta có chuyện thỉnh cầu!”

“Có chuyện gì thế?”

“Vừa đi vừa nói.” Đằng Long cất bước.

Hai người quay lại phòng cũ của tộc trưởng. Trên đường đi Đằng Long đã giải thích, y muốn nhờ Phụng Dương lấy thân phận trưởng lão để kiểm chứng một lần.

“Mỵ nương xin dừng bước.” Phụng Dương vừa đến thì bị ngăn lại.

“Cả ta cũng không vào được sao?”

“Thuộc hạ chỉ làm theo lệnh, mong my nương hiểu cho!”

Thị vệ đứng chặn ở cửa không cho bất kì một ai tiến bước.

“Ta cũng phụng mệnh đến đây làm việc.” Phụng Dương từ tốn đáp.

“Không được! Đồ đạc trong phòng phải mang đi tuần táng cùng tộc trưởng.”

“Vậy được, để ta bám lại với lão phu nhân...”

“Việc này...”

Nhấn đến lão phu nhân mấy tên thị vệ có phần sợ hãi.

“VẬY xin my nương nhanh cho, thuộc hạ chỉ theo lệnh hành sự mà thôi!”

“Các người lui xuống trước đi!”

“Dạ!”

Phụng Dương ra lệnh, sau đó nàng cùng Đăng Long bước vào. Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

“Được rồi đó. Nhưng phải nhanh lên một chút, ta cũng không kéo dài được lâu nữa đâu.” Phụng Dương nhắc nhở Đăng Long.

“Toàn bộ đã bị thay đổi. Lúc ta tới đây bố cục căn phòng đâu phải như thế?”

“Người hoài nghi có kẻ cố tình xáo trộn ư?”

“Chờ một chút!” Đăng Long ra hiệu cho Phụng Dương im lặng.

“Không có bình phong.”

Phụng Dương hiểu ý, nàng dọn bình phong sau giường sang một bên.

“Đăng Long có thể nhớ hết bố cục hay sao?”

“Bộ ấm trà bị vỡ ngay trước giường.”

“Còn gì nữa không?”

“Chiếc bàn bị đánh gãy ở góc nhà bên trái. Chăn rơi khỏi giường về phía sau, có một chiếc ghế mất chân.”

“Bên nào?”

“Bên phải!”

Mất lâu thời gian Đẳng Long mới nhớ ra được, bố cục sắp xếp lại như cũ.

“Có dấu tích đánh nhau đúng không?” Phụng Dương lên tiếng hỏi.

“Không sai, nếu không thì sao bàn ghế bị vỡ thế này?”

“Vậy chẳng phải?”

Phụng Dương thắc mắc và ngay lập tức nàng trầm nghĩ trong bụng.

“Tộc trưởng bị ám sát?”

“Còn mơ hồ lắm, chúng ta không nên tiết lộ.” Phụng Dương khuyên nhủ.

Đẳng Long hiểu ý Phụng Dương, vì trong lòng y cũng suy tính giống hệt như nàng.

“Ta vẫn cảm thấy còn thiếu một thứ gì đó?”

“Tạm thời không nhớ ra ư? Đừng gấp, người cứ từ từ mà suy nghĩ.” Phụng Dương nhẹ nhàng hồi đáp.

Đẳng Long nghĩ mãi mà vẫn không có kết quả.

Bỗng... tiếng chân rầm rập xuất hiện.

“Ngươi hầu đến rồi, chúng ta đi thôi.”

Phụng Dương không muốn làm to chuyện. Việc này còn nhiều uẩn khúc, vả lại công bố sự thật, Tiên tộc tất sinh biến loạn.

Đặng Long ghi nhớ bố cục hiện tại. Chắc chắn Ngưu Quảng sẽ cho người thu dọn sạch sẽ căn phòng. Có muốn điều tra gì thêm cũng không còn cơ hội.

Hùng Vũ rút cuộc để lại manh mối gì chăng?

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 40

Hùng Vũ qua đời, một cú sốc rất lớn dành cho Tiên tộc và cũng là một sự kiện trọng đại.

Tang lễ của ông được Ngưu Quảng tổ chức chu đáo. Trống đồng ngân vang mọi nơi, vải trắng treo đầy khắp chốn. Quan tài đi tới đâu người ta quỳ lạy tới đó. Khởi phải nói, người Tiên tộc yêu mến Hùng Vũ nhường nào.

Di sản của một người đàn ông đã chết là những việc mà ông ta làm khi còn sống?

Đặng Long hiểu được Hùng Vũ có ý nghĩa thế nào đối với Tiên tộc. Tư tưởng hòa bình của ông, sự khoan dung nhân hậu của ông.

Nhưng thực sự thì... di sản của Hùng Vũ sẽ ra sao?

...

Tang lễ xong xuôi, Tuệ Cơ và Mỹ An không bước ra ngoài nửa bước. Họ vẫn không tin là thật, Hùng Vũ mới đây vẫn còn khỏe mạnh vậy mà giờ đã nằm nơi đất khô lạnh lẽo.

Mới đây thôi vẫn còn khỏe mạnh?

Đặng Long không tài nào nhớ nổi, trong gian phòng ấy rốt cuộc là thiếu thứ gì? Những vết tích còn lại cứ lần lượt vụn vỡ trong tâm trí.

“Long?”

Một giọng nói trong trẻo vang lên. Đăng Long quay lại thì Như Tranh đã ở bên cạnh lúc từ nào.

“Vừa mới khỏi bệnh, đáng lẽ người không được phép luyện kiếm.” Như Tranh khuyên nhủ Đăng Long.

“Ta đâu có luyện kiếm!”

Đăng Long vẫn nhìn những bông lau đung đưa một cách tàn tạ.

“Phải rồi, nếu y không luyện kiếm thì vấn đề suy nghĩ lại càng nghiêm trọng.” Như Tranh thăm nhủ.

“Có thể nói cho ta hay không?”

“Tạm thời không thể nói cho người biết! À phải, Diêu Sơn thảo thể nào rồi?”

Đăng Long đột nhiên hỏi về độc dược làm cho Như Tranh lo lắng.

“Nó vẫn khô héo, ta thực sự không nghĩ ra cách để cứu Hùng Việt.”

“Người thực sự muốn cứu Hùng Việt?”

“Tại sao lại không?” Như Tranh quả quyết, cô chẳng thể thấy chết mà không cứu.

“Có điều... phải cẩn thận! Ta cảm giác, việc này chẳng hề đơn giản!”

“Ừ! Ta nghe lời người, hi!”

Đăng Long và Như Tranh ra về, hai người thong dong trên phố. Như Tranh ngày càng lớn lên và ngày càng xinh đẹp. Mái tóc cô đen dài, đôi môi hồng thắm, làn da mịn màng. Hơn nữa, Như Tranh có đôi mắt biết

cười, mỗi lần híp lại như có nụ cười nở ra trước mặt Đăng Long. Đôi khi... chỉ với Đăng Long.

...

Đã quá mấy ngày cái thời hạn Ngưu Quảng đặt ra cho Đăng Long. Vì sự biến Hùng Vũ qua đời mà hình như hẳn ta quên bém mất việc ấy. Hôm nay khi tang lễ hoàn tất Ngưu Quảng mới thực sự bình tâm trở lại. Ngưu Quảng rất muốn điều tra thân thế của tên nhóc này, ngắt nối mọi thông tin liên quan đến y đều rất hời hợt.

Nhưng cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra. Nhất là khi có kẻ đã biết hết mọi thứ.

“Ngưu Quảng! Thật không ngờ có ngày người cũng tìm đến Âm Dạ?”

Ngọn nến trong phòng Ngưu Quảng vụt tắt, xung quanh tối om, tất cả chỉ còn những tiếng “cộc, cộc” vang vọng.

Là tiếng ngón tay ai đó đang gõ xuống bàn.

“Âm Dạ! Cuối cùng thì người cũng đến.”

“Không biết Ngưu Lạc hầu muốn hỏi gì đây?”

Trong bóng tối Ngưu Quảng vẫn thản nhiên uống một ngụm trà rồi lên tiếng đáp:

“Hừ! Gấp gáp như vậy hình như không giống tác phong của kẻ biết hết mọi thứ?”

“Là vì... ta không thích giao dịch với Ngưu gia.”

“Ha ha!”

Ẩn sâu sau tiếng cười ấy, Ngưu Quảng lặng lẽ găm sẵn con dao trên tay. Hắn là muốn đề phòng Ám Dạ chạy mất.

“Nhà người đang sợ Ngưu gia?” Ngưu Quảng lên tiếng tự mãn.

“Đơn giản là sợ con dao ám toán của Lạc hầu mà thôi.”

“Hắn...”

Ngưu Quảng thất kinh vì trong bóng tối Ám Dạ cũng vẫn nhận ra sát chước của mình. Hắn đâu thể biết Ám Dạ đã quá quen với màn đêm tịch mịch?

“Người khiến ta thấy thú vị rồi đấy.”

“Còn ta chẳng hề hứng thú trước thách mắc của người.”

“Vậy thì tại sao Ám Dạ người lại đến đây?”

“Vì người đã cầu ta đến, Ám Dạ không thể không đến. Đó là năng lực của Ám Dạ, sứ mệnh của Ám Dạ. Đó là... bản thân ta.”

“Hừ...”

Ngưu Quảng hừ lạnh rồi vẫy tay thấp nển. Ánh sáng phát ra phản chiếu một người trong phòng. Một chiếc mặt nạ quý.

Một Ám Dạ thực thụ.

“Người nghĩ có thể đánh bại ta sao?”

Ngưu Quảng nói rồi lập tức rút kiếm, chân khí màu xanh lan tỏa khắp phòng.

“Hoàng Mãng kiếm, bảo vật trong các bảo vật của Ngưu gia? Xét về thứ bậc ta thấy nó vẫn còn thua Long Nhân của Hùng Vũ.”

“Hỗn láo! Người thì biết cái gì?”

Một thiếu niên đẩy cửa bước vào, hẳn ta toát lên một vẻ cao ngạo thường thấy trước đây.

“Bại tướng dưới tay Đằng Long, Thiệu Bình người thì biết cái gì?”

Trước sự uy hiếp của cha con Ngưu Quảng Âm Dạ vẫn đang bình thản trên ghế, ngón trỏ đeo nhẫn của hắn tiếp tục việc gõ xuống bàn.

“Xem chừng thì người nhất định không chịu nói ra thân thế Đằng Long cho ta được biết?”

Ngưu Quảng chĩa kiếm sát mặt Âm Dạ và hỏi. Một cái nhấc tay cũng đủ tạo ra luồng gió thốc thẳng vào mặt đối phương.

Âm Dạ không vì thế mà sợ hãi.

“Thanh kiếm làm nên tên tuổi của Ngưu gia? Quả thực truyền đến Ngưu Quảng thì lại có phần đáng tiếc. Thanh kiếm hiển hách bao nhiêu, giờ rơi vào tay một kẻ kẻ thích làm những chuyện mờ ám.”

“Mờ ám thì phải hỏi người mới đúng, quả nhiên người biết không ít về Hoàng Mãng kiếm?”

Ngưu Quảng vẫn còn hứng thú nói chuyện với đối phương.

“Rèn từ hàn thiết tự nhiên, lại được bổ sung thêm chân khí của các bậc tiền nhân Ngưu gia. Hoàng Mãng kiếm từ trước tới giờ luôn khiến kẻ địch khiếp sợ.”

“Vậy người có sợ thử sức với Hoàng Mãng hay không?”

Đã hết kiên nhẫn, Ngưu Quảng đâm kiếm về phía trước, Âm Dạ lập tức nghiêng đầu né tránh.

“Sợ chứ! Nhưng ta vẫn muốn thử!”

Phong thái của Âm Dạ luôn khiến kẻ địch khó dò. Nhất là khi chiếc mặt nạ đã che giấu cảm xúc của hắn.

“Ta không muốn giết người, chỉ muốn xem xem khuôn mặt sau đó là một thứ gì? Kẻ giả thần giả quỷ như người bản lĩnh cỡ nào?”

Ngưu Quảng xoay người vung kiếm vòng ra sau lưng, Âm Dạ sau đó dùng tay đỡ lấy sống kiếm. Kiếm khí truyền sang làm cho Âm Dạ cảm thấy tay mình tê dại.

“Chịu chết đi!”

Là Thiệu Bình! Đứa trẻ ngạo mạn này cũng muốn tham gia trận chiến. Hắn nhảy lên từ phía sau, mục đích đánh lén Âm Dạ khi hắn không thể đề phòng.

“Trẻ con thì không nên can dự vào chuyện người lớn.”

Âm Dạ xoay người sang trái, bàn tay đang đỡ sống kiếm của Hoàng Mãng kiếm đưa ra nắm chặt lấy nó. Âm Dạ vận lực chĩa ngay mũi kiếm về phía Thiệu Bình.

Ngưu Quảng trong thoáng chốc sơ hở đã bị Âm Dạ lợi dụng lấy chính vũ khí của mình để uy hiếp con trai.

“Nội lực thật thâm hậu! Thiếu chút nữa là bị hắn tung sát chiêu. Âm Dạ này không hề đơn giản.”

Ngưu Quảng vừa nghĩ vừa khống chế lại Hoàng Mãng kiếm, ngăn không cho Âm Dạ chạm vào con trai.

“Dẫu có thêm đứa trẻ này, nếu muốn Âm Dạ mở lời tốt nhất Lạc hầu vẫn nên giữ hết bản lĩnh.”

Ám Dạ ngang nhiên nói. Thiệu Bình mặc dù đứng ngay sau lưng đối thủ nhưng cũng không dám làm bừa.

“Người đang nhăm lẩn rồi! Người phải giở hết bản lĩnh là người đấy! Ám Dạ!”

Ngưu Quảng vừa mới dứt lời thì có những tiếng vun vút vang lên. Từng bóng người liên tục xuất hiện. Ám Dạ lúc này đã bị bủa vây tứ phía.

“Ha ha! Một kẻ thích chơi trò hội đồng. Đó là lí do tại sao người chẳng thể nào sánh bằng Hùng Vũ.”

Ám Dạ vừa nói vừa liếc một vòng. Xung quanh cũng chỉ là đám tân binh mà thôi. Đội trưởng như Hà Phương, Phan Hương, Phan Liên đã có mặt. Còn thêm cả Vũ Lâm của Hồng Kì nữa.

“Đơn đả độc đấu ư, người hiểu vì sao Hùng Vũ đã phải chết thảm rồi chứ?”

Ngưu Quảng nói xong thì hất hàm, chúng thuộc hạ của hắn hiểu ý nhất loạt đều xông lên.

Thế trận vây hãm này cốt làm suy yếu sinh lực đối phương. Đến khi Ám Dạ thấm mệt Ngưu Quảng lập tức ra tay với hắn. Bọn Thiệu Bình, Vũ Lâm không hề tung đòn hết sức, chúng chỉ thay phiên liên tục tấn công. Thiệu Bình tiến đánh thân trên, Hà Phương chém bộ hạ, Vũ Lâm dùng thân pháp nhanh nhẹn đánh vòng ra sau lưng, còn Phan Hương, Phan Liên chia nhau tiến đánh hai bên mang tai.

Tất cả xông lên một lúc làm cho Ám Dạ không kịp trở tay.

Nói là vậy nhưng Ám Dạ không hề ngần ngại cả đám tiểu bối. Hắn chỉ nhún chân một cái thân hình đã bay vút lên không trung né tránh toàn bộ chiêu thức.

“Lăng Tích.”

Khi Âm Dạ còn ở trên không Thiệu Bình đã dùng Lăng Tích đánh tới, Chấn Thân cũng được Hà Phương thi triển. Thiệu Bảo chắc hẳn sẽ đánh trúng.

Có điều... Âm Dạ chỉ phát áo choàng Lăng Tích đánh ra lập tức tiêu tan, Chấn Thân của Hà Phương cũng không thể nào giữ được nữa. Đâu phải cứ thi triển trúng đồng nghĩa với việc khống chế đối phương bay về phía mình. Âm Dạ vẫn đang tiếp tục hướng tới mái ngói trên cao.

“Cao thủ của Ngưu gia ở đâu thì xin xuất đầu lộ diện?” Âm Dạ lên tiếng.

Uỳnh!

Âm thanh bất ngờ vang lên.

“Quả nhiên! Người tiếp theo sẽ chính là hắn. Nhưng chỉ có một?”

Một người từ trên cao dùng chưởng giáng xuống. Chưởng lực mạnh hơn, nhanh hơn rất nhiều so với đám Thiệu Bình. Người này chính là Lý Kiệt, Ngưu gia lúc đó tề tựu đông đủ.

Âm Dạ vẫn luôn đề phòng từ trước, hắn ta chủ động vận khí đối chưởng lại với Lý Kiệt. Âm Dạ không hề thụ thương sau lần trao đổi chiêu thức tuy nhiên thân hình của hắn bắt buộc phải rơi xuống đất.

Ngưu Quảng lúc đó khẽ cau mày, này giờ vẫn còn thắc mắc chưa có lời giải. Vị khách của hắn, Âm Dạ đang muốn thoát thân?

“Muốn đi cũng được! Quà tiễn chân cho người.”

Ngưu Quảng vừa nói vừa giơ tay lên vận khí.

“Vân Mạt!”

Chưởng lực màu xanh lập tức găm vào ngực của Âm Dạ.

Thình thịch!

Tự dừng trái tim lại đập loạn nhịp, Âm Dạ thấy tim mình đập nhanh hơn vào thời khắc ấy.

Một sát chiêu này khi đã trúng phải liệu có giống như Hùng Vũ, trái tim đập chậm dần rồi bỏ mạng?

“Nếu hãn không muốn nói ra thân thế Đằng Long sao còn đến đây?”

Chính là nghi vấn Ngưu Quảng còn đang thắc mắc, Âm Dạ dẫn xác đến đây làm gì? Dù sao hãn cũng trúng phải sát chiêu Vân Mạt, Ngưu Quảng chắc mẫm Âm Dạ không sống được lâu.

“Không ổn!”

Nghĩ đến đây Ngưu Quảng chợt thất kinh, hãn ta dường như phát hiện huyền cơ ẩn dấu?

Phụp!

Ngọn nến bỗng nhiên vụt tắt. Đêm đen lại đến bao trùm thân hình Âm Dạ.

“Đa tạ! Ngưu Lạc hầu!”

Một khi bóng tối xuất hiện cũng là lúc Âm Dạ biến mất vô ảnh vô tung. Tiếng nói của Âm Dạ ngân vang, tiếng ở đây nhưng người đã ở phương nào?

Và rốt cuộc Ngưu Quảng lo lắng điều gì?

...

Ánh sáng luôn mang hi vọng tới cho con người, còn khi mà đêm buông xuống, nỗi sợ hãi bắt đầu hòa theo.

Buổi tối, đôi mắt loài người không thể nhìn rõ mọi thứ. Nhưng khi một kẻ bước đi trong tối, y hẳn không sợ bóng đêm?

“Xin chào! Đăng Long! Lâu ngày không gặp.”

Tiếng nói vang vọng từ trong bóng tối, chất giọng khàn đặc không lẫn với ai. Vừa nghe Đăng Long đã nhận ra được.

“Ám Dạ?”

Trong đêm đông lạnh giá bầu trời không trăng không sao, Đăng Long chẳng thể định vị đâu là đối phương.

“Thật may là người còn nhớ đến ta! Cứ gọi Hắc Dạ được rồi.”

“Ông muốn gì đây?”

“Nói cho người một bí mật.”

“Sẽ không có gì trao đổi đâu.” Đăng Long khẳng định.

Hắc Dạ đến nói cho y một bí mật? Nhưng dù thế nào hẳn sẽ dùng chúng uy hiếp đối phương mà xem.

“Người đang sợ? Ta... hay là bóng đêm?”

“Ta không sợ ông, cũng đừng mộng tưởng có thể khống chế được ta.”

“Đi bộ giữa buổi đêm đông chẳng thể chứng minh được người không sợ bóng tối?”

Xào xạc! Một ngọn gió mùa mang lại hơi lạnh về phía Đăng Long. Lạnh buốt sau gáy.

“Rốt cuộc là ông muốn nói điều gì?”

“Hừ! Ta biết người luôn đề phòng tuy nhiên Hắc Dạ đối với Đăng Long không phải kẻ địch.”

“Nhưng cũng chẳng phải là bạn.”

“Ha ha! Nói hay lắm! Đã đến lúc nói đến chuyện chính rồi.”

Đăng Long tràn ngập nghi vấn nhưng chẳng hiểu sao lúc này y lại muốn nghe những điều Hắc Dạ sắp nói.

“Ta đang dòm tai nghe đây?”

“Hùng Vũ, con người ngay thẳng, chính trực hiếm có trong thiên hạ. Lẽ nào lại chết bất đắc kì tử như vậy?”

Đăng Long nghe thấy liền chấn động. Phải chăng Hắc Dạ biết điều gì đó?

“Lẽ nào Đăng Long người không có chút hoài nghi? Chắc hẳn người đã có câu trả lời rồi? Chỉ là thiếu một chút suy luận mà thôi.”

“Là ý gì?”

“Đáng lẽ người nên hỏi là ai? Kẻ nào được lợi sau khi Hùng Vũ chết đi? Kẻ nào có đủ khả năng hạ sát ông ấy?” Hắc Dạ ngừng lại một nhịp cảm nhận hơi thở gấp gáp trong tối của kẻ do dự. “Thấy không? Người đã nghi ngờ rồi còn gì?”

Đúng thế? Điều mà Đăng Long nghi ngờ khả năng sẽ thành sự thật.

“Người không tin ta, nhưng người chẳng có lí do phản biện lại ta. Không biết có ai đã nói với người điều này hay chưa? Đăng Long người quá do dự, người không hề có chính kiến của bản thân mình .”

“Ta...”

Không thể phản bác, Đăng Long hoàn toàn bị Hắc Dạ lấn lướt.

“Tại sao Hùng Vũ lại truyền sở học của mình cho người? Con trai Hùng Việt ông ta thiên phú hơn người rất nhiều, sớm muộn hẳn cũng tỉnh lại. Nhưng sao không phải là hẳn mà là người?”

Đăng Long đã luôn thắc mắc về vấn đề này, Hắc Dạ như thể nhìn thấu tâm can của y.

“Bởi vì Hùng Vũ thích người hay là địa vị Hùng Việt cũng giống như người? Ông ta quý trọng con người của người. Đối với một tuyệt thế cao thủ chẳng nhẽ lại không nhận ra âm mưu của Ngưu Quảng? Hùng Vũ đã nhận ra từ lâu. Nhưng ông ta lựa chọn cái chết. Bởi vì người... di sản của Hùng Vũ!

Di sản của Hùng Vũ? Câu nói như vang vọng sâu thẳm trong đầu Đăng Long.

“Hùng Vũ đánh cược tất cả vào người. Hi vọng người sẽ thừa kế ý chí của ông ấy. Về mặt nào đó, Hùng Vũ đã coi người là truyền nhân độc nhất của mình. Cho dù người có muốn luyện Nhuệ Phong kiếm pháp hay không?”

“Tại sao? Ông... tại sao lại nói cho ta được biết?”

Giữa bóng đêm trầm mặc Đăng Long vô cùng ấp úng.

“Hùng Vũ là con người đáng ngưỡng mộ. Cái chết của ông ta cần được làm sáng tỏ. Ta cho người biết là giúp Hùng Vũ chứ không phải giúp người. Thế là đủ rồi! Việc còn lại là tùy ở người.”

Bịch bịch!

Cái vỗ vai nhẹ nhàng nhưng khiến Đăng Long tê buốt mình mẩy. Thì ra Hắc Dạ đứng bên cạnh y này giờ mà y không hề hay biết.

“Hắn đi rồi?”

“Là vì ta ghét Ngư Quảng như người vậy đấy!”

Âm thanh vang lên trong lúc Âm Dạ hòa vào đêm lặng. Hắn đã biến mất bỏ mặc Đăng Long ở lại một mình.

“Kẻ do dự, đầu óc thực không ổn định, ta rất mong chờ thời điểm người có chính kiến của bản thân.”

Nội tâm của kẻ vừa mới rời khỏi.

...

Sáng hôm sau Đăng Long dậy rất sớm, y muốn luyện kiếm vào đúng giờ này? Thời điểm mà sương muối còn chưa tan, toàn bộ bao phủ bởi màu trắng xóa ẩn hiện.

Sương trắng bao bọc thân ảnh Đăng Long. Buổi sớm mùa đông trời rất lạnh, lạnh nhưng không ngăn nổi bước chân của y. Tàn kiếm cứ thế chém vào không trung ngang dọc. Âm thanh cũng phát ra bèn bĩ, từng tiếng vun vút của gió. Hết tung rồi hoành, mỗi lần như thế gió lại nổi lên mạnh hơn, gió tạo thành chiêu kiếm Phong Trung Bào Long. Rong ãn trong gió, dù cố vùng vẫy đến đâu cũng không thể nào thoát ra khỏi gió. Duy chỉ màn sương là bị hút vào liên tục.

Uỳnh!

Đằng Long cảm kiếm xuống đất, gió tạnh sương tan. Cả vùng xung quanh bỗng chốc trở nên quang đãng.

“Tất cả là do hãn bày ra sao?”

Đằng Long trầm nghĩ, lúc này toàn thân đã toát mồ hôi, nhưng là mồ hôi lạnh.

“Từ việc dẫn dụ đại chiến Tiên – Man đến việc điều động các kì chống lại Thủy tộc, Phong thành binh lực giảm sút, Ngưu Quảng một tay hạ sát Hùng Vũ?”

Bây giờ mới nghĩ thông suốt, sở dĩ Hùng Vũ bắt y học mưu kế là để nhìn ra mưu kế của Ngưu Quảng. Mưu kế không phải sở học của Hùng Vũ mà chính là của Ngưu Quảng.

“Ta là truyền nhân của ông ấy?”

“Vậy thì... nhất định không để ông ấy chết một cách oan uổng!”

“Người lắm bẫm cái gì thế?”

Tiếng bước chân loạt soạt trên cỏ. Một thiếu nữ đang xoa bàn tay vào nhau vì trời trở lạnh. Nàng tiến lại gần Đằng Long.

“Mỵ nương Phụng Dương! Sớm như vậy...”

“Chẳng phải Đằng Long luyện kiếm còn sớm hơn sao?”

Phụng Dương tiến lại rồi nhẹ nhàng hỏi:

“Hôm nay người có rảnh không?”

“Bình thường cũng chẳng có việc để làm. Chẳng hay có thể giúp gì my nương?”

Đặng Long thu kiếm vào bao rồi mới quay lại nhìn về Phụng Dương. Ánh mắt quả thực không lộ cảm xúc trong lòng.

“Chỉ là tiện đường rủ người đến Tàng Thư các mà thôi. Đặng Long cũng đừng gọi là my nương, cứ gọi Phụng Dương được rồi.”

Hai người bước đi trong ban mai. Chỉ là vẫn còn bóng hình phía xa đang đứng nhìn họ.

Như Tranh!

...

Trong một góc ở Tàng Thư các, Đặng Long lấy một cuộn vải và ngồi xuống bàn, bên cạnh y là hai người khác, Phụng Dương và Chử Minh.

“Phùng Ngạn tại sao không trở về cùng người?” Đặng Long hỏi Chử Minh.

“Anh ta nhiều ngày không có tin tức. Ta e là đã tử trận rồi.”

“Huyền Đồ không bao giờ biệt tăm như vậy, Phùng Ngạn chắc chắn đã chết.”

Phụng Dương lên tiếng đồng tình với Chử Minh.

“Bọn Thủy tộc lần này thật kì quái. Chúng tấn công nhưng chẳng hề ồ ạt, dường như chỉ là cầm chân chúng ta.”

“Cầm chân?”

“Nếu một lực lượng Tiên tộc bị kẹt lại Đông quan thì việc này có lợi cho ai nhất?”

Đằng Long lập tức liên hệ tới một cái tên và giải thích luôn về vụ Thủy tộc.

“Tại sao mọi người không nghĩ đó chỉ là giả Thủy tộc? Thủy tộc sẽ chẳng bao giờ tấn công hời hợt như thế. Thuật của bọn chúng vô cùng lợi hại, thậm chí còn nhiều chiêu thức quý dị khôn lường.”

“Đằng Long, sao người biết rõ như vậy?”

Câu hỏi của Chử Minh làm y chột dạ.

“Là do sách viết như thế.”

“Nếu không phải Thủy tộc thì là ai?”

“Thử nghĩ xem, Hùng Vũ đại nhân không còn, ai có khả năng lên làm tộc trưởng?”

Câu hỏi này khiến cho Phụng Dương chột xung động. Nàng khẽ hoài nghi:

“Lẽ nào là...”

“Ngưu Quảng!”

Cái tên khiến Chử Minh sợ hãi và không thể tin.

“Hùng Vũ đại nhân bị ám hại, không phải là do thương cũ tái phát. Việc đó giải thích vì sao căn phòng của ngài bừa bộn. Mấy người để ý có mấy Lạc hầu trở về chịu tang?”

“Hình như là...” Phụng Dương ngấp ngừng rồi nói: “Không có một ai! Chỉ có đội trưởng và tân binh trở về mà thôi.”

“Đúng thế! E rằng các kì không còn trong tay Hùng Việt kiểm soát nữa rồi.”

Đằng Long lên tiếng đồng tình với Phụng Dương.

“Không thể nào! Ngưu Quảng làm sao có thể?” Chủ Minh bất giác quát lớn làm cho mọi người chú ý.

“Nếu suy luận của Đằng Long là đúng thì sẽ không thể bỏ qua. Có điều chúng ta chẳng hề có một chứng cứ.”

“Nhưng vẫn có thể buộc tội?” Đằng Long hỏi.

“Không hề đơn giản như vậy đâu!”

Phụng Dương lắc đầu, nàng khẽ thở dài và nói tiếp:

“Hai người có biết Ngưu gia là như thế nào không? Là một gia tộc lớn nhất trong Tiên tộc. Ngưu gia len lỏi ở khắp mọi nơi, từ tầng lớp trí giả đến binh sĩ và nông phu, họ đều chiếm phần quan trọng. Sản nghiệp của Ngưu gia là không tài nào kể xiết.”

“Trong một thời gian ngắn Ngưu gia không thể lớn mạnh như vậy?”

“Không sai! Ngưu gia tồn tại từ rất lâu rồi, từ tộc trưởng đời thứ nhất tới nay. Họ không ngừng phát triển, trở thành lớn mạnh bậc nhất Tiên tộc.”

Quả là Phụng Dương hiểu biết không ít. Ngưu gia đang nắm trọng yếu cả về nhân lực và vật lực. Buộc tội Ngưu Quảng đồng nghĩa việc tuyên chiến cùng Ngưu gia.

Bọn họ sụp đổ rất có thể Tiên tộc cũng sẽ chẳng thể đứng vững.

Nhưng ai có thể kéo sập Ngưu gia?

“Chúng ta nên làm gì đây?” Chử Minh hỏi.

“Đặng Long, người hãy tiếp tục truy tìm chứng cứ, chúng ta có thể hi vọng vào một người.”

Phụng Dương làm cho hai kẻ đối diện tò mò.

“Ai?”

“Hùng Việt quan lang.”

“Hùng Việt ư?”

Đặng Long và Chử Minh vô cùng ngạc nhiên.

“Hùng Việt so với chúng ta cộng lại vẫn còn thông minh gấp bội, chỉ cần ngài ấy tỉnh lại tức thì sẽ có cách.”

Đặt hết hi vọng vào người còn đang hôn mê? Đặng Long có chút không an tâm.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 41

Mùa đông!

Lạnh.

Ngoài trời gió vun vút thổi, từng cơn gió mùa từ phương bắc lũ lượt ào về. Cành cây đung đưa theo gió gắng sức không để những chiếc lá của mình rơi rụng. Lá thì cứ thế vô tình, lá đỏ rơi đầy bỏ mặc thân cây xơ xác. Khung cảnh mùa đông quả thực thê lương.

Cảnh tượng thê lương khiến lòng người cũng sâu thẳm. Đăng Long bất giác nghĩ về mùa đông năm ấy. Khi mà y còn nằm vắt vẻo giữa sân, rách rưới và đói khát. Mùa đông mang lại cho Đăng Long toàn những kí ức đau buồn?

Không phải thế! Mùa đông cũng mang lại cho y một người.

Như Tranh!

“Người luôn thích ngắm cảnh trên cao?” Tiếng nói nhỏ nhẹ vang lên. Như Tranh khẽ ngồi xuống bên cạnh Đăng Long, ở trên mái nhà, tầm mắt mở rộng hết mức.

“Lúc nào người cũng dậy sớm?”

Kì thực khi Đăng Long leo lên mái nhà đã quan sát thấy Như Tranh, cô lúi húi dậy từ rất lâu rồi.

“Trời mùa đông thì có gì để ngắm kia chứ?” Như Tranh hỏi.

Đặng Long đứng dậy cởi tấm áo choàng đắp lên vai Như Tranh. Ý không muốn người con gái này phải chịu lạnh như mình.

“Cùng một chỗ nhưng thời điểm khác nhau, vạn vật cũng khác nhau. Từ chồi non mơn mớn đến cành lá xum xuê, rồi lá vàng héo úa, lá đỏ lìa cành.”

“Tại sao không mãi tươi xanh như mùa xuân nhỉ?” Như Tranh thắc mắc.

“Không! Lá rụng thì mới có chồi non, chỉ là... thời gian cứ thế trôi!”

Đặng Long thở dài, điều này làm cho Như Tranh có phần lo lắng mà hỏi thêm:

“Người mà cũng biết sợ thời gian?”

“Hừ! Thời gian ai mà chẳng sợ? Nhưng cái chính, con người ta sợ có gì đó mất dần đi theo thời gian.”

“Vậy... của người là gì?” Như Tranh bối rối khi đặt ra câu hỏi.

“Người...”

Từ ngữ như sét đánh bên tai, Như Tranh quay ngoắt mặt đi, hai má ửng hồng. Mùa đông thì lạnh nhưng hai má của cô thì chẳng lạnh chút nào, nó đang nóng lên hừng hực.

“Như Tranh! Người là người thân duy nhất của ta. Hứa với ta... đừng bao giờ rời xa ta, dù chỉ nửa bước.”

Là ý gì? Đặng Long đang nói linh tinh gì thế? Như Tranh tâm trạng bối rối, trái tim cũng đập loạn nhịp.

“Ta...” Như Tranh ấp úng.

Chưa kịp nói gì, bất chợt có một bàn tay đặt lên vai cô. Nhẹ nhàng, một luồng điện làm cho Như Tranh sờn hết gai ốc. Kéo mạnh một cái, bàn tay ấy khiến Như Tranh ngã nghiêng, thân hình của cô tựa vào một bờ vai khác.

Ấm áp!

Như Tranh tựa đầu vào vai Đăng Long cảm nhận từng hơi thở đều đặn của y. Riêng cô thì trái tim chẳng còn bình thản được nữa. Mặc kệ cho đó là thứ cảm giác gì kì lạ, điều Như Tranh muốn là nó kéo dài mãi mãi.

Gì cũng được, miễn là bên cạnh Đăng Long!

Ái tình nam nữ thật phức tạp. Loại này là gì? Đến người viết cũng chẳng hiểu rõ. Chỉ biết Đăng Long và Như Tranh im lặng hồi lâu, cứ mãi như vậy.

...

Tình yêu có sức mạnh thật ghê gớm, nó đủ sức kéo hai người lại gần bên nhau. Đủ ấm áp để xua tan băng giá mùa đông, đủ vơi đầy để khóa lấp nhưng nhớ.

Cho dù đó chưa phải là tình yêu!

Tình cảm giữa Đăng Long và Như Tranh đã không còn là tình bạn thuần túy nữa rồi! Nó đã tiến thêm một bước.

Dù đó chưa phải là tình yêu!

Như Tranh mang hơi ấm làm cho trái tim Đăng Long tan chảy, mang sự ân cần dịu dàng khiến Đăng Long ngập chìm hạnh phúc.

Với Như Tranh thế là đủ, chỉ cần người cô yêu thương bên cạnh.

“Nhất định ta sẽ bảo vệ người!”

Như Tranh rộn ràng trong tâm trí, cô thầm nghĩ đến câu nói ấy. Câu nói của Đăng Long trước khi hai người xuất sơn. Hiện tại, khi cô đang gục đầu vào vai y, cảm nhận từng hơi thở của y, Như Tranh mới thấy mình an toàn, mới thấy mình nhỏ bé. Người con gái nào mà chẳng muốn đàn ông che chở chăm sóc? Đặc biệt là người mà mình thương yêu? Câu nói ấy mang lại niềm vui vô bờ bến cho Như Tranh.

“Oa oa...”

Tiếng quạ từ đâu bỗng chốc phá vỡ không gian yên lặng. Như Tranh theo thế cũng vội ngồi thẳng người lên.

“Ta...” Như Tranh vẫn không nói được thành câu?

“Hình như hôm nay người có hẹn với Phụng Dương?”

“Ừ. Ta đi trước!”

Như Tranh nhún mình nhảy xuống khỏi mái nhà, cô cũng không quên nhắc nhở:

“Đăng Long cũng chớ ngồi ngoài trời lạnh quá lâu.”

Bộ pháp nhẹ nhàng, Như Tranh từ từ bước đi chìm trong gió lạnh.

Thế đấy! Sự đối nghịch giữa bên trong và bên ngoài? Trái tim ấm áp bao nhiêu bầu trời càng lạnh bấy nhiêu. Phải mất bao khoảng thời gian Đăng Long mới đủ kiên nhẫn nói ra những lời như thế với người mà mình quan tâm?

Nói ra thì có ích gì? Ngay lúc này đây Đằng Long vô cùng mâu thuẫn. Ái tình nam nữ và mối liên hệ cha con, rốt cuộc bên nào mới là quan trọng? Một bên là trái tim, một bên là lý trí.

Ngay cả bên trong cũng đang ngày một giằng xé. Chữ hiếu chưa được làm tròn, giờ đây còn muốn mang thêm chữ tình vụn vỡ?

Đằng Long dùng tay gối đầu rồi nằm ngả lưng ở trên mái nhà. Hơi lạnh từ ngói ập đến như muốn xâm chiếm cơ thể. Quen rồi! Chẳng phải lúc nào ma ảnh cũng đang dựa lưng vào y đấy thôi. Thi thoảng nó còn lạnh hơn bất kể thứ gì tồn tại.

“Ông trời muốn ta phải làm sao đây?”

Một màu trắng nhợt hiện lên khi Đằng Long mở tung đôi mắt. Bầu trời luôn luôn im lặng cho dù con người khẩn thiết bao nhiêu.

Đôi khi không cần thiên mệnh chỉ dẫn, một luồng ý nghĩ khác biệt tự mình tạo lập trong đầu của kẻ mộng lung. Tình nữ nhi, tình phụ tử? Chúng không tranh chấp nhau đâu! Chúng đang hòa nhau chỉ đến chung một con đường.

“Giết chúng đi. Hà hà!”

Đó cũng là một con đường, mặc dù chưa chắc đã hợp thiên mệnh. Giết ai? Giết bao nhiêu người?

...

“Đến rồi à?”

Phụng Dương vừa thấy Như Tranh liền ra cửa chào hỏi. Hôm nay nàng hẹn với Như Tranh đến Bách Tử điện, chắc hẳn là vì Hùng Việt.

“Mỵ nương Phụng Dương, gọi ta đến chẳng hay có việc gì gấp?”

“Sự tình cấp bách, chúng ta cần nhanh chóng tìm ra cách chữa trị cho quan lang. Hi vọng chỉ còn lại Diêu Sơn thảo mà thôi.”

Như Tranh đã hiểu ý, Phụng Dương gọi cô đến là để nghiên cứu về Diêu Sơn thảo. Cô đang ngắm nhìn chăm chú dị vật, bây giờ chỉ còn là một nhánh cây đen tuyền không có sự sống.

“A...” Tiếng kêu thất thanh vang lên.

Dĩnh Hạ va đầu vào cửa khiến cô bị sững u trán.

“Em mang đến cho hai người đây.” Vừa nói Dĩnh Hạ vừa nhăn nhó.

“Không sao chứ?” Như Tranh tiến lại đỡ hộ Dĩnh Hạ khay trà.

Ngoại trừ cao thêm một chút thì Dĩnh Hạ không có thay đổi là bao, vẫn còn hậu đậu như xưa.

“Không sao! Hai người cứ làm việc đi, em ra ngoài chuẩn bị đồ ăn.”

“Được, làm phiền em rồi.” Phụng Dương nói.

Dĩnh Hạ kể đó liền bước ra ngoài và đóng sập cửa. Bên trong chỉ còn hai người con gái và một cái xác không hồn.

“Kì lạ?” Như Tranh thốt lên thành tiếng.

“Chuyện gì thế?”

Như Tranh chăm chú quan sát vị quan lang rồi nói:

“Là Hùng Việt! Sau mấy tháng rồi hiện trạng vẫn còn như cũ không hề thay đổi. Vết thương chẳng hề tiến triển, tốt lên không có, xấu đi cũng không, mấy tháng vừa qua, như thể thời gian ngừng trôi đối với Hùng Việt vậy?”

“Kinh mạch bị phá vỡ, quan lang nằm bất động cũng là hiển nhiên.”

Phụng Dương khẳng định trong khi Như Tranh nghĩ khác:

“Cho dù là vậy, quan lang vẫn là một cơ thể còn sống, tại sao móng tay lại không dài ra?”

Như Tranh có khả năng ghi nhớ rất tốt. Phụng Dương cũng trầm thán phục.

“Lẽ nào...” Nàng ngập ngừng không dám đưa ra suy nghĩ bản thân.

“Hồn phách Hùng Việt đã lìa khỏi xác, nhưng vì lí do nào đó, ngài ấy vẫn còn chưa chết?”

Liệu có chiêu thức nào tác động đến hồn phách mà làm đổi phương hôn mê? Diêu Sơn thảo rớt cuộc có vai trò gì?

“Như Tranh! Ta hỏi người một câu được không?” Phụng Dương từ tốn. “Người đã chiết xuất Diêu Sơn thảo ra khỏi cơ thể Đằng Long, chắc hẳn cũng biết phần nào độc tính của nó?”

“Đúng! Tôi biết, Diêu Sơn thảo rất lợi hại, có thể kí sinh ở trong cơ thể con người. Hình như... nó cũng có suy nghĩ?”

“Suy nghĩ?” Phụng Dương thất kinh.

“Như thế biết được những gì xảy ra xung quanh.” Như Tranh nói thêm. “Kì thảo quả nhiên độc đáo. Có điều, chúng ta không thể mạo hiểm mà dùng nó được.”

Như Tranh và Phụng Dương quả quyết, hai người vẫn miệt mài tìm kiếm phương cách chữa trị nhưng không hề đả động gì đến Diêu Sơn thảo.

Làm sao để Hùng Việt tỉnh giấc? Hấn đã ngủ quá say, ngủ quá lâu rồi. Tiên tộc lúc này thực sự đang cần đến hấn.

...

Mất cả buổi chiều nhưng vẫn chưa thu được kết quả. Như Tranh ra về, cô vừa mới bước ra khỏi cổng một người đã chờ sẵn cô ở đấy.

“Có tiến triển gì không?” Đẳng Long hỏi nhưng Như Tranh chỉ lắc đầu. Thế là y cũng đủ hiểu, chẳng cần nói gì thêm nữa.

“Chúng ta về thôi!”

Đẳng Long ý thức được việc bảo vệ Như Tranh vì vậy mới đến khu chính điện đợi sẵn. Cho dù rời mắt một khắc Như Tranh có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Cho dù chỉ là một khắc!

“Đẳng Long!” Tiếng gọi vang lên.

Hai người thiếu niên ra giữa ngang đường, là cố ý chặn Đẳng Long đây mà. Cũng chẳng phải ai xa lạ, chính bọn Thiệu Bình và Vũ Lâm.

“Người muốn gì?” Một dự cảm chẳng lành, Đẳng Long nghiêm mặt hỏi người đối diện.

“Ta muốn thách đấu với ngươi!” Thiệu Bình vừa nói vừa rút kiếm chìa thẳng về phía Đẳng Long.

“Đáng tiếc, ta không có hứng thú!”

Đẳng Long nói rồi thì nắm tay Như Tranh toan bước đi. Nhưng vừa đi được hai bước Vũ Lâm đã nhảy vút lên chặn đầu.

“Hừ, cũng đáng tiếc, người chẳng thể từ chối được!” Vũ Lâm lạnh nhạt.

Đặng Long ngoái lại phía sau thì thấy Thiện Bình đang giơ lệnh bài có chuôi màu đỏ, là lệnh bài của Hồng kì. Đặng Long lúc này nghĩ ngay đến lời Lý Kiệt từng nói. Một khi hoàn thành khóa luyện tân binh, từ Thiết bài trở lên bất kì lúc nào cũng có thể sẽ bị khiêu chiến. Tuy vậy, mục đích của việc thách đấu chỉ là để học hỏi trao đổi chiêu thức.

“Lâu ngày không gặp, không biết người đã tiến bộ bao xa? Ta rất muốn xem khả năng của truyền nhân tộc trưởng đời trước.” Thiệu Bình nói.

Hùng Vũ mới qua đời nhưng lớp trẻ đã gọi ông là tộc trưởng đời trước.

Quá khứ hào hùng cũng thật dễ bị quên đi!

“Ta vẫn không có hứng thú để đấu với người.” Đặng Long một mực từ chối, y chẳng muốn dây dưa với Ngưu gia thêm chút nào nữa.

“Cũng được thôi!” Thiệu Bình nhếch mép, hấn tiến lại gần Như Tranh, đôi mắt nổi lên đôi chút tà ý.

“Đã lâu không gặp, xem ra Như Tranh ngày một xinh đẹp, làn da trắng này...” Thiệu Bình vừa nói vừa đưa tay lên, chủ ý là muốn vuốt má Như Tranh.

Nhưng ngón tay chưa kịp với tới cổ tay đã bị nắm chặt bởi chính Đặng Long. Thiệu Bình chẳng hề tức giận mà còn tỏ ra đắc ý:

“Hay chưa! Như Tranh đâu phải của riêng mình người? Bốn quan lang trên hoa gheo nguyệt có gì liên quan đến người?”

Thiệu Bình giật tay mình lại, chưa gì hắn đã tự coi mình là quan lang, có phải Ngưu Quảng sắp sửa biến thành tộc trưởng rồi không?

Hình như câu này đã làm Đặng Long nổi giận?

“Người cứ thử động vào Như Tranh mà xem?” Đặng Long buông lời thách thức.

“Nếu như... ta cứ chạm vào thì sao?” Thiệu Bình được nước lấn tới.

Hắn ta vuốt ve sợi tóc của Như Tranh khiến cho Như Tranh đứng nép về phía Đặng Long.

“Người... muốn thách đấu thế nào?” Đặng Long gằn giọng.

“Ha ha!”

Thiệu Bình cười lớn! Đôi lúc muốn đạt mục đích thì cần đôi chút thủ đoạn. Cho dù hắn không có ý trêu ghẹo Như Tranh. Nhưng nếu buộc phải làm thế để thách đấu Đặng Long, Thiệu Bình sẽ chẳng từ chối.

Về điểm này Thiệu Bình có chút nhang nhác Ngưu Quảng rồi đây? Làm việc không từ thủ đoạn!

Mục đích đã đạt được... liệu có phải là để trả thù món nợ ở kì sát hạch?

“Lần trước là do ta khinh thường người nên mới thất bại. Cũng chẳng sao bởi nhờ đó mà ta nhận ra, trong Tiên tộc này vẫn còn một kẻ ta phải đánh bại. Đặng Long! Từ nay người chính là đối thủ mà ta muốn vượt qua nhất.”

Thái độ của Thiệu Bình rất khác, hắn ta một chữ khinh suất cũng không có. Một phần là bởi đã từng thất bại, phần nữa là vì nghe nói Hùng

Vũ trước khi qua đời đã chọn Đăng Long để làm truyền nhân. Chắc hẳn Đăng Long được dạy không ít kì thuật.

“Tự hạ thấp mình không phải là tác phong của thiếu chủ!” Vũ Lâm có vẻ hơi ngạc nhiên, buộc lòng hẳn phải thốt ra câu này.

“Đăng Long! Mời!”

Thiệu Bình và Đăng Long từ từ bước ra khoảng đất rộng đứng cách nhau chừng mười bước. Thiệu Bình đã rút kiếm, Đăng Long cũng đáp lễ bằng cách cho Tàn kiếm xuất ra khỏi bao.

“Đây chẳng phải là thanh kiếm được Hùng Vũ giúp người rèn nên hay sao? Cẩn thận, đao kiếm vô tình!”

...

Thiệu Bình xông tới trước, chém thẳng một kiếm về phía Đăng Long.

Cuộc thách đấu chính thức bắt đầu.

Keng keng!

Âm thanh của kim loại va vào nhau. Thiệu Bình và Đăng Long trao đổi qua lại. Lần này... đã mạnh hơn trước.

Đó là nhận định của Đăng Long về Thiệu Bình.

Bùm bùm! Hai tiếng nổ vang lên.

Thiệu Bình tung ra hai quả cầu Lãng Tích, Đăng Long phải định thần mới né được chúng. Cùng lúc đối phương lại tiến đến đâm kiếm vào ngực, Đăng Long dựng kiếm lên đỡ. Mũi kiếm của Thiệu Bình đâm vào phía thân của Tàn kiếm. Dư lực còn thừa đẩy mạnh Đăng Long ra sau một đoạn.

Như Tranh đứng ngoài quan sát, cô vừa định bước lên thì Vũ Lâm ngăn lại:

“Có giỏi thì tham chiến, ta sẽ không để người yên đâu! Đây là cuộc chiến của hai người họ.”

Vũ Lâm thừa biết khả năng của Như Tranh, tốt nhất, hẳn không muốn có thêm một ai nhúng mũi vào chuyện này.

“Người nghĩ ta đang lo cho Đăng Long? Ta... vốn rất tin tưởng ở y.” Như Tranh thản nhiên làm cho Vũ Lâm có đôi chút ngờ vực.

Một kẻ là sinh trưởng trong thế gia của Tiên tộc. Từ nhỏ hẳn đã luyện kiếm dụng thuật. Hẳn được Ngưu Quảng chỉ dẫn, uốn nắn từng chút một. Căn cơ có sẵn nên kẻ đó luôn luôn tự tin vào bản thân?

Một người không có sư phụ, tự mình tập luyện một cách điên cuồng. Người này không chắc về bản thân?

Cuộc đấu này suy cho cùng không phải chỉ để Thiệu Bình rửa hận, hẳn còn muốn kiểm tra năng lực bản thân xem mình tiến bộ đến đâu.

Trời sinh ra một cặp có khi là tương khắc nhưng cũng là tương hỗ. Thất bại trước Đăng Long là một nỗi nhục lớn lao nhưng cũng là động lực dành cho Thiệu Bình. Hẳn là kẻ cầu tiến luôn muốn thách thức giới hạn bản thân.

Nhưng... Đăng Long liệu có phải là kì phùng địch thủ của hẳn?

Lý Kiệt đứng trên ngọn cây quan sát, dù sao trận đấu này cũng rất đáng xem.

Kết quả sẽ bị chi phối bởi... động lực. Ai là người có động lực hơn? Một kẻ muốn chứng minh bản thân mình tiến bộ hay là người muốn bảo vệ

người con gái của mình.

“Người vẫn chưa nhanh như lúc đó.” Thiệu Bình vừa nói vừa chém kiếm để tìm ra sơ hở của đối phương. Hắn vờ đâm kiếm vào tay Đăng Long nhưng lại mượn lực phi thân về trước.

Vút!

Kiếm khí của Thiệu Bình phát ra, hơi lạnh của Băng Kiếm phủ vào sau gáy Đăng Long.

Nhưng gió là thứ vô cùng nhạy cảm. Chỉ cần nghe thấy tiếng gió bất thường Đăng Long đã biết sát chiêu đang tới. Đăng Long vung kiếm ra sau vừa vịn chống lại băng kiếm của Thiệu Bình.

“Tốt lắm, hắn không làm ta thất vọng!” Thiệu Bình thao thao bất tuyệt.

“Vậy còn người?” Đăng Long hừ lạnh.

“Đến lúc để biết rồi đây.” Thiệu Bình nói như thế chắc hẳn sắp thi triển một kì chiêu mới.

Hai ngón tay chụm lại rồi đưa lên miệng. Thiệu Bình đang niệm ấn trước khi xuất chiêu. Tay phải cầm kiếm của hắn trở nên trắng toát, đích thị là hàn tính trong chiêu số của Ngưu gia.

“Tịch Hàn Kiếm!” Thiệu Bình quát lớn.

Là tịch, là hàn, là chiêu kiếm!

Là gió, là khí, là băng sương!

Thiệu Bình sử dụng chiêu số chẳng phải tung, cũng chẳng hoành. Đơn giản là đâm kiếm về phía trước.

Kiểm lạnh, không khí cũng lạnh. Lạnh đến nỗi ngưng đọng thành băng tuyết, bám vào lưng kiếm. Băng lại tiếp tục kết thành kiếm ảnh.

“Trình độ này quả không tầm thường.” Đẳng Long định thần trong giây lát.

Chân khí đã gia tăng cho Thiệu Bình cơ sở sức mạnh.

Keng!

Hai mũi kiếm chạm mạnh vào nhau. Đẳng Long vung Tàn kiếm đối lại chiêu thức của Thiệu Bình.

Lạnh!

Cảm giác của Đẳng Long lúc này là lạnh, cái lạnh từ Tịch Hàn Kiếm truyền sang.

Tay phải Đẳng Long run run. Thiệu Bình nhân lúc này vận công thêm một lần nữa khiến cho Đẳng Long ngã văng ra sau.

Một mảnh băng sương đã găm vào vai Đẳng Long, tê buốt hơn cả Băng Kiếm lúc này.

“Xem ra, ta cũng không uổng phí thời gian luyện tập?” Thiệu Bình chĩa kiếm trước mặt Đẳng Long nhưng không có ý động thủ. Với hắn, vậy là đủ rồi!

“Hi vọng lần sau người không khiến ta thất vọng.” Thiệu Bình thu kiếm rồi quay lưng bước đi.

Không phải là một cuộc quyết chiến sinh tử, cũng chẳng phải là ân oán dài lâu, nhưng có kẻ lại muốn lấy mạng người khác.

Một kẻ rút dao nhắm hướng Đẳng Long mà đánh.

“Đặng Long! Cẩn thận!” Như Tranh hoảng hốt, cô muốn thi triển Ngọc Thanh Ngưng Giáp nhưng kẻ sát nhân có tốc độ quá đỗi kinh người.

“Không kịp!” Như Tranh tự nhủ, Đặng Long đang rơi vào tình thế nguy hiểm.

Pặc!

Lưỡi dao vừa kề sát cổ họng Đặng Long thì dừng lại, y ngược mặt lên nhìn mới biết kẻ muốn hạ sát mình là ai. Và... người đã cứu y là ai?

“Người định làm gì?” Vũ lâm giọng gằn quát.

Số là tay phải của hắn bị một bàn tay khác ngăn lại. Chặt đến nỗi chẳng thể nhúc nhích cho được.

“Người không phải là người thách đấu Đặng Long!”

Người nói câu này không ai khác ngoài Lý Kiệt. Hắn đã từ trên cao phi thân xuống kịp, đồng thời ngăn chặn Vũ Lâm.

“Rõ ràng người đang chống đối ta phải không?” Vũ Lâm bực tức hỏi.

“Một cuộc thách đấu không cho phép có người tử thương! Đó là quy định, ta là người trưởng quản đám tân binh, tuyệt nhiên không để chuyện đó xảy ra.” Lý Kiệt thản nhiên.

“Người...”

“Vũ Lâm người nghĩ mình là ai mà ta phải chống đối?”

Quả vậy, Vũ Lâm đã là gì so với Lý Kiệt kia chứ? Nhưng hắn cũng chẳng tài nào hiểu nổi Lý Kiệt. Ông ta sao lại ngăn cản?

Không còn cách nào khác, Vũ Lâm đành thu dao lại.

“Hai người có thể đi được rồi!” Lý Kiệt quay sang nói với Đăng Long và Như Tranh.

“Người quả là u mê. Tính ra người cũng là kẻ luyện tập võ nghệ, tại sao không phân thắng bại mà đi làm cái trò ám toán như thế? Tại sao không làm như Thiệu Bình?” Lý Kiệt hỏi.

“Ta không cần thắng bại, ta chỉ cần mạng của Đăng Long!”

“Tại sao? Người nghĩ mình làm như vậy Ngưu hầu sẽ xem trọng người hay sao? Một kẻ vì danh mà không từ thủ đoạn?”

“Thế thì đã sao?” Vũ Lâm không có cách nào phản bác bèn hỏi ngược lại rồi quát tháo: “Không cần người giáo huấn, ta chỉ cần biết ta làm cái gì tốt cho chủ nhân.”

Vũ Lâm nói rồi thì bỏ đi để lại Lý Kiệt một mình triền miên trong suy nghĩ:

“Một người sinh ra để làm việc trong tối. Có lẽ Ngưu gia không thể thiếu người được, nhưng cũng chỉ là lợi dụng người thôi. Một cái bóng theo sau Thiệu Bình không bao giờ nhìn nhận tốt xấu. Mãi mãi theo sau!”

Một kẻ không chịu nhìn nhận bản thân... hay là chưa có động lực, chưa đến lúc?

“Tại sao người không đỡ lại chiêu kiếm đó, ta tin người hoàn toàn có thể làm được.”

Như Tranh thắc mắc nhưng chỉ nhận lại được một câu trả lời vô cùng lạnh nhạt.

“Đỡ được thì sao mà không đỡ được thì sao? Cuộc đấu này mang đến cho ta điều gì?”

Đặng Long vẫn như đang mất phương hướng.

Chẳng bận tâm đến câu hỏi của y nữa, Như Tranh nhanh chóng dìu Đặng Long trở về.

Lặng lẽ!

Chỉ cần như vậy là đủ! Chỉ cần đi bên cạnh lặng nhìn ánh mắt xuyên tâm kia.

Tình cảm của Như Tranh cứ mãi đơn phương nhưng không kém phần bao la, nồng nhiệt.

Điều gì mới thôi thúc họ để đến với nhau?

Phong tình mới chỉ sơ khởi, hãy chờ xem.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 42

Man tộc Mã Quang đang ngồi trong trường, hẳn ta cảm nhận được tiếng bước chân nhỏ nhẹ đi vào.

Một người mặc váy thổ cẩm để lộ làn da trắng bóc, cổ chân có một dây chuyền bằng bạc được quấn ba vòng. Đôi mắt nàng vẫn thế, vẫn đắm đuối nhìn Mã Quang.

“Ngọc Nương! Tìm ta có chuyện gì không?” Mã Quang lên tiếng làm Ngọc Nương bối rối.

“A! Có...”

Ý nàng muốn nói là có cha mình đến tìm gặp Mã Quang, không hiểu sao, lúc ấy nàng lại chẳng thốt ra nổi. Ngọc Nương thở thật mạnh, hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

“Ha ha! Ta đến liệu có làm phiền trường lão xử lý công vụ hay không?”

Người đàn ông lớn hơn Lữ Trường chục tuổi, giọng nói trẻ trung khoáng đạt bước vào. Ông ta chính là cha đẻ của Ngọc Nương.

Mã Quang thấy khách đến lập tức bước ra khỏi bàn, hẳn đứng giữa trường cúi chào rất lễ phép.

“Bản chủ tới chơi!”

“Ấy! Bây giờ ngài đã là trưởng lão rồi, đâu cần hành lễ với ta?” Người đàn ông xua tay.

“Đâu có, là việc Mã Quang nên làm. Bản chủ, mời!”

Mã Quang nói xong thì quay lại ngồi vào chính giữa, vị trí dành cho chủ. Ngọc bản chủ Ngọc Nguyên Đăng tiến đến ngồi sang bên phải.

“Thời gian trôi đi Mã Quang đại nhân ngày một anh tuấn, có phải vậy không Ngọc Nương?” Ngọc Nguyên Đăng thêm một lần làm con gái mình trở nên bối rối.

Nhưng... cuộc khen chê này, có phần lỗ bịch. Mã Quang chẳng hề quan tâm.

“Bản chủ không biết đến đây có gì dặn dò?” Mã Quang hỏi.

Ngọc Nguyên Đăng nhìn Mã Quang từ đầu đến chân một lượt. Gương mặt, bộ dạng anh tuấn của hắn trong Man tộc này khó kẻ sánh bằng. Có điều... Ngọc Nguyên Đăng cau mày, là vì bộ quần áo Mã Quang đang mặc. Chất vải tầm thường, màu đã nhạt dần theo năm tháng. Bộ áo này hoàn toàn không xứng với một Mã Quang trí cao vời vợi.

Bốp!

Ngọc Nguyên Đăng vỗ tay một cái, mười người hầu nam lập tức bước vào, tất thảy đều đứng dàn sang hai bên. Trên tay mỗi người cầm một khay ngọc đựng một bộ quần áo. Khởi phải nói bộ nào cũng là thượng đẳng.

“Mã Quang đại nhân bận bịu đến nỗi không có thời gian thay mới quần áo? Ở đây ta có mười bộ khác nhau, thực mạo muội, không biết ngài thấy thích bộ nào nhất?”

Nghe đối phương nói vậy Mã Quang bèn đưa mắt nhìn lên một lượt. Mười bộ y phục mà Ngọc bản chủ đưa tới đều được dệt từ chất vải tốt nhất, đường may tinh tế nhất, và lại bên trên còn đính trang trí công phu. Quả thực trân quý.

Trân quý ấy, không phải mang ý nghĩa quà tặng đơn thuần!

“Ngọc bản chủ đích thân mang lễ vật đến, xem ra chẳng phải ngẫu nhiên?”

Mã Quang âm thầm đánh giá rồi tiếp tục cất lời:

“Tương truyền y phục trân quý của Ngọc bản chủ mỗi năm chỉ làm một bộ vào giữa trời đông. Chẳng lẽ năm nay ông lại phá lệ?”

“Phá lệ? Chẳng phải là vì trường lão tìm bộ đồ mới đó sao? Ha ha!” Ngọc Nguyên Đãng cười lớn.

“Tôi chẳng giám! Và lại, Mã Quang xưa nay đơn giản, tôi thấy bộ này của tôi vẫn còn dùng được.” Mã Quang thẳng thừng từ chối.

Thêm một lần Ngọc Nguyên Đãng cau mày, lần này là sự không hài lòng với chính Mã Quang. Ông ta đoán không biết nên phải tiếp tục thế nào.

“Bản chủ... Chắc không đến đây vì mấy bộ y phục đó chứ?”

Mã Quang chủ động hỏi thẳng, khuôn mặt hần muôn phần bình tĩnh cho dù biết trước sóng gió sắp sửa nổi lên.

“Được! Ta cũng chẳng vòng vo nữa. Ngọc bản chủ muốn có tương trợ từ trường lão ngài.”

Ngọc Nguyên Đãng cười sáng khoái. Ông ta thích nhất là tính cách này của Mã Quang. Luôn luôn thẳng thắn.

“Nếu ông nói đến việc buôn bán, đáng tiếc, Mã Quang không giỏi.”

“Đương nhiên không phải việc buôn bán. Ngọc bản muốn được trường lão bảo hộ.”

“Bảo hộ của tôi?”

Mã Quang hỏi lại nhưng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, hắn hỏi chẳng qua là muốn mở đường cho Ngọc Nguyên Đăng nói tiếp.

Như hiểu ý đối phương, Ngọc Nguyên Đăng phất tay cho đám người hầu lui ra rồi mới nói:

“Việc làm ăn buôn bán, quan trọng là phải có thời thế ổn định. Nhưng theo ta thấy, những ngày tháng yên bình sắp sửa đi qua rồi!”

“Bản chủ sao lại nghĩ vậy?”

“Tại sao ư? E rằng trường lão đã sớm đoán trước thế cục tương lai rồi. Chẳng qua không muốn để lộ đó thôi.”

“Tương lai ảnh hưởng đến việc làm ăn của Ngọc bản?” Mã Quang cười trừ rồi gập cuộn vải trước mặt. Bây giờ là lúc hắn ta ngẩng lên quan sát đối phương.

Hay đúng hơn, bây giờ câu chuyện bắt đầu trở nên thú vị?

“Còn không phải sao? Mã Quang và Thuần Lang, hai người không thể cùng nhau nắm quyền Man tộc. Sớm muộn sẽ lại phân tranh. Các bản chủ khác làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Một là bọn họ sẽ tự mình làm chủ, hai là bọn họ chọn phe để theo. Cho dù cách nào, Man tộc cũng sẽ đại loạn, thậm chí còn loạn hơn cả Tiên tộc.”

Viễn cảnh này Mã Quang đã nghĩ đến chưa? Đích thực là cơn đau đầu khó chịu bấy lâu của hắn.

“Bản chủ phải chẳng là đang chọn phe?” Mã Quang hỏi lại.

“Thứ cho ta nói thẳng, Ngọc bản chẳng có hứng thú với việc tranh quyền đoạt vị, chúng ta chỉ quan tâm đến làm ăn buôn bán mà thôi. Mã Quang ngài cũng biết, xét về tiền tài vật lực, Ngọc bản nhận số hai chẳng ai dám nhận số một. Chính vì lẽ đó, Ngọc bản cũng là mục tiêu đầu tiên để các thế lực thôn tính.”

Ngọc Nguyên Đãng dừng một nhịp dò xét rồi nói tiếp: “Phía trước trùng trùng nguy cơ, hi vọng trưởng lão nể mặt Ngọc bản mà ra tay tương cứu.”

Nể mặt nhưng nể mặt ai trong Ngọc bản mới được?

“Không giám! Tôi và Ngọc bản quen biết từ lâu, chỉ cần bản chủ lên tiếng, Mã Quang nhất định sẽ làm hết sức có thể.”

Mã Quang không đề cập đến việc bảo trợ Ngọc bản, chỉ nói sẽ giúp với tư cách cá nhân. Điều này khiến Ngọc Nguyên Đãng băn khoăn.

“Thuần Lang nắm trong tay binh quyền, ngài là thủ lĩnh cận vệ. Rõ ràng lực lượng chênh lệch rất lớn. Nếu có phân tranh, thua thiệt ắt hẳn sẽ là Mã Quang ngài. Trừ phi... có Ngọc bản trợ giúp về tiền tài, chỉ cần trưởng lão nói một câu Ngọc bản nhất định sẽ không từ chối.”

“Hừ! Vậy mà nói không muốn tranh quyền đoạt vị? Ngọc bản muốn ta tranh giành quyền lực, chẳng qua là để tìm một chỗ dựa vững chắc, một địa vị độc tôn nếu ta thành công. Các người không chọn Thuần Lang vì sợ hấn thẳng tay xóa sổ Ngọc bản. Lựa chọn duy nhất là Mã Quang ta, người có địa vị ngang bằng với Thuần Lang. Đáng tiếc...”

Mã Quang trầm nghĩ rồi nói:

“Bản chủ hiểu lầm rồi! Tôi, thứ nhất, không có ý tranh quyền đoạt vị, chỉ làm theo đúng chức trách của mình mà thôi. Thứ hai, tôi và Thuần Lang chẳng hề mâu thuẫn, cả hai đều đang gắng sức trợ giúp Lư Trường đại nhân. Chỉ cần ngài ấy xuất quan, tự nhiên sẽ áp chế được tất cả các bản chủ.”

Nhắc đến Lư Trường ai ai cũng phải khiếp sợ. Người duy nhất sánh ngang với Hùng Vũ, hơn nữa còn là nguyên nhân gián tiếp dẫn đến cái chết của ông ta. Hiện tại, Lư Trường chính là độc bá trời đất. Nhưng tại sao lại bế quan vào đúng thời điểm quan trọng?

“Xem ra trưởng lão ngài đã quyết, vậy thì ta cũng chẳng ép.”

Nói rồi, Ngọc Nguyên Đãng cùng con gái cáo biệt ra về. Ông ta biết rõ không thể xoay chuyển được ý chí của Mã Quang.

Còn Mã Quang hãn? Hãn cũng biết rất rõ...

“Ngọc Nguyên Đãng cũng được xem là người tài trí, nhưng xét cho cùng, ông ta không đủ năng lực để thấy viễn cảnh đại loạn của Man tộc sắp tới. Rốt cuộc Ngọc bản đang có cao nhân nào chỉ điểm? Ngay cả chức này cũng vô cùng sắc bén!”

...

“Lý Kiệt đâu? Ta muốn gặp hãn!” Mỹ An quát lớn trước cửa Ngưu phủ.

“Hỗn xược! Ngưu gia để cho người tùy tiện xông vào hay sao?” Một người gác cổng lên tiếng.

Đúng lúc ấy Ngưu Quảng đang bước ra cổng.

“Không được vô lễ!” Ngưu Quảng nói với người canh cổng rồi lại quay sang nói với Mỹ An: “Lý Kiệt đang ở trong kia, my nương có gì sai bảo thì để bốn hầu gọi hắn ra gặp.”

“Không cần, để ta tự mình đi tìm!”

Ngưu phủ là nơi nào mà để một đứa ranh con tự động ra vào?

“Vậy thì tùy ý my nương. Để ta sai người dẫn my nương vào nếu không e rằng sẽ bị lạc lối.”

Mỹ An vừa đi được một lúc Ngưu Quang cũng đã cất bước rời khỏi.

...

Cùng thời điểm đó ở Tiên tộc có kẻ đứng cả ngày trời trên một đỉnh tháp. Y muốn phóng tầm mắt ra xa để nhìn Tiên tộc, hoặc giả, còn đang mưu tính điều gì khác nữa. Mãi đến tối, Đằng Long quyết định xuất hành đến Ngưu gia.

“Chà chà! Người đến vào giờ này, chắc hẳn không phải là nói chuyện chơi đâu nhỉ?”

Giọng nói cất lên khi Đằng Long bước vào, không ai khác chính là của Ngưu Quảng.

“Ta đến giờ này cũng không tính là đường đột đấy chứ?” Đằng Long hỏi.

“Ha ha! Cũng khá lắm!” Ngưu Quảng nói rồi phất tay cho Thiệu Bình ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một già một trẻ.

Một cuộc đấu trí!

“Ta muốn...”

Đặng Long chưa kịp nói hết câu thì Ngưu Quảng đã chặn họng:

“Nếu người muốn điều tra cái chết của Hùng Vũ, ta chỉ có một câu thôi, tộc trưởng đại nhân qua đời do nội thương tái phát. Nếu người muốn hỏi ta sẽ làm gì Như Tranh, người đoán xem?”

“Nếu không phải hai việc đó, ông đoán xem?”

Trước câu hỏi của Đặng Long, Ngưu Quảng hãnh chỉ cười trừ cho qua: “Muốn chơi trò mèo vờn chuột với ta ư? Nhà người không xứng!”

Thấy đối phương không lên tiếng thì Đặng Long tiếp tục đồng dục:

“Ta muốn gia nhập Ngưu gia!”

Sáu chữ rành mạch làm cho Ngưu Quảng hết sức bất ngờ.

“Không làm thì thời hạn ba ngày đã qua lâu rồi, đến bốn hầu còn chẳng nhớ, huống chi là người?”

“Nếu như ông quên tại sao còn cử Thiệu Bình thách đấu với ta? Là vì ông muốn kiểm tra năng lực của ta, muốn xem ta có đủ mạnh để làm thuộc hạ cho ông sai khiến hay không mà thôi.”

Đặng Long có thể nhìn ra điểm này, Ngưu Quảng lại có đôi chút hài lòng.

“Vậy thì... người tự đánh giá bản thân thế nào?” Ngưu Quảng lên tiếng.

“Ta sẽ đánh giá bằng điều kiện để gia nhập.”

“Là gì?”

“Long Nhân kiếm! Tàn kiếm quá đôi bình thường, ta sao có thể tận tâm tận lực phục vụ Ngưu gia cho được? Điều kiện của ta là Long Nhân kiếm!”

Đặng Long nói ra điều kiện, vậy là y cũng đoán biết Ngưu Quảng đã ngầm sở hữu được Long Nhân kiếm? Ngưu Quảng chớp mắt hai cái rồi cau mày.

“Muốn ta giao lại Long Nhân cho người? E rằng nhà người sẽ phải thuyết phục lâu đấy!”

Đúng thế, chưa thể chứng minh được năng lực, làm sao Ngưu Quảng dễ dàng đáp ứng điều kiện vô lý của Đặng Long?

“Vì sao Vũ Lâm lại muốn giết ta? Là vì hấn sợ ta sẽ thế chỗ của hấn, làm một trợ thủ đắc lực còn hơn cả hấn.” Đặng Long tự tin.

“Hạ thấp kẻ cạnh tranh cũng là một biện pháp hợp lý!”

“Ta không hề hạ thấp hấn, căn bản ở chỗ, nếu như ta và Vũ Lâm liên thủ, bá nghiệp của ông sẽ nhanh chóng được hoàn thành.”

Ngưu Quảng uống một ngụm trà rồi trầm ngâm: “Mục đích của Đặng Long người là gì đây? Nhà người càng ngày càng thú vị!”

Vẫn còn hoài nghi Đặng Long, đó là điều hiển nhiên. Nhưng Ngưu Quảng cũng âm thầm so sánh y với Vũ Lâm. Phải công nhận về khoản suy nghĩ thâm sâu, Đặng Long đã học được từ Hùng Vũ rất nhiều.

“Ta còn điều gì chưa rõ về Đặng Long người không nhỉ?” Ngưu Quảng hỏi lại.

Đặng Long thấy vậy liền chỉ ngón cái vào ngực của mình rồi nói:

“Chính là cái ta sẽ giao cho ông! Năng lực của ta, ông đang thắc mắc về nó còn gì? Nếu như ông giao lại Long Nhân kiểm, ta đảm bảo sẽ là Đẳng Long hoàn toàn khác biệt.”

“Giờ thì... Ngưu Quảng người còn chần chừ gì nữa? Người nhất định không thể cưỡng lại lời đề nghị này.” Đẳng Long thầm nghĩ.

Kẻ mạnh luôn bị hấp dẫn bởi năng lực của kẻ mạnh khác. Ngưu Quảng cũng không ngoại lệ.

Nhưng... Đẳng Long liệu có tự tin thái quá?

“Nhà người có biết cái giá phải trả khi làm thuộc hạ của ta hay không?” Ngưu Quảng lạnh lùng.

“VẬY ông có biết ta sẽ đạt được thứ gì khi gia nhập Ngưu gia hay không? Đó là quyền lực, là danh vọng. Ta không thể mãi làm một đội trưởng nhỏ nhoi. Hùng Vũ vẫn luôn nghi ngờ ta, không dám dùng ta.”

“Ha ha! Hay cho câu không dám dùng! Vì cứ gì ta sẽ dùng người kia chứ?”

Ngưu Quảng kì thật đã suýt phá lên cười lớn. May thay hắn vẫn kịp thời định thần trở lại.

“Vì việc ông không dám làm, còn ta thì có thể làm. Đó là...”

“Khoan khoan!”

Ngưu Quảng ngắt lời, hắn ta dừng lại một nhịp như thể an bài việc khác mà Đẳng Long không hề hay biết.

“Có phải tất cả là vì Như Tranh hay không?” Ngưu Quảng hỏi.

“Phải!” Đẳng Long khẳng định chắc nịch, không một chút do dự.

“Con bé đó cũng thật có phúc, được một người như người che chở. Chỉ tội cho my nương nhỏ bé của bọn ta, đi thích một kẻ không thích mình.”

“Ông nói Mỹ An ư?” Đẳng Long ngờ vực.

“Không phải sao? Đẳng Long người vừa vô tình lại vừa chung tình đấy nhỉ? Bỗng hờn thích tính cách của người, khi đã quan tâm đến ai thì quyết bảo vệ người đó tới cùng. Khi không thích ai thì lại vô tình đến tột độ. Dù cho Như Tranh là người Thủy tộc đi chăng nữa, người cũng nhất định bảo vệ?”

“Không sai!”

“Hiển nhiên! Người gia nhập Ngưu gia là vì Như Tranh, muốn bọn ta giữ kín bí mật này. Người vì Như Tranh mà từ bỏ bản thân. Không phải quyền lực, cũng chẳng phải danh vọng. Mà là Như Tranh!”

Chẳng còn gì giấu diếm, mưu đồ của đôi bên cũng thật rõ ràng. Một cuộc đổi chác có lợi cho tất cả.

“À mà ban nãy người nói việc ta không dám làm là gì ấy nhỉ?” Ngưu Quảng cao hứng hỏi tiếp.

“Dọn dẹp những chương ngại cuối cùng cho ông.”

“Là gì?”

Cơn gió đông ào ào thổi mạnh, Ngưu Quảng chợt thấy mình rét căm căm.

“Hùng Việt! Phụng Dương! Mỹ An! Tuệ Cơ! Ta là người duy nhất có thể tiếp cận bọn họ. Một cái chết bất đắc kì tử cho tất cả, ông thấy thế nào?”

Ánh mắt Đằng Long lúc này... y đã trở nên u tối hơn bao giờ hết. Ngưu Quảng vốn rất bình tĩnh cũng phải ba phần chấn động.

“Một kẻ dám làm tất cả mà không cần biết đúng sai? Đằng Long! Kể từ hôm nay, bốn hầu ban cho người danh hiệu Hắc Bạch bất phân. Kể từ hôm nay, cái mạng nhỏ của người chắc chắn không thoát khỏi tay ta nữa. Hừ!”

Ngưu Quảng trầm nghĩ rồi cất tiếng:

“Được! Ngưu Quảng ta chấp nhận người, Đằng Long chính thức trở thành một phần của Ngưu gia. Sống vì Ngưu gia, chết cũng vì Ngưu gia. Đó là mục đích tồn tại của người.”

Mục đích đã đạt được. Đằng Long không muốn nói thêm lời nào, y cất bước rời khỏi hố sâu mình vừa ngã xuống.

Đây là khởi đầu cho sự sống hay cái chết?

Ván cờ đã được bày ra!

...

Độc tính của Diêu Sơn thảo làm sao có thể phục hồi được cho Hùng Việt?

Đó là câu hỏi vô cùng nan giải. Câu hỏi dành cho Phụng Dương và Như Tranh, một người là chân truyền của Sơn thần, một kẻ là đệ nhất danh y Tiên tộc.

“Đã ba ngày rồi, chúng ta chẳng thể tìm được cách nào?”

Phụng Dương than vãn, bản thân nàng mà cũng có lúc nản chí?

Con người ai mà không nản chí? Chỉ là lần đầu biểu lộ cảm xúc ra ngoài đấy thôi. Nàng trước giờ như một bình hoa di động, một tuyệt sắc giai nhân có trái tim lạnh giá.

“Chúng ta cứ cố gắng rồi cũng sẽ tìm ra cách đó thôi. Ông tôi thường nói, con người muốn đạt được thứ gì trước tiên là phải đi hết con đường đã chọn.”

“Ông? Như Tranh quả là có phúc khi có người thân bên cạnh.”

Nói câu này, Phụng Dương hai mắt hơi chùng xuống. Lẽ nào...

“Tôi cũng chẳng biết giờ này ông đang ở đâu?” Như Tranh khẽ thờ dài.

“Ông người không ở với người ư?” Phụng Dương hỏi thêm.

“Ông muốn đi vân du nhưng lại không cho chúng tôi đi theo.”

“Chúng tôi?” Phụng Dương có phần ngạc nhiên.

Vù vù!

Cánh cửa tự dưng mở toang, gió lạnh ùa vào. Như Tranh hướng mắt tròn xoe của mình ra cửa. Hướng tới một hình bóng đang từ từ bước tới. Đôi mắt của y lúc nào cũng nhìn xuống đất, lạnh nhạt.

Phụng Dương hiểu ngay “bọn ta” ở đây là gồm những ai. Ngoài Như Tranh không còn ai khác, chính là y.

Đặng Long!

“Người đến rồi?”

Như Tranh vừa mới nhắc tới Đặng Long đã lại xuất hiện.

“Có tiến triển gì không?”

“Vẫn chưa!” Phụng Dương buồn bã trả lời.

Đặng Long khép cánh cửa lại, y ngồi xuống gần Diêu Sơn thảo. Vừa ban nãy khí lạnh ùa vào trong phòng. Dù chỉ một chút nhưng là cũng đủ làm cho đọng sương trên lá.

Sương trên lá? Không thể nào vì khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy.

“Cẩn thận!”

Đặng Long định chạm vào nhưng Phụng Dương ngăn cản.

“Như Tranh đã nói với ta, Đặng Long người không thể ở gần Diêu Sơn thảo.”

“Đa tạ! Nhưng ta không sao. Hai người dự định sẽ cứu Hùng Việt thế nào?” Đặng Long hỏi.

Hai người Phụng Dương và Như Tranh chỉ biết nhìn nhau, bởi vì:

“Diêu Sơn thảo là biện pháp cuối cùng rồi, nhưng bọn ta chẳng nghĩ ra được một cách.”

“Nếu như có?”

Vẫn giọng điệu lạnh lùng ấy, Đặng Long làm Như Tranh thất kinh.

“Người có cách rồi ư?”

Phụng Dương hỏi nhưng Đặng Long không đáp. Y đưa bàn tay phải băng bó của mình lại gần Diêu Sơn thảo.

“Người định làm gì thế?”

Phụng Dương thực sự khó hiểu. Hành động của Đằng Long luôn làm người khác không dễ nắm bắt như thế.

Và... hành động dứt khoát, không ai có thể ngăn cản. Đằng Long nghĩ tới Hùng Việt:

“Ta và người... có phải cùng chung dòng máu hay không? Người đang sống nhờ anh linh của Hùng Vũ hay ta đang thở bằng máu của cha ở trong huyết quản?”

“Nhưng ta dám chắc, máu của chúng ta chẳng hề giống nhau!”

Xoẹt!

Đằng Long dùng dao cứa mạnh vào lòng bàn tay. Tia máu phun ra từ từ thấm đỏ vải băng, chảy xuống cành lá của Diêu Sơn thảo.

“Người...”

Như Tranh lo lắng nhưng sự việc tiếp theo còn khiến cho cô hoảng hồn thêm nữa. Máu của Đằng Long chảy xuống, Diêu Sơn thảo lập tức tươi tốt. Cành lá vươn dài đâm chồi nảy lộc.

Cây có nước mới sinh thành, Diêu Sơn thảo có máu mới hồi sinh?

“Tại sao lại...” Phụng Dương chẳng thể nói lên thành câu.

Diêu Sơn thảo bỗng chốc trở nên xanh tốt, trên từng chiếc lá vẫn ướt đầm hơi sương.

“Nếu ta đoán không sai, những giọt sương kia chính là dược tính của Diêu Sơn thảo.” Đằng Long lạnh lùng đáp.

“Làm sao người có thể khẳng định?” Phụng Dương thắc mắc.

Đặng Long thu lại cánh tay còn đang chảy máu của mình rồi mới nói tiếp:

“Độc tính chỉ thể hiện với vật có độc tính yếu hơn, khi gặp đối thủ, Diêu Sơn thảo nhất định sẽ thể hiện được tính.”

“Ý người là... Diêu Sơn thảo muốn dùng được tính để bảo vệ chính nó?”

“Là vì nó đang bị đe dọa!” Như Tranh lên tiếng.

Cuối cùng Như Tranh đã hiểu vấn đề. Đặng Long dùng máu có chứa hắc khí rải lên Diêu Sơn thảo, ép nó phải chiết suất băng sương phủ lên cành lá bảo vệ bản thân.

Đây là điều Đặng Long suy nghĩ từ mấy hôm nay?

“Máu còn độc hơn cả Diêu Sơn thảo? Y rốt cuộc có chứa bao nhiêu bí mật?”

Phụng Dương thầm cảm thán. Đặng Long là người luôn mang độc tính bên trong, thảo nào nhiều lúc y rất yếu ớt.

Ánh mắt của y... Phụng Dương vừa cảm thấy sợ lại vừa cảm thấy thương hại. Hoặc giả, là thứ cảm xúc lẫn lộn mà nàng đang dành cho y.

Như Tranh chăm chú lấy từng hạt băng sương trong khi Đặng Long đã đi ra ngoài. Y tự mình băng bó vết thương nhưng xem ra, một tay khó làm nên chuyện.

“Để ta...”

Giọng nói dịu dàng vang lên. Phụng Dương khẽ ngồi xuống bên cạnh, nàng nhận lấy tấm vải trắng mà buộc lại cẩn thận. Mảnh vải quấn từng

vòng, từng vòng một. Phụng Dương cố làm cho thật nhẹ nhàng không để Đằng Long phải chịu đau đớn.

“Bị trúng độc ở tay sao lại không nói cho ta được biết? Ta có thể giúp người giải độc.”

“Đa tạ! Nhưng độc này my nương không giải được đâu!”

Đằng Long lạnh lùng đáp. Đến Sơn thần còn không có cách nói gì Phụng Dương. Vả lại, y biết rõ hắc khí chẳng phải độc được gì đâu. Nó còn mạnh hơn, đáng sợ hơn thế.

...

“Đằng Long! Nhà ngươi có biết thứ đó là gì hay không?”

“Con không biết thưa Sơn thần.”

“Nó còn độc hơn cả độc. Sau này đừng để nó làm hại người nghe chưa? Nhà ngươi hãy một mình mà chịu đựng lấy. Đó là số mệnh định sẵn của người!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 43

Trời đất ố vàng, khung cảnh cũng nhạt dần theo năm tháng. Mùa đông đúng là sở hữu sức mạnh thật sự ghê ghớm, nó ép buộc tất cả tuân theo ý mình. Mùa đông làm cho cỏ cây hoa lá úa tàn, bức con người khép mình ở trong một góc.

Gió lạnh cứ thế thổi vun vút thổi vào vách cửa sổ. Ngọc Nguyên Đăng vừa bước tới đám người hầu đã mang thêm áo cho ông ta mặc. Quay lại nhìn những bộ y phục mà chúng còn đang bung ở trên tay, Ngọc Nguyên Đăng khẽ thở dài, hơn hết là chuyển đi không được như ý.

“Để lại bộ nào xấu nhất, còn lại hủy hết cho ta!” Ngọc Nguyên Đăng ra lệnh.

Đám thuộc hạ nhìn nhau không dám làm theo. Số là y phục của Ngọc bản đầu phải thứ gì tầm thường, họ nổi tiếng với nghề dệt vải không đâu sánh bằng. Hàng năm vào tiết đông chí, Ngọc Nguyên Đăng cho dệt một bộ y phục đặc biệt, gọi là cực phẩm trân quý. Người mua phải bỏ số tiền rất lớn mà tương truyền, cho dù cả năm làm ăn thất bát, Ngọc bản chỉ cần bán được cực phẩm thì sẽ không phải lo nghĩ gì nữa.

Thế mới hiểu tại sao bọn người hầu lại đang chần chừ đến vậy. Chúng tiếc của, tiếc đứt ruột.

“Cha! Khó khăn lắm những người thợ mới dệt được bộ cực phẩm, chi bằng phá lệ, năm nay chúng ta bán mười bộ đi?” Ngọc Nương can ngăn,

nàng cùng chung tâm trạng với đám người hầu.

“Cái lệ chỉ bán một bộ không phải ngẫu nhiên, không phải nói phá là phá. Việc này tốt nhất không cần bận tâm thêm nữa.”

Ý cha đã quyết, Ngọc Nương chẳng thể làm trái.

“VẬY... để lại bộ nào thưa cha?”

“Cái đó tùy con quyết định.”

Ngọc Nương nghe xong thì phất tay cho đám người hầu lui xuống. Nàng làm theo đúng những lời cha dặn, giữ bộ xấu nhất còn lại đem đốt thành tro.

Cửa sổ vẫn đang heo hút những lạt tre khô. Nhưng Ngọc Nguyên Đãng chỉ nhìn mà không muốn bước vào trong?

“Mã Quang từ chối rồi?” Âm thanh phát ra.

“Phải. Hãn từ chối rồi, tiếp theo nên làm gì đây?”

“Hừ! Quả không ngoài dự đoán. Hãn từ chối chẳng phải lo sợ Thuần Lang đâu, chẳng qua là chưa nắm rõ lợi thế đó thôi. Một là chưa chắc có thể đánh bại Thuần Lang, hai là chưa rõ Lư Trường trở lại khi nào.”

“Nói vậy...” Ngọc Nguyên Đãng ngậm ngừng.

“Mã Quang đang đợi, vì thế chúng ta sẽ đợi theo hãn. Nhất định Mã Quang sẽ chọn Ngọc bản mà thôi.”

“Làm sao thấy được?”

“Các bản chủ khác đa phần là phường hám danh, bọn chúng không theo Thuần Lang mới lạ. Mã Quang có đội cận vệ trong tay rõ ràng không

thể đủ sức chống lại đối thủ. Người nói xem, Mã Quang cuối cùng hợp tác với ai?”

“Như thế ta chọn Thuần Lang cho rồi?”

“Không được! Ngọc bản tiền tài không thiếu chỉ thiếu cao thủ. Một khi chiến tranh nổ ra chẳng ai đủ sức bảo vệ Ngọc bản. Tốt nhất không nên dây dưa với bọn Thuần Lang thì hơn.”

“Theo ta thấy, Mã Quang cũng chẳng khác gì?”

“Thứ nhất, Mã Quang vốn có giao tình với Ngọc bản từ trước, lúc gặp khó khăn nguy cấp có thể ép hẳn ra tay tương cứu. Thứ hai, Mã Quang không phải là kẻ hám danh, hẳn sẽ không vì tranh quyền đoạt vị mà ra tay động thủ. Hơn nữa...”

“Thôi thôi...” Ngọc Nguyên Đãng có vẻ nóng ruột. “Những lời trên chỉ là suy đoán, Mã Quang cũng từng thất bại dưới tay Thuần Lang một lần, ta chọn hẳn chẳng khác nào đánh một ván cược. Cái giá phải trả không chỉ là gia sản mà còn là tính mạng của người Ngọc bản?”

“Đúng vậy! Tất cả chỉ là suy đoán, chọn Mã Quang cũng là đánh cược. Nhưng cha yên tâm, con gái đánh cược luôn giỏi hơn cha.”

Người đứng sau mưu kế của Ngọc Nguyên Đãng là đây. Cao nhân chỉ điểm là đây. Con gái mà tài còn giỏi hơn cha? Tiếc rằng chẳng thấy chân diện dung nhan của nàng.

“Thôi được rồi! Ta trông cậy hết vào con đấy? Ngọc Tà!”

Ngọc Tà ư? Người đã bí hiểm cái tên lại còn ẩn tàng vài phần ma quái.

Cái tên nhất định sẽ làm một kẻ suốt đời không bao giờ quên.

Nhất định!

“À phải! Nghe đâu Tiên tộc cũng sinh biến loạn. Cha, người hãy chuẩn bị những gì con đã sắp xếp.”

“Tiên tộc? Ngươi Quảng sao?”

“Thưa vâng, đề phòng bất trắc, chúng ta không thể lơ là.”

“Được rồi!”

...

“Trâu thay sừng mới kim âu võ

Ấu tử nằm nôi đào không nở

Xoay vần long hổ loạn tứ phương

Sấm nguyên giáng hạ định liên hợp.”

Những kẻ du thuyết thường lấy miệng lưỡi của chúng để che mắt thiên hạ. Còn người thiên hạ thì bị chính miệng lưỡi thiên hạ mê hoặc. Kẻ du thuyết chết, lời nói của hắn vì thế mất theo. Người thiên hạ chết, miệng lưỡi của họ vẫn còn trơ trơ. Vì người trong thiên hạ có bao giờ chết?

Cho nên, mưu kế hung hiểm nhất là dùng miệng lưỡi thiên hạ. Tin đồn từ người này truyền sang người khác, tồn tại trong thiên hạ bất kể đúng sai. Tin đồn thì vô căn cứ, chẳng ai có thể kiểm chứng, chẳng ai có thể phản bác. Người trong thiên hạ trăm kẻ, lâu dần rồi cũng có kẻ tin rằng lời đồn là thật.

Vì sao ư? Kẻ tung tin đồn luôn dùng hình tượng siêu nhiên mà người thiên hạ không thể tài nào lý giải.

Tiên tộc cũng đang có một lời đồn như thế.

Một thạch bia không biết từ đâu xuất hiện dựng đứng lù lù trước cổng Bách Tử điện. Ai nấy cũng đều tò mò, dân chúng kéo nhau đến xem rất đông. Chỉ cần thu hút được dân chúng, lời đồn tự động lan truyền.

“Trâu thay sừng mới, kim âu vỡ. Rốt cuộc là có ý gì?”

Dân chúng đa phần không hiểu ngay từ đầu câu, thế nên chỉ cần lý giải mọi người ắt sẽ tin ngay.

“Là con trâu thay sừng, là chiếc âu bị vỡ.”

Một người trung niên từ xa vọng lại. Phải chăng hẳn hiểu hàm ý ở trong thạch bia?

“Vậy thì đã rõ rành rành còn gì? Đâu cần nhà ông phải nói?”

Mọi người tỏ ra thất vọng nhưng đâu biết rằng lời ấy chỉ có mục đích gây sự chú ý mà thôi.

“Hay là...” Người đàn ông trung niên vừa tiến lại vừa nói.

“Là gì? Rốt cuộc là gì thế?”

Xung quanh bắt đầu vây lấy kẻ lạ mặt.

“Trâu thay sừng vốn là một điều bất thường, lại thêm kim âu bị vỡ. Các bác nói xem, rõ ràng ám chỉ điềm báo sắp tới. Có phải hay không?”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Nhưng là báo hiệu điều gì mới được?”

“Phải phải! Là điềm báo gì thế?”

Đám đông càng hiểu kì thì càng muốn hỏi. Kẻ được lợi chính là muốn tung tin đồn vào trong dân chúng.

“Điềm báo là... cải ngôi hoán vị!”

Bốn chữ nói ra đồng đạc làm ai nấy thất kinh.

“Cái gì? Cải ngôi hoán vị?”

“Việc này...”

“Nhà ông nói bậy, làm gì có chuyện đó?”

Mặc kệ đám đông chín người mười ý. Kẻ lạ mặt chỉ cần đưa ra kiến giải hợp lý hợp tình là được.

“Các bác nhìn xem! Ấu tử năm nô đào không nở. Chẳng phải hàm ý tân nhiệm tộc trưởng không đủ năng lực hay sao? Cho nên long hổ mới xoay vần, bốn phương sắp sửa sinh ra biến loạn.”

“Không lẽ là sự thật?”

“Người ta đồn rằng, tộc trưởng Hùng Việt vẫn còn hôn mê bất tỉnh, nếu vậy...”

“Làm sao một tộc lớn mạnh lại không có một tộc trưởng làm chủ cơ chứ?”

Thấy đám đông xôn xao, kẻ lạ mặt như thể mở cờ trong bụng.

“Vậy ông nói xem, ai sẽ lên làm tộc trưởng thay cho Hùng Việt đại nhân?”

Lúc này mọi người vô cùng hiếu kì, chỉ mong người kia có thể nói ra suy đoán của mình.

“Trong bốn câu thơ chẳng phải có một chữ Ngưu hay sao? Trâu là ngưu, Ngưu cũng là trâu. Ngưu là trâu hay ngưu là Ngưu gia?”

Nhiệm vụ hoàn thành, kẻ lạ mặt cứ thế rời đi bỏ mặc đám đông nháo nhác.

Từ đây, tin đồn sẽ nhanh chóng lan rộng!

Người đàn ông vừa đi ba bước thì liền bị kiểm kê cổ.

“Hỗn xược!”

Có hai người lính tiến tới gõ cổ kẻ lạ mặt, số còn lại dàn thành hàng ngang cách li dân chúng tránh xa khỏi thạch bia.

“Thì ra là Ngưu hầu?”

Ngưu Quảng là muốn dẹp bỏ tin đồn hay muốn lợi dụng tin đồn?

“Kẻ nào to gan đến đây ăn nói xằng bậy? Dem hẳn đi chém làm gương cho bàn dân thiên hạ.”

Người đàn ông bị đám lính canh dắt đi về trước trong khi Ngưu Quảng quay ra đám đông nghiêm mặt”

“Đó là kết cục của kẻ xâm ngôn. Từ nay về sau kẻ nào còn dám bàn tán về thạch bia, giết không tha!”

Với cái uy của Ngưu Quảng ai nấy đều sợ hãi mà lần lượt tản mác bốn phương. Nhưng tin đồn từ đây đã được lan truyền đi rồi.

Ngưu Quảng đúng là vừa ăn cắp vừa la làng?

Một lát sau khi đám đông được giải tán, Ngưu Quảng tiến lại kẻ lạ mặt:

“Nói! Kẻ nào cử người tới đây?”

Người đàn ông bị ép quỳ gối nhưng hẳn không hề lộ vẻ sợ hãi.

“Ta đơn thuần chỉ là người truyền ý chỉ thần điều đến với muôn dân.”
Người đàn ông điềm nhiên đáp.

“Người nghĩ ta tin những lời xằng bậy đó ư?”

“Ở thạch bia rõ ràng có hình chim Lạc, thần điều của Tiên tộc các người. Lẽ nào lời trên thạch bia không phải những điều thần điều mong muốn? Hay là lời của những kẻ giả danh thần điều lừa gạt chúng nhân? Chẳng quan trọng! Thiên hạ cho dù rộng lớn biết bao, nếu như Tiên tộc không có một người làm chủ thì cũng đừng mong tồn tại.”

Lời này nhất định không phải của kẻ muốn dựa vào tin đồn để trục lợi. Ngưu Quảng âm thầm đánh giá, kẻ trước mặt hẳn trí tuệ hơn người. Thậm chí phong thái vô cùng điềm đạm dù cho hẳn đang cận kề cái chết.

“Người là ai? Mau nói, nếu không bốn hầu chẳng thèm khách sáo nữa đâu.” Ngưu Quảng giận dữ túm áo kẻ lạ mặt.

“Ta... không là ai cả. Chỉ là kẻ được chư thần cử đến truyền đạt ý chỉ của các ngài xuống cho con dân của ngài.”

“Hoang đường! Mau đem hẳn đi chặt đầu.”

“Tuân lệnh!”

Bốn tên lính xúm lại kẻ lạ mặt. Hai người ghì chặt hai tay, một người cúi cổ hẳn xuống mặt đất, người còn lại tuốt kiếm sẵn sàng động thủ.

Bóng kiếm ánh lên khuôn mặt của kẻ phương sĩ sáng loáng nhưng hẳn không hề mảy may sợ hãi mà còn nhếch mép cười nhạt.

“Động gươm đao trước khi mưu sự là điều đại kỵ, hơn nữa, ý chỉ của chư thần hợp với khao khát của người. Ngưu Quảng người muốn đền đáp ân huệ của chư thần bằng cách này ư? Giết chết sứ giả của chư thần?”

“Hừ! Người chẳng qua là kẻ lang bạt, muốn dùng lời lẽ xằng bậy để kiếm miếng ăn?” Ngưu Quảng nheo mắt lại để hạ quyết tâm. “Nói cho người biết, trên đời này chẳng có chư thần nào hết. Chém!”

“Điều thần, Hồ thần, Sơn thần, Giang thần. Ta là sứ giả của chư thần, ta không thể...”

Tên phương sĩ chưa kịp nói hết thì cận vệ của Ngưu Quảng đã ngay lập tức động thủ. Đầu của phương sĩ lăn lông lốc dưới đất. Nhưng kì lạ thay, không hề có tia máu nào đổ xuống.

“Đại nhân...”

Mấy tên cận vệ hoảng hốt gọi Ngưu Quảng. Hắn ta vừa mới quay lại thì thấy hai mắt phương sĩ mở to, nhìn chăm chăm mà quát:

“Ta là sứ giả của chư thần! Ta không thể chết! Ta nhất định sẽ tái sinh!”

Vừa nói dứt câu, thủ cấp và thân thể của tên phương sĩ hóa thành khói đen tan biến đi mất.

“Còn nữa... Ý chí của chư thần không thể chống lại. Ngưu Quảng người chỉ còn một cách làm theo, nếu không chắc chắn sẽ bị chư thần trừng phạt!” Tiếng nói của tên phương sĩ vang vọng.

Liệu rằng Điều thần có phải cũng muốn Ngưu Quảng dâng cơ? Trong giờ phút ấy tâm trí của hắn bỗng dưng xao nhãng kì lạ. May thay vẫn còn một kẻ lên tiếng can ngăn.

“Đại nhân! Trước giờ hành sự phát sinh dị biến, thuộc hạ e rằng không tốt, hay là...” Lý Kiệt chấp tay cung kính.

“Được! Chúng ta quay về! Đổi thành hôm khác!”

Ngưu Quảng nhanh chóng đồng tình. Bản thân hắn là kẻ đa nghi và luôn cẩn trọng. Thạch bia hoàn toàn không có liên hệ gì đến Ngưu gia. Ý hắn muốn nói, thạch bia không phải là do Ngưu gia dựng nên.

Nội dung thì lại là một chuyện khác!

Kẻ nào ráp tâm tạo lập màn kịch vô cùng khó hiểu?

Đúng là khao khát của Ngưu Quảng hợp với những lời tiên đoán ở trên thạch bia. Nhưng kẻ bày ra thạch bia thì sao? Hắn muốn điều gì? Là tạo điều kiện thôi thúc Ngưu gia hay là dụ chính Ngưu Quảng vào bẫy?

Trên đời này kẻ nào làm việc không công đâu chứ?

Không thể phủ nhận, ý chí chinh phục quá đỗi cường đại trong lòng Ngưu Quảng. Hắn ta dường như gạt bỏ mọi điều thắc mắc về cái thạch bia.

Ý chỉ của Điều thần, nó lớn lắm rồi!

...

Hụ!

Lại một bóng đen đứng trên cành cao, hắt ho một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi.

“Chủ nhân!” Kẻ hầu của hắn dâng lên một chiếc khăn trắng để lau vết máu.

Người này lau xong thì đưa tay ra sau gáy xoa nhẹ. Dường như hắn vừa mới bị một con muỗi đốt.

“Ngài hà tất phải lao tâm khổ tứ như vậy?”

“Ngưu Quảng toan tính quá lâu, ta chẳng qua chỉ cho hãn thêm một chút ân huệ mà thôi.”

“Nhưng ban nãy ngài bị thổ huyết?”

“Không sao! Là do Vân Mạt trúng phải trước đây, lại thêm dùng phép thể thân ban nãy. Khí tức đôi chỗ lưu thông chưa được liền mạch.”

Phép thuật dị thường ở trong thiên hạ không thiếu. Chém đầu mà chỉ như con muỗi chích chắc cũng nằm trong số ấy?

“Nói vậy... thạch bia là do ngài dựng nên?”

“Đúng thế, Ngưu Quảng vẫn không hành sự thì ta lấy đâu điều kiện để mà kiểm chứng được chứ?”

Hai bóng hắc ám dần dần ta biến vào trong hư vô.

Người muốn kiểm chứ điều gì đây hả Âm Dạ? Chỉ có một người duy nhất trong Tiên tộc này mà hãn quan tâm.

Đằng Long!

...

Nửa tháng sau.

Tiên tộc được ngày tạnh ráo, nhưng lạnh. Cái lạnh không đến từ phương bắc. Cái lạnh từ chính lòng người Tiên tộc.

Rầm rập! Tiếng bước chân đều đặn và gấp gáp. Từng đội Huyết Đồ bị người điều khiển, từng thước đất trong Bách Tử điện phong tỏa chặt kín. Huyết Đồ có mặt ở khắp mọi nơi, chưa bao giờ sự hiện diện của họ lại lớn đến vậy.

Tất cả là để phục vụ cho một sự kiện trong đại.

Ngưu Quảng bước qua cánh cổng với một vóc dáng oai hùng. Hắn ta khoác lên trên mình bộ áo lông xám kiêu kì, vừa đủ ấm, vừa đủ thể hiện uy danh của kẻ đứng đầu Ngưu gia.

Từng bước, từng bước chậm rãi. Ngưu Quảng chinh phục bậc thang của cái sân rồng. Chinh phục bậc thang để bước đến với đỉnh cao danh vọng.

Bên cạnh Ngưu Quảng hôm nay không giống mọi khi, con trai của hắn không hề tháp tùng, thay vào đó là một thiếu niên lạnh lùng vô định. Đằng Long ôm kiếm trước ngực, đôi mắt đen láy hắn sâu vào trong không gian. Y không nói không rằng, cảm xúc của y bị tới hai lớp ngụy trang che đậy. Đằng Long như một thanh kiếm chưa tuốt khỏi vỏ.

Dừng lại trước cửa son, Ngưu Quảng khẽ nói một câu:

“Đừng quên! Long Nhân kiếm!”

“Hừ!”

Hắn rời, đó là phần thưởng Ngưu Quảng hứa hẹn, đó là điều mà Đằng Long mong muốn.

“Hô! Hô!”

Âm thanh đồng loạt vang lên.

Trên sân tràn ngập binh sĩ của Quân Doanh. Họ ăn mặc chỉnh chu, nghiêm trang, và... tràn đầy sát khí.

Hồng kì! Hoàng kì! Lục kì! Lam kì! Huyết Đồi!

Năm đơn vị quân đội của Tiên tộc cùng một kì sơ đẳng, sáu lá cờ lớn dựng đứng sừng sững trước bầu trời cao. Tất cả đều đã tề tựu đông đủ, tất cả đã liên hợp theo ý nguyện của lời sấm truyền.

Tất cả đều nghe lệnh Ngưu Quảng!

Ấu tử năm nô, đào có chịu nở? Long hổ xoay vần, liệu đây có phải là một dấu hiệu cho cuộc chính biến tàn khốc?

Vận mệnh Tiên tộc đã an bài hay chưa an bài?

...

Kèo kẹt!

Cánh cửa vừa mở ánh nến lập tức đung đưa. Như Tranh từ sớm đã đến nơi mà Hùng Việt nghỉ ngơi.

“Ai?”

Âm thanh làm cho Dĩnh Hạ giật mình tỉnh giấc, cô buột miệng hỏi trong khi hai mắt còn đang lim dim.

“Dĩnh Hạ! Là ta đây?”

Như Tranh bước vào rồi mau chóng khép cửa để tránh gió lùa.

Lúc này Dĩnh Hạ mới định thần, cô lắp bắp nói:

“Như Tranh, làm gì mà sớm thế?”

“À, ta đến thăm bệnh cho tộc trưởng.”

“Ồ! Vậy vào đi!”

Như Tranh khẽ đặt hộp gỗ bên cạnh đầu giường của Hùng Việt. Dĩnh Hạ đã quá quen thuộc với cảnh tượng này. Không Như Tranh thì Phụng Dương, hai người luân phiên chữa trị cho vị tộc trưởng xấu số. Tự trung vẫn là chẳng có điều gì tiến triển.

“Này!” Dĩnh Hạ đập vai Như Tranh khi thấy cô thất thần. “Có cần ta chuẩn bị gì không?”

“À không, không cần gì. Đa tạ!” Như Tranh trả lời trong vô thức.

“Vậy ta đi ra ngoài nhé!”

Dĩnh Hạ nói rồi bước ra, cô khẽ ngồi bệt xuống bậc thềm chờ đợi. Trong lúc ấy Như Tranh từ từ mở chiếc hộp gỗ của mình. Trong đó là một lọ ngọc màu trắng.

Đôi tay khẽ run, Như Tranh vô cùng lo lắng.

Là bởi khi đó...

“Như Tranh, hôm nay ta không thể đến chỗ tộc trưởng được.”

Phụng Dương đứng trước cổng Bách Tử điện cùng Như Tranh.

“Nếu my nương có việc gì bận thì để mình tôi đến đó cũng được.”

“Không! Người nghe ta nói đây!” Phụng Dương có phần nghiêm nghị.

“Xin my nương căn dặn?”

Định thần một lát, Phụng Dương nắm chặt tay Như Tranh rồi nói:

“Bằng mọi cách người phải làm cho tộc trưởng tỉnh lại!”

“Việc... việc này...”

“Không thể chậm trễ được nữa. Hôm nay là ngày Ngưu Quảng muốn làm phản. Ta phải đến Bách Tử điện bảo vệ cho Tuệ Cơ. Nếu muốn cứu vãn tình thế chỉ còn trông chờ tộc trưởng mà thôi.”

“Nhưng...”

“Ta biết người muốn nói gì. Sự tình cấp bách, chỉ còn một tia hi vọng chúng ta cũng không bỏ qua. Không chỉ Tuệ Cơ, Mỹ An, mà còn cả Tiên tộc nữa, tất cả đều trông cậy vào tộc trưởng.”

Sự tình cấp bách gì Như Tranh không hiểu, nhưng Phụng Dương đã khẩn thiết như thế Như Tranh khó lòng từ chối.

“Nhân lúc còn sớm người hãy nhanh chóng đến chỗ tộc trưởng, ta đã sắp xếp nhóm người bí mật bảo vệ cho người. Chúng ta phân công hành động.”

Nói là cố gắng nhưng cơ hồ Như Tranh chẳng có biện pháp nào làm Hùng Việt tinh dậy. Diêu Sơn thảo có vai trò gì?

Lọ ngọc chứa đầy băng sương của Diêu Sơn thảo bên ngoài lạnh ngắt. Như Tranh khẽ mở nắp của chiếc lọ, khói trắng bốc lên mềm mại. Dù gì, đây là công sức đánh đổi bằng từng giọt máu của Đăng Long.

Như Tranh hi vọng lọ băng sương sẽ không vô ích.

Rốt cuộc là bôi hay là cho uống?

Trong lúc Như Tranh còn đang phân vân thì chợt nghe tiếng thánh thót gọi từ bên ngoài.

“Như Tranh! Người mau ra đây!”

Tiếng gọi làm cho Đinh Hạ giật mình, trong thứ ánh sáng lờ mờ cô chợt nhận ra đó là dáng vẻ của người con gái. Một người mặc áo hồng đỏ,

tay cầm vật gì kéo lê trên đất.

“Như Tranh! Người mau ra đây!”

Người càng tiến lại gần âm thanh càng rõ, âm thanh của kim loại cọ xát với nền đá. Âm thanh leng keng của Nhuyễn kiếm.

Như Tranh bước ra bên ngoài, vừa nhìn thấy bóng người cô đã nhẹ nhàng cất tiếng:

“Mỵ nương Mỹ An!”

...

Mây trời đang được nhuộm đỏ, hừng đông nổi lên ở một góc trời báo hiệu thái dương sắp sửa hiện hình.

Đằng Long quan sát về phía chân trời rồi tựa hồ tượng tượng. Đám mây kia, đám mây vàng óng kia. Hình như nó giống với hình chim Lạc.

Điều thần trùng xuất ngay tại lúc này rốt cuộc là muốn báo hiệu điều gì? Ý chỉ của ngài kẻ nào sẽ được làm theo? Kẻ nào xứng đáng tiếp nhận ý chỉ sấm nguyên?

“Ta... hay là Ngưu Quảng?”

Đám mây thì vẫn chỉ là đám mây, tại đâu suy nghĩ quá nhiều thành ra tưởng tượng đến hình chim Lạc đó thôi.

“Chết tiệt!”

Không gian bị thu hẹp lại bởi hai vòng tròn nhỏ bé. Hai hốc mắt của y, chúng cứ dần dần khép lại. Nhãn lực biến mất!

“Mây mù liệu có đủ sức che khuất thái dương? Bằng không thái dương tiếp tục tỏa ra ánh sáng chói lọi?”

“Mặc kệ cơn gió lạnh lùng! Mặc kệ tiết trời ảm đạm! Đứng trước muôn vàn binh lính phủ phục, tự nhiên trái tim ta lại cố tình đập lên một nhịp lạc bước!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 44

Bên trong cung điện nguy nga, đèn nến lấp lánh, có một đoàn người ăn mặc chỉnh tề đang đứng đợi sẵn bên dưới. Bọn chúng chính là muốn ý đồng hiệp yếu, cậy mạnh nạt thế cô.

“Bái kiến Tuệ Cơ!”

Đám người nhất loạt quỳ gối hành lễ trước Tuệ Cơ đang ngồi trên cao, ở hướng chính điện. Bên cạnh bà còn một vị trí bỏ trống mà đáng ra hôm nay con trai bà Hùng Việt phải ngồi ở đó với tư cách tộc trưởng Tiên tộc.

Cũng chính là vì bỏ trống nên lũ người kia mới đang làm loạn nơi đây. Tuệ Cơ giơ tay phải lên cho ống áo thảng ra rồi đặt lại vào đầu gối. Bà lên tiếng thận trọng:

“Miễn lễ!”

Đám người bên dưới nghe lệnh đứng dậy dàn sang hai bên. Đó là một sự khác biệt rất lớn, một bên đứng đầu là Ngưu gia, sau đến đại diện lục kì. Một bên chỉ có Phụng Dương.

Tất cả đã theo về Ngưu gia rồi sao?

Phụng Dương, nàng ấy đang đứng một mình một chiến tuyến. Một mình, cảm giác cô đơn không lấy gì kể xiết. Nhưng vì Lão phu nhân, vì Hùng Vũ đại nhân, cho dù hung hiểm đến đâu nàng cũng phải làm.

“Các vị đến đây có việc gì không?” Tuệ Cơ hỏi.

Ngưu Quảng hùng dũng bước ra:

“Bẩm Tuệ Cơ, thần có việc cần bẩm báo!”

“Việc gì? Mời Ngưu hầu cứ tự nhiên.” Người phụ nữ đáp.

“Bẩm...”

Ngưu Quảng chưa kịp lên tiếng thì đã bị chen ngang, không ai vào đây nữa, chính là chương ngại cuối cùng vẫn còn dám đứng đối lập với hắn. Phụng Dương bước ra:

“Chẳng phải Hùng Vũ đại nhân đã phó thác mọi chuyện đại sự cho Ngưu Lạc hầu định đoạt rồi sao? Có chuyện gì quan trọng mà ngài cần phải bẩm báo Tuệ Cơ?”

“Đã là đại sự, một trưởng lão như ta đâu dám quyết định một mình? Cho dù đã có di ngôn của Hùng Vũ đại nhân đi nữa, bổn hầu vẫn phải mạo muội thỉnh cầu tộc trưởng. Xin hỏi sao giờ ngài ấy vẫn còn chưa đến?”

Ngưu Quảng quyết đoán, hắn đánh trúng vào điểm yếu chính diện của Tuệ Cơ và Phụng Dương.

Hùng Việt căn bản không thể đến được!

Tuệ Cơ khẽ liếc nhìn Phụng Dương rồi cất tiếng:

“Hùng Việt thân thể không tốt, hôm nay không cùng các vị có mặt ở đây. Đại sự quan trọng vẫn xin Ngưu hầu đứng ra quyết định như trước.”

“Tuệ Cơ và mọi người chắc hẳn đã biết, nửa tháng trước Tiên tộc xuất hiện một thạch bia, trên đó có ghi...”

“Trên đó toàn là những lời bịa đặt, lẽ nào Ngưu hầu lại tin vào điều hoang đường vô căn cứ?” Phụng Dương tiếp lời.

“Ta đương nhiên chẳng tin nhưng dân chúng thì không biết đúng biết sai. Tin đồn trong thoáng chốc đã lan rộng, nếu không giải quyết triệt để e rằng trong tộc sinh biến.”

“Trong thạch bia phải chẳng có nhắc đến Ngưu gia của ngài?”

Phụng Dương hỏi chính là muốn công kích vào ý đồ làm phản của Ngưu gia nhưng kể ấy thì có là gì?

“Muốn lợi dụng thạch bia ư? Phụng Dương người không xứng. Hừ!”

Ngưu Quảng thăm nghĩ rồi bất chợt quỳ gối:

“Chính vì có liên quan đến Ngưu gia, thần khẩn xin tộc trưởng ra mặt để trấn an dân chúng tránh mọi hiểm họa khôn lường. Và cũng là để minh chứng cho lòng trung thành của Ngưu Quảng.”

“Ngưu hầu! Ngài đừng hiếp người quá đáng!” Phụng Dương nói. “Ngài rõ ràng thừa biết tộc trưởng không thể xuất hiện trước mặt dân chúng, cố gì còn phải bắt buộc ngài ấy lộ diện?”

“Phụng Dương! Nhà ngươi cũng đừng ý thể Tuệ Cơ mà làm càn. Ta chỉ là muốn tốt cho tộc trưởng, tốt cho dân chúng mà thôi. Nếu như tộc trưởng còn không xuất hiện khác nào tự cho tin đồn trên thạch bia là đúng sự thật? Ta như vậy mà gọi là hiếp người quá đáng hay sao?”

...

Trong sương sớm, một mớ âm thanh hỗn độn bao gồm tiếng người, tiếng vũ khí quét xuống đất, tiếng cánh cửa kéo kẹt.

Như Tranh bước ra, cô lên tiếng nói:

“Mỹ nương Mỹ...”

Phập!

Đau nhói!

Như Tranh chưa kịp dứt lời thì bị một kiếm đâm thẳng vào bụng. Một kiếm bất ngờ khiến cho máu chảy loang lổ. Một chiêu bất ngờ khiến cho Như Tranh muôn phần hoảng hốt.

“Mỹ nương...”

Trên miệng chảy ra một tia máu, Như Tranh khẽ mấp má. Cô nhìn vào người đối diện, tất cả những gì nhận được chỉ là một khuôn mặt đanh lại, ánh mắt tràn đầy sát khí.

“Yêu nữ! Đi chết đi!”

Mỹ An nói rồi rút kiếm khỏi người Như Tranh. Cô toan chém thêm một kiếm vào đầu đối phương nhưng bị đánh khựng một cái.

“Mỹ nương! Người làm gì thế?”

Dĩnh Hạ thấy cảnh tượng hãi hùng thì liền mình chạy đến ngăn cản. Hai tay nắm chặt cán kiếm của Mỹ An không cho người này chém vào Như Tranh. Một kẻ gốc nghềch như cô thật chẳng hiểu rõ chuyện gì đang...

“Cút ra!”

Mỹ An hét lên rồi dùng chân đá mạnh vào ngực Dĩnh Hạ đang quỳ gối trước mặt. Dĩnh Hạ trúng chiêu người bị đẩy lùi về sau, đầu cô đập mạnh vào cột hiên sau đó bất tỉnh nhân sự.

“Mỹ nương đang làm gì thế? Tại sao lại muốn giết ta kia chứ?”

Giết? Quả thực Như Tranh chỉ còn biết nghĩ như thế. Nhưng tại sao?

“Thật không ngờ nhà người che giấu thân phận được đến hôm nay. Yêu nữ Thủy tộc!”

Thân phận đã bị lộ, Như Tranh suy đoán đó là nguyên nhân mà Mỹ An nổi trận lôi đình.

“Người trà trộn vào Tiên tộc ám hại cha ta, bây giờ còn định ám hại cả em ta nữa?”

Mỹ An nói gì thế này? Từ trước tới nay Như Tranh chưa từng hại ai, ngay cả ở trong suy nghĩ cũng chưa từng có. Cớ sao Mỹ An lại nói Như Tranh ám hại Hùng Việt?

“Mỵ nương! Nhất định là có hiểu lầm ở đây. Ta tuy là Thủy tộc nhưng trước nay chẳng có thù oán gì với Tiên tộc cả. Ta...”

“Im miệng! Người còn ăn nói xằng bậy? Cha ta vốn dĩ có thể bình phục nhanh chóng nhưng lại chết không rõ ràng, nhất định là do người giở trò. Ngày Hùng Việt gặp nạn cũng là bắt gặp được người. Yêu nữ, chỉ tiếc ta phát hiện ra người quá muộn mà thôi. Chết đi!”

Mỹ An quả quyết. Một kiếm đặng chém xuống đầu Như Tranh.

“Ta nhất định phải báo thù!”

Bình!

Lời nói là thật, hành động cũng là thật. Mỹ An chém kiếm rất mạnh nhưng phản lực lên tay cô cũng mạnh không kém.

Mỹ An chém kiếm vào Ngọc Thanh Ngưng Giáp mà Như Tranh dựng lên.

“Mỵ nương hãy nghe ta giải thích đã. Có gì hãy từ từ nói chuyện.”
Như Tranh phân trần.

“Quả không sai! Đã là yêu nữ Thủy tộc thì thực lực không hề đơn giản.”

Mỹ An không thể ra tay bèn nhảy lùi về sau.

Vút! Vút!

Hai bóng Huyết Đồi đáp xuống bên cạnh Mỹ An. Chúng quay sang đáp lễ dàng hoàng rồi nói:

“Mỵ nương! Bọn thuộc hạ đến muộn, mong người trách tội!”

“Không sao! Yêu nữ Thủy tộc muốn làm hại Hùng Việt. Mau giết ả cho ta!”

“Dạ!”

Từ đâu Mỹ An biết được bí mật của Như Tranh?

Cha chết, em hôn mê bất tỉnh, gia đình bị gò ép. Tất cả mọi thứ đổ dồn lên vai Mỹ An như một gánh nặng không thể giảm bớt.

Và nguyên nhân của sự thù hận chính là Như Tranh. Một người Thủy tộc.

Bởi vì...

Thù hận giữ Tiên tộc, Thủy tộc không bao giờ chấm dứt.

Như Tranh cũng hiểu rất rõ điều này. Trong lúc kéo dài thời gian, Như Tranh âm thầm dùng Trị Dũ thuật để trị thương. Lúc này chẳng còn cơ hội phân bua, phải thoát khỏi đây rồi mới tính tiếp.

“Những người âm thầm bảo vệ mà my nương Phụng Dương nói đến hiện đang ở đâu?”

Như Tranh thầm nhủ. Rồi cô bất chợt nhớ đến một người.

Đằng Long. Lúc này y có an toàn hay không?

...

“Tuệ Cơ!”

Tất thảy quỳ hết cả xuống, bộ dạng vô cùng trang nghiêm. Điều này khiến cho Tuệ Cơ hoảng sợ, bà dù cố gắng trấn tĩnh nhưng trong thâm tâm bắt đầu loạn nhịp.

“Tiên tộc không thể một ngày không có tộc trưởng. Điều này kéo dài là điều bất kính với Điều thần, với các vị tổ tiên. Chúng thần khẩn thiết Tuệ Cơ nhanh chóng chủ trì đại sự!”

Ngưu Quảng đồng dạc.

Lý Kiệt bưng ra một cuộn vải đỏ dâng cho Ngưu Quảng. Hắn nhận lấy rồi hai tay nâng lên cao, cúi đầu cung kính.

“Đây là ý nguyện của Ngưu gia và cũng là của các Lạc hầu. Xin dâng lên cho Tuệ Cơ định đoạt!”

“Rõ ràng Hùng Vũ đại nhân đã truyền ngôi cho Hùng Việt quan lang. Ngưu hầu cố gì lại nói trong tộc không có tộc trưởng?” Phụng Dương phản bác.

“Tộc trưởng không chủ trì được đại sự có thể coi là tộc trưởng hay không? Hả? Đừng nhiều lời! Mau dâng lên cho Tuệ Cơ!”

Ngưu Quảng lớn giọng danh thép. Lúc này cho dù Hùng Vũ sống lại cũng không thể nào ngăn cản nổi hẳn.

Quả vậy!

Phụng Dương tự biết không còn cách gì đối phó. Nàng lẳng lặng bước xuống nhận thư. Ánh mắt u buồn của nàng nhìn đến một người.

Y vẫn lạnh lùng, vẫn đăm chiêu, nhưng y không đứng về phía nàng nữa.

Một bước, rồi một bước.

Phụng Dương cảm giác thật khó khăn. Mười tám bậc thang để đi đến chỗ Tuệ Cơ. Vẫn còn mười hai bậc nữa.

Nàng mới bước được sáu bậc. Nhưng...

Phập!

Phụng Dương đau nhói ở bên mạn sườn. Đau đến thấu xương. Hai mắt nàng chột tối om, tinh thần bất định. Phụng Dương chói với, nàng muốn bám víu, muốn nương tựa vào một ai đó. Nàng kiệt sức!

Rồi chột vạt áo của ai bay ngang qua nàng. Một bóng hình quen thuộc, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn khác. Ánh mắt đen ấy hẳn sâu vào trong u tối.

“Tại sao chứ?” Nàng thảng thốt trong tâm.

Người đưa tay ra với nàng là Đăng Long. Nhưng cánh tay ấy giật mạnh vai nàng về phía sau khiến nàng ngã quỵ.

Nàng ư? Cũng chính Đăng Long là người ra tay hạ sát.

Phụng Dương đau khổ vô cùng!

“Việc mà Ngưu Quảng ta không dám làm là đây. Đằng Long, người hãy thay ta dọn dẹp trở ngại cuối cùng!”

Ngưu Quảng trầm nghĩ rồi quát lớn:

“Nhận kiếm!”

Long Nhân kiếm! Phần thưởng mà Ngưu Quảng hứa hẹn cuối cùng đã ở trong tay Đằng Long.

Thân ảnh lao vút lên trước. Thoáng chốc, Đằng Long hoàn thành quãng đường mà Phụng Dương không thể làm được. Thoáng chốc, Đằng Long đã đứng trước mặt Tuệ Cơ.

Ánh mắt bị bao trùm bởi bóng kiếm. Kiếm sắc bao nhiêu, mắt còn sắc hơn. Kiếm đáng sợ bao nhiêu, mắt còn lạnh lùng sâu thẳm hơn thế.

Tuệ Cơ đứng trước hiểm cảnh, bà bất chợt lại ánh lên một cái nhìn thương cảm. Nhìn vào đứa trẻ năm ấy. Nhìn vào Long Nhân kiếm đang từ từ đánh xuống đỉnh đầu.

Nhất kiếm đoạt mạng!

...

Một mình đấu với ba người liệu có ổn không?

Như Tranh đứng trước trùng trùng nguy cơ nhưng cô chỉ có con đường duy nhất. Đó là chiến đấu để tìm cơ hội thoát thân.

“Mỵ nương! Để bọn thuộc hạ lên trước!”

Hai Huyết Đồ nói rồi liền lao lên. Hai người hai bên liên thủ công kích Như Tranh. Một người dùng thân pháp nhanh nhẹn luồn ra sau lưng đối

phương. Một người chuẩn bị tung một quyền rất mạnh về phía bên phải Như Tranh.

Không hề nao núng, Như Tranh dựng Ngọc Thanh Ngưng Giáp ra sau lưng bảo vệ bản thân, đồng thời dùng Vân Thủ đỡ lại quyền cước của kẻ thứ hai.

Đờ ròi nhanh như cắt, Như Tranh bay người lên không trung niệm ấn. Chiêu thức nhắm tới Mỹ An mà đánh.

“Mỹ nương! Cẩn thận!” Một Huyết Đồ quát lên.

Mỹ An toan dùng Cường Kiếm đánh trả nhưng đã quá muộn.

“Huyền thuật!”

Chân khí từ hai ngón tay Như Tranh phát ra đánh trúng vào gáy đối phương. Mỹ An lập tức toàn thân bất động. Đó là do ảo thuật của Như Tranh.

Tạm thời Như Tranh đã loại bỏ được một người nhưng trước mắt vẫn còn hai cao thủ.

Huyết Đồ nhìn nhau gật đầu rồi tiếp tục công kích, bỏ mặc Mỹ An vẫn đang chìm trong ảo thuật.

Một tên dùng thân pháp của mình mà giáp công. Hắn liên tục tấn công trái phải, đòn đánh tuy không mạnh nhưng lại nhắm đến nhiều điểm khác nhau khiến Như Tranh rất khó đối phó. Cô chỉ còn biết căn chỉnh Ngưng Giáp để che chắn bản thân.

Vẫn còn một kẻ nữa, hẳn này giờ định thần để vận khí. Đó là Lăng Tích, quả cầu chân khí đang tụ lại trên tay Huyết Đồ. Như Tranh thừa biết chiêu này, cô không muốn đỡ lấy nó. Như Tranh nhẹ nhàng xoay người

tránh né, chờ cho Lăng Tích xoẹt qua cô cũng lập tức hóa giải Ngọc Thanh Ngưng Giáp. Mục đích là để...

“Cẩn thận!”

Lăng Tích đánh ra vô tình lại trúng chính kẻ Huyết Đồ đang dùng thân pháp giáp công.

Giáp che mặt của hắn bị đánh bay để lộ khuôn mặt thực sự.

Còn ai vào đây nữa? Kẻ có thân pháp nhanh nhẹn, kẻ có khuôn mặt tà ác, chính là Vũ Lâm.

“Vũ Lâm! Người không sao chứ?”

“Không sao! Mau cứu my nương trước!” Vũ Lâm gằn giọng.

Người Huyết Đồ kia nghe vậy bèn chạy tới kéo Mỹ An về phía mình.

“Yêu nữ quả nhiên lợi hại. Nhưng hôm nay người đừng hòng thoát thân!”

Vũ Lâm đã xuất hiện, vậy Huyết Đồ kia có phải là...

“Lên!”

Hai người phi thân về phía trước, quả cầu khí nổ xoẹt xoẹt trong tay Vũ Lâm. Chính là chiêu số mà hắn đã sử dụng khi còn làm loạn ở Đông quan. Quả cầu tuy nhỏ nhưng có sức công phá ghê ghớm.

Như Tranh không hề nao núng, cô vận khí để thi triển Ngọc Thanh Ngưng Giáp chống đỡ.

Vũ Lâm vừa tới, kẻ đồng hành của hắn cũng theo sau. Huyết Đồ còn lại bay người lên cao. Chân khí bao trùm thanh kiếm sắp sửa đánh xuống

đỉnh đầu Như Tranh một đòn hung hiểm.

“Vân Thủ!”

Tay trái đưa lên, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp chặt thanh kiếm, Như Tranh vừa hay đỡ lại chiêu kiếm hung hiểm của đối phương.

Hai bên so nội lực với nhau. Vũ Lâm đã mạnh nhưng người kia còn mạnh hơn. Như Tranh chỉ còn cách vận hết sức bình sinh mà chống trả.

Nhưng...

Có gì đó quặn thắt trong ổ bụng, Nhưng Tranh chợt thấy đau nhói.

...

Chỉ cần một kiếm là có thể lấy mạng đối phương.

Chỉ còn một kiếm là hoàn thành.

Ngưu Quảng đang mở cờ trong bụng.

Cuối cùng sau bao năm bày mưu tính kế để từ từ nắm quyền Tiên tộc trong tay, sau bao ngày dẫn dụ, hãn cũng tìm được một kẻ thay mình làm điều thủ ác.

Ngay giây phút này đây, dã tâm của hãn sắp sửa hoàn thành.

Ngưu Quảng thầm cảm tạ ông trời vì đã ban cho hãn Đằng Long. Một kẻ không biết trời cao đất dày là gì, một kẻ tâm thần bất định, đầu óc dễ bị lôi kéo.

Nhưng... một kẻ đầu óc không ổn định thì thường làm việc bất ngờ không đoán trước được.

“Tuệ Cơ! Đăng Long có chuyện cần bẩm báo!” Đăng Long bất chợt thu kiếm lại rồi quỳ gối.

Điều này...

“Đăng Long! Người...”

Ngưu Quảng chợt nổi xung, hẳn ta hoàn toàn không thể đoán trước hành động bất ngờ Đăng Long mang lại.

“Y đột nhiên đổi ý lẽ nào...” Ngưu Quảng trầm nghĩ.

“Thuộc hạ hoài nghi Hùng Vũ đại nhân... là bị người ta sát hại!”

Một câu nói ra đồng dục, Đăng Long khiến tất cả mọi người chấn động. Đặc biệt là Ngưu Quảng.

“Khốn thật! Đăng Long, nhà ngươi đã có tính toán từ trước rồi ư?”

Tính toán rất kỹ, cuối cùng lại đi một nước cờ sai. Càng đau đớn hơn, Ngưu Quảng bị chính Đăng Long lợi dụng. Kẻ mà hẳn tự tin đã nắm trong tay.

Tương kế tựu kế! Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?

Đăng Long không dẫn thân vào Ngưu gia thì làm sao vạch mặt được Ngưu Quảng?

“Một tên đội trưởng nhỏ nhoi sao dám ăn nói xằng bậy?” Hà Phương lên tiếng.

Hà Phương không biết ăn nói. Hẳn dám lên tiếng phản bác Đăng Long ngay trong thời điểm này? Chứng tỏ hẳn hoàn toàn trung thành với Ngưu gia, nhất quyết không để chủ nhân thất thế.

Nhưng...

Những gì Hà Phương nhận được chỉ là một cái quắc mắt từ phía Ngưu Quảng. Hẳn ta đã đi sai nước thì không thể nào lật lại. Càng lật thì càng giở ra những trò hắc ám mà thôi.

“Đặng Long! Nếu người có chứng cứ thì hãy mau chứng minh lời nói của mình, bằng không nhất định sẽ bị xử tội!” Lý Kiệt nói.

“Chứng cứ nằm ở đây!” Đặng Long giơ cao Long Nhân kiếm lên rồi tiếp tục: “Hôm đó chính ta là người đã phát hiện ra Hùng Vũ đại nhân. Có điều các vị ở đây không hề hay biết, trong phòng của đại nhân có dấu tích của việc giao đấu.”

“Cái gì? Giao đấu?”

“Lẽ nào...”

Bên dưới bắt đầu xôn xao. Chỉ có Ngưu Quảng là nghiêm mặt.

Hắn đang sợ bị bại lộ?

“Sau đó chính Ngưu hầu ngài đã cho dọn dẹp đồng đồ nát, nhưng có một việc không thể qua mắt Đặng Long ta được. Long Nhân kiếm đã biến mất! Phải không... Ngưu hầu?”

“Người...” Ngưu Quảng cứng họng, hẳn không tài nào nói nên nửa lời.

“Long Nhân kiếm thì có quan hệ gì tới Ngưu hầu? Đặng Long người phải nói cho rõ ràng.” Tuệ Cơ lên tiếng.

Người cuối cùng đã về theo Thiên đạo. Phụng Dương từ từ đứng dậy bước đến bên cạnh Đặng Long. Có y, nàng an tâm hơn bao giờ hết.

“Bọn chúng đã tính toán với nhau từ trước! Ta đã xem thường hai người rồi! Hừ!”

Việc hạ sát Phụng Dương chỉ là đóng kịch, mục đích là muốn đoạt lại Long Nhân kiếm từ tay Ngưu gia.

Chiếm thế thượng phong, Đằng Long và Phụng Dương tiếp tục công kích.

“Chính vì hung thủ muốn che giấu đi tội ác nên mới lấy đi Long Nhân kiếm, xóa bỏ vết tích giao tranh.”

“Đằng Long! Người đừng hòng vu khống bốn hầu! Long Nhân kiếm là ta muốn bảo quản giúp tộc trưởng mà thôi!”

Ngưu Quảng chỉ tay về phía Đằng Long. Tim hấn bỗng dưng đập mạnh.

“Ta không có nói ngài là hung thủ, ta chỉ muốn nói Long Nhân kiếm nhất định sẽ vạch mặt được người đó mà thôi.”

“Được! Hôm nay bốn hầu cũng muốn làm rõ trắng đen với mọi người. Không để một tên đội trưởng nhỏ bé ăn nói xằng bậy. Ta nhắc lại... không để kẻ này ăn nói xằng bậy!”

Ngưu Quảng giang hai tay ra đồng dục. Hấn nhắc lại như muốn ra hiệu một điều gì đó.

Chỉ biết, đám người Ngưu gia đang bắt đầu nắm chặt thanh kiếm. Kế hoạch không đi đúng hướng thì chúng chuyển sang giết người diệt khẩu.

“Tên hung thủ chính là ở trong thanh kiếm này!”

Keng!

Đặng Long vận lực tách đôi Long Nhân kiếm ra thành hai mảnh.

Long một chữ, Nhân cũng một chữ. Chính là tên của hung thủ được khắc vào trong lưỡi kiếm, Đặng Long mở to mắt ra đọc.

“Cha... người cũng muốn con tiêu diệt Ngưu Quảng đúng không? Người chính là mong muốn điều này, phải thế không?”

“Hùng Vũ từng dạy Đặng Long rèn kiếm, tất cũng dạy Đặng Long tách biệt Long Nhân?” Ngưu Quảng nắm chặt bàn tay đang run của mình, hẳn đang sợ hãi.

...

Phụt!

Như Tranh phun ra một ngụm máu đen trong khi đang giao đấu với Vũ Lâm.

Kể đó...

“Có phải người đang chờ đợi cứu binh của Phụng Dương?”

Xoẹt!

Một kiếm đâm thẳng vào ngực Như Tranh từ phía sau. Nhát kiếm chí mạng.

“Nói cho người biết, chúng bị ta giết sạch cả rồi!”

Kiếm khí có thêm tính hàn, đích thị là hãn. Thiệu Bình cuối cùng đã xuất hiện. Hãn nhân lúc Như Tranh còn mải mê đối phó Vũ Lâm và tên Huyết Đồ kia thì đâm lén sau lưng.

Chước này là không thể nào chống đỡ.

Thiệu Bình rút kiếm, Vũ Lâm thấy vậy cũng ngừng công kích.

“Mau đánh thức Mỹ An dậy!” Thiệu Bình ra lệnh.

Tên Huyết Đồ kia vận khí điểm vào huyệt Á môn của Mỹ An. Chân khí vừa truyền Mỹ An đã dần tỉnh giấc.

“Mỵ nương! Thuộc hạ tới trễ mong người lượng thứ. Có điều my nương yên tâm, yêu nữ đã bị chúng tôi đánh cho trọng thương. Mỵ nương hãy mau ra tay kết liễu.”

Thiệu Bình, Vũ Lâm và tên Huyết Đồ quỳ xuống, bọn chúng ra vẻ thờ đốc như vừa giao chiến kịch liệt.

Thù hận chiếm lấy tâm trí, Mỹ An nhìn Như Tranh rồi nhếch mép:

“Hay lắm! Các người không sao chứ?”

“Dạ bẩm! Chúng tôi kịch chiến nên đều bị thương cả rồi. Không thể kết liễu đối phương, cũng may còn có my nương, người hãy cứ xông lên, chúng tôi sẽ truyền chân khí cho người. Hãy dùng Điểm Hỏa giết chết con yêu nữ Thủy tộc .”

“Được!”

Ba người đứng ra sau lưng truyền chân khí cho Mỹ An. Điểm Hỏa được kích hoạt, luồng chân khí vô cùng cường đại.

Đã quá muộn rồi!

Như Tranh không thể thoát thân được nữa.

Cô chợt ứa nước mắt: “Long! Người có an toàn hay không?”

Chữ hiếu chữ tình phải chăng sẽ không bao giờ toàn vẹn? Đăng Long vạch mặt hung thủ giết cha nhưng người con gái mà y thương yêu sắp sửa biến mất?

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 45

Mỗi thanh kiếm đều có linh tính, kiếm liên kết với chủ nhân. Kiếm đại diện cho chủ nhân.

Nhưng khi chủ nhân không còn kiếm lại bị kẻ khác lợi dụng?

“Như Tranh!”

Hai chữ rành mạch hiện lên trước mắt Đăng Long.

“Làm sao có thể?” Đăng Long hoảng hốt.

Cái tên không phải là Ngưu Quảng mà là Như Tranh. Làm sao có thể như thế?

“Nhà người tính toán rất kĩ. Mưu kế của người cũng rất kì công. Chước của người vô cùng hung hiểm. Nhưng đáng tiếc, bốn hầu đã nói rồi, mạng nhỏ của nhà người nằm trong tay ta. Mọi bước chân của người ta đều nắm rõ, chỉ cần ta đi tới bước mà người không thể đi tới, Đăng Long, người làm sao có thể đánh bại được ta?”

Ngưu Quảng nhếch mép cười khẩy rồi quỳ xuống.

“Tuệ Cơ! Ngưu Quảng đại diện cho các kì cần bầm báo một chuyện vô cùng quan trọng. Đúng như Đăng Long đã nói, Hùng Vũ đại nhân là bị người khác hãm hại. Kẻ đó chính là Như Tranh của Thủy tộc. Xin Tuệ Cơ định đoạt!”

Chỉ cần có vậy, chỉ cần hai chữ trên Long Nhân kiếm là đủ. Ngưu Quảng chính thức kích hoạt một cuộc căm phẫn tột cùng trong lòng mọi người Tiên tộc.

“Cái gì? Là yêu nữ đó sao?”

“Không còn nghi ngờ gì nữa! Á ta đã trà trộn vào tộc từ lâu, vậy mà không ai hay biết!”

“Đại nhân! Ngài ra đi thật oan uổng!”

“Chúng ta quyết phải trả thù cho đại nhân!”

“Mau tìm Như Tranh, nhất định phải giết ả!”

Âm thánh đó...

“Ta đang nghe thấy gì thế này?” Đẳng Long choáng váng.

Y không còn nhận thức được mọi thứ xung quanh, y chỉ biết chạy ra khỏi cửa, rời khỏi Bách Tử điện càng sớm càng tốt.

Kiếm chỉ có một chủ nhân duy nhất! Bất kì một kẻ thứ hai nào dám lợi dụng thanh kiếm tất sẽ phải trả cái giá rất đắt.

Đẳng Long hay Ngưu Quảng? Kẻ nào đang lợi dụng thanh kiếm linh thiêng Hùng Vũ tạo nên?

...

Ta đang nghe thấy gì?

Không! Cái ta muốn là nhìn thấy...

Như Tranh trúng chiêu của Mỹ An, cả thân hình cô đang bay lơ lửng ở trong không trung.

Sương lại giăng ra hay là nước mắt choán đầy khóe mi? Màu trắng của thực tại hay là tiềm thức mờ ảo hiện về?

Ta lúc này không thể làm gì hơn. Nhưng ta chỉ muốn một điều duy nhất.

Ta...

Hôm nay có lẽ sẽ chết tại nơi đây, cũng không quan trọng. Chỉ tiếc một điều, không biết... có được gặp lại người hay không?

Ông ơi! Con thực sự muốn...

Khi con nằm dưới đất lạnh kia, liệu y có còn nhớ đến Như Tranh hay không?

Như Tranh, trong giây phút ngắn ngủi ấy, vẫn cố suy nghĩ về một người. Người mà cô quen thân nhất, người mà cô quan tâm nhất.

Người mà cô yêu thương nhất!

...

Ta chạy để làm gì?

Không! Cái ta muốn là nhìn thấy người con gái ấy!

Gió lạnh nhưng không cản nổi bước chân của y?

Ta...

Đờ được rồi!

Một thân hình nhỏ nhắn nằm gọn trong vòng tay y. Máu đỏ loang ra hết áo, máu đỏ bắn lên mặt y.

Nóng!

Là máu hay là nước mắt?

Chỉ biết Như Tranh đang gục vào vai y. Khóc nức nở!

“Long!” Như Tranh thốt lên yếu ớt.

Cuối cùng người mà cô chờ đợi đã đến, hạnh phúc thật là nhỏ nhoi. Nhưng nó vẫn là hạnh phúc.

Nước mắt ai đang nhỏ trên vai y? Đăng Long chỉ biết ôm lấy Như Tranh thật chặt.

“Có ta đây!”

“Chúng ta... rời khỏi đây có được hay không?”

“Được!”

Như Tranh vẫn gục đầu vào Đăng Long, hai mắt của cô nhắm nghiền trong khi tâm trạng vô cùng đau khổ.

Hạnh phúc đã sớm biến thành đau thương giống như mây xanh bỗng đổi thành màu trắng nhợt.

Trở trêu thay!

...

“Đừng hòng thoát khỏi đây!”

Những tiếng quát tháo vang lên. Rất đông quân sĩ Tiên tộc cuối cùng đã đến. Họ dàn hàng ngang bao vây hai người Đăng Long, Như Tranh.

“Đằng Long! Người còn ý định bao che cho người Thủy tộc đến bao giờ nữa? Thật là uổng công Hùng Vũ đại nhân chiếu cố cho người?” Thiệu Bình tiến lên nói.

“Cũng may còn có my nương Mỹ An kịp thời ra tay ngăn cản, nếu không Hùng Việt đại nhân cũng bị ả ta hại chết. Công đầu hạ sát kẻ địch, đương nhiên thuộc về my nương.”

Thiệu Bình ra giọng vô cùng lễ phép với Mỹ An.

“Khốn kiếp! Làm như...” Đôi mắt Đằng Long hằn sâu vô cùng. “Làm như người hiểu rõ về cha ta cơ đấy?”

Đằng Long nổi cơn tức giận trong lòng. Nhưng dường như, y cũng chẳng hiểu gì về Hùng Vũ thì phải? Y đã thua! Mưu kế chỉ dựa vào một thanh kiếm không đủ hung hiểm để kéo Ngư gia xuống đáy vực sâu. Trái lại, nhờ có Long Nhân, Ngư Quảng đã sớm lập được đại công trong mắt mọi người Tiên tộc.

Đằng Long có thể tách rời Long Nhân, Ngư Quảng chẳng nhẽ lại không tìm ra phương cách? E rằng hai chữ “Như Tranh” đã được nhắm đến từ lâu. Ngay từ thời điểm Ngư Quảng nắm rõ thân thế Như Tranh từ ả gián điệp. Thế nên Ngư gia một mực chiêu dụ Đằng Long? Hai lời chiêu dụ cách nhau những mấy tháng trời, đương nhiên mục đích là hoàn toàn khác.

Những thứ này... cho dù Đằng Long có được Hùng Vũ chỉ dạy thì cũng rất khó nhìn ra. Bởi vì Ngư Quảng bày mưu quá đổi hoàn hảo, độ tuổi mười sáu của y chắc chắn chẳng thể lĩnh ngộ?

Hừ! Biện minh làm gì? Nói thẳng thì y quá đổi ngu ngốc mà thôi!

“Yêu nữ! Mau đèn mạng đây!”

Lạnh! Đằng Long cảm nhận được luồng sát khí đến từ sau lưng.

Mỹ An vung kiếm toan chém Như Tranh.

Không phải lạnh! Nhưng cũng là sát khí! Mỹ An đột nhiên sờn hết gai ốc, tay phải cầm kiếm của cô trở nên yếu ớt vô cùng.

“Giết đi! Giết luôn chúng đi!” Nên nhớ Đăng Long cũng đang tức giận. Nhưng cái xúi giục tâm trí của y vẫn là ma ảnh tồn tại trong người.

“Không được! Rất có thể Mỹ An cũng là em gái của ta!”

Đăng Long tay trái vẫn ôm Như Tranh, tay phải của y lập tức nắm chặt lưỡi kiếm. Máu đã đổ, kì lạ thay, nó đã không còn là một màu đen như trước. Máu đỏ của y, Đăng Long bỗng thấy tay mình đau buốt khôn tả. Nhưng có hề gì?

Chẳng là gì so với nỗi đau của Như Tranh!

“Người không nghe thấy sao? Như Tranh nói là muốn đi khỏi đây!” Đăng Long trừng mắt nhìn Mỹ An rồi trả lời.

“Người mau tránh ra! Chính yêu nữ đó sát hại cha ta. Ta phải báo thù.” Mỹ An quát lớn.

“Khốn thật! Cha của người lẽ nào không phải cha ta?”

Càng vận lực, bàn tay đối phương ngày càng siết chặt lưỡi kiếm, Mỹ An lúc này chẳng thể xoay chuyển vũ khí của mình. Đăng Long, y không biết đau là gì ư?

“Ta nhắc lại, Như Tranh muốn đi khỏi đây. Kẻ nào giám cản... kẻ đó phải chết!”

Là giọng nói ấy, chất giọng rất trầm nhưng âm vang của Đăng Long cất lên. Bây giờ thì y còn chẳng quan tâm đến tình máu mủ ruột ra nữa rồi.

“Ăn nói nông cuồng! Đằng Long, còn không mau tỉnh ngộ? Người đã bị yêu nữ Thủy tộc lợi dụng bấy lâu mà không hay biết?”

Lúc này Ngưu Quảng đã tới, hắn ta dẫn theo thuộc hạ, người của các kì, tất thảy đều đã bao vây Đằng Long.

Gương mặt của hắn thực sự...

“Trẻ ranh hậu bối mà dám một mình đối đầu với ta? Nhà ngươi không xứng!”

Giương giương tự đắc!

“Đằng Long, ngươi còn không mau bắt lấy yêu nữ Thủy tộc? Bồn hàu cho ngươi cơ hội lấy công chuộc tội, bằng không...”

“Hừ! Ngươi muốn thử chứ gì?” Đằng Long hừ lạnh rồi buông lỏng thanh kiếm của Mỹ An.

Là muốn gì chứ? Kiếm chứng lời nói sẽ không ai cản được y?

“U mê chẳng thể cứu vãn. Người đâu, Đằng Long, Như Tranh đều là kẻ thù của Tiên tộc, mau giết không tha!” Ngưu Quảng ra lệnh.

Đám đông thấy thế lập tức tuốt kiếm, trực chỉ hai người mà tiến.

Đằng Long lúc này bị bủa vây tứ phía, Tàn kiếm cũng không có ở trong tay. Cơ hội thoát thân thực sự nhỏ nhoi vô cùng.

Nhưng... làm sao có thể bỏ mặc Như Tranh?

Không cần biết kẻ địch đông gấp bao nhiêu, không cần biết kẻ địch mạnh gấp bao nhiêu. Nếu cần...

Đằng Long cũng không xác định sống sót mà rời khỏi đây?

“Xem ra ta đến muộn rồi?” Giọng nói vang lên.

Khói đen bất chợt xuất hiện chính giữa trung tâm vòng vây ngay cạnh Đăng Long.

Một bóng người từ từ hiện rõ, kẻ này thân đeo mặt nạ. Giọng nói của hắn là thứ khàn khàn đặc trưng.

“Ám Dạ?”

“Ngươi hầu! Đã lâu không gặp?”

Người mới đến chính là Ám Dạ. Nhưng tổ chức này đột nhiên can dự đến chuyện Tiên tộc có mục đích gì?

Xuất hiện biến cố ngoài dự đoán, Ngưu Quảng trở nên dè dặt:

“Tiên tộc với ngươi không có can hệ gì hết? Tốt nhất đừng có xen vào, nếu không...”

“Nếu ta cứ muốn xen vào thì sao?”

Vấn kiểu nói chuyện khó chịu này, Ám Dạ thực sự làm cho Ngưu Quảng tức giận.

...

“Ông đến đây làm gì?” Đăng Long hỏi.

“Ngươi... thất bại rồi?”

“Không phải là chuyện của ông.”

“Đương nhiên! Nhưng ta từng nói với ngươi, Hùng Vũ là người mà ta tôn trọng, ta muốn ông ta được chết một cách minh bạch. Ta cũng từng nói

muốn thu phục người để làm thuộc hạ. Vậy nên,... Âm Dạ không nỡ nhìn người phải chết tại đây.”

“Ta chưa bao giờ muốn gia nhập Âm Dạ.”

“Người cũng đừng ngoan cố! Một mình người có thể địch lại bọn chúng hay sao?”

“Hừ!”

Đám đông vẫn cứ từ từ tiến lên, từng bước, từng bước một.

“Mau giết chúng cho ta!”

Ngưu Quảng vừa nói dứt câu thì chiếc mặt nạ quay về phía hắn. Cho dù không nhìn thấy rõ nhưng Ngưu Quảng vẫn cảm nhận được, dường như Âm Dạ lại đang mỉm cười với hắn.

“Không ổn!” Ngưu Quảng thầm thốt lên.

Liền lúc ấy khói trắng tỏa ra mù mịt từ phòng Hùng Việt làm cho đám đông hoảng hốt.

Cơ hội là đây!

Âm Dạ gõ nhẹ ngón tay vào vỏ thanh kiếm của mình. Khói đen lại xuất hiện.

Hai làn sương khói đối lập bắt đầu lan ra, chúng hòa vào nhau, chúng đấu tranh với nhau xem ai mới là kẻ mạnh.

Chẳng quan trọng, cái chính là đám đông bắt đầu hỗn loạn.

Sự mập mờ tranh tối tranh sáng vẫn luôn là điều Âm Dạ thích thú. Hắn chỉ cần có vậy.

“Đi!”

Ám Dạ nói rồi Đăng Long lập tức cảm thấy hai vai của mình đang bị bóp mạnh. Y như hiểu ý, Đăng Long vận dụng hết sức bình sinh ở hai cánh tay bế bổng Như Tranh. Ám Dạ từ đó có thể lôi kéo hai người bay vào không trung.

Khung cảnh ấy, đơn thuần chỉ có ba người trong cuộc được biết. Còn lại, vẫn đang bị bủa vây bởi khói đen, khói trắng xen lẫn.

Ngưu Quảng cho dù cố gắng đến đâu cũng chẳng thể nào phát hiện Ám Dạ trốn thoát khi nào trong làn khói ấy.

Cuối cùng chỉ là một cơn tức giận khôn nguôi!

Bước tuyệt diệu nhất trong mưu kế hoàn mỹ của hắn vẫn chưa hoàn thành.

Giết người diệt khẩu!

...

“Đây là đâu?”

“Ta... chết rồi ư?”

Như Tranh mơ màng tỉnh giấc. Trước mắt cô là một người đàn ông đang che mặt nạ.

Là khung cảnh đó, chiếc giường tre bên cạnh cửa sổ, căn nhà gỗ đơn sơ. Như Tranh cuối cùng đã trở về nơi mà cô thân thuộc.

“Ông... là ai?”

Ám Dạ nãy giờ chăm chú quan sát Như Tranh. Hắn ta không có thói quen cho người khác biết thân thế của mình. Như Tranh cũng chẳng ngoại lệ.

“Không quan trọng! Người chỉ cần biết ta là người cứu người là được.”

“VẬY... Ạ TẠ!” Như Tranh cố gượng thân mình để cúi đầu cảm ơn nhưng rất khó nhúc nhích, bởi vì toàn thân cô đều đau nhức hết cả.

“ĐỪNG CÓ LOẠN ĐỘNG! VẾT THƯƠNG CỦA NGƯỜI VÔ CÙNG NGHIÊM TRỌNG. HƠN NỮA...”

“TÔI BIẾT... ÔNG KHÔNG CẦN NÓI GÌ. ĐẶNG LONG, Y... Y LÀM SAO VẬY?”

Như Tranh khẽ liếc sang giường đối diện nơi mà Đặng Long đang nằm bất tỉnh. Điều này làm cô lo lắng.

“KHÔNG SAO! Y CHỈ NẪM NGỦ MỘT LÁT THÔI, KHÔNG CÓ GÌ ĐÁNG NGẠI.” Ám Dạ động viên.

“VẬY THÌ TÔI YÊN TÂM RỒI, TÔI MUỐN...”

Bóng người Ám Dạ mờ đi, hai mắt Như Tranh lại muốn nhắm nghiền. Cô tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Ám Dạ xoay người sang phải nhìn về Đặng Long, lúc này y vẫn còn đang đeo khăn che mặt. Hắn cũng giống như y, có lẽ không muốn người khác nhìn thấy chân diện của mình. Có điều...

“BỘ DẠNG CỦA Y RẤT CUỘC TRÔNG NHƯ THẾ NÀO?” Ám Dạ trầm tư, hắn đưa bàn tay đến gần Đặng Long, chỉ cần kéo mạnh một cái lập tức có thể lật ngay tấm vải này xuống. “NGƯỜI MÀ ĐƯỢC SƠN THẦN LỰA CHỌN, RẤT CUỘC CÓ NHỮNG ĐIỂM GÌ ĐẶC BIỆT?”

Ám Dạ nghĩ vậy, nhưng cuối cùng hấn lại không muốn xem mặt Đăng Long.

Còn điều thú vị gì khác mà hấn vẫn đang nghĩ tới. Khi đó...

...

“Như Tranh! Không sao chứ?”

Đăng Long vừa bế trên tay thân hình yếu ớt của Như Tranh vừa gọi. Trong khi đó Ám Dạ đẩy cửa bước vào bên trong một căn nhà gỗ. Khung cảnh hiện ra trước mắt đó là mạng nhện giăng đầy khắp lối, bụi bám tứ tung. Ám Dạ vận lực thổi hết bụi bặm và mạng nhện xuống đất, dọn sạch chiếc giường cho Đăng Long đặt Như Tranh lên, lúc này Như Tranh hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

“Như Tranh! Như Tranh.” Đăng Long gọi liên tục.

Ám Dạ quan sát rất kĩ cảnh tượng khi ấy. Hấn nhếch mép, rõ ràng Đăng Long là đang rối loạn. Một kẻ không biết làm gì ngoài việc gọi tên người mình thương yêu.

“Để ta...” Ám Dạ tiến đến bắt mạch cho Như Tranh.

“Thế nào rồi?” Đăng Long nói.

Ám Dạ không thèm trả lời, hấn ta âm thầm vận công truyền cho Như Tranh chân khí. Hấn muốn trị nội thương cho người con gái nhưng khi chân khí vừa thoát khỏi tay, đại biến xuất hiện khiến cho Ám Dạ vô cùng kinh hãi.

Một luồng khí tức hung hiểm trong người Như Tranh đột nhiên truyền ngược trở lại Ám Dạ. Nó có sức mạnh công kích vô cùng to lớn cộng thêm

âm độc khó lường. Âm Dạ lập tức cảm nhận tay mình tê cứng như thể kinh mạch cánh tay đều bị tắc nghẽn.

“Quả là đáng sợ! Là...” Âm Dạ thầm nghĩ rồi thu tay lại.

Hắn nhẩm tính, ngoài hai vết thương do Mỹ An và Thiệu Bình đâm kiếm gây ra còn có nội thương do Điểm Hỏa thuật. Nhưng ở đâu có một luồng khí cường đại như thế trong người Như Tranh?

À! Cuối cùng thì hắn đã hiểu!

Đến lúc gieo thêm một chút chính kiến cho Đăng Long rồi.

“Thế nào? Mau nói cho ta biết!” Đăng Long thúc giục.

Âm Dạ không muốn ngồi trong căn phòng tối tăm này. Hắn bước ra ngoài hướng đến bàn đá giữa sân. Tự bao giờ hắn muốn thoát li bóng tối?

Lẽo đẽo theo sau Âm Dạ chính là Đăng Long. Một kẻ đã mất phương hướng đến tột cùng.

“Ta cho người biết, Như Tranh,... không thể cứu chữa!”

“Cái gì?”

Bốn chữ “không thể cứu chữa” vang lên rõ ràng rành mạch. Đăng Long đầu óc choáng váng trong giây lát nhưng rồi y lại định thần.

“Người nói láo! Như Tranh chỉ bị ngoại thương, nhất định sẽ được chữa trị!”

Đúng là những vết thương của Mỹ An, Thiệu Bình gây ra không đủ để làm nguy hiểm đến tính mạng của Như Tranh. Nhưng còn một thứ, một thứ đặc biệt đã giết Như Tranh.

Từ rất lâu, rất lâu rồi!

“Người giết chết Như Tranh, chính là người, Đẳng Long!” Âm Dạ khẳng định.

“Việc này...” Thêm một câu nói khiến cho Đẳng Long hồi hận, đúng là Như Tranh vì Đẳng Long nên mới gặp nạn.

Y ước gì mình chẳng thỉnh cầu Như Tranh cứu giúp Hùng Việt. Vì đâu nên nỗi?

“Ta không nhắc đến việc mưu kế thất bại.” Âm Dạ lạnh lùng.

Điều này làm Đẳng Long mơ hồ.

“Là hắc khí!”

Hắc khí? Làm sao có thể?

“Người quên rồi sao? Như Tranh làm sao lấy được Diêu Sơn thảo ra khỏi người người khi mà Hắc khí và độc tính của nó hợp công? Như Tranh chỉ có thể hấp thu toàn bộ Hắc khí và độc tính giúp người. Như Tranh tự mình gánh chịu nỗi đau của người.”

Chỉ có thể là như thế. Nó là nguyên do duy nhất Âm Dạ giải thích cho việc Như Tranh không thể đánh bại bọn Mỹ An, Thiệu Bình.

Và cũng là điều làm cho Đẳng Long chết lặng.

“Ta? Hắc khí? Làm sao có thể?”

“Như Tranh? Hắc khí?”

Đẳng Long vừa đi vừa lảo đảo trong vô thức. Y muốn bước vào trong nhà với người con gái.

Như Tranh!

Tại sao phải làm vậy?

Toàn bộ hắc khí thoát ra đều được Như Tranh dùng ấn chú của Sơn thần hấp thụ. Ngài cũng nhắc đến hậu quả của việc sử dụng ấn chú, nhưng không ngờ lại là...

“Như Tranh! Ta...”

Đằng Long cố gọi, y bước từng bước mệt mỏi. Chỉ là vài ba bậc thang thôi sao mà khó khăn đến thế?

Không! Nó còn xa tựa chân trời ấy.

Đằng Long thấy đau nhói ở ổ bụng, khí tức tắc nghẽn làm cho cánh tay lập tức tê dại không thể cất lên.

Hắc khí tái phát rồi ư? Đằng Long thấy hai mắt mình bắt đầu cay xè. Lại là hắc, lại là ma ảnh hiện về. Có phải thời điểm chiếm lấy thân xác Đằng Long như lời Sơn thần từng nói?

Chưa! Chưa đến lúc ấy!

Ma ảnh là một màn đen kì bí, Đằng Long đang đứng ngoài sáng trong veo. Hắc ta nhếch mép cười khẩy, ma ảnh cười cho cái sự ngu dốt của kẻ lung lạc tinh thần. Phải thế chứ? Mỗi khi lầm đường lạc lối hai người bọn họ mới có cơ duyên đối mặt với nhau.

Trắng và đen! Ranh giới phân định vô cùng rõ ràng, nhưng cũng chẳng hề chắc chắn. Bởi lẽ ở giữa xuất hiện một đường gợn sóng, nó có màu đục. Không phải đen, chẳng phải trắng, màu đục là sự hòa quyện từ cả hai bên.

Bắt đầu xoay rồi! Đăng Long và ma ảnh liên tục đổi chỗ cho nhau, khi thì bóng tối khi thì ánh sáng. Vị trí hoán đổi một cách tuần hoàn. Liệu rằng có phải một khi Đăng Long đứng ở nơi mà vốn dĩ thuộc về ma ảnh, kẻ này lập tức biến đổi trở thành người khác?

Một bên là ánh sáng thuần khiết bao quanh, một bên là bóng tối dịu êm nâng đỡ. Cả hai chỉ còn cách nhau đúng một bước chân?

“A...” Đăng Long kêu lên một tiếng, kẻ này đang ôm cánh tay của mình bất giác ngã gục trước bậc thềm nhà.

Cũng may, vẫn còn một người đỡ lấy, nếu không đầu y đã đập xuống đất. Đăng Long chìm vào vô thức trước sự bình thản của người cứu y.

Ám Dạ! Hãn chẳng thể nào thoát li bóng tối. Hãn chỉ lợi dụng ánh sáng để nhìn cho rõ, để xác định cho rõ cảm xúc của Đăng Long mà thôi.

...

Màn liễu che phủ đêm đông nhưng ở đâu đây vẫn còn ánh nến lấp lờ lan tỏa? Ánh đèn vàng vọt muốn phả vào trong không gian, ánh đèn che phủ tròn mắt của một ai đó?

Mắt nàng vẫn hồ sơ không đáy, mắt nàng một đạo u buồn không thôi!

Mắt nàng chăm chăm nhìn vào bức thư nguệch ngoạc!

“Mỵ nương Phụng Dương, Như Tranh trước giờ chưa từng cầu xin ai đó điều gì. Nhưng nay ta xin Phụng Dương giúp ta hoàn thành tâm nguyện cuối cùng được không? Giúp ta chăm sóc Đăng Long. Y là người hay nghĩ ngợi, hay ử dột và cũng không hay nói chuyện. Nhưng ta biết, y luôn có tình ý với người. Ngay từ lần đầu y gặp my nương ta đã biết được điều ấy. Đăng Long, y... rất có ý nghĩa với ta, y là người mà ta yêu thương nhất, là người mà ta muốn ở bên cho đến hết cuộc đời. Nhưng... ta sắp sửa phải

chết. My nương cũng không cần hỏi tại sao? Ta chỉ cầu xin my nương có thể chăm sóc cho y. Lúc y luyện kiếm phiền người mang cơm cho y mỗi tối. Tóc y hay để xõa, quần áo cũng rách chỗ nọ chỗ kia, làm phiền my nương chải chuốt lại giúp y, may vá lại cho y. Đăng Long hay buồn một mình, hay cô đơn và hay đau khổ. Ta cũng chẳng hiểu tại sao, chỉ mong, chỉ mong my nương có thể ở bên y những lúc như thế. Sau khi cứu chữa cho Hùng Việt ta sẽ ra đi, rời xa khỏi Đăng Long, rời xa Tiên tộc. Ta sẽ lặng lẽ ra đi, không bao giờ quay lại. Xin my nương giữ kín bí mật này giúp ta. Để cho Đăng Long, để cho y có được những ngày tháng vui vẻ bên người. Như Tranh vô cùng cảm tạ!”

Ánh đèn đung đưa, hai mắt của nàng cũng đung đưa.

Một hàng châu lệ cứ thế chảy xuống, ròn ròn!

Gió lớn ùa vào làm lạnh một vai, hàng lệ chảy xuống ướt đẫm một vai.

Phụng Dương!

Nàng đang cảm nhận nỗi đau của ai? Của Đăng Long, của Như Tranh hay của chính bản thân nàng?

Phải chăng nỗi đau của cả ba người không hện mà quán lấy nhau?

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 46

Ngày thứ nhất...

Tiếng gà gáy dưới chân núi bắt đầu vang lên nhưng trời vẫn chưa hửng sáng. Cành lá còn mang trên mình ướm đẫm hơi sương từ đêm hôm qua.

Khung cảnh thật quen thuộc. Mái nhà trên núi bập bùng ánh lửa, một người con gái loay hoay dưới bếp.

Bàn tay Như Tranh thoăn thoắt, hết ghế cơm rồi lại đặt nước. Miễn sao củi than lúc nào cũng trong tình trạng nóng đỏ. Như Tranh vùi lại niêu cơm vào đồng tro rồi xách ấm nước trở ra bên ngoài. Cô múc hai gáo nước lạnh đổ vào thau đồng, sau đó trộn thêm một ít nước nóng trong ấm. Như Tranh nhẹ nhàng dùng tay vục nước mà đưa lên mặt. Nước ấm làm hai gò má Như Tranh ửng hồng. Cảm giác vô cùng sáng khoái.

Đáng lẽ sau đây sẽ là công việc phơi thuốc hàng ngày nhưng Sơn thần đã không còn nữa, thuốc chẳng ai mang?

Đột nhiên Như Tranh thấy buồn man mác. Cô hít một hơi thật mạnh rồi nhắm mắt hững hờ. Cái thứ dụi êm lần lượt đi vào cuống họng sau đó phả ra toàn bộ tạng phủ. Hàn khí của trời đông quả thực rất lạnh hoặc giả cơ thể Như Tranh không còn ấm nóng được nữa.

Chẳng sao!

Chợt có thứ gì đỏ lửa từ phía trời đông?

Một hòn hỏa diệm rực rỡ bắt đầu chui lên từ phía chân trời. Ánh sáng của nó tỏa ra xua tan biết bao sương đêm lạnh lẽo, xua tan bóng tối quanh.

“Tuyệt đẹp!”

Như Tranh ngẩn người mà thốt lên.

Phải chăng đây là những thứ Đẳng Long hay thấy? Đẳng Long y sẽ cảm nhận được gì khi mặt trời lên.

Như Tranh hít thêm một hơi thật sâu, khí lạnh tràn vào tận phổi. Hơi tức ngực một chút, nhưng không sao. Bởi vì cảnh đẹp vẫn còn hiện ra trước mắt.

Người con gái này đang có một chút hoang mang lo sợ? Có phải sợ rằng sớm muộn sẽ chẳng thấy được mặt trời mọc lên?

Sắp sửa từ già cõi đời nên con người ta mới thấy một vầng thái dương đẹp đẽ?

Đẳng Long muốn thấy mặt trời vì có đôi lúc cho dù bóng tối dụi êm nhưng vẫn đủ sức làm cho tâm trí của y lằm đường lạc lối. Có những suy nghĩ Đẳng Long sẽ chẳng bao giờ biết được nó vốn tồn tại trong người đến khi màn đêm xuất hiện. Và những suy nghĩ ấy làm cho Đẳng Long sợ hãi, làm cho Đẳng Long trầm mặc. Y tìm đến mặt trời, y cần mặt trời mang thứ ánh sáng chói lòa sưởi ấm tâm hồn của y. Ánh sáng sẽ đến đâm thủng tấm màn bóng tối che phủ trong mắt Đẳng Long.

Còn Như Tranh? Lúc này có cần mặt trời mang lại ánh sáng hay không? E rằng thứ ấy chỉ có đem lại một trường tiếc nuối mà thôi.

Trời mùa đông lạnh lắm, ánh sáng không đủ xuyên phá làn mây xám xịt kia đâu. Sớm muộn, toàn bộ không gian sẽ quay trở lại một màu trắng đục như cũ.

Giây phút tỏa sáng của mặt trời... quả thật ngắn ngủi!

Gió lạnh nổi lên ào ào!

...

Ban trưa, mùi hương gạo nếp lan tỏa trong phòng, lan đến lỗ mũi của kẻ còn đang mãi miết chạy theo cõi mộng.

Mùi hương khiến cho Đăng Long tỉnh giấc.

“Như Tranh! Không... không sao chứ?”

“Hi!”

Đăng Long bật dậy ngỡ ngác, trước mắt của y vẫn là khuôn mặt trắng xinh của người con gái.

Hồng hào!

“Mau đi rửa mặt rồi vào ăn cơm!” Như Tranh nói rồi đưa cho Đăng Long một chiếc khăn lau.

Đăng Long nhìn qua một lượt từ trên xuống dưới. Quần áo Như Tranh vô cùng sạch sẽ, không còn những vết loang lổ của ngày hôm qua.

Hôm qua? Hay là đã qua được mấy mươi ngày? Đăng Long không biết thời gian đã trôi bao lâu, bởi vì nếu như hắc khí tái phát, Đăng Long không chỉ bất tỉnh một ngày thôi đâu. Hơn lúc nào hết, y bất chợt cầu mong cho khoảng thời gian khi đó kéo dài thật dài.

Bởi vì càng dài chứng tỏ Như Tranh sẽ không hề hấn đối với hắc khí còn đang tồn tại trong người.

Một lí do nực cười hết mức!

Như Tranh lúc này da dẻ hồng hào, khuôn mặt của cô ánh lên muôn vẻ tươi vui hạnh phúc.

Chẳng có một chút gọi là mệt mỏi? Lẽ nào?

“Người thật sự không sao chứ?” Đẳng Long gắng hỏi.

“Mau đi!”

Như Tranh không muốn trả lời mà chỉ thúc giục Đẳng Long ra ngoài rửa mặt. Cô nở nụ cười rạng rỡ, hai mắt bỗng nhiên híp lại. Vẫn là nụ cười ấy, nụ cười khiến cho Đẳng Long không thể nào quên.

Đẳng Long bước xuống khỏi giường, y ngay lập tức tiến thẳng đến khu nhà bếp. Đẳng Long gục mặt vào chậu nước lạnh. Y gục rất lâu, rất lâu.

Mặc kệ! Cho dù nước lạnh đến mấy Đẳng Long vẫn muốn chìm vào không gian trong nó.

Tỉnh chưa?

Nước lạnh ngấm vào da thịt nhưng không làm cho Đẳng Long bừng tỉnh. Y vẫn u mê trong cõi huyền ảo mộng lung?

Phải chăng đây là thực tại mà y đang sống?

Đẳng Long đứng nép ở cửa không chịu bước vào, y cố tình nghe ngóng. Người trong nhà là ai? Liệu đó có phải Như Tranh?

Hự hự!

Tiếng ho phát ra trong nhà. Đăng Long khẽ liếc nhìn trộm, bên trong một người con gái ôm ngực ho lên từng tiếng vô cùng đau đớn.

Hai tay Như Tranh run run, cô không cầm nổi đĩa cả mà xới cơm nữa. Hai tay ôm ngực, Như Tranh cứ thế ho lên không ngớt.

Tại sao?

Tại sao vẫn cố tỏ ra bình thản trước mặt Đăng Long?

“Đây! Mau ăn cơm đi!” Như Tranh đưa cho Đăng Long bát cơm sau khi đối phương bước tới.

Đăng Long giang tay nhận lấy nhưng không tài nào thốt lên một câu, y miễn cưỡng và lấy một vài hạt cơm vào miệng.

Đăng ngắt!

Đó là cảm giác của y lúc này. Đâu rồi mùi hương gạo nếp thơm nồng? Đâu rồi những bữa cơm trưa tràn ngập hạnh phúc? Đăng Long chẳng còn tâm trí mà ăn cho nổi. Nhưng... có thể đây là bữa cơm cuối cùng dành riêng cho y?

“Sao thế? Cơm không ngon hay sao?” Như Tranh hỏi. “Có cả một món cá kho mà người vẫn luôn thích ăn đây này.” Như Tranh gắp cho Đăng Long một khúc trong bát.

Choang!

Đăng Long hất văng bát cơm của mình xuống đất. Y bực tức chạy ra bên ngoài, y bỏ mặc đối phương vô cùng đau khổ. Như Tranh gục mặt ôm hai đầu gối, chưa lúc nào, chưa có lúc nào cô muốn khóc như lúc này. Khóc để cho Đăng Long quay lại, khóc để cho đối phương sẽ đến xoa vào mái tóc của cô.

Đáng buồn thay, Như Tranh lại không thể khóc. Cô chỉ buồn thôi, buồn nhưng không khóc được. Thực tại phải chẳng quá đổi khắt khe đối với cảm xúc con người?

Đặng Long bước vào trong căn nhà bếp, y chống tay trên thành chum nước mà nhìn chăm chăm. Soi vào đây y sẽ thấy gì? Có thấy gương mặt của y hay không?

Có thấy cơn giận của mình do đâu mà ra hay không? Giận Như Tranh hay là giận chính bản thân mình?

Không được!

Đặng Long nghĩ rồi quay trở vào nhà. Y từ từ nhặt lại chiếc bát, nhặt cả đồng cơm rơi vãi trên đất, nhặt cả khúc cá trên sàn.

Đặng Long bắt đầu ăn. Mặc kệ cho dù bát cơm có bắn đến đâu, mặc kệ cho nó có vị đắng ngắt đến đâu. Đặng Long ăn hết, ăn không chừa một hạt.

Mặc kệ Như Tranh cuối cùng hàng lệ bắt đầu tuôn rơi. Cô đã khóc được, cuối cùng đã khóc được. Như Tranh bỗng đứng trở nên trống rỗng, cô muốn trách mắng Đặng Long vì sao không bỏ bát cơm dơ bẩn để cô có thể xối thêm lần nữa. Thôi, làm được điều ấy thì có ích gì?

“Chiều nay ta muốn đi đến một nơi, người đưa ta đi có được hay không?” Như Tranh ngen ngào. Khó khăn lắm cô mới thốt lên một câu.

“Được!”

...

Nơi mà Như Tranh muốn đến không có gì khác ngoài đình tam toà sơn hai người đã từng lên đó. Bên trên có An Vệ động, bên trên có người mà cô

vẫn hằng ước mong.

Người đó liệu có xuất hiện vào những thời khắc cuối cùng?

Phải mất hồi lâu mới đến đỉnh núi. Như Tranh thấy mình hơi mệt, Đăng Long dìu cô ngồi nghỉ trên một phiến đá.

Liếc nhìn xung quanh, mọi thứ đã dần đổi khác kể từ lần cuối hai người đứng trước cửa hang. Cây cối mọc lên um tùm, các loại dây leo chằng chịt mọc kín bên ngoài. Đứng trước mùa đông khắc nghiệt, dây leo trở nên héo úa chẳng còn sự sống.

Nghỉ được một lúc, Như Tranh đứng dậy thu dọn cành lá rơi vãi bên ngoài cửa hang. Tiện thể quét dọn sạch sẽ, Đăng Long thấy vậy tiến tới cắt bớt dây leo đang độ úa tàn mục ruỗng.

Ba chữ An Vệ động hiện ra trước mắt.

Đã lâu lắm rồi! Đăng Long dùng tay xoa nhẹ ba chữ còn hằn trên đá.

“Sơn thần! Ngài có còn ở đây hay không?”

Đăng Long bất giác tự hỏi, y chẳng thể nào phân định rõ ràng cảm xúc của mình lúc đó. Là đau khổ hay hối hận?

Thu dọn xong xuôi, Đăng Long và Như Tranh lập tức quỳ gối rồi dập đầu ba cái.

“Ông ơi! Con đến thăm ông rồi đây, không biết ông còn nhớ đến Như Tranh hay không?” Như Tranh chắp tay nói thầm trong bụng. “Ông vẫn khỏe chứ ạ? Liệu ông có còn trong hang hay đã dời đi nơi khác? Con và Đăng Long chỉ biết tới đây thăm ông mà thôi. Con sắp chết, liệu ông có thể... có thể chiếu cố Đăng Long thêm một lần được không? Được không hả ông?”

Thấy Như Tranh thành tâm, Đăng Long cũng thềm tĩnh tại đôi chút để kiên nhẫn chờ đợi.

“Sơn thần! Con không dám chắc ngài còn trong An Vệ động nhưng con biết rằng ngài vẫn nghe điều chúng con đang nói. Con cầu xin ngài,... cầu xin ngài hãy cứu lấy Như Tranh. Tất cả là lỗi do con, không có lý nào Như Tranh phải chịu đau khổ như vậy. Con cầu xin ngài hãy hiện thân, Đăng Long cam nguyện chịu phạt. Chỉ cần ngài cứu lấy Như Tranh. Cầu xin ngài! Đăng Long cầu xin ngài!”

Đăng Long và Như Tranh không nói với nhau nửa lời mà chỉ lăm bằm ở trong tiềm thức, bọn họ đang cố giao tiếp với Sơn thần.

Vút vút!

Chẳng ai nghe thấy điều gì ngoài tiếng gió thổi.

Đột nhiên...

“Như Tranh! Không sao chứ?” Đăng Long vội hỏi.

Như Tranh đã quỳ quá lâu cộng thêm gió lạnh bủa vây khiến cho Như Tranh yếu ớt mà gục xuống.

Cái gì đây?

Đăng Long hoảng hốt vô cùng.

Nước da hồng hào đâu rồi? Gương mặt tươi rói đâu rồi? Hiện ra trước mắt Đăng Long là một khuôn mặt trắng bệch, hai môi Như Tranh bong ra từng mảng da thịt khô ráp.

“Không sao!” Như Tranh xua tay. “Ngồi nghỉ một lát là được.”

Đăng Long dìu Như Tranh lại một phiến đá.

“Đợi người đỡ hơn, ta sẽ đưa người về!” Đẳng Long quả quyết.

“Được!”

Liệu có đỡ hơn hay không? Trong lòng chắc hẳn biết rõ, có trách thì trách Đẳng Long không thể dụng thuật cứu người mà thôi.

“Không sao! Người đừng tự trách mình nữa, có người ở bên là ta mãn nguyện lắm rồi.”

Như Tranh khẽ gục vào vai Đẳng Long mà lên tiếng. Hai tay cô cũng nắm chặt tay trái Đẳng Long không buông. Không thể nào, không thể buông.

“Người còn nhớ chứ? Lúc xuất sơn ông đã nói sau này số mệnh của chúng ta sẽ do chúng ta tự mình quyết định. Ta cảm thấy... đây có lẽ là số mệnh của ta.”

“Không được nghĩ linh tinh! Sơn thần, ngài ấy nhất định quay lại. Sơn thần nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho người.” Đẳng Long quả quyết.

“Người không cần an ủi, ta biết ông...” Như Tranh thều thào.

“Ta đã nói là không được nghĩ linh tinh. Ta không cho phép người nghĩ linh tinh. Không cho phép!”

Đẳng Long gằn giọng nhưng chính lúc này y lại mông lung gập muôn vạn lần.

“Được!”

Cho dù Đẳng Long giận dữ Như Tranh vẫn luôn mỉm cười với y. Tuy vậy bờ môi đau rát của cô ngăn cấm Như Tranh mỉm cười thêm mãi.

Một nụ cười đau khổ nhưng mãn nguyện!

“Long! Ta thấy buồn ngủ quá, ta...”

“Không được ngủ, người mà ngủ thì ta nói chuyện với ai?” Đăng Long bất chợt xung động.

“VẬY... ta kể chuyện cho người nghe nhé! Người có còn nhớ...”

Như Tranh nói nhỏ nhẹ. Là câu chuyện của chính bản thân cô, là những ký ức thuở nhỏ hiện về. Trong miền ký ức miên man ấy luôn tồn tại một bóng hình. Một người gắn bó với cô từ nhiều năm trước. Một người làm cô xao xuyến, một người làm cô hết mực quan tâm. Một người làm cô mang trọn yêu thương trao gửi.

Chỉ có một người mà thôi! Chỉ có Đăng Long.

...

“Người biết không, hình như cả hai chúng ta đều thích ngắm trăng thì phải? Hồi đó mỗi dịp trăng lên, ta và người lúc nào cũng luôn háo hức. Người nói đúng không?”

Như Tranh không biết đã nhắc chuyện xưa được bao lâu rồi. Chỉ biết trời lúc này đã tối, một vài ánh lửa lóe lên dưới chân hai người. Đăng Long cũng lấy áo choàng của mình mà đắp lên vai Như Tranh.

“Đúng vậy!”

Đăng Long trả lời cộc lốc rồi ngược mắt nhìn hư vô. Chẳng có ánh trăng nào hết.

Giữa đêm đông lạnh làm gì có trăng? Hồi nhỏ y cũng không thích ngắm trăng cho lắm, y chẳng qua muốn nhìn gương mặt hồn nhiên tròn trịa của Như Tranh mà thôi.

“Đáng tiếc, hôm nay trời tối quá, ánh trăng bị đám mây mù che khuất mất rồi. Đáng tiếc...”

Đặng Long bấu chặt các đầu ngón tay, cảm tưởng y muốn xuyên thủng bàn tay chính bản thân mình?

Da thịt Như Tranh không biết tự khi nào bắt đầu bong ra. Khắp cả khuôn mặt, khắp cả cánh tay, từ những vị trí Đặng Long có thể nhìn thấy bằng con mắt thường. Không chỉ có trắng bệch, điểm xuyết trên làn da ấy là những đốm mụn li ti. Chúng nổi lên, chúng mang trong mình dịch mủ đục ngầu.

Con người ta có thể dễ dàng thối rữa đến vậy?

Ừ tai rồi! Nhưng vẫn nghe được giọng nói thều thào của đối phương.

Đặng Long nghe thấy giọng nói Như Tranh chậm chậm, cô giơ tay lên chỉ vào không trung, cô như mong mỗi một điều gì đó xuất hiện.

Cô còn mong mỗi điều gì khi mà Đặng Long đang ở cạnh bên?

“Đáng tiếc, ta sắp phải rời xa!”

Đáng tiếc...

Cánh tay Như Tranh rơi xuống.

“Như Tranh! Như Tranh! Như...”

Mặc cho ai đó đang gọi, mặc cho ai đó trở nên điên cuồng hết mức. Như Tranh đã không còn nghe được nữa. Cô phải đi rồi, đi theo con đường mà mình lựa chọn, đi về nơi xa xôi.

Thương thay!

...

Ngày thứ hai...

Ta...

Có một kẻ đang nằm trên nền đất lạnh, kẻ đó chìm trong một cơn mê man không có điểm dừng.

Nàng đâu?

Lần đầu tiên y gọi Như Tranh là nàng sao?

A! Nàng vẫn còn nằm kia, nàng nằm trên giường, nàng vẫn đang ngủ?

Đặng Long khẽ mở ánh mắt liếc nhìn xung quanh. Y đang ở trong căn nhà trên núi. Không biết y đã quay về bằng cách nào, cũng không biết y đã ngủ thiếp bao lâu.

Tại sao nàng vẫn chưa đi phơi thuốc?

Đặng Long quặn thắt ở ngay ổ bụng, hắc khí công kích trong cánh tay phải của y không có ý định nghỉ ngơi.

Không sao! Rồi nàng sẽ truyền chân khí cho ta mà thôi.

Nhưng... nàng đâu?

Đặng Long mở mắt một lần nữa. Chẳng còn ai ngoài y, nàng đã biến mất. Như Tranh đã không còn.

Đúng rồi! Nàng chết rồi còn đâu!

Tự nhiên Đặng Long lại cười, một điệu cười thật nhạt nhẽo.

Như Tranh đã biến mất, một mình Đăng Long ở trên thế gian còn có ý nghĩa gì nữa hay không?

Ta... sống để làm gì? Sống không bằng chết thì để làm gì?

Cứ thế, Đăng Long lại ngủ thiếp đi. Chẳng phải xưa nay y vẫn thích ngủ lắm sao? Y cố ngủ. Cố để không phải đối diện sự thật phũ phàng, rằng người con gái mà y quan tâm đã không còn nữa. Cố ngủ để có thể lạc vào giấc mơ nơi mà Như Tranh và y vẫn còn bên nhau tồn tại.

Như Tranh!

Cứ thế, Đăng Long không biết đã gọi tên nàng bao lâu trong giấc ngủ dài?

À phải! Ta đã chôn cất cho nàng chưa nhỉ?

Ngay cả thân thể của nàng ở đâu Đăng Long cũng không tài nào nhớ nổi?

Đăng Long lại tỉnh, y cố bò ra phía cửa, y muốn chôn cất thi thể của Như Tranh. Nhưng y không thể, hắc khí làm cho cánh tay của y tê liệt.

Nỗi đau này Đăng Long đã cố chịu đựng bấy lâu, quen rồi, y đã quá quen với hắc khí rồi. Cũng chẳng sao cả!

Nhưng... nỗi đau trong tim thì làm thế nào?

Đăng Long gác cằm lên một bậc cửa. Rồi y lại cười một cái, tiếng cười mà chẳng ra cười. Nỗi đau liệu ai có thể chịu đựng? Bi ai thống khổ xoáy sâu đến tận tâm can.

Mặt trăng kia không còn nữa, ánh sáng mà nó tạo ra cũng biến mất theo.

Như Tranh ơi Như Tranh! Nàng bỏ ta thật rồi sao?

Bóng tối lại bao trùm Đẳng Long, y tiếp tục ngủ thiếp đi mất.

...

Ngày thứ ba...

Ha ha!

Đẳng Long thầm cười trong bụng. Cuối cùng y đã thoát khỏi bậc cửa đáng ghét kia rồi. Cuối cùng y đã lăn người ra được đến hiên. Đẳng Long nằm ghé một bên và cố hướng mắt về phía chân trời.

Mặt trời đang lên!

Khốn kiếp!

Có gì hay ho đâu chứ, cũng chỉ là một vật thể mang lại vài thứ ánh sáng vô vị bao trùm thế gian. Có Đẳng Long nhưng lại không có Như Tranh. Và y chẳng thèm cái thứ ánh sáng ấy nữa.

Cút! Mau cút đi! Đờ ánh sáng kia!

Đẳng Long chẳng thà chìm trong bóng tối còn hơn. Ít ra trong giấc ngủ ấy y vẫn còn mơ được gặp Như Tranh.

Mặt trời, người đang trên ta có phải không? Mau xuống núi đi! Người mau khuất bóng cho ta.

Đẳng Long, y đang sức cùng lực kiệt nhưng y lại muốn điều khiển một vàng thái dương?

Thật là nực cười! Đúng thế! Thật là nực cười, ta không điều khiển được người, vậy ta điều khiển chính bản thân mình có được hay không?

Chỗ này của ta đau lắm! Đau, rất đau ấy!

Đằng Long lấy tay trái ôm ngực, ôm lấy trái tim của mình. Y nhắm chặt mắt để chạy trốn khỏi thứ ánh sáng chói lòa, y nhắm chặt mắt để hòa mình vào nỗi đau. Trái tim này... ta cũng không thể điều khiển được người nữa rồi!

Liệu thứ này có giúp đỡ đau không nhỉ? Trái tim, người thử nói xem?

Đằng Long móc ở đai lưng ra một con dao nhỏ, y giơ nó lên ngắm nghía. Kim loại phản chiếu ánh sáng mặt trời khiến cho đôi mắt Đằng Long khó chịu.

Vừa nãy y lên tiếng hỏi nhưng chẳng có ai trả lời. Vầng thái dương không đáp lại, trái tim theo thể lặng yên.

Được lắm! Người không nói thì ta bắt người phải nói!

Phập!

Đằng Long đâm thẳng con dao vào trong ngực mình, một mạch xuyên thủng trái tim còn đang loạn nhịp

Sao nào? Người vẫn ngoan cố không nói phải không? Để ta xem người vì sao mà đau khổ? Trái tim, người là của ta kia mà? Tại sao người lại đau khổ?

Người... vẫn không trả lời?

Đằng Long chẳng cảm thấy gì, ngay cả khi thứ dịch lỏng màu đỏ loang lỗ khắp áo.

Tốt thôi! Vì người cũng chẳng nghe ta có phải hay không? Máu của ta? Người thích thì người cứ chảy, ta cũng chẳng thèm quan tâm người nữa. Người, và cả trái tim người nữa.

Đặng Long bắt đầu cảm thấy lạnh buốt, chắc là cũng sắp được gặp Như Tranh rồi đây?

Tách! Tách!

Dường như Đặng Long đang nằm trên nước? Thân hình của y nổi lên mặt nước. Đáng lí khi phóng tầm mắt sẽ phải xuất hiện bầu trời cao xa thăm thẳm? Không đâu, ở đây toàn bộ là một màu đen huyền bí.

Biết rồi! Hẳn ta lại đến, ma ảnh bước đi từng bước ở trên bề mặt Đặng Long cho là lòng sông. Hai mặt ghé sát vào nhau, mặc dù ma ảnh đã cố hết sức, hẳn ta không thể chạm đến hốc mắt đối phương.

Cái hẳn muốn, cái ma ảnh đang muốn thực thi là cho bốn mắt xích lại gần nhau. Cơ thể lạnh buốt của hẳn bỗng chốc lờ lên hai ánh chớp đỏ. Chỉ cần chạm vào được thôi...

Leng keng!

Ma ảnh ngã về phía trước như thể đang muốn nằm sấp trên người Đặng Long. Cũng chỉ đến thế? Lần nào cũng vậy, cứ đến thời khắc cuối cùng thì những sợi xích đột ngột xuất hiện.

Sợi xích bay đến quấn chặt tay phải còn đang bong vảy của ma ảnh khiến cho hẳn ta không thể thực hiện ý đồ đen tối.

“A...”

Ma ảnh nhăn mặt bởi vì sợi xích ngày một siết chặt mạnh hơn. Đặng Long cũng nhăn mặt, y thấy cánh tay của mình đau nhức.

Cả hai đều chung một dòng cảm giác!

Đặng Long thấy mình lạnh buốt, y bất chợt đưa tay sờ lên trên má đối phương. Lần này không phải bóng tối vượt ve, lần này Đặng Long vượt ve

bóng tối.

Có khi lạnh buốt là do hắc khí tràn vào trong tim đấy thôi?

Ha ha! Đăng Long nắc lên cười.

Cả hắc khí người cũng không phải là ngoại lệ? Người cũng im lìm chẳng dám đáp lại lời ta?

...

Không! Người sai rồi! Ta... vẫn luôn lắng nghe người nói! Ta... sẽ trả lời cho người!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 47

Ta là ai?

Người vẫn là người đấy thôi!

Vậy... người lại là ai?

Ta... người lắng nghe người nói này giờ còn gì?

Vậy... ta là... người!

Ha ha!

Ta muốn chết!

Đặng Long nói với người ở trong tiềm thức, y chẳng hề thiết sống trên thế gian thêm một giây phút nào nữa.

Nhưng ta lại không muốn chết!

Thế thì đã sao? Ta đâm một nhát vào trái tim kia rồi, sớm muộn cũng sẽ chết thôi. Kì lạ thật, Đặng Long chẳng hề cảm thấy đau đớn chút nào. Kể cả ở tay, kể cả ở ngực.

Người là một kẻ hèn nhát!

“Sao, người vừa nói gì?” Đăng Long phản ứng lại ngay khi tiếng nói vang lên bên tai.

Ta nói người là một tên vô dụng!

Bên này, là ở phía bên tai trái của y, rốt cuộc kẻ nào đang nói? Bất kể là ai, hẳn ta nói trúng tim đen Đăng Long mất rồi.

“Người nói không sai, ta thật sự vô dụng!”

Người cũng ngu ngốc nữa!

Bên tai phải cũng có ai đó thì thầm. Những tưởng chỉ có một mình Đăng Long đang nằm thoi thóp thì bỗng chốc xung quanh xuất hiện biết bao tiếng người ồn ào.

Ha ha! Ha ha ha!

Tiếng cười đùa của đám con trai.

Là Thiệu Bình và Vũ Lâm, bọn chúng đến cười nhạo ta ư?

Hu hu!

Ai? Ai đang khóc?

“Như Tranh? Nàng tại sao lại khóc? Nàng đang trách ta ư?” Đăng Long đáp lại tiếng kêu ai oán.

Không sai! Không sai! Không...

Hai chữ ấy lập tức vang lên. ù ù từng hồi đánh vào màng nhĩ của Đăng Long, từng nhịp găm thẳng vào tim của Đăng Long.

“Không sai! Vì ta mà nàng phải chết! Ta...”

Sai rồi!

“Sao cơ?”

Là bọn chúng, chính là bọn chúng, những kẻ thực sự giết chết Như Tranh. Là bọn chúng, người nghe xem, nghe, nghe đi! Bọn chúng đang cười nhạo người đấy.

“Là ai đang cười với ta?” Đằng Long vô thức hỏi.

Thiệu Bình và Vũ Lâm, không phải bọn chúng sao? Lại thêm Mỹ An kia kia, chính ả ta là người đã đánh một chưởng Điểm Hỏa vào người Như Tranh, Đằng Long người cũng tận mắt chứng kiến còn gì. Đúng không?

“Thế thì đã sao? Chính hắc khí của ta mới làm Như Tranh mất mạng.”

Không, không, không! Nghĩ lại, nghĩ lại đi. Là hắc khí đấy, thấy chưa? Là hắc khí.

Đằng Long nãy giờ không dám mở mắt bởi vì tránh né ánh sáng mặt trời nhưng y cũng tò mò xem “hắc khí” ở đây là ai. Y từ từ hé một bên mắt, hình bóng đầu tiên xuất hiện chính là...

“Là ta! Nhà ngươi đã nhớ ra chưa? Một kẻ ngu muội bị ta lợi dụng hết lần này đến lần khác? Người đúng là kẻ xuẩn ngốc đáng thương.”

“Là người ư?”

Gương mặt lạnh băng của hắc khí đang ở ngay sát Đằng Long. Một điệu cười nhếch mép vô cùng lợi hại. Một ánh mắt gian xảo luôn nhìn chăm chăm làm cho Đằng Long khó chịu.

Ngưu Quảng! Chính hắc khí đang xuất hiện bên cạnh Đằng Long.

“Cút! Cút mau!”

Một cơn tức giận nổi lên, Đằng Long vô thức rút dao từ ngực mình ra múa may trước mặt. Y muốn chém vào gương mặt ấy, chém qua chém lại, miễn sao làm nó tan biến.

Sao thế? Người không muốn gặp bọn chúng?

“Ta đương nhiên không muốn gặp lại bọn chúng. Tiên tộc? Như Tranh đã làm gì có lỗi với bọn chúng kia chứ? Chúng... chỉ toàn là giả dối.”

Vậy... người định làm gì Tiên tộc?

“Ta... làm gì bọn chúng ư? Như Tranh đã không còn, ta chẳng thiết làm gì nữa.”

“Ta... vẫn là đi chết thì hơn.”

Người vẫn muốn chết ư?

Không sai! Thế gian này chẳng có ý nghĩa gì với ta nữa. Ta...

Hay là...

Ta muốn chết!

Ý nghĩ ấy cứ thế quanh quẩn trong đầu, Đằng Long không thiết sống nữa, chết rồi y sẽ hoàn toàn có thể gặp lại Như Tranh.

Hay là...

Người! Cũng mau rút đi! Tâm trí của ta, người chẳng thể nào ngăn cản ta đâu.

Tất cả những thứ ban nãy? Đằng Long điên loạn đến mức một mình tưởng tượng mọi thứ xung quanh. Một mình tâm trí của y, cái thứ suy nghĩ hỗn độn liên tục chông chéo lên nhau làm cho Đằng Long đóng những vai

trò của hết người này đến người khác. Từ bọn Thiệu Bình, Vũ Lâm cho đến Ngưu Quảng, cả kẻ dẫn dắt suy nghĩ của y kia nữa.

Tất cả chỉ có một! Nhưng lại tách biệt! Chỉ một mình y nói chuyện với y, hồn phách hỏi một vài câu, thân xác đáp lại mấy tiếng.

“Ta muốn im lặng!”

Đằng Long hạ quyết tâm, những thứ âm thanh hỗn độn lập tức biến mất, không còn bất kì bóng hình méo mó xuất hiện ở bên cạnh y.

Không gian trở nên tịch mịch, yên ắng lạ thường.

Đằng Long thấy người của mình nhẹ bỗng. Là gió đến bên y lần cuối, gió đến nâng đỡ cho y, giúp y bay về bên cạnh Như Tranh?

Muốn thế gió phải đi vào cơ thể trước đã. Từng cơn gió len lõi qua mọi kẽ hở trên người Đằng Long. Từ miệng rồi đến hai lỗ mũi, gió liên tục luồn vào cổ họng. Gió đi xuyên qua tay, xuyên qua bụng y, gió khoét sâu vào lục phủ ngũ tạng của y.

“Hừ! Người đừng làm tưởng! Người đang dẫn dắt suy nghĩ của người... căn bản không phải là người! Đó cũng không phải là gió... Ha ha!”

Đằng Long bất chợt mở to đôi mắt ở trong không gian của ma ảnh. Lần đầu hẳn ta nói chuyện trực tiếp với y? Ma ảnh từ từ đưa bàn tay phải về phía Đằng Long, hẳn ta dường như đang muốn móc đi đôi mắt của y.

“Niệm tình người lần đầu chạm đến bản thể của ta... cho người một chút ân huệ!”

Không phải là móc mắt, ma ảnh chỉ đơn giản dùng tay phải bóp mạnh vào hai thái dương Đằng Long sau đó nhấc bổng thân hình của y. Cũng

giống như ngoài thực tại, cơ thể Đằng Long đang dần lơ lửng ở trên không trung.

“Người lại đến bên ta đây ư? Hắc khí?” Đằng Long mở miệng hỏi nhưng không ai đáp lời.

Hai mắt Đằng Long đỏ lên, hắc khí cứ thế đi vào cơ thể. Trên cổ Đằng Long xuất hiện những tia màu đen hằn rõ. Đó là hắc khí luân chuyển trên mọi góc ngách. Nó tụ vào đỉnh đầu, rồi tràn xuống hai mạch Nhâm - Đốc. Ngay lập tức, một luồng chân khí có sức mạnh cường đại ở đâu xuất hiện chạy khắp các huyết đạo. Đi kèm với nó cũng là sự đau đớn vô cùng.

“Hiểu rồi! Là hắc khí của bản thân ta!”

Đằng Long đáp xuống đất, vết thương trên ngực đã được hắc khí chữa lành. Cánh tay phải không còn đau nhức như trước, tấm vải băng cũng bị hắc khí xé tan.

“Người chẳng hiểu gì hết, đó là hắc khí của ta!” Ma ảnh cười nhạt, hẳn ta thuận thế đẩy mạnh Đằng Long xuống dưới làn nước màu đen. “Lần này chỉ đến đây thôi nhưng nếu người muốn khám phá sức mạnh thật sự của mình... người chắc tự biết phải làm gì?”

Ranh giới trắng đen lại được phân định, Đằng Long và ma ảnh. Hai người ở trong tiềm thức chỉ nhìn thấy nhau chứ chẳng tiếp xúc với nhau được nữa. Chỉ biết lúc này thân thể của y hoàn toàn khỏe mạnh, Đằng Long chẳng hề cảm nhận được cơn đau nhức như trước.

Là do Hắc khí hay do Đằng Long?

Không gian tịch mịch, Đằng Long cũng đang định thần hơn bao giờ hết. Mọi thứ yên lặng rồi chìm vào ánh mắt của y. Ánh mắt xuyên tâm như muốn thu hết toàn bộ những gì vẫn đang tồn tại. Hay chẳng Đằng Long đã

không còn tồn tại? Y chẳng nghe thấy gì hết, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của chính bản thân mình.

Đặng Long đi đến nhà bếp, y tìm đến cong gạo. Đặng Long vục từng nắm gạo cho vào trong miệng rồi nhai răng rắc. Y đã ba ngày không ăn không uống gì rồi, trong bụng trống rỗng chẳng còn một chút thức ăn. Đặng Long cảm thấy gần như đói lả. Gạo sống có thể giải quyết cơn đói nhưng nó mang theo cơn khát cùng cực. Gạo không được nhai nhuyễn dần dần tích tụ chẹn ngang cổ họng. Đặng Long nghẹn đến mức chẳng thể thở nổi. Y nhanh chóng tìm đến chum nước mà gục đầu vào đấy. Đặng Long uống nước ừng ực.

...

Hừ!

Một kẻ đang đứng ở trên vách núi để ngắm bầu trời. Không còn mảnh vải đen che mặt, không còn lớp da hóa trang của Như Tranh.

Chính là y! Một Đặng Long chân chân chính chính!

Bầu trời thì nhợt nhạt, từng cơn gió bắc thổi qua khuôn mặt của y lạnh buốt. Có phải vì lạnh mà gương mặt trở nên trắng bệch như thế?

Cũng chẳng biết, nhưng ánh mắt của Đặng Long, ánh mắt ấy thật sự đáng sợ làm sao. Y muốn nhìn trời hay muốn xé toạc cả bầu trời?

Gió cứ thổi đi, thổi mạnh đến đâu cũng không thể nào thổi bay tinh thần vô cùng tịch mịch của y. Gió cứ lạnh đi, dù lạnh đến đâu cũng chẳng thể nào lạnh bằng đôi mắt y được.

Đôi mắt mang màu đỏ của máu!

...

Xung quanh khu vực phủ đệ của Ngưu gia, ngoài quân binh Hồng kì nghiêm ngặt bảo vệ thì mấy hôm nay liên tục xuất hiện thêm cả Huyết Đồ.

Trong khi Đẳng Long còn đang chìm vào giấc mộng huyền hoặc thì thế giới đã thay đổi, nói đúng hơn là Tiên tộc đã thay đổi.

“Đại nhân!” Lý Kiệt bước vào quỳ gối hành lễ rất nghiêm chỉnh.

“Có chuyện gì?”

Ngưu Quảng đang ngồi uống trà liền hỏi.

“Sơ đồ bố trí tế đàn đã được phác thảo, xin đại nhân chỉ điểm.”

“Nếu là người chuẩn bị thì ta yên tâm rồi, không cần phải xem lại. Cứ thế mà tiến hành cho ta.”

“Tuân mệnh!”

“Đại nhân!” Lý Kiệt chưa kịp đứng dậy thì lại có người khác bước vào.

“Lại có chuyện gì nữa?”

“Áo lễ của ngài đã được may xong, mời đại nhân thử áo.”

Phan Hương nói rồi liền ra hiệu cho những người hầu mang áo vào trong.

“Phía Nguyệt viên có động tĩnh gì không?” Ngưu Quảng vừa thử áo vừa hỏi.

“Thưa, sau khi Tuệ Cơ đồng ý nhường ngôi Nguyệt viên theo thế cũng đành án binh động. Đại nhân! Ngài lo lắng Phụng Dương sẽ làm phản sao?” Lý Kiệt trả lời.

“Không phải là Phụng Dương, nhưng vẫn nên đề phòng bất trắc.”

“Thuộc hạ đã cử Hà Phương ngày đêm theo dõi, xin ngài hãy yên tâm.”

“Được rồi! Phần thắt lưng hơi chặt. Người đi sửa lại cho ta.” Ngưu Quảng nói với Phan Hương, hẳn ta không muốn bất cứ điều gì bất tiện trong ngày hôm đó.

Ngày hôm đó, ngày mà hẳn chính thức lên ngôi tộc trưởng Tiên tộc.

Ngưu Quảng chờ cho Phan Hương rời khỏi rồi mới nói tiếp:

“Sao thế? Vẫn không tìm ra tung tích?”

“Bẩm đại nhân! Không rõ Âm Dạ đã mang Đăng Long đi đâu nhưng thuộc hạ đã cho Hồng kì truy tìm khắp nơi trong ngoài Tiên tộc. Nhất định sẽ bắt được y.”

“Đăng Long đã ở Tiên tộc không ít, nhất định phải bắt về. Không để bí mật bốn tộc bị lộ ra ngoài.”

“Thưa vâng! Đại nhân, Tuệ Cơ có một thỉnh cầu muốn gửi tới ngài mong ngài chấp thuận.”

“Nói!”

“Bà ấy muốn được dọn vào Nguyệt viên, nói là để tiện đường hầu hạ Lão phu nhân. Hùng Việt cũng vậy, từ nay sẽ không bước chân ra khỏi Nguyệt viên nữa bước.”

“Hừm...” Ngưu Quảng trầm ngâm suy nghĩ.

“Không biết... ý đại nhân thế nào?”

“Không được!” Ngưu Quảng quả quyết. “Việc rời khỏi Bách Tử điện là điều hiển nhiên, chi Hùng Vũ đã không còn, nơi đó hiện giờ thuộc về Ngưu gia tiếp quản. Nếu Tuệ Cơ muốn tìm chỗ ở người cứ nói thế này, ta đã sắp xếp một nơi gần ngay chính điện. Như thế vừa thuận tiện vừa an toàn, Ngưu gia dễ dàng bảo vệ bọn họ.”

“Tuân mệnh!”

Nói là bảo vệ nhưng Lý Kiệt hiểu rằng đó là giám sát. Ngưu Quảng chủ nhân của hãn xưa nay vẫn luôn cẩn thận như thế.

À không! Phải gọi là tộc trưởng đại nhân hiện giờ vô cùng cẩn thận.

“Đằng Long ơ là Đằng Long, nhà người hiện tại đang trốn ở đâu? Vì cớ gì mà Âm Dạ ra tay tương cứu? Hai người cấu kết với nhau từ trước? Hay là Âm Dạ nhìn thấy trong người điểm gì đặc biệt?”

Một thắc mắc nổi lên trong lòng Ngưu Quảng. Hãn thật không hiểu vì sao? Là Đằng Long đặc biệt hay là Âm Dạ vẫn luôn đối đầu với hãn?

Tự trung, Ngưu Quảng quả thực bất ngờ khi Âm Dạ ra tay cứu giúp Đằng Long. Bí mật kiểu này lúc nào cũng làm Ngưu Quảng lo lắng.

...

Lại nhắc đến Tuệ Cơ, sau khi chấp nhận yêu sách của Ngưu Quảng, cũng là ý nguyện của các kì trong tộc để cho Ngưu gia đứng lên nắm quyền, Tuệ Cơ không chịu rời khỏi Hùng Việt nửa bước. Trong tâm trí bà lúc này không còn Tiên tộc nữa, thứ duy nhất còn lại chính là Mỹ An và Hùng Việt.

Tuệ Cơ thả một nén hương đặt lên bàn thờ của Hùng Vũ, bà chấp tay vái lạy ba vái. Bên cạnh đó vẫn còn một hương án mà ngày ngày Tuệ Cơ vẫn thường lễ cúng, vẫn luôn lau chùi quét dọn sạch sẽ.

Người nào mà được thờ chung với Hùng Vũ?

“Đại nhân! Điều mà ngài dặn dò tôi đã không thể làm được? Tuệ tôi cảm thấy vô cùng có lỗi, chỉ xin ngài lượng thứ...”

“Tránh ra...”

Ngay lúc Tuệ Cơ còn đang khẩn vái thì tiếng Mỹ An vang lên thánh thót. Cô my nương nhỏ này xưa nay tính tình vẫn luôn nóng nảy như thế.

“Có chuyện gì vậy?” Tuệ Cơ bước ra hỏi.

“Mẹ xem, chúng không cho con ra ngoài?”

Số là Mỹ An muốn ra khỏi cửa nhưng Huyết Đồ canh gác nghiêm ngặt không cho bất cứ ai dời nửa bước.

“Ở lại đây với em con không phải là tốt hơn sao? Lại đây!”

Tuệ Cơ động viên nhưng bà thừa biết đó là mệnh lệnh của Ngưu Quảng. Giờ phút này, ba mẹ con bà thậm chí không thể tự chủ bản thân được nữa.

“Tuệ Cơ! My nương! Đây là mệnh lệnh của ngài tộc trưởng, chúng thuộc hạ không dám làm trái. Chỉ xin hai người niệm tình quay vào bên trong.”

“Ai là tộc trưởng...”

“Đủ rồi!”

Mỹ An chưa kịp nói hết câu thì Tuệ Cơ đã kéo lại. Bà không muốn dây dưa thêm nữa. Ngoan ngoãn ở lại trong điện chỉ ít có thể bảo toàn tính mạng cho mẹ con bà.

“Mẹ à! Lẽ nào cứ để bọn chúng lộng hành hay sao?”

“Im miệng!”

“Mẹ! Chẳng lẽ cứ để Ngưu gia làm phản? Con không chịu được.”

Phản hay không phản? Chẳng qua là cái danh của người tự coi mình là chính đạo gọi kẻ phản đạo mà thôi.

Ngưu gia bây giờ đã là thế lực không thể chống lại, cho dù chúng nói là thế thiên hành đạo cũng chẳng ai dám thắc mắc.

Tuệ Cơ hiểu rõ điều này, vì thế mà trước câu hỏi của Mỹ An, bà chỉ biết im lặng không nói bất kì điều gì. Giữ lại cơ nghiệp của Hùng Vũ không phải là điều Tuệ Cơ không muốn. Chỉ đơn giản là không thể mà thôi!

Có lẽ số trời đã định?

Nhắc đến số trời, không biết ông trời có lại chiếu cố đứa trẻ ấy không? Tuệ Cơ cũng giống người chồng đã mất, bà luôn nhớ đến Đăng Long, bà luôn cầu mong cho đứa trẻ ấy bình an vô sự.

Nhưng vì cơ nghiệp, phải chăng bà nên hi vọng có một ai đó vẫn còn quay lại? Nội tâm Tuệ Cơ trở nên giằng xé, dường như nó lại đau thương như thể mười năm về trước?

“Tất cả chỉ tại ả yêu nữ đó thôi, cả tên Đăng Long khốn kiếp!”

Bốp!

Lần này thì không chỉ im lặng. Mỹ An thấy mình choáng váng. Cô vừa bị ăn cái tát thẳng mặt.

“Mẹ đánh con? Từ xưa đến nay mẹ chưa từng đánh con. Vậy mà chỉ vì Đăng Long, chỉ vì Như Tranh mà mẹ lần đầu đánh con? Mẹ... con hận

mẹ!”

Giọng nói thảng thốt, Mỹ An bỗng dừng ứa nước mắt.

Như Tranh đã hại cha cô như thế vậy mà mẹ cô vẫn còn bao che?

“Quý xuống!”

Tuệ Cơ bắt Mỹ An quỳ gối trước linh vị của Hùng Vũ. Bà bắt con mình phải sám hối, hi vọng Mỹ An có thể nhận ra lỗi lầm của mình.

“Ta hỏi con, Như Tranh đã hại người nào bao giờ chưa?”

“Rồi! Chính ả đã hại cha con?” Mỹ An trở lời.

“Hỗn xược! Còn ăn nói vô căn cứ?”

“Con không hề vô căn cứ.” Mỹ An quả quyết. “Con khẳng định Như Tranh chính là gian tế của Thủy tộc.”

“Mỹ An à? Đến giờ này mà con vẫn còn u mê không tỉnh hay sao?”

Tuệ Cơ khóc. Bà đánh con đau một thì trong lòng đau mười. Bà cảm thấy có lỗi, không những với chồng mà còn với chính Đăng Long và Như Tranh.

“Là do tai con nghe được...” Mỹ An kể lại.

Hôm đó cô đến Ngưu phủ tìm kiếm Lý Kiệt. Mỹ An là muốn học lại phép thuật, đặc biệt muốn Lý Kiệt chỉ bảo cho mình. Bởi vì ông ta có tiếng là một cao thủ?

Mỹ An muốn bảo vệ gia đình, bảo vệ Tiên tộc.

Vừa hay, hôm đó cũng là cái ngày Đăng Long tìm đến Ngưu phủ. Cái ngày mà y quyết định đặt cược tính mạng của mình và của Như Tranh vào

một ván cờ.

Kết quả thì ai cũng biết. Đăng Long đã thất bại, Như Tranh đã chết. Ván cờ ấy, Đăng Long đã thua một cách đau đớn.

Nhưng nguyên do của việc thất bại lại đến từ một biến số rất nhỏ Đăng Long không hề nghĩ tới.

“Dù cho Như Tranh là người Thủy tộc đi chăng nữa, người cũng nhất định bảo vệ?”

Là câu nói này, chính câu nói của Ngưu Quảng. Mỹ An ở ngay phòng bên, từng câu từng chữ Mỹ An đều nghe rõ mồn một.

Cả cuộc đối thoại sau đó giữa Đăng Long và Ngưu Quảng Mỹ An đều nghe thấy hết. Y đã nói sẽ ám sát lão phu nhân, ám sát mẹ cô, cả em cô nữa.

Là vô tình hay hữu ý Mỹ An có được cơ duyên nghe lỏm giao dịch bí mật giữa Đăng Long và Ngưu Quảng? Hay chẳng chính Ngưu Quảng tạo ra cơ duyên ấy cho cô?

Mỹ An lúc đó trong lòng nổi lên một cơn tức giận. Chính là một người Thủy tộc đã hại cha cô. Rồi thì Đăng Long quyết chí bảo vệ ả ta là do y đã trúng phải bùa chú. Tất cả cơn tức giận, tất cả sự hận thù Mỹ An đều trút lên đầu Như Tranh.

Điều mà cô cho là đúng, điều mà cô đã thực hiện, đó là giết Như Tranh. Phải báo thù, cũng như phải trừ đi hậu họa cho Tiên tộc.

Điều đó thì có gì sai cơ chứ?

“Lời nói của Ngưu Quảng mà con cũng tin hay sao?” Tuệ Cơ nghiêm giọng hỏi.

Cái sai là do không biết phân biệt đúng sai đó thôi.

“Nhưng chính miệng Đằng Long đã nói sẽ giết...”

“Im miệng! Ta không cho phép con nhắc đến Đằng Long. Không được phép.”

Không thể hiểu nổi, Mỹ An bị trách phạt một cách vô cớ. Trong lòng Mỹ An lúc này vô cùng âm ứ.

“Hãy quỳ ở đây cho ta. Khi nào chính con nhận ra lỗi lầm của mình mới được đứng lên.” Tuệ Cơ kiên quyết.

“Hùng Vũ à? Có phải chúng ta đã nuông chiều nó quá mức rồi không? Ông nói xem tôi phải dạy bảo con bé thế nào cho phải?”

Tuệ Cơ than thở trong lòng. Bà hi vọng Mỹ An bị phạt sẽ giúp con mình tu tâm dưỡng tính. Nhưng liệu Mỹ An có chịu tình ngộ? Mỹ An chẳng thấy mình làm bất cứ điều gì sai trái. Không hề làm sai!

Gió lại bắt đầu nổi lên!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 48

“Nhà dò! Tôi muốn qua sông!”

Một người lái dò đang lúi húi neo thuyền thì có tiếng gọi vang lên. Ông lão chưa kịp nhìn thấy mặt khách vì trời mờ sương nhưng lúc này trong bụng đã thầm than thở mấy câu.

“Mới sáng sớm mà đã có kẻ nào muốn qua sông thế này?”

“Quan khách à,…”

Ông lão đang có ý định từ chối nhưng chưa cất lời thì bỗng một người đã bước lên thuyền, hấn ta ngồi bịch xuống đầu bên kia. Nếu không có những kinh nghiệm của mấy mươi năm đưa dò, có lẽ con thuyền của lão đã bị một phen chao đảo. Lạ thật, cú đặt chân ấy của người quan khách thực sự quá đổi nặng nề và đường đột.

“Nhà anh muốn qua sông vào giờ này chẳng?” Ông lão hỏi.

Mạnh dạn gọi bằng “nhà anh” vì có lẽ cái tuổi của lão hiện tại cũng hiếm có người sánh bằng.

“Ông lão sợ sương dày đặc không qua được bờ bên kia phải không?” Người khách hỏi lại.

“Ha ha!” Ông lái dò phá lên cười rồi nói tiếp: “Lão đây qua khúc sông này số lần có khi còn nhiều hơn cả tóc nhà anh rồi ấy chứ? Việc gì mà phải

sợ. Nào! Nhà anh ngồi cho vững! Đò lão sắp sửa qua sông, thủy quái chớ đến làm phiền.”

Ông lão vừa vung mái chèo vừa ngân nga dăm ba câu hát. Xem chừng, cho dù trời đất biến đổi cỡ nào cũng chẳng ngăn được ông lão chở khách qua sông.

Tuy nhiên đi vào buổi sớm đúng là hơi sợ. Ông lão lái đò không sợ khúc sông bởi vì nó đã nằm lòng trong tâm trí ông tự thuở khi còn tóc mây để chỏm. Ông cảm thấy đặc biệt và lạ lùng. Cái người khách kia? Hẳn ta làm cho ông lão tò mò muốn nhìn thấy được khuôn mặt. Làn nước sâu thăm bao phủ bởi lớp sương khói mong manh. Ông lão vẫn vững tay chèo, thuyền trôi một quãng, đáng nhẽ lúc này lão đã phải đổ mồ hôi mới phải? Nhưng đâu vẫn thấy lạnh toát, có lẽ hơi lạnh từ trong làn nước bốc lên? Ông lão mạnh dạn nhìn thẳng vào người quan khách. Anh ta quả thực đặc biệt, bởi vì ông lão vẫn rõ mồn một cái bóng tay chèo của mình in lên mặt nước nhưng lại chẳng thể thấy được khuôn mặt người kia?

“Thủy quái ư?”

Một dòng suy nghĩ bất chợt hiện hữu trong đầu ông lão làm cho nỗi sợ ngày một lớn lên. Lúc này ông ta chỉ mong quãng đường nhanh chóng ngắn lại. Trong miệng vẫn luôn lẩm bẫm vài tiếng như thể một lời thỉnh cầu đến đấng linh thiêng.

“Giang thần phù hộ! Giang thần phù hộ!”

“Thì ra ông lão cũng sợ thủy quái ư?” Người khách lên tiếng hỏi lại.

Lúc này ông lão suýt nữa phá lên cười sặc. Ông ta chẳng dám cười chê người khách, ông cười chính bản thân ông mà thôi. Nếu lạnh thì do gió trời, đi đò bao năm tự dưng hôm nay thần hồn lại nát thần tính? Đò đâu thủy quái ở khúc sông này?

“Thú thực với nhà anh, lão đến gần này tuổi rồi, cũng ngày ấy năm đi lại sông nước, nói chung vẫn là chưa có cơ may thấy được thủy quái bao giờ. Ha ha, chắc tại thịt lão không ngon đây mà.”

Ông lão tươi cười sáng khoái. Cho dù chỉ có một người qua sông ông vẫn sẵn lòng dò đưa. Lăn lộn bao năm ngày tháng với nghề này rồi cho nên ông lão chẳng còn điều gì phải sợ?

Hôm nay là lần đầu tiên trong đời ông sợ người khách qua sông. Chắc tại già rồi, thần trí không còn được vững như trước.

Vào mùa đông, đặc biệt những ngày mờ sương thế này, người dân bản xứ còn lâu mới dám sang sông. Có lẽ vị quan khách này còn việc gì gấp, ông lão vì thế không nỡ chối từ? Làm việc giúp đời ở tuổi của lão chẳng những là để kiếm bát cơm ăn, có khi nó còn là niềm vui thú cũng nên.

“Xin hỏi, nhà ông ở bờ bên này hay bờ bên kia?”

Bên này hay bên kia? Bờ bên kia chính là Tiên tộc mất rồi, anh chàng muốn hỏi ông lão là người tộc nào đấy thôi!

“Quanh năm đi lại hai bờ cho nên lão đây cũng chẳng nhớ rõ. Đâu thì cũng uống nước đục sông này lớn lên, hà cứ phân biệt bờ nọ bờ kia há quan khách?”

Ông lão từ lâu đã chẳng coi mình là người tộc nào. Ông sống để chờ đò, sống để mua vui cho bản dân thiên hạ. Có khi ông tự coi mình là người của chính giữa trời đất bao la.

Nói rồi cười lớn, tiếng cười làm cho người khách trong lòng chột xung động. Y hiện tại cũng như ông lão lái đò đấy thôi. Y không biết mình là người tộc nào, và cũng chẳng muốn biết.

Điểm khác duy nhất có lẽ chính là chuyện mua vui cho thiên hạ. Muốn y mua vui cho thiên hạ ư? Đừng hòng!

Một người đi lại một thân một mình, bao quanh anh ta còn có màn đêm che phủ ngăn cách với chúng nhân. Có lẽ người này phải chịu những nỗi bi ai thống khổ không ai được biết. Ông lão lái đò đã nghĩ như thế với người quan khách.

Hoặc cũng có thể, chính y mang lại đớn đau thù hận cho thế gian?

“Đến rồi!”

“Đa tạ!”

Đằng Long trả cho ông lão lộ phí rồi bước lên bờ.

“Nhà anh muốn đến Tiên tộc phải không? Thứ cho lão đây nhiều chuyện, mấy ngày hôm nay nếu không phải người Tiên tộc thì khó lòng nào mà đi lại được.”

“Tại sao?”

“Quan binh Tiên tộc dạo này tuần hành ráo riết lắm. Là vì họ sắp Tế trời.”

Tế trời? Nó là thứ gì không biết?

Mặc kệ! Đằng Long ta còn việc phải làm.

Đằng Long bước đi trong thoáng chốc. Thứ duy nhất mà y để lại chính là một cơn sợ hãi của ông lái đò.

Có phải ma quỷ gì chăng? Người khách ông lão vừa chở qua sông ấy... anh ta hiện hữu mà lại như không tồn tại.

...

Cuối cùng đã đến ngày này. Mười lược, dăm lược đã gom đủ. Người Quảng bước đi những bước cuối cùng trên con đường đến với đỉnh cao danh vọng.

“Trời tròn chẵn chặn, người được nhìn lên chỉ có ta.”

“Đất vuông rộng lớn, muôn dân phải quỳ gối dưới chân ta.”

Phía trên đài cao kia, âm thanh vang vọng khắp trời. Từng đôi nam công khua trống múa chiêng không ngớt. Những người vũ nữ thì cầm dải lụa ca múa uyển chuyển dịu dàng.

Màn ca vũ này chính là mở đầu cho lễ tế trời. Thanh âm mà con dân Tiên tộc tạo ra bay lên đến tận trời xanh. Là tiếng gõ trống trời của người Tiên tộc, mở đường cho những ý nguyện mà họ muốn gửi đến với trời cao thăm thẳm.

Con người... họ luôn nhìn lên trời cao mà ước vọng. Bởi từ thuở sinh ra, trời cao là nơi họ không tài nào với tới.

Bầu trời cũng là tượng trưng cho quyền lực tối thượng.

Chỉ có trời cao chấp thuận, kẻ nắm quyền lực mới đủ danh chính ngôn thuận đường đường chính chính trị vì con dân của mình. Chỉ có trời cao chấp thuận, người đó chính thức đứng trên đỉnh cao danh vọng dân chúng tôn thờ.

Không ai ngoài lệ và Người Quảng cũng thế.

Đoàn ca vũ dàn sang hai bên để chào đón vị tộc trưởng của họ. Người mặc bộ quần áo cao quý nhất, sang trọng nhất. Người uy nghiêm nhất, kẻ quyền lực nhất. Hắn ta đang tiến từng bước đến với tế đàn.

Tế đàn cao tới chín trượng có bày hương án khói bay nghi ngút. Bên trên sắp đặt cơm nếp trăm ván, bánh chưng trăm chiếc. Bò, dê, lợn mỗi thứ một con.

Nghi thức thứ nhất, Phụng Dương bên tả dâng lên ba nén hương, Ngưu Quảng nhận lấy rồi quỳ xuống. Bên dưới cũng nhất loạt quỳ theo, biến người kéo dài trăm trượng. Ngưu Quảng đập đầu ba cái sát đất rồi đứng lên thắp hương.

Nghi thức thứ hai, Thiệu Bình bên hữu dâng lên chén rượu. Ngưu Quảng lại quỳ xuống lạy tiếp ba lạy rồi rải chén rượu xuống đất.

Nghi thức thứ ba, hai bên tả hữu cùng chung bưng ra mỗi bên một đĩa gạo. Ngưu Quảng mỗi tay bốc lấy một nắm rồi ném vào khoảng không.

Hắn phóng tầm mắt ra xa hướng đến chân trời sâu thẳm. Khoảng cách giữa trời và đất quả thật nhỏ bé, dường như ở tại nơi đó trời đất đang hòa làm một, trời đất hội tụ ngay tại con người Ngưu Quảng đấy ư?

Trời đất này, thiên hạ này, giang sơn này. Cuối cùng đã thuộc về hắn.

“Trời cao là cha, đất dày là mẹ. Điều thần chứng giám, các vị tổ tiên phù hộ. Ta... Ngưu Quảng... kể từ hôm nay trên vâng mệnh trời, dưới thuận ý dân. Tất cả vì một Tiên tộc hùng mạnh.”

“Tất cả vì Tiên tộc, tất cả vì Tộc trưởng.”

Bên dưới đồng thanh hô vang theo lời hiệu triệu của Ngưu Quảng, lời hiệu triệu của vị tộc trưởng chễm chệ oai nghiêm.

...

Trời cao luôn có cái đạo của trời cao. Nhưng con người cũng có cái lẽ của con người. Kẻ đi đến cuối cùng mới là người chiến thắng. Ngưu Quảng

luôn tin như thế.

Hắn là kẻ tính toán đến cuối cùng, sống sót đến sau cùng. Hắn là một người chiến thắng. Cho dù con đường hắn đi, cái đạo có thuận trời cao hay không hắn chẳng cần biết.

Vì đạo của trời ai mà biết hết?

Nhưng trời luôn luôn xoay vần thế gian. Con người không thể nằm ngoài guồng quay đã được định sẵn. Mọi thứ không phải tồn tại mãi mãi, mọi thứ không phải bất di bất dịch.

Và...

Có một kẻ luôn là biến số Ngưu Quảng không thể ngờ tới. Cho dù trước nay hắn luôn tự tin nắm vững kẻ đó trong tay, kì thực, đó là số mệnh định sẵn dành cho kẻ đó, không phải dành cho Ngưu Quảng mà hắn vẫn thường lầm tưởng.

Kể cả những nỗi đau thương, bọn chúng vốn được dự đoán trước rồi. Những kiếp nạn ấy là do ông trời sắp đặt. Cứ tạm thừa thãi đổ tại trời xanh thế đi, dù sao, đây là dấu mốc quan trọng dành cho một kẻ số mệnh đầy rẫy bí ẩn sâu xa.

Một bóng hình nhỏ nhắn đột nhiên đứng dậy giữa rừng người đang quỳ trước mặt Ngưu Quảng.

Tất cả đều phải phủ phục trước sự uy nghiêm của vị tộc trưởng, tại sao có kẻ lại dám cả gan đứng lên?

Kẻ đó, không chắc đã là người Tiên tộc mà phải quỳ gối trước Tiên tộc.

Kẻ đó, bất luận thế nào cũng không để ý đến những thứ tồn tại xung quanh.

Kẻ đó chỉ nhìn về một phía, hướng mắt thật xa vươn tới chín trượng đài cao. Hướng đến Ngưu Quảng.

Đằng Long đích thực là một biến số.

Gió lại nổi lên rồi!

...

“Hai người, mau chặn hãn lại cho ta!”

Ngưu Quảng ra lệnh cho hai người bên cạnh ở trên đài cao. Đó chính là Thiệu Bình và Phụng Dương. Hãn đã sớm biết sự tình xảy ra theo chiều hướng đó. Một chước cuối cùng, con cò cuối cùng Hùng Vũ sắp đặt để chống lại hãn trong ngày trọng đại.

Quân đội của hãn đâu? Chẳng phải hãn ta là một chân truyền tộc trưởng từ phía Hùng Vũ hay sao? Một kẻ tự cho là khôn ngoan khi mà cố tình giả chết?

Hình như... Ngưu Quảng lại đang lầm tưởng đến một người khác. Hãn đã sai rồi! Người đến không phải Hùng Việt nên không thể nào mà có quân đội, cũng không thể nói là người kế vị chính thức Hùng Vũ để lại. Hùng Việt thực sự suýt chết, không phải giả chết giống như Ngưu Quảng thâm nghĩ. Nếu không có một bàn tay tác động, nếu không có sự trợ giúp của người cùng chung dòng máu?

Người đến chỉ có một mình, không chính thức, nhưng cũng có thể coi là truyền nhân Hùng Vũ. Bởi vì một nhẽ, bởi vì câu nói nửa vời Hùng Vũ chưa kịp hoàn thành. Đằng Long vẫn luôn hi vọng, vẫn luôn tâm niệm, máu

trong cơ thể của y một phần cũng giống loại máu chảy trong huyết quản Hùng Vũ.

Phải chăng là một dòng máu linh thiêng?

“Đứng lại!”

“Kẻ nào? Mau báo rõ họ tên!”

Bọn Huyết Đồ bên dưới một đám bắt đầu ra mặt. Chúng phụ trách việc canh gác hôm nay. Huyết Đồ cần phải đảm không để bất kì kẻ nào lạ mặt xuất hiện trong lễ Tế trời. Nực cười chưa? Kẻ lạ mặt chẳng phải đang đứng sờ sờ ra đây. Biến người tụ tập đông đúc, làm sao Huyết Đồ kiểm soát hết được?

Đằng Long vẫn đứng ở đó, vẫn im lặng.

“Có nhận ra hãn hay không?” Thiệu Bình đến nơi thì hỏi.

Thiệu Bình sờ dĩ phải hỏi câu ấy vì hãn đã nghĩ chỉ có một kẻ duy nhất tìm đến phá rối hôm nay. Không còn cái tên nào khác ngoài Đằng Long.

“Bấm quan lang, thuộc hạ vẫn chưa nhìn rõ.” Một Huyết Đồ trả lời.

“Người! Ngẩng mặt lên cho ta xem? Người là ai lại dám ngang nhiên đứng lên trong khi bốn tộc còn đang làm lễ?”

Thiệu Bình lên tiếng quát. Người đứng trước mặt liệu rằng có phải Đằng Long?

Người kia nghe tiếng Thiệu Bình thì ngẩng nhìn lên. Y mặc một bộ đồ đen, khoác chiếc áo choàng màu đen kín thân. Đặc biệt y có mái tóc để xõa che đi một bên mắt.

“Hãn là ai? Hình như ta chưa từng gặp?” Thiệu Bình thầm nghĩ.

Hắn không nhận ra ư? Một Đẳng Long đang đứng ngay thẳng trước mặt của hắn mà không nhận ra được ư?

Không!

Một Đẳng Long hoàn toàn khác!

Không còn khăn che mặt, không còn buộc tóc sau lưng. Đẳng Long đã cắt đi mái tóc của mình, y chỉ để nó dài ngang vai, đủ dài để che đi một bên mắt. Y vẫn thích thế, Như Tranh cũng thích thế. Đẳng Long có nước da trắng bạch, là vì che mặt lâu ngày hay còn lí do nào khác?

Diện mạo đã hoàn toàn thay đổi. Chẳng có vết sẹo nào hết, gương mặt Đẳng Long bình thường như bao người khác.

Nhưng bình thường đến nỗi cô độc và lãnh khốc.

Một ánh mắt băng hàn nhìn lên Thiệu Bình.

“Là y?” Phụng Dương âm thầm xung động.

Là y? Y đã quay lại?

Là y? Tại sao thoát rồi vẫn còn quay lại?

Đây là... đây là gương mặt thật sự của y?

Đẳng Long!

Trong lòng Phụng Dương tràn ngập mâu thuẫn. Vừa vui sướng khi thấy Đẳng Long bình an vô sự, vừa đau đớn khi biết chắc chắn Đẳng Long quay lại là một quyết định liều lĩnh.

Đôi mắt hồ sâu không đáy của nàng chẳng thể kìm chế cho được, nó đang long lanh một hai hàng lệ, nước mắt chỉ trực trào ra.

“Người là ai? Mau nói!” Thiệu Bình quát.

Hắn thầm quan sát phản ứng của Phụng Dương và rồi dường như hắn ta bắt đầu nhận ra một điều gì đó.

“Ta...” Đặng Long lên tiếng. “Là một ai đó!”

Trả lời vô cùng cộc lốc? Thiệu Bình nghe thấy thì liền nổi giận. Bây giờ hắn đã là một quan lang của Tiên tộc, kẻ nào hỗn láo dám nói với hắn thế này cơ chứ?

“Người...”

“Quan lang cẩn thận!”

“Bảo hộ quan lang!”

Thiệu Bình chẳng kịp quát lên với kẻ lạ mặt thì mấy Huyết Đờ bên cạnh đã vội hét lớn rồi thì cuống quýt xúm lại phía hắn.

Đặng Long – Kẻ lạ mặt đột nhiên lao tới hướng thẳng về phía Thiệu Bình.

Sát khí!

“Mỵ nương! Cẩn thận, hãy theo ta lùi lại.”

Thiệu Bình kéo tay Phụng Dương lùi ra phía sau. Nhiệm vụ chặn kẻ lạ mặt giao lại cho đám Huyết Đờ.

Xoẹt! Xoẹt!

Hàng loạt thanh kiếm đã được tuốt ra khỏi vỏ. Trước mặt Đặng Long mấy chục Huyết Đờ kiếm gươm vô cùng sáng loáng.

“Mau bắt hắn lại cho ta!” Thiệu Bình ra lệnh.

Một mình liệu có địch lại số đông?

Số đông ư? Xung quanh ngoài ta thì còn ai nữa? Đẳng Long chẳng hề để tâm đến đám Huyết Đồi trước mặt?

Xung quanh y yên ắng lắm, và cũng vắng vẻ lắm. Chẳng nghe thấy gì, chẳng nhìn thấy gì.

Xung quanh chỉ toàn một màu đen tối mà thôi.

...

Nhưng mà cuộc chiến thì vẫn cứ phải diễn ra theo đúng dự định!

Phụng Dương rút tay ra khỏi Thiệu Bình. Nàng đi về phía Tuệ Cơ và ngồi xuống bên cạnh bà.

“Người này có phải là...” Tuệ Cơ hỏi.

Phụng Dương không đáp mà chỉ lặng lẽ gật đầu đau khổ.

“Đẳng Long! Người có nhất thiết phải thực hiện lời hứa đối với Hùng Vũ đại nhân hay không? Ta không thể biết người đã hứa gì nhưng mà người vẫn có quyền buông bỏ. Tiên tộc đã nợ người rồi, gia đình của ta cũng nợ người nữa. Người làm như vậy thì ta ăn nói thế nào với người đó được?”

Tuệ Cơ trầm cảm thán. Nhưng có một kẻ chẳng hề quan tâm cảm xúc của người bên cạnh.

“Kịch hay bây giờ mới thật sự bắt đầu.”

Lý Kiệt thản nhiên nói. Hắn ta này giờ vẫn ngồi xếp bằng hai mắt lim dim. Chỉ khi Đẳng Long xuất hiện thì hắn bắt đầu lên tiếng.

Giọng điệu của hắn có phần không giống hàng ngày cho lắm.

“Mỵ nương! Tuệ Cơ! Hai người có nhận ra ai hay không?”

Lý Kiệt cúi đầu chào cho phải phép. Mục đích của hắn chỉ là kích thích trí tò mò mà thôi.

“Mau nói! Hắn là ai?” Mỹ An lập tức trúng kế.

“Nếu như my nương Mỹ An đã không nhận ra thì cứ chờ xem, lát nữa là biết ngay thôi.”

Nói rồi Lý Kiệt chăm chú nhìn về phía xa, cho dù cạy miệng hắn cũng không thèm thốt lên nửa chữ.

...

“Bắt lấy hắn!”

Huyết Đồ lập tức xông tới sau khi nghe được hiệu lệnh. Đối thủ của họ chính là người có vóc dáng nhỏ nhắn kia sao?

Nhưng bóng hình ấy thoát ẩn thoát hiện.

Đằng Long không để đối phương theo kịp bản thân. Tay phải ngăn cản đối phương chém kiếm, tay trái lập tức tung một cú đấm rất mạnh vào ngực. Huyết Đồ đầu tiên xông đến đã bị hạ gục trong giây lát. Tiếp theo, Đằng Long thuận thế bay người về sau kẹp cổ một Huyết Đồ khác khiến cho đối phương bất tỉnh nhân sự.

“Đây là cái gì?”

“Chính là sơ đồ cơ thể con người! Đằng Long, người xem, ta đã đánh dấu tất cả vị trí yếu điểm cho người rồi đây.”

“Làm vậy làm gì cơ chứ?”

“Chẳng phải giúp người luyện kiếm hay sao? Nếu người tấn công chính xác điểm yếu đối phương thì có thể đánh bại hẳn rồi. Đúng không?”

Không sai! Nàng nói đúng, chỉ cần chúng không thể chạm vào người của ta.

Đằng Long luôn lách di chuyển rất mau lẹ, không bao giờ, y không bao giờ để cho đối phương tiếp cận được mình. Bởi vì xung quanh y ăng chỉ mỗi có gió là đang nổi lên. Bất kì hành động nào của kẻ địch đều làm gió thổi. Gió mang đến cho Đằng Long điềm báo nguy hiểm. Nhờ gió mà y né tránh, nhờ gió mà y đỡ đòn hết lần này đến lần khác.

Với gió ở quanh, Đằng Long dường như không có điểm yếu?

Có chứ!

Nào là khuỷu tay, bắp chân. Nào là đầu gối, cổ họng. Nào là mạn sườn, ổ bụng. Tất cả vị trí trên cơ thể con người đều sẽ trở thành điểm yếu cho người luyện võ.

Nhưng...

“Võ thuật quả nhiên lợi hại! Kẻ này rốt cuộc lai lịch thế nào?” Ngưu Quảng trầm ngâm.

“Ý đại nhân là?”

Vũ Lâm vừa đứng bên cạnh Ngưu Quảng vừa e dè. Hẳn ta dẫn đầu một đám thị vệ Ngưu gia tiến đến bảo hộ chủ nhân. Kẻ gây sự là ai mà được đại nhân xem trọng như vậy?

Trong lòng Vũ Lâm nổi lên một luồng khó chịu. Trước đó đã có Đằng Long khiến hẳn nhất quyết phải giết bằng được, giờ lại đến lượt tên này?

Điểm yếu Đằng Long bị gió che đậy nhưng mà của đám Huyết Đồ thì không. Chúng cứ thế lần lượt phơi bày điểm yếu của mình trong lúc di chuyển. Đằng Long chỉ cần đánh trúng và thế là hạ được từng tên, từng tên một.

“Kẻ này? Hãn...”

Những người đứng xa chỉ biết một người đấu lại với mấy chục người mà không thể biết được ánh mắt ấy.

“Mắt của hãn...”

Đám Huyết Đồ hoảng sợ khôn cùng. Mỗi lần Đằng Long di chuyển lại gần bọn chúng tức thì ánh mắt ấy lại hiện ra.

Ánh mắt đen láy như vô hồn. Và quan trọng hơn, ánh mắt luôn nhìn xuống đất.

“Giao đấu không cần quan sát? Huyết Đồ nhất quyết không phải đối thủ của y.” Lý Kiệt lên tiếng.

“Mẹ, kẻ này là ai thế? Hãn đến đây làm gì?” Mỹ An hỏi nhưng chỉ nhận được sự im lặng của Tuệ Cơ. “Phụng Dương, chị có biết là ai hay không?”

Chẳng ai trả lời, thậm chí Mỹ An còn nhận cái hừ khinh bỉ từ phía Lý Kiệt.

“Mỵ nương chẳng cần phí sức quan tâm. Cứ ngồi chờ xem liệu y có thể đi được bao xa.”

Ta... có thể đi được tới đâu?

Đằng Long chưa thể trả lời ngay được. Chỉ biết, nếu như Đằng Long đánh bại được đám Huyết Đồ, quãng đường mà y đi được kéo dài thêm ra

một chút.

Đừng hòng ngăn cản ta nữa!

Ta... chẳng cảm thấy gì!

PHONG KIẾM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 49

Một!

“Làm lại!”

Hai!

“Làm lại!”

Ba!

“Làm lại!”

Một đứa trẻ đang cầm trên tay kiếm gỗ rồi thử dốc, y không biết mình đã đánh vào cây biết bao nhiêu lần? Điều quan trọng, người đàn ông bên cạnh của y, người đang xếp bằng ngồi trên tảng đá, ngài ấy không cho đứa trẻ dừng lại. Sơn thần bắt buộc Đẳng Long chém kiếm không thôi.

“Người có biết tại sao ta lại bắt người chém kiếm xuống gốc cây này hay không?”

“Con không biết, thưa ngài.”

“Vì thế trạng của người vô cùng yếu đuối. Lực đánh từ cánh tay phải của người nếu không luyện tập tất sẽ trở nên hoàn toàn vô dụng.”

“Làm lại!” Sơn thần nghiêm giọng.

“Dạ, thưa sư phụ!”

...

Trong mười năm luyện kiếm, có bao giờ y ngừng chém kiếm chưa nhỉ?

Không bao giờ!

Đặng Long đã làm như thế trong suốt thời gian mười năm ròng rã. Y làm nhiều đến nỗi giữa lòng bàn tay của y chai phồng lên vàng vọt. Y chỉ không hiểu, một việc lặp lại nhiều lần rốt cuộc có làm thân thể của y cường tráng lên không? Sơn thần bắt y luyện kiếm nhưng lại không hề chỉ dạy bất kì chiêu thức nào cả. Ngài có dụng ý gì đây? Hay là chỉ muốn y tốn thời gian vào việc chẳng hề đem lại lợi ích.

Ngay việc luyện kiếm cũng đã đem lại một luồng suy nghĩ mông lung dành cho Đặng Long. Y không biết được lực đánh của cách tay mình mạnh đến bao nhiêu. Y không bao giờ giao đấu một cách nghiêm túc, y không nhìn nhận bản thân một cách đầy đủ?

Một... Hai... Ba...

Đặng Long lại đếm, y hệt như lúc mình đang luyện kiếm. Chỉ khác lần này y đếm số người bị mình hạ gục. Mỗi một đòn đánh là một kẻ địch bị loại khỏi vòng chiến đấu. Trong chốc lát, Huyết Đồ không còn một ai đứng vững.

Ai kia?

Hình bóng ai đó hiện về trong mắt Đặng Long.

Là Như Tranh nàng sao? Nàng ở trên cao đợi ta đấy ư?

Được! Đợi ta đánh bại đám này xong xuôi rồi sẽ sánh bước bên nàng.

...

“Đủ rồi!”

Một thanh âm hùng hồn vang lên từ trên đài cao. Ngưu Quảng nhìn chăm chăm về phía Đẳng Long và quát.

“Bốn Tộc trưởng chấp nhận người! Đó chính là năng lực của người phải không? Như ta đã hứa, như lời thỉnh cầu của người đối với ta. Ngưu Quảng chấp nhận người làm thuộc hạ. Người... Đẳng Long!”

Thanh âm vang lên làm cho bên dưới thất kinh.

Đẳng Long?

“Mẹ! Y là Đẳng Long? Y mà là Đẳng Long?” Mỹ An hỏi gấp.

“Tuệ Cơ và mỹ nương Phụng Dương chẳng phải nhận ra từ đầu rồi sao? Xem ra mỹ nương Mỹ An có một nhãn lực quả là kém cỏi.” Lý Kiệt mỉa mai.

“Người...” Mỹ An trừng mắt nhìn Lý Kiệt rồi sau quay sang Tuệ Cơ hỏi tiếp: “Nhưng... nhưng mà khuôn mặt đó... chẳng phải?”

Mỹ An e dè, trong thoáng chốc cô chẳng thể nào hiểu nổi. Một người có bề ngoài hoàn toàn khác, khuôn mặt hoàn toàn khác. Sao lại có thể là một Đẳng Long mà cô đã từng quen biết?

Chẳng phải vẫn là ánh mắt ấy ư?

“Đẳng Long, chỉ là dùng hai lớp ngụy trang che đi mà thôi. Y hình như mới cắt tóc nữa.” Phụng Dương nhẹ nhàng trả lời, trong tay nàng vẫn đang ôm khư khư một vật gì đó.

“Nhưng y làm sao có thể một mình đánh bại bấy nhiêu Huyết Đồ?”

“Y có thể!”

“Phụng Dương, chị có bằng chứng gì mà khẳng định?”

Khẳng định người đó chính là Đăng Long hay khẳng định Đăng Long có một tuyệt kỹ chưa từng thể hiện?

“Chẳng phải đã xảy ra rồi ư? Vả lại, ta cảm thấy thế.”

Câu trả lời của Phụng Dương càng khiến Mỹ An mơ hồ. Vừa lúc ấy, có một bóng hình lướt qua tầm mắt của cô.

Một ánh mắt đáng sợ đã liếc nhìn cô.

“Người... Đăng Long, người định làm gì?”

“Hừ!”

Thôi đúng rồi! Cái hừ lạnh trong cổ họng ấy, không lẫn vào đâu được nữa. Chính là Đăng Long!

Thịch!

Ánh mắt kia là gì? Mỹ An sợ hãi chỉ vì ánh nhìn lạnh nhạt Đăng Long mang lại.

Đăng Long chẳng thèm trả lời đối phương, y bước tiếp, y muốn đi đến một khoảng sân rộng đang chờ đón mình. Vẫn còn mấy chục bước nữa mới đến được nơi hình bóng trên kia. Bước đi quả thực chậm rãi...

Khoảng sân rộng này có lẽ sẽ là...

“Đứng lại!”

Xoẹt! Xoẹt!

Kiểm lại tuốt ra. Huyết Đồ bị hạ nhưng vẫn còn đó thị vệ Ngưu gia. Bọn chúng dẫn đầu bởi Vũ Lâm tiến tới bao vây Đẳng Long. Lần này không có lệnh của Ngưu Quảng, lần này là do hãn ta tự mình quyết định.

Cứ đến thời khắc quan trọng Đẳng Long lại vô tình xuất hiện ngáng đường Vũ Lâm như một vật cản định sẵn. Cái gai trong mắt mà không nhổ bỏ lúc này thì còn chờ lúc nào?

Hôm nay...

“Đẳng Long... hôm nay ngươi nhất định phải chết!”

“Hừ!”

Đẳng Long chẳng nói nửa lời, y vẫn lạnh lùng bước lên từng bước.

Hôm nay...

Kẻ nào dám cản bước ta... cũng phải chết!

Pặc!

Đẳng Long giơ tay phải lên không trung bắt lấy một vật gì đó bay tới.

“Long! Nhận kiếm!”

Phụng Dương nói rồi ném vật mà nàng vẫn ôm khư khư trong lòng của mình về phía Đẳng Long.

Nàng và y thỏa thuận với nhau từ trước?

Không! Nàng chỉ muốn mang theo kỷ vật của Đẳng Long bên người mà thôi. Nào ngờ, ngày hôm nay vật cũ vẫn về tay chủ.

Và ban nãy Đẳng Long cũng chẳng thèm nhìn Mỹ An, y chỉ thuận đường nhìn theo thanh kiếm của mình mà thôi. Y muốn sử dụng đến kiếm.

Đặng Long lấy một mảnh vải buộc chặt vị trí cán kiếm để cho vũ khí của mình không rơi khỏi vỏ.

Bọn thị vệ này... vẫn chưa xứng đáng đối đầu Tàn kiếm!

...

“Người... dám!”

Vũ Lâm thấy hành động của Đặng Long thì tức giận, hấn nhảy lên cao giáng một đòn Lăng Tích vào đầu Đặng Long.

“Chết đi!”

Đâu có dễ?

Đặng Long chẳng dại mà đứng yên cho kẻ địch tấn công. Y chạy lên trước vừa để né đòn vừa vung một đường hoành kiếm thẳng vào đối thủ là tên thị vệ trước mặt.

Lực đánh quá mạnh khiến cho đối phương gục ngay tại chỗ. Thuận tiện vừa lúc Vũ Lâm đang rơi xuống đất, Đặng Long đánh ngược ra phía sau, nhằm thẳng cổ tay Vũ Lâm mà đánh.

“Thôi chết!” Vũ Lâm thảm kêu.

May thay hấn ta vẫn đủ thời gian nghiêng người sang phải bên tránh né. Nếu để Đặng Long đánh trúng e rằng cánh tay của hấn gãy rồi cũng nên.

“Đặng Long... người đã mạnh lên từ lúc nào? Hay đây mới là thực lực mà người che giấu?”

Vũ Lâm âm thầm đặt câu hỏi. Trong bụng hấn phải dè chừng Đặng Long ba phần.

“Tất cả lên!”

Bọn thị vệ Ngưu gia nhất loạt xông tới. Đằng Long không hề nao núng, y nhảy lên chém một đường tung kiếm vào vai của kẻ địch rồi lại nhân đó đưa kiếm vòng qua vai phải đánh vào kẻ khác.

Thị vệ của Ngưu gia tuy đông nhưng xem chừng càng đánh càng rối. Bọn chúng không tài nào tấn công vào người đối phương, ngược lại chỉ một chút sơ hở cũng bị Đằng Long khai thác triệt để.

Một tung, một hoành, cứ thế Đằng Long lần lượt thi triển. Kiếm pháp tuy đơn giản nhưng không hề dễ bị phá giải.

“Y sử dụng kiếm pháp kiểu gì vậy?”

Thiệu Bình quan sát nãy giờ nhưng hăn vẫn không thể nào nhìn ra điểm gì đặc biệt trong bộ kiếm pháp Đằng Long đang ngâm sử dụng, căn bản Đằng Long chỉ dùng tung kiếm và hoành kiếm.

Nhưng điều hăn lo nhất là...

“Đằng Long liệu có dùng được chân khí?”

Kiếm pháp đơn giản cho nên ít người có thể nhìn ra những điểm tinh tế của nó. Trừ phi một kẻ tinh tế không kém.

“Nếu như ta đoán không nhầm... Tung Hoành thức?” Lý Kiệt ngồi bên Phụng Dương đột nhiên thảng thốt. “Lẽ nào?”

“Cái gì mà Tung Hoành thức? Nó là cái gì?” Mỹ An tựa hồ chẳng có một chút kiến thức gì về kiếm thuật. Lần lượt câu hỏi mà cô đặt ra vô tình bóc trần toàn bộ những sự yếu kém của vị mỹ nương Tiên tộc.

Nên nhớ, đây là con gái chính thống duy nhất Hùng Vũ để lại? Đừng nên làm hỏng danh tiếng cha mình thế chứ?

“Lý Kiệt ông biết về Tung Hoàn thức hay sao?” Phụng Dương cũng tò mò về bộ kiếm pháp Đằng Long sử dụng.

“Môn kiếm pháp này dựa vào việc đánh ra tung kiếm, hoành kiếm một cách lần lượt. Nói chung thì nó cực kì đơn giản.”

Lý Kiệt thẳng thắn trả lời. Nhưng còn một vế mà hắn vẫn để trong lòng không muốn nói ra.

“Đơn giản đến mức vô cùng lợi hại. Đằng Long... người đó... hai người rốt cuộc có quan hệ gì? Tại sao hai người cùng luyện một bộ kiếm pháp? Ta chỉ biết rằng người và người đó chung một sư phụ mà thôi. Hừ! Bắt đầu càng ngày càng thú vị!”

“Vũ Lâm! Cẩn thận, nếu y sử ra tung kiếm, đòn đánh tiếp theo nhất định sẽ là hoành kiếm cho xem.” Thiệu Bình lên tiếng.

...

“Biết được cũng chỉ vô ích mà thôi. Vì sự lợi hại của bộ kiếm pháp này là... tốc độ!” Lý Kiệt nhếch mép, hắn ta đang giữ trạng thái trung lập và cũng không có ý định xông vào trận tuyến.

“Nhanh quá!” Tiếng thét của thị vệ cứ thế vang lên.

Biết được đường đi nước bước của đối phương chẳng kiếm thêm được bao nhiêu lợi thế. Đúng như những gì Lý Kiệt đã nói, sự lợi hại của tung hoành thức là ở tốc độ.

Đằng Long vung kiếm quá nhanh làm cho đối phương chẳng thể nắm bắt. Tất nhiên, bọn chúng theo thế mà chẳng tài nào chống nổi.

Lần lượt thị vệ Ngưu gia đều bị đánh bại.

“Để ta!”

Thiệu Bình không đợi được nữa, hắn ta bắt buộc tiến đến trận tiền.

Trên đường bay tới Thiệu Bình vận khí bắn ra một chưởng Lăng Tích khiến cho Đẳng Long tránh né. Thiệu Bình sau đó sử dụng một đòn Băng Kiếm cực mạnh áp đảo đối phương.

“Nếu như người đến thể hiện năng lực thì quá đủ rồi! Cha ta đã chính thức lên tiếng để chấp nhận người. Mau dừng tay lại!”

Thiệu Bình và cha của hắn xem chừng khi đến đỉnh cao danh vọng thì bị lú lẫn cũng nên.

Đẳng Long không nói không rằng, y một mực chú tâm vào việc đỡ đòn Băng Kiếm. Đẳng Long cố gắng vận sức để nâng Tàn kiếm của mình đi lên.

Một lần nữa sự thực phũ phàng lại được phơi bày. Chân khí giúp ích quá nhiều cho người sử dụng, chỉ cần một đòn là đủ khống chế Đẳng Long?

“Chết đi!”

Thủ pháp rất nhanh! Vũ Lâm từ đâu di chuyển cũng dùng Lăng Tích đánh vào giữa ngực Đẳng Long khiến y bay người ra xa một đoạn.

“Vũ Lâm, người làm gì vậy?” Thiệu Bình quát lớn vì hắn không có ý định làm cho Đẳng Long bị thương.

“Tôi muốn giết hắn!” Đối phương gằn giọng.

“Người điên rồi sao? Cha ta chẳng phải đã nói ông ấy chiêu mộ Đẳng Long còn gì?”

“Quan lang! Người sai rồi! Đẳng Long đến đây không phải là để gia nhập Ngưu gia. Mà là để... trả thù!”

Cho dù Thiệu Bình mê muội đến đâu thì rốt cuộc Vũ Lâm vẫn là một kẻ sáng suốt. Hẳn ta hiểu rõ Đẳng Long lúc này đang muốn làm gì, hẳn hiểu rất rõ ánh mắt sâu thẳm đối phương chất chứa những gì bên trong.

Ánh mắt của sự thù hận!

Đẳng Long lâm lũi đứng dậy sau khi trúng phải một đòn Lăng Tích vô cùng hung hiểm của kẻ thù. Nhưng có hề gì?

Ta... chẳng cảm thấy đau đớn.

Đẳng Long lao tới.

Một chọi hai!

Đẳng Long vừa mới đánh ra tung kiếm khắc chế Thiệu Bình đã phải lập tức thu chiêu bởi vì Vũ Lâm áp sát phía sau. Y nắm lấy đầu Tàn kiếm sau đó thuận thế đẩy ngược nó lại, thoáng chốc Đẳng Long vừa vịn chống đỡ mũi dao lao tới vun vút từ tay Vũ Lâm.

“Ta biết rồi, đòn đánh tiếp theo sẽ là...” Thiệu Bình mở cờ trong bụng.

Đẳng Long dự định tung ra hoành kiếm đánh vào sườn trái Thiệu Bình nhưng thật đáng tiếc điều này đã bị đối phương dự đoán từ trước.

Thiệu Bình đưa kiếm sang trái đỡ đòn sau đó tay phải của hắn lập tức phản công. Một cú bạt tay thẳng mặt đối thủ làm cho y ngã ra đất.

Tiếp đó là một thân hình lao tới. Đẳng Long nhanh chóng lấy kiếm đỡ lại con dao hung hiểm của Vũ Lâm.

Hai bên ở thế giằng co, một người ghì một người đẩy.

“Người muốn trả thù? Người có thẳng nỗi bợn chúng hay không?” Ngưu Quảng ở trên đài cao quát lớn. “Người có thẳng nỗi hay không? Há!”

“Võn dĩ ta đã có thể tha chết cho người. Thật chẳng hiểu sao người lại tự mình dẫn xác đến đây, người đúng là một kẻ ngu xuẩn. Đằng Long, người đúng là kẻ ngu xuẩn. Người nghĩ mình có thể chống lại được ai? Người muốn báo thù cho Hùng Vũ hay muốn báo thù cho Như Tranh? Ta nói cho người biết, cả hai người đều không có khả năng. Người chỉ có thể đi gặp bọn chúng mà thôi.”

Câu nói của Ngưu Quảng làm cho dân chúng có phần xung động. Dù sao, Hùng Vũ đối với bọn họ vẫn luôn là một vì sao sáng. Ngưu Quảng tuyệt đối không nên nói những lời ấy.

Chẳng lẽ cái chết của Hùng Vũ lại có liên quan gì đến Ngưu gia?

Một phút sơ sẩy đã khiến Ngưu Quảng đi sai một nước.

“Giết!” Ngưu Quảng hạ lệnh.

Chỉ có thể mới làm hấn ta hả dạ. Chỉ có thể mới hoàn thành được kế hoạch giết người diệt khẩu.

...

Hừ!

Lời của Ngưu Quảng có thể kích động dân chúng đôi chút nhưng chẳng thể nào kích động Đằng Long.

Gồng mình một cái, Đằng Long đẩy mạnh Vũ Lâm văng sang một bên. Trận đấu trở về một thế cân bằng như cũ, cho dù một người đấu với một đội?

Mệnh lệnh hạ sát Đằng Long đã được ban xuống. Thiệu Bình và Vũ Lâm nào dám không tuân? Bọn chúng bắt đầu vận khí, tinh thần trở nên hết sức tập trung.

“Ta không thể nào đánh bại được chúng hay sao? Nếu không làm được thì sao xứng với Như Tranh nàng đang đợi ta kia chứ?”

Đằng Long xông tới, y chém qua chém lại hạ gục được thêm mấy tên thị vệ Ngưu gia nhưng vẫn chưa thể chạm nổi vào người Thiệu Bình, Vũ Lâm. Bọn chúng cứ luôn lẩn trốn trong đám thị vệ mà không xuất chiêu.

Đây rồi!

Đằng Long giơ kiếm ở trên không trung!

Đây chính là một cơ hội dành cho Vũ Lâm động thủ, hắn ta nhanh nhạy dùng dao đỡ kiếm đối phương. Đằng Long đang muốn chém kiếm tức thì bị phản lực cản trở. Nhân đó, Thiệu Bình lại áp sát, hắn ta đập vào vai phải Vũ Lâm mà nhảy ra sau nhằm hướng thắt lưng Đằng Long mà đánh.

Lần này vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần một nhát đâm thôi...

“Long!” Phụng Dương thảng thốt nhưng nàng cũng đã lập tức nhận được trấn an.

Đằng Long đột ngột đổi thế từ tung sang hoành, y vặn cổ tay đánh vòng trở lại phía sau đe dọa Thiệu Bình khiến cho hắn chẳng thể nào đâm kiếm.

“Như ta đã nói, điểm lợi hại của bộ kiếm pháp này là tốc độ.” Lý Kiệt nhận xét. “Nếu không theo kịp tốc độ của thì đừng có hòng đòi chiếm lợi thế.”

Đằng Long tung chân đá mạnh một cước vào ngực Vũ Lâm đẩy hắn ra xa rồi quay sang tấn công Thiệu Bình. Cận vệ của Ngưu gia lại xúm đến bảo vệ chủ nhân.

Nhưng...

“Cái gì...” Lý Kiệt thất kinh. “Tung Hoàn nhị thức ư?”

“Lại cái gì nữa?” Mỹ An hỏi.

“Là cấp độ cao hơn của Tung Hoàn thức. Đẳng Long có thể luyện đến mức độ này sao? Thay vì chỉ đánh hai đòn tung kiếm hoành kiếm, Đẳng Long hoàn toàn có thể lặp lại thêm một lần nữa. Y vừa đánh ra bốn đòn trong một thời gian.”

Lý Kiệt cũng thật rảnh rỗi khi ngời phân tích kiếm pháp cho kẻ chẳng hiểu biết gì.

“Thế thì đã làm sao? Làm như giỏi lắm ấy?”

Mỹ An tỏ vẻ khinh thường. Cô chẳng hiểu nổi Lý Kiệt đang khen ngợi gì ở Đẳng Long nữa. Trong mắt Mỹ An, Đẳng Long vẫn luôn là kẻ đáng ghét.

“Ta nói trong một thời gian, có thể là một canh giờ, một thời thần hoặc cũng có thể là... Người hiểu biết kém như my nương vĩnh viễn chẳng thể thấy được Đẳng Long mạnh đến cỡ nào.”

“Người...” Mỹ An bực tức. “Kiếm pháp có giỏi thì đâu đến nỗi thế kia? Đẳng Long vẫn chẳng thể nào đánh bại Thiệu Bình đó thôi.”

“Đáng lẽ Hùng Vũ hay chí ít Tiên tộc đã có một người tài năng, chỉ vì một sự nóng vội của my nương mà đi giết chết Như Tranh. Cũng chính vì người mà làm kế hoạch Đẳng Long dày công tạo dựng trở nên hỏng bét. Ta nói có đúng hay không? My nương Phụng Dương?”

Lý Kiệt chẳng thèm đôi co với Mỹ An nữa, hần quay sang hỏi Phụng Dương. Nhưng câu nói ấy lại làm Mỹ An hiểu kì.

Phá hỏng kế hoạch là sao?

“Người nói là có ý gì?”

“Đáng lẽ Phụng Dương đã muốn kết tội Ngưu gia mưu phản tại buổi hôm đó, chỉ vì Mỹ An nhà người cả tin. Ngay cả một lời bóng gió ở phòng bên cạnh mà người lập tức tin rằng là thật. Người đã hạ sát Như Tranh, người đã làm cho Như Tranh không thể cứu được Hùng Việt. Tất cả đã đi sai hướng, tất cả trở nên hồng lét chỉ vì nhà người. My nương ngu dốt ạ.”

Sự trách mắng của Tuệ Cơ bây giờ đã được kiểm chứng. Ha ha! Đáng đời hay chưa? Tự tay con gái phá hoại cơ nghiệp cha mình để lại, liệu có quá đáng hay không? Tất cả tội lỗi vốn tưởng thuộc về Như Tranh, Lý Kiệt đem đổ một mạch lên đầu một kẻ ngu dốt?

“Hắn... hắn đang nói gì thế này? Hắn... Lẽ nào là do ta?” Mỹ An rối loạn.

“Không! Ta không tin!”

Mỹ An thấy ghen ở cổ chẳng thốt nên lời.

“Phụng Dương... mẹ... hắn... điều hắn nói là thật hay không?”

Mỹ An cố hỏi nhưng cả Tuệ Cơ lẫn Phụng Dương chẳng buồn trả lời một tiếng.

Mọi chuyện đã xảy ra rồi, có trách Mỹ An cũng chẳng thể nào cứu vãn tình thế cho được. Phụng Dương đã cố sắp xếp cho ba mẹ con Tuệ Cơ một chốn dung thân sau khi Ngưu Quảng tiếm ngôi tộc trưởng. Ai ngờ, Đăng Long vẫn còn quay lại.

“Ý ông muốn nói một khoảng thời gian là bao lâu?” Phụng Dương hỏi, điều nàng quan tâm lúc này là bộ kiểm pháp của Đăng Long kia.

“Vì bộ kiếm pháp đòi hỏi tốc độ, cho nên theo ta càng nhanh càng tốt. Trong một thời gian ngắn nhất có thể đánh ra nhiều đòn đánh nhất. Đó chính là sự lợi hại của Tung Hoàn thức.”

“Ta vẫn muốn hỏi ông...”

“Khỏi cần!” Lý Kiệt cắt ngang lời Phụng Dương. “Ta sẽ trả lời my nương ngay đây. Đối với Đăng Long, đó chỉ là một khoảnh khắc ở trong nháy mắt. Với một kẻ chuyên tâm luyện kiếm hơn mười năm nay thì khoảng thời gian đó... quá nhanh. Ta mới chỉ thấy hai người có thể đạt đến trình độ như thế khi mà tuổi đời chưa tròn hai mươi.”

Quá nhanh ư?

“Chưa một kẻ nào luyện kiếm ở đây có thể theo kịp. Nói chính xác hơn, chỉ có hai người bọn họ mới đủ khả năng làm thế.”

Lý Kiệt đang ngầm so sánh Đăng Long với một người khác. Tại sao Tung Hoàn nhị thức lại cần có đủ khả năng mới thực hiện được. Lẽ nào Đăng Long cũng giống người kia? Quanh năm suốt tháng chăm chỉ mài luyện kiếm?

Vậy thì có hay không người đó cũng giống Đăng Long? Hẳn ta không thể sử dụng chân khí?

“Ông biết một người thứ hai nữa ư?” Phụng Dương hỏi lại.

“Đó là...”

“Không được nói!” Tuệ Cơ đột nhiên quát lớn. “Không được nói! Cho dù người biết điều gì cũng không được nói tên của người đó ra đây.”

“Tuệ Cơ yên tâm, tất nhiên ta cũng không có ý định nói ra ở đây. Người này càng ít người biết càng tốt. Đúng không?”

“Tại sao Lý Kiệt có thể biết được điều đó kia chứ? Trừ phi...” Tuệ Cơ thắc mắc.

“Ta không có gì là không biết. Chỉ là, Đằng Long và người đó... vẫn không thể nào hiểu được.”

Lý Kiệt đứng dậy hướng mắt về phía Đằng Long. Hắn nói bằng giọng thực lại đang ám chỉ Mỹ An đó thôi:

“Đừng cố tỏ ra cái vẻ hối hận ấy nữa. Chẳng phải Ngưu Quảng đã nói y muốn quay lại báo thù hay sao?”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 50

Có những sự việc phơi bày ra trước mắt, có những sự thật ẩn tàng trong tim. Bày ra trước mắt chắc gì đã hiểu được, giấu trong sâu thẳm vô tình lại để người ta nhìn thấu tâm can.

Đặng Long đang thể hiện năng lực chân chính của mình. Cái bày ra trước mắt mọi người là võ nghệ siêu phàm của y. Cái ẩn trong sâu thẳm chính là suy nghĩ của y.

Tất cả đều không hiểu được!

Mỹ An không hiểu tại sao Đặng Long có thể đánh bại nhiều người như thế. Phụng Dương không hiểu vì sao Đặng Long thoát rồi vẫn còn quay lại.

Ngưu Quảng cho rằng y vẫn là kẻ ngu độn cố chấp.

Còn Lý Kiệt? Hẳn ta chẳng thấu hiểu gì?

...

Bốn!

Đặng Long đếm đến nhịp cuối cùng của Tung Hoàn nhị thức. Y gồng mạnh cánh tay đánh thẳng một đòn tung kiếm vào vai Thiệu Bình khiến hắn ngã ra.

Thiệu Bình mỉm cười, hấn thất thủ nhưng vẫn mỉm cười. Bởi lẽ, đối thủ của hấn cũng đã phải nhận thương tích mất rồi.

Trong lúc Đẳng Long tung chiêu, Thiệu Bình âm thầm vận một chưởng lực Lăng Tích đánh vào Đẳng Long. Bởi vì tay phải giơ cao, toàn bộ cơ thể phần từ giữa ngực xuống dưới ổ bụng Đẳng Long không có cách nào phòng thủ. Thiệu Bình chấp nhận trúng chiêu, đổi lại hấn ta có thể đáp trả một chưởng Lăng Tích vào ngực đối phương. Ở đây không phải là kì sát hạch, Thiệu Bình đánh ra chưởng lực vô cùng lợi hại. Cộng thêm hàn khí đã được bổ sung, chước này của hấn gần như chí mạng.

Đẳng Long lúi húi lùi lại phía sau. Y thấy tức ngực vô cùng, chân tay của y không còn sức lực.

Đột nhiên tìm lại cảm giác đau đớn há chẳng vui sướng lắm sao? Nhưng chỉ ở trong thoáng chốc mà thôi. Sau một khoảnh khắc ngắn ngủi, cơn đau Thiệu Bình ban cho cũng dần biến mất.

Ngắn ngủi nhưng đủ làm cho Đẳng Long cảm thấy mình vừa đau đớn lại vừa sướng vui. Cảm xúc khiến con người ta chệnh mảng, Đẳng Long đột nhiên vụt mất cơn gió đang bao quanh mình. Đẳng Long lùi lại mà không hay biết nguy hiểm còn đang rình rập. Bởi vì...

Lùi lại đâu có nghĩa là an toàn. Một luồng gió lớn ập đến từ phía sau lưng. Vũ Lâm bay người ở trong không trung đồng thời trên tay của hấn lăm le con dao sắc nhọn. Hấn... đặng đặng sát khí.

“Ngọn gió này đến đây có lẽ là ngừng thổi?”

Lý Kiệt thầm nhủ trong khi Phụng Dương vô cùng lo lắng. Bởi lẽ nàng đã phát hiện ra rồi, Thiệu Bình chuẩn bị thi triển chiêu thức vô cùng hung hiểm, chiêu thức mà hấn dày công tập luyện chỉ để đối phó Đẳng Long.

Tịch Hàn kiếm!

Chỉ cần một chút tiền đề Vũ Lâm tạo ra, chỉ cần kẻ này ám toán thành công thì ngay lập tức Thiệu Bình nắm chắc mười phần cơ hội đánh trúng.

Nếu trúng cả hai sát chiêu, Đẳng Long khó mà bảo toàn tính mạng. Lạ thay, dường như nguy hiểm ngàn một cận kề thế nhưng Đẳng Long không cảm nhận được. Y vẫn đứng như trời trồng, y bất động!

Phụng Dương nắm chặt bàn tay vào nhau: “Long! Đừng có để thua!”

Cơn gió ngày một lại gần, hơi lạnh cứ thế kéo theo không ngớt.

Lại là hăn?

Hăn lúc nào cũng dùng phương pháp này ư? Hăn luôn đánh lén sau lưng người khác.

Như Tranh! Có phải nàng cũng bị hăn đánh lén nên mới thua trận phải không?

Hăn... phải chết!

Phập!

...

Chuyện gì đã xảy ra thế? Mọi người vô cùng hoảng hốt.

Một con dao này đâm thẳng vào ngực có đau hay không? Ta đây không còn cảm giác nữa rồi.

“Đẳng Long! Tại sao ngươi không tránh đi? Tên gốc này?” Mỹ An gọi lớn.

Đặng Long không chống đỡ cũng chẳng tránh né. Y cứ thế quay người ra sau để mặc Vũ Lâm đâm mình một nhát.

Vì y quay lưng về phía Phụng Dương nên nàng chẳng thể đoán biết Đặng Long bị đâm ở vị trí nào. Điều kì lạ hơn...

Tại sao? Tại sao bọn họ vẫn còn đứng yên bất động?

Cả Đặng Long và Vũ Lâm, không ai nhúc nhích dù chỉ sợi tóc.

“Đặng Long? Người không sao chứ? Tại sao người vẫn đứng ngây ra đó?” Mỹ An một lần nữa lên tiếng.

Mỹ An đột nhiên quan tâm đến y? Cô cảm thấy mình có lỗi với y hay là cảm thấy y đang có đủ khả năng đánh bại Ngưu Quảng. Đánh bại Ngưu Quảng lập tức có thể giữ cơ nghiệp cho gia đình cô?

Người thì biết cái gì?

Cơn gió của hãn tạo ra đã hết từ lâu rồi!

Đặng Long một mắt nhìn thẳng đối phương. Đối với bất kể một ai tiếp xúc với y hiện tại, ánh mắt của y, ánh mắt ấy cũng đã trở nên vô cùng đáng sợ.

“Không hay!” Ngưu Quảng lo lắng.

Ngay sau suy nghĩ bất chợt của Ngưu Quảng, thuộc hạ thân tín của hãn chính thức gặp nguy.

Đặng Long dùng tay trái bóp chặt cổ họng Vũ Lâm rồi quật ngã thân hình của hãn xuống đất.

Người thích đánh lén phải không? Người nghĩ rằng mình làm chủ được gió hay sao?

Người...

Phập!

Người có cảm thấy gì không? Như Tranh lúc ấy có phải cũng có cảm giác thế này đúng không?

Phập!

Cảm giác đau đớn của người là như thế nào? Như Tranh lúc ấy có phải đau đớn tột cùng hay không?

Chớp mắt! Màu đen bao trùm. Mở mắt, khuôn mặt ấy lại hiện ra.

Có phải khuôn mặt nhợt nhạt xám ngắt của Như Tranh?

Không! Đó là khuôn mặt của Vũ Lâm. Hắn ta vô cùng đau đớn.

Phập! Phập! Phập!

Đặng Long dùng dao đâm tới tấp. Bất kì chỗ nào cũng được, miễn là ở trên cơ thể Vũ Lâm, miễn là y đang làm cho hắn phải đổ máu.

Dao găm từ chính đối thủ ban tặng, Đặng Long chỉ việc rút dao từ trên ngực mình. Đặng Long hoàn trả chủ nhân của nó.

Từng nhát, từng nhát một!

Máu đỏ loang lỗ ra đất, máu đỏ bắn tóe lên mặt Vũ Lâm. Ban đầu hắn còn trừng mắt nhìn về Đặng Long, ban đầu hắn còn gồng mình chống cự để hông thoát khỏi cánh tay ghì chặt cổ họng của mình.

Người nhìn cái gì? Há...

Vũ Lâm vẫn còn cảm giác, hắn ta muốn nhìn ánh mắt Đặng Long. Không hiểu, màu trắng trong mắt của y đang biến đi đâu rồi nhỉ? Hai mắt

Đằng Long lúc này chỉ như một cái hốc sau đen tuyền.

Phập! Tầm nhìn giảm đi một nửa!

Phập! Hai mắt không còn mở ra được nữa.

Đằng Long đã biến hai mắt Vũ Lâm thành ra giống với hai mắt của y. Bởi vì cái nhìn của hãn quả thực đáng ghét?

Người thích đánh lén lắm mà? Phải không?

Phập... phập... phập! Đằng Long cứ thế giáng mạnh con dao trên mặt đối phương. Y không cần biết, tay phải của y nâng lên rồi lại hạ xuống. Đằng Long chưa có dấu hiệu dừng lại, cho dù cả hai đều đã hoàn toàn mất đi cảm giác.

Nhà người bây giờ nằm yên bất động rồi sao?

Người... phập!

Đằng Long đâm thêm một nhát, máu đỏ phun lên thẳng mặt của y. Không gian xung quanh ánh mắt Đằng Long lập tức chuyển màu.

Hừ!

Là mắt của y lu mờ hay là mọi thứ xung quanh đang dần biến đổi?

Chỉ một lí do đơn giản mà thôi, máu của kẻ thù đã bắn vào mắt!

...

Chao ôi! Cảnh tượng thật là hãi hùng.

Vũ Lâm bị Đằng Long giết chết, bị mấy chục nhát dao đâm chết. Không kịp một chút phản kháng, không kịp hiểu rõ nguyên nhân.

Mỹ An dùng tay bịt chặt miệng mình để cho bản thân không được hét lên lời nào thêm nữa. Phụng Dương thì đang nắm chặt bàn tay toát mồ hôi lạnh của người phụ nữ yếu tim.

Tất cả đều đang sợ hãi!

Thiệu Bình khi thấy Vũ Lâm bị Đăng Long thăm sát thì liền hoảng sợ không dám thi triển chiêu thức.

Lý Kiệt hần lại cười thềm.

Còn Đăng Long?

Y giờ tay phải của mình đang nhuộm máu đỏ ra phía trước mặt. Từng đầu ngón tay bắt đầu run run bất định.

Lần đầu tiên giết người của y đây sao?

Hắn chết rồi! Nỗi đau Như Tranh phải chịu liệu có vơi bớt phần nào hay không?

Kì lạ thay? Tay ta hết run rồi. Nhưng nàng lại chẳng nói với ta thêm lời nào nữa ư?

Hay là hắn không phải kẻ đâm nàng? Mà là hắn!

Phải rồi vẫn còn một kẻ đang đứng ở kia!

Đăng Long cầm kiếm lên, y nhìn chăm chăm rồi tiến lại gần đối phương.

Ngươi gia vốn dĩ quen thuộc hàn khí mà sao lúc này Thiệu Bình thấy lạnh sống lưng? Phải chăng là hắn đang sợ?

Hắn sợ! Hắn đang sợ hãi vô cùng! Một kẻ đang tiến lại gần với một thanh kiếm trong tay, kiếm chưa tuốt ra khỏi vỏ thế nhưng sát khí nổi lên quả thực kinh hoàng.

Hắn ta có phải run sợ rồi không? Lúc ấy Như Tranh cũng khiến bọn chúng run sợ phải không?

“Nhưng nàng ơi! Ta đây lại chẳng cảm nhận được gì!”

...

Từng bước, từng bước, kẻ thù đang tiến lại gần nhưng mà Thiệu Bình chẳng hề có chút phản ứng. Lần đầu tiên trong đời hắn bị chấn nhiếp tinh thần đến thế. Một kẻ luôn đi theo hắn như hình với bóng, một kẻ luôn giúp đỡ hắn khi ở trong tối cũng như ngoài sáng.

Vũ Lâm, kẻ đó đã chết! Chết đi một cách chóng vánh vô cùng, hắn ta thậm chí chẳng kịp hiểu rõ nguyên nhân.

Rốt cuộc! Đằng Long đã biến thành dạng người nào kia chứ?

Trong lòng Thiệu Bình ngập tràn thắc mắc.

Nhưng thắc mắc thì có ích gì, cái quan trọng là kiếm quang vung lên trước mặt hắn rồi.

Sát khí! Đây mới thực sự là sát khí khiến con người ta phải sợ hãi.

Không suy nghĩ, không cảm xúc, một mực kết liễu đối thủ. Sát khí người này tạo ra vô cùng lãnh khốc, vô cùng tàn độc.

Thiệu Bình đã đứng chôn chân, hắn ta không hiểu vì sao mình lại chẳng thể nhúc nhích vào thời điểm này. Bóng người sắp sửa dùng kiếm bổ xuống đầu hắn.

Uỳnh!

Một âm thanh vang lên! Đằng Long không thể đánh trúng mục tiêu, thậm chí y còn bị một chưởng rất mạnh đánh văng đi xa. Đằng Long không thể ngờ được, kiếm chiêu vừa rồi của y đã bị một người ngăn cản.

Phải rồi! Ngưu gia vẫn còn một kẻ chưa hề động thủ.

Đằng Long chẳng hề hấn gì sau cú đánh, y đứng dậy hướng mắt về phía kẻ thù. Cuối cùng thì hắn đã phải xuất hiện? Đó là Lý Kiệt, nhân vật số hai của Ngưu gia đang đứng cản trở trước mắt.

“Thuộc hạ đến muộn! Xin qua lang đừng trách tội!” Lý Kiệt sau khi cứu nguy thì liền vội vàng chấp tay quỳ xuống.

“Lý Kiệt? Ngươi...”

Thiệu Bình ngơ ngác nhìn người đã đến cứu mình. Khuôn mặt của hắn tỏ vẻ ngạc nhiên cực độ, như thể đang có chuyện gì bất thường xảy ra.

Không chỉ Thiệu Bình, ai nấy xung quanh cùng hướng về phía Lý Kiệt, có phải chúng nhân chê cười ông ta đến muộn trong dịp trọng đại này không? Đám đông đột nhiên nháo nhác, trung tâm của sự chú ý vẫn là Lý Kiệt, tuy nhiên bọn chúng cũng đang nhìn về Phụng Dương!

“Đã đến lúc... ta đây có chuyện phải làm!”

Một giọng khàn đặc vang lên bên tai Mỹ An. Người đứng cạnh cô này giờ bỗng chốc phi thân xuống chỗ Đằng Long.

Lý Kiệt bây giờ mới phi thân?

Đột nhiên có đến hai người Lý Kiệt xuất hiện làm cho ai nấy cũng đều trở nên vô cùng hoảng hốt.

“Quả nhiên, hẳn ta không phải Lý Kiệt!” Tuệ Cơ vẫn giữ suy nghĩ của mình trước đó khi mà nghe tên Lý Kiệt giả kia nói về Tung Hoành nhị thức.

“Lý Kiệt thì không thể những chuyện liên quan đến người đó được. Hẳn ta là ai?” Tuệ Cơ bất chợt nói ra thành tiếng.

“Mẹ! Chuyện này là thế nào? Sao lại có đến hai người...” Mỹ An thắc mắc.

Hôm nay Tiên tộc đúng là náo nhiệt vô cùng. Từ buổi tế trời đã có hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Giờ đây mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai người đang có gương mặt hoàn toàn giống nhau.

Một người đứng trước bảo vệ Thiệu Bình, một kẻ che chắn trước mặt Đăng Long.

“Người... rốt cuộc là kẻ nào?” Lý Kiệt lên tiếng hỏi.

“Ta... là ai không quan trọng. Đáng lẽ người nên thắc mắc tại sao ta lại đến đây mới đúng.” Người đứng trước mặt Đăng Long trả lời. “Hoặc giả, người phải thắc mắc tại sao ta lại nhìn giống như người.”

Nói rồi kẻ nó nở một nụ cười vô cùng thâm hiểm.

Tất cả đã rõ ràng, Phụng Dương vốn dĩ cảm nhận lời ăn tiếng nói hôm nay Lý Kiệt phát ra muôn phần khác lạ. Thì ra, hẳn ta căn bản không phải Lý Kiệt. Vậy mà bấy lâu nàng vẫn bắt chuyện với hẳn?

Kì lạ ở chỗ, dường như hẳn ta nắm giữ một phần bí mật Tuệ Cơ không muốn kẻ này để lộ. Bí mật liên quan chặt chẽ đến người đang đứng ở kia? Phụng Dương chỉ hi vọng, hi vọng kẻ này không làm khó dễ Đăng Long.

Có thể đóng giả Lý Kiệt trà trộn vào lễ tế trời, tuyệt nhiên không phải là chuyện mà kẻ tầm thường có thể làm được.

“Người...” Lý Kiệt ngập ngừng.

“Là hẳn!” Ngưu Quảng đã có đáp án để sẵn trong lòng.

“Chẳng qua nếu như ta cứ đường đột mà đến, chắc hẳn Ngưu gia, à không, chắc hẳn Tiên tộc các người sẽ không cho vào. Vì thế cho nên, Lý Kiệt, người hãy cho ta mượn khuôn mặt người để dùng một chút. Như thế này... có vẻ thoải mái.”

“Chính hẳn bố trí làm mình đến muộn hôm nay. Xem ra, lễ tế trời này không còn suôn sẻ như trước.” Lý Kiệt trầm nghĩ.

Hắn ta lặng lẽ quan sát kẻ đứng trước mặt Đằng Long, cho dù ẩn sau vài lớp nguy trang sâu thẳm, kẻ ấy dường như vẫn đang bình tĩnh vô cùng.

“Bất luận người có mưu đồ gì nữa, ta đây vẫn phải ngăn cản Đằng Long.” Lý Kiệt chỉ tay về phía đối phương và nói.

“Phải rồi! Người là một người đầy tớ trung thành của Ngưu gia, đứng trước tình thế chủ nhân và thiếu chủ bị uy hiếp, nhà người nhất định sẽ phải liều mạng bảo hộ đến cùng?”

“Không sai! Nếu như người đã hiểu rõ, vậy thì...” Lý Kiệt từ từ rút kiếm trong bao.

“Sai rồi! Cho dù người có trung thành đến đâu cũng không được phép ngăn cản Đằng Long vào thời điểm này.”

Vậy là người kia cố ý bảo vệ Đằng Long?

“Người cho rằng Đằng Long mạnh đến mức nào kia chứ? Có phải người đã đánh giá Đằng Long quá cao rồi không?”

Lý Kiệt lạnh lùng. Đối với ông ta Đằng Long quả thực chẳng hề đáng ngại. Tên này xuất hiện rõ ràng là muốn giúp y làm loạn nơi đây. Không

biết có phải thuộc hạ Hùng Vũ để lại không nữa?

“Đánh giá thế nào là do chính bản thân người. Lý Kiệt, ta chỉ không muốn người lại cản trở bước chân của y mà thôi. Trận đánh của Đăng Long vẫn chưa bắt đầu, nhưng theo ta, y cũng khởi động đủ rồi. Một kẻ đã chết, một tên thì khiếp đảm sợ hãi. Như vậy đã là quá đủ, bây giờ ta muốn chứng kiến năng lực thực sự của y, bài kiểm tra thực sự của y.”

Lời nói quả thực rõ ràng, Lý Kiệt cũng đã hiểu rõ chủ ý đối phương. Hắn muốn Đăng Long trực tiếp đối đầu Tộc trưởng đại nhân, đối đầu với chủ nhân hắn.

Cho dù không hề nghi ngờ khả năng của Ngưu Quảng, nhưng thân là kẻ tột cùng trong nhà, Lý Kiệt nhất định không để chủ nhân buộc phải ra tay trong ngày trọng đại.

“Rất tiếc, nhưng ta phải bắt y rồi!” Lý Kiệt nói xong liền lao về trước.

“Ta... cũng rất tiếc vì người lại can dự vào...”

...

Vút!

Mặt đối mặt!

Lý Kiệt chưa kịp bước chân nửa bước thì đối phương đã lao tới. Một chưởng đánh thẳng vào ngực ông ta.

Xoẹt xoẹt! Lý Kiệt nghe thấy rất rõ âm thanh vang lên từ bàn tay ấy khi mà đối phương vận khí.

Quả thực vô cùng cường đại.

Trong thoáng chốc...

Phụt!

Lý Kiệt phun ra một ngụm máu tươi ngay sau đó.

“Nội lực của người này...”

Chưa kịp định thần, Lý Kiệt liên tiếp trúng rất nhiều chưởng đối phương thi triển.

Hắn... toàn thân tê buốt, không còn một chút sức lực.

“Thật đáng sợ!”

Rắc! Rắc!

Một chân và một tay của Lý Kiệt đã bị đối phương bẻ gãy. Điều này làm hắn không thể đứng dậy cũng như chẳng thể cầm kiếm được nữa.

Làm sao có thể? Nhân vật số hai của Ngưu gia đã bị đánh bại chỉ trong nháy mắt? Lý Kiệt rốt cuộc chỉ là hữu danh vô thực hay là kẻ đó sở hữu sức mạnh vô cùng ghê gớm?

Thiên hạ rộng lớn, cao thủ như mây. Chẳng qua Tiên tộc trước nay vẫn coi Hùng Vũ là người mạnh nhất, đến nỗi khi mà ông ta đã nằm xuống mồ, kẻ lên thay thế ông ta lại được mọi người tán dương hết mực.

Ngưu Quảng đã là số một vậy thì số hai nếu không thuộc về Lý Kiệt thì còn thuộc về ai nữa?

Hoặc giả Ngưu gia cũng chỉ là nhóm quân cờ để cho người khác điều khiển? Kẻ chơi cờ trong ấy, Ngưu Quảng tự lòn bản thân, rằng mình đã là thiên hạ vô địch?

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như cao thủ ở trong Tiên tộc vẫn còn tồn tại, vậy thì lúc này chẳng phải thời điểm xuất hiện của họ hay sao?

Đáng tiếc! Người đến không phải là người Tiên tộc! Ngưu Quảng cũng không phải dạng dễ bề để cho kẻ khác thao túng.

“Lý Kiệt, người...” Thiệu Bình định xông lên nhưng hấn bị chính Lý Kiệt cản lại.

“Đừng! Chúng ta không phải là đối thủ của hấn.”

Sở học của cả một đời cũng không đủ dùng trong thoáng chốc. Thế gian còn ai có đủ bản lĩnh sánh ngang Lư Trường và Hùng Vũ? Tại sao kẻ đó xuất hiện đúng ngày hôm nay?

Đơn độc hiên ngang đưa tay lên miệng niệm ấn. Hấn ta dường như đang muốn kết liễu mạng sống của một ai đó.

“Cái gì thế này...”

“Cứu, cứu với...”

“Có gì đang làm cho ta không thể nhìn rõ.”

Không phải của một mà là của khá nhiều người!

Đám thị vệ Ngưu gia đột nhiên kêu khóc, bọn chúng cứ thế lấy hai bàn tay cào lên mắt mình. Bởi vì đôi mắt của chúng đột nhiên có một bóng đen bầu lầy, không dứt ra được.

Ám Thị Phong Quang!

Đó chính là tên chiêu thức vừa được phát động

Tất cả chỉ có cái tên, tất cả thị vệ Ngưu gia sau đấy đều nằm bỏ mạng.

Sức mạnh này, nỗi ám ảnh đáng sợ này, nó tiến tới đang bao trùm mọi người xung quanh.

“Đây... kết cục của kẻ can bước Đẳng Long. Tốt nhất các người không ai được can dự vào. Ta muốn Đẳng Long và Ngưu Quảng có một trận đánh đường đường chính chính.”

Nói xong kẻ này vẫn giữ nguyên dạng bộ mặt Lý Kiệt mà trở về chỗ ngồi bên cạnh Phụng Dương.

...

Cộc! Cộc!

Một ngón tay liên tục gõ xuống nền đá.

Mỹ An quan sát kẻ kia, cô thầm thất kinh bởi vì kẻ đó có thể đánh bại Lý Kiệt chỉ trong chốc lát. Nhưng cô vẫn còn thắc mắc, hẳn ta đến đây liệu rằng có phải là để giúp đỡ? Nếu đã giúp đỡ, tại sao Lý Kiệt với Thiệu Bình dưới kia lại không kết liễu ngay đi?

“Mỵ nương chớ có hiểu lầm. Ta không đến đây giúp đỡ các người. Ta cũng chẳng có hứng thú với việc Tiên tộc bước vào thời kì tranh quyền đoạt vị. Ta chỉ muốn xem...”

Hẳn rốt cuộc là ai? Mỹ An vẫn còn chưa nhận ra ư? Tại sao hẳn vẫn ngồi mãi bên cạnh Phụng Dương như thế? Lẽ nào hai người bọn họ có mối quan hệ gì chẳng?

“Ta... chỉ có một mình mà thôi. Cũng chẳng hứng thú tạo mối liên hệ gì với Tiên tộc.”

Tại sao? Bất kì suy nghĩ nào của Mỹ An đều bị người này biết trước?

“Chẳng phải các người muốn xem Đẳng Long làm sao báo thù cho Hùng Vũ? Trận chiến ấy sắp bắt đầu rồi đấy!”

“Vì sao ông phải ngăn cản Lý Kiệt?” Phụng Dương bất giác hỏi lại, trong lòng của nàng nổi lên một vài nghi vấn không dễ dàng gì giải thích.

“Một Ngưu Quảng là đủ rồi! Ta không muốn cho Đăng Long hao tâm tổn sức đấu với mấy tên còn lại. Bởi vì... một Ngưu Quảng cũng là quá sức với y!”

“Nhưng ta vẫn muốn xem y tiến được bao xa.”

Giờ thì...

PHONG KIẾM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 51

“Bốn tộc trưởng đến với người đây!”

Giọng nói vừa dứt, có một bóng người từ trên đài lao vút xuống khoảng sân rộng Đẳng Long đang đứng. Không còn ai vào đây nữa, nếu như không xuống Thiệu Bình chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Ngưu Quảng trong lòng đôi chút bức tức, chẳng lẽ đối thủ của hắn khinh thường hắn đến vậy sao? Để cho một tên vô danh tiểu tốt giao đấu với hắn? Đấu với Đẳng Long vô cùng tầm thường, xem ra không tồn tại bất kì cao thủ nào nữa dưới trướng Ngưu Quảng.

”Hắn đến rồi! Nàng hãy ở yên trên đó đợi ta! Như Tranh! Cho dù là sống hay chết, là ta gục ngã dưới chân hay là hắn ta sẽ phải quỳ gối, một lát nữa thôi, một lát nữa ta sẽ được đến gặp nàng.”

Leng keng!

Tiếng kim loại va chạm vào nhau khi mà lưỡi kiếm ngựa ngáy muốn xé tung vỏ. Kiếm quang chói lòa như thể khẳng định cuối cùng thì ta đây cũng được chủ nhân dùng đến.

Lưỡi kiếm sau khi tiếp xúc ánh sáng vẫn còn ngựa ngáy khôn cùng hết như người ta bị con muỗi đốt. Nó cần một thứ gì đó, rất cần một thứ gì đó để chà xát giảm bớt ngựa ngáy trong mình. Người bị muỗi đốt thì dùng bàn tay gãi lên, kiếm khi ngựa ngáy...

Thứ duy nhất nó cần chính là da thịt con người!

Tàn kiếm toàn thân chỉ là một thứ kim loại phàm phẩm, không có một chút điển tích, chẳng có linh khí cộng thêm .

Nó quá đổi tầm thường, giống như chủ nhân của nó.

Nhưng Đẳng Long hợp với Tàn kiếm như thể một thứ đồ thượng phẩm khó lòng đoán định. Một thứ hiện hữu nhưng chẳng thuộc sở hữu của riêng ai, một thứ hữu hình nhưng lại ẩn tàng vô vàn bí mật không thể nhìn thấy.

Đánh giá đồ vật đã khó, đánh giá con người lại càng khó hơn.

Thế nên, tránh sao được những đánh giá sai lầm?

“Ta đã cố tình tha cho nhà ngươi vậy mà ngươi vẫn còn cố tình dẫn xác đến đây? Nếu thế thì đừng có trách bốn tộc trưởng vô tình.”

Ngươi Quảng nói xong liền thì cởi bỏ lễ phục rườm rà bên ngoài. Cũng phải thôi, thứ làm chân tay vướng víu làm sao có thể mang theo chiến đấu cơ chứ?

“Hừ!”

Đẳng Long cởi bỏ áo choàng của mình. Nền sân đấu lạnh cũng đâu lạnh bằng đôi chân trần trụi của y?

Gió tự nhiên nổi lên thổi ngang bay qua mái tóc, Đẳng Long nhân tiện quan sát đối phương bằng cả song nhãn hoàn chỉnh của mình.

Gió thổi đã qua, mái tóc cũng dần sụp xuống, tầm nhìn lại bị thu hẹp đi mất một nửa, và...

Trận chiến bắt đầu!

...

Đặng Long lập tức lao tới chém kiếm về phía đối phương. Nếu nói về kiếm thuật, Ngưu gia cũng không thể coi là hạng tầm thường.

Đối phó với một Đặng Long chỉ dùng kiếm thuật không phải chuyện gì quá khó khăn. Ít nhất là vào thời điểm bắt đầu trận chiến, Ngưu Quảng chưa gặp bất kì cản trở nào cả.

Tung Hoành nhị thức, kiếm chiêu khôn lường nhất của Đặng Long đã bị Ngưu Quảng nhìn thấu từ lâu. Cho dù y có biến hóa cỡ nào cũng không thoát khỏi tầm mắt của hắn. Bất kể tung hay hoành, Ngưu Quảng đều đã dễ dàng phá giải.

Đặng Long chém kiếm về phía vai trái của Ngưu Quảng nhưng bị đối phương dùng Hoành Mãng kiếm chặn lấy. Y lập tức chống tay trái xuống đất, chính là chiêu thế của Bạch Hạc Hoán Hình. Nếu đúng dự đoán, Đặng Long sẽ dùng chân phải đá vào bên vai còn lại của đối phương trong khi tay phải của y có thể chém kiếm vào chân đối thủ.

Chỉ là dự đoán mà thôi...

Bịch!

Cả thân hình Đặng Long bay xa một đoạn do đã trúng phải phản chiêu đối phương sử dụng.

“Nếu người muốn báo thù thì hãy sử ra bản lĩnh thật sự của mình đi!”
Ngưu Quảng nói trong tự đắc.

Bạch Hạc Hoán Hình đã được Đặng Long sử dụng nhiều lần cho nên Ngưu Quảng cũng nắm được hết yếu điểm của nó. Một khi Đặng Long đảo người, khoảng không trước ngực của y chẳng còn thứ che chắn, chỉ cần đối

phương đánh ra một chưởng hoặc đá một cước vào đó, coi như kiếm chiêu hoàn toàn đã bị phá giải.

Vừa nãy Ngưu Quảng chính là tặng cho Đẳng Long một cước vào ngực.

Cho dù không hề vận thêm một chút chân khí nhưng một cước đó Ngưu Quảng sử ra vô cùng mạnh mẽ. Hẳn ta chắc mẫm Đẳng Long phải gục xuống trong chốc lát.

“Hừ!”

Không! Đẳng Long đơn thuần chỉ lấy bàn tay phủi đi lớp bụi trên áo mà thôi.

“Chiếc áo này là nàng đã khâu cho ta, quyết không để cho kẻ nào làm bẩn nó được!”

“Tuổi trẻ nông cuông!” Ngưu Quảng giận dữ.

Hắn nói rồi liền phẩy tay, chân khí tỏa ra bao trùm Hoàng Mãng kiếm, kể đó là vài hạt băng kích thước li ti dần được hình thành. Băng Kiếm bắt đầu kích hoạt.

Ngưu Quảng khẽ ngừng lại một nhịp. Con người này luôn có tính toán trong mọi hoàn cảnh.

“Ám Dạ? Người tốt cuộc có mục đích gì? Dù sao người mới là kẻ mà ta cần phải lưu tâm đến nhất. Còn Đẳng Long? Giải quyết càng nhanh càng tốt.”

Keng! Ngưu Quảng nhanh chóng lao tới nhằm ngực Đẳng Long mà chém. Đối thủ của hắn cũng ngay lập tức giơ kiếm lên đỡ. Đẳng Long cảm

nhận hai tay của mình đau rát. Cú đánh này của Ngưu Quảng vô cùng cương mãnh. Cho dù là nó xuất phát chỉ bằng một tay.

“Chưa gì mà đã phải dùng hai tay cơ à? Nhà ngươi có nghĩ cánh tay còn lại của ta sẽ để làm gì hay không?”

Ngưu Quảng cười nhếch mép, sát chiêu này, Đăng Long không hề có một dự tính trước đó.

Uỳnh!

Thêm một chưởng lực Lăng Tích cường đại đánh trúng Đăng Long. Phương thức ra chiêu không phải lần đầu được thấy, Đăng Long lúc trước cũng đã trúng kế tương tự của chính Thiệu Bình. Và lần này, Đăng Long dù biết vẫn chẳng thể nào cản phá.

Bởi lẽ, Băng Kiếm cường đại khôn cùng, lực đánh của nó áp chế hoàn toàn Đăng Long khiến y không thể còn hơi sức đâu chú ý đến những chiêu khác.

“Ngươi đã luyện kiếm hơn mười năm rồi chứ gì? Có luyện thêm mấy mươi năm vẫn như thế thôi. Tính ra ngươi cũng là người giúp cho mưu kế của bốn tộc trưởng hoàn thành. Nếu ngươi không chịu quy xuống xin tha, nhất định con đường duy nhất ngươi đi sẽ là ở dưới suối vàng gặp lại Hùng Vũ!”

Ngưu Quảng biết rõ Hùng Vũ đối với Đăng Long có một ý nghĩa thế nào. Hẳn ta cũng chính vì thế lợi dụng Đăng Long một mực làm rõ nguyên nhân cái chết của người đã khuất mà đi thiết lập mưu kế hoàn hảo.

Giờ đây nhắc đến thất bại vô cùng đau đớn, có phải Ngưu Quảng đang muốn sỉ nhục đối phương?

...

Sai lầm thứ nhất!

Đánh giá một người nếu chỉ nhìn vào bề ngoài thì chẳng khác gì cười ngửa xem hoa.

Đằng Long có một thân hình nhỏ nhắn, hơi gầy gò. Ấn tượng ban đầu mọi người nhận định về y? Một tên trẻ con thích đi trêu chọc người khác. Thế rồi Đằng Long bỗng chốc biến thành một kẻ có thể đánh bại Thiệu Bình, có thể đối địch Lư Trường ở ngoài chiến trận. Tất cả mọi thứ gần như hoàn hảo, thậm chí bản thân Đằng Long cũng được Hùng Vũ đánh giá rất cao.

Tất cả như muốn Phụng Dương, Tuệ Cơ đặt hết hi vọng vào y? Và rồi hi vọng nhỏ nhoi đã bị Ngưu Quảng dập tắt.

Đằng Long tất nhiên cũng không sử dụng chân khí cho được, y chỉ có thể sử dụng kiếm thuật tự mình tập luyện từ nhỏ mà thôi.

Chính vì lẽ đó, chính bởi năng lực tầm thường của y, Đằng Long chẳng thể lọt vào mắt xanh Ngưu Quảng. Ngay từ ban đầu, hẳn ta sử dụng Đằng Long như một con tốt thí trên bàn cờ mà hẳn bày ra.

Đằng Long đối với Ngưu Quảng chẳng có giá trị gì hết!

Đây là bề ngoài tầm thường của y đó thôi?

“Người có biết ta ghét Hùng Vũ ở điểm gì không?” Ngưu Quảng tiến đến túm lấy cổ áo Đằng Long. “Chính là niềm tin mù quáng của ông ta. Không có thực lực thì sao làm nên đại sự? Ông ta gieo rắc vào đầu các người, những đứa trẻ ngây thơ, rằng chỉ cần cố gắng hết sức là có thể đạt được điều mình mong muốn.”

Bốp! Ngưu Quảng dấm mạnh vào mặt Đằng Long.

“Nhưng còn phải xem khả năng của các người đến đâu nữa chứ? Hừ! Đằng Long, Phụng Dương, dựa vào các người mà dám ngăn cản ta sao?”

Bốp!

“Cái này là cho Vũ Lâm. Hôm nay cuối cùng ta cũng thấy được khuôn mặt thật sự của người. Biết nó là gì hay không? Một kẻ ngu dốt tột cùng. Người nghĩ rằng mình có thể trả thù cho ai? Hùng Vũ hay là Như Tranh? Người tính đi làm anh hùng cho đám Phụng Dương, Mỹ An?”

Ngưu Quảng dương dương tự đắc. Đột nhiên, trên cái khí thế của kẻ cao ngạo, hăn ta nảy ra ý định giày vò đối phương. Ngưu Quảng đứng dậy giang rộng vòng tay như muốn ôm vào bản thân tất cả.

“Thiên hạ này là của ta, người có hiểu không? Đáng lẽ người nên quỳ gối mà theo hầu ta, như thế thì đâu đến nỗi? Thấy không, sự ngu dốt của người đã phải trả giá bằng cả mạng sống Như Tranh đấy thôi. Và của người...”

Phập!

“Nữa!”

Nàng ơi! Hăn ta nói gì Đằng Long chẳng nghe rõ, có phải ta điếc rồi không? Nhưng ta vẫn nghe thấy tiếng nàng gọi ở trên đài cao vời vợi.

Hăn bị đâm có đau như nàng không nhỉ?

Đằng Long nhanh như chớp phi thân lên cao về phía Ngưu Quảng, y toan chém kiếm thì bị tay phải đối phương chống đỡ. Thân hình Đằng Long vẫn ở trên không, y giương đầu gối định đá đối phương thì tay còn lại Ngưu Quảng cũng ngay lập tức chộp lấy.

Vậy tay còn lại của Đằng Long đâu?

Chính là đây, chính là kì chiêu Đẳng Long vừa mới học được từ chính đối thủ. Trong khi Ngưu Quảng đã vận dụng hết hai tay của mình, Đẳng Long vẫn còn tay trái rảnh rang. Y nhanh như cắt rút dao đâm ra một nhát về phía ngực trái đối phương.

...

“Cha! Không sao chứ?” Thiệu Bình gọi lớn vì lo lắng.

“Thật không ngờ, Đẳng Long có thể ra chiêu nhanh vậy. Y cũng tự học phương thức tấn công của đại nhân. Lẽ nào đây là lý do kiếm pháp của y không còn chiêu thức?”

Lý Kiệt trầm ngâm. Hắn dù bị gãy xương cốt nhưng vẫn cố gắng quan sát trận chiến.

Đẳng Long không có chiêu thức là do sự phụ của y chưa từng dạy y bất kì chiêu nào đó thôi.

“Tên khốn này!” Ngưu Quảng tức giận quát.

Hắn ta dùng chân đạp mạnh vào người Đẳng Long khiến y bay xa một đoạn.

Trên ngực Ngưu Quảng rơm rớm máu đỏ nhưng chẳng hề gì, bởi hắn có mặc bộ giáp bên trong. Và lại lực đâm Đẳng Long sử dụng là không đủ mạnh để làm Ngưu Quảng thương tổn.

Thiệu Bình và đám thuộc hạ Ngưu gia thấy vậy thì liền an tâm phần nào. Ai nấy đều mong Ngưu Quảng có thể nhanh chóng kết liễu đối thủ.

Phụng Dương ở ngoài quan sát, nàng thầm thán phục khả năng nhìn nhận và học hỏi của Đẳng Long nhưng cũng từ đó tỏ ra lo ngại cho y.

“Đẳng Long dường như... bị thương rồi?”

“Mỵ nương yên tâm, kịch hay còn ở phía trước. Ta vốn không tin thực lực Đẳng Long chỉ có vậy thôi?” Âm Dạ lên tiếng.

“Ông là ai? Tại sao lại giúp Đẳng Long?” Phụng Dương dè dặt.

“Chẳng phải đã nói rồi sao? Ta là muốn xem khả năng Đẳng Long đến đâu mà thôi.”

Mỹ An ở bên cạnh mẹ này giờ lặng lẽ quan sát. Từ khi nhận ra lỗi lầm của mình cô chẳng dám nói một lời gì thêm?

Cô vẫn hi vọng Đẳng Long có thể đánh bại Ngưu Quảng? Nhưng còn người lạ bên cạnh Phụng Dương thì sao, phải chi hãn cũng ra tay thì tốt biết mấy.

...

“Ta đổi ý rồi! Ngươi... nhất định phải chết.”

Ngưu Quảng nổi giận thật rồi, hãn đã thực sự trở nên nghiêm túc?

Một luồng chân khí cường đại nổi lên bao quanh thân thể Ngưu Quảng. Dường như đó là một trong rất nhiều chiêu số hãn ta có thể sử dụng?

Gió cũng bất chợt nổi lên ùng ùng.

“Lần này Đẳng Long ngươi đừng hòng chạy thoát!” Thiệu Bình mỉm cười.

“Đại nhân đã dùng đến chiêu thức ấy, Đẳng Long khó mà chống đỡ cho nổi.” Lý Kiệt cũng đồng tình.

Ngưu Quảng bay người lên cao rồi cho thân mình rơi xuống tự do. Hãn chĩa mũi kiếm thẳng đầu đối phương.

Đằng Long cứ ngỡ đó là một chiêu vận dụng sức mạnh của Băng Kiếm. Nhưng y đã nhầm.

Ngưu Quảng đưa hai ngón tay lên miệng niệm ấn. Chân khí thoát ra ngày càng cương mãnh.

Khí tụ thành hình, đó là hình ảnh một con man ngưu thân hình lực lưỡng chuẩn bị tạo nên cú húc kinh thiên động địa.

Uỳnh!

Cả luồng chân khí đổ sập xuống đầu Đằng Long. Dũng mãnh như man ngưu nổi giận, cường đại như núi nặng đè vai.

Đằng Long bị đánh úp mặt nằm bẹp xuống đất. Y vừa mới lò dò đứng dậy...

“Người nghĩ chỉ có như thế thôi sao? Hồn Giác!”

Âm thanh đồng dục vang lên. Đằng Long chưa kịp định thần thì đã có thêm những con man ngưu hung hãn lao tới thân thể y từ bốn phía. Man ngưu kết thành từ chân khí của Ngưu Quảng thay thế chủ nhân tấn công.

Cứ mỗi lần man ngưu húc tới Đằng Long là kèm theo đó kiếm khí Ngưu Quảng xuyên qua cơ thể của y. Cảm giác như bị con dao sắc lạnh chĩa vào da thịt đau đớn. Đằng Long nằm gục xuống đất bất động.

“Giết hẳn đi! Đại nhân!”

“Giết hẳn!”

Đám người Ngưu gia hô hào trong sự vui sướng.

Ngay lúc này đây, Đằng Long đã không còn đủ sức lực? Ngưu Quảng chỉ cần tung ra một đòn quyết định nữa thôi là sẽ lấy được mạng nhỏ của y.

“Mau! Hãy mau nghĩ cách cứu lấy Đăng Long!” Tuệ Cơ hoảng hốt.

Bà cứ thế bất giác nắm chặt cổ tay Phụng Dương rồi lại cố gắng vươn mình ra xa để nhìn cho rõ. Thân hình nhỏ nhắn ấy, đứa trẻ năm ấy, hiện tại vì muốn báo thù mà sắp bỏ mạng.

Đăng Long làm vậy có đáng hay không? Y làm như thế là để trả ơn Tuệ Cơ năm xưa hay sao? Còn hơn thế nữa, bởi vì Đăng Long tin rằng Hùng Vũ chính là cha đẻ của mình. Bất luận dựa trên lí do nào đi chăng nữa, chữ “nghĩa” trong người Đăng Long quả thực chẳng ai sánh bằng.

Nghĩa khí đến mù quáng!

“Ta đây không còn thời gian với ngươi nữa đâu! Đi xuống suối vàng mà gặp Hùng Vũ của ngươi!”

Ngưu Quảng kiếm khí lạnh toát đang dần tiến lại Đăng Long. Lần này hẳn ta nhất quyết xuống tay bằng được, không thể dây dưa phút nào thêm nữa.

Nhất kiếm phong hầu!

“Chết đi!”

Đương giữa mùa gió bắc, hơi lạnh theo thế bỗng chốc nổi lên. Từng hồi, từng đợt.

Gió ấy thổi ngày một mạnh!

Kiểm quang tiến đến càng gần, người càng áp sát. Đăng Long đứng dậy, đôi mắt của y vô thức nhìn theo đối phương bạo phát hiểm chiêu. Đúng là Băng Kiếm trong tay đệ nhất cao thủ Ngưu gia khác biệt hoàn toàn so với Thiệu Bình. Các mảnh băng khí cứ thế ngưng kết vào Hoàng Mãng kiếm. Hàn khí lẫn át hơi lạnh đất trời.

Tất cả đều đã mở căng đôi mắt tròn xoe. Để xem trận đấu kết thúc sẽ như thế nào?

Keng!

Vẫn chưa kết thúc!

Bởi vì... thanh âm chói tai của kim loại vang lên.

“Cái gì?”

“Sao có lại có thể?”

Mọi người vẫn mở to mắt nhưng mà lần này là sự ngạc nhiên tột độ.

Âm thanh chói tai là do Tàn kiếm va đập vào Hoàng Mãng kiếm gây nên. Đằng Long đã cố ý chờ, y chờ cho tới thời điểm quyết định mới nâng vũ khí ngăn cản Băng Kiếm.

Cho dù áp lực từ phía Ngưu Quảng có lớn đến đâu Đằng Long vẫn đứng lạnh lùng hiên ngang. Đằng Long chỉ dùng tay trái mà đã cự được Băng Kiếm vốn dĩ vô cùng nguy hiểm?

“Làm sao có thể?” Thiệu Bình thốt lên.

Mới đây Đằng Long còn phải dùng cả hai tay để đỡ chiêu số cha hấn phát động, vậy mà hiện tại đối phương hoàn toàn chỉ dùng một tay chống lại Băng Kiếm? Trong thoáng chốc Thiệu Bình chẳng có cách nào giải thích.

Người mắc sai lầm coi thường đối thủ thì sẽ dẫn đến...

...

Sai lầm thứ hai!

“Cho dù người có cự lại được cú đánh ấy cũng chỉ là đang vùng vẫy trước khi tìm đến chết mà thôi. Để xem, hàn khí, người làm thế nào đối phó?”

Ngưu Quảng nhếch mép tự tin. Hàn khí hẳn đang tạo ra liên tục truyền vào thân thể Đẳng Long thông qua tiếp xúc của hai thanh kiếm.

“Không sai, cho dù có đỡ được đi chăng nữa cũng không cách nào phá giải hàn khí Băng Kiếm tấn công. Nó cũng giống như Toái Khiên của Hùng Vũ vậy, liên tục đi vào cơ thể đối phương, công phá tạng phủ đối phương.” Lý Kiệt đồng tình.

Người đã coi thường Đẳng Long thì tất sẽ chẳng để dành tâm trí cho việc đề phòng, chẳng còn quan sát tỉ mỉ chân tơ kẽ tóc của y?

Thế nên, làm sao hiểu được Đẳng Long?

Ngưu Quảng vừa mới thấy đối phương chớp mắt.

Là lúc này!

Đẳng Long dùng chân toan đá vào bụng Ngưu Quảng khiến cho hắn ta phải nhảy về sau. Thời cơ đã đến, Đẳng Long sử dụng hoành kiếm quét qua cổ họng đối phương.

Thiếu một chút nữa là đã nhất kiếm phong hầu!

“Người vẫn có thể thoát khỏi băng kiếm?” Ngưu Quảng thăm nhủ.

Đẳng Long chẳng hề hấn gì sau luồng hàn khí công kích ban nãy, thậm chí là sau một loạt Hỗn Giác xuyên qua cơ thể?

Bạch Hạc Hoán Hình!

Lần này thì không còn là tay trái chống xuống. Đằng Long đổi tay cầm kiếm, tay phải của y chống xuống để tạo tư thế sử ra Bạch Hạc Hoán Hình.

Keng! Ngưu Quảng vội thu Hoàng Mãng về đỡ.

“Lực đánh cũng mạnh hơn lúc trước.” Ngưu Quảng buộc phải công nhận như thế.

“Đằng Long sử dụng tay trái để xuất chiêu? Mẹ, mẹ, tại sao y giống hệt như cha?” Mỹ An mừng rỡ.

“Người được tộc trưởng Tiên tộc đề cao, xem chừng không làm người khác thất vọng.” Âm Dạ lạnh nhạt.

Người khác ở đây có lẽ chính là hãn thoi. Vẫn chưa! Âm Dạ vẫn có cảm giác kì lạ đối với Đằng Long. Trong lòng của y thực chất vẫn còn một điều gì đó cần phải che đậy?

Đã không còn là Đằng Long khi trước, y giờ khác xưa rất nhiều. Chính cái điều khác ấy, điều mà Đằng Long vẫn đang cố tình che giấu, điều mà Âm Dạ mong chờ bấy lâu.

Điều mà trở thành huyền cơ đánh bại Ngưu Quảng?

Đằng Long sau khi sử xong Bạch Hạc thì liền lao tới nhắm chân Ngưu Quảng mà đánh. Cho dù đối phương đã sớm đề phòng vội nhảy về sau tránh né. Nhưng...

Sơ hở đã lộ ra!

Keng! Đằng Long từ một vị trí thủ thế đã bật rất cao bay người lên không. Y đánh một đòn tung kiếm giáng thẳng xuống đầu Ngưu Quảng.

Bịch!

Ngưu Quảng quy gối! Tất thủy cũng phải thất kinh!

Lực đánh Đẳng Long phát ra quá mạnh khiến cho Ngưu Quảng không những quy gối mà còn phải dùng hai tay. Đúng thế, phải dùng hai tay nắm chặt Hoàng Mãng mới cự lại được. Dư lực cú đánh truyền vào từ kiếm làm cho Ngưu Quảng cảm nhận cánh tay của mình run run.

Hắn, lần đầu trong trận chiến này phải lui xuống giữ ở thế hạ phong.

“Y lấy đâu ra sức mạnh ghê ghớm như thế?” Ngưu Quảng thắc mắc mà không có lời giải đáp.

May thay, Ngưu gia vẫn còn một kẻ biết được.

“Chính là vào nhờ tập luyện. Hàng ngày Đẳng Long đều lấy kiếm gõ chém vào thân cây. Y đã lặp đi lặp lại biết bao nhiêu lần. Hôm nay Đẳng Long cuối cùng đã chứng minh được, người chỉ tập luyện thể thuật hoàn toàn có thể mang theo trong mình một thân tuyệt kĩ.”

“Lý Kiệt, người nói thế là có ý gì?” Thiệu Bình lên tiếng.

“Thuộc hạ không có ý gì. Chỉ là không nên đánh giá quá thấp những đòn tung kiếm Đẳng Long sử ra. Thậm chí ngay cả ở kì sát hạch, có lẽ Đẳng Long đã không vận dụng hết sức.”

“Cái gì?”

Thiệu Bình có chút hoảng hốt. Hắn đã giao đấu với Đẳng Long hai lần nhưng chưa lần nào thấy được cú đánh mạnh mẽ đến thế. Cú đánh mà ngay lập tức dồn ép cha hắn đến chỗ phòng ngự.

Sức mạnh ghê ghớm này Đẳng Long đã lấy ở đâu?

“Lòng quyết tâm! Ngoài việc hiệu quả đến từ luyện tập hàng ngày thì phải kể đến sự quyết tâm của Đẳng Long. Những lần giao đấu trước đó

Đặng Long chẳng hề có chút mục đích nào cả. Còn lần này... Nào, Đặng Long, rốt cuộc mục đích của người là gì?”

Quả nhiên, một kẻ quan sát tỉ mỉ người khác giống như Âm Dạ cũng có những cách giải thích khác người.

Mục đích báo thù cho Như Tranh, cho Hùng Vũ chẳng phải Đặng Long thể hiện một cách rõ ràng còn gì?

“Người là một thứ mà ta chưa từng định đoạt xem người giá trị hay không giá trị, Đặng Long? Thể hiện đi nào!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 52

Con người là giống loài cao cấp nhất, thông minh nhất nhưng đôi lúc cũng tồn tại rất nhiều mâu thuẫn vốn dĩ có thể giải quyết một cách dễ dàng, con người... khi đó vô cùng rối loạn.

Rõ ràng hình bóng Như Tranh vẫn đâu đó quanh đây bỗng chốc nàng ấy biến thành một người đàn ông đấng đấng sát khí là sao?

Hắn lại quỳ gối trước ta? Hình như, ta đang quyết đấu với hắn thì phải.

Nhưng để làm gì?

Ta cũng chẳng biết nữa. Ta muốn gì đây? Ta chỉ muốn ở bên Như Tranh nàng thôi.

“Đặng Long, lại đây!”

Lại là tiếng Như Tranh nàng đang gọi, nàng vẫn còn hiện hữu, vậy thì Đặng Long yên tâm rồi.

Nàng... đợi ta!

Ta đang đến, ta... lại sắp được chạm vào khuôn mặt của nàng lần nữa. Nhưng sao?

Ta không thở được! Tại sao nàng lại đẩy ta xuống nước? Ta không thể nào thoát ra khỏi dòng nước này. Lạnh quá!

Đặng Long chệnh choáng. Y không nhận thức đâu là thực tại, đâu là hư ảo. Y đang khó thở, Đặng Long vẫn cố rướn người thoát khỏi mặt nước để mình hấp thu dưỡng khí nhưng ngay lập tức có một vật gì nhấn y chìm xuống.

Như Tranh nàng là thực tại, đúng rồi, tên kia chỉ là ảnh ảo do ta tạo ra mà thôi. Nỗi đau này, nó đã làm ta chẳng còn tinh táo được nữa. Ta phải đánh bại được hẳn, đó là thử thách mà nàng dành tặng cho ta. Để xem... ta đây liệu có đủ mạnh đối đầu với kẻ mà mình tạo dựng hay không? Ta đây có đủ tư cách để đứng bên nàng hay không?

...

“Thấy tức ngực rồi chứ gì?” Ngư Quảng nhếch mép.

Hắn đột nhiên chiếm lại ưu thế trong khi đối thủ của mình buộc phải lùi ra ba bước. Đặng Long không còn đủ sức tiếp tục duy trì thế thượng phong.

Y đang cảm thấy cơ thể của mình trở nên khó chịu, có lẽ là...

“Đừng có làm bộ làm tịch, nhà ngươi đã bị hàn khí của ta truyền vào trong người, chẳng thể chịu nổi bao lâu nữa đâu!”

Ngư Quảng nói đúng, Đặng Long chẳng còn sức đâu để mà đứng vững, y đang vội vàng quỳ gối.

“Khả năng có hạn nhưng độ liều mạng thì sẽ không ai bằng ngươi. Ta chỉ muốn xem ngươi có bản lĩnh thực sự ra sao. Hóa ra cũng chỉ một đòn tung kiếm con con vậy thôi. Không gì khác hơn?”

“Đánh với ngươi quả thực chán chết, ngươi không mở miệng ra nói một câu được à?”

Ngưu Quảng vẫn giữ cái thói ngạo mạn trong khi đối thủ của hắn chẳng nói chẳng rằng. Đẳng Long một mình chống kiếm im lặng.

“Ta còn có nàng ở bên nữa. Ta... đang bận nói chuyện với nàng.”

Đẳng Long liếc nhìn sang trái, chính y là đang thấy được Như Tranh mỉm cười với mình.

Vậy còn Ngưu Quảng thì sao?

“Tên khốn này!” Một tiếng gằn giọng vang lên.

Ngưu Quảng xông tới nhưng ngay lập tức khựng lại. Chuyện gì xảy ra đây chứ? Một luồng kinh phong bỗng chốc nổi lên ngay giữa trận chiến.

“Không, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.” Ngưu Quảng thầm nghĩ.

Hắn lại đề phòng bất trắc rằng có một kẻ nhân lúc hỗn loạn ra tay đánh úp. Đáng ngại, chính là tên Âm Dạ kia sẽ nhúng mũi vào.

Không!

Chẳng có ai can dự vào hết, trận chiến này vẫn là một già một trẻ đối chọi với nhau mà thôi.

Gió nổi lên ngày một mạnh, điều kì lạ hơn, dường như cơn gió bắt đầu quấn lấy Đẳng Long. Họa chẳng, chính y là kẻ đang tạo ra gió.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Đẳng Long chính là trung tâm của cơn cuồng phong thịnh nộ. Đứng trước cảnh tượng bất ngờ này, Ngưu Quảng đột nhiên có đến ba phần kiêng nể.

Đến rồi!

Đặng Long lao tới với một tốc độ chóng mặt. Y hết chém bên trái lại đâm bên phải, tấn công liên tục khiến cho Ngưu Quảng chuyển dần về thế phòng thủ.

“Thật không ngờ, tên này vẫn còn để dành khá nhiều sức lực đến vậy?” Ngưu Quảng định thần.

Chẳng phải do hấn buông lời thách thức đó sao?

Kiểm tùy hứng mà vung, gió tùy kiếm mà thổi. Gió cũng sắc lẹm chẳng thua gì kiếm. Ngưu Quảng đang bị phong kiếm cùng nhau hợp kích, hấn ta bước vào tình thế vô cùng bất lợi.

Ngưu Quảng thoáng thấy Đặng Long ở phía trước mặt chuẩn bị tấn công. Lần này nhất định phải chặn bằng được đối thủ. Ngưu Quảng định thần, hấn ta chỉ chờ Đặng Long tiếp cận đủ gần lập tức sẽ tung sát chiêu. Băng Kiếm đã được kích hoạt sẵn sàng. Chân khí phát ra cường đại, Ngưu Quảng trù tính sẽ giáng một đòn thật mạnh đánh bật đối phương, đánh bật Tàn kiếm và đánh tan luôn cả cơn gió bao quanh Đặng Long.

Đây rồi, thân ảnh của hấn đã đến đủ gần...

“Cái gì?” Ngưu Quảng thốt lên thành tiếng.

Xoẹt! Thanh âm phát ra nhanh gọn! Máu cũng theo đó dần dần đổ xuống.

Cổ tay cầm kiếm đích thị đã bị Tàn kiếm cứa qua một nhát. Ngưu Quảng thụ thương thêm một lần nữa.

“Hừ! Suy nghĩ quá nhiều chưa chắc đã là chuyện hay đâu tên Ngưu Quảng ạ! Đôi lúc chỉ cần tập trung mà thôi!”

Ám Dạ khẽ thầm đánh giá trước một kiếm chiêu thất thủ có phần hớ hênh hớ hênh của kẻ đứng đầu Ngưu gia.

...

“Cha, không sao chứ?” Thiệu Bình hét lớn.

Hắn chưa từng thấy Ngưu Quảng đổ máu bao giờ hay sao? Chỉ là chưa hiểu vì sao cha mình lại để thất thủ trong pha kiếm ấy mà thôi.

Ám Dạ khi thấy Đăng Long đắc thắng thì nở một nụ cười.

“Đủ nhanh, đủ chuẩn, vừa vận tính toán thời gian. Kiếm pháp Đăng Long sử dụng quả thực cao siêu.”

“Nhưng ta hơi tiếc vì người lại không sử dụng cơn gió ban này. Dường như người chỉ vô tình làm nó bộc phát thì phải?” Ám Dạ thắc mắc.

“Ngưu Quảng, nếu người vẫn còn tiếp tục coi thường Đăng Long, khả năng mất mặt là rất cao đấy. Tộc trưởng một tộc thúc thủ trong ngày đăng cơ, đúng là trò cười cho thiên hạ.” Ám Dạ nói lớn.

Hắn đang há hê bởi vì Đăng Long chiếm được lợi thế hay là đang muốn thò tay châm lửa?

Ngọn lửa tức giận trong lòng Ngưu Quảng.

“Vẫn chưa. Vẫn còn chưa đủ! Ngưu Quảng chưa vận dụng hết khả năng, như thế liệu thuốc dành cho Đăng Long quả thực nhạt nhẽo.”

Đúng là Ám Dạ đang muốn đâm bị thóc chọc bị gạo.

Tuy nhiên... bị thóc quả thực đã đâm, nhưng với tính cách của một Ám Dạ thâm trầm khó đoán, chắc hẳn bị gạo đã bị hắn ta làm thủng vài chỗ?

...

Ba ngày trước...

Ám Dạ ngay lúc này quay ngược thời gian trở về ba ngày hôm trước. Thời điểm hẳn đến căn nhà trên núi, mục đích không có gì khác ngoài xem xét tình hình của Đăng Long và Như Tranh. Tuy nhiên khi hẳn đến nơi thì chỉ thấy Đăng Long đang đứng nhìn lên trời cao. Bộ dạng của y vô cùng khác lạ.

“Như Tranh đâu?” Ám Dạ hỏi.

Chờ vài khoảnh khắc vẫn không thấy Đăng Long trả lời. Ám Dạ đi vào trong nhà quan sát nhưng cũng chẳng có một ai, chiếc giường trống trơn.

“Như Tranh... chết rồi?” Ám Dạ nói lời dò hỏi.

Đăng Long vẫn im lặng, im lặng như thế có nghĩa là Ám Dạ đoán đúng.

Cũng chẳng quan trọng lắm, vì sớm muộn cô bé đó cũng không qua khỏi. Điều mà hẳn quan tâm là cảm giác của Đăng Long. Đúng hơn là dự định của y, Đăng Long sẽ làm gì tiếp theo?

“Nếu ta biết trước được mưu kế của Ngưu Quảng có lẽ đã giúp các người ít nhiều. Ta rất tiếc. Chỉ tại Ngưu Quảng quá đỗi nham hiểm, hẳn ta dùng chính Như Tranh để chống lại người.”

“Đăng Long...” Ám Dạ ngập ngừng, hẳn ta đi đến đứng ngang hàng đối phương. “Người định làm gì tiếp theo? Đăng Long người đã không còn nhà, không còn người thân, cũng chẳng còn nơi nào để đi. Theo ta, gia nhập Ám Dạ, ta nhất định sẽ không bạc đãi người đâu.”

Lời nói này hoàn toàn là thật. Âm Dạ luôn muốn Đăng Long gia nhập tổ chức của mình. Nhưng...

Thật đáng sợ!

Đăng Long lúc này mới thu lại nhãn quan của mình, y quay sang nhìn kẻ vừa nói vài điều linh tinh.

Ánh mắt ấy, một trường đồ rực in hằn toàn bộ hốc mắt Đăng Long.

Sợ hãi chính là cảm giác của Âm Dạ lúc này. Toàn thân hắn ta sờn hết gai ốc vì một hơi lạnh tỏa ra từ phía Đăng Long. Con người xưa nay vốn dĩ vô cùng điềm tĩnh mà cũng có lúc tinh thần bất định như thế hay sao? Âm Dạ càng cố gắng quan sát bao nhiêu thì thân ảnh Đăng Long lại càng mờ dần bấy nhiêu. Hắn đang không thể hiểu nổi?

“Ban đầu ta đã nghĩ rằng đệ tử Sơn thần chắc hẳn sẽ có sức mạnh đặc biệt. Nhưng mà đặc biệt đến mức thế này thì ta thực sự lại chẳng dám tin...”

Con mắt màu đỏ thì nói lên được điều gì về sức mạnh của Đăng Long? Âm Dạ vừa mừng vừa sợ. Mừng vì mục đích của hắn vẫn đang tiến triển tốt đẹp, thế nhưng hắn vẫn sợ. Liệu rằng có phải thêm một lần nữa hắn ta chứng kiến sức mạnh khủng khiếp này chẳng?

“Người... người đã biến thành một thứ, người... Chủ tử! Liệu đây có phải chính là hiện thân của người hay không? Đăng Long là người thừa hưởng sức mạnh cũng như nội lực tối thượng của người” Âm Dạ thầm thất kinh.

Hắn ta nhớ đến một người, Âm Dạ nhớ đến chủ nhân của mình. Đăng Long và chủ nhân hắn, dường như giống nhau như hai giọt nước. Giống nhau đến nỗi Âm Dạ những tưởng chủ nhân của hắn hiện về thực sự.

Một điểm sai khác duy nhất... chỉ là cái tên mà thôi! Nếu như Đăng Long không phải Đăng Long, nếu như cái tên của y không phải như thế. Có lẽ nỗi niềm trong lòng Âm Dạ đã được gỡ bỏ tức thì.

Trong chốc lát, ngay chính bản thân Âm Dạ cũng bị uy hiếp tinh thần. Cái thứ bên trong Đăng Long đã biến đổi. Là ánh mắt, là trái tim, hay là cả hồn phách nữa?

Âm Dạ chỉ biết Đăng Long đã không còn là Đăng Long trước kia. Hiện tại, con người này có thể chấn nhiếp mọi thứ xung quanh chỉ bằng ánh mắt.

“Ngươi Quảng là ai? Ta... là ai?”

Cái gì? Đăng Long, y... y đã không còn nhận ra chính mình nữa ư? Âm Dạ định ninh là thế.

“Nàng đang đợi ta. Cho nên... ta còn việc phải làm.”

Đăng Long cứ thế lạnh lùng bước đi, cũng chẳng quên việc bỏ lại một thứ cho người bên cạnh.

...

Chính là nó!

Ánh mắt vô cùng đáng sợ của Đăng Long, ngay lúc này đây nó lại hiện về. Ngay giữa đấu trường của chính Đăng Long và Ngươi Quảng.

“Mẹ à! Mắt... mắt của Đăng Long.” Mỹ An giật cánh tay áo của Tuệ Cơ mà chỉ trỏ.

Ánh mắt ấy, màu đỏ ấy đã hiện lên rồi!

“Ngươi... ngươi đã làm gì Đăng Long?” Tuệ Cơ bất giác hỏi Âm Dạ.

Bà không biết hãn là ai nhưng mà dám chắc hãn ta đã có tác động làm cho Đẳng Long đang dần thay đổi.

“Tuệ Cơ đừng hiểu lầm. Ánh mắt ấy cũng chính là điều mà ta đang cố tìm hiểu. Cho dù ta đã cứu giúp Đẳng Long nhưng cũng chính y quyết định quay lại nơi đây. Đẳng Long chỉ nói y đang có việc phải làm.”

“Không! Chính ánh mắt ấy đã thôi thúc ta, nhất định phải tìm hiểu xem nó mang bao nhiêu sức mạnh vốn có của chủ nhân?”

Trên thế gian này có rất nhiều kì nhân dị sĩ. Phải chăng, Âm Dạ chính là muốn chiêu mộ những người như thế?

Đẳng Long, cho dù y chưa có gì nổi bật.

Không! Những bí ẩn của y, những khả năng tiềm tàng của y sắp sửa lộ diện.

Xung quanh đã biến thành màu đỏ từ bao giờ thế?

“Tên kia, người rốt cuộc là có mục đích gì hả?”

Đứng trước một Đẳng Long có ánh mắt biến đổi, Ngưu Quảng cũng không thoát khỏi một chút xung động.

“Âm Dạ nói đúng, nếu ta tiếp tục coi thường Đẳng Long, e rằng sẽ mắc sai lầm rất lớn. Đẳng Long đã thay đổi rồi.”

“Tại sao người phải cố chấp như thế?”

Ngưu Quảng tức giận. Hãn ta quát lớn bởi vì Đẳng Long nhất quyết quay lại Tiên tộc. Y muốn lấy mạng của hãn để mà trả thù cho Như Tranh, cho Hùng Vũ?

Đúng vậy, nhắc đến Hùng Vũ là hấn bức tức. Ông ta từ khi sinh ra đã ở địa vị cao hơn của hấn một bậc, ông ta đã được định sẵn là người kế vị tộc trưởng. Chẳng sao, bởi vì mọi thứ Hùng Vũ từng có Ngưu Quảng đều đã cố gắng bắt kịp, thậm chí hiện tại hấn cũng trở thành tộc trưởng đấy thôi.

Tuy nhiên... cái điểm mà hấn ghét nhất ở Hùng Vũ. Tại sao luôn có những kẻ trung thành mù quáng với ông ta? Một tộc trưởng nhu nhược, suốt ngày ôm mộng về thứ hòa bình viễn vông. Một kẻ chẳng hề có chí muốn làm bá chủ?

Người như vậy mà vẫn có kẻ chạy theo đến chết?

Thêm một người vì Hùng Vũ, vì một kẻ đã chết mà bán mạng? Thật là bất công.

“Hùng Vũ có một ý nghĩa đặc biệt với người lắm sao? Người đến là để trả thù cho hấn?”

Ngưu Quảng lớn giọng. Hấn đã không thể kìm nén cơn giận của mình.

Gió mà Đẳng Long tạo ra ngừng thổi lâu rồi. Đối phương đưa ra câu hỏi dồn dập nhưng y thì vẫn chẳng nói chẳng rằng?

...

Không!

Đẳng Long ngẩng đầu nhìn kẻ trước mặt rồi cất tiếng. Y đã lần đầu mở miệng trong cuộc chiến này.

“Hừ!”

“Người là ai? Ngưu Quảng phải không?” Đẳng Long ngừng lại một nhịp.

“Tùy người! Cứ coi như ta tình cờ đi ngang qua đây, hoặc là cố ý đi ngang qua đây. Hoặc là, ta đi ngang qua chỉ vì vô tình lên một kế hoạch từ trước. Tùy người!”

Nói chuyện kiểu gì thế này? Đặng Long làm cho tất cả mọi người vô cùng khó hiểu.

“Muốn chơi trò tâm lý với bốn tộc trưởng? Nhà người không xứng!”
Ngưu Quảng nghiêm mặt.

“Ta đã nói là tùy người. Ta đến đây là việc của ta, người nghĩ ta đến đây làm gì là việc của người. Chỉ có một điều chắc chắn...”

“Là gì?” Ngưu Quảng bất giác.

“Người... đang cản đường ta đấy!”

Tự nhiên, Ngưu Quảng hẳn lại bị cuốn vào cuộc hội thoại vớ vẩn Đặng Long tạo ra.

“Người... nói linh tinh gì thế? Đặng Long người mất trí rồi ư?”

“Hừ! Người có thể coi ta mất trí cũng được, không mất trí cũng được. Người... không nên cản đường của ta.”

Nãy giờ Ngưu Quảng vẫn tưởng Đặng Long đang nhìn chăm chăm vào mình. Nhưng không, y chỉ nhìn về một phía mà thôi. Nhìn lên phía trước! Thân hình Ngưu Quảng đúng là che hết phạm vi quan sát của y với đài cao.

Nhưng mà Đặng Long muốn gì ở đó?

“Đặng Long, người...” Ngưu Quảng đứng nhích sang một bên, hẳn chính là muốn quan sát ánh mắt Đặng Long liệu có thay đổi hay không?

Câu trả lời là không! Đằng Long vẫn luôn nhìn về phía trước mà chẳng liếc sang đối thủ dù chỉ một vài khoảnh khắc.

Ánh mắt như thế có chẳng là sự kiên định tột cùng của kẻ suốt đời mộng lung?

“Tùy người thôi, ta muốn làm gì ư? Tùy người muốn nghĩ thế nào cũng được. Có điều... vì người đang cản đường của ta, nên người sẽ phải chết!”

Ánh mắt Đằng Long từ từ đưa sang Ngưu Quảng. Ánh mắt mà ai cũng khiếp sợ ấy bắt đầu chăm chăm nhìn về phía hắn.

Lưỡi kiếm cũng đã bắt đầu cất lên...

“Người biến thành thứ gì rồi?” Ngưu Quảng trầm nghĩ.

“Ngông cuồng!”

Câu nói của Đằng Long thực sự ngông cuồng khiến cho đối thủ của y tức điên.

Ban này là tức bởi vì Đằng Long chẳng thèm nói lấy một lời, hiện tại là tức bởi vì phương cách nói chuyện của y vô cùng xác xược.

...

“Chịu chết đi!”

Ngưu Quảng quát lớn rồi lao tới Đằng Long với một chiêu Băng Kiếm rất mạnh. Hắn nắm chặt Hoàng Mãng, căn chỉnh sao cho lưỡi kiếm quét ngang ổ bụng đối phương.

Keng!

Đặng Long đơn giản là cầm Tàn kiếm xuống đất cự lại.

“Cái gì?”

Ngưu Quảng lúc này mới thất kinh. Hắn ta nhận thấy Đặng Long đang dùng Tàn kiếm bằng tay trái.

Không phải là tay thuận của y?

“Người dám khinh thường bốn tộc trưởng sao?”

Ngưu Quảng vận lực đẩy lùi đối phương hai bước. Thuận thế, hắn ta lập tức nhảy vút lên cao thi triển chiêu thức.

“Hỗn Giác!”

Man ngưu xuất hiện phía trên đỉnh đầu Đặng Long. Y lập tức lấy kiếm chỉ thiên, một kiếm đánh ra chặn đứng man ngưu đang chực lao xuống.

“Cho dù có chặn được một...”

Đúng thế, cho dù có chặn được con ở trên đỉnh đầu, những con xuất hiện bốn phương tám hướng thì đỡ làm sao?

Ngưu Quảng rất đổi tự tin, bởi vì chiêu này chưa từng thúc thủ bao giờ?

Như hắn lại quên mất rằng... Gió!

Vút vút!

Cuồng phong nổi lên bao quanh thân thể Đặng Long. Y từ lúc nào có thể điều khiển được gió? Hay chính cuồng phong tự động xuất hiện bảo vệ chủ nhân?

“Người vẫn chưa chịu sử dụng kiếm chiêu liên quan đến gió?” Âm Dạ cau mày.

Chỉ biết cuồng phong cứ thế xoáy quanh Đăng Long. Xoáy tan cả hồn giác đang lao vun vút vào bản thân y.

“Khốn kiếp!”

Ngưu Quảng không giữ được bình tĩnh, hấn đang trên đà rơi xuống sau khi tung chiêu thì liền kích hoạt Băng Kiếm lần nữa để nhắm đỉnh đầu Đăng Long mà chém.

Đâu có dễ thế?

Đăng Long lập tức né người sang trái, y chính là kẻ tính toán thời gian chuẩn xác. Chờ cho Hoàng Mãng ngang tầm tay mình, Đăng Long tay phải chộp lấy, y kéo lưỡi kiếm về phía thân thể của mình.

Ngưu Quảng chưa kịp định thần, hấn đang giữ chặt thanh kiếm trong tay vì thế thân hình của hấn cũng bị kéo theo thanh kiếm.

Là lúc này! Đăng Long kiếm ảnh đã xuất, trực chỉ bụng của Ngưu Quảng quét kiếm. Chỉ cần lôi được thân hình của hấn đủ gần, kiếm ở tay trái của y lập tức có thể đánh trúng.

Nhưng lại đâu có đơn giản như thế?

Ngưu Quảng dù biết bản thân bất lợi nhưng vẫn kịp thời trấn tĩnh. Hấn ta dùng tay chộp vào cổ tay Đăng Long, một mạch nắm chặt không cho đối phương dụng lực quét kiếm.

Lúc này thân hình Ngưu Quảng đã đáp xuống đất. Hai bên dự tính tung ra sát chiêu thế nhưng đều bị người kia phá giải.

Bốp!

Hai người tung cước vào nhau, đẩy lùi đối phương ra xa. Ngưu Quảng và Đằng Long trở về trạng thái tự do.

Lách tách!

Đằng Long nghe tiếng băng tuyết đang dần ngưng tụ. Vừa nghe nhưng mà không biết bóng hình Ngưu Quảng xuất hiện trước mặt của y từ lúc nào?

Quá nhanh!

Đối thủ của y lại xuất hiểm chiêu. Hai tay nắm chặt Hoàng Mãng, lần này Băng Kiếm xuất ra vô cùng cường đại. Tựa hồ nếu như trúng chiêu, Đằng Long nhất định vong mạng.

Với một Tàn kiếm tầm thường, chắc chắn không thể chống đỡ chiêu số hung hãn vô cùng. Đằng Long đứng đó định thần, dường như y đang kiên định để tìm phương cách phá chiêu?

...

Hoặc là... Đằng Long đang bị phân tâm hết mức!

“Nhà người không nên ngoi lên mặt nước!” Ma ảnh bóp chặt thái dương Đằng Long để rồi ấn mạnh cơ thể của y chìm xuống.

Không thở được!

Nếu muốn phá chiêu bắt buộc phải định thần, nếu muốn định thần... bắt buộc phải có dưỡng khí!

Cái tên ma ảnh khốn kiếp phải chăng là đang phá rồi Đằng Long? Hẳn ta ở trong không gian dành riêng hai người liên tục muốn dìu Đằng Long xuống nước. Điều đó làm cho Đằng Long không thể thở nổi.

“Ở dưới đó mới là thế giới của người!” Ma ảnh lạnh lùng.

Không những chiến đấu với một Ngưu Quảng ở ngoài thực tại, Đằng Long vẫn cần sức lực đối phó ma ảnh ở trong tiềm thức. Nếu như để cho ma ảnh chiếm được lợi thế, e rằng...

Hai mắt bỗng nhiên tràn ngập nước đen.

“Ở dưới này... ta thấy vừa lạnh vừa tối!” Đằng Long cảm nhận.
“Nhưng ta dễ chịu vô cùng!”

Đằng Long buông tay, y đang thả người theo dòng hiểm độc!

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 53

Lấy sắt vụn đấu thần binh, lấy kiếm thuật đấu chân khí, điều đó đã chẳng còn gì lạ lắm. Đăng Long này giờ hoàn toàn chứng minh được rằng y không còn là một Đăng Long ngu ngốc, nhu nhược trước kia. Nhưng liệu một kẻ tầm thường chỉ luyện thể thuật có đủ khả năng đánh bại Ngưu Quảng?

Một thân võ nghệ của y hiện tại không thể là một yếu tố bất ngờ làm cho Ngưu Quảng sơ sẩy được nữa.

“Chống lại thì được, nhưng mà nhà ngươi lấy gì đánh bại hắn đây? Há Đăng Long?” Âm Dạ trầm ngâm.

“Chết đi!”

Ngưu Quảng lao đến với luồng chân khí hung bạo của Băng Kiếm. Đăng Long vốn dĩ không thể sử dụng chân khí, vì vậy lợi thế rõ ràng này Ngưu Quảng nhất định không được bỏ qua mỗi khi tung đòn sát chước.

Đăng Long dù đứng từ xa vẫn luôn cảm nhận hơi lạnh từ Hoàng Mãng kiếm lan tỏa. Nó đang trực chỉ thân hình của y mà nuốt chửng.

Ai nấy đều nghĩ lần này Đăng Long chắc chắn không thể trực tiếp chống cự. Điều y cần làm là phải tránh né ngay tức khắc. Ai cũng vậy, kể cả Phụng Dương lẫn Âm Dạ.

Nhưng...

Keng!

Ai ai cũng phải thất điên bát đảo!

Đặng Long căn bản là một biến số, có lẽ Đặng Long sẽ chẳng bao giờ làm theo những gì đám đông dự đoán từ trước, y luôn đầy rẫy bất ngờ ẩn giấu trong những tấm màn bí mật.

Trận chiến lần này... lần lượt những tấm màn che con người Đặng Long chân chính đang dần bị y chính thức xé bỏ. Kiếm chiêu vừa rồi là một bí mật như thế.

“Người...” Ngưư Quảng không thể thốt lên thành câu. Đường kiếm hung hiểm của hắn đã bị Đặng Long chặn lại một cách nhanh gọn.

Điều kinh sợ hơn nữa, một luồng chân khí bao trùm Tàn kiếm.

Chân khí!

Chân khí màu đỏ như máu đang được phát ra, chúng đang cự lại toàn bộ Băng Kiếm đè xuống từ tay Ngưư Quảng. Chân khí màu đỏ giống như màu mắt. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là luồng chân khí bản thể vẫn luôn tích tụ trong người Đặng Long.

“Ha ha! Tha hồ mà dùng, ta đây không muốn ngăn cản người nữa!”

Ma ảnh buông lỏng bàn tay vốn đang bóp chặt thái dương Đặng Long, lúc này thân hình của y hoàn toàn ngập chìm trong nước. Y sắp chết đuối rồi ư? Không sao! Bản thân Đặng Long cảm thấy vô cùng dễ chịu. Dòng nước màu đỏ dịu êm quấn lấy cơ thể của y, giống như cơn gió, giống như bóng đêm. Đặng Long cùng luồng chân khí đang hòa làm một.

Chân khí bản thể? Trước đây đã được xuất hiện một lần khi mà Đăng Long muốn sử dụng chúng hồi sinh cây thuốc. Chẳng qua lúc ấy cơ thể của y lại bị hắc khí tấn công cho nên chân khí không còn phát ra được nữa.

Nhưng nó chắc chắn có một màu đỏ! Sự việc xảy ra đã hơn mười năm về trước thế nhưng Đăng Long vẫn nhớ như in. Và y đánh cược với chính bản thân, rằng mình cũng có chân khí không hề thua kém bất cứ kẻ nào.

Sơn thần ngăn cấm Đăng Long sử dụng chân khí là bởi... tất có lí do!

...

“Đây... chính là huyền cơ mà người đã che giấu ư? Quả đúng không hề đơn giản. Xem ra, trận chiến càng ngày càng hấp dẫn.”

Ám Dạ thầm nghĩ. Khuôn mặt Lý Kiệt mà hắn đang mang chẳng thể cưỡng nổi một cái nhòe miệng phát ra. Cảm xúc của hắn là gì? Phải chăng hắn đang mở cờ trong bụng?

“Đăng Long cũng dùng được chân khí? Lẽ nào từ trước đến nay tên này vẫn luôn giả bộ?” Thiệu Bình lên tiếng, hắn ta vừa nói vừa đỡ Lý Kiệt ngồi dậy.

“Nếu đúng như thế, Đăng Long này quả thực nham hiểm.” Lý Kiệt trầm tư.

Trong lòng Lý Kiệt bỗng chốc nổi lên hàng loạt lo lắng. Đăng Long nếu đã cố ý giấu nhem đi việc sử dụng chân khí, vậy thì... y cũng hoàn toàn có thể để giành vô số sát chiêu.

“Hiểu rồi! Đó cũng chính là lí do Ám Dạ tự tin để cho Đăng Long một mình đấu với chủ nhân?”

Lý Kiệt chỉ biết thầm nhủ, mong rằng Ngưu Quảng, mong rằng chủ nhân của hãn có thể cần trọng trong những giây phút sắp tới.

“Đặng Long biết dùng chân khí là do người dạy phải không?” Mỹ An này giờ há hốc mồm vì khả năng của Đặng Long đang được bộc lộ. Đột nhiên nảy ra ý định phải hỏi Âm Dạ cho thật rõ ràng.

Đặng Long sử dụng chân khí? Như thế há chẳng cơ hội chiến thắng của y lại được nhân rộng rồi sao? Suy nghĩ đơn thuần của Mỹ An chẳng thể qua mắt Âm Dạ được đâu.

“Y biết vận dụng chân khí, tất nhiên là có người dạy. Nhưng mà mỹ nương yên tâm, chuyện của Đặng Long ta luôn có một quy tắc đó là sẽ không bao giờ can thiệp. Người dạy y, có lẽ là... sư phụ của y.”

Đương nhiên, Âm Dạ không nhúng tay vào. Hãn chỉ lợi dụng mà thôi.

“Sư phụ? Là ai?”

“Mỹ nương cũng không bao giờ tưởng tượng nổi đâu. Tốt nhất, không nên tò mò làm gì để cho phí công tốn sức!”

Âm Dạ đúng là thâm sâu khó lường. Lời này của hãn bề ngoài thì khuyên Mỹ An đừng nên tìm hiểu vô ích. Kì thực, hãn đã đánh trúng bản tính hiếu kì của cô.

Cũng chẳng sao, hãn tin chắc với đồng khả năng chẳng đâu vào đâu của mình, Mỹ An không thể tìm ra manh mối gì cả.

“Nếu như Đặng Long có một sư phụ, vậy thì mười năm vừa qua thằng bé đã sống ra sao? Người ông Như Tranh nhắc đến rốt cuộc lai lịch thế nào?”

Tuệ Cơ muốn biết, thực sự muốn biết. Thế nhưng giờ đây sợi dây gắn kết của bà với y dường như đã dần đứt đoạn.

“Con ơi...” Lời muốn nói lại không thể nào nói ra cho được. Thêm một hình phạt hà khắc Đẳng Long vô tình dành tặng Tuệ Cơ giống như giành tặng Hùng Vũ trước kia.

...

“Người... nhà người khá lắm!”

Ngưu Quảng chuyển từ thất kinh sang bình thản chỉ trong giây lát. Hãn đã đấu tranh tư tưởng cho sự chuyển đổi trạng thái lần này.

Không thể nào coi thường Đẳng Long thêm nữa!

Hãn phải vận dụng toàn bộ sức mạnh của mình ngay tiếp theo đây. Nếu như hãn muốn chiến thắng, còn không, trò cười dành cho thiên hạ sẽ thành sự thật đúng như Âm Dạ từng nói.

Đẳng Long xuất phát từ trong hình hài của kẻ tầm thường bỗng chốc trở thành cao thủ với những bí ẩn đầy rẫy. Với Ngưu Quảng, y giờ đã là đối thủ ngang tài ngang sức.

“Có thể giấu diếm chân khí đến giờ phút này, thật không hề đơn giản. Thật không hề đơn giản đâu!”

Nhìn bề ngoài thì có vẻ Ngưu Quảng khen ngợi đối phương nhưng thực chất...

“Thêm một chút nữa... ta phải đánh giá lại tên này, một cách toàn bộ.”

Ngưu Quảng kéo dài thời gian, cốt là để tìm điểm yếu trên người Đẳng Long. Nhìn đi nhìn lại, cuối cùng Đẳng Long đâm ra trở thành một kẻ vô

cùng khó nhìn. Nhân quan sắc lạnh của người đứng đầu Ngưu gia từ đâu mà biến mất rồi?

Điểm yếu kéo dài thời gian của hắn đã ngay lập tức bị nhìn xuyên thấu bởi một ánh mắt lạnh lùng.

Vù vù!

Mái tóc Đẳng Long bắt đầu tung bay, hay nói đúng hơn, chân thể của y chính là trung tâm của trận cuồng phong vẫn đang từ từ trở dậy.

Phong Trung Bào Long!

Kiểm chiêu của Đẳng Long chuẩn bị khởi phát. Gió xoáy vòng tròn xung quanh cơ thể của y. Xoáy ngày một mạnh.

Nó mạnh đến nỗi hình thành cơn lốc thu nhỏ ngay giữa trận chiến.

“Mạnh quá!” Mỹ An không thể chịu nổi liền thốt lên.

Chẳng mấy ai chịu nổi kiếm chiêu ấy. Ngay đến như Âm Dạ, kẻ có thực lực được coi là mạnh nhất trong những người quan sát, hắn ta cũng phải đưa tay che mắt. Hắn ta buộc phải làm thế, vì những cơn gió thổi đến như muốn cửa vào mi mắt mọi người xung quanh.

“Xuất phát rồi?”

Ngưu Quảng đã cố trấn tĩnh để nhìn Đẳng Long cho rõ nhưng chỉ một cái nhún chân của y, thân hình nhỏ con lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

“Không hay!”

Vừa mới định thần, Ngưu Quảng đã ở vào thế bất lợi. Đẳng Long di chuyển quá nhanh khiến cho hắn ta cũng bị cuốn vào từng cơn gió xoáy.

Ngay lúc này trong trận cuồng phong có hai trung tâm đang dần hiện hữu. Một là Đẳng Long, là nơi khởi phát ngọn nguồn của các cơn gió. Hai là Ngưu Quảng, đích đến tấn công của chính những đạo kinh phong khủng khiếp.

“Làm sao có thể? Chân khí của y phát ra cường đại cỡ này?”

Ngưu Quảng vừa trầm nghĩ vừa cố kìm nén đôi chân của mình xuống đất. Hắn buộc phải làm như thế, nếu không chắc chắn đã bị cuồng phong cuốn bay lên không.

Là cơn thịnh nộ của Đẳng Long?

Gió đâu phải là chân khí của Đẳng Long. Gió chỉ tự sinh mà thôi. Chân khí Đẳng Long có màu đỏ rực kia.

Không sai! Màu đỏ đang le lói ngay trong trận chiến, giữa những cơn gió khiến cho Ngưu Quảng buộc phải nheo mắt, hắn ta làm sao có thể quan sát kiếm chiêu hung hiểm ngày một tới gần?

Đẳng Long di chuyển rất nhanh trong chính cơn gió mà mình tạo ra. Hay chẳng là chính Phong Trung Bào Long giúp y gia tăng tốc độ. Chỉ biết, một luồng chân khí cương mãnh đỏ lòe đang được chuẩn bị xuất thế. Nó chỉ có một nơi, một địa điểm, chỉ có một đích đến duy nhất.

Kẻ đang khúm núm trong cơn giông bão! Hắn ta chỉ còn một cách đứng im chịu trận.

“Cha! Cẩn thận.” Thiệu Bình ở ngoài hét lên.

Chỉ có ở ngoài mới quan sát được kiếm chiêu màu đỏ!

“Khốn kiếp!”

Ngưu Quảng nghe tiếng của con trai thì liền biết chắc nguy hiểm đang tới. Nhưng đã quá muộn, hăn đâu thể nào chống đỡ cho nổi?

“Cái gì?”

Là thực tại hay là ảo giác? Ngưu Quảng đang nhìn thấy gì thế này?

Bao bọc bên trong cơn gió là một thứ gì đã được định hình. Là một thứ vô cùng cường đại.

Phong Trung phải có... Bào Long!

Đúng thế, cho dù là mờ ảo, Ngưu Quảng vẫn luôn cảm nhận được nó. Không có một chút sai lệch, chính là hình hài của một loài linh vật thiêng liêng. Không chỉ nhìn thấy, mà còn nghe thấy âm thanh cường đại.

Một thứ âm thanh chói tai liên tục vang lên. Âm thanh của loài rồng thiêng. Là tiếng long ngâm hung bạo ngay giữa trời đất.

Nhìn thấy cảnh tượng khi ấy ai ai cũng phải kinh tâm động phách. Ngưu Quảng thì đang chôn chân không còn sức lực để mà phản kháng. Hăn ta cũng đang kinh sợ giống như chúng nhân bên dưới?

“Đã nói rồi mà! Một khi Đẳng Long có được chính kiến, sẽ là một Đẳng Long khó bề ngăn cản.” Âm Dạ vui mừng.

Xoẹt xoẹt!

Rồng như muốn nuốt chửng cơn gió, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Rầm!

Ngưu Quảng cảm nhận lồng ngực của mình đau buốt khôn tả. Áo giáp trên ngực của hăn đã dần rách toác. Phải rồi! Là do móng vuốt của rồng cào xé.

“A...”

Ngưu Quảng chống kiếm thờ dốc trong khi cuồng phong từ từ tan biến, bào long trở về ẩn nấp trên chín tầng mây.

Tuy vậy... nổi kinh hoàng thì chưa bao giờ chấm dứt được cả!

“Tên khốn này!” Thiệu Bình hét lớn định toan xông lên nhưng mà Lý Kiệt cố gắng ngăn lại.

“Thiếu chủ! Đừng gấp!”

“Cút ra, ta phải lên cứu cha ta.”

Đứng trước tình cảnh nguy hiểm Thiệu Bình đã chẳng thể nào ngồi yên. Thế nhưng cổ áo của hắn vẫn bị Lý Kiệt nắm chặt.

“Ngài không thấy một điểm gì lạ ư?”

“Điểm gì?”

“Đại nhân, vừa nãy không hề xuất chiêu chống đỡ, không phải là rất kì lạ hay sao?”

Câu nói của Lý Kiệt ngay lập tức làm Thiệu Bình thức tỉnh.

“Lẽ nào...”

Lách tách!

Ngưu Quảng vừa phun ra một ngụm máu. Hắn ta không những bị móng vuốt rồng tấn công mà còn trong khoảng thời gian khi đó luôn bị khí tức Phong Trung Bào Long chèn ép. Áp lực mạnh mẽ đến nỗi chân khí của hắn không cự lại nổi, bản mạch Ngưu Quảng không thể phát động bất kì một luồng khí tức đáp trả. Tạng phủ của hắn có phải đã bị tổn thương?

“Đáng ghét! Bồn tộc trưởng chưa từng bị thương thế này. Đằng Long, hôm nay người chết chắc rồi!”

Ngưu Quảng tức giận. Mực quang của hắn đang nhìn chăm chăm phía trước.

...

“Ha ha! Đằng Long đã thực sự biến thành đặng long rồi đây!” Âm Dạ cao hứng.

Giữa thiên hạ này, Đằng Long đã thực sự bay lên rồi. Con rồng bay lên đến tận trời xanh.

Chỉ trận chiến này, cho dù là chưa rõ thắng bại, Đằng Long cũng sẽ nổi danh khắp chốn. Biết bao nhiêu kẻ, bất kể tà đạo hay chính đạo, chắc chắn bọn chúng đều có ham muốn chiếm được Đằng Long để làm thủ hạ.

Người này, nhất định phải nằm trong tay Âm Dạ không thể sai khác!

“Đặng Long... thực sự mạnh đến vậy sao?”

Mỹ An nào chẳng dám tin, nào ai có thể tin được? Đằng Long đã làm Ngưu Quảng một phen khốn đốn.

“Không được, ta vẫn phải lên tiếp ứng cha ta.” Thiệu Bình giật mạnh cánh tay của Lý Kiệt. Ông ta lúc này một tay một chân đều đã bị gãy, chẳng có cách nào ngăn cản Thiệu Bình.

“Thiếu chủ, không được!”

“Người năm lần bảy lượt ngăn cản, người muốn tạo phản rồi ư?”

“Ngài... hiện tại ngài còn là một đối thủ ngang tầm thách đấu Đằng Long?”

Thêm một lần nữa Thiệu Bình lại được cảnh tỉnh. Hắn không dám tiến lên nữa, bởi vì... hắn đã không còn có thể đối địch Đẳng Long. Kẻ đang giao thủ với cha của hắn trên kia đã vượt khả năng của hắn mất rồi.

“Hơn nữa, ngài nghĩ tên đó dễ yên hay sao?” Lý Kiệt vừa nói vừa chỉ về phía Âm Dạ.

Chưa biết hắn có mục đích ra sao nhưng lời cảnh tỉnh thì lại vô cùng nghiêm túc. Bất luận là ai, bất luận kẻ nào cũng không được phép can thiệp vào trận chiến này. Bản thân Lý Kiệt chính là ví dụ rõ ràng cho việc cả gan chống lại Âm Dạ.

Và lúc này, Thiệu Bình chỉ còn có thể trông chờ vào chính thực lực cha mình mà thôi.

...

“Thật không ngờ người thụ thương đầu tiên lại là Ngưu hầu.”

“Sao nào? Mỵ nương lẽ ra là người hiểu rõ Đẳng Long mới phải đấy chứ?”

“Đẳng Long, cũng chỉ như một cơn gió vô hình, làm sao Phụng Dương có thể nắm bắt. Chỉ có Như Tranh mới hiểu được y mà thôi. Tuy nhiên...”

Phụng Dương! Vẫn là nàng quan sát tỉ mỉ nhất, vẫn luôn chăm chú Đẳng Long từ lúc y quay trở lại. Nàng đã phát hiện ra điều gì rồi?

Hộc!

Đẳng Long bỗng nhiên chống kiếm xuống đất thờ dốc.

“Hình như...” Phụng Dương ngập ngừng.

Ám Dạ nhìn thấy biểu hiện bất thường của Phụng Dương thì liền hướng mắt về phía Đằng Long. Nhãn quan của hắn lập tức biến đổi nhanh chóng.

“Không hay!”

Ám Dạ vừa mới dứt lời thì một thân ảnh lao thẳng về phía Đằng Long không chút mảy may.

“Người kiệt sức rồi đúng không?” Ngưu Quảng vừa chạy vừa quát.

Trên tay hắn đang trắng xóa một khối cầu khí. Chính là Lăng Tích nhưng được gia tăng thêm phần hàn khí.

Đằng Long do dùng hết sức vào chiêu Phong Trung Bào Long ban nãy, y đã không còn đủ sức để mà đứng vững chứ đừng nói việc kháng cự Ngưu Quảng.

Uỳnh!

Lăng Tích một mạch đánh thẳng vào bụng Đằng Long khiến y bay người ra xa một đoạn.

Chưa hết, trong tức khắc, Ngưu Quảng đã lại dịch chuyển đến nơi, hắn ta giơ chân lên đá một cước trúng mặt Đằng Long.

“Cảm giác như xương hàm đã bị vỡ.” Đằng Long thầm nghĩ.

Như Tranh ơi! Cuối cùng ta đã có cảm giác, cuối cùng... ta đã biết đau đớn là gì rồi. Ta...

Bốp!

Thêm một cước vào ngực. Đằng Long bay người hẳn ra phía xa rồi rơi xuống đất.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi có thể tung chiêu liên hoàn, thể thuật của Ngưu Quảng cũng chẳng kém cạnh một tên trẻ ranh không biết lượng sức.

“Ha ha ha...”

Đặng Long... y bỗng dừng cười nắc. Cười lên, cho dù trong miệng cũng đã tóa máu bởi vì vết thương.

Điệu cười của y thâm trầm nhưng lại âm vang khắp chốn. Điệu cười đáng sợ làm sao. Đặng Long cứ thế đứng sừng sững giữa trời và đất, Đặng Long nhìn chăm chăm vào đối thủ mà cười.

Cha nào thì con nấy ư? Hùng Vũ đã từng chỉ một điệu cười uy chấn ba quân Man tộc. Đặng Long sẽ dùng điệu cười vào việc gì đây?

Một điểm khác biệt là điệu cười ấy vô cùng quái đản!

“Ha ha. Ha ha ha!”

Không đâu, đối thủ của y cũng đang phát ra nụ cười. Ngưu Quảng cười vang đáp lễ. Chiến ý hai người thực sự đã được đẩy lên tột đỉnh.

Tuy nhiên điệu cười Ngưu Quảng vẫn còn ẩn chứa tiên cơ?

...

PẶc!

Hoàng Mãng kiếm từ xa bay tới đã được Ngưu Quảng bắt lấy. Tiếng cười của hắn thu hút công chúng, thu hút Đặng Long. Tiếng cười làm cho Ngưu Quảng che giấu sát chiêu của mình.

Thanh kiếm của hắn tích tụ chân khí từ bao giờ? Chỉ biết hiện tại nó bị bao phủ bởi lớp chân khí dày đặc màu tím.

Không phải là băng kiếm. Tuyệt đối không phải là băng kiếm.

“Ha ha! Cha ta cuối cùng đã sử ra chiêu đó rồi!” Thiệu Bình mừng rỡ.

“Không sai. Đẳng Long kỳ này chết chắc.”

Chân khí bao trùm Hoàng Mãng làm cho lưỡi kiếm trở nên hung tợn hơn bao giờ hết.

“Chịu chết đi!”

Ngưu Quảng vừa nhảy lên cao vừa vung kiếm với luồng tử khí trên tay.

“Hừ!”

Đẳng Long nhếch mép. Y cũng tự động khôi phục Phong Trung Bào Long để mà đối chiêu địch lại Ngưu Quảng. Gió bắt đầu nổi lên bao trùm...

Liệu rằng Đẳng Long đã quá chủ quan?

Còn không phải ư?

Một kiếm của Ngưu Quảng không giống với Băng Kiếm, cũng chẳng giống với Hồn Giác. Phong Trung Bào Long không thể ngăn nổi, gió bị kiếm khí chém tan ngay tức khắc.

Xoẹt!

Kiếm khí chém rách luôn lớp vải bọc da thịt Đẳng Long. Da thịt ư? Hoàng Mãng đã khát máu rồi thì có nề hà da thịt gì nữa?

Một vết nứt hình thành. Đó là lúc miệng vết thương mở ra, mở đường cho thứ dịch lỏng phun trào ra khỏi cơ thể.

Đặng Long trúng chiêu cho nên loạng choạng gục ngay xuống đất. Y lấy tay trái cố gắng ôm chặt vết thương. Cố gắng làm cho da thịt được hàn gắn lại. Nhưng sao có thể, máu cứ phun ra khiến cho vết thương vô cùng đau xót.

Một kiếm của Ngưu Quảng chém ngang ổ bụng Đặng Long!

“Vô danh tiểu tốt, không biết trời cao đất dày là gì. Hừ!” Ngưu Quảng đắc thế liền buông lời khinh miệt.

“Kiếm chiêu vô cùng chuẩn xác. Như vậy xem ra... Đặng Long gặp khó rồi.” Âm Dạ lên tiếng.

“Lần xuất chiêu vừa rồi của Ngưu hầu quá nhanh, không ai có thể quan sát. Ông cũng không thể nhận ra là chiêu gì ư?” Phụng Dương thắc mắc.

“Không nhận ra.” Âm Dạ lắc đầu. “Phải đợi thêm chút thời gian mới được. Đặng Long... y nhất định vẫn còn có thể, vẫn còn tiếp tục đi lên phía trước.”

Lời nói của Âm Dạ lại hướng mọi người về phía Đặng Long.

Một thân ảnh cô độc đang đứng hiên ngang giữa trời và đất. Y định làm gì thế kia?

Đặng Long tháo tấm vải trắng vốn dĩ băng chặt trên cánh tay phải để buộc vết thương ở dưới bụng. Tấm băng vừa vào vị trí lập tức đã được thấm đẫm máu đỏ. Nhưng có hề gì? Đặng Long chẳng thấy đau đớn gì cả.

...

Thế xác không đau bởi vì tinh thần vốn đang vô cùng dễ chịu. Đặng Long ngâm mình trong nước, một làn nước đỏ cứ thế bao lấy cơ thể của y.

Từng đợt rồi từng đợt, nước lạnh thấm dần qua từng thớ thịt.

Nhưng mà ngắt nổi mọi cơ thể sống đều cần hơi ấm. Lạnh quá... chúng sẽ tự mình chống lại.

Cơ thể Đăng Long bên ngoài lạnh đi thì ở bên trong máu nóng lập tức di chuyển luân phiên. Chúng đi qua từng huyết đạo một cách tuần tự có tổ chức. Máu nóng mang lại hơi ấm, nước thì mang đến hơi lạnh dịu êm.

Chính vì lẽ đó, máu trong cơ thể di chuyển ngày một nhanh hơn. Đăng Long hít thở ngày một mạnh hơn.

Hình như có một sự kiện đặc biệt xảy ra mà đến bây giờ Đăng Long mới kịp để ý. Từ sau lần y tự mình dùng dao đâm thẳng vào ngực, toàn bộ kinh mạch trong người Đăng Long đã được lưu thông toàn bộ. Đăng Long không còn cảm thấy tức ngực, không còn bủn rủn chân tay mỗi lúc Hắc khí tấn công.

Nhắc mới nhớ? Hắc khí đã biến đi đâu rồi nhỉ? Đăng Long không hề cảm nhận được nó như trước. Hay là Hắc khí đã dần biến thành ma ảnh?

Máu nóng mang lại cảm giác ấm áp. Tuy nhiên nó cũng đem theo một thứ. Một vật hình tròn mà giọt máu đỏ buộc phải công ở trên lưng nếu muốn di chuyển cứu lấy cơ thể Đăng Long.

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 54

“Đặng Long, người còn có thể được không? Hả?” Ngưu Quảng tiến lại gần và gần giọng. “Nếu không thì người quỳ xuống được rồi. Để xem bốn tộc trưởng xử trí người như thế nào?”

Đúng là vết thương rất hiểm, chỉ cần thân hình của y khẽ chút cử động cũng đủ làm cho máu đỏ lập tức trào ra. Đặng Long dường như cần chút thời gian để mà thích nghi. Thích nghi với việc chiến đấu khi mang thương tích trong mình, thích nghi với việc máu nóng liên tục chối bỏ cơ thể của y.

“Ta... cũng đang tìm hiểu đây.” Đặng Long lạnh lùng.

Vừa mới dứt câu Đặng Long lao ngay về phía trước. Không thể để cho đối thủ nhận ra huyền cơ, cho dù có cần thời gian hồi phục chẳng nữa bản thân Đặng Long lại chẳng ngần ngại tiến lên. Chân khí máu đỏ vẫn được bao trùm toàn bộ Tàn kiếm. Đặng Long vẫn là một kẻ nắm giữ chủ động.

“Bất luận thế nào, ta đã cảm nhận được nó.” Đặng Long trầm nghĩ.

Là nỗi đau ư?

Tuyệt nhiên không phải. Đó là toàn bộ kinh mạch của y đã được đả thông. Đặng Long chẳng còn một chút đau nhức ở cánh tay nữa.

Có phải chính lòng thù hận đã giúp Đặng Long đánh bại Hắc khí?

Chỉ biết lúc này y đang cảm nhận sức mạnh của mình. Từ chính bên trong, một luồng chân khí cường đại lưu thông toàn bộ cơ thể, nó cùng với máu trào vào kinh mạch huyết đạo. Máu và chân khí, dường như đã hòa làm một. Tất cả chỉ trực bộc phát ra phía bên ngoài bằng cả sức mạnh thể chất lẫn tinh thần. Hơn lúc nào hết, Đằng Long đang thấy cơ thể của mình trở nên vô cùng mạnh mẽ.

“Cho dù có là gì đi nữa. Cho dù ta chưa từng một lần sử dụng đến người, thì lúc này đây, người cũng thuộc về sở hữu của ta. Hỡi Đằng Long, hỡi sức mạnh!”

Đằng Long liên tục hít thở tuần hoàn, chân khí của y theo thể liên tục bộc phát ra ngoài bao trùm Tàn kiếm, một màu đỏ rực. Y nhắm Ngư Quảng mà đánh. Đích đến chính là...

“Áo giáp của hãn đã rách, trước ngực chính là vị trí vô cùng hiểm yếu.”

Đinh ninh là thế! Đằng Long sử ra một đường hoành kiếm cường đại nhắm thẳng mục tiêu mà mình đã chọn. Nếu như chuẩn xác Ngư Quảng tất sẽ trọng thương, bởi lẽ phía trước ngực hãn đã không còn một mảnh giáp bảo hộ. Hơn nữa toàn bộ ngọn gió sắc bén của chiêu Phong Trung Bào Long cũng đã đánh trúng chỗ hiểm yếu này. Da thịt con người đâu thể liên tục chịu được sức ép lớn đến như vậy?

Tuy nhiên Ngư Quảng là kẻ đa mưu túc trí, lẽ nào hãn lại không muốn che đậy điểm yếu bản thân?

Xoẹt!

“Cái gì?”

“Trúng rồi?”

Mọi người lập tức thất kinh. Trúng rồi! Đẳng Long hoàn toàn đánh trúng trong chiêu vừa rồi. Làm sao có thể như thế? Phải chăng là độ căn chỉnh chuẩn xác đã đạt trình độ thượng thừa?

Mỹ An mừng thầm trong bụng bởi vì hi vọng của cô càng ngày càng được mở rộng. Phụng Dương nhìn thấy Đẳng Long vẫn còn dư sức thì cũng an tâm phần nào.

Ai ai cũng quá chú tâm vào đường hoành kiếm ban nãy mà đã vội vàng chìm trong ánh sáng của sự chủ quan.

Có phải Ngưu Quảng đã quá chủ quan trong lần so chiêu vừa rồi?

“Quá ngu xuẩn!” Ngưu Quảng nhếch mép.

Với một con người tính toán kỹ càng như hẳn chắc chắn đã sớm tính đến sát chước Đẳng Long vừa mới thi triển. Suy nghĩ của tên trẻ con nông cạn không thể qua mắt con người Ngưu Quảng già dơ thấy rõ. Muốn đánh vào một vị trí yếu điểm trên người đối phương? Nếu như đổi lại là hẳn, thời trẻ, Ngưu Quảng thời trẻ hẳn cũng sẽ làm vậy mà thôi. Tuy nhiên hiện tại là một Ngưu Quảng đã trải biết bao trận chiến ác liệt. Hẳn bình tĩnh hơn, nhẫn nại hơn, và hung hiểm hơn!

Nôn nóng sẽ chẳng giải quyết được việc gì đâu! Bởi lẽ...

Đôi khi cũng phải hi sinh vài thứ để đạt mục đích của mình! Ngưu Quảng để mặc Đẳng Long chém kiếm vào ngực của hẳn. Mặc kệ, một chút thương tích con con sẽ không đủ làm Ngưu Quảng gục ngã. Bởi vì hẳn luôn biết được, một người sau xa như hẳn luôn biết chờ đợi điều gì xảy ra tiếp theo. Ngưu Quảng chờ đợi thân hình Đẳng Long vọt qua cơ thể của hẳn. Để rồi...

Mục đích của Ngưu Quảng?

Chính là bước tiếp theo mà hắn đã tính rồi kia!

“Không ổn!” Đẳng Long thầm than.

Nhưng đã quá muộn. Y vừa tung chiêu nên chẳng còn đủ thời gian để mà thu kiếm trở về phòng ngự. Toàn bộ phần lưng Đẳng Long phơi bày trước mặt Ngưu Quảng.

Phập!

“Nhà ngươi không tính được đến thế kiếm như này phải không?”

Đúng thế. Đẳng Long tính toán rất kỹ đòn đánh của mình nhưng lại không hề dự đoán đến sự phản công đối thủ có thể tạo ra.

Ngưu Quảng chỉ trong chớp mắt đã đâm một kiếm vào lưng đối phương. Kiếm xuyên từ sau ra trước, xuyên đúng vào chỗ vết thương Đẳng Long bị Hoàng Mãng kiếm chém phải.

Hai đối thủ mưu chước như nhau, họ đều mong muốn gia tăng vết thương cho người đối diện vào đúng vị trí của vết thương cũ.

Lần này, chiến thắng thuộc về Ngưu Quảng!

...

“Hắn không những chẳng hề bị thương mà còn ra tay phản kích?” Đẳng Long thắc mắc.

Từ khi phát động chân khí trong toàn cơ thể, hình như Đẳng Long đã không còn nghĩ về một Như Tranh tưởng tượng thì phải?

“Ta phải tập trung giết hắn! Sau đó sẽ tới bên nàng!”

Lại bắt đầu?

Hình bóng Như Tranh tan biến theo từng cơn gió. Đẳng Long không còn thời gian, không còn không gian dành cho bất kì ai nữa. Đẳng Long buộc phải định thần, y phải toàn tâm toàn ý để dành sức lực cho trận quyết đấu.

Ngưu Quảng rút kiếm rồi đá Đẳng Long khiến y ngã lăn mấy vòng.

Hơi chậm!

Nhưng mà Đẳng Long cũng đã đứng dậy được rồi. Y là người trần chứ có đâu phải thần thánh? Hai vết thương nặng ở ngay mạn sườn bên phải khiến cho Đẳng Long vô cùng đau đớn. Lúc này cơn đau dường như hoành hành cực độ.

”Chịu chết đi!”

Đẳng Long chưa kịp chớp mắt thân hình Ngưu Quảng đã bay vút tới. Tuy đã kịp thời nhảy tránh nhưng y cũng được tận mắt chứng kiến uy lực của kiếm chiêu này. Một kiếm chém xuống vỡ tan mấy viên đá nền của những bậc thềm làm bằng thạch xám.

Nếu như bị đánh trúng... có lẽ tan xương nát thịt.

“Luồng chân khí tím... đã mạnh hơn trước. Không lẽ là thuật gia tăng sát thương. Giống như Ngạo Vũ?”

Đẳng Long vừa giao chiến vừa phân tích.

“Nếu đã là thuật tăng sát thương, vậy thì...”

Mạnh hơn, uy lực hơn. Đó cũng chính là những đòn đánh của Đẳng Long. Chân khí màu đỏ liên tục tuôn ra cuồn cuộn. Không nề hà gì sức mạnh của đối phương. Đẳng Long cũng đang dùng chính chân khí bản thể của mình đấu lại Ngưu Quảng.

Chân khí đấu với chân khí thông qua kiếm thuật. Điều mà Đăng Long chưa từng sử dụng trước đây. Nhưng... Đăng Long vô cùng thành thực.

“Đã phải khổ luyện bao lâu mới dụng chân khí điêu luyện đến mức thế này? Tại sao từ trước đến nay năng lực của mình người lại không muốn bộc lộ kia chứ?”

Ngưu Quảng lên tiếng hỏi. Hay là...

“Hùng Vũ xem ra cũng không uổng công phí sức đào tạo nên người!”

Hùng Vũ hay là ai khác? Hay là thứ gì khác? Đăng Long chẳng biết, y chẳng có được một lời giải thích rõ ràng cho việc tại sao mình lại sử dụng chân khí thành thực đến vậy?

“Sơn thần ơi Sơn thần! Ngài đã giấu con điều gì? Cha ơi! Có phải người đang âm thầm tiếp thêm sức mạnh cho đứa con này?”

Ngưu Quảng lao đến tựa hồ chém kiếm nhưng rồi rút lại, hấn dùng cán kiếm đâm về phía trước.

Đăng Long chớp mắt. Hiểm chiêu lần này... Thiệu Bình đã dùng qua rồi. Làm sao Đăng Long có thể mắc lừa thêm nữa? Y đưa tay trái lên đỡ đỡ rồi nhanh chóng dùng chân phải công.

“Là người không thể nhìn ra hay là do ta chưa từng thể hiện? Tùy người.” Đăng Long trả lời thách đố phương vừa mới đề cập.

Ngưu Quảng trong lúc lắng nghe vẫn luôn để ý phòng ngự, hấn ta nhảy sang bên trái tránh ngay cước đá Đăng Long thi triển.

“Cuối cùng đã chịu nói chuyện rồi sao? Nhà người là muốn báo thù cho Như Tranh và Hùng Vũ? Được thôi, để xem bản lĩnh của người tới đâu?”

Keng!

Âm thanh của kiếm cứ thế vang lên. Vang lên chói tai. Kiếm chính là đang thay thế chủ nhân cất lời danh thép.

Một màn so kiếm tuyệt diệu!

...

“Hừ! Với một thái độ như thế, thật chẳng muốn xem tí nào?”

Giọng nói khàn đặc của Âm Dạ khiến ai cũng phải để tâm.

“Thái độ gì?” Mỹ An cau mày.

“Thái độ thăm dò.”

“Thăm dò?”

“Có nói my nương cũng hiểu được đâu? Vì người chẳng biết gì về kiếm thuật. Người chỉ mong rằng Đằng Long đánh bại Ngưu Quảng mà thôi. Đó là kết cục có lợi dành cho Hùng Việt em người chứ gì?”

Âm Dạ lạnh lùng. Hắn ta một mạch nói hết suy nghĩ Mỹ An vẫn còn ẩn giấu trong lòng khiến cô vừa sợ vừa tức.

Những ai ở phe đối nghịch Ngưu Quảng, gia đình Mỹ An chẳng hạn, tất sẽ mong ngóng Đằng Long có thể thắng trận.

“Xét về những người đối nghịch Ngưu gia. Ngưu Quảng ơi là Ngưu Quảng, xem ra nhà người tính toán sai rồi. Thậm chí là một sai lầm vô cùng to lớn.” Âm Dạ thăm than vãn.

Trong thâm tâm hắn, có vẻ như đang tiếc nuối kế hoạch dày công xây dựng của Ngưu Quảng?

Lại nói đến phe Ngưu Quảng. Lý Kiệt dù bị trọng thương nhưng vẫn không chịu lui về chạy chữa. Ông ta chẳng muốn bỏ sót bất kì chi tiết nhỏ nhặt có thể xảy đến với chủ nhân mình.

“Trận đấu đột nhiên chậm lại?”

“Không sai. Cả cha ta và Đẳng Long đều đã có phần xuống sức. Ta mà không nhân lúc này xông lên trợ chiến thì còn lúc nào?” Thiệu Bình nôn nóng.

“Không hề xuống sức. Chẳng qua họ chỉ thăm dò đối phương mà thôi.” Lý Kiệt lắc đầu.

“Ý người là sao?”

“Cả hai đều có kiếm thuật thượng thừa, trong một thế trận cân bằng thế này. Chỉ cần một chút sơ hở nhỏ nhoi cũng sẽ trở thành điểm yếu chết người. Vì thế...”

“Thì ra bọn họ đang tìm sơ hở đối phương?”

Thiệu Bình đặt ra câu hỏi nhưng hần vô tình lại nhìn xuống đất. Dường như né tránh nhãn quan sắc bén Lý Kiệt có thể hướng vào khuôn mặt của hần?

“Không sai.”

“Quả là lợi hại. Ta đúng không thể bằng được Đẳng Long nữa rồi!”

Thiệu Bình nghiêm túc. Hần ta cuối cùng tự nhận thua kém Đẳng Long. Thiệu Bình nhận thua? Điều này chưa từng xảy ra trước đây.

“Biết tự nhận thua, thiếu chủ đã trưởng thành rồi.” Lý Kiệt khẽ mừng cho Ngưu Quảng, ông ta biết rằng mình không cần phải lo lắng về người kế thừa của gia tộc nữa.

Nhưng mà Ngưu Quảng vẫn còn kịch chiến ngoài kia. Phải chăng suy nghĩ này của Lý Kiệt có phần ấu trĩ?

Vút vút!

Đặng Long nghe thấy một đạo kinh phong thốc tới từ phía sau lưng. Y lập tức cúi người tránh né.

“Không xong.” Đặng Long thầm xung động.

Đã tránh được rồi tại sao còn phải lo lắng?

Ngưu Quảng vừa mới bay người về trước đã ngay lập tức quay lại phản công. Hắn đang ở phía trên cao, vị trí vô cùng thuận lợi, một đòn tung kiếm hướng đến vai phải đối phương đánh xuống.

Ngay lập tức, Đặng Long nhảy lên và vung kiếm đỡ.

“Không đủ!”

Chính là vận lực không đủ bởi vì hành động cúi người ban trước. Điều này khiến cho Đặng Long chẳng thể cự lại chiêu kiếm vừa rồi.

Leng keng!

Là Tàn kiếm. Tàn kiếm đã văng khỏi tay của chủ nhân, một mạch nằm trên đất lạnh. Còn chủ nhân nó thì phải chân chống chân quỳ bởi vì lực đánh Ngưu Quảng phát ra áp đảo hoàn toàn. Đặng Long gương mặt có phần thần thờ, vì y đã thua chiêu kiếm vừa rồi. Sơ hở của y chỉ trong tích tắc đã bị Ngưu Quảng phát hiện.

Ngưu Quảng nhất chiêu đoạt kiếm, hắn đã đắc thắng rồi sao?

“Sơ hở nối tiếp sơ hở. Thời cơ của Ngưu Quảng ta đến rồi.” Ngưu Quảng mừng rỡ.

Hắn vừa đáp xuống sau chiêu ban này đã quan sát được, Đăng Long một mình ở thế hạ phong. Trong tay y lại chẳng còn Tàn kiếm, làm sao có thể phòng thủ cho được?

Vù!

Chân khí màu tím trào ra vô cùng cường đại. Ngưu Quảng nhắm thẳng Đăng Long mà đánh. Một kiếm lần này nhắm chính giữa trán Đăng Long.

Một kiếm lần này... là nhất kiếm đoạt mạng!

“Cơn gió của người tạo ra chỉ đến được đây thôi ư? Đăng Long.” Âm Dạ nhìn ra thế cục tử vong cho người mà hắn quan sát.

Trong khi đó, cả hai mỹ nương của Tiên tộc đồng loạt hét lên những tiếng thất thanh.

“Long!”

“Đăng Long! Cẩn thận!”

Quá muộn rồi!

Lý Kiệt như đang mở cờ trong bụng. Cho dù có được cả hai mỹ nương lớn tiếng cảnh báo nhưng mà thời gian đã không thể nào dừng lại.

Đăng Long... chỉ còn chờ chết.

“A...” Ngưu Quảng gầm lên những tiếng hung hөн. Chỉ sau chiêu này nữa thôi, tên nhãi ranh này sẽ không còn nữa. Chỉ cần một phút giây thôi, Ngưu Quảng sẽ nhỏ cái gai trong mắt của mình.

“Cha... hay lắm! Cha...”

Thiệu Bình hớn hờ trong lúc mọi người xung quanh phân ra làm hai trạng thái. Một bên vô cùng lo lắng tính mạng Đăng Long đang gặp nguy hiểm, đó là những người âm thầm ủng hộ Hùng Việt. Bên kia ngược lại, bọn chúng không ngừng vui sướng, bởi vì tính mạng Đăng Long chỉ còn được tính bằng vài khoảnh khắc.

Từ đâu, khi một sinh mạng nhỏ bé có thể thu hút con người đến vậy? Người thì hò hét, người thì căng mắt nhìn theo, người thì lăm bắm không ngớt?

Biết bao âm thanh, biết bao tiếng ồn bay đến áp vào màng nhĩ Đăng Long? Xung quanh của y rất cuộc là mớ hỗn độn do chính con người tạo ra?

Ồn ào hết...

...

Im!

“Mưa rồi!”

Ma ảnh đưa tay lên miệng rồi “suyt” một cái.

Trước khi chết... nên nghĩ về điều gì đó. Đăng Long đang nhắm mắt lại, y tưởng tượng ra như có hạt mưa rơi xuống. Rơi xuống làm cho mặt nước mà y đang đứng trở nên lay động.

Mưa nhẹ nhưng làm mặt nước lay động dữ dội vô cùng. Có phải là thứ sức mạnh đáng sợ của sự tĩnh lặng khi mà con người tỉnh giấc?

Đăng Long tỉnh giấc, trước đây khi muốn tránh khỏi ồn ào Đăng Long đã lăn ra ngủ. Ngủ bởi vì bóng tối rất êm che chắn toàn bộ những thứ âm

thanh vô tình tìm đến với y. Giờ đây... Đẳng Long tỉnh giấc! Muốn tránh ồn ào thì không được phép ngủ nữa. Muốn tránh ồn ào?

“Hãy tiêu diệt nó!” Ma ảnh thì thầm

Đẳng Long đang chạy, y chạy thật nhanh ở trên mặt nước. Hình như cái bóng của y cũng di chuyển theo thì phải?

Nực cười! Bóng không theo người thì theo ai?

Nhưng... cái bóng của y còn dài ở tí phía sau!

...

Khi bóng theo kịp được hình?

Lại một âm thanh chói tai! Tiếng gầm vang dội của loài linh thiêng đã lại vang lên.

“Hừ! Bình bất yêm trá. Nhà người cũng là thuộc hạng quý kế đa đoan!” Âm Dạ khẽ nở nụ cười.

Hắn ta cuối cùng trong mớ hỗn độn đã nhìn thấy được sát cơ. Không phải của Ngư Quảng, mà là của Đẳng Long!

Ngay khi một tiếng long ngâm xuất hiện, Âm Dạ lập tức phát giác ra rồi!

Tiền Long Xuất Thủ!

Gừ!

Đẳng Long đột nhiên nhào người đứng dậy, chân khí phát ra từ phía tay phải đúng hình đầu rồng. Đúng như tên gọi mà y đặt cho chiêu thức.

Xích long ngoi đầu lên khỏi mặt nước. Cái bóng ở dưới nước ấy chẳng phải là của Đẳng Long. Nó là thân hình của một loài vật linh thiêng.

Họa chẳng, chính là Đẳng Long đang ngoi lên khỏi mặt nước?

Rầm!

Một cú tung quyền vô cùng cường đại nhằm thẳng vào ngực Ngưu Quảng khiến cho hắn ta bị đẩy xa đến chục bước. Hoàng Mãng đã rơi khỏi tay, cầm thẳng xuống đất. Ngưu Quảng phun ra ngụm máu tươi rói. Hắn đang cảm nhận cơ thể của mình đau đớn khôn cùng. Khí huyết đột nhiên ứ đọng phía dưới ổ bụng.

Sơ hở này...

“Là nó bày ra để dụ ta thôi.” Ngưu Quảng thầm nghĩ.

Hắn ta đã bị Đẳng Long phản công một cách tức tưởi. Những tưởng Đẳng Long ở vào một thế bất lợi giúp cho Ngưu Quảng dễ bề động thủ, kì thực, Đẳng Long cố tình buông bỏ Tàn kiếm để mà đánh lừa Ngưu Quảng dương dương tự đắc.

“Cha...”

Một thân hình tiến đến bên cạnh Ngưu Quảng, chính là của con trai hắn. Trước tình thế này, Thiệu Bình đâu thể ngồi yên được nữa?

“Không sao chứ?”

Thiệu Bình buộc phải vận lực giữ cho Ngưu Quảng đứng vững. Áp lực của chiêu Tiềm Long Xuất Thủ phát ra vô cùng cương mãnh. Chính hắn cũng đã ném trái một lần đấy thôi, cho dù lần đó chỉ là một đòn tay không. Ấy vậy, Thiệu Bình cũng phải dưỡng thương đến gần nửa tháng. Huống chi...

Không biết nghiêm trọng cỡ nào nhưng mà chắc chắn, Thiệu Bình chắc chắn cha hắn đã bị trọng thương sau chiêu vừa rồi!

Con trai đã chịu một lần nhưng cha vẫn không thể nào tránh được sát chiêu. Ngưu Quảng phen này đúng là gặp họa?

“Hụ!”

Không đứng được nữa, Ngưu Quảng ngã quy xuống đất, trên miệng của hắn liên tục chảy ra máu tươi.

“Vẫn chưa đến?” Ngưu Quảng chờ đợi điều gì?

Hắn ta ngược mặt lần lượt nhìn lên sáu lá cờ tung bay ở trên đài cao. Hình như này giờ, Ngưu Quảng không phải chờ đợi sơ hở đối phương. Mà là...

“Thạch Kiều vẫn chưa đến sao?” Ngưu Quảng gặng hỏi.

“Vẫn không có tin tức gì?”

“Xem ra, ta tính toán... sai rồi!”

Tự nhiên, một luồng khí tức vọt lên đỉnh đầu sau đó tỏa xuống hai vai. Ngưu Quảng bất chợt cảm nhận hơi lạnh ủa về.

Cảm giác lo lắng đang dần hiển hiện?

“Người đang nhìn ra sai lầm của mình đấy ư? Hừ!” Âm Dạ nheo mắt nhưng ngón tay hắn thì vẫn gõ xuống nền đá đều đặn. “Còn người thì sẽ làm gì tiếp theo? Hà Đăng Long?”

Còn làm gì được nữa? Thừa thắng xông lên!

“Tránh ra!”

Ngưu Quảng quát lớn rồi đẩy Thiệu Bình ngã sang một bên, hẳn ta không muốn con mình gánh chịu chiêu này.

Chân khí toát ra kết thành đầu rồng trên cánh tay phải Đằng Long. Lại thêm một lần Tiềm Long Xuất Thủ đang được tạo dựng trên tay của kẻ xưa nay chưa từng sử dụng chân khí.

Chưa được sử dụng nên giờ kẻ đó cứ dùng thỏa thích!

Lần này... nhất định đánh trúng!

Không sai, Ngưu Quảng đã bị trọng thương làm sao có thể tránh nổi chiêu thức?

“Lần này, ta nhất định giết ngươi!” Đằng Long thầm nghĩ.

Một bước, rồi hai bước... Đằng Long đang chạy, y đang thu hẹp khoảng cách của mình đến với mục tiêu. Chỉ cần vài bước nữa thôi là sẽ đủ tầm thi triển chiêu thức.

Vài bước nữa... kết thúc trận chiến. Kết thúc số mệnh của Ngưu Quảng!

“Gì thế này?” Ngưu Quảng cảm thấy hơi lạnh bủa vây, lạnh hơn Băng kiếm. “Ngươi... ngươi là thứ gì thế này?”

Bàn tay Ngưu Quảng run lên, vì đôi mắt kia, hai mắt ánh đỏ hừng hừng đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Đôi mắt tràn đầy sát khí!

...

Trong một giây phút mà xích long gầm lên lần nữa, Tiềm Long Xuất Thủ đã được thi triển...

“Đặng Long...” Mỹ An hét lớn. Có phải là niềm vui sướng tột độ?

“Hử!” Âm Dạ chẳng thể ngồi yên, hẳn ta phải đứng dậy quan sát.

Trong khoảnh khắc ấy, người người đều có cảm xúc lẫn lộn. Sát khí khiến cho ai ai cũng phải nghẹt thở. Sát khí bao trùm kể cả nụ cười nhếch mép từ phía Ngưu Quảng.

Không khí thật tĩnh lặng!

Tĩnh lặng tới mức làm cho Đặng Long đau đớn. Không, y chẳng thể nào chịu nổi mùi tanh xộc lên tận mũi.

Chỉ máu mới có một mùi ấy thôi! Tanh... nhưng cũng thơm nồng!

Còn nữa, một vài giọt máu đã bắn lên má Đặng Long. Bắn vào một bên mắt trái! Nó làm cho y chẳng thể nhìn thấy được nữa. Nhãn lực biến mất!

Khốn kiếp thật! Xung quanh vốn đã một màu đỏ rực thế kia vậy mà giọt máu ở đâu còn đến điểm tô cho màu thêm đậm?

Máu rơi... và một thứ gì sau đó rơi theo?

“Hắc Mang Trảm!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiểm Quyển 1 - Chương 55

Máu tung téo khắp nơi, máu tuôn thành dòng. Không đâu là không nhuộm đặc trưng của máu.

Và cái thứ vừa rơi theo dòng máu ấy, bây giờ người ta có thể nhìn rõ được rồi!

Nó... là... một cánh tay!

Cánh tay bên phải đứt lìa rơi thẳng xuống đất!

“Ha...” Không biết là cười hay khóc. Không biết cái miệng đang há nửa vờ ở kia là muốn nói đến điều gì? Chỉ biết...

Đặng Long đổ sụp xuống đất sau đó. Y bất giác nhìn sang phải, y nhìn thấy rõ mồn mồn cánh tay của mình vừa mới đánh rơi.

Rơi rồi! Dường như tất cả mọi thứ không còn đủ sức để nắm trong tay. Đặng Long đánh rơi tay phải, đánh rơi Như Tranh và tình phụ tử dành cho Hùng Vũ. Đặng Long đánh rơi tất cả.

“Hắc, hắc!”

Thở dốc là điều duy nhất Đặng Long có thể làm được lúc này, nhưng là hít thở một cách đứt đoạn. Bởi vì máu nóng vẫn cứ tiếp tục chảy ra từ chỗ vết thương. Đau đớn cùng cực!

“Như thế mới gọi là sơ hở chết người đấy! Tên ngu xuẩn!” Ngưu Quảng thét lớn.

Hắn đã hoàn đắc thủ trong lần so chiêu vừa xong. Một tên nhãi ranh cả gan làm bậy, Đẳng Long hỗn xược dám dùng lập lại hai lần chiêu thức với hắn hay sao? Liệu đây có phải là kẻ ngu si bậc nhất Ngưu Quảng từng gặp trên đời? Ngu là đúng rồi, bởi vì từ đầu chí cuối Đẳng Long đều bị Ngưu Quảng lợi dụng. Cho dù cố gắng giấu đi thực lực hòng làm một điều bất ngờ hôm nay, Đẳng Long trong mắt Ngưu Quảng cũng chỉ là kẻ u mê không tỉnh. Bởi vì có giấu đến đâu cũng không thể nào giấu mãi cho được, thực lực cao siêu đến đâu rồi cũng sẽ đến một điểm kết thúc.

Cố chấp mê muội rằng mình phải giết bằng được đối phương? Vậy thì phải xem kẻ nào đi đến những bước người kia không thể đi tới được nữa.

Tiền Long Xuất Thủ, chiêu thức quả thực cường đại, chiêu thức tuyệt nhất Đẳng Long có thể sử ra từ trước đến nay. Đáng tiếc, chiêu thức không đủ uy lực kết liễu đối phương. Tiền Long Xuất Thủ chính là một điểm kết thúc. Một điểm tới hạn trong chuỗi năng lực đáng ghờm của kẻ tầm thường ủ mưu làm chuyện kinh thiên động địa.

Dấu chân trên cát này, nếu như đứng yên một chỗ, có lẽ Đẳng Long, Ngưu Quảng vẫn còn cân tài cân sức. Tuy nhiên ranh giới đánh dấu sự cân bằng quá đổi mỏng manh. Ngưu Quảng có thể tiến thêm một bước với Hắc Mang Trảm thì ngay lập tức, Đẳng Long đã bị bỏ lại ở tít phía sau. Bởi vì đôi chân của y không cất lên được, bởi vì chính bản thân y không còn thứ gì để mà sử dụng làm thành sát chiêu xảo trá.

Tiền Long Xuất Thủ đã bị người ta phá giải. Rất đơn giản thôi...

Chỉ cần chặt đứt cánh tay thi triển là xong!

Ngưu Quảng dự định như thế và hắn cũng đã nhanh chóng làm được. Một kiếm xuất ra trảm luôn cánh tay Đẳng Long vốn quen với việc cầm

kiếm. Tay thuận đã mất, kiếm thuật sau đây cũng dần bị người phế bỏ mà thôi.

Tình hình biến đổi nhanh chóng khiến cho mọi người chỉ mãi chú ý dị sự. Mấy ai để dành hơi sức quan tâm chiêu kiếm Ngư Quảng vừa mới dùng qua? Mọi người chỉ mãi chăm chăm nhìn vào Tiềm Long Xuất Thủ mà không hay biết Hoàng Mãng vẫn còn nằm dưới đất kia. Chẳng có một ai động đến thanh kiếm đó cả?

Ngư Quảng chẳng hề dùng đến Hoàng Mãng vẫn đã bại được Đăng Long? Thứ mà hắn vừa sử dụng chắc hẳn còn sắc hơn kiếm?

...

“Người muốn báo thù cho Hùng Vũ ư? Vậy thì ta đây sẽ cho người chết theo cách của hắn.”

Lời nói vừa dứt đã khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Một luồng chân khí màu tím cứ thế bay về Ngư Quảng, bay về bàn tay đang giơ niệm ấn của hắn. Ngư Quảng lạnh lùng, hắn ta từng bước, tưởng bước tiến đến Đăng Long.

Chân khí không từ đâu khác mà chính từ Hoàng Mãng kiếm bay tới. Hay nói chính xác, tử khí phát ra từ một viên ngọc đính trên phần chuôi Hoàng Mãng.

Một viên ngọc tím tỏa sáng lập lòe, một thứ ánh sáng quỷ dị khiến cho lòng người hoảng sợ.

“Hiểu rồi! Thì ra cái thứ chém đứt cánh tay Đăng Long không phải là kiếm mà chính là luồng khí này.” Âm Dạ trầm nghĩ.

Dụng khí thay kiếm, một thân võ công của Ngưu Quảng đã đạt đến mức cao thâm Đăng Long không thể tưởng tượng. Đâu phải mình y mới biết từ bỏ vũ khí để tạo sát chiêu? Ngưu Quảng cũng làm được thế, và còn hơn thế. Bởi vì Đăng Long bỏ kiếm là một nước đi mạo hiểm, Ngưu Quảng bỏ kiếm để dùng sát chước mạnh hơn cả kiếm. Võ công quả thực hảo hạng. Có điều...

“Vẫn kém Hùng Vũ một bậc! Chẳng qua là có tử khí hộ thể, hay nói đúng hơn, chính là Tam Ly châu.” Âm Dạ thầm nhếch mép.

Tam Ly châu? Chẳng phải hai viên đã đem cống nạp Lư Trường rồi sao?

“Người đời chỉ biết Tiên tộc có hai Tam Ly mà không hề biết thế gian vẫn còn tồn tại một viên thứ ba. Âm Dạ tìm kiếm lâu nay, thật không ngờ rằng nó lại nằm trong bàn tay Ngưu Quảng, nằm ngay trong chính Hoàng Mãng.”

Đúng là những gì hôm nay thu hoạch đối với Âm Dạ không phải là ít.

“Có điều... việc lạm dụng Tam Ly sẽ đem đến những hậu quả thế nào? Vẫn là chưa thể lường trước được. Một Lư Trường, giờ lại có thêm một Ngưu Quảng nữa?”

Âm Dạ dẫn đo nhưng hãn cũng không quên mất việc phải giải thích vì sao Đăng Long thất thủ. Chẳng phải đã rõ rành rành rồi ư? Ngưu Quảng dùng chính tử khí hút từ Tam Ly kết thành kiếm ảnh. Luồng khí sắc lẹm như thế, nếu như chém vào Âm Dạ, có khi hãn cũng đứt lìa thân thể chứ nói gì đến Đăng Long. Đây là nếu như Ngưu Quảng tạo được cơ hội chém hãn. Hừ!

Ngay lúc này đây, Ngưu Quảng vẫn đang tích cực hút lấy chân khí từ Tam Ly châu. Hoàng Mãng nằm ở phía xa liên tục lan tỏa tử khí ngàn ngạt. Toàn bộ luồng khí bay đến tập trung hết vào bàn tay Ngưu Quảng.

“Cái chết Hùng Vũ phải nhận cũng đã rõ ràng! Liệu rằng con trai của hãn cũng sẽ tương tự?”

Ám Dạ dứt mạch suy nghĩ. Bởi lẽ...

“Chết đi!”

Nhanh như cắt, Ngư Quảng lao đến Đẳng Long.

Phụt!

Một chưởng đánh vào giữa ngực của kẻ yếu đuối đang nằm dưới đất. Đã yếu, giờ đây sẽ dần trở nên thoi thóp.

Thân ảnh Ngư Quảng lướt đi nhanh nhẹn, đến nỗi ngay cả Ám Dạ cũng chẳng thể nào trở tay cho kịp. Nực cười chưa? Chính hãn đã từng luôn miệng khẳng định sẽ không nhúng tay vào trận đấu này. Lẽ nào hối hận rồi sao? Ngay cả ý nghĩ sẽ cứu Đẳng Long bằng chốc biến thành nửa vời. Nửa muốn cứu nửa không muốn cứu. Muốn cứu bởi vì Đẳng Long chết đi có phần đáng tiếc, không cứu bởi vì trong người của y đang có dòng máu Hùng Vũ tuôn chảy.

Ám Dạ mê mẩn sau đó hãn ta nghe được một thứ âm thanh thảm thiết.

“Mau cứu lấy nó!”

Là tiếng của Tuệ Cơ. Bà ta không thể chịu đựng nổi nữa lập tức quát lớn ra lệnh. Nhưng bà ra lệnh cho ai kia chứ? Giờ này bà đâu còn là thân phận chủ mẫu Tiên tộc?

Phụng Dương sau khi trấn tĩnh đã chạy lại chỗ Đẳng Long, trong khi Mỹ An chỉ biết đứng như trời trồng.

Giờ này, đích thị chỉ có nàng mới dám cả gan xông lên trước mặt Ngưu Quảng. Phụng Dương dùng ngay Trị Dũ thuật để cầm máu cho Đăng Long, máu đang chảy ra tung tóe từ phía cánh tay bị đứt.

Nhưng là dù nàng có cầm máu được, thì điều đáng lo...

“Đã trúng Vân Mạt của ta... đừng mong có thể sống sót!”

Không sai, một chưởng đánh vào Đăng Long vừa rồi chính là Vân Mạt. Cũng chính một chưởng hạ sát Hùng Vũ khi xưa. Ngưu Quảng giữ đúng lời hứa, hẳn ta sẽ cho Đăng Long chết đi theo đúng cái cách Hùng Vũ đã từng. Cha chết dưới tay Ngưu Quảng, con cũng sắp sửa ra đi. Phải chăng dòng dõi Hùng Vũ sắp sửa chẳng còn một ai.

Nếu như Đăng Long chết đi, nếu như không còn một ai chống lại Ngưu Quảng. Chuyện về tuyệt tử tuyệt tôn, chắc chắn sẽ dần hiển hiện.

“Vấn đề Tiên tộc sắp sửa đổi mặt, ha ha, vừa hay cũng là những điều Hắc Dạ mong muốn. Vô cùng mong muốn!”

Ám Dạ dõi theo Ngưu Quảng như thể là một động thái cảm ơn, Ám Dạ cảm ơn những gì Ngưu Quảng đã làm. Rất hợp với ý của hẳn, rất... hài lòng!

Ngưu Quảng tiến lên phía trước, hẳn ta tiến lên đài cao để ngắm cho rõ, nhìn cho rõ và thị uy cho rõ.

“Đây chính là kết cục của kẻ phản tặc.” Thanh âm to lớn vang vọng. Thế nhưng...

Mọi người vẫn im lìm. Không phải Ngưu Quảng vừa mới nói về Hùng Vũ đấy ư? Lời nói rõ ràng chẳng hề giấu diếm.

Hùng Vũ là do Ngưu Quảng giết chết! Người mà bọn họ vô cùng kính trọng, vô cùng thương tiếc... rốt cuộc... tại sao một vị tộc trưởng sắp sửa lên ngôi có thể ra tay hạ sát một vị tộc trưởng người dân kính trọng tôn sùng?

Lòng người thật khó đoán, bọn chúng trước đây vẫn luôn ủng hộ Ngưu Quảng thế nhưng chỉ cần biết được hung thủ giết hại Hùng Vũ, dường như... lòng người bắt đầu lẫn lộn.

Vứt quách cái thứ nhân nghĩa vớ vẩn ấy đi! Bọn chúng, cái lũ dân đen ngu muội làm sao hiểu được những gì Ngưu Quảng đã hiểu. Làm sao dám làm những việc Ngưu Quảng đã làm?

Bởi vì... hẳn ta có được dã tâm, hẳn ta có được hoài bão. Hẳn ta muốn làm một kẻ thống trị, như lúc này đây?

“Kết cục của kẻ dám chống lại ta!”

Không ai lên tiếng hò reo bởi vì chiến công trừ đi kẻ gian của tộc trưởng cả. Họ chỉ nhìn vào Ngưu Quảng với một ánh mắt, có thể là hoài nghi, có thể là sợ hãi. Hoặc cũng có thể là...

“Phụng Dương cả gan giúp đỡ phản tặc. Bắt lấy!”

Nhân cơ hội này tiêu diệt luôn cả Phụng Dương. Cơ hội trời cho còn gì? Con người mưu kế trước sau như Ngưu Quảng đương nhiên chẳng thể bỏ qua.

“Để xem nhà ngươi chịu đựng được đến bao lâu?” Ngưu Quảng chẳng thèm ra tay kết liễu Đăng Long. Hẳn muốn từ từ thưởng thức thành quả thì hơn.

Mấy tên lính gác nghe lệnh đã liền xộc tới kê kiếm vào cổ Phụng Dương. Nàng bị lôi ra tách khỏi Đăng Long không cho chữa trị thêm nữa.

Cũng may, đã kịp cầm máu cho Đăng Long rồi. Nàng hi vọng...

Sống được lúc nào hay lúc ấy!

...

Thình thịch! Thình thịch!

Đăng Long vẫn nghe thấy tiếng trái tim của mình đều đặn. Dần dần, xen kẽ giữa hai nhịp đập trái tim chính là nhịp thở thoi thóp của y.

Y đã thở quá nhẹ và trái tim... cũng đập quá chậm mất rồi!

Hộc!

Một ngụm máu lại ứa ra trên miệng Đăng Long. Giờ này nó đã chuyển sang đỏ đậm.

Thình... thịch!

Thêm một nhịp, nhưng là lỗi nhịp. Hình như trái tim đã không còn muốn nghe lời của y thêm nữa.

“Buông ta ra! Các người nghe rõ không hả?” Phụng Dương cựa quậy nhưng mà sức nàng yếu đuối địch sao lại nổi mấy tên hộ pháp? “Đăng Long! Đăng Long! Người có nghe thấy hay không?”

“Có một luồng tử khí ở trong người ta, vẫn luôn cảm nhận, ta luôn cảm nhận được nó. Luồng khí bóp nghẹt trái tim của ta.” Đăng Long vẫn còn tỉnh táo đấy ư? “Hiểu rồi! Vân Mạt chính là như vậy, bóp nghẹt trái tim đối phương, để cho nỗi đau từ từ dày vò, để cho cái chết từ từ tìm đến.”

Hắc hắc! Đăng Long thở ra khó nhọc.

“Ta... thấy lạnh!”

“Đặng Long! Hãy nhìn vào ta, hãy nhìn ta này, đừng có nhắm mắt.”
Phụng Dương cuống quýt.

“Đúng là ta vẫn nhìn thấy mỹ nương. Tuy nhiên...” Đặng Long đã nhắm mắt.

“Long! Nhìn ta này! Sao người không đi luyện kiếm với ông?”

Là tiếng của ai khiến ta tỉnh giấc? Phải rồi, tất cả những chuyện vừa qua chỉ là giấc mộng hảo huyền mà thôi.

Như Tranh đang đứng trước mặt ta đây. Nàng khẽ cúi xuống xoa vào mái tóc ướt đẫm mồ hôi. Tại sao phải cúi? Bởi vì ta mới là một đứa trẻ lên sáu, còn nàng, hình hài của nàng. Lẽ nào cải tử hồi sinh?

“Nhìn ta! Người đi hát thuốc với ta nhé?”

Ha ha, Đặng Long ta đã mười lăm tuổi rồi. Đã trưởng thành rồi. Nhưng Như Tranh nàng hình như thấp đi thì phải, nàng mới là thiếu nữ thôi. Làm sao có thể?

“Nhìn... Cứu... cứu ta!”

Một đứa bé gái ngây ngốc định đút thìa cháo vào miệng Đặng Long. Giờ đây y đã trưởng thành, y đã có thể cầm kiếm cự lại địch nhân. Nhưng bé gái ấy... nó đau lắm, nó đang ôm ngực ho lên từng hồi khó nhọc. Bé gái Như Tranh với đôi mắt đen to tròn và nhợt nhạt. Làn da của nó, làn da lở loét những vết ố vàng. Bé gái ấy dường như sắp chết?

...

Đặng Long lúc này trong cơn mê sảng, tất cả suy nghĩ còn lại của y thuộc về một người con gái duy nhất. Nhưng mà dường như Đặng Long,

Như Tranh đang đi ngược chiều thời gian. Nàng đang trở về tuổi thơ tươi đẹp còn y đang bước những bước tột cùng khổ đau.

Ta... sắp chết!

“Số mệnh của người hoàn toàn nằm trong tay người!”

Đằng Long bất giác nhớ thêm một người nữa. Tiếng nói hào sảo của ngài, sự oai phong凛冽 của ngài. Đã từng, một thời Đằng Long đã từng mơ ước.

Giờ thì hết rồi! Chẳng còn gì sắt. Chẳng...

“Còn có ta đây?”

Ma ảnh bước đến từng bước chậm rãi. Hẳn ta đứng trên mặt nước, giống như chỉ là mặt phẳng, bởi vì dòng nước không có chiều sâu. Nó chỉ như sợi chỉ mảnh cắt ngang thân thể Đằng Long. Phân định một cách hời hợt, bên trên sợi chỉ là phần thân thể không ngập trong nước, bên dưới sợi chỉ... cũng là một phần không ngập trong nước.

Hồ nước màu đỏ dường như đang bị xóa nhòa, bởi vì toàn thân Đằng Long đã dần khô ráo. Điều đó biểu thị... chân khí màu đỏ của y cũng không còn nữa. Chân khí đã cạn, người cũng chuẩn bị đi xa?

“Các người lại đến đây ư?” Đằng Long chẳng thể kiểm soát được những giọng nói xuất hiện bên tai. Hệt như lúc đó.

Làm gì có các người! Chỉ có ta đến với người mà thôi!

“Vậy người là mặt trời, là tâm trí hay là trái tim ta?”

Chẳng là gì hết. Nhưng trái tim người đau lắm phải không?

“Không sai! Như Tranh đã chết rồi, trái tim ta đau lắm.”

Sai, sai, sai. Trái tim người đau là vì Vân Mạt kia!

“Hừ, có khác gì nhau đâu chứ?”

Có đấy! Khác đấy!

Thịch!

Đặng Long đau đớn vô cùng ở ngực. Cái thứ tử khí trong người lại một lần nữa siết chặt trái tim. Cho dù trái tim có gồng cỡ nào chẳng nữa cũng chẳng thoát ra khỏi vòng kìm kẹp, thoát ra để co bóp.

Như Tranh là cả trái tim của người kia mà!

“Cái gì?”

Vù vù!

Phong ba bão táp nổi lên, những cơn gió thổi cứ thế lao đến thốc mạnh vào người Đặng Long. Hay là thổi bay đôi chút hồn phách vẫn còn đọng lại trong một thân xác không được vẹn nguyên?

Thịch!

Có lẽ nên đập lần này nữa thôi!

“Nổi đau này...”

“Đặng Long!” Phụng Dương cố gọi lần nhưng không thấy y có một gì đó tiếp nhận thanh âm của nàng.

Thân thể của y đã bất động, lồng ngực cũng bất động. Không còn thở nữa, nghĩa là đã không còn sống trên đời này nữa.

Choang!

Một giọt nước long lanh rơi xuống nền đá lạnh. Giọt lệ sâu thẳm của mỹ nhân!

...

“Đã đến lúc rồi!” Ma ảnh nháy xuống xuyên qua một sợi chỉ mảnh. Hắn đang áp trán của mình vào trán Đăng Long.

“Cùng... bay lên!”

Thân thể Đăng Long bay lên cùng ma ảnh, cả hai vẫn luôn áp trán vào nhau. Đôi mắt Đăng Long lúc này trắng đục, tuy nhiên y vẫn cảm nhận được thứ gì đó đến từ ma ảnh. Đó là hai lòe chớp đỏ từ phía hốc mắt, thì ra hẳn ta không phải là không có mắt. Mắt của ma ảnh cũng một màu đỏ của máu như y.

Rắc!

Là tiếng gân cốt đang gãy gãy ả? Là tiếng sợi xích đang dần nứt vỡ. Sợi xích vốn dĩ kéo chặt cánh tay ma ảnh ngăn cản hẳn ta đến gần Đăng Long. Giờ đây, dường như sợi xích không còn tác dụng gì nữa. Hai người bọn họ gần nhau hơn bao giờ hết, hai người...

Có mình Đăng Long mà thôi! Y đang rơi xuống, xung quanh toàn bộ là màu trắng đục như những làn mây. Phảng phất trong trường không gian mong manh chính là một màu đen tuyền và đặc quánh. Là quần áo Đăng Long? Hay là hơi lạnh và bóng tối?

Chẳng còn nhẹ nhàng, chẳng còn êm dịu. Chúng dần biến thành gai góc và đặc sệt. Thêm vài mùi khét bốc lên tận mũi. Sợi xích bất thành linh xuất hiện, nó quấn chặt tay Đăng Long, dần dần, những chiếc gai nhọn từ phía sợi xích mọc ra đâm thẳng vào tay của y, đâm đến tận xương.

Bên trái hay bên phải? Đẳng Long chẳng thể nhận định phương hướng. Y không biết được cái đầu của mình đặt đúng vị trí hay là đang quay ngược lại về sau?

Chỉ biết... màu trắng ở mắt dần dần biến thành màu đen!

...

Hòa hợp!

Gió thổi hòa với không gian lạnh buốt, đúng là hòa hợp.

Mỹ nhân rơi lệ tiếc thương cho kẻ vô tình, đúng là hòa hợp.

Vẫn còn một thứ...

Một thứ đen nhám bay đến đập vào quả cầu màu đỏ. Chúng đang xảy ra tranh chấp khi mà quả cầu màu đỏ ra sức kháng cự. Hình như bên trong quả cầu màu đỏ là một thứ gì ẩn chứa tiên cơ. Đó là tinh vân màu trắng, nó biết hắc cầu tìm đến chẳng có chút gì tốt đẹp. Nhưng nó yếu quá, nó chẳng thể nào kháng cự lại nổi.

Vỏ quả cầu đỏ vỡ ra bỏ mặc tinh vân màu trắng trước nay luôn được bảo vệ bên trong. Mặc cho hắc cầu hút lấy. Tinh vân màu trắng từ từ chui vào bên trong hắc cầu. Bên trong đã có tinh vân màu đen chờ sẵn. Chờ để tấn công!

Hai tinh vân lao vào nhau, chiến đấu với nhau, quay vòng cùng nhau.

Ô hay! Trong một giây lát cái thứ màu trắng nhận ra nó chẳng hề bị tiêu diệt như mình đã nghĩ. Tinh vân màu đen không muốn làm nó bị thương.

Chúng xoay tròn... và hòa quyện với nhau.

Hắc cầu sau khi hòa quyện liền lao vun vút trong các đường dẫn, nó lao đi với một tốc độ chóng mặt. Hắc cầu xuyên phá toàn bộ những chướng ngại vật trước mắt. Nó đang di chuyển trong khắp huyết đạo trên người Đăng Long.

Phụng Dương! Nàng chính là người đầu tiên nhận ra cái bất thường ấy.

Từng đường sợi chỉ màu đen đang hằn lên cổ Đăng Long. Có thể toàn bộ thân người của y cũng đã xuất hiện những đường như thế. Đường chỉ màu đen... liệu có phải là mạch máu?

Hình như đang có thứ gì trôi nổi bên trong?

“Hử?” Âm Dạ cũng căng mắt quan sát. Lẽ nào nổi niềm mong đợi của hắn đã đến?

“Nó vẫn còn sống?” Ngưu Quảng hoài nghi.

Toàn bộ huyết mạch Đăng Long bị bao trùm bởi màu đen hắc ám, màu đen hằn lên cả da thịt. Chuyện gì thế này?

Đăng Long cảm nhận được, vẫn còn cảm nhận được ư? Một luồng sức mạnh nào đó đang chạy khắp trong cơ thể của mình.

Một mạch! Thân hình Đăng Long đứng dậy không chút mảy may đau đớn.

“Cái gì?”

“Làm sao có thể?”

Không còn bình tĩnh được nữa. Cả Ngưu Quảng và Âm Dạ, cả hai đều đã thốt lên kinh hãi.

Còn không kinh tâm động phách được sao?

Một kẻ chỉ còn thoi thóp chờ chết như Đăng Long lại có khả năng hồi phục thần kì đến thế?

“Vân Mạt không có tác dụng với nó?” Ngưu Quảng thắc mắc. “Không đúng, nhịp thở của nó rõ ràng đã chậm đi, nó nhất định trúng phải Vân Mạt rồi.”

“Vân Mạt đúng là vô cùng đau đớn.” Đăng Long lên tiếng, chính là cái giọng thâm trầm nhưng đanh thép của y.

“Nhưng mà nỗi đau của ta... không gì có thể so sánh!”

Đăng Long lạnh lùng, một làn khói trắng thoát ra từ miệng của y, nó giống như là hơi nóng phả ra giữa một ngày đông giá lạnh. Và rồi...

Uỳnh! Một hơi áp lực vận hành trong cơ thể Đăng Long. Mang theo cùng nó chính là...

“Không thể nào. Tuyệt không thể nào?” Ngưu Quảng thốt lên bức tức.

Tất nhiên là có thể chứ, toàn bộ tử khí Vân Mạt truyền vào trong người Đăng Long đã bị một cái vận lực của y ép hết ra ngoài. Nỗi đau tận cùng biến thành sức mạnh, nỗi đau kháng cự Vân Mạt. Nỗi đau của y khống chế và hóa giải nó. Điều mà trước nay chưa từng một ai có thể làm được.

Nỗi đau này, đơn giản mạnh hơn Vân Mạt gấp muôn vạn lần!

Đăng Long liếc nhìn tay phải của mình. Máu đã ngừng chảy để lộ ra ngoài thớ thịt đỏ tươi lấp ló sau tay áo rách. Chẳng sao! Không có tay phải thì dùng tay trái. Đăng Long nhặt lấy thanh kiếm của mình đang nằm trên đất.

...

Run lên!

Ngưu Quảng đang hơi run run. Vì lạnh hay vì sợ, cảm giác của hắn lúc này, chẳng thể bình tĩnh được nữa những cũng chẳng phân biệt được nữa.

Hai tay run lên, toàn thân Ngưu Quảng bủn rủn bởi vì hơi lạnh đang dần ập tới!

Đây là hậu quả của việc sử dụng Tam Ly hay sao?

“Người từng hỏi ta mục đích của ta đến đây làm gì phải không?” Đẳng Long nhìn chăm chăm Ngưu Quảng mà nói.

Đúng rồi, cái nhìn đáng sợ như phủ hơi lạnh vào gáy Ngưu Quảng.

Ai? Ai đang nhìn hắn từ đằng sau lưng? Có phải nhữn oan hồn không? Là Hùng Vũ, là Phùng Ngạn, hay là Vũ Lâm. Hay là toàn thể binh sĩ Tiên tộc chết trận?

Hoang đường! Người chết là hết, chẳng có lí gì có thể quay lại ám ảnh con người. Hít một hơi để lấy lại bình tĩnh, Ngưu Quảng cao giọng:

“Người có cần cố gắng đến vậy hay không? Bây giờ đã thành một tên phế nhân mà vẫn còn muốn báo thù?”

Trừ phi người nhìn hắn từ phía sau không phải người chết!

Đối phương không có phản ứng. Cơ hội đây rồi, đây chính là lúc để cho Ngưu Quảng hồi phục sức lực.

“Đẳng Long, còn không ngoan ngoãn đầu hàng? Cha ta nhất định sẽ thả cho người một con đường sống!”

May quá! Có thêm cả tên con trai hấn đến phụ họa, Thiệu Bình đang giúp Ngưu Quảng kéo dài thời gian.

“Bốn tộc trưởng đối ý rồi. Đằng Long, nếu người ngoan ngoãn đầu hàng, ta đây sẽ tha cho người!”

Ngửa cổ lên trời, Đằng Long đang nhìn thứ gì chăm chú?

“Long! Hay là...” Phụng Dương ngập ngừng.

“Đằng Long, con hãy mau nghe lời ta.”

Ngay cả tiếng nói của Tuệ Cơ cũng không để ý. Nếu vì trả thù, quả thực Đằng Long không nên cố thêm gì nữa, số phận Tiên tộc có lẽ đã được an bài, không thể cứu vãn.

Bởi vì... Đằng Long giờ đã trở thành phế nhân!

Ám Dạ lúc này khoanh tay, hấn ta vẫn đang chú tâm chờ đợi. Điều mà hấn đã chờ đợi suốt ngày hôm nay.

“Rốt cuộc không như mong đợi hay là nằm ngoài mong đợi của ta?”

Bầu trời thì có gì?

...

“Ta đến không phải là để báo thù!”

PHONG KIỂM - QUYỂN 1: THIÊN KHAI

Phong Thiêm Đạo
dtv-ebook.com

Phong Kiếm Quyển 1 - Chương 56 (Hết)

“Ta... không đến đây để báo thù!”

Âm thanh vang lên khiến cho ai ai cũng phải cảm thấy khó hiểu. Đẳng Long nếu như không muốn trả thù cho Như Tranh và Hùng Vũ, vậy thì tại sao y phải cố gắng đến giờ phút này? Ngay cả một việc không tiếc hi sinh đi cánh tay phải cầm kiếm? Đẳng Long nhất mực muốn lấy bằng được sinh mạng Ngưu Quảng, đó là mục tiêu của y đã được mọi người công nhận.

Ngay cả đối thủ của y, Ngưu Quảng, hẳn ta cũng thầm khẳng định, chỉ có một lòng thù hận mới khiến Đẳng Long đạt được sức mạnh lớn lao, chỉ có ý chí kiên cường mới khiến Đẳng Long không tiếc mạng sống.

Thù hận! Nó khiến Đẳng Long nhất định phải giết Ngưu Quảng bằng được. Để trả thù cho người con gái mà y thương yêu, để đòi lại công bằng cho một người cha mà y chưa kịp cất lên tiếng gọi?

Thù hận...

Lẽ nào vẫn còn một nguyên nhân khác?

“Nếu vậy... người đến đây với mục đích gì?” Ngưu Quảng dò hỏi.

Thực ra Đẳng Long lúc này có nghe thấy được âm thanh hay không Ngưu Quảng cũng không dám chắc. Bởi thế mới nói là hẳn đang muốn dò

hỏi. Một lời cất lên chủ đích lôi kéo nhãn quan đối phương hướng về phía mình. Đáng tiếc, Đăng Long dường như chẳng hề có chút phản ứng.

Thù hận... là gì nhỉ?

...

Thù hận! Nó cũng giống như bất kì trạng thái cảm xúc nào của con người. Thù hận bắt nguồn từ chính bên trong bọn họ. Bắt nguồn từ những âm thanh vắng vắng trong đầu giống như mọi khi?

Mọi khi? Là lúc con người đang hồi khoan thai suy nghĩ? Đôi lúc không phải khoan thai, mà là vô cùng dữ dội.

Cảm xúc con người... đó cũng là những âm thanh vắng vắng. Bất kể là sự biểu hiện thế nào đi nữa. Sung sướng hay buồn bã, vui mừng hay đau khổ. Kê khóc người cười. Chung quy cũng thuộc vào hai thái cực.

Yêu và ghét!

Yêu thì luôn muốn ở bên người đó, đối với Như Tranh chẳng hạn, luôn muốn ở cạnh Đăng Long không một phút giây chia lìa. Thế còn cảm xúc ghét bỏ thì sao? Thì lại giống như Đăng Long, không chút mảy may, không muốn gặp mặt Mỹ An dù chỉ một khắc.

Đây là xét trên khía cạnh tư tình nam nữ mà thôi, nhìn chung, cảm xúc con người luôn có xu hướng nghiêng về một trong hai phía. Hoặc ghét hoặc yêu!

Tuy nhiên đâu phải lúc nào cảm xúc con người cũng là xoay quanh tư tình nam nữ? Đã nói rồi thôi, những thứ âm thanh vắng vắng, chính nó làm nên cảm xúc con người. Nó đang thì thầm bên tai, nó muốn thôi thúc con người hành động, nó muốn con người biểu lộ ra ngoài.

Thù hận, hiểu nhiên nó thuộc về ghét! Đặng Long là kẻ yêu ghét rõ ràng, vậy nên thù hận cũng rất rõ ràng. Người mà y muốn báo thù, đầu tiên và trực tiếp chính là Ngưu Quảng, hẳn ta là người gây ra cái chết của Như Tranh, là người hạ sát Hùng Vũ. Đặng Long chỉ muốn giết hẳn, đó là sự thực. Tuy nhiên cũng chính bởi sự rõ ràng như thế, Đặng Long chưa hề có một ý định lấy mạng kẻ nào không phải Ngưu Quảng.

Ha ha! Mâu thuẫn chưa? Chẳng phải y vẫn luôn miệng nói rằng kẻ nào cản bước hôm nay sẽ phải trả giá. Vũ Lâm đã phải trả giá cho chính mạng sống của mình?

“Vì hẳn đáng chết!” Giọng nói thì thầm.

Từ đây có thể rút ra vài việc. Thù hận xuất phát từ những nỗi đau cả về thể xác lẫn tâm hồn. Nó đã bắt nguồn từ quá khứ và dần soi lối tương lai. Nỗi đau là do người khác đem lại trong sự mù mờ của bản thân về sự công bằng giữa mình và người trước mặt. Vì sự công bằng rất đổi mù mờ thế nên bản thân dễ dàng đi đến kết luận về sự bất công người khác đem lại cho mình. Một vài âm thanh trong đầu lúc này xuất hiện, và sự ghét bỏ cũng xuất hiện theo. Để rồi dần dần hình thành cảm xúc, hình thành chấp niệm. Vì muốn đòi lại công bằng? Vì muốn khiến cho đối phương buộc nhận lại những gì mà chúng gây ra?

Công bằng hay bất công, có thể nó chính là một trong những nguyên nhân dẫn đến thù hận. Và lẽ dĩ nhiên trong nhiều trường hợp, cái tính đúng sai của lòng thù hận cũng không xác định một cách rõ ràng.

...

Mây mù lờ lững bay ngang giữa bầu trời đông, gió lạnh theo thế nổi lên từng đợt. Đặng Long khẽ nhìn bàn tay của mình. Rõ ràng bỗng chốc trở thành hư ảo.

“Ta đến đây để làm gì ư? Có phải là để trả thù hay không?”

Biểu hiện của sự trả thù đương nhiên là việc chối bỏ một người hay là một vật. Làm nó dễ dàng biến mất trong mắt của mình. Điều đáng buồn thay, nếu như sự việc bất công liên quan đến một mạng người, vậy thì chối bỏ không có gì khác, chính là tước đoạt đi một mạng người.

Một mạng đổi một mạng? Có khi còn là quá lời đối với Ngưu Quảng?

Cũng chẳng biết nữa! Chỉ là cái điều đáng sợ của lòng thù hận, nó đang thôi thúc con người giết chết con người?

“Ta... hình như là một người khác?”

Cảnh giới đáng sợ của sự thù hận là muốn làm cho kẻ thù không còn tồn tại, muốn cho kẻ thù biến mất trên cõi đời này.

Chỉ có một cách mà thôi... hãy làm cho hắn phải chết!

Đây chính là một cảnh giới mà lòng thù hận thôi thúc con người. Chối bỏ mọi sự tồn tại của những cừu nhân?

Tuy nhiên ngay lúc này đây, Đằng Long thậm chí còn chẳng phân định rõ ràng cảm xúc của mình? Yêu hay là ghét? Lòng thù hận bất chợt tan biến đi đâu mất rồi? Cái thứ động lực tiếp thêm cho y vô vàn sức mạnh cuối cùng tiêu tan chỉ trong thoáng chốc? Bỗng nhiên không còn ý định giết chết Ngưu Quảng?

Muốn gì và làm gì? Có phải là một dự định như cũ?

“Tiên tộc!” Đằng Long khẽ nói.

“Cái gì?” Ngưu Quảng nghe thấy thì liền gằn giọng bức tức.

Đằng Long không đến báo thù mà đến là vì Tiên tộc. Y muốn hướng đến ngôi vị tộc trưởng Tiên tộc hay sao?

Đối với một kẻ được coi là một biến số giống như Đăng Long... có thể lắm chứ?

“Muốn đoạt ngôi vị tộc trưởng? Dã tâm của ngươi cũng lớn thật đấy.”
Ngưu Quảng trầm nghĩ.

Đăng Long nói ra câu ấy không phải chuyện chơi, bởi lẽ ai cũng thấy được thái độ của y lúc này. Vẫn luôn nhìn lên trời cao? Một người nói ra mục đích của mình mà chẳng mảy may chớp mắt. Thái độ dường như bình tĩnh lạ thường?

Đăng Long đã thay đổi, từ cái bên trong dẫn đến bên ngoài. Hay chẳng giờ đây lớp vỏ cuối cùng mới được gỡ xuống để cho mọi người trông thấy con người thực sự của y?

“Đăng Long, ngươi nói linh tinh gì thế?”

Giọng nói quen thuộc làm sao. Cái giọng cao vút không lẫn đi đâu cho được. Chắc hẳn giữa lúc giao chiến với Như Tranh quát tháo cũng to lắm đây?

“Ngươi không thể làm tộc trưởng!”

Mỹ An khẳng định chắc nịch. Hiển nhiên, vị trí làm chủ vốn dĩ thuộc về gia đình của cô, Hùng Vũ không còn thế nhưng người sẽ nối nghiệp chắc chắn phải là Hùng Việt. Bởi vì chỉ có Hùng Việt mới là con đích Hùng Vũ sinh ra?

Lời này sai rồi! Bởi vì ngoại trừ Hùng Việt, thế gian rộng lớn vẫn còn một kẻ đang mang dòng máu linh thiêng truyền thừa từ vị đệ nhất tộc trưởng Tiên tộc.

Mỹ An thì không được biết điều đó, thế nên cô luôn cho rằng Đăng Long là người ngoại tộc, cũng chẳng thuộc hạng dòng dõi gì cả. Làm sao

có thể nói làm tộc trưởng là làm tộc trưởng?

Sau khi nghe rõ ý định Đăng Long đưa ra, ai ai cũng đã thầm cười trong bụng. Cười cho cái sự ngây thơ của một thiếu niên những tưởng mình đã trưởng thành?

Duy chỉ một kẻ... vẫn đang trầm tư.

“Ta thì không tin vào cái ý định ấy đâu!” Âm Dạ chớp mắt.

Là vì không tin Đăng Long có thể làm được hay là không tin nhận định mọi người đặt ra. Những kẻ đã cười nhạo kia, chúng đã quá...

“Ta không quan tâm ngôi vị tộc trưởng!”

Vậy là Âm Dạ đoán đúng, hầu hết mọi người ở đây đều đã hiểu sau ý định Đăng Long sắp sửa thực hiện. Chỉ có mình hắn, mặc dù chưa thể đoán ra, nhưng hắn vẫn muốn một lần đánh cược trong lòng. Một vụ đánh cược mà nếu như hắn đoán đúng, kết quả tự nhiên sẽ là vô cùng viên mãn.

“Đừng có vòng vo, rốt cuộc là người đến đây với mục đích gì?” Ngưu Quảng nôn nóng.

“Tiên tộc!” Đăng Long vẫn đang nhìn trời.

“Như Tranh đã làm điều gì có lỗi với các người chưa?”

Câu hỏi Đăng Long đặt ra đã làm nhiều người kinh tâm động phách. Ít nhất ba người Tuệ Cơ, Phụng Dương và Mỹ An. Những kẻ tự nhận mình thuộc về phe chính nghĩa. Chúng có tự thẹn khi mà chính tay Mỹ An hạ sát Như Tranh?

Cho dù là bị lợi dụng nhưng vẫn là kẻ thủ ác. Mỹ An chính vì điều này đã phải chịu đựng biết bao ấu ức trong lòng, tuy nhiên hiện tại cô cũng không thể nói ra một lời biện bạch.

“Một tộc để những gian trá lộng hành? Để cho một tên trưởng lão làm điều đại nghịch?”

Mũi dao thứ hai, không ai khác, Đằng Long muốn chĩa nó về Ngưu Quảng.

“Đúng thế. Ngưu gia trước nay quý kẻ đa đoan, bọn chúng không thể làm chủ Tiên tộc!”

Mỹ An chẳng phải dạng vừa, cô ta nghe thấy câu này liền nhân cơ hội công kích Ngưu gia. Hi vọng nhân tâm mọi người có thể thức tỉnh.

“Hừ! Hùng Việt sẽ khác hay sao?”

Đằng Long lại đặt câu hỏi. Và rồi... chẳng một kẻ nào há miệng trả lời cho được.

“Người tốt cuộc là muốn làm gì?” Ngưu Quảng khó chịu vô cùng.

...

Mây đã ngừng trôi và gió cũng đã không còn thổi nữa.

“Các người đang nghĩ là ta muốn làm tộc trưởng hay là muốn làm cho cái Tiên tộc trở về chính đạo?”

“Chẳng có gì hết. Ta sẽ không giúp các người làm một tộc trưởng hay là dựng lên một tộc trưởng khác. Ta... chẳng quan tâm.”

“Như Tranh đã làm gì sai kia chứ?”

“Chẳng gì sai cả. Nàng đã giúp ta nhận ra một điều, thế gian... toàn là giả dối.”

“Tiên tộc, một đại tộc trong thiên hạ mà toàn những thứ giả dối, từ trên xuống dưới, đâu đâu cũng là mưu mô, đâu đâu cũng là những sự lừa lọc lẫn nhau?”

“Một tộc như thế, vậy mà còn tồn tại trên cõi đời này?”

“Các người đã nghĩ ta sẽ tranh đoạt ngôi vị tộc trưởng với Ngưu Quảng ư? Hay vì Hùng Vũ báo thù rửa hận?”

“Ta chẳng quan tâm các người thế nào, là sống hay là chết.”

“Thứ ta muốn... sẽ chỉ mình ta có thể đoạt lấy.”

Bầu trời chẳng còn điều gì đáng nhìn. Đẳng Long bất chợt cúi gằm xuống đất.

“Sư phụ, cuối cùng con đã biết được vận mệnh của mình là gì?”

Đẳng Long trầm nghĩ rồi quỳ xuống. Trong một giờ phút quan trọng mà y vẫn nhớ tới người có công dưỡng dục của mình hơn mười năm qua?

“Con xin lỗi, sư phụ!”

Bất chợt, Đẳng Long từ từ đưa cánh tay trái lên miệng niêm ấn sau đó y dùng ngón trỏ, ngón giữa áp vào phía cánh tay phải. Vị trí Đẳng Long đặt ngón tay lên chỉ cách khuỷu tay một thốn và cách điểm cắt Ngưu Quảng tạo ra hai thốn. Xem chừng Đẳng Long vẫn còn may mắn khi mà Ngưu Quảng chưa thể chém tới vị trí vô cùng quan trọng. Vị trí có thể ẩn chứa một thứ mọi người không tưởng tượng nổi.

Bởi vì... ngay lập tức, sau khi Đẳng Long áp hai ngón tay của mình xuống làn da thịt, cánh tay của y bắt đầu hằn lên một loại ấn ký đỏ rực tựa như củi than đang cháy. Vì cháy cho nên đã có những chỗ trở thành màu đen.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là loại ấn ký Sơn thần để lại giúp cho Đẳng Long khống chế Hắc khí. Và với kiểu niệm ấn thế kia...

“Thiên Ấn! Khai!”

Chính là đảo ngược thứ tự, phá bỏ phong ấn.

...

“Ta sẽ... tiêu diệt Tiên tộc!”

Cảnh giới cao hơn của lòng thù hận, đó là chối bỏ đi sự tồn tại của tất cả mọi thứ!

“Đặc sệt và khét! Ta đang nghĩ thấy thứ gì bốc lên?”

...

Mây đen kéo đến âm âm, gió lại nổi lên điên loạn.

“Thật... không làm ta thất vọng!” Âm Dạ hứng chí đến nỗi làm bung ngay lớp nguy trang, cuối cùng hẳn đã lộ rõ nguyên hình với chiếc mặt nạ muôn phần u ám.

Hôm nay là sự khải chí vô cùng tìm đến Âm Dạ, đã bao lâu rồi hẳn mới lại được sung sướng thế này? Âm Dạ thầm cười trước sự điên loạn của người Tiên tộc.

Một sự điên loạn bắt nguồn từ lời tuyên bố hùng hồn Đẳng Long vừa nói.

“Tên này đúng là mất trí?” Ngưu Quảng khẽ cau mày.

“Đẳng Long! Người điên rồi sao!” Mỹ An quát lên.

“Cái thiện ở trong con người Đẳng Long đang dần biến mất.” Tuệ Cơ và Phụng Dương đình ninh là thế.

Rốt cuộc Đẳng Long điên loạn hay là lòng người Tiên tộc điên loạn?

Mọi người đã quá chú ý Đẳng Long mà không nhận ra mọi thứ đang dần thay đổi. Bao trùm xung quanh là một không khí ngột ngạt sợ hãi. Ánh sáng mất dần mang đến màn đêm hắc ám.

Tất cả bắt nguồn từ một thân ảnh duy nhất. Đẳng Long! Chính Đẳng Long đã làm không gian trở nên đáng sợ như thế. Chính là thân thể của y tỏa ra một luồng tử khí tối tăm đặc sệt.

Hắc khí!

Luồng khí bao hàm sát khí, bao hàm điềm báo tử vong.

...

“Bắt đầu từ ngươi!”

Vừa mới dứt lời Đẳng Long đã lao về trước. Mục tiêu mà y nhắm đến chính là...

“Đừng hòng!”

Ngưu Quảng nghi ngại đủ rồi. Hắn đã hồi phục, hắn đã tích tụ vừa đủ linh khí từ Tam Ly châu. Ngưu Quảng nắm chắc trong tay Hoàng Mãng, hắn ta chỉ trực hướng tới Đẳng Long mà đánh.

“Nhanh quá!”

Không chỉ nhanh đâu, hình như còn hung bạo nữa?

Đặng Long cứ thế lao đến, y đang nhắm thẳng vị trí của mục tiêu, không việc gì phải tránh né, không việc gì phải tính toán trước sau.

Như vậy có phần...

Xoẹt!

Hoàng Mãng bắt đầu chạm vai Đặng Long, với một tốc độ quá nhanh như thế, kiếm khí chà xát thì thực không có sức nào chịu nổi.

Ấy vậy Đặng Long vẫn đang chịu được!

Một luồng tử khí của Tam Ly châu không còn làm khó Đặng Long được nữa. Y mặc cho Hoàng Mãng kiếm cửa vào vai mình. Đặng Long tay trái cầm kiếm chủ động đánh tới. Nhưng y còn chiêu gì đây?

Chỉ còn một tay, kiếm chiêu Đặng Long có thể sử dụng rất dễ đoán biết. Ngưu Quảng chỉ cần chú ý tay trái của y là xong.

Chỉ cần giữ được Tàn kiếm, Ngưu Quảng sau đó có thể thuận lợi phản công Đặng Long một chước. Hoàng Mãng chính là đang muốn lăm le xuất ra một đường hoành kiếm.

Một kiếm chém bay thủ cấp Đặng Long!

“Ta đang cảm nhận thấy sự tồn tại của ngươi. Nếu đã ở trong cơ thể của ta, vậy thì... ngươi phải tuân lệnh!”

PẶc!

Ngưu Quảng hoàn toàn bắt được cổ tay Đặng Long, hoàn toàn giữ chặt Tàn kiếm.

Tuy nhiên...

Hoàng Mãng sao vẫn nằm ở trên vai đối phương, Hoàng Mãng không thể nhúc nhích?

“Làm sao có thể? Người... người...” Ngưu Quảng ấp úng.

“Ánh mắt này... ánh mắt này... người... người là...”

Ngưu Quảng bỗng chốc run lên bần bật. Hắn ta nhìn thấy ánh mắt Đằng Long ở một cự li gần nhất.

Và sự đáng sợ cũng đã đẩy lên tột cùng!

Ánh mắt toàn một màu đen hắc ám. Tròng mắt màu trắng xưa kia cũng dần trở thành mục tiêu để cho màu đen choán lấy.

Đặc sệt và đen nhánh!

Đằng Long có mắt mà như không có. Bởi lẽ hốc mắt của y đã được lấp đầy bởi một thứ màu đặc biệt. Thứ đó làm cho đôi mắt của y hằn sâu, thứ đó làm cho hai mắt của y đánh mất hoàn toàn thị lực.

“Hắc... hắc khí?”

“Ta... ta đã từng thấy qua nó một lần. Người... người chính là...”

Phụt!

Đằng Long rút kiếm trên bụng Ngưu Quảng. Tàn kiếm đã bị hắn ta nắm bắt còn lấy đâu ra kiếm nào ở đây?

Một sự kinh hoàng bao trùm tất cả!

Đằng Long đâm vào giữa bụng Ngưu Quảng một kiếm. Một kiếm làm bằng Hắc khí. Luồng tử khí ấy sau khi thoát ra kết thành hình hài của phần cánh tay Đằng Long vừa mới đánh mất, bù đắp cho phần da thịt khiếm

khuyết ở trên cơ thể của y. Bởi vì... thiếu đi bàn tay làm sao cầm được thanh kiếm Hắc khí ngưng kết mà thành?

Nhát kiếm chí mạng này... xuất phát từ cánh tay phải!

“Tối... tối quá!” Ngưu Quảng sợ hãi, hãn chẳng thể nào nhìn thấy Đằng Long đi đâu sau khi rút kiếm ra khỏi người hãn.

“Ta thấy... lạnh!”

Chẳng thể cảm nhận gì hết ở trong lục phủ ngũ tạng của mình, Ngưu Quảng không thể gồng lên điều chuyển bất kì dòng khí nào nữa. Không, ngay cả tạng phủ dường như cũng đã tiêu tan?

Bịch!

Ngưu Quảng trợn mắt, hai chân của hãn trở nên bủn rủn. Một phần thân dưới hoàn toàn mất đi cảm giác. Không thể điều khiển hai chân, Ngưu Quảng chỉ còn một nước ngã quy, thế nhưng ngay cả việc ấy hãn ta cũng không làm được. Bởi vì tay trái Đằng Long như thể bàn thạch kẹp chặt cổ họng Ngưu Quảng từ phía sau lưng. Tay trái ngăn cản thân hình Ngưu Quảng gục xuống.

Đằng Long đang đứng ngay sau vị trí của hãn. Giờ đây Ngưu Quảng đã hiểu vì sao thân dưới của mình không thể điều khiển được nữa. Bởi vì xương sống của hãn gãy rồi. Đằng Long ban nãy đã dùng tay phải đánh ra một quyền vào thẳng sau lưng Ngưu Quảng. Nhẹ nhàng như uy lực, đây là Tiềm Long Xuất Thủ khi được kích hoạt ở trong trạng thái có kềm Hắc khí? Chẳng biết uy lực tối đa của nó sẽ ra làm sao. Chỉ biết xương sống Ngưu Quảng lúc này vỡ vụn.

“Hà...” Là một hơi thở phả vào mang tai Ngưu Quảng.

Lạnh buốt!

Dường như hung thần đang ở gần hẳn hơn bao giờ hết. Toàn thân Đằng Long phủ ra hơi lạnh, một thứ hơi lạnh thấu xương Ngư Quảng đang dần cảm nhận.

Da thịt kề với da thịt. Thế rồi bất chợt...

“A...” Ngư Quảng thét lên một tiếng thất thanh.

Liên ngay sau đó... Đau nhói! Vài thứ sắc lạnh đang muốn nghiền chặt da thịt Ngư Quảng. Đó là hàm răng của Đằng Long, hàm răng của tử thần. Đằng Long cắn chặt một bên cổ họng Ngư Quảng khiến cho máu đỏ chảy ra liên hồi. Máu bắn lên mặt Đằng Long, máu làm hàm răng của y biến thành màu đỏ.

Vừa tanh vừa khét! Đúng là vô cùng hấp dẫn!

Ngậm được một lúc, khi mà máu đã chảy xuống tận cổ, khi mà trong miệng choán đầy một miếng thịt tươi. Khi ấy Đằng Long mới chịu buông tay, y đã buông tay. Y đã bỏ mặc thân hình Ngư Quảng đổ rầm xuống đất.

“Cha!”

Ánh sáng le lói được vào trong tối. Hay nói đúng hơn, bóng tối đang dần thu hẹp về phía Ngư Quảng giúp cho Thiệu Bình nhìn rõ cha hẳn. Người vừa nằm gục dưới đất.

Phụt! Đằng Long nhổ toẹt miếng thịt đang còn trong miệng.

“Bất cứ kẻ nào cũng có ý định thống trị thiên hạ. Nhưng còn phải xem, kẻ nào là người xứng đáng?”

“Nhà ngươi...”

Hộc!

Ngưu Quảng nằm sấp và nhìn về phía con trai. Toàn thân của hắn chẳng còn cử động được nữa. Duy chỉ đôi mắt, chỉ có đôi mắt vẫn đang hướng về con trai của mình.

Hình như có người vừa nói, Ngưu Quảng bắt được tiếng nói và hắn tự nhiên cũng muốn trả lời người ấy. Mặc kệ cái thứ tuôn trào ở một bên cổ đỏ tươi.

“Nhà người... nhà người nghĩ mình xứng đáng? Đẳng Long người xứng đáng thống trị thiên hạ hay sao?”

Ngưu Quảng nói xong thì miệng vẫn cứ đóng mở liên tục, như thể hắn đang cố gắng thu lại khí trời?

“Không! Không... Không...”

Trong một khoảnh khắc sinh tử, Ngưu Quảng kêu lên ba tiếng sợ hãi khôn cùng. Hắn không sợ chết, cái thứ lướt qua mặt hắn kia mới thực sự đáng sợ làm sao.

Hắc khí đang dần thu lại, nó đang bay qua trước mắt Ngưu Quảng, một sự đáng sợ, một sự chấn nhiếp tinh thần cùng cực với hắn. Ngưu Quảng nghe thấy biết bao âm thanh quỷ dị, nhìn thấy bao nhiêu hình ảnh ma chướng.

Đầu tiên... có hai bóng ma bay đến khoe mắt, chúng đã hét lên một thứ âm thanh khè khè, chúng như móc luôn đôi mắt Ngưu Quảng ra ngoài. Hàng ngàn bóng ma như thế liên tiếp xuyên qua cơ thể của hắn, làm hắn đau đớn vô cùng.

Trạng thái đau đớn tột cùng nhất... chính là sự sợ hãi, chính là khi tinh thần bị chấn nhiếp vô hạn bởi thứ sức mạnh mà con người ta không thể tài nào thấu hiểu.

Tất cả đều theo Hắc khí thu vào trong mắt một người.

Đằng Long ngẩng đầu nhìn về chúng nhân, y giương đôi mắt đen láy của mình nhìn xuống lũ người Tiên tộc bên dưới.

Không! Đằng Long nhìn xuống để cho Hắc khí thu vào trong mắt!

“Không!” Đằng Long lạnh lùng, cũng nên trả lời câu hỏi chứ nhỉ? Câu hỏi liệu rằng bản thân Đằng Long có đủ xứng đáng thống trị thiên hạ hay không?

“Ta... sẽ hủy diệt nó!”

Hai tay từ từ đưa lên trước ngực và rồi tiến tới xen kẽ vào nhau, ở chính giữa chúng là một luồng khí. Hắc khí trào ra kết thành lưới kiếm sắc lẹm. Và...

Đằng Long nhe răng để cho mọi người có thể chiêm ngưỡng màu đỏ của chúng. Không biết có phải là do bẩm sinh hay còn lí do nào khác? Người ta cũng không thể nào phân định rằng chiếc răng nanh kia là răng khểnh hay là bản thân của nó tự động dài ra?

Chỉ biết...

Phập!

Kiểm đi đến đâu xé tan khoảng không đến đất. Kiếm khí cắm thẳng xuống đất. Trên đoạn đường đi nó đã xuyên qua vài thứ. Một lớp tóc rối, một lớp da thịt. Một đoạn yết hầu, sau đó... lại là một lớp da thịt.

Đằng Long một kiếm đâm thẳng vào gáy Ngưu Quảng!

Cả đời lo mưu tính kế, cuối cùng, Ngưu Quảng đột ngột chết thảm dưới tay Đằng Long.

...

Mới có một kẻ!

Đặng Long quay đầu đi lên đài cao, từng bước, từng bước một. Y đang chinh phục từng bậc thang cao cho tới khi nào đi đến trên đỉnh tế đàn thì thôi.

Mặc kệ những tiếng la hét Thiệu Bình tạo ra, mặc kệ ánh mắt sợ hãi khôn cùng của lũ người kia.

“Long!”

Lại là Như Tranh hiện ra trước mắt. Đặng Long đạt được điều mình mong muốn, y đã gặp lại Như Tranh ở trên đài cao.

Với một khuôn mặt dịu dàng, Như Tranh khẽ nở...

Xoẹt!

Đặng Long vung kiếm chém luôn hình bóng Như Tranh.

“Cút! Người cũng chết rồi!”

Kình lực mạnh mẽ vô cùng, nó mạnh đến nỗi một cú chém kiếm Đặng Long tạo ra đã làm tan nát toàn bộ hương án mà vừa ban sáng người người Tiên tộc vẫn còn quỳ xuống hành lễ uy nghiêm.

“Giờ thì...”

Đặng Long quay người nhìn xuống, nhìn bọn Tiên tộc một cách vô hồn.

Hắc khí bắt đầu lan tỏa, bóng tối lại bao trùm!

Mặc cho lũ người chìm trong điên loạn, mặc cho bọn chúng sợ hãi không nguôi và mặc cho tiếng khóc than tuyệt vọng.

...

Trong sự vĩnh hằng của trời đất, con người trái lại không ngừng học hỏi và tìm hiểu mọi điều xung quanh. Nhưng có những khi, chính con người ta lại không tìm hiểu về bản thân mình.

Và vì lẽ đó, sợ hãi luôn luôn bủa vây con người.

Trời đất bao la, chính sự vĩnh hằng cũng là điều mà con người không thể tài nào giải thích. Bởi... con người sinh ra và chết đi, con người truyền nhau biết bao thế hệ. Người đi trước truyền lại cho người đi sau những gì mà mình hiểu được từ một thế gian rộng lớn. Nhưng ngay thời điểm con người nghĩ rằng mình đã nắm bắt tất cả mọi thứ thì sự vĩnh hằng đã nói sẽ lại sản sinh ra thứ mới mẻ hơn gấp bội phần.

Chính sự mới mẻ ấy, chính cái không hiểu được ấy đã khiến con người cảm thấy sợ hãi. Họ, con người luôn muốn làm chủ vạn vật bởi vì cho rằng mình là giống loài tối cao. Nhưng họ đâu thể làm chủ thứ mình không thể nắm bắt?

Thế nên một lẽ đơn giản, họ quay ra sợ. Rằng một ngày kia, cái thứ mới mẻ trời đất sinh ra sẽ làm hại họ.

Nỗi sợ lớn dần, nhưng điều ngạc nhiên, cái dã tâm cũng lớn dần. Con người nung nấu ý chí tiêu diệt sợ hãi.

Không thể hiểu được, giống như cái sự u của mê con người trong cõi mờ sương, càng muốn giải thoát thì lại càng lạc vào sâu.

Bởi vì... con người chắc gì đã hiểu bản thân mà đòi tìm hiểu thứ khác?

Con người đã từng bao giờ nghĩ về lí do mình lại xuất hiện ở trên trần thế hay chưa? Đã từng suy xét năng lực bản thân? Đã từng xác định mục đích tồn tại của mình?

Và lại, ước muốn chinh phục thế gian liệu có đối nghịch quá trình khám phá bản ngã con người?

...

Gió là một thứ trời đất sinh ra, nhưng có một kẻ điều khiển được gió.

Há chẳng đáng sợ?

Ngọn gió len lỏi mọi nơi, từ chỗ là là mặt nước cho đến heo hút ở khe núi sâu. Gió có thể nhẹ nhàng đưa ngọn lá thu về với mặt đất nhưng cũng có thể thổi tung cả đám lá vàng trong cơn giông bão.

Gió bắc lại bắt đầu thổi. Gió bắc mang theo hơi lạnh trải dài toàn bộ Tiên tộc.

Chẳng có năm nào khác biệt, cứ đến tiết đông, gió bắc ùa về như thế khăng định... nó vốn là sự sắp đặt của trời.

Không một ai, không một thứ gì ở trong Tiên tộc có thể thoát khỏi gió bắc.

Mặt trời mọc rồi mặt trời lặn.

Nhưng liệu Tiên tộc có còn tồn tại, Tiên tộc có còn sừng sững đứng giữa thiên địa bao la?

Bóng tối bao trùm!

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 01

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 02

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 03

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 04

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 05

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 06

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 07

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 08

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 09

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 10

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 11

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 12

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 13

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 14

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 15

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 16

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 17

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 18

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 19

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 20

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 21

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 22

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 23

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 24

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 25

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 26

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 27

Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 28

[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 29](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 30](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 31](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 32](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 33](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 34](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 35](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 36](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 37](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 38](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 39](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 40](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 41](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 42](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 43](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 44](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 45](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 46](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 47](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 48](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 49](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 50](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 51](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 52](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 53](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 54](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 55](#)
[Phong Kiểm Quyền 1 - Chương 56 \(Hết\)](#)